249

Edebiyat

KARGALAR BÜYÜCÜSÜ • NGŨGĨ WA THIONG'O

1484

Kargalar Büyücüsü

NGŨGĨ WA THIONG'O

İngilizceden Çeviren: Seda Ağar

AYRINTI

NGŨGĨ WA THIONG'O

1938 Kenya doğumlu roman, öykü, oyun ve deneme yazarı Ngũgĩ wa Thiong'o, ilk ve ortaöğrenimini Kenya'da, üniversite eğitimini ise Uganda'da Makerere Üniversitesi'nde tamamlamıştır. 1962 yılında ilk önemli oyunu *The Black Hermit*'in Uganda'nın bağımsızlık kutlamaları çerçevesinde sahnelenmesiyle edebiyat dünyasına parlak bir giriş yapar. Bu, aynı zamanda oldukça üretken bir dönemin de başlangıcıdır. *Weep Not, Child* (1964) ve 1965'te yayımlanan *The River Between* (*Aradaki Nehir*, Çev. Bora Korkmaz, Ayrıntı Yayınları, 2015) adlı romanlarını bu dönemde yazmış, 1967 yılında çıkan üçüncü romanı *A Grain of Wheat* (*Bir Buğday Tanesi*, Çev. Gül Korkmaz, Ayrıntı Yayınları, 2015) ile anlatısında bireysel olandan kolektif olana yönelmiştir. Aynı yıl Nairobi Üniversitesi'nde İngiliz Edebiyatı dersleri de vermeye başlar. Yine bu dönemde, denemelerden oluşan *Homecoming* (1969) adlı kitabı yayımlanır. İlerleyen yıllarda, bu eserini, *Writers in Politics* (1981 ve 1997), *Decolonising the Mind* (1986), *Moving the Center* (1994), *Penpoints, Gunpoints and Dreams* (1998), *Secure the Base* (2016) adlı diğer deneme kitapları izleyecektir. 1977 yılında ise on yıllık bir aradan sonra yeni bir roman yayımlar: *Petals of Blood* (*Kan Çiçekleri*, Çev. Seda Ağar, Ayrıntı Yayınları, 2019). Aynı yıl, Ngũgĩ wa Mirii ile birlikte kaleme almış olduğu *I Will Marry When I Want* adlı oyunu nedeniyle tutuklanır. Yoğun bir uluslararası kampanyanın da etkisiyle bir yıl sonra serbest bırakılır. Hapishanede geçirdiği dönemi, 1982 yılında yayımlanan *Detained: A Writer's Prison Diary* adlı anı kitabında aktarır. Yazarlık kariyerine İngilizce olarak değil, kendi anadili olan Kikuyu dilinde devam etme kararını da yine hapishanede geçirdiği dönemde alır. Tutukluyken tuvalet kâğıdı üzerine anadilinde kaleme aldığı roman, 1982 yılında *Devil on the Cross* adıyla İngilizce olarak basılır. Hapishaneden çıktıktan sonra, ülkesindeki diktatörlük rejimi üniversitelerde ders vermesine engel olur. Yaşamı da tehdit altındadır. Böylece, 1982 yılında İngiltere'ye gider ve sürgün yılları başlar. 1989 yılında ise bugün halen yaşamakta olduğu ABD'ye göç eder. Yale ve New York Üniversiteleri'nde uzun yıllar ders verir. 2006 yılında *Wizard of the Crow* (*Kargalar Büyücüsü*, Çev. Seda Ağar, Ayrıntı Yayınları, 2021) adlı romanını yayımlayan yazar, bugün halen California Irvine Üniversitesi'nde edebiyat profesörü olarak görev yapmaktadır.

Ayrıntı: *1484*
Edebiyat Dizisi: *249*

Kargalar Büyücüsü
Ngũgĩ wa Thiong'o

Kitabın Özgün Adı
Wizard of the Crow

İngilizceden Çeviren
Seda Ağar

Son Okuma
Doğuş Sarpkaya

© 2006 by Ngũgĩ wa Thiong'o
No part of this book may be reproduced, in any form without written permission from the publisher.
Published by arrangement with The Marsch Agency Ltd. via AnatoliaLit Agency

Bu kitabın Türkçe yayım hakları
Ayrıntı Yayınları'na aittir.

Kapak Tasarımı
Arslan Kahraman

Dizgi
Kâni Kumanovalı

Baskı ve Cilt
Deren Matbaacılık Ambalaj San. ve Tic. Ltd. Şti. Beylikdüzü OSB Mah.
Orkide Cad. No: 9/Z Merkez Köyü / Merkez Bucağı / Beylikdüzü / İstanbul
Tel.: (0212) 875 48 86-87 - Fax: (0212) 875 48 88
Sertifika No.: 47881

Birinci Basım: *Şubat 2021*

Baskı Adedi *1000*

ISBN 978-605-314-502-8
Sertifika No: 10704

AYRINTI YAYINLARI
Basım Dağıtım San. ve Tic. A.Ş.
Hocapaşa Mah. Dervişler Sok. Dirikoçlar İş Hanı
No: 1 Kat: 5 Sirkeci – İstanbul
Tel.: (0212) 512 15 00 Fax: (0212) 512 15 11
www.ayrintiyayinlari.com.tr & info@ayrintiyayinlari.com.tr

twitter.com/ayrintiyayinevi facebook.com/ayrintiyayinevi instagram.com/ayrintiyayinlari

Ngũgĩ wa Thiong'o

Kargalar Büyücüsü

EDEBİYAT DİZİSİ SON ÇIKAN KİTAPLAR

GECELERİ DAİRELER ÇİZEREK YÜRÜRÜZ / *Daniel Alarcon*
BİR BUĞDAY TANESİ / *Ngũgĩ wa Thiong'o*
İSTİSNA / *Christian Jungersen*
ORBITOR / *Mircea Cărtărescu*
KAYBOLUYORSUN / *Christian Jungersen*
İÇERDEKİLER / *Victor Serge*
TİBET ŞEFTALİ TURTASI / *Tom Robbins*
BAHAR / *Sabine Adatepe*
CHE'NİN BİRLİĞİ / *Carlos Gamerro*
EFENDİNİN GÜZELİ / *Albert Cohen*
FRANSIZ SAVAŞ SANATI / *Alexis Jenni*
ARADAKİ NEHİR / *Ngũgĩ wa Thiong'o*
BEDENİN GÜNCESİ / *Daniel Pennac*
ZAMANIN GÜRÜLTÜSÜ / *Julian Barnes*
ORBİTOR Göz Kamaştırıcı / *Mircea Cărtărescu*
KIRAÇ GÖKYÜZÜ / *E. E. Sule*
DENİZ DENİZ / *Iris Murdoch*
BAŞLAMA YERİ / *Ursula K. Le Guin*
SİLAHI SEÇMEK / *Judith Kuckart*
KARANLIK GÜZERGÂHLAR / *John Ralston Saul*
AĞABEYİNE ÇİÇEK TAŞIYAN KIZ / *Natsuki Ikezawa*
NOSTALJİ / *Mircea Cărtărescu*
KELEBEKLER ZAMANI / *Julia Alvarez*
EVA / *Ersi Sotiropoulos*
AHU HANIM'IN KOCASI / *Ali Muhammed-i Efgânî*
GÜCÜMÜZÜN DOĞUŞU / *Victor Serge*
ADINLA BAŞLAR HAYAT / *Zakes Mda*
ÇALILIK / *Christian Jungersen*
GULYABANİNİN BAHÇESİ / *Leïla Slimani*
SAVAŞTAKİ KIZ / *Sara Nović*
ZÜRAFANIN BOYNU / *Judith Schalansky*
KAN ÇİÇEKLERİ / *Ngũgĩ wa Thiong'o*
ADEN, ARABİSTAN - Jean-Paul Sartre'ın Önsözüyle / *Paul Nizan*
DENİZALTI / *Joe Dunthorne*
2084 / *Boualem Sansal*
BİRİCİK HİKÂYE / *Julian Barnes*
ORBITOR Göz Kamaştırıcı-Cilt 3 / *Mircea Cărtărescu*

Bu kitabı merhume annem Wanjikū wa Thiong'o ve
merhum babam Thiong'o wa Ndūcū ile
eşim Njeeri wa Ngūgī'ye ithaf ediyorum.
Sevginiz, cesaretiniz, gücünüz ve desteğiniz için.

Ölmüşlerin, yaşayanların ve doğmamış olanların ruhuyla,
Ey dinleyici, kulaklarını tüm lüzumsuzluklardan arındır ki,
Hikâyemi duyabilesin.

İçindekiler

Birinci Kitap / İktidar Cinleri 13

İkinci Kitap / Kuyruk Cinleri 59

Birinci Kısım 61

İkinci Kısım 151

Üçüncü Kısım 233

Üçüncü Kitap / Dişi Cinler 291

Birinci Kısım 293

İkinci Kısım 362

Üçüncü Kısım 446

Dördüncü Kitap / Erkek Cinler 493

Birinci Kısım 495

İkinci Kısım 543

Üçüncü Kısım 614

Beşinci Kitap / İsyan Cinleri 665
Birinci Kısım 667
İkinci Kısım 721
Üçüncü Kısım 750
Altıncı Kitap / Sakallı Cinler 757

Teşekkürler

Bu çeviriye olan olağanüstü katkılarından ötürü editörüm Erroll McDonald'a; bana olan inancı ve verdiği cesaret için yayıncı temsilcim Gloria Loomis'e; düzeltmeler ve yayıma hazırlama için yardımcım Barbara Caldwell'e; ilk taslaklara ilişkin ayrıntılı yorumları için Njenga ve Nijeri Gīkang'a, Gatuawa Mbügwa, Cege Gīthiora ve Wambüi Gīthiora'ya; Chennai haritaları için Elizabeth Alexander'a, ilk taslakların korunması için Susan Prethroe'ya; yaratıcı bir çalışma ortamı sağladıkları için Uluslararası Yazarlık ve Çeviri Merkezi'nden meslektaşlarım Colette Atkinson ve Chris Aschan'a; merhum Dr. Judy Wambu'yu anmak üzere her Şükran günü Wambu'nun New York, Riverside Drive'daki evinde buluşan, romanımdan bölümler okuduğum dostlara; kız ve erkek kardeşlerim Wallace Mwangi, Charity Wanjiku, Wambui Njinju, Njoki, Wanjiru Gitakaya'ya; Limahouse topluluğuna (Kenya Kültürel Uyanış Konseyi sakinleri ve üyeleri); esin verici varlıkları için Kenya, Afrika ve tüm dünyada mücadele veren yoldaşlarıma (Kamoji Wachira ve Wanjiru Kihoro, daha fazla tanınmayı hak edi-

yorsunuz) teşekkürler. Kenya mücadelesinde oynadıkları aktif rol için John la Rose ve Sarah White'a özel teşekkürlerimi sunarım. Ve evlatlarım Thiong'o, Kīmunya, Ndücü, Mükoma, Wanjikü, Njoki, Bjorn, Mümbi ve Thiong'o K., yeğenim Ngina ve torunum Ngügī, daima kalbimdesiniz.

Thiong'o ve Mümbi'ye Kikuyu öğrenebilmeleri için ev ortamı sağlayan Jancita Wabera Rebo'ya; bizlere en çok ihtiyaç duyduğumuz anda bir yuva veren Henry ve Rosalind Chakava ile çocukları Sharon, Laura ve Yolanda'ya teşekkür ederim. Daima yanımda oldukları için Pat Hilden, Tim Reiss, Sonia Sanchez, Susie Tharu, Peter ve Mary Nazareth, Bhahadur ve Yasmine Tejani, Manthia Diawara, Kassahun Checole, Kofi Anyidoho, Haunani-Kay Trask, Gayatri Spivak, Meena Alexander, Susan Wheeler, Eva Lanno ve Ngügī wa Mīriī'ye teşekkürler. Burada ismini anmadığım daha niceleri var. Ruhunuz bu hikâyenin bir parçası.

Ancak Kenya'daki Moi diktatörlüğüne karşı ve demokrasi adına dünya çapında bir kampanya düzenleyen Londra merkezli Kenya'daki Siyasi Mahkûmların Serbest Bırakılması Komitesi'ndeki (1982-1987) yurttaşlarımdan özellikle bahsetmeliyim. Filipinler'de Marcos, Şili'de Pinochet diktatörlükleri ile Güney Afrika'daki apartheid diktatörlüğü ile mücadele eden Londra merkezli öteki gruplarla ittifak içine girdiler. Abdulatif Abdalla, Yusuf Hassan, Shiraz Durrani, Wanjirü ve Wanyīrī Kīhoro, Nish Müthoni ve Wangüi wa Goro, sizlere teşekkür ederim. Bu öyküdeki diktatörlük halleri mücadele verdiğimiz o eski günlere dayanır.

Birinci Kitap
İktidar Cinleri

1

Özgür Aburirya Cumhuriyeti İkinci Hükümdarı'nın tuhaf hastalığına ilişkin çok sayıda iddiadan söz ediliyor olsa da bunlardan bilhassa beşi dilden dile dolaşıyordu.

Birinci iddiaya göre, hastalık, Hükümdar'ın içinde aniden kabaran bir öfkeden doğmuştu ve bu durumun esenliğine yöneltmiş olduğu tehditin öylesine farkındaydı ki kendisini bundan kurtarmak için her yemekten sonra geğirerek, kimi zaman birden ona kadar sayarak, kimi zaman da yüksek sesle *ka ke ki ko ku* hecelerini tekrar ederek elinden ne geliyorsa denedi. Neden özellikle bu heceler, işte orası bir muammaydı. Yine de, Hükümdar'ın bir bildiği olduğuna hükmedildi. Nasıl ki kabızlık çeken kişinin karnındaki sıkıntının hafiflemesi için saldırgan gazların defedilmesi gerekir, kalp üzerindeki yükü hafifletmek için de insanın içindeki öfkeyi dışarı atması zorunludur. Ancak Hükümdar'ın öfkesi çekip gitmeyecek, kalbini tüketene dek içten içe kaynamaya devam ede-

cekti. Aburiryalıların, hiddetin ateşten daha yakıcı olduğu yolundaki sözlerinin de buradan geldiğine inanılır çünkü öfke, bir zamanlar bir Hükümdar'ın ruhunu yiyip bitirmiştir.

Peki ama bu öfke ne zaman kök salmaya başlamıştı? Yılanlar ulusun karşısında ilk kez belirdiğinde mi? Yeryüzünün derinliklerindeki sular acılaşmaya başladığında mı? Yoksa Hükümdar Amerika'yı ziyaret edip de, *Global Network News (GNN)* kanalının *Bir Dünya Liderini Tanıyalım* adlı meşhur programından söyleşi daveti koparmayı başaramayınca mı? Rivayete göre, kendisine canlı yayında tek bir dakikacık bile ayrılamayacağı söylendiğinde, kulaklarına inanmakta ya da neden bahsettiklerini anlamakta güçlük çekmişti çünkü ülkesinde daima ekranlardaydı; yerken, sıçarken, aksırırken, sümkürürken her ânı kamerayla kaydedilirdi. Esnemesi bile haberdi çünkü bunu tetikleyen ister can sıkıntısı ya da yorgunluk olsun, ister açlık ya da susuzluk, ardından genellikle ulusal bir felaket gelirdi: Düşmanları meydanlarda *sjambok* ile kırbaçlanır, köyler tümüyle yerle bir edilir ya da insanlar oklu ve yaylılardan oluşan bir ölüm mangası tarafından delik deşik edilip, cesetleri sırtlan ve akbabalara yem olsun diye ortada bırakılırdı.

Aburiryalı aileler arasında ihtilaf yaratıp bunları besleme konusunda bilhassa hünerli olduğu söylenir çünkü Hükümdar'ı yatıştırıp deliksiz bir uyku çekmesini sağlayan şey bu kederli sahnelermiş. Ancak görünüşe göre artık hiçbir şey öfkesini dindirmiyormuş.

Öfke, ne kadar derinden hissedilirse hissedilsin, tüm mantık kurallarına ve tıbbi uzmanlığa meydan okuyan gizemli bir hastalığa yol açabilir mi ki?

2

İkinci teoriye göre, hastalık, zulme uğramış bir erkek keçinin feryadının yol açtığı bir lanetti. Rivayet o ki, ülkede sular seller gibi akan kanın görüntüsünden derinden etkilenen kimi ihtiyarlar, eski günlerde topluluğun bekasını tehdit eden salgınlarla mücadele eder gibi bu fenalığı tedavi etmeye karar verirler; ancak kötülüğü, salgını simgeleyen sinekleri hayvanın anüsünden karnına yollayıp gömmek yerine, Hükümdar'ın fenalığı simgeleyen saçını, bir erkek keçinin ağzından karnına göndereceklerdir. İşte o zaman,

Hükümdar'ı simgeleyen kötülüğü taşıyan keçi, ülkede yersiz yurtsuz bir avareye dönüşecek, kötücül varlığını haber veren feryadı hangi bölgede işitilirse, oradan sürülecektir.

Başlarında bir büyücü hekim, Hükümdar'ın berberinden gizlice alınan saçı, ot, tuz ve sihirli iksirlerle karıştırıp yutması için keçiye verirler. Büyücü hekim, elde iğne iplik, anüsten başlayarak hayvanın vücudundaki yedi deliği dikmeye başlar. Debelenmekte olan erkek keçi tüyler ürpertici bir feryat koparır ve büyücü hekim ağzını mühürleyemeden kaçıp gider. Hükümdar feryadı duyup da lanetten haberdar olana ve bunun bir darbe çağrısı olduğunu zannedip erkek keçiyi ve olaya adı karışan herkesi ele geçirmeleri için askerlerini gönderene dek, keçinin ülkenin dört bir yanında kederle ağladığı söylenir. Rivayet o ki, keçi, berber, büyücü hekim, ihtiyarlar ve hatta askerler, lanete dair sonsuza dek susmaları için Kızıl Irmak'ın timsahlarına teslim edilmişlerdir. Hükümdar, bu kurtuluş gününün anısına, Aburirya para birimini onurlandırmak üzere, Kızıl Irmak'ın resmini buri banknotlarına ekletmiştir ki bu kendi resminin yanına konmuş yegâne resimdir.

Yine de keçinin sakalı olduğu gerçeğinden tedirgin olmuş ve gizlice komşu ülkelerden birinde, iktidarını yalnızca sakallı bir ruhun tehdit edebileceği konusunda kendisine güvence veren bir kâhine danışmıştır. Bedenleri olmadığı için ruhlar asla sakal bırakamadıklarından, bunu, hiçbir insanın kendisini deviremeyeceği biçiminde yorumlamış olsa da sakala karşı bir hassasiyet geliştirmiş ve Sakal Yasası olarak bilinegelen, tüm keçi ve insanların sakallarının tıraşlı olmasını emreden yasayı çıkarmıştır.

Sakallı erkek keçi hikâyesine şüpheyle yaklaşan ve hatta Sakal Yasası'nın yalnızca asker, polis, memur ve siyasetçiler için geçerli olduğunu, sığırtmaçların erkek keçilerini kendi arzularıyla tıraş ettiklerini çünkü o zamanlar Aburiryalı sığırtmaçlar arasında keçilerin sakalını tıraş etmenin moda olduğunu iddia edenler de vardır.

Bu septiklerin merak ettiği ise şuydu: Anüsü, kulakları ve burnu mühürlenmiş bir erkek keçinin feryadının Hükümdar'ın başına gelen tuhaf hastalıkla ne ilgisi olabilirdi?

3

Kimileri ise üçüncü bir teoriyle ortaya çıktılar. Buna göre, hiçbir şey sonsuza dek sürmeyeceğinden, Hükümdar'ın hastalığının, saltanatının yıllanması ile bir ilgisi olmalıydı. O kadar uzun süredir tahtta oturmaktaydı ki kendisi bile hükümdarlığının ne zaman başlamış olduğunu hatırlayamıyordu. Saltanatının ne başı ne de sonu vardı, gerçeklerden yola çıkarak, bu iddiaya pekâlâ da inanabilirdi insan. Çocuklar doğmuş, onların çocukları, ardından da onların çocuklarının çocukları olmuş ve bu böylece sürüp gitmiş, saltanatı nesiller boyu ayakta kalmıştı. İnsanlar, Arap, Türk, İtalyan devirlerinden İngilizlerinkine, birbirini izleyen onca idareci ve sultandan önce gelmiş bir ilk hükümdarın olduğunu işittiklerinde, hayır, hayır, bunlar sadece bir hayalperestin masalları diyerek kuşkuyla başlarını sallarlardı yalnızca. Aburirya'nın hiçbir zaman başka bir hükümdarı olmamıştı ve olamazdı çünkü bu adamın hükümdarlığı daha dünya varolmadan önce başlamıştı ve ancak dünyanın sonu geldiğinde son bulacaktı. Öte yandan, bu kanı bile şüphe barındırıyordu çünkü dünyanın sonu nasıl gelebilirdi ki?

4

Dördüncü iddiaya göre ise hastalığın kaynağı, Hükümdar'ın meşru karısı Rachael'ın gözden düştükten sonra içine atıp ruhuna hapsettiği dökülmemiş gözyaşlarıydı.

Hükümdar ve karısının arası, bir gün Rachael, Hükümdar'ın tıpkı şu halk deyişindeki yaşını başını almış beyazadam misali, üzerinde piliçleri beslediği yatağını toplamaları için, dedikodulara bakılırsa sık sık Hükümet Binası'na davet edilen kız öğrencilere dair sorular sorunca açılmış. Elbette Hükümdar yaşlandığını kesinlikle kabul etmemiş ama "beyaz adam" benzetmesi ile de bir derdi olmamış, bu yüzden de atasözünü "Beyaz adam piliçlerle gençlik tazeler" olarak değiştirmiş. Rachael'ın onu gençlik çeşmelerinden mahrum etme girişimi karşısında, Hükümdar'ın kendisini nasıl hissetmiş olabileceğini bir düşünün! Sorulamaz olanı sorması ne boşboğazlık ve münasebetsizlik! Ne zamandan beri, bırakın bir hükümdarı, bir erkek, ister başka erkeklerin karıları

ister kız öğrenciler olsun, kadınların bacakları arasında dolaşma hakkından mahrum edilir oldu? Tıpkı *droits de seigneur* ile her gelin adayı üzerinde hak sahibi olan Eski Avrupa lordları gibi, ülkedeki tüm kadınlara kocalık etme hakkına sahipken bundan feragat edecek olsa ne biçim bir Hükümdar sayarlardı onu?

Rachael makul davrandığını düşünüyordu. Ulusun Babası unvanını ciddiye aldığını biliyorum dedi ona. Biliyorsun ki yatağına giren öteki kadınların hiçbirinden şikâyetçi olmadım, onlardan kaç çocuk peydahladığının da bir önemi yok. Ama kız öğrenciler neden? Babalık ettiğin çocuklar kadar genç değiller mi? Aslında bizim çocuklarımız değil mi onlar da? Bugün babalık ediyorsun onlara, yarınsa kocalık! Geleceğimiz için hiç mi endişe etmiyorsun?

Başkanlık Sarayı'nda akşam yemeği yiyorlardı. Rachael için çok özel bir akşamdı çünkü uzun zamandır ilk kez baş başa kalıyorlardı. Ulusa başkanlık etmenin yükü birlikte yemek yemeye ve karı-koca olarak iki çift laf etmeye zar zor olanak veriyordu. Rachael, kadını gösteren kıyafetidir sözüne inanırdı ve o gece görünümüne daha bir özen göstermişti: V yakalı, kısa kol kenarları katlı, beyaz, pamuklu bir elbise, narin boynunu öne çıkaran bir kolye, parmaklarında yüzükler, zarif kulaklarında sallantılı küpeler ve her yanında ışıl ışıl parlayan elmaslar.

Sahneyi zihnimizde gayet güzel canlandırabiliriz. Hükümdar çatalını dudaklarına doğrultmuş ve bir tavuk lokmasını ağzına atmak üzeredir ki Rachael'ın sözleri üzerine eli birden havada asılı kalır; ağır ağır tabağına indirir çatalı, tavuk parçası hâlâ üzerindedir, peçeteyi alır ve itinayla dudaklarını siler. Peçeteyi yeniden masaya koymadan önce karısına döner ve sorar: "Rachael, öğrencilerin ırzına geçtiğimi söylediğini mi duydum gerçekten? Geleceğimiz için gözyaşı dökmediğimi söylediğini? Sen hiç ağlayan bir hükümdar duydun mu, belki şey hariç, neyse, boşver onu, peki yetişkin bir adamın şu gündelik gözyaşları ona neye mal oldu? Tahtını kaybetti. Benim sonum da onunki gibi mi olsun istiyorsun?"

Bir düşünce ile onun dile getirilişi arasında daima bir fark vardır: Çatalını masaya indirip peçetenin köşesi ile dudaklarını silerken, Hükümdar'ın zihnini kurcalayan da, ağladığı için tahtını kaybetmiş olan bir hükümdarın akıbetinden ziyade, Rachael'ın, kendisinin, yani Hükümdar'ın zaman, evet, zaman da dahil her şey üzerinde iktidarının, mutlak bir iktidarının olduğunu anlaması için

ne yapması gerektiğiydi. Bu düşünce karşısında ürperdi. Ürpertisi seyrini tamamlamadan önce kararını vermiş bulunuyordu.

Yüzünde belli belirsiz bir gülümseme, yapmacık bir sükûnetle, Rachael'a henüz bitmemiş yemeklerinin, birlikte yedikleri son akşam yemeği olduğunu, suçlamalarının ne anlama geldiğini düşünmesi için kendisine zaman tanımak üzere ondan uzaklaşacağını, düşünmek için de alana ihtiyaç duyacağından Kutsal Kitap'ta yazılı olanı hayata geçireceğini söyledi: Babamın Evinde Kalacak Çok Yer Var. Günahkârlar için bile.

Rachael için yedi dönümlük bir arazi üzerine, etrafı taş duvarlar ve elektrikli tellerle çevrili bir ev inşa ettirdi. Tam da bu aşılmaz duvarları seyrederken geldi aklına şu meşhur fikir... ama bundan daha sonra söz edeceğiz çünkü bu fikre ifadesini veren, en sadık ve en sevgi dolu bakanlarından biri idi. Tasarımından hayata geçirilmesine kadar tartışmasız biçimde kendi dehasının ürünü olan şeyse, Rachael'ın evinin inşa edilmesiydi.

Evdeki tüm saatler, Rachael'ın kız öğrencilerle ilgili soruyu sorduğu saniye, dakika ve saatte durdurulmuştu. Takvimlerse o günü ve o yılı gösteriyordu. Saatler tik-tak ediyor ama akrep ve yelkovan hareket etmiyordu. Mekanik takvim ise hep aynı tarihe işaret ediyordu. Rachael'a verilen yemekler son akşam yemeğindekilerle, kıyafetleri de o gece giydikleriyle aynıydı. Yatak takımı ile perdeler bir zamanlar yaşadığı evdekilerin eşiydi. Radyo ve televizyon son akşam yemeği sırasında yayımlanmakta olan programları tekrarlıyordu sürekli. Yeni evdeki her şey tam anlamıyla o son akşamı yinelemekteydi.

Bir plakçalar yalnızca tek bir ilahiyi çalmak üzere programlanmıştı:

Efendimiz bir gün geri dönecek
Bizi göklerdeki evine götürecek
O zaman beni ne çok sevdiğini anlayacağım
O geri döndüğü zaman

Ve o geri döndüğünde
Sen, ey günahkâr, terk edileceksin
Ettiğin kötülüklerden pişman
Efendimiz geri döndüğü zaman

Bu ilahinin mütemadiyen tekrar edilmesi fikri Hükümdar'ın öyle hoşuna gitmişti ki yedi dönümlük çiftliğin dört köşesine birden hoparlörler yerleştirtti. Böylece hem yoldan geçenler hem de başkaları ezgiden ve sözlerden yararlanabileceklerdi.

Nitekim Hükümdar'ın ikinci kez gelişini bekleyerek bu şekilde kalacaktı Rachael. O gün geldiğinde, Hükümdar, onu, kendisini taciz etmekle suçladığı tüm çocukların yarınları için ne kadar gözyaşı varsa hepsini akıtmış olarak bulduğunda, yaşamına kaldığı yerden yeniden başlayabilsin diye ya geçmişe götürecek ya da tıpkı duraklatılmış bir film karesi gibi beklemeye alınmış yaşamına bıraktığı yerden devam edecekti Rachael. Ben senin başlangıç ve sonunum.

Seni karım yapmadan evvel neydin ki sen diye sorup yine kendisi cevapladı: Bir ilkokul öğretmeni. Geçmişin ve bugünün benim, *I am your tomorrow take it or leave it** diye İngilizce olarak ekledi sırtını ona dönerken.

Yedi dönümlük hapishanenin yalnızca tek bir girişi vardı. Taş kapıya silahlı bir muhafız yerleştirildi. Böylece Rachael ne dışarı çıkabilecek ne de erzak ikmali yapıp aynı zamanda da casusluk eden görevliler dışında ziyaretçi kabul edebilecekti, ha bir de çocuklarını görebilecekti.

Çocukları mı? Yatağına girenlerden peydahladığı sayısız çocuk haricinde, Rachael'dan olma dört oğlu vardı Hükümdar'ın. Sınıflarının en parlak öğrencileri değillerdi; Hükümdar da lise diplomalarını alamadan okuldan alıp, mesleği iş başında öğrenerek çabucak en yüksek kademelere yükselecekleri orduya yazdırdı onları. Annelerinin bugünü ilk dondurulduğunda, en büyükleri olan Rueben Kucera üç yıldızlı bir generaldi. İki numara, Samwel Moya, hava kuvvetlerinde iki yıldızlı bir generaldi. Üçüncü çocukları Dickens Soi donanmada tek yıldızlı bir general, dördüncü Richard Runyenje ise orduda yüzbaşıydı. Ancak askeriyedeki görevlerinin yanı sıra, hepsi de özellikle petrol arama ve kıymetli maden işletmeciliğiyle uğraşan yabancı firmalarla yakından bağlantısı olan çok sayıdaki kamu kuruluşunun yönetim kurulundaydılar. Ayrıca ruhsat veren pek çok kurulda da bulunmaktaydılar. Asli görevleri ise silahlı kuvvetlerin üç kolunda gerçekleşebilecek yönetim karşıtı bir komployu ortaya çıkarmak ve rüşvet almaktı.

* İster beğen ister beğenme, geleceğin de ben olacağım. (ç.n.)

Sorun şu ki, dördü de alkol ve uyuşturucuya öylesine meyilliydiler ki, silahlı kuvvetlerde ya da görev aldıkları yönetim kurullarında olan biteni takip edebilmeleri zordu. Hükümdar hayli hüsrana uğramıştı çünkü Rachael'dan olma oğullarından hiç olmazsa birinin güçlü bir hanedan kurarak tahta geçebileceğini ummuştu. Bu nedenle de iktidar iştahı ve ihtirasa sahip olmadıkları için sık sık çıkışırdı onlara. Yine de kendisine tahsilatları getirdikleri günlerde, aile meclislerine bir bayram havası hâkim olurdu.

Annelerinin yedi dönümlük kafesteki yaşamını tehlikeli bir tutukluluk olarak görmediler. Çok sarhoş olmadıkları zamanlarda onu arar – Rachael aranabiliyor ama arama yapamıyordu – nasıl olduğunu sorar, iyi olduğunu söylediğini duyunca da her şeyin yolunda olduğunu düşünür ve derhal en iyi bildikleri şeylere, alkol, uyuşturucu ve rüşvete dönerlerdi.

Aslına bakılırsa, oğulları, arada bir de olsa aradıklarında, iyi ya da kötü herhangi bir söz söylemek için kafesi bir kez olsun ziyaret etmemiş babalarının gösterdiğinden daha fazla insaniyet gösterirlerdi ona. Buna rağmen Rachael Hükümdar'ın aklındaydı daima çünkü kadının ruh haline, nelerle meşgul olduğuna, günü nasıl geçirdiğine, nasıl uyuduğuna, kendi kendine mırıldandığı sözcüklere, kısacası her şeye dair günlük rapor alırdı.

Hükümdar'ın duymak için can attığı şey, kadının çöküntüsü ve kefaret arzusunu, yanılgıya yer bırakmayacak biçimde gösterecek tek işaret olan gözyaşlarına dair bir haberdi. Ama o gün hiç gelmedi. Dördüncü teoriyi savunanlar, zaten düşmüş olanı aşağılamak için duyulan bu doymak bilmez arzunun farkında olan Rachael'ın, Hükümdar'ın gözyaşı döktüğünü görmesine, çocuklarından ya da çok sayıdaki casustan bile olsa duymasına asla fırsat vermemeye yemin ettiğini söylerler. Rachael direndikçe Hükümdar'ın kadının özverisine olan ihtiyacı daha da artıyordu. Rachael'ın gözyaşları iradelerinin savaş alanına dönüşmüştü adeta.

Dördüncü iddiayı ortaya atanlara bakılırsa, Hükümdar'ın tuhaf hastalığına, kadının gözyaşlarıyla ilgili bu saplantısı neden olmuştu.

Bu teorinin aksayan yanı ise ya dedikodulara ya da Hükümdar'ın çocuklarının davranışlarından çıkarılan sonuçlara dayanıyor olmasıydı.

Beş iddiadan en az bilineni de yine bu iddiaydı çünkü yalnızca birbirine güvenen insanlar arasında fısıltıyla bahsi geçiyordu. Kim

canına susamadığı müddetçe bu iddiadan ulu orta bahsedecek kadar ahmak olabilirdi ki zaten?

5

Bugün bile, hastalığın, yakıcı öfke, zulme uğramış bir erkek keçinin acılı feryadı, yıllanmış bir saltanat ya da Rachael'ın gözyaşlarıyla herhangi bir ilgisinin olmadığına yemin etmeye hazır insanlar var. Onlar da beşinci teoriyi savunanlar. Bu iddiya göre, hastalık Hükümdar'ın Başkanlık Sarayı'ndaki özel bir odada tuttuğu, artık ona sırtlarını dönmüş ve koruma hizmeti vermekten vazgeçmiş cinlerin işiydi.

Söylentiye göre odanın duvarları ve çatısı Hükümdar'ın, ülkenin dört bir yanında öldürdüğü öğrencilerin, öğretmenlerin, işçilerin ve küçük çiftçilerin iskeletlerinden yapılmaydı çünkü iktidara, düşmanlarının bedenleri her iki yanına muz ağaçlarının gövdeleri gibi düşerken alevden kılıçlarla geldiği gayet iyi bilinirdi. En nefret ettiği düşmanlarının kafatasları duvarlarda asılıydı, diğerlerininkiyse tavandan sarkıyordu. Kemikten heykeller, zafer ve yenilginin beyaz hatıraları.

Oda müze ile tapınak karışımıydı, Hükümdar her sabah ilk iş, düşmanlarının muhafaza edilmiş kanlarında banyosunu yapar, sonra elinde bir asa ve sineklikle odaya girip sergilenen nesnelere birer birer bakarak usulca gezinirdi; ardından, tam çıkmak üzereyken aniden kapıda durur, bir kez daha odaya ve bir zamanlar yerlerinde gözlerle ağızların olduğu karanlık çukurlara ve sırıtan dişlere utku dolu bir küçümsemeden gelen alaycı tavırlarla şöyle bir göz gezdirirdi.

Sanki kendisini duyabilirlermiş gibi, neyin peşindeydiniz diye sorardı kurukafalara. Bu sinekliğin, bu asanın, bu tacın mı? Bir yanıt bekliyormuş gibi sözlerine ara verir, kurukafalar cevap veremeyince de, onlara meydan okurcasına sevimsiz kahkahalara boğulurdu: Ağzı olmayan bir politikacının hiçbir şekilde politikacı olamayacağını sizlere göstermek için dilinizi koparıp dudaklarınızı parçaladım. Ancak kurukafaların karşılık verirmiş gibi alaycı alaycı sırıttıkları anlar da olurdu; Hükümdar'ın kahkahası ansızın kesiliverirdi. Sizi lanet olası piçler, kendi açgözlülüğünüz ve sınırsız hırslarınız yüzünden burayı boyladınız! Gerçekten beni

devirebileceğinizi mi sandınız? Size söyleyeyim. Buna cüret edecek adam anasının karnından doğmadı daha, doğduysa bile kendisini bir ruha dönüştürmek, sakal bırakmak ve ayaklarından da insan kılları çıkmak zorunda. Asasını tehditkâr biçimde onlara doğrultup, öfkeden ağzından köpükler saçarak bunu bilmiyordunuz tabii değil mi diye eklerdi.

Anlatıcı olarak odanın gerçekten var olup olmadığını doğrulayamayacağımı söyleyeyim. Askari Arigaigai Gathere'nin dilinde alelade bir söylenti ya da masala dönüşmüş olabilir. Ama şayet varsa, düz mantık, Amerika'ya yaptığı vahim ziyaretin ve hastalığıyla ilgili söylentilerin öncesinde, tüm ülkede hızla yayılan bir dedikoduya yol açan şeyin, Hükümdar'ın bu kurukafalarla dolu odadaki sabah ayinleri olduğunu gösteriyor: İki üç kişi bir araya gelmeye görsün, ilk soru bu dedikoduyla ilgili olurdu: İnanabiliyor musun? *Hükümdar'ın Şeytan'a taptığını, tanrısı ve efendisi saydığı Şeytan'a, bir yılana ibadet ettiğini biliyor muydun?*

Şeytan'a ve yılana tapınmaya dair bu dedikodu, ülkede o güne dek bir hükümdarın şerefine yapılmış olan en iddialı doğum günü kutlamalarından birinin ardından iyiden iyiye kök saldı tüm Aburiya'da.

6

Ülkedeki herkes Hükümdar'ın doğum günü hakkında öyle ya da böyle bir şeyler biliyordu artık çünkü ulusal takvimde kesin olarak belirlenmeden önce, doğum tarihi ve nasıl kutlanacağı yedi ay, yedi gün, yedi saat, yedi dakika süren ateşli tartışmalara konu olmuştu Meclis'te, ki o zaman bile Meclis'in saygıdeğer üyeleri bir uzlaşmaya varamamışlardı çünkü aslında hiç kimse Hükümdar'ın gerçek doğum tarihini kesin olarak bilmiyordu; saygıdeğer üyeler, içinde bulundukları çıkmazdan kurtulmayı başaramayınca, kendilerine bilgece bir yol göstermesi için bizzat iktidar merkezine resmi bir heyet gönderdiler ve bunu takiben de müşterek bilgi ve deneyimlerini tam anlamıyla mağlup etmiş olan bir sorunun çözümünde kendilerine yardım etmiş olan Hükümdar'a şükranlarını sunmak üzere bir önerge geçirdiler Meclis'ten. Yedi, Hükümdar'ın uğurlu rakamı olduğundan doğum günü kutlamaları daima yedinci ayın yedinci gününün yedinci saatinde başlayacaktı. Hüküm-

dar, Aburirya'da ayların birbirini hangi sırayla takip edeceğine bizzat karar verdiğinden – örneğin ocak temmuz ile yer değiştirebilirdi – yıl içinde herhangi bir ayı yedinci ay ve o yedinci ay içindeki herhangi bir günü de yedinci gün, yani doğum günü ilan etme yetkisine sahipti. Aynı şey saat için de geçerliydi. Hükümdar'ın arzusuna bağlı olarak herhangi bir saat yedinci saat olabilirdi.

Bu senelik kutlamalara katılım yıldan yıla değişirdi hep ama bilhassa o yıl stadyum neredeyse tamamen dolmuştu çünkü medyada arka arkaya yinelenen, tüm yurdun Hükümdar için yapmış olduğu özel bir doğum günü pastasının olacağı ve tıpkı İsa'nın bir zamanlar beş somun ekmek ve iki balıkla yapmış olduğu gibi, Hükümdar'ın da pastanın çoğalmasını sağlayarak kalabalıkları doyurabileceği yönündeki özel bir anons yurttaşlarda merak uyandırmıştı. Kalabalıklar için pasta beklentisi, kuvaşiorkor kurbanlarının katılımının her zamankinden de fazla oluşunu açıklayabilir.

Öğle vakti başlamış olan kutlamalar öğleden sonra da tüm hızıyla devam ediyordu. Güneşten boğazı kurumuştu insanların. Hükümdar, bakanları ve Hükümdar'ın Partisi'nin liderleri gölgede hâlâbire soğuk su içerek serinliyorlardı. Gölgeden ve sudan yoksun yurttaşlarsa dikkatlerini güneşin sıcak ışınlarından başka yöne çevirmek için platformda olup bitenleri inceliyor, yorumlar yaparak kendilerini oyalamaya çalışıyorlardı: İleri gelenlerin kıyafetleri, yürüyüş biçimleri ve hatta oturma düzeninde her birinin iktidar merkezinin ne tarafına düştüğü gibi konulardı bunlar.

Hükümdar'ın hemen arkasında, sağ elinde bir parmak kalınlığında, su borusunu andıran bir kalem, sol elinde ise kocaman, deri ciltli bir defter tutan bir adam vardı. Sürekli bir şeyler yazdığından, neden basın tribününde olmadığını merak edenler olduysa da insanlar onun gazeteci olduğuna hükmettiler. Onun yanındaysa, üzerlerinde *Diet* yazılı etiketler olan şişelerden dikkatle bir şeyler içen Hükümdar'ın dört oğlu –Kucera, Moya, Soi ve Runyenje– oturuyordu.

Onların yanında Hükümdar'ın özel doktoru Dr. Wilfred Kaboca, onun bitişiğinde ise platformda bulunan tek kadın oturuyordu ki sessizliğiyle de göze çarpmaktaydı. Kimileri onun Hükümdar'ın kızlarından biri olduğunu sandı ama öyle olsa erkek kardeşleriyle konuşmaz mıydı? Bazıları ise onun Dr. Kaboca'nın

karısı olduğunu düşündü, peki o zaman aralarındaki bu sessizlik de neyin nesiydi?

Hükümdar'ın sağında koyu renk çizgili takım elbisesi ve üzerinde Hükümdar Partisi'nin amblemi olan Hükümdar'ın resminin olduğu kırmızı kravatı ile Dışişleri Bakanı oturuyordu.

Anlatılanlara bakılırsa, Markus alelade bir meclis üyesiyken, bir gün İngiltere'ye gider ve herkesin gözü önünde Londra'nın belli başlı hastanelerinden birine girer, hasta olduğu için değil, gözlerini büyüttürmek ve Svahili dilinde ifade ettiği üzere, *Yawe Macho Kali*, yani vahşice keskin gözlere kavuşmak istediği için yapar bunu, böylece Hükümdar'ın düşmanları ne kadar uzakta saklanırlarsa saklansınlar onları görebilecektir. Elektrik ampulü kadar büyütülmüş gözleri, burnunu, yanaklarını ve alnını gölgede bırakarak yüzünün en belirgin özelliği haline gelmiştir artık. Hükümdar bu fedakârlığından ve sadakatinin aleni ifadesinden öylesine etkilenir ki, milletvekili daha İngiltere'den yurda dönmeden önemli bir kabine görevi olan Dışişleri Bakanlığı'nı verir ona; böylece Machokali, Hükümdar'ın dünyanın neresinde, hangi köşesinde çıkarı bulunuyorsa orada onun temsilci gözü olur. Machokali'ye dönüşmesiyle birlikte, doğduğunda kendisine verilen adı bile unutur sonraları.

Hükümdar'ın solunda kabinedeki bakanlardan bir diğeri, Hükümdar'ın ofisinde görevli bir Devlet Bakanı oturuyordu. Üzerinde beyaz ipekten bir takım elbise, göğüs cebinde kırmızı bir mendil ve boynunda da elbette parti kravatı vardı. Başlangıçta o da pek göze çarpmayan bir meclis üyesi idi ve muhtemelen de öyle kalacaktı ancak Machokali'nin başına konan talih kuşunu duyunca izinden gitmeye karar verdi. Fazla parası yoktu, bu nedenle de Fransa'ya bir uçak bileti alabilmek ve Paris'teki hastane masraflarını karşılayabilmek için gizlice babasının arazisini sattı, kalanı da borç aldı, kulaklarını öylesine büyüttürecekti ki, bir basın açıklamasıyla da ifade ettiği üzere, daha iyi duyabilecek ve böylelikle de eşler, çocuklarla ana babaları, öğrencilerle öğretmenleri, rahiplerle cemaatleri, psikiyatristlerle hastaları arasındaki en özel sohbetlere ortak olacak ve edindiği tüm bilgileri Hükümdar'ın hizmetinde kullanacaktı. Kulakları bir tavşanın kulaklarından da büyüktü ve her an dört bir yandan gelebilecek tehditleri saptamaya daima hazırdı. Bu bağlılığı gözden kaçmadı ve Yurttaşları Gözetle-

meden Sorumlu Devlet Bakanı yapıldı. M5 olarak bilinen gizli polis teşkilatı artık onun idaresi altındaydı. Böylelikle önceki isimlerini fırlatıp atarak Silver Sikiokuu oluverdi.

Ne gariptir ki, sabık iki Meclis üyesinin başarısı rekabetlerinin de başlangıcı oldu. Biri kendisini Hükümdar'ın Gözü diğeri ise Kulağı olarak görüyordu. Stadyumdaki halk onların farklı yüz ifadelerini, özellikle de gözlerinin ve kulaklarının devinimlerini karşılaştırıyordu sürekli çünkü ikisinin, hangi organın, Hükümdar'ın Gözünün mü yoksa Kulağının mı daha güçlü olduğu konusunda her zaman ölümcül bir mücadele içinde oldukları uzun zamandır biliniyordu. Machokali daima gözlerinin üzerine yemin ederdi: Yalanım varsa bu gözler ne olsun! Sikiokuu ise kulaklarına başvururdu: Bu kulaklar şahidimdir ki doğruyu söylüyorum! Onlardan bahsederken de kulak memelerini tutup hızla çekerdi. Prova edile edile kusursuz hale getirilmiş olan bu hareket, dikkat çekmek için verdikleri mücadelede onu az farkla öne geçirirdi çünkü Machokali gözkapaklarını çekerek onunla asla boy ölçüşemez ve sözlerini vurgulamak için ikinci en iyi şeyi yapmak, parmağıyla gözkapaklarını işaret etmek zorunda kalırdı.

Şayet Benjamin Mambo'nun başına gelenler olmasaydı, Meclis'in diğer üyeleri de Machokali ile Sikiokuu'nun izinden giderek Hükümdar'a vermek istedikleri hizmete göre vücutlarında değişiklik yaptırmış olurlardı. Genç bir erkek olan Mambo orduya katılmayı başaramamıştı çünkü ufak tefekti ancak askerlik yaşamına duyduğu ateşli arzuyu hiç kaybetmemişti, şimdi ise Machokali ve Sikiokuu'nun açtığı yeni iktidar yollarının, hayalini gerçekleştirmesini sağlayacak en iyi fırsatı sunduğunu düşünüyordu, böylece Savunma Bakanlığı makamını elde etmesini sağlayacak en iyi fiziksel değişimin ne olacağı üzerine enine boyuna düşünmeye başladı. En sonunda dilini uzattırmakta karar kıldı, böylelikle Hükümdar'ın emirlerini tekrarlarken sözleri ülkedeki her askere, tehditleri de daha onlar Aburirya sınırlarına varamadan düşmanlarına ulaşacaktı. Sikiokuu'ya öykünerek Paris'e gitti önce ancak istemiş olduğu boyla ilgili bir yanlış anlama yaşandı, dili konuşmasını imkânsızlaştıracak biçimde tıpkı bir köpeğinki gibi dudaklarından aşağı sarkıyordu artık. Machokali imdadına yetişti ve Berlin'de bulunan bir kliniği ayarladı hemen. Dudaklarını çekip uzatarak dilini örttüler ama dil yine de tam olarak kapan-

mamıştı ve az da olsa dışarı fırlamış gibi duruyordu bu kez de. Ancak Hükümdar durumu yanlış yorumlayarak ona Enformasyon Bakanlığını verdi. Fena sayılmazdı, kabinede bir göreve getirilişini ön adlarını değiştirerek kutladı Mambo ve kendisine İngiliz Parlamento Binası'ndaki saatten esinlenerek Big Ben adını verdi. Tam adı Big Ben Mambo olmuştu artık. Machokali'nin yardımına koşmasını unutmadı ve Markus ile Silver arasındaki siyasi mücadelede çoğunlukla Machokali'nin yanında yer aldı.

Elbette yükseklerden güçlü ipuçları almış olsa da özel bir ulusal armağan fikri Machokali'den çıkmıştı ve bir mucidin gururuyla asker, polis ve hapishane bandosuna doğum günü şarkısını çalmak üzere hazır olmaları için işaret verdi. Beklenen an gelmişti.

Machokali, Doğum Günü Komitesi ile birkaç polis memurunun yardımıyla, katlanmış devasa bir kumaşı etkileyici bir tavırla açıp havada tutarken kalabalık büyük bir merak içindeydi. İnsanlar görebilmek için birbirlerini kenara iterek kendilerine yer açmaya çalışıyorlardı. Kumaşın üzerinde binayı andıran devasa bir resim olduğunu görünce kafaları karıştı. Hükümdar'ın doğum günü hediyesi beyaz bez üzerine çizili bir resim miydi yani?

Merak ve artan beklentinin tam anlamıyla tadını çıkaran Machokali halka seslenerek sakin olmalarını istedi önce çünkü yalnızca kumaşın üzerindekileri açıklamakla kalmayacak, aynı zamanda İngilizlerin tabiriyle *bir sanatçının izlenimlerinin* kopyalarının tüm ülkeye dağıtılmasını da sağlayacaktı. Bu vesileyle, bu eseri gönüllü olarak ortaya koymuş olan öğretmene teşekkür etmeyi isterdi aslında ama maalesef öğretmenin adını açıklayamazdı çünkü sanatçı, kimliğinin açıklanmasını istememişti. Öğretmenlik soylu bir meslekti ve bu mesleği icra edenler şan şöhretle işi olmayan, kendilerini özveriyle hizmet etmeye adamış, tevazu sahibi kimselerdi ki bu tüm yurttaşlar için örnek teşkil etmeliydi.

Topluluğun en arka sıralarından bir adam elini kaldırmış çılgınca sallıyor, bir yandan da bağırarak itiraz ediyordu *"Sorun değil, adımı söyleyebilirsiniz"*, çevresindekiler çenesini kapatmasını söylediklerinde bile devam etti, *"Ben buradayım, kimliğimi açıklayabilirsiniz"*. Platformdan duyulamayacak kadar uzaktaydı ancak etrafında birkaç polis memuru vardı ve içlerinden biri adını sordu, Kaniuru, John Kaniuru, dedi adam, konuşmacının bahsettiği öğretmen benim. Ceplerini boşalt diye emretti polis memuru.

Kaniuru'nun silah taşımadığından emin olduktan sonra tabancasını göstererek, bunu görüyor musun diye sordu memur, toplantıyı bölmeye devam edecek olursan, adımın Askari Arigaigai Gathere, amirimin adının da Müfettiş Wonderful Tumbo olduğundan ne kadar eminsem, burnunu koparacağımdan da o kadar eminim. Kaniuru yerine oturdu yeniden. Bu ufak çaplı arbedeyi pek fark eden olmamıştı çünkü tüm dikkatler platformda yaşanan daha büyük bir hadiseye yönelmişti.

Tüm ülke, diye anlatıyordu Dışişleri Bakanı, bütün Aburirya halkı, oybirliğiyle, bir zamanlar İsrailoğullarının kalkıştıkları ama perişan olup tamamlamayı başaramadıkları Babil Kulesi'ni saymazsak, tarihte eşi benzeri görülmemiş bir bina dikmeye karar vermişti. Aburirya Yahudilerin yapamadığını yapacak, Cennet kapılarına dek uzanan bir bina inşa edecek, böylelikle de Hükümdar her gün günaydın, iyi akşamlar demek ya da yalnızca gününüz nasıl geçti diye sormak için Tanrı'ya seslenebilecekti. Hükümdar Tanrı'nın nasihatlerini günlük olarak alacak, bu da Aburirya'nın hızla insanoğlunun o güne dek düşlemediği kadar yükseklere çıkmasını sağlayacaktı. Cennet Çıkmazı ya da Cennete Yürüyüş adını alacak olan projenin tamamı Ulusal İnşaat Komitesi tarafından yürütülecek, başına kimin geçeği ise zamanı gelince ilan edilecekti.

Bu muhteşem fikirler Doğum Günü Armağanı Komitesi'nden çıkmış olduğu için, üyeleri tek tek Hükümdar'a takdim ederek çıkardıkları iyi işten ötürü kendilerine teşekkür etmek istiyordu Machokali. Komite üyeleri çoğunlukla parlamenterlerden oluşuyordu ancak aralarında iki üç sivil vatandaş da vardı. Onlardan biri olan Titus Tajirika, ismi yüksek sesle söylendiğinde zıplayınca neredeyse yere düşüyordu. Tajirika daha önce hiç el sıkışmamıştı Hükümdar'la, bunun binlerce kişinin önünde gerçekleşiyor olacağı düşüncesi öylesine dayanılmazdı ki talihi karşısında tüm vücudu katıksız bir şaşkınlıkla titredi. Yerine döndüğünde bile kuşkuyla ellerine bakmayı sürdürüyor, başkalarıyla el sıkışırken sağ elini kullanmaktan kaçınıyor ya da bir süre onu yıkamak zorunda kalmamak için ne yapabileceğini düşünüyordu. Eldivenlerden nefret ederdi ama cebinde eldiven olmasını çok isterdi şimdi. Bu meseleyi kesinlikle halledecekti ama şimdilik şanslı eli mendiliyle saracak, böylelikle de sol eliyle tokalaştığında diğeri yaralan-

dığı için sol elini kullandığını sanacaklardı. Tajirika sağ elini sarmaya öylesine kaptırmıştı ki kendisini, Cennete Yürüyüş hikâyesinin bir kısmını kaçırmıştı ama şimdi Machokali'nin anlattıklarını yakalamaya çalışıyordu.

Bakan Machokali projenin faydalarının damlaya damlaya tüm yurttaşlara etki edeceğini düşündükçe kendinden geçiyordu. Proje tamamlandığında, hiçbir tarihçi bir daha asla dünyanın diğer harikalarından bahsedemeyecekti çünkü Modern Babil Kulesi'nin şöhreti, Babil'in Asma Bahçeleri'ni, Mısır Piramitleri'ni, Aztek Tenochtitlan'ını ya da Çin Seddi'ni gölgede bırakacaktı. Kim artık Tac Mahal'den bahsederdi ki? Bizim projemiz dünya tarihinin ilk ve tek süper harikası olacak. Kısacası, dedi Machokali, Cennete Yürüyüş vatandaşların biricik liderleri, Özgür Aburirya Cumhuriyeti'nin ebedi Hükümdar'ı için yapmaya karar verdikleri özel doğum günü pastasıydı.

Burada, coşkulu alkışlara imkân vermek için konuşmasına etkileyici bir tavırla ara verdi Machokali.

Parlamento üyeleri, Bakanlar Kurulu, Hükümdar Partisi'nin yetkilileri ve silahlı kuvvetler temsilcileri hariç kimse alkışlamadı ama yine de Machokali yoğun desteklerinden ötürü bütün topluluğa teşekkür etti ve Cennete Yürüyüş'ü övecek sözler söylemek isteyenleri bir adım öne çıkmaya davet etti. İnsanlar buz gibi bir sessizlik içinde birbirlerine ve platforma baktılar. Kalkan eller bakanlara, Meclis üyelerine ve Hükümdar Partisi'nin yetkililerine aitti sadece ama bakan onları görmezden geldi ve halka hitap etti. Söylecek söz bulamayacak kadar mı mutluluğa boğuldunuz? Sevincini sözcüklere dökebilecek kimse yok mu aranızda?

Bir adam elini kaldırdı, Machokali mikrofonun başına gelmesi için adama el etti derhal. Yaşını başını aldığı her halinden belli olan adam kalabalığın arasından güçlükle ilerlerken bastonundan destek alıyordu. İki polis memuru ona doğru koşarak platformun yakınındaki mikrofona ilerlemesine yardımcı oldular. Aburirya'da yaşa hâlâ hürmet ediliyordu, halk tıpkı bir kehaneti bekler gibi adamın söyleyeceklerini bekliyordu. Ancak yaşlı adam konuşmaya başladığında, Svahili dilinde Hükümdar anlamına gelen sözcükleri telaffuz etmekte zorlandığı görüldü. *Mtukufu Rais* diyeceği yerde *Mtukutu Rahisi* diyordu. Hükümdar'a Âdi Ekselansları diye hitap edilmesi karşısında dehşete kapılmış olan polis

memurlarından biri, derhal yaşlı adamın kulağına sözcüklerin *Mtukufu Rais* ya da *Rais Mtukufu* olduğunu fısıldadı ama adamın aklının daha da karışmasına yol açtı bu. Sakinleşmek için öksürüp boğazını temizleyerek mikrofona doğru seslendi: *Rahisi Mkundu.* Ah, hayır, Âdi Herif değil diye diğer kulağına fısıldadı öteki polis memuru, hayır hayır, Haşmetmeap, *Mtukufu Mtakatifu* diye fısıldadı ama durumu düzeltemedi çünkü yaşlı adam şimdi de güvenle *Mkundu Takatifu* diyordu. "Hazreti Dangalak" lafını duyan kalabalık şen kahkahalara boğuldu, bu da yaşlı adama söylemek istediği şeyi unutturdu ve *Rahisi Mkundu* sözcüklerine daha bir ciddiyette sarıldı ki bunun üzerine Machokali adamın mikrofondan uzaklaştırılması için derhal işaret verdi. Yaşlı adam konuşmasına niçin izin verilmediğini anlayamadı, kalabalığın arasına geri gönderilirken *Rahisi Mkundu, Mtukutu Takatifu, Mkundu, Mtukutu*, âdi ve hazreti dangalak sözcüklerinden işe yarayabileceğini düşündüğü her türlü kombinasyonu sıralıyor, bir yandan da ilahi bir müdahalede bulunması için yalvarırcasına Hükümdar'a doğru el kol hareketleri yapıyordu.

Machokali insanların ilgisini bu utanç verici sahneden başka yöne çekmek için mikrofonu eline aldı ve yaşlı adama, insanların maddi ve manevi olarak destek vermesi halinde tüm girişimin kolay ve ucuz olacağını söylemiş olduğu için teşekkür etti. Ancak olan biteni ne kadar çarpıtırsa çarpıtsın âdi ve *hazreti dangalak* sözleri havada asılı kaldı ve bu utanç karşısında ne yapacağını, ne diyeceğini bilemedi.

Bakan Sikiokuu bu kargaşayı daha da şiddetlendirme fırsatını kaçırmadı. Aslında ellerini kaldırmış ama Machokali'nin halen övgüler yağdırmakta olduğu ihtiyar adam yüzünden göz ardı edilmiş olanlar adına konuştuğunu iddia ederek sordu Sikiokuu, Machokali "kardeş" ve komitesi Hükümdar'ın Cennet'in kapısına çıkan merdivenleri tırmanırken ya da ne kadar süratli olursa olsun modern bir asansörle çıkarken çok yorulacağını fark etmemişler miydi?

Başkanlığını kendisinin yapacağı, Hükümdar'ın Meleği adlı lüks bir uzay gemisi ile Amerikalıların bir zamanlar Mars'a indirdiklerinden azıcık daha büyük olan Yıldız Aracı ya da sadece Cennet'teki Kaya Aracı olarak adlandıracakları bir kara taşıtını inşa etme imkânlarını araştıracak bir diğer komitenin kurulması-

nı önerdi. Hükümdar, tüm dünyada şahsi bir uzay gemisiyle donatılmış tek lider olarak bir gezegenden diğerine sekerek, istediği zaman istediği yeri keyfince gezebilecek, yıldızların yüzeyine indiğinde de hareket etmek ve gökyüzündeki altınlarla elmasları toplamak için Cennet'teki Kaya Aracı'nı kullanması yeterli olacaktı. Sikiokuu sözlerini tamamlarken, şahit olarak kulak memelerini çarpıcı bir tavırla çekiştirdi ve "lüks uzay gemisi" diye bağırarak yerine oturdu.

Mikrofonu kurtarmış olan Machokali, meslektaşına seçilmiş olan hediyeye verdiği destekten ve Hükümdar'ın göklerdeki seyahat gereksinimlerine dair ortaya attığı parlak fikirden ötürü teşekkür ettikten sonra, şayet bakan kumaşın üzerindeki çizime bakma zahmetinde bulunmuş olsaydı, mevcut komitenin göklere seyahat sorununu zaten enine boyuna düşünmüş olduğunu görmüş olacağına dikkati çekti derhal. Cennete Yürüyüş'ün tam tepesinde böylesi bir aracın inebileceği ve öteki yıldızlara yolculuk için havalanabileceği bir uzay üssü bulunuyordu. Machokali, komitenin fazlasıyla ileri görüşlü olduğu iddiasını teyid etmek için gözlerini işaret ederek hemen birkaç kez yemin etti.

Ancak Sikiokuu'nun meydan okuyuşuna karşılık verirken, Machokali'nin dudak kenarlarında uçuşan gülümseyişe bakılırsa bakanın gizli bir planı vardı ve bunu açıkladığında, öteki bakanlar bile şaşırıp kaldı. Global Bank, Cennete Yürüyüş'ü görüşmek ve projenin tamamlanması için Aburirya'ya borç para verip veremeyeceğine karar vermek üzere ülkeye bir heyet gönderecekti yakında.

Machokali, haberin layıkıyla sindirilebilmesi için heyecanlı bir ara verdikten sonra Cennete Yürüyüş'ü kadirbilir bir halkın Hükümdarlarına armağanı olarak kabul buyurması için ricada bulundu Hükümdar'dan.

Bandolar müziğe girdi:

Mutlu Yıllar Sana
Mutlu Yıllar Sana
Mutlu Yıllar, Sevgili Hükümdar
Mutlu Yıllar Sana

Hükümdar sol elinde bir asa ve bir sineklikle ayağa kalktı. Koyu renk takım elbisesi Machokali'nin üstündekiyle neredeyse aynıydı

ancak dikkatle bakıldığında, çizgilerin GÜÇ KİMDEYSE HAKLI ODUR cümlesini meydana getiren harflerden oluştuğu görülebilirdi. Rivayete göre tüm kıyafetleri Avrupa'da ısmarlama yapılıyor, Londra, Paris ve Roma'daki terzileri ona giysi yapmaktan başka bir işle uğraşmıyorlardı. Giysilerini tüm siyasi dalkavukların taklitlerinden ayıran yanı ceketlerinin omuz ve dirsek kısımlarındaki yamalardı çünkü bu yamalar leopar, kaplan ve aslan gibi büyük kedilerin derilerinden yapılıyordu. Kısacası, hiçbir politikacının Majesteleri'nin Güçlü Kedilerinin derilerinden yapılma yamaları olan giysiler giymesine müsaade edilmiyordu. Bu durum, çocuklara Efendi'leri için şu şarkıyı yapmaları konusunda ilham vermişti:

Tıpkı bir leopar gibi yürür yeryüzünde
Bir kaplanın gözleriyle aydınlatır yolumuzu
Ve kükrer bir aslanın hiddetiyle

Boyu posu ve ısmarlama kıyafetleriyle, Hükümdar gayet heybetli görünüyordu, bu nedenle de beşinci teoriyi savunanlar o gün nasıl göründüğü üzerinde durmayı sürdürüyorlar. Boğazını temizleyip kalabalığa seslenirken turp gibi görünüyordu: "Bugün şahsıma göstermiş olduğunuz bu muazzam sevgi beni derinden etkiledi..." Sözlerine devam etmeden önce, kendisine gösterilen bu sevgiyi şükranla karşıladığını, tamamı, yargılama olmaksızın tutuklu olan, aralarında birkaç yazar ve gazeteci ile *Tarihi Halk Yazar, Sonra Bir Hükümdar Onu Kendi Tarihi Yapar* adlı kitabı yazmak gibi suçlardan on yıldır hapiste olan bir tarihçinin de bulunduğu yüzlerce siyasi suçlunun bir af yasasıyla serbest bırakılacağını ilan ederek göstermek istiyordu. Tarihçinin sözümona edebi günahları Hükümdar'ı hâlâ yiyip bitiriyordu çünkü şimdi bile tarihçinin davası aklına gelmişti. Hapse girdiğinde kör bıçakla tanışan ilk şeyin profesörün uzun sakalı olduğu gerçeğine müstehzi bir tavırla gönderme yaparak Profesör Materu diye bağırdı. Bu düşünce teröristi hapiste on yıl geçirdi, bu tarihi fırsattan yararlanarak erken salınmasına izin veriyorum. Ancak Profesör Materu'nun sakalını yarım parmak kalınlığından daha fazla uzatmasına izin verilmeyecektir. Şayet bunu ihlal edecek olursa yeniden hapse atılacak. Ayda bir kez sakal boyunun ölçüsünü karakola bildirmek zorunda.

Diğer tüm muhalifler bir daha asla tarih, edebiyat ve gazetecilik biçiminde dedikodu çıkarıp bunları yaymayacaklar. Platformdaki tek kadına dönmeden evvel, şayet yola gelirlerse kendisinin içtenlikle nedamet getirmiş olanı ödüllendiren Âlicenap Hazretleri olduğunu anlayacaklarını söyledi.

"Dr. Yunice Immaculate Mgenzi" diye seslendi.

Sessiz kadın yavaşça ve dikkatle ayağa kalktı, hali tavrı ve genel görünümü gerçekten de gözalıcıydı.

"Bu kadını görüyor musunuz?" diye devam etti. "Bu gördüğünüz kadın Soğuk Savaş günlerinde bir devrimciydi. Çok radikal bir devrimci. İsmi her şeyi anlatıyor: Dr. Yunity* Mgeuzi-Bila-Shaka. Gördüğünüz gibi, bir devrimci olduğuna şüphe yok. Bir Maoist. *Alikuwa mtu ya* Beijing. Ancak Soğuk Savaş'ın son günlerinde devrim saçmalıklarını bırakıp tövbe etti ve bana sadakatle hizmet etme sözü verdi. Hapse attım mı onu? Hayır. Big Ben Mambo'dan ona enformasyon görevlisi olarak bir iş vermesini bile istedim, şimdiyse Dr. Yunice Immaculate Mgenzi'yi Washington büyükelçisinin bir sonraki vekili olarak atadığımı duyurmaktan mutluluk duyarım. Aburirya tarihinde böyle bir makama getirilen ilk kadın kendisi."

Dr. Mgenzi kalabalıktan yükselen şiddetli alkışlara başıyla selam verip el sallayarak karşılık verdi, ardından da yerine oturdu.

"Ve şimdi de" diye devam etti Hükümdar alkışlar dinince, "bir zamanlar emperyalizmin, kapitalizmin, kolonyalizmin ve neokolonyalizmin topuna birden ateş püsküren bir diğer radikalden söz etmek istiyorum. Kendisi Dr. Luminous** Karamu-Mbuya-Ituika olarak bilinirdi. Aydınlık kalemleri devrim hakkında çiziktirmeye davet etmesi münasebetiyle yani! Bir tahrikçi. Moskova'nın adamı. Doğu Almanya'da Marksist Devrimci Gazetecilik Enstitüsü'nde eğitim almış. Bir zamanlar, Afrika sosyalizmi saçmalıklarıyla sarhoş kimi komşularımız, Afrika'da sınıf mücadelesi çağrısında bulunan radikal makaleler yazdırarak kendisinin hizmetlerinden yararlanmışlardı. Komünizmin gücünü yitirdiği anlaşılınca o da bilgece nedamet getirdi ve vakit kaybetmeden devrim sözcüğünü isminden çıkardı. Ben ne yaptım? Onu hapse mi attım? Hayır. Onu affettim. Ve yaptıklarıyla bağışlayıcılığıma layık oldu-

* Birlik anlamına gelen İngilizce *unity* kelimesine gönderme yapıyor. (ç.n.)

** İngilizcede aydınlık, ışık saçan anlamlarına geliyor. (ç.n.)

ğunu ispatladı. Bir yeraltı bildirisi olan *Ebedi Yurtsever*'de beni bir koyun ulus yaratmakla itham ederdi vaktiyle. Bugünse *Günlük Papağan*'da edebi taşlamalarıyla koyunları gütmeme yardımcı oluyor."

Ülkeyi sözde tarihçi ve romancıların kötü niyetli dedikodularından korumak ve onların yalan ve çarpıtmalarına karşı koymak için Hükümdar onu resmi biyografi yazarı olarak atadı ve herkesin bildiği üzere Hükümdar'ın yaşam öyküsü gerçekten de ülkenin hikâyesi ve gerçek tarihini yansıtmaktaydı. "Benim Sadık ve Güvenilir Tarihçim" diye kükredi Hükümdar "seni görmeleri ve tanımaları için ayağa kalkmanı istiyorum."

Biyografi yazarı lütfetti, herkes de elinde deri kaplı defterle su borusu kalınlığında kalem olan adamın Hükümdar'ın resmi biyografi yazarı olduğunu böylelikle öğrenmiş oldu. Kalabalığa dönerek "Sevgili evlatlarım" diye seslendi bu kez de Hükümdar, "bana vermiş olduğunuz harikalar harikası armağan için hepiniz aziz olun." Onu böylesine değerli kılan, hediyenin kendisi için tam bir sürpriz olmasıydı. Aburirya'nın kendisine duyduğu minneti dünya tarihinde eşi benzeri görülmemiş böyle bir şeyle göstereceği aklına hayaline gelmemişti hiç. Asla bir ödül beklememişti, yapmış olduğu her şey başlıbaşına ödüldü zaten, babaca bir sevgiyle böyle yapmaya da devam edecekti. Durdu çünkü kalabalığın ortalarına yakın bir yerden kan dondurucu bir çığlık yükselmişti aniden. "Yılan! Yılan!" diye başkaları da çığlık atmaya başlamıştı. Kıyamet koptu kısa süre içinde. İnsanlar, birçoğu yılanı görmemiş olsa da itişip kakışarak dört bir yana kaçışmaya başladılar. Başkalarının kaçışması yeterli bir nedendi. Çığlıklara bakılırsa artık bir değil birden fazla yılan söz konusuydu. Kabine bakanları olan biteni anlamakta güçlük çekiyor, korku belirtisi gösteren ilk kişi olmak istemeyen her bakan ilk adımı bir başkasının atmasını bekleyerek etrafına kaçamak bakışlar atıyordu.

Bir grup, kalabalığı yara yara *"Yılan! Yılan!"* diye bağırarak platforma doğru ilerliyordu. Kimi polis memurları ile askerler sıvışmak üzereydiler ama Hükümdar'ın muhafızlarının kalabalığa ateş açmak üzere silahlarını hazırladıklarını görünce oldukları yerde kaldılar. Kargaşa tüm hızıyla sürüyordu.

Polis şefi ortalığı yatıştırmak için silahıyla havaya ateş açtı ama bu, durumu daha da kötüleştirdi, insanlar dört bir yana kaçıştıkça,

yaşanan itiş kakış bir nefsi müdafa mücadelesine dönüşmüştü. Birkaç dakika içinde, yalnızca Hükümdar ile bakanlar, askerler ve polisten oluşan maiyeti kalmıştı parkta. Gizli polis teşkilatının başı, sersemliği üzerinden atmış, Hükümdar'a "Bu bir darbe başlangıcı olabilir" diye fısıldadı, saniyeler içinde Hükümdar Başkanlık Sarayı'na doğru yola koyulmuştu bile.

7

Medya parkta yaşanan kargaşadan hiç bahsetmedi. Ertesi günün başlıkları özel doğum günü hediyesi ve her an gelmesi beklenen Global Bank heyeti ile ilgiliydi. "Uzayda Cennete Yürüyüş" *Eldares Times*'ın baş sayfasını kaplıyordu. Şöyle diyordu gazete: *Amerika, bil ki Uzay'ı tekelleştirmene müsaade etmeyeceğiz. Tam arkandayız. Bilim ve teknolojide seni birkaç yıl geriden takip ediyor olabiliriz ama tıpkı hikâyedeki tavşanı yenmiş olan kaplumbağa gibi yarışı kazanan kesinlikle biz olacağız.*

Böylece şayet işler medyaya kalmış olsaydı yılanlarla ilgili hikâye yalnızca bir söylentiden ibaret olarak kalacaktı. İşin garip yanı, sonradan dedikoduları canlandıran şeyse Hükümet Binası'ndan yayılan tuhaflıktı.

8

Birkaç gün boyunca, Hükümdar olan bitene dair tek laf etmedi. Bilgi sahibi olduğunu iddia edenlere bakılırsa Hükümdar öfkeliydi ve öfkesinin büyük bir kısmı da Sikiokuu'ya yöneltilmişti. Sikiokuu'nun şahsi bir uzay gemisi ve Cennette Kaya Aracı önerisi dönüp dolaşıp kendi başını ağrıtmıştı. Bu öneri Hükümdar'da öylesine merak uyandırmıştı ki öfkesinin arasında bile Mars'taki araştırmalara dair bir video istemişti. Ancak uzay gemilerinin özellikle de *Sojournertruth* adlı ilk örneğin boyutunu görünce, tüm taşıtlar gözüne oğlan çocuklarının yaptıkları oyuncaklardan da ufak göründü. Köpürdü ve kendi kendine "Bu Sikiokuu'nun hiç utanması yok, nasıl olur da Devlet Bakanım beni, Majestelerini böylesine ufak bir şeyle ilişkilendirebilir diye söylendi. Daha sonra ise Sojourner'ın bir köle, bir kadın, bir özgürlük savaşçısı ve

kendi tabiriyle bir terörist olduğunu öğrendiğinde nasıl sarsıldığını varın siz düşünün artık!

Bir süre Sikiokuu'yu huzuruna kabul etmedi Hükümdar. Sikiokuu öylesine endişelendi ki yaklaşan felaketi bertaraf edecek adımlar atmaya girişti. İlk iş karısını kendisi adına ricacı olması için gece vakti Hükümdar'ın yanına gönderdi. Hükümdar kadını görmezden geldi. Bunun üzerine ikinci eşini yolladı Sikiokuu. Hükümdar onu da görmezden geldi. Bunun üzerine çok daha genç olan üçüncü karısını gönderdi. Hükümdar onu da yok saydı. En nihayetinde iki kızını yolladı. Ancak o zaman Hükümdar yumuşadı ve Sikiokuu'yu yeniden kabul etmeye başladı, tabii yalnızca öfkesini bahtsız bakandan çıkarmak için.

Hükümdar'ın Sikiokuu'ya öfkelenmesine yol açan şey uzay gemisinin boyutu ya da bir köle kadının adını taşıyan şu öteki gemi değildi yalnızca. Doğum günü kalabalığının kargaşaya sürüklenmesi, kendisini ve beraberindekileri alanda bir başlarına bırakarak ortadan kaybolan insanların anısı içten içe köpürmesine yol açıyordu. Bu olay nasıl bir mesaj göndermişti dünyaya? Bütün M5 mensupları nereye gitmişlerdi? İstihbarat birimleri Sikiokuu'nun denetimi altındaydı. İşte bunun için o kadar kızgındı Sikiokuu'ya. Nasıl olmuştu da bu birimler bu yılanlı insanlara dair hiçbir şey duymamışlardı? Sürekli bu soruyu sorup duruyordu Sikiokuu'ya.

M5'in başkanı ve Sikiokuu kendi paçalarını kurtarmak için, bu yılanlı insanların Halkın Sesi Hareketi adında bir yeraltı cemiyetinin üyeleri olduğunu, istihbarat ajanlarının ta başından beri onlardan haberdar olduğunu ama hareketin tamamının kaynağına ulaşabilmek için söylentiyle gerçeği birbirinden ayırmak üzere zamana ihtiyaçları olduğundan bu bilgiyi kendilerine sakladıklarını söylediler. Kalleşliklerinin boyutu anlaşılmadan grubu lüzumsuz yere ifşa etmenin iyi bir fikir olmadığını ifade ettiler. İnsan, deliğinden tam olarak çıkmamış bir yılanı vurmak için acele etmemeliydi.

Bu söz Hükümdar'ı daha da kızdırmıştı. Deliğinden çıkması için ona zaman mı tanıdınız yani? Ne cüretle yılan tam manasıyla ortaya çıkmadan onu vuramayız dersiniz? Kim en gizli saklı olanı vuracak gücü olmadığını söyleyebilir? Sikiokuu dile getirdiği sözün yalnızca bir atasözü olduğu yolunda açıklama yaparak Hükümdar'ın öfkesini dindirmeyi denemiş ama bu, işleri daha da kötüleştirmiş-

ti. Sikiokuu Hükümdar'ın fevkalade deyişlerinin yerine geçen atasözlerinin olduğunu mu ileri sürüyordu yani? Hükümdar'ın Aburirya'daki tüm atasözleri ve bilmeceler üzerinde otoritesi vardı ve hiçbir atasözü onun gizli olanı, deliklerin en ulaşılmaz olanında bile olsa vurmasına engel olamazdı.

Halka bu hususu hatırlatmak üzere ulusa seslenmeye karar verdi Hükümdar.

Tüm yayın organlarında canlı olarak yayımlanan performans, görsel açıdan son derece etkileyiciydi, insanlar bugün bile ondan bahsederler. Ulusa, sözüm ona Halkın Sesi Hareketi adlı bir oluşuma mensup bazı doyumsuz kişilerin, üniversite öğrencilerini halkın toplandığı yerlerde plastik yılanlar dağıtmaları için kandırmış olduğunun hükümetçe bilindiğini söyledi. Hükümetin, tüm siyasi partileri halkın bu yöndeki arzusuna doğrudan bir cevap olarak uzun zaman önce yasaklamış olduğunu ulusa hatırlatmak istiyordu. Aburirya'da yalnızca bir parti vardı ve Hükümdar da onun lideri idi. Tüm dünya bilsin ki şu dakikadan itibaren Halkın Sesi Hareketi'nin mevcudiyeti gerek yeraltında gerek de yerüstünde sona ermiş bulunmaktadır diye ekledi etkileyici bir tavırla. Hükümdar halkın yegâne sesi idi ve halk da böylesini seviyordu.

Bu teröristlerin yalanlarıyla mücadele etmek üzere, Yüce Hükümdar'ın Gençlik Kolları adı altında yeni bir ekibin oluşturulmasını emretmiş, tüm lise ve üniversite öğrencilerinin de bu oluşuma katılmalarını istemişti. Temel görevleri tüm yurda Hükümdar'ın kudretinin yegâne kudret ve ulusun ışığı olduğunu anlatmaktı. Gençlik kolları üyeleri halkı ilmihal konusunda eğitecekti: Aburiryalıların hiçbir surette Hükümdar Partisi dışında partileri olamaz, halk Hükümdar'ı taklit eden siyasi idollere tapınamazdı. Düsturları "Kudretli Hükümdar'ın Hizmetinde" olacaktı ve bu, tüm rozetlerinin, kırtasiye malzemelerinin, giysilerinin ve okul taşıtlarının üzerinde yazılı olacaktı. KHH.

Söyledikleri televizyon izleyicilerinin zihinlerine iyice nüfuz edebilsin diye sözlerine ara verdi Hükümdar. Bunun ardından da tüm Aburirya'nın diline sakız olan ve muhtemelen de yılanlar, Şeytan'a tapınma ve doğaüstü güçlere dair dedikoduların kaynağını oluşturan sözleri geldi. Dile getirmek üzere olduğu uyarıya vurgu yaparak Halkın Sesi Hareketi'nin teröristlerini hedef alırmış gibi sopa şeklindeki asasını kameralara doğrulttu. O, Hükümdar,

onların o plastikten yapılma terörist yılanlarını gerçekleriyle alt edecekti. İncil'in gönderildiği zamanlarda, Firavun'un yılanlarını yutan Musa'nın yılanlarıydı. Bugün Aburirya'da ise yeni Musa olduğunu sanan kim varsa hepsini Firavun'ın yılanları yutacaktı.

Ve birden sopasını tüm kendinden menkul Musalara fırlatmak ister gibi havaya kaldırdı. Kameramanlar kameralarının ardına saklandılar ve ansızın, sanki hepsine aynı anda aynı nesne vurmuş gibi, ülkedeki tüm televizyon ekranları yedi parçaya ayrıldı. İzleyiciler Hükümdar gerçekten sopayı mı fırlattı yoksa yalnızca zihin gücüyle mi ekranlarını parçalara ayırdı bilemediler, bu konudaki tartışmalar bugün bile devam etmekte. Gerçek ne olursa olsun, Hükümdar'ın televizyon performansı yeni bir yılan dansına esin kaynağı oldu ve bu dans öylesine moda oldu ki nerede ve ne zaman hiç fark etmez iki üç genç biraraya geldiğinde bedenlerini – başlarını, gövdelerini ve ellerini – yılansı hareketlerle oynatıp şu şarkıyı söylüyorlardı:

Yaptığım testi kırıldı
Pek bilmezdim özgürlüğün
Bir engerek ve bir Şeytan'a gebe olduğunu

9

İlk zamanlar iblisler ve yılanlarla ilgili söylentileri umursamadı Hükümdar çünkü bunların yalnızca düşmanları arasındaki korkuyu derinleştirip kendisinin Aburirya üzerindeki nüfuzunu güçlendireceğini umuyordu. Ancak M5, korku yaratmak şöyle dursun, aslında bu dedikoduların halkın Hükümdar'ın saltanatını neredeyse hor görecek kadar umursamamasına yol açtığını ve bunun da Cennete Yürüyüş'e olan desteği azaltabileceğini söyleyince, Hükümdar bu dedikoduların gücünü kıracak önlemler alma gereğini duydu. Ancak nasıl bir tedbir en büyük etkiyi yaratırdı?

Uzun zaman önce bir sömürge dönemi öğrencisiyken, kılık değiştirip tıpkı onlardan biriymiş gibi halkın arasına karışan eski bir Babil kralına dair hikâyelere rastlamıştı, daha sonra halk onun kim olduğunu anlayınca hayretler içinde kalıyor ve gururunun okşandığını hissediyordu. Bir kral aralarında dolaşmıştı. İmge yıllar içinde solup gitse de şimdi yeniden canlanmıştı. Bu fikri

idarecilerine açınca "Evet, mükemmel" dedi hepsi. Dindarlığına dikkat çekmek üzere kiliseye yapacağı güzelce reklam edilmiş, spontan bir pazar ziyareti kendisine yönelik garezin nedenlerini kesinlikle bertaraf edecekti.

Seçilen kilise Eldares'teki Tüm Azizler Katedrali idi. Ne akıllıca bir seçim! Eldares'in en kalabalık semtlerinden ikisinin, Santalucia ve Santamaria'nın arasında yer alan Katedral, bir tepenin üzerinde bulunmaktaydı, bu da televizyon çekimleri için çarpıcı, güzel manzaraya sahip bir arka plan oluşturuyordu.

Katedral'in başında azıcık ayrıksı biri olan Piskopos Tireless* Kanogori bulunuyordu. Müritleri ona bu ismi takmıştı çünkü piskopos olmadan uzun zaman önce, İsa Mesih'in yorgun ruhlar üzerinde ağırlık yapan tüm günahların yükünü alan ebedi yorulmaz olduğunu söylerdi. Çok geçmeden destekçileri ondan yorulmak bilmez kurtarıcıdan bahsetmekten asla yorulmayan rahip olarak söz etmeye başladılar. Piskoposluğa terfi edince müritlerine olan saygısından ismini yasal hale getirdi.

Hükümdar ve araç konvoyu, kararlaştırılmış olan pazar günü, etrafları gazete muhabirleri, televizyon kameraları ve el mikrofonlarıyla çevrili olarak kiliseye doğru yapacakları tarihi yolculuğun başlayacağı Santamaria pazaryerine vardılar. Hükümdar, müşteri çekmek amacıyla mallarını göklere çıkartmak için ileri doğru atılıp atılmama konusunda kararsız kalan çok sayıdaki meyve satıcısının korkulu bakışları altında Rolls-Royce'undan indi ve pazaryerini gözden geçirdi. Pırıl pırıl Mercedes-Benz'lerden oluşan konvoy ile envai çeşit mal yüklü el arabaları ve eşek arabalarından oluşan sıranın yarattığı tezat nefes kesiciydi. Ancak başka bir manzara daha vardı ki bu zıtlığı bile geride bırakıyordu. Hükümdar tek başına duran bir eşek görmüş ve imaj danışmanları tarafından tertiplenmiş olduğu üzere, güya aniden içinden gelmiş gibi İsa'yı taklit ederek eşeğe binmeye karar vermişti. Sade vatandaş gibi giyinmiş bazı istihbarat ajanları satıcılardan palmiye yaprakları alarak yerlere serdiler. Hükümdar tepenin eteklerinde eşekten inerek yolun geri kalanını yürüdü. Hükümdar'ı tepenin eteklerinde, kiliseyi de tepede gösteren uzun çekimler sayesinde sanki Hükümdar, Tanrı'nın Şehri'ne yapılan bir hac yolculuğuna öncülük ediyordu.

* İngilizcede yorulmak bilmez anlamına geliyor. (ç.n.)

Uzun adımlarla, ağır ağır ve dalgın biçimde ilerleyen maiyeti, başrol oyuncusunu bir adım kadar geriden izliyordu. Performans neredeyse kusursuzdu, beyin takımı kurnazlığın dedikodulara galebe çalması şerefine toplumsal bir kutlamanın hayalini kurmaya başlamıştı bile.

Sonradan anlaşıldığı üzere, performansı evlerinde ya da halkevlerinde TV'den izleyenler, Hükümdar katedrale adımını atar atmaz ekranlarındaki görüntü gidince, televizyon ekranlarının yedi parçaya ayrıldığı geçen defayı anımsayarak bir şeylerin yolunda gitmediğini hissetmişlerdi. Arıza, bundan sonra olanları görmelerini engellemiş, orada olup da Hükümdar'ın katedrale girdiğini görenlerden edindikleri ufak tefek parçaları derleyip bir araya getirmek zorunda kalmışlardı.

Ayrıntılar birbiriyle çelişse de Hükümdar'ın katedrale ayak basmasıyla duvarların sanki deprem olmuşcasına sarsıldığında hemfikir herkes. Duvarlardaki haçlar, insanların kıyafetleri ya da kâğıt parçaları oradan sıvışmak için mücadele edercesine tuhaf bir biçimde dans ediyorlardı. Piskopos Tireless Kanogori elinde tutmakta olduğu küçük bir İncil'i mihraba koyunca mihrap sallanmış, İncil de yere düşmüştü. Kitabı yerden alacağına bekleme salonuna geçip gözden kayboldu, daha insanların piskoposun kutsal kitabı ve cemaati bırakıp gitmesine neyin yol açmış olabileceği üzerinde düşünmeleri sona ermeden, sağ elinde koca bir İncil, sol elinde koca bir haçla, her iki eli de Hükümdar'a uzanmış halde ortaya çıktı yeniden. Piskoposun dudakları sanki efsunlu sözler zikrediyormuşcasına kımıldıyordu ama kimse ne dediğini anlayamadığından arkasından tekrar edemiyordu.

Çok geçmeden, tüm cemaat bir şeyin şiddetli bir gürültüyle pencereye çarparak camı yedi parçaya bölüşüyle çıkan sesi duydu, akabinde de bir o kadar ani biçimde sallanan duvarlar ve dans eden haçlar duruldu, tüm Katedral'e bir sessizlik ve huzur hâkim oldu. Sanki münasebetsiz hiçbir şey olmamış gibi törene devam eden Piskopos Tireless Kanogori'nin sesi ise ortalığı sarmış olan sükûnetin altını çizmekten başka bir işe yaramadı.

Evlerde ise, bu olaylar yaşanırken gitmiş olan televizyon yayını geri gelmişti. Zaten ekranlarının karşısında oturmakta olanlarla ekranlarını tam o sırada, tesadüfen açmış olanlar Piskopos Kanogori'yi ayine henüz başlar halde buldular. İkinci grupta yer

alanlardan birkaçı eşeğe binme, palmiye yaprakları, kısık sesle yapılan şükür duaları ve tepeye yapılan uzun yürüyüşün ötesine geçen masalları alaya aldı.

Ancak bu esrarlı olayı anlatanlar pes etmediler ve Tüm Azizler Katedrali'nin bu çarpıcı olayların yaşandığı tek ibadet yeri olmadığı fikrinde ısrar edecek kadar ileri gittiler. Söylentiye göre, Hükümdar, sonrasında başka kiliselerde benzer biçimde sonuçlanan birkaç ayine daha katılmıştı: Vakaların tamamında, elinde haç ve İncil olan rahipler onu tüm güçleriyle defederlerken en az bir cam pencere yedi parçaya ayrılmıştı. Derler ki, işte bu sebeple Aburirya Hükümdarı, ayrıntıya girmeksizin tüm dinlerin eşitliğine duyduğu inancı göstermek üzere İslam'la da temas kuracağını ve İslam'ın imgelere olan nefretine duyduğu saygıdan ötürü de tevazu gereği, hiçbir kameranın kendisini takip etmesine izin verilmeyeceğini bildirmişti ansızın.

Plan, bunu Sünni, Şii ya da Vahabi tüm camilerde, ardından Hindu, Budist ya da Jain tüm Hint tapınaklarında, Sih gurudwara'larında sürdürüp Yahudi sinagoglarında son bulacak biçimde sahnelemekti. Bu beklenmedik anda ortaya çıkışların, Tüm Azizler ve öteki kiliselerde yaşananlara dair görüntüleri silip yok edeceği umut ediliyordu.

Bir İslam mabedine yapacağı ilk ziyaret için yardımcılarına cam pencereleri olmayan bir cami bulmalarını emretti. Eldares civarını arayıp taradıktan sonra güzel bir kubbeyle minarelere sahip, en önemlisi de ahşap ve demir parmaklıklı pencereleri olan bir cami bulmayı başardılar.

Burada daha da büyük bir hadise meydana geldi ama filme alınmadığından yine çıkan dedikodularla yetinmek durumundayız. Buna göre, o gün görevli imam, Hükümdar'ın içeri girmesiyle, bir şeylerin yolunda gitmediğini fark edip derhal Kuran'ı havaya kaldırmış ve yüksek sesle Arapça olarak ezan okumaya başlamıştı:

Allâhu ekber, Allâhu ekber
Eşhedü en lâ ilâhe illâllah
Eşhedü enne Muhammeder Resûlüllah
Hayye ale's-Salâh

Hayye ale'l-Felâh
Allâhu ekber
Lâ ilâhe illâllah

Orada hazır bulunanlar, havada rüzgâr anaforu gibi bir şey hissettiler, hemen akabinde pencerelerden birinin demir parmaklıklarının çatırdadığını duydular ve sonra da sanki birisi özgürlüğüne kavuşmak için parmaklıkları itiyormuş gibi kimisinin dışarıya doğru eğildiğini gördüler. Kuran'ı ve tesbihi pencereden sallayan imam sanki Şeytan diyerek bağırmış ve o da ne çatırdama aniden kesilivermişti, artık tek ses Allâhü ekber diye haykıran imamın sesiydi. Tıpkı Tomas İncili'nden şüphe edenler olduğu gibi, bu masalla ilgili her şeyden şüphe edenler de var ama onlar bile demir parmaklıkların nasıl o şekilde büküldüğünü açıklayamıyorlar, caminin idari konseyi, uzun tarışmaların ardından pencereyi tamir etmemeye, Kutsal Kuran'ın, dünyevi ihtişamın modern, süslü püslü kılıklarına bürünmüş bile olsa, Şeytan'ın dolaplarına karşı zafer elde edeceğinin bir kanıtı olarak olduğu gibi bırakmaya karar verdi.

İbadet yerlerine spontan ziyaretler sessizce rafa kaldırıldı ve yeniden dini mekânlarda Şeytansız, normal ibadet düzenine geçildi. Kimi şehir sakinleriyse etrafa posterler astılar: ELDARES ŞEYTAN'DAN ARINMIŞ BÖLGEDİR.

10

Ama durum tam da böyle değildi çünkü kısa süre içinde insanlar, kötü ruhların ortalarda aylak aylak dolaşmak için kilise ve camilerden firar ettiklerini keşfettiler, yoksa çok geçmeden Eldares'te yayılan hayret verici iki haberi başka nasıl açıklayacaklardı? İlki komikti, Şeytan'ın sırf kavga çıkarmak için Maritha ve Mariko'yu Santalucia'daki evlerinde ziyaret ettiğini ileri sürüyordu.

Din sınırlarının ötesine geçen ve daha korkutucu olan ikincisine göre ise, Şeytan köy ve kasabaları gezip insanların kalplerini yerlerinden çıkarıyor, bedenlerini tıpkı boş kovanlar gibi yol kenarlarına ve çöplüklere bırakıyordu. Ama bu ikisinin, yani Şeytan'ın Maritha ve Mariko arasında kavga çıkarması ile insanların kalplerini sökmesi arasında bir bağlantı olduğunu savunan birkaç kişi

de yok değildi, onlara göre bu, Şeytan'ın birkaç çarpışmayı kaybetmiş olsa da savaşı kaybetmemiş olduğunu gösterme biçimiydi. Peki ama yaşlı bir çiftle kavgaya tutuşmak da neyin nesiydi?

11

Karı koca olan Maritha ve Mariko, Santalucia'da gayet iyi tanınırlardı çünkü çarşıya pazara giderken ya da ölü başında tutulan nöbetlere, cenazelere ve düğünlere katılırken daima birarada olurlardı. Biri ya da diğeri tek başına görülecek olsa insanlar, ki nadiren yanılırlardı, diğerinin de uzakta olmadığını bilirlerdi.

Alnındaki beyaz leke de olmasa, simsiyah olan kedileri bazen onları takip ederdi, yaşlı çiftin peşlerinde kediyle kiliseye geldiğini gören çocuklar bildik bir şarkıyı uyarlarlardı hemen:

Mari'nin küçük bir kedisi vardı
Küçük bir kedi, küçük bir kedi
Mari'nin küçük bir kedisi vardı
Kömür gibi kapkaraydı

Mari nereye gidecek olsa
Gidecek olsa, gidecek olsa
Mari nereye gidecek olsa
Kedi de mutlaka giderdi

Bir gün kiliseye dek izledi Mari'yi...

Maritha ve Mariko Tüm Azizler cemaatinin sadık üyelerindendiler. Sıra ve pencerelerin tozlarını alır, çiçekleri düzenlerlerdi. Katedral evsizleri doyurmaya, cuma, cumartesi ve pazar günleri onlara mahzende barınma imkânı vermeye başlayınca, Maritha ve Mariko muhtaç yolculara hizmet etmeye gönüllü oldular. Katedral'in çatısına yuva yapmış güvercin ve diğer kuşları bile beslerlerdi.

Maritha ve Mariko ikiz gibiydiler. Birinin başladığı cümleyi diğerinin tamamladığı çok olurdu. Altmışlarındaydılar, kendilerine iyi bakmışlardı, artık genç birer erkek ve kadın olan çocuklarının işleri güçleri yerindeydi. Bütün olarak bakıldığında, Maritha

ile Mariko tertemiz insanlardı; düzgün bir evlilik ve aile hayatı için örnek teşkil ediyorlardı.

Tam da bu nedenle, Hükümdar ve Tüm Azizler'deki kırık camlarla ilgili hadisenin üzerinden çok fazla geçmemişti ki bir pazar günü Maritha ve Mariko cemaatin karşısına dikilip de başka insanların tenlerine duydukları dayanılmaz şehvet yüzünden azap içinde olduklarını itiraf edince, tüm kilise topluluğu şaşkınlıktan donakaldı. Her zaman olduğu gibi hikâyelerini aynı kitaptan okurmuşcasına anlattılar.

"Sokaklarda yürümek bile işkenceye dönüştü" dedi Mariko.

"Bu yükten kurtulmak için dua etmediğimiz tek bir gece bile yok ama henüz dualarımız bir karşılık bulmadı" diye ekledi Maritha.

"Bedenlerimiz artık birbirini arzulamaz oldu ama başkalarının bedenleri arzuyla tutuşmamıza neden oluyor."

"Sanki Şeytan, doğruluk yolundan ayrılmamız ve On Emir'den bazılarına karşı gelmemiz için bizi ayartmaya çalışıyor..."

Tıpkı bir korodaymışçasına, bir ağızdan, makamlı olarak "Zina işlemeyeceksin ve sana ait olmayana göz dikmeyeceksin" dediler.

"Şehvet şimdilik yalnızca bakışlarımızda" diye açıklamada bulundu Maritha.

"Ama bu bile günah" diye telaşla ekledi Mariko, kendisinin ve Maritha'nın bu ayartmaları ne kadar ciddiye aldıkları konusunda dinleyenlerde uyanabilecek şüphelerin önüne geçmek ister gibi.

Cemaat, çiftin güçlenmesi, Şehvet İblisi'nin de kahrolması için dualar etti. Ayin bittikten sonra sevgili din kardeşleri Piskopos Tireless Kanogori, onlarla candan bir konuşma yaptı. Onlara sebat etmelerini, bir zamanlar İsa'nın çölde aç, susuz, bitkin bir halde bir başına olduğunu, Şeytan'ın onu kırk gün kırk gece baştan çıkarmak için tam o ânı seçtiğini ve İsa'nın sayısız arzuyla mücadele edip cesaret ve doğrulukla sebat ederek en sonunda Şeytan'ı yendiğini, onu tüm günahkârların kurtarıcısı rolünü üstlenmeye hazırlayanın da, Ayartıcı ile giriştiği bu büyük mücadele olduğunu söyledi. Unutmayın o halde diye devam etti, Şeytan'la kırk gün kırk gece uğultulu rüzgârlar ve vahşi hayvanlarla dolu bir çölde yalnız olmadığınız, hâlâ burada, Santaluciada kendi yuvanızda bir arada olduğunuz ve bizler de Ayartıcı'ya "Ayıp sana, Şeytan!" diye

bağırarak yanınızda olduğumuz için ne kadar şanslısınız. Ve üçlü birden ilahi söylemeye başladı:

Kötülük melekleri gelecek
Ve sonra da Şeytan gelecek
Ama ruhum imanla donandı

Onu yere sereceğim
Ona vuracak ve şöyle diyeceğim
Arkama geç Şeytan!
Asla müridin olmayacağım

Ama Şeytan bundan sonra bile onları rahat bırakmayacak, Maritha ve Mariko her pazar Şeytan'ın yedi gün yedi gece envai çeşit kılığa bürünmüş halde ve başkalarının tenine duydukları şehvet ateşini her zamanki gibi düzenbazca oyunlarla canlandırmaya çalışarak peşlerini bırakmadığına dair giderek daha korkunç hikâyeler anlatacaklardı. Ona karşı kendilerini güvende hissettikleri tek yer katedraldi. Başka yerde, özellikle de ikisinden biri uykudayken, evde ya da sokaklarda bir başına yürürken, Şeytan yeniden ortaya çıkıyordu. Artık geniş çaplı bir savaşa dönüşmüştü aralarındaki bu şey, onun hilelerini açığa vurmak karşı koyma yollarından biriydi, bu yüzden, şayet Şeytan bir kuruşluk vuruş yaptıysa onlar da iki kuruşluk vuruşla karşılık veriyorlardı. En korktukları şey Şeytan'ın ikisinden birini kuytuda tek başına kıstırma ihtimali olduğundan, artık birbirlerinden hiç ayrılmıyorlardı. Kahramansı öyküleri çok dokunaklıydı, her pazar giderek daha çok sayıda insan, Maritha ve Mariko'nun Şeytan'a karşı verdikleri gündelik savaşın son bölümünü dinlemek üzere Tüm Azizler'de bir araya gelir olmuştu.

Katedral, çiftin şehvetine ve Şeytan'la verdikleri mücadeleye dair heyecan verici ayrıntıları dinlemek için can atan insanların her pazar günü hıncahınç doldurdukları popüler bir uğrak yeri haline gelmişti. İçeride ayakta duracak yer bile kalmıyordu, pek çok kişi hikâyesini anlatan kahraman çifti daha iyi görebilmek için kapı ve pencerelerin dışında toplanıyordu.

Bu hikâyenin er ya da geç haber editörlerinin masasına kadar ulaşacağı belliydi, *Daily Gossip* adlı bir gazete, Maritha ve Mariko'nun

seri itiraflarının farklı versiyonlarını yayımlamaya başlayınca satışlarını birkaç katına çıkardı, çiftin Şeytan'a karşı verdiği savaş meydanlarda, çarşıda, pazarda ve barlarda sohbet konusu haline geldi. Genç erkek ve kadınlar ne zaman herhangi bir yerde bir araya gelecek olsalar şakayla karışık şöyle derlerdi: *Ah, canım, Maritha ve Mariko'nun şu vahim mevzusuyla üzdün beni şimdi* ya da *Maritha ve Mariko'ya üzülür gibi üzülüyorum senin için* – Buna ne buyrulur?

Eldares sakinleri, özellikle de Santalucia'da yaşayanlar için, Maritha ile Mariko'nun hikâyesi ve Şehvet Şeytanı'na karşı verdikleri destansı savaş, Global Bank heyetinin Cennete Yürüyüş projesinin kaynak sağlamaya uygunluğunu incelemeye gelecek oluşundan bile daha mühim hale gelmişti. Kudretli Şeytan'a karşı koyan sıradan bir adamla kadının öyküsü, hayal güçlerini ele geçirmiş, tüm bu olup bitenlerin nasıl sonuçlanacağını merak eder olmuşlardı.

12

Maritha ve Mariko'nun Şeytan tarafından yoklandıklarını itiraf etmelerinin kırkıncı günü insanlar daha önce görülmedik biçimde Tüm Azizler'e akın ettiler. Kırk önemliydi. İsa Mesih de çölden eve Şeytan'ı yenmiş bir halde kırk gün sonra dönmüştü. Ama Maritha ile Mariko Tanrı'yı şahit gösterip Şeytan'ın hâlâ peşlerinde olduğunu itiraf edince, insanların, özellikle de gençlerin kafası karıştı, kimisinin bariz biçimde keyfi kaçtı. Şeytan hiç durmadan Maritha ve Mariko'yu izleyeceğine neden cehennemde kendi dengi olanlarla uğraşmıyordu? Canlarını en çok sıkan şeyse Şeytan'ın alçakça taktikleriydi: İhtiyar Maritha ile Mariko'yu ya bir başlarınayken ya da tam uyumak üzerelerken rahatsız ediyordu. Şeytan koca bir zorba dediler. *Buraya gelmeye cüret edemiyor.*

Ama ötekiler cemaati çok da rahatlamamaları konusunda uyardı. Şeytan'ın kutsal mekânı lekelemek üzere geri gelmeye cesaret edememesinin tek sebebi, Piskopos Tireless Kanogori'nin daha birkaç ay önce onu yüz kızartıcı biçimde kaçmaya mecbur bırakmış olmasının anısının zihninde hâlâ taze olmasıydı.

Gençler, özellikle de kısa süre önce kurtuluşa ermiş olanlar, bu zorlu görevi üstlenmeye karar verdiler, ayinden sonra baş başa

verip piskoposun Tüm Azizler için yaptığını kendileri de Santalucia için yapmaya ant içtiler. Şeytan'ı ortaya çıkarmak için her yeri köşe bucak tarayacak, onu yakalamayı başaramasalar da hiç olmazsa ödünü patlatmış olacaklardı.

Böylece, kendilerine İsa'nın Askerleri adını verip, İblis, Maritha ve Mariko'nun yaşamlarını huzur içinde yaşamalarına izin verene dek onunla savaşmaya ant içtiler. Kalkan olarak İncil, gıda olarak bir ilahi kitabı, katlanınca bastona da dönüşebilen bir haç ve Şeytan'ı kovalamak için bir değnekle silahlanacaklardı. Kötü Ruh ya gidecekti ya da gitmek zorunda kalacaktı. Savaş ilahisi ile atışmaya başladılar:

Nereye gidiyorsunuz
Yiyecek yüklenmiş ve asayla donanmış halde
Savaşa giden hacılarız bizler
Şeytan ve müritleriyle çarpışmaya

Diğer genç erkek ve kadınların da savaş çağrılarına uyarak, Şeytan avında kendilerine katılacaklarına duydukları umut ve inançla uzun adımlarla geçip gittiler.

13

İsa'nın Askerleri Şeytan avına ilk önce nereden ve nasıl başlayacaklarını tam olarak bilmiyorlardı.

Turistler, dilenciler ve fahişeler gün boyu aynı sokakları arşınlıyorlar, geceleri ise yedi yıldızlı otellerin dışında, sanki bu lüks mabetler zenginlere, turistlere, dilenci ve fahişelere eşit düzeyde aitmiş gibi yeniden bir araya geliyorlardı. Yalnız önemli bir farkla... Geceleri zenginler, turistler ve fahişeler otelde kalırken, dilenciler kendilerini dış dünyanın yağmuruna ve soğuğuna maruz halde buluyorlardı. Ama gün ağarır ağarmaz hepsi yeniden bir araya geliyordu.

Her dilenci ağırlıklı olarak Svahili konuşsa da, bir iki kelime İngilizce, Almanca, Japonca, İtalyanca ve Fransızca da bilirdi. *Help the poor. Saidia Maskini. Baksheesh.* Aralarından birkaçı ev yapımı gitar ve davullarla müzik yapardı, diğerleriyse komik skeçler sergileyerek, keyiflenen turistlerden birkaç kuruş koparmayı başarır-

dı. Turistlerin sıklıkla uğradıkları caddelere yerleşmeye çalışır, bunun sonucunda da üstünlük elde etmek için bir sürü itiş kakış içine girerlerdi.

Zaman zaman polis dilencilere baskınlar düzenlerdi ama sırf gösteri amaçlı yapardı bunu çünkü Aburirya hapishaneleri zaten doluydu. Pek çok dilenci, yemek ve yatak için, hapse tıkılacak olmaktan mutluluk duyardı. Hükümetse çok sayıda dilenciyi caddelerden süpürerek turizmi baltalamama konusunda dikkatli olmak zorundaydı. Dilenci ya da vahşi hayvan fotoğrafları pek çok turistin Afrika'da bulunmuş olduğuna kanıt olarak ülkesine götürdüğü şeylerdi. Aburirya'da vahşi hayvanlar ormanların küçülmesi ve kaçak avlanma yüzünden giderek azalıyordu, turistlerin çektiği dilenci resimleriyle, kuvaşiorkorlu, akan burunlarının ve yaralı gözlerinin çevresi sineklerle dolu çocuk fotoğrafları otantik oldukları için kıymetliydi. Sokaklarda dilenciler olmasaydı, turistler Aburirya'nın otantik bir Afrika ülkesi olduğundan şüphe etmeye başlayabilirlerdi.

İsa'nın Askerleri durumu enine boyuna değerlendirdiler. Şeytan'ın ne tip yerlere dadanma ihtimali vardı acaba? Ve hangi kılıkta? *Dalaverecinin biridir o, dünya varolmadan önce doğmamış mıydı Lucifer*, diye birbirlerine anımsatıyorlardı. Eğer Tanrı'nın gözü önündeki Cennet Bahçesi'nde kendisini yılana dönüştürebilip duvarlardan sürünerek geçebildiyse, insan, başka bir hayvan ya da hatta taş şeklini almasına ne engel olabilirdi artık? Neden Maritha ve Mariko arzu duydukları şeyin adını koyamıyorlardı? Çünkü onlara farklı farklı kılıklarda görünen bizzat Şeytan'ın kendisiydi. Belki şimdi de turist, fahişe, dilenci ya da sokaklarda dolanan yüzlerce insandan birinin kılığına girmişti ya da...

"Bakın" diye bağırdı askerlerden biri, parmağıyla caddenin karşısındaki bir şeyi işaret ediyordu, Hükümdar'ın at sırtında bir heykeliydi bu. İsa'nın Askerleri derhal zihnini okudular çünkü bronz heykel, onlara İsa'yı taklit ederek eşeğe binmiş Şeytan'a tapan birinin yakın zamanda tanık oldukları gösterisini hatırlatıyordu, hiç şüphesiz bir küfürdü bu. Ama görüntü neden tam o anda karşılarına çıkmıştı? Tam da ihtiyaç duydukları sırada... Tanrı'nın İsrailoğullarına put yapmalarını yasaklamış olduğunu anımsadılar. Neden? Çünkü Şeytan, yontulmuş bir imgenin içine kolaylıkla gizlenebilirdi. Ancak çok geçmeden Hükümdar'ın heykellerinin incelenme-

sinin hiç de kolay bir iş olmadığını fark ettiler. Çünkü Eldares'te her cadde boydan boya Hükümdar'ın anıtlarıyla doluydu.

Şurada at üstünde dörtnala, diğerlerindeyse eşkin gidiyor. Burada bir kaide üzerinde durmuş ellerini gelip geçenleri kutsuyormuş gibi havaya kaldırmış. Şurada asker kıyafetleri içinde başkomutan, sanki bir şeref kıtasını teftiş edermiş gibi kılıcı havada, diğerindeyse bir taarruza önderlik ediyor. Burada üzerinde cüppe, başında kep, büyük üniversite hocası. Şurada ise karamsar bir poz takınmış düşünceler içindeki Hükümdar.

Şeytan'ı heykellerin arasında bulamadılar. Iskartaya çıkarılmış mukavva ve plastik levhalardan yapılmış gecekondularla yan yana olan yüksek ve alçak binaların içlerine baktılar. İtalyan, Çin, Hint ve Yunan lokantalarıyla, karalahana ve *ugali*'den oluşan *soul food* veren büfeler karşı karşıyaydı. Büyük restoranlardan ızgara et kokuları, kaldırımlardan ise közde mısır ve fındık kokuları geliyordu.

Sonuçlar iç açıcı değildi. Yemlikteki Bebek İsa'yı görmeye gelirken yolda binbir güçlükle karşılaşan Doğulu bilgeler gibi, İsa'nın Askerleri de Eldares'in çok sayıdaki binasında Şeytan'ı ararken pek çok zahmete katlanmak durumunda kaldılar. Bazı barlarda alaycı kahkalarla karşılaştılar, hatta bir keresinde birkaç sarhoş yüzlerine portakal kabukları fırlattı. Yedi yıldızlı otellerden çoğunlukla kapı dışarı edildiler, en sonunda da konukların midelerini bulandırdıkları gerekçesiyle otellere girişleri yasaklandı. Cilalı Mercedes'lerin, eşek arabalarının ve çekçeklerin çukurlu yollarda yer ve geçiş hakkı için çekiştiği dışarıda, caddelerde ise, güneş ve toz toprağın hiç insafı yoktu artık, dilenci olduklarından şüphelenerek kimi zaman peşlerine düşen polisle onları kutsal dilenciler sanıp fotoğraf makinalarıyla peşlerinden koşan turistlerdense bahsetmeye bile gerek yok! Genellikle aç, susuz ve yorgundular, Eldares sokaklarındaki iğrenç koku da işlerini hiç kolaylaştırmıyordu doğrusu.

Bunlar, Eldares sokaklarının ağaçlarla kaplı olmak yerine her iki yandan çöp dağlarıyla kaplı olduğu günlerdi. Bazı dükkân sahipleri işyerlerine girişi temizlemeleri için özel çöp toplayıcılara para öderdi, bu nedenle tek tük de olsa, bilhassa şehrin iş merkezinde, bazı temiz alanlar yok değildi. Geri kalan çok sayıdaki sokağa ise yalnızca sinekler, kurtçuklar ve kötü koku hâkimdi.

Yoksa bu pis kokular, Şeytan'ın bizi kaçırmada kullandığı cephaneliğinin bir parçası mı diye düşünüyorlardı. Bizler onu bina-

larda, insanların ve Hükümdar'ın heykellerinin arasında ararken bile bizimle alay ederek çöp yığınlarının içinde saklanıyor olabilirdi çünkü. Meydan okurcasına, hayır, bu pis kokularla bizi araştırmamızdan alıkoyamayacak diyorlardı.

Kendilerini ne kadar cesur hissederlerse hissetsinler, Şeytan'ın dolaplarından söz ettikçe, gerçekte kendi gözleriyle göremedikleri biriyle savaşmanın hiç de öyle kolay olmadığını fark etmeye başlamışlardı. Keyiflerinin kaçtığı böylesi anlarda, kendilerine İsa'nın Askerleri olduklarını ve İncil'de de söylendiği üzere, yüce bir amaç uğruna mücadele etmek zorunda olduklarını hatırlatıyorlardı. *Uğrumda acı çekenlere ne mutlu!* Bu türden düşüncelerle dirilmiş olarak, taze bir coşkuyla haçlarını havada tutup kısık sesle şöyle söylerlerdi:

Bu yer beni büyülüyor
Çarmıhta
Çünkü ıstıraptan sonra sevinç var
Çarmıhta

Bir cuma öğleden sonra, Santamaria'nın kenar mahallelerinde kendilerinden hoşnut oldukları bir sırada, üç adam, "Şeytan! Şeytan!" diye bağırarak gerçek bir dehşet içinde onlara doğru koşmaya başladı. İsa'nın Askerleri'nin tuttuğu pankartın arkasına saklandı üçü de. Lütfen bize yardım edin... Şeytan peşimizde...

Kendilerinden geçmiş halde dualar mırıldanan askerler durumun ironisi karşısında şaşırıp kaldılar. Şeytan'dan başka bir şey düşünmezken onu bulamamışlardı. Şimdi ise Lütuf Bolluğu'nun yarattığı neşe ve bilincin zirvesinde yalnızca İsa'yı düşünüyorken Şeytan'dan haber almışlardı.

"Siz neden söz ediyorsunuz?" diye sordular bir ağızdan.

"Şeytan... Canımıza okuyor! Yardım edin!"

"Nerede?" diye sordular İsa'nın Askerleri heyecanla, olayların böyle dramatik bir hal alması nedeniyle şaşkın ve biraz da ürkmüş haldeydiler hâlâ.

Belki de Şeytan'ın ruhuyla savaşmak, ete kemiğe bürünmüş haliyle yüz yüze gelmekten daha az korkutucuydu ama bu onların beklediği andı ve bu çağrıya uymamazlık etmeyeceklerdi.

14

Yorgun, aç ve susuzdu, kendisini güneş çarpmış gibi hissediyordu. Dizlerinde ani bir dermansızlık hissedip de çöp dağının eteklerine yığılmadan evvel tepeye tırmanmaktı niyeti. Geçici bir koma hali mi, yoksa derin bir uyku mu emin olamıyordu ancak hafif bir meltem esince birden bedeninden ayrılıp göğe yükseldi ve orada süzülmeye başladı. Yerde yatmakta olan bedenini ve çocuklarla köpeklerin beyaz kemikler üzerindeki et izleri için kavga ettikleri çöp dağını görebiliyordu hâlâ. Kendi kendine, bedeninin senden, senin de ondan ayrılıp bir süre dinlenmeniz şart dediğini duydu. Bedenini orada, güneşte yatar halde bırakmaya karar verdi, ondan kurtulmuş olarak, ülkenin farklı bölge ve kasabalarındaki koşulları kıyaslayarak gezdi durdu Aburirya'da. Ülkemizi keşfetme ve keyfini sürme işini neden turistlere bırakmalı dedi kendi kendine kıkırdayarak.

Bir kuş gibi görünüp bir kuş gibi süzüldüğünü anlayınca bu gerçekten komik dedi kendi kendine. Kanatlarına hücum eden soğuk havanın keyfini çıkardı. Bir zamanlar dinlemiş olduğu bir Hıristiyan şarkısını anımsamıştı şimdi:

Uçacak ve bu dünyadan ayrılacağım
Göklerde süzülecek ve tanık olacağım
Daha önce görmediğim mucizelere
Aşağıdaki dünya ile hesabı kapamış olarak

Şarkı söylemeye başladı ama gagasını ağzı gibi genişçe açamadığından çıkan ses, ormanda sabahları dinlediği kuş şarkılarının fısıltıyı andıran haliydi.

Bulunduğu avantajlı noktadan Aburirya'nın kuzey, güney, doğu, batı ve iç bölgelerini kuşbakışı olarak görebiliyordu. Manzara, kıyı düzlüklerinden büyük göller bölgesine; doğudaki çorak çalılık arazilerden iç bölgelerdeki yaylalara ve kuzeyde yer alan dağlara çeşitlilik gösteriyordu. İnsanlarsa, konuştukları diller kadar, giydikleri kıyafetler ve ekmeklerini kazanış biçimleriyle de birbirlerinden ayrılıyorlardı. Kimi balıkçılık yapıyor, kimi sığır ve keçi güdüyor, ötekilerse toprakta çalışıyordu ama her yerde, özellikle de kasabalarda, yaşam ana hatlarıyla Eldares'tekiyle aynıydı. İn-

sanlar her yerde aç, susuz ve paçavralar içindeydiler. Çoğu kasabada, mukavva, hurda metal, eski lastik ve plastikten yapılma barınaklar yüzlerce çocuk ve yetişkin için ev vazifesi görüyordu. Tıpkı Eldares'te olduğu gibi, bu gecekondu'ların tuğla, taş, cam ve betondan yapılma konaklarla yan yana bulunuyor olmasını ironik buldu. Benzer biçimde, şehir ve kasabaların etrafındaki devasa kahve, çay, pamuk, sisal ve kauçuk plantasyonları, köylülerin ekip biçtikleri arazi şeritleriyle aynı sınırı paylaşıyorlardı. Memeleri süt dolu inekler yemyeşil arazilerde otlanıyor, bir deri bir kemik olanlarsa dikenli ve taşlı zeminde salına salına dolanıyorlardı.

Kuş yanına, demek ki yalnız değilim derken buldu kendisini. Belki de insan suretini terk edip, gökyüzünde zahmetsizce süzülen, Gökler Diyarı'nın taze havasında banyo yapan bir kuş olarak kalmalıydı ama sonra aşağıdaki fabrikalardan kendisine ulaşan gaz kokusu yüzünden hapşırmaya başladı. Yerde ya da gökte insanın bu zehirden kaçabileceği bir yer hiç mi yoktu? Kafası biraz karışmış halde, yaşamının geri kalanını sürdüreceği biçime karar vermeden önce, güneşin altında yatmakta olan bedenine geri dönüp toparlanmalı ve günün darbelerini yeniden gözden geçirmeliydi. Peki ya güneş bedenini tamamıyla kavurduysa? Bu düşünce üzerine kanat çırpıp çabucak Eldares'e döndü.

Tam vaktinde dönmüştü. Çöp dolu bir kamyon çöp dağının eteklerinde henüz durmuştu. Bedenine yeniden girmek üzereydi ama kendisini tuttu, kabuğuyla ne yapacaklarını görmek için biraz daha süzüldü havada.

Sürücü ve iki adam araçtan inip birkaç saniye boyunca orada yatmakta olan bedene baktılar. Sonra biri eğilip kulağını göğsüne dayadı ve cesedi ne yapacaklarına dair bir karşılık bekleyerek ölmüş olduğunu söyledi. Polisi aramak istemiyorlardı, polislerin gelmesi bir tam gün sürerdi, onlarınsa yapacak işleri vardı. Her halükârda kendilerini bitmez tükenmez bir mahkeme süreci içinde bulmak istemiyorlardı. Cinayetle itham edilme, hapsi boylama, kellelerinin uçurulması yahut bu işten yakalarını sıyırmak için bir dolu paradan olma ihtimali de vardı. Ama cesedi orada bırakmak da bir o kadar soruna yol açabilirdi.

Cesedin üzerinde azıcık yıpranmış bir takım elbise vardı. Cebinde para var mıydı acaba? Bu düşünce üzerine, cesede dokunmayla ilgili tüm korkuları kayboldu ve üçlü deli gibi üzerini

aradılar ama hiçbir şey bulamadılar. Para yoktu. Cesedin, bir kısmı bedeninin altında kalan bir çantayı hâlâ sımsıkı tutmakta olduğunu fark ettiler. Can çekişirken bile böylesine sıkıca yapıştığına bakılırsa sahibi açısından önemli bir şey olmalıydı içinde. Üç adam birbirinin zihnini okudu ve herhangi bir girizgâha gerek duymaksızın çabucak cesedi ters çevirip çantanın içini aradılar. Çantanın parayla dolu olduğundan o kadar eminlerdi ki, içinde paçavradan başka bir şey olmadığını görünce çok sinirlendiler, içlerinden biri, sanki canlıymış gibi hakaretler yağdırmaya başladı cesede. Seni sersem yalancı. Eminim bu paçavralar senin gerçek giysilerindir ve üstündekiler çalıntıdır. Başkalarının giysilerini çalmaya utanmıyor musun? Daha az yıpranmış bir takım çalacak kadar bile aklın yokmuş, hiç olmazsa onu alırdık.

Tam gitmek üzerelerken birden cesedin her yanında parmak izlerinin olduğunu fark ettiler. Orada öylece bırakamadılar bu yüzden, kanıtları yok etmek için onu gömmeye karar verdiler. Ölüler konuşmaz, özellikle de kendileri ve çantaları bir çöp yığınının içine gömülüyse. Öyle çok insan açlık ya da hastalıktan ölüyordu ki –umutsuzluk içinde kendi yaşamlarına son verenlerden bahsetmeye bile gerek yok– polisin pis kokular içinde bir ceset daha aramak için ne gibi bir sebebi olabilirdi ki?

Belki de bedenimi gömmelerine izin vermeliyim dedi kendi kendine ya da daha ziyade kuş yanına: Aburirya'da ne işe yararım ki ben? Beden ruhun zindanıdır. Beni şimdi ona bağlayan zincirleri neden koparıp atmayayım, ruh ve beden neden birbirine hoşça kal demesin? Böylece ruhum ülkede ve bu gökyüzünde özgürce, aylak aylak dolaşabilir. Evet, canı nereye isterse bedenin bitmez tükenmez sınırlamaları olmadan gidebilmek: Susadım, içecek su istiyorum; açım, yemek istiyorum; çıplağım, kıyafete ihtiyacım var; yağmurda açıkta kaldım, barınağa ihtiyacım var; hastayım, doktor bulmalıyım. Otobüse binmeliyim ama param yok. Okul ücretlerini, vergileri ödemeliyim... Her şeye boşverip çekip gitmek daha kolay değil mi?

Ama adamların kendisini, daha doğrusu bedenini gerçekten de kaldırdıklarını ve çöplüğe doğru ilerleyen kamyonun arkasındaki çöp yığınına fırlattıklarını görünce içinden bir sesin, vücut Tanrı'nın mabedidir ve ruhun, yeryüzündeki yolculuğunu tamamlamadan onun dünyayla bağını koparmaya hakkı yoktur diye

haykırdığını duydu. Aşağı inip yeniden bedenine girerken, kendi kendine, ben bir insanım, bir insan, bir ruh, bir çöp parçası değil, ne kadar yoksul ya da kılıksız görünürsem görüneyim saygıyı hak ediyorum diye arka arkaya yineliyordu.

Burun deliklerine çarpan pis koku öylesine güçlüydü ki tam doğrulmaya çalışırken hapşırmasına yol açtı. Yüzüne bulaşmış çöpü temizlemeye girişti. Kamyonun yolcu bölümüne geçmek üzere olan adamlardan ikisi birinin hapşırdığını duydular. Oldukları yere çakılıp kaldılar. Sürücü de donup kalmıştı, elleri kapıda, bir ayağı basamakta, diğeri ise hâlâ yerdeydi. Neydi bu diye sordu. Ama adamları cevap vermediler. Cesedin dirildiğini görür görmez hemen kaçıvermişlerdi. Sürücü de kamyonu bırakmış arkadaşlarının ardından koşuyor, bir yandan da kendisini Şeytan'ın insafına terk etmemeleri için onlara yalvarıyordu. Ama Şeytan lafı onları daha da kışkırtmaya yaradı yalnızca. Üçlü, Şeytan! diye farklı perdelerden çığlık çığlığa bağırıyorlardı şimdi. Haçlar ve üzerinde İSA'NIN ASKERLERİ yazılı bir pankart taşıyan bir grup genç kadın ve erkek görene dek, sakinleşip de yardım istemek için durmadılar.

15

Çöpçüler, bir ceset buldukları, tam cesedi çöplüğe gömmek üzerelerken nasıl canlandığı, daha doğrusu hortladığı ve onları ağına düşürmeye çalışarak aracın etrafında peşlerinden koştuğu, bu süre zarfında da onları taşımakta olduğu devasa çantanın içine sokarak İblis Diyarı'ndaki kötülük meleklerinin yanına götürmekle nasıl tehdit ettiği masalını anlatırken titriyorlardı. Orası ebedi ateşin bulunduğu yer değil mi diye sordu çöpçüler, İsa'nın Askerleri de evet dediler. Çöpçüler, Şeytan'ın pençesinden kaçmayı nasıl başardıklarını anımsayamadılar ama bir şansları olduğunu anlayınca buna tutunup derhal tüymüşlerdi.

Hüzün, dehşet ve kurtuluş hikâyesiydi bu, ah, nasıl da kıl payı kurtulmuşlardı, daha hikâye sona ermeden içlerinden biri çöp toplama işi benim için bitmiştir artık diyecekti. Üçü de ne kadar ölü görünürse görünsün bir daha asla bir cesede dokunmayacakları konusunda hemfikirdiler. Ölüler gerçekten de öldürücüydüler.

İsa'nın Askerleri, Şeytan'ın tüm dolaplarını gayet iyi bildiklerini göstermek için başlarını anlayışla sallayarak "Üzülmeyin" dedi-

ler onlara. "Bu dünyevi süpürgeleri arkanızda bırakıp insanların kalplerini temizleyen kişiler olmanız için size seslenen İsa idi" diye güvence verdiler. Bu arada da bir ilahi okumaya başlamışlardı:

Tanrı balıkçılara beni izleyin dedi
Ve ağlarınızı arkanızda bırakın
Onlara sizi cennete götüreceğim dedi.

İlahi ve seslendirilişi, İsa'nın Askerleri'ne damarlarında cesaretin dolaştığını hissettirmişti, bir çift derhal savaşa gitmeye can atar halde yiğitçe ağlamaya başladı.

Çöp toplayıcılar, sağ olun dediler, inanç sahiplerinin arasında kendilerini güvende hissettiklerini düşünüyorlardı artık, ama kendilerinden askerleri kısa süre önce tecrübe ettikleri ve kıl payı kurtuldukları dehşetin yaşandığı yere götürmeleri istendiğinde reddettiler önce, pankartın arkasına saklanabilecekleri ve askerlerin kendilerini her yönden haçlarla koruyacakları söylenince ikna oldular ancak. Şeytan'ın haçtan ödü kopar diye güvence verdi askerler. Onların haça doğru ilerlediklerini gördüğü anda peşlerinden koşmayı bırakmamış mıydı? Ve şöyle söylediler: Çarmıhta, çarmıhta buldum Tanrı*'yı*...

Böylece pankartın ve haçın sağladığı emniyetle bir başına şehir merkezine doğru ilerleyen birini gösterip, Şeytan'ın o olduğunu çünkü taşıdığı çantayı tanıdıklarını doğrulayabildiler. Ancak çok kesin bir dille, Şeytan'ın bulunduğu yöne doğru tek bir adım daha atmayacaklarını söylediler. Şeytan fikrini değiştirip de onları almaya gelmeden evvel kamyonlarına geri dönmek üzere aceleyle oradan uzaklaştılar.

İsa'nın Askerleri tıpkı Piskopos Tireless'ın Tüm Azizler'de yapmış olduğu gibi önlerinde tuttukları haç ve İncillerle güvenli bir mesafeden takip ettiler adamı çünkü malûm, yalnızca ahmaklar meleklerin bile adım atmaya korktukları yere gitmek için telaş ederlerdi. Tanrı'ya başkaldırıp da cennetten kovulmadan önce Şeytan'ın baş melek olduğunu akıllarından çıkarmamalıydılar. Tanrı'ya karşı giriştiği saray darbesini az kalsın başaracak bir varlığı hafife alamazlardı. Gözlerini üzerinden ayırmadılar çünkü kendilerine öncülük eden İsa ile beraber Şeytan'ı zaptetme işinde muvaffak olmaya mecburdular. İçlerinden birinin de işaret ettiği

üzere, Şeytan, İsa Mesih henüz doğmamış olduğu için o kadar çok meleği darbe girişiminde kendisine katılmaları konusunda ayartabilmişti.

Öte yandan, bundan sonra gelişen olaylar önlerindeki adamın şeytani oyunları konusundaki korkularını doğrulamaya yaradı ancak. İsa'nın Askerleri bugün bile gözlerini bir kez olsun üzerinden ayırmadıklarına yemin ediyorlar ama yine de adamın, uyanık bakışlarına rağmen nasıl ortadan kaybolduğunu açıklayamıyorlar. Tüm bildikleri şuydu: Sokağa vardıklarında adamın da sokağa girdiğini görmüşler ama benzer çantaya sahip o kadar çok insanla karşılaşmışlar ki yol hakkı için itişip kakışan yüzlerce kişi arasında onu gözden kaybetmişler. Şeytan adeta sırra kadem basmış.

Sonra Maritha ve Mariko'nun başına gelen musibeti hatırladılar ve hepsinin içi aynı düşünceyle ürperdi: Ya İblis Maritha ile Mariko'yu tuzağa düşürüp ruhlarını çıkarmak ve bedenlerini boş kovanlar gibi yol kenarına yahut herhangi bir çöplüğe bırakmak için Santalucia'ya giderken, onları şehrin ana caddelerinde tutarak şeytani oyunlarını onların üzerinde oynadıysa?

Santalucia'ya geri dönmeye karar verdiler. Ama çok uzağa gidemeden arkalarında ayak sesleri duydular. Çöpçülerden biriydi bu gelen.

"İnsanların kalplerini arındıranlardan olmak için dünyevi süpürgeleri ardımda bırakmaya karar verdim. Ben de İsa'nın Askeri olmak istiyorum" dedi onlara.

İsa'nın Askerleri önlerinde cereyan eden şey karşısında şaşkına dönmüşlerdi. Tanrı'nın işine akıl sır ermiyordu gerçekten de. Günlerce başarıya ulaşamadan uğraşıp didindikten sonra, şimdi hiç beklemedikleri bir anda ve en olmadık yerde ilk mühtedilerini kazanmışlardı. Onu yeni din kardeşleri olarak aralarına kabul edip Ruh Süpüren adıyla vaftiz ettiler.

Ansızın bir sonraki adımlarının ne olacağını bulmuş, yanlarında Ruh Süpüren, ıssız yerde çöpçülerin karşısına çıkıp ardından Eldares'in iş merkezinde ortadan kaybolmuş olan Şeytan için her gece mum ışığı nöbeti tutacakları yer olan Santalucia'ya gitmek üzere saniyeler içinde yola koyulmuşlardı. Yanlarında Ruh Süpüren de varken Şeytan'ı tespit edip ele geçirmede hiçbir güçlük çekmeyeceklerdi artık.

İkinci Kitap
Kuyruk Cinleri

Birinci Kısım

1

Kamiti, azıcık sersemlemiş ve açlıktan midesi kazınır halde soluklanmak üzere kaldırıma oturdu. Yere uzanmak istemiyordu çünkü daha önce çöplükte başına gelenlerin tekrarlanmasından korkuyordu. Kendisini bedeninden ayrılmış gibi hissetmesi ilk kez gelmiyordu başına; bu duyguyu geceleri ormandayken de hissettiği olmuştu. Orada, açık havada, sırt üstü yatmış halde ay ve yıldızlara bakarken, kendisini, başı ve sonu olmayan bir kâinatın haşmet ve gizemiyle onu etkilemeye azmetmiş bir güç tarafından çekiliyormuşcasına, bedenini terk edip göğe doğru yükselirken görürdü. Mutlak bir sükûnet içinde, kâinatı bir arada tutan yasalarla söyleşmek üzere doğada inzivaya çekilen tüm o eski zaman peygamberlerini, Konfüçyüs'ü, Gotama Buda'yı, Musa'yı, Vaftizci Yahya'yı ve Mugo wa Kibiru'yu düşünürdü. Onların yaşamı da hac yolculukları sırasındaki edinimleriyle güzelleşmemiş miydi? Evrenin işleyişi karşısında duyulan daimi bir hayretle,

bütün bir gece özgürce gezip dolaşabilir, sabah olup da bedenine geri döndüğünde, ruhunun taze bir enerjiyle dolduğunu ve Eldares sokaklarında kapı kapı, yaşamını iyileştirecek bir şeyler umut ederek dolaşacağı yeni bir günü karşılamaya hazır olduğunu hissederdi. Bu sayede umudunu koruyor, hatta nafile arayışlarının açtığı yaralara bir teselli olarak evrende yapacağı serbest uçuşları dört gözle bekliyordu. Ama gün ortasında başına gelenleri, daha önce ne güneşin altında ne bir çöplükte ne de başka bir yerde yaşamıştı; bunu çöplüklerden uzak durma ve farklı bir yol izleme konusunda bir uyarı olarak değerlendirdi. Şüphesiz, uçan ve sürünen varlıkları gözeten Kâinatın Sahibi kendi suretinde yaratmış oldukları için biraz daha fazlasını yapsa fena olmazdı.

Meltemin havada sürüklediği bir parça *chapati* gördü ve gözleriyle izledi onu. Şimdi tam tepesinde süzülüyordu ekmek. İçgüdüsel olarak kalan tüm enerjisini kullanarak ekmeği kaptı ve ağzına attı. Ah, hayır, yalnızca bir kâğıt parçasıymış! Midesi bulandı. Aceleyle kâğıdı ağzından çıkardı ama fırlatıp atmak yerine okumaya niyetlenmiş gibi bakmaya başladı. Bir gazete parçasıydı.

Bir yüzünde Hükümdar'ın resmi vardı. Baş kısmı öyle bir yerden yırtılmıştı ki yalnızca asa ve sineklik tutan elleriyle gövdesi kalmıştı geriye. Azıcık groteskti doğrusu, içinden gülmek geldi ama bunun için bile enerji gerekiyordu.

Gazetenin diğer yüzünde, Cennetin kapılarına dayanan milli saray önerisini görüşmek üzere Aburirya'ya gelen dört kişilik Global Bank heyeti vardı. Dışişleri Bakanı Machokali bir resepsiyon ve bir akşam yemeği verecekti...

Akşam yemeği mi? Yiyecek mi? Görünüşe bakılırsa hâlâ yiyecek yemeği olan insanlar vardı bu dünyada. Nerede olacaktı acaba bu akşam yemeği? Kâğıt parçasına yeniden baktı ama sözcükler eksikti. Fırlatıp attı ama yere düşmedi kâğıt, melteme yakalanıp Eldares'te süzülmeye devam etti. Başının döndüğünü hissetti yeniden. En yakındaki dükkânın orada bulunan bir direğe yaslandı, bir yandan caddelerdeki insan kalabalıklarını izliyor, bir yandan da havadaki pis kokuya karşı burnunu tıkıyordu.

Kamiti kokulara karşı hassas olmuştu daima, çocukken bile uzaktaki şeylerin kokusunu alabilirdi. Koku alma yetisi öylesine güçlü ve hayvansıydı ki yaklaşmakta olan biri daha görünmeden kim olduğunu anlardı genellikle. Eğer yeterince odaklanırsa bir

insanın izini sürebilirdi. Bir kalabalıktaki değişik kokulara karşı duyarlıydı.

Ama kısa süre önce almaya başladığı koku, bugüne kadar rastladığı kokuların tümünden çok farklıydı. İlkten diğerlerinin arasında hafif bir esinti gibiydi ama sonra öyle bir yoğunlaştı ki her yandan saldırmaya başladı. Toplanmamış çöp dağlarından mı, sanayi bölgesindeki fabrikalardan mı, yoksa insan terinden mi geliyor emin olamıyordu; çürüyen yaprak kokusu gibi de değildi pek; daha çok çürüyen et kokusunu andırıyordu; ölü eti değil de bir zamanlar canlı olan, çürümeye başlamış ama... tam olarak öyle de değildi aslında; hem fazlasıyla bildik hem de fazlasıyla yabancı bir kokuydu. Çürük kokusu kimi insanlarda diğerlerinde olduğundan daha güçlüydü. İlk farkına vardığı zamanlarda açlık ya da yorgunluk nedeniyle kendi gövdesinden geldiğini sandığı da olmuştu ama sonra vahşi doğada, Eldares'ten uzakta ormanın derinliklerindeyken, ne kadar aç, susuz ya da yorgun olursa olsun kokunun olmadığını gördü. Kasaba ve şehirlerde insanların arasında dolaşırken genellikle koku alma duyusunu bastırmaya ve hissettiği bulantı bir yanılsamaymış bir davranmaya çalışırdı Kamiti; iş aramaya ancak bu şekilde, devamlı olarak kokuyu düşünmeksizin devam edebiliyordu. Şimdiyse direğe dayanmış halde bu aşırı etkin duyuyu bastırmak için mağazaların virtinlerindeki adları ve reklamları okumayı denedi. Çoğunlukla Hintçe, Svahili ve İngilizce idi yazılar. NAMASTE. KARIBU. WELCOME. SHAH DRAPERIES, SHA KA HŪRĪ KHANA.

Hintli dükkân sahibi dışarı çıkıp portakal kabukları fırlattı caddeye, içeri geçerken de direğin oradan derhal uzaklaşmazsa polis çağıracağını ima edercesine kötü bir bakış attı Kamiti'ye. Kamiti ise gözlerini dikmiş, kendilerini alması ve iyice sıkacak olursa birkaç damla çıkıp çıkmayacağına bakması için ona işaret eder gibi görünen portakal kabuklarından ayıramıyordu gözlerini. İçinden bir ses uyardı onu: Bu sabah çöpten bir şeyler toplama konusunda kendi kendine ne söz vermiştin? Ettiğin yemini bozduğunda çöplükte başına gelmek üzere olan şeyleri ne çabuk unuttun!

Zihnindeki çöp topla diyen sesle, yabancılardan bir şeyler dilen diyen ses arasında daha önceleri süregiden tartışma tüm şiddetiyle yeniden başlamıştı. Hangisi daha az rezilceydi? Nihayetinde

ikincisi kutsal metinlere sayısız göndermeyle ilkine baskın çıkıyordu. Dua da bir çeşit dilencilikti eninde sonunda ve tüm dinlerin esasıydı. İste verilsin! Farklı dinlere mensup kişiler, her Allah'ın günü, adı ister İsa, ister Muhammed, ister Buda olsun, dizlerinin üstüne çöker, şu ya da bu sebeple Tanrı'ya yalvarırlardı. Tanrıları ve efendileri feryatlarını duysun diye dua ederlerdi. Evet, dualar kutsaldır. Yalvarmak kutsaldır. Buda'nın müritleri arasında en kutsal olanlar yoksulluk yemini etmiş olanlardır, kutsallık yolunda dilenerek ayakta kalırlar. Buda'nın kendisi de servet tuzaklarından dilencilik ve arılıkla geçecek bir yaşam uğruna vazgeçmemiş miydi? Şeytan Mara ile yaptığı kırk dokuz gün süren savaşın ardından ulaştığı Nirvana sonrası kurduğu keşiş topluluğu olan Sangha'nın merkezinde Bhikkhu'lar, yani dilenci keşişler bulunurdu. Sadaka, fakire bir sadaka! Kuşkusuz, daha önce şehir çöplüğünde yaşadıkları, neredeyse diri diri çöplüğe gömülecek olması, dilenmenin daha iyi olduğuna dair bir işaretti. Ellerini uzatıp karşısına çıkacak ilk dükkâna girmeyi düşündü, sonra iş ararken üzerine giydiği gri takım elbisenin sadaka istemek için uygun kıyafet olmadığını fark etti birden. İçinden gülmek geldi ama iş istemenin bile bir çeşit dilencilik olduğu aklına gelince kendisini tuttu. Dünyadaki her şeyde olduğu gibi dilencilikte de uygun zaman, uygun mekân ve uygun giysi şarttı. Akşam dilenciliği için daha vakit vardı; iş aramak içinse hâlâ birkaç saati kalmıştı. Kim bilir, işler belki kendi lehine dönmeye başlar da, bir Budist keşişi gibi davranmak zorunda kalmazdı.

Ve sonra gözlerine inanamadı. Caddenin tam karşısında bir tabela, ELDARES MODERN İNŞAAT VE EMLAK, yanında da bir ilân panosu vardı. Bir iş! İş sözcüğü etrafındaki diğer tüm sözcükleri görünmez kılıyordu. Doğan bu umutla dirilmiş, adeta çılgına dönmüştü.

2

Saat neredeyse beşti, başına konan bu talih kuşundan yararlanamadan ofisin paydos edip kapanacağından korkarak, kapıyı çalmadan doğruca içeri daldı.

Çıkış saatini beklerken kitap okuyan sekreter içeri girdiğini görmedi ama varlığını hissedince başını kaldırdı. Gözleri karşılaş-

tı. Kamiti daha önce ziyaret ettiği diğer ofislerde hiç hissetmediği bir şey hissetti. Eldares sokaklarında içini daraltan o iğrenç kokunun yerini birden çok daha güçlü, tıpkı çiçek kokusunu andıran taze bir koku almıştı ama odada hiç çiçek yoktu.

"Ne istiyorsun?" diye sordu sekreter, kitapta kaldığı yeri kaybetmeden.

"Patronu görmek istiyorum. İşvereni."

"Tajirika'yı mı? Titus Tajirika'yı?"

"İsmi her neyse işte."

"Randevun var mı?"

"Yok."

"O halde onu göremezsin."

"Ama görmeliyim, lütfen!"

"Genç adam, işimi kaybetmemi mi istiyorsun?" diye kıkırdadı. "İşe gireli daha birkaç ay oldu" diye ekledi kitabı kapayıp masanın üzerine koyarken.

Göze yasak olmaz derler, Kamiti'nin gözleri de kitabın başlığına ilişti: *Shetani Msalabani*. Tırnaklarını törpülemek ya da ucuz, romantik romanlara kendini kaptırmakla meşgul olmayan ne çeşit bir sekreterdi bu böyle? Üstüne üstlük ses tonu da nazikti.

Kamiti yıllarca Eldares sokaklarında bir aşağı bir yukarı iş arayıp durmuştu. Siyah Aburiryalılara potansiyel hırsız gözüyle bakma eğiliminde olan Afrikalı, Asyalı ve Avrupalı şirket patronlarıyla tanışmıştı. Çoğunlukla hor görülmüştü. Hatta bir keresinde, güvenlik görevlileri üzerine köpeklerini salmışlardı. Her türden sekreterle de karşılaşmıştı, birkaçı onunla kibarca konuşmuştu ama çoğu, iş istemek suçmuş gibi bağırıp çağırmıştı. Şimdi karşısında duran sekreterse tamamen farklı davranıyordu ama Kamiti farkın ne olduğunu saptayamıyordu.

"Bayan, şayet size hikâyemi anlatmış olsaydım, neden patronunuzu görmek zorunda olduğumu anlardınız. Şu anda tuvaletleri bile temizleyebilecek durumdayım."

"Eldares'te tuvalet kaldı mı ki hiç?" diye sordu kadın, azıcık şaşkın.

"Şey, kovalar var."

"İçlerindeki boku boşaltıp, sonra da onları yıkamak ha?" diye karşılık verdi.

"Ne iş olsa yaparım."

Sekreter meraklı gözlerle Kamiti'yi inceliyordu. Koyu tenli, ince ve uzundu, elinde de bir çanta vardı. Gri takım elbisesi yeniyken güzel ve muhtemelen hayli de pahalı olmalıydı ama şimdi yırtılmış, dirseklerine yama yapılmıştı.

"Anlıyorum. Bu durumda, yarın tekrardan gelmeni öneririm. Saat beş oldu. Patronum çıkmak üzere. Ben de çoktan çıkmış olmalıydım ama bir süre daha bir yere kaybolmamamı istedi. Yani şanslısın. Yarınki randevu programına bir bakayım."

"Şimdi görüşeyim onunla, lütfen. Hikâyemi anlatınca anlayacaktır."

"Bilirsin..." Durdu, hafifçe öne doğru eğildi ve bir sır paylaşırmış gibi sesini alçalttı. "Patronum Cennete Yürüyüş'ün çok önemli bir üyesidir, GB'den gelen heyetin onuruna verilecek bir akşam yemeğine katılacak."

"GB mi?" diye sordu Kamiti, kafası karışmıştı biraz. Neden bahsediyordu sekreter ve bir görüşme ayarlamasıyla ne ilgisi vardı bunun?

"Global Bank yani."

Tam o esnada Tajirika, tabancasını gösterişli bir tavırla ceketinin iç cebine koyarak ve böylelikle de tartışmayı seven bu davetsiz misafire silahlı olduğunu belli ederek bitişikteki bir odadan çıktı.

Kamiti, burnuna ulaşan iğrenç bir hava dalgasının etkisi altına girdi ve birkaç saniye nefes almakta güçlük çekti. Ancak patronu tartarken kötü kokuya tepki vermemeye gayret ederek dik durdu. Oldukça etkileyici bir göbeği vardı Tajirika'nın, koyu renk takım elbisesi de azıcık dar geliyordu üstüne. Sağ eline tam oturan, tenine uygun bir eldiven takmıştı, yine aynı elde Hükümdar'ınkinin bir kopyası olan küçük bir asa vardı, konuşurken asaya dikkat çekmek istercesine sol eline vurup duruyordu.

Tajirika önce Kamiti'ye, ardından da, "Bu adamı hangi bok çukurundan çıkardın?" demek ister gibi sekreterine baktı.

"Sizi görmek istiyor" diye karşılık verdi sekreter.

Tajirika bir bakış daha attı Kamiti'ye. Kamiti konuşmaya çalıştı ama Tajirika sözünü kesti.

"Sekreterimin ne dediğini duymadın mı? GB'den gelen heyeti karşılamak için çıkmak üzereyim. Anlıyor musun? Global Bank, tüm dünyanın bankası yani. Bizzat bakanın kendisinden davet aldım, çok yakın bir dostum olur ve..."

"Bir iş. Tüm istediğim bir iş" dedi Kamiti heyecanla.

"Bu saatte mi?" dedi Tajirika, tam da kendisinden bahsetmek üzere ısınmaya başlamışken Kamiti'nin sözünü kesmiş olmasına azıcık sinirlenmişti.

"Başka işyerlerine de gittim" diye açıkladı Kamiti.

"Öyleyse bu işyerinin sahibinin dünya kadar vakti var diye düşünmüş olmalısın?"

"Söylemeye çalıştığım şey bütün bir günü ayakta geçirdiğim" dedi Kamiti, onu yumuşatmaya çalışarak.

"Diğer günlerde bir işyerinden ötekine Mercedes'le gittin yani?"

Hakarete aldırış etmedi Kamiti, patronun kendisine acıyıp bir mülakat fırsatı vermesini umuyordu çaresizce.

"Bir mülakat. Yalnızca bir mülakat istiyorum."

Tajirika'nın aklına bir fikir geldi aniden. Sanki gülmesini zaptetmeye çalışırmış gibi yanakları şişti biraz ama gülmedi. Sağ ayağı yerde, sol ayağı ise yerden azıcık yüksekte sallanır halde masanın köşesine oturdu. Artık iki eliyle birden tutuyordu asayı.

Sekreter gözünün önünde gelişen olaylardan büyülenmiş gibiydi. Bu adam her kimse bazı gizli güçlere falan sahip olmalı diye düşünüyordu. Yoksa patronun kalbinin bu kadar çabuk yumuşamasını başka nasıl açıklayabilirdi ki insan?

"Nasıl bir iş arıyorsun?"

"Ne olursa" diye çabucak yanıt verdi Kamiti, çantasına daha bir sıkıca yapışmıştı. Belki de bu sabah uğur getiren bir kuş selamlamıştı onu. Geceyi açık havada geçirmenin en cazip yanlarından biri de buydu. Kuşlar, uğur getirseler de getirmeseler de muhakkak uyandırırlardı insanı, en azından müzik sesiyle uyanmış olurdu insan.

"Eğitim geçmişin nedir?"

"İktisat okudum. Yüksek lisansım da işletme üzerine." Bir şey ararmış gibi elini ceketinin cebine soktu. "Kusura bakmayın, kartvizit yokmuş yanımda."

Tajirika ve sekreteri canlanmış bir ilgi ve merakla baktılar Kamiti'ye. Ancak kafalarından geçenler farklıydı. Sekreter adamın ıstırabı, sorunları ve beğenilme kaygısı üzerine derinlemesine kafa yorabileceğini düşünüyordu. Tajirika ise adamın üniversite diplomaları ve kartvizitlerle ilgili yalan söylediğini düşünüyordu. Bu şüpheciliği sezen Kamiti, patron fikrini değiştirmeden önce dip-

lomasını çıkarıp ona uzattı. Tajirika kâğıdı eldivenli sağ eliyle almak için asasını sol koltukaltına yerleştirdi. Belgeyi gözden geçirdi ve memnun olmuş gibi başını salladı.

"Hindistan mı?"

"Ah, evet. Gerçekten de bugün dünyanın en üst düzey bilgisayar uzmanlarından bir kısmını Hindistan yetiştiriyor. Amerika'da Kuzey Kaliforniya'daki Silikon Vadisi, Hindistan ve Pakistan'dan başarılı gençlerle dolu."

"Köri karışımları ve acı biberleriyle nasıl başa çıktın?"

"Yemek konusu her yerde aynı aslında" dedi Kamiti. "Bütün mesele alışmakta: Burada, Aburirya'da bizim mutfağımız Hint mutfağının etkisi altında aslında."

"Ah, neredeyse unutmuşum, tabii ki, bizim burada da Hintliler var ve bazı sokaklar sarımsak ve köri kokusundan geçilmez" dedi Tajirika kendi kendine konuşur gibi.

Yemeği düşününce azıcık başı döndü Kamiti'nin. Şu anda bir lokmacık ne olsa, en acısından biber bile olsa yerdi. Ama kendisini yatıştırıp ekledi: "Hindistan'ın yalnızca köri ve sarımsaktan ibaret olmadığını unutmayalım. Ya da Hindistan ve Pakistan'ın nükleer güç olduklarını. Her ikisi de Batı'yı hayrete düşürerek başarıyla test ettiler nükleer bombaları. Pek çok bilgisayar çipi Hindistan'da üretilmekte. Ayrıca dünyada Hint okullarında öğrenim görmüş Hintli profesörün bulunmadığı çok fazla üniversite yok. Bir Hintli de yalnızca bir *dukawallah*'tan, yani dükkân sahibi olmaktan ibaret değil, tıpkı bir Afrikalının yalnızca bir ayakkabı boyacısı olmaktan ibaret olmadığı gibi."

"Peki iyi köri hazırlamayı öğrendin mi?" diye sordu Tajirika, yemekle ilgili bu sohbetle Kamiti'ye işkence etmekte olduğunu bilmeden. "Burada bizleri evlerine sokmuyorlar da."

"Şey, hayatta kalma becerileri işte" dedi Kamiti belli belirsiz, konuyu değiştirmeye çalışıyordu.

"Hımm! Bakıyorum da oldukça eğitimli birisin sen, ha?" diye mırıldandı Tajirika, diplomayı dikkatle inceliyordu bir yandan da.

"Yalnızca kendime bir fırsat yaratmaya çalışıyorum" diye yanıtladı Kamiti mütevazı bir tavırla, öte yandan başarılarının takdir edildiğini duymak da hoşuna gitmişti.

"Kama Sutra'yı baştan sona okumuş olmalısın."

"O da nedir?" diye sordu Kamiti, sahiden de şaşırmıştı çünkü bu kadim sevişme rehberini hiç okumamıştı.

"Uygulamaya koymak için de kendine fırsatlar yaratmış olmalısın?" dedi Tajirika gözlerini kâğıtlardan ayırarak.

Hiç de inandırıcı olmayan bir tavırla, özür dilemek ister gibi sekreterine baktı göz ucuyla, sanki önünde söylememesi gereken bir şeyi söylemiş olduğunu yeni fark etmiş gibi ama bu bakış, sanki o orada olmasa sormak isteyeceği daha çok şey olduğunu ima eder gibiydi aynı zamanda.

Tajirika bir kez daha baktı sekreterine ve oldukça mahcup bir ifadeyle güldü. Henüz onu çözebilmiş değildi ve bu sessiz tavrıyla bile sekreterin kendisini yargıladığını hissetti. Kama Sutra konusunu kapatıp diplomalara geri döndü.

"Hindistan? Madras?" diye devam etti Tajirika, adamın okul başarılarıyla samimiyetle ilgiliymişcesine. "Tamil Nadu! Peki bu nedir? Başka bir Hint körisi çeşidi mi?"

"Hayır" diye yanıtladı Kamiti, gülse mi gülmese mi bilemedi ve sabırla anlatmaya koyuldu. "Aburirya'nın farklı vilayetlere ayrılmış olması gibi, Hindistan da çok sayıda bölgeye ayrılmıştır. Tamil Nadu, Hindistan'ın güneydoğusundaki bir eyaletin adı. Kerala bir diğer güney eyaleti, ama batı tarafında. Bu iki eyalet ortak bir sınıra sahip. Tamil Nadu'nun kuzeyden de komşuları var: Karnataka ve Andhra Pradesh eyaletleri. Pradesh vilayet anlamına geliyor. Ama gerçekten de Hint vilayetleri tıpkı birer ülke gibi. Madras – ama sanırım artık onu başka bir adla anıyorlar... Chennai, evet, böyle bir şey – Madras..."

"Ben sana eğitiminden bahset dedim genç adam, sense bana Hindistan coğrafyasına dair ders veriyorsun."

"Kusura bakmayın" dedi Kamiti. "Hindistan tarih ve coğrafya bakımından zengindir de."

"Kalküta'nın Kara Deliği gibi mi?" diye sordu kendinden hoşnut bir sırıtışla. "Bildiğim tek Hindistan tarihi bu, daha fazlasını da gerçekten bilmek istemiyorum. Aburirya'nın Hintlilerine ne yapılmalı diye fikrimi soracak olsalardı, tümünün Kalküta'nın Modern Kara Deliği'ne atılmalarını söylerdim. Aburirya'da ne zaman bir siyah ayağa kalkmaya çalışsa yoluna bir Hintli çıkar. Ve ne zaman bir siyahla yolu kesişse yalnızca hakaret eder. Topraklarında refaha kavuştukları insanlara saygıları yok. Peki paralarını nereye

götürürler? Hindistan'a, Pakistan'a, şimdilerde de Bangladeş'e. Aburirya'ya bağlılıkları yok! Kimisi vatandaşlığımızı almayı bile reddetti. Britanyalı, daha doğrusu İngiliz kalmayı tercih ediyorlar. Çifte vatandaşlığı olan diğerleri ise Aburirya'da işler yolunda gitmeye görsün, buradan ayrılmaya daima hazırdırlar. Hintliler yatıp kalkıp Hükümdar'ımız gibi bir hükümdarları olduğuna şükretsinler."

"Ama bazı siyah Aburiryalılar da paralarını gizlice İsviçre'deki banka hesaplarına kaçırmıyorlar mı?" diye sordu Kamiti. "Farkı nedir?"

"Neden Hintlileri savunuyorsun?"

"Ben yalnızca, belli ki Hindistan'da da tıpkı Aburirya'da ve tüm Afrika'da olduğu gibi açgözlü insanlar var diyorum. Ama insan hayatına zarar veren ne varsa buna karşı mücadele eden ve insan yaşamına önem verenler de var. Fikrimce, Hindistan ve diğer Asya ülkelerinden öğrenebileceğimiz çok şey var, tıpkı onların da bizlerden öğrenebileceği çok şey olduğu gibi. Aburirya'da bizler, başkalarından da çok, Hindistan'la olan bağlarımızı güçlendirmeliyiz çünkü vatandaşlarımızın bir kısmı Hint kökenli..."

"Buradaki Hintlilere vatandaş demeye nasıl cüret edersin? Aburirya vatandaşı?"

"Neden olmasın?" Kamiti, müstakbel patronunun müşterilerin karşısında geri adım atıp atmayacağını anlamaya çalıştığını sandı. Patrona bir sırrını açıklarmış gibi, bu arada da Pan-Afrikan hislerine hitap ederek, ekledi: "Bilirsiniz, bazı Hintlilerin atalarının Afrikalı olduğunu düşünür kimileri. Mesela Siddiler... Telugu dilini konuşan Dravidyanlar tıpkı Etiyopya ya da Mısır'dan gelmiş gibi görünüyorlar. Tarihçiler Malik Ambar adında Afrikalı bir generalden söz ediyorlar ki kendisi..."

"Hindistan'ı yönetmiş" diye alay ederek cümleyi tamamladı Tajirika.

"Evet" dedi Kamiti coşkuyla, "ama bütün Hindistan'ı değil. Biliyorsunuz, 16. yüzyılda ya da ona yakın bir dönemde Hindistan bir..."

"Yalan söyleme sanatının da eğitimini almışsın bakıyorum" diye bir kahkaha tufanıyla araya girdi Tajirika, sekretere kendi kulağınla duydun demek ister gibi göz kırparak. "Yoksa masallarına azıcık tuz biber mi katıyorsun?"

"Yalan söylemiyorum, sadece bir hipotez bu" dedi Kamiti konuyu Hindistan'daki Afrikalı mevcudiyetinden uzaklaştırmaya çalışarak. "Köken ve vatandaşlık mevzularını bir yana bıraksak bile, Hindistan ve Hintliler Afrika bağımsızlık mücadelesinde rol oynadılar. Birçoğu kolonyalistleri defetmede Afrikalılarla birlik oldu. Mahatma Gandi'nin Hindistan'daki İngiliz yönetimine karşı Satyagraha ve *ahimsa*'yı örgütlemek üzere Hindistan'a dönüşü Güney Afrika'daki sömürge karşıtı mücadelelerle geçen on beş yılın sonunda olmadı mı? Britanya İmparatorluğu'nun kudretine kafa tutan, değneğinden ve pasif direnişe olan inancından başka hiçbir silahı olmayan *calico*'ya sarınmış sandaletli adam güzel değildir de nedir? Sizce de öyle değil mi?"

"İşte, şimdi ne demek istediğimi anlıyor musun?" dedi Tajirika. "Güney Afrika'da bir ateş yakıp sonra ne yapar? İşler karışınca kaçar ve diğerlerini, onu söndürsünler ya da içinde yansınlar diye terk eder. Genç adam, Hindistan'da bir hayli propaganda öğrenmişsin sen. Peki Gandi propagandası ve Nehru'ların iktidar tekeli dışında başka neler öğrendin?"

"Hintlilerle Afrikalıların siyasi karakteri arasında çok fark olmadığını öğrendim diyelim. Tarihini ve teninin rengini sevenler var, tarihinden ve teninin renginden nefret edenler var..."

"İşte yeniden başlıyorsun! Ben sana Hindistan'da başka ne öğrendin diye soruyorum, sen bana ten renginden söz ediyorsun" dedi Tajirika sertçe ve öfkeyle.

Sekreter bile bu tepkiyi aşırı bulmuş ve şaşırmıştı, sanki ten rengine dair söylenenleri şahsına hakaret saymıştı patronu.

Belki de patronu olacak kişiyi engin ve derin bilgisiyle etkilemeye çalışmış olan Kamiti, artık sohbetin nereye gittiğinden ya da Tajirika'nın gerçekte ne istediğinden emin değildi çünkü ne zaman eğitimini ispatlamaya giriştiyse, karşılaştığı tek şey ya üstü kapalı bir alay ya da şimdi olduğu gibi öfkeydi. Tajirika'nın tacizi ile zengin Hintlilerin siyah Aburiryalılara cimrice vermekle itham edildikleri şey arasında ne fark vardı ki? Nasıl anlaşılacağından endişe duymaksızın, kısa ve öz cevaplar vermesi gerektiğini fark etti Kamiti.Öte yandan şirket binasından işsiz biri olarak ayrılmak istemiyordu, bu yüzden de eğitiminde bir noksanlık olduğu izlenimi yaratmamak adına bilgisini göstermeye mecbur olduğunu hissediyordu. Aburiryada insanlar Hint eğitimi hakkında kötü

şeyler söylerlerdi, hatta kimisi Hindistan'da diplomanın pazardan satın alınabileceğini iddia ederdi, kendisinin de bir gün Mount Road boyunca Chennai, George Town'a kadar en ucuz diploma setini almak için pazarlık ede ede yürüdüğü gibi bir izlenim bırakmak istemiyordu.

"Şey" diye devam etti Kamiti zoraki bir coşkuyla, "dediğim gibi, insan Hindistan'da çok şey öğrenebilir. Bitkilerin tıbbi özelliklerinin araştırılmasını konu edinen herboloji adlı seçmeli bir ders bile aldım. Sizi temin ederim efendim, bitkilerin, köklerin, yaprakların ya da ağaç kabuklarının incelemediğim yanı kalmadı; eğer param olsaydı tıbbi özelliklerini ortaya çıkarıp belgelemek maksadıyla Aburiryа'daki bitki çeşitleriyle ilgili daha fazla araştırmaya girişirdim ama muntazam bir araştırma olmadan bile..."

"Bunun için mi dünyaya geldiniz Bay Kamiti Orman?" dedi Tajirika gülerek.

"Annem, benim çocukken bile bitkilere ve tüm canlılara karşı büyük bir ilgi gösterdiğimi söyler."

"Bu arada" diye sordu Tajirika, "bu senin herbolojiyi hangi dilde okudun? Hintçe mi?"

"Hayır, hayır" diye aceleyle yanıtladı Kamiti. "Size karşı dürüst olmam gerekirse, Hintçe bilmeyi aslında pek istemedim. Ülkede en yaygın konuşulan dil o ama çok iyi öğrenemedim çünkü tüm derslerimiz İngilizce idi. Tıpkı buradaki gibi, Britanya hâkimiyetinin bir sonucu. Hintçenin yanı sıra çok sayıda dil var Hindistan'da: Gujarati, Bengali, Telugu, Urdu, Malayalam ve başka başka sayısız dil. Üniversiteye gittiğim Madras'ta dil Tamilcedir. Tamilce birkaç şey bilirim, mesela "Bana yolu gösterir misiniz?" ya da "Biraz su verir misiniz lütfen..."

"Su dilenmek! İşte, ilk kez inkâr edilemeyecek bir laf ediyorsun. Hindistan'da sokaklar dilencilerle doluymuş, kimisinin dilencilik sanatında doktorası bile varmış. Dilencilikle ilgili sözcükler seçmen anlaşılır bir durum..."

"Ah... şey... dilenciler... Aburiryа'da da... var onlardan" diye kekeledi Kamiti, azıcık şaşkın.

"Sokaklarımızda dilenciler var, bu doğru ama Hindistan'daki kadar çok değil" dedi Tajirika sohbetin sona ermekte olduğunu belirten bir ses tonuyla. "Şimdi, genç adam, ismin ne demiştin?

Bana öyle geliyor ki, tarihi, bitkileri bildiğinden daha iyi biliyorsun. Sana ne sorsam, bana tarih dersi veriyorsun."

Kamiti bu bir iltifat mı yoksa alay mı anlayamadı.

"İnsan hiç olmazsa gayret etmeli" diye karşılık verdi belli belirsiz.

"Güzel" dedi Tajirika masadan kalkarken. "Sen elinden geleni yaptın mülakatta. Hoşuma gitti bu. Asıl sınava geçmeden evvel, İngiliz diline vakıf mısın emin olmak istiyorum. Beni izle. Her şeyi anladığından emin olmak için sınavı ben yapacağım."

Ani bir sevinç hissetti içinde Kamiti. Zaten bana bir fırsat vermek istemese onca soruyu sormazdı bu adam. Tüm istediği buydu hep Kamiti'nin: Ellerini ve aklını kullanarak neler yapabileceğini göstermek için bir şans. Şimdi daha bir sıkı sarıldı çantasına. Bu gerçekten de onun günüydü. İş arayarak geçen onca yıl boyunca birkaç dakikadan uzun süren bir mülakata girmemişti hiç. Gereksinimlerini ifade etmesine imkân vermeyen tüm ötekilerden nasıl da farklı biriydi bu patron! Kamiti'nin eğitim geçmişini dikkatle irdelemek için zaman ayırmıştı kendisine. Bu ilk gerçek mülakatı olacaktı ve tüm soruları açık açık, kesin ve eksiksiz olarak yanıtlayarak başarmaya azmetmişti. Dereyi görmeden paçaları sıvamamak lazım dense de, Kamiti geleceğe dair hayaller kurmaya başlamıştı bile. Bu işi alırsam... yeni işime başladığımda... hayal kurmayı bir yana bıraktı birden; çünkü onu içerideki ofise almak yerine, ön kapıdan dışarı doğru ilerliyordu Tajirika.

Sekreter bile afallamıştı. Tajirika genç adamı nereye götürüyordu acaba? Kendisi de yeni işe girmiş olduğundan, henüz bilmediği, şirkete bağlı bir ofise mi götürüyordu yoksa? Kamiti de benzer düşünceler içindeydi, bir yandan da umudunu korumaya çalışıyordu. Belki de Tajirika onu çoktan işe almıştı ve bir an önce başlaması için onu başka bir yere götürüyordu. Kendi kendisini tebrik etti Kamiti: Eğitimime dair tüm şu ayrıntılara girmekle iyi ettim. Soğukkanlılığımı koruyarak detaylı yanıtlar vermiş olmam iyi. Gerçekten de sabrın sonu yalnızca selamet değil, aynı zamanda zenginlik ya da en azından bir işti.

Sekreter neler olup bittiğini anlamak üzere kapıda duruyordu. İkilinin yoldaki ilan panosunun orada durduğunu görünce kalbi küt küt atmaya başladı. Maalesef bulunduğu yerden ne konuştuklarını duyamıyordu, bu yüzden de hareketlerine odaklandı.

"İngilizce okuyup yazmayı bildiğini söylemiştin" diyordu Tajirika şimdi Kamiti'ye.

"Evet. *Yes! One of my best subjects!*"* diye İngilizce olarak yanıtladı Kamiti. "Bugün bile Madras Üniversitesi pek çok İngiliz geleneğini muhafaza ediyor. İngiliz Doğu Hindistan Şirketi memurları kasabayı 1639 yılında kurmuşlar. Bölgenin ilk valilerinden biri, Elihu Yale gibi bir şeydi sanırım adı, Birleşik Devletler'deki Sarmaşık Birliği okullarından biri olan Yale Üniversitesi'nin kurulması için servetini bağışlamıştır daha sonraları. Yani görüyorsunuz ki..."

"İngiliz Doğu Hindistan Şirketi'nin tesislerinde değil, Eldares Modern İnşaat ve Emlak şirketindeyiz ve yönetici de senin şu Elihu Yale değil. Burada patron benim ve Yale'e olan tek ilgim de Yale anahtar ve kilitlerinedir. Bir şey daha genç adam, yeni bir milenyumun başındayız artık, İsa'nın doğumundan bugüne üçüncü milenyum ve bir öncekinin ortalarında değiliz yani. Yoksa sen bana Madras Üniversitesi'nde sizlere 17. yüzyıl İngilizcesi mi öğretiyorlardı demek istiyorsun aslında?"

"*Oh, no no!*"** diye İngilizce olarak yanıtladı Kamiti, adamın kendisini tuzaklar kurarak sınadığını düşünüyordu hâlâ. "*Modern English. The King and Queen's English.*"***

"Bu güzel işte çünkü seni modern İngilizceden sınava çekeceğim!"

"Hazırım" dedi Kamiti, Aburirya'da, Hindistan'da ve kitaplardan öğrenmiş olduğu İngilizcenin tamamını kullanmaya hazırdı.

"Çok basit. Bu ilan panosunda ne yazdığını sesli olarak okumanı istiyorum."

Sözcükleri dile getirmeden önce bile Tajirika'nın kendisiyle oyun oynadığını anlamıştı Kamiti. Ama sözcükler dilinden döküldü ve sesli olarak "*No Vacancy: For Jobs Come Tomorrow*"**** dediğini duydu.

"İşte! Güzelce okudun!" dedi Tajirika zafer kazanmışcasına. "Neyi anlamadın? Yoksa Hintçe konuşan bir tercüman mı lazım? Bu iş yerinde herboloji hiçbir işe yaramaz. İşte Hindistan diplomaların. Şimdi müsaadenle, Paradise'ta önemli bir randevum var."

---

* (İng.) Evet! En iyi olduğum derslerden biriydi! (ç.n.)
** (İng.) Ah, hayır, hayır! (ç.n.)
*** (İng.) Modern, standart İngilizce. (ç.n.)
**** (İng.) İş yok, yarın gel. (ç.n.)

3

Belgelerini geri alırken bile gördüklerine ve duyduklarına inanamıyordu Kamiti. Dili tutulmuş, olduğu yere çakılıp kalmıştı. Çekip gitse mi, yere mi çömelse, yoksa ayakta dikilmeye devam mı etse bilmeksizin küçük dilini yutmuşcasına orada öylece duruyordu. Ancak Tajirika biraz uzaklaşınca görmüş ve duymuş olduğu her şeyin gerçekten de meydana gelmiş olduğunu kavradı. Haddini bildirmek üzere adamın peşinden mi koşsa, yoksa yer yarılsa da içine mi girse bilemiyordu. İçinden ağlamak geliyordu ama gözyaşları akmıyordu. Tajirika bu son darbeyi indirmek için ona neden tuzak kurmuştu ki?

Yol kenarındaki yükseltiye oturdu. Karşısında duran binalar bile utancına tanık olmuş gibi hissediyordu, sanki kaskatı sükûnetleri içinde ona acıyorlardı. Sokaklarda motorlu araçlar ve yayalar sanki tümü birden ne yaptıklarını ve nereye gittiklerini biliyorlarmışcasına aceleyle birbirlerinin yanından geçiyorlardı, kendisi ise ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Bir *matatu*ya, *mkokoteni*ye, *mbondambonda*ya ya da insanların çektiği herhangi bir araca binmek için yol ücretine yetecek parası yoktu. Hoş, parası olsaydı bile onlara kendisini nereye götürmelerini söyleyecekti ki?

Birisi bana kötü bir büyü mü yaptı, yoksa ailemin lanetine mi uğradım? Bu soru ürküttü onu. Beddualara ve kötü büyülere inanmazdı, bilime inanırdı. Az önceki sözümona mülakat bilimin mantığına meydan okuyordu. Tam o sırada, üstüne tüy diker gibi şoförlü aracının içinde yanından geçti Tajirika.

Kamiti, Tajirika'nın almış olduğu eğitimin hudutlarını merak etti. Onu yoksul, iş arayan kişilere karşı böylesine kalpsiz bir mülakatçı olacak biçimde ticaret hayatı mı eğitmişti yoksa? Pek çok kez ciddi ciddi iş kurmayı düşünmüştü Kamiti. Sahip olduğu lisans ve yüksek lisans diplomaları ile muhakkak ki gerekli eğitim geçmişine sahipti ama iş kurmak için sermaye ve arsa da gerekiyordu. Denizde balık ne kadar bol olursa olsun, insanın yine de bir ağa ya da bir oltaya ihtiyacı vardı.

Çoğu zaman olduğu gibi, anne ve babasına feci şekilde haksızlık etmiş olduğunu hissediyordu. Ailesi köylüydü, en azından annesi öyleydi, eğitimine destek olabilmek için sahip oldukları arsayı satmışlardı. Eldares'e gitmek üzere evden ayrıldığından beri

köyüne, Kiambugi'ye bir kez olsun geri dönmemiş, ana babasına mektup dahi yazmamıştı. Ne anlatacaktı onlara, işyerlerinden tıpkı bir sokak köpeği gibi defalarca kapı dışarı edildiğini mi? Binbir zahmetle, kıt kanaat geçinerek bedelini ödedikleri tüm o diplomaların, bir otobüs bileti almasına bile olanak vermediğini mi anlatacaktı? Ah, çöpçülerin bedenini gömmesine neden izin vermemişti sanki? Bu dünyaya elveda diyecek olsa ana babası pek özlemezlerdi onu, kuşkusuz daha şimdiden onların gözünde bir ölüydü. Bir çözüm, yalın ve cazip bir çözüm belirdi birden, tam onu hayata geçirmek üzereydi ki burnuna çiçek kokuları geldi tam arkasından. Başını bir anlığına kaldırdı. Sekreterdi. Patronun hakaretlerine kendi hakaretlerini eklemek için mi geliyordu?

Kamiti ne yüzüne bakmak ne de konuşmak istiyordu onunla. Kadının, hınç dolu düşüncelerinin muhatabı olmasını istemiyordu. Bu nedenle başını diğer tarafa çevirmiş yere bakıyordu. Kadın buna aldırmayıp bir sohbet başlatmayı denedi.

"Oturabilir miyim?" diye sordu.

Kamiti cevap vermedi. Kadın yine de yanına oturdu, birkaç saniye boyunca yalnızca sessizlik oldu aralarında. Sonra Kamiti bir hıçkırma ve inilti duydu, kadından geliyordu. Başka birinin yükünü omuzlamak istemiyordu, kendi derdi kendisine yeterdi ama acılara karşı da kayıtsız kalamıyordu.

"Neyin var?" diye sordu Kamiti.

"Sana iş olmadığını söyleyip orada bırakamaz mıydı sanki? Böylesine hesaplı kitaplı bir hakarete ne gerek vardı?" dedi.

"Sorun değil" dedi Kamiti, kadının sözlerinin kendininkileri hatırlatmasından fazlasıyla etkilenmişti.

"Bunlar önde ve arkada birer ağzı olduğu söylenen canavarlar gerçekten de" dedi kadın.

"Masallarda mı?" diye sordu Kamiti bitkin, neredeyse kayıtsız bir tonla.

Kendi dertleriyle, genel olarak toplumun dertleri arasında bağlantılar kurmaya alışık değildi.

"Evet" dedi kadın. "Ama masallardakiler bunlara kıyasla daha insancıllar".

"Neden?" diye sordu Kamiti aynı tonda.

"Çünkü masallardaki canavarlar, insan etinden bıkıp değişiklik olsun diye kızarmış sinek yutuyorlar arada bir. Ama günümüzün canavarları sürekli insan yiyerek yaşıyorlar ve asla durmuyorlar."

"Sorun değil" dedi Kamiti.

"Sorun değil derken ne demek istiyorsun?"

"Dünyanın hali işte" dedi Kamiti aynı kayıtsız ses tonuyla, sohbetin sona ermesini ve kadının gitmesini diliyordu.

"Anlamıyorum."

"Dünyanın ruhu yok."

"Öyleyse değiştir dünyayı. Ona bir ruh kazandır."

Bir süre hiçbir şey demedi Kamiti. Devrimden söz edenlerden biri miydi acaba bu kadın da? Kamiti'ye göre, yaralı ruhlar yaralı politikalar üretirdi, aksi mümkün değildi. Bazı insanların kalplerinde maraz vardı. Onları bu marazdan kurtardın mı iyilik arkadan gelirdi. Kamiti'ye göre insan ruhu iyilik ya da kötülüğü kalıtımla devralırdı, bu konuda kimsenin yapabileceği bir şey yoktu. Ancak şurası açıktı ki kendi durumuna çok fazla kafa yormamıştı, yalnızca dırdır edip duruyordu işte.

"Beni dinle. Dünya bugüne dek nasıl idiyse her zaman öyle olacak. Kader yönetiyor hayatlarımızı."

"Kaderin son zamanlarda yaşamımı yönetme biçimine bakılırsa?" dedi kadın aniden gülerek. Kamiti başını kaldırıp ona baktı. Zoraki bir kahkaha değildi bu, içten bir kahkahaydı görünüşe bakılırsa. Halinden memnun bir insanın kahkahası diye düşündü Kamiti. Güvenli bir işi olduğunu bilen kim böyle gülmezdi ki hem!

"Neden gülüyorsun?"

"Lütfen, sen bana aldırma. Sık sık gülerim ben. Sokaklarda iş arayarak geçirdiğim günler ve aylar boyunca gülerek rahatlamaya çalışırdım. Üzgünüz ama iş yok lafını duyduğumda bile gülerdim bazen. Zorluklara karşı gülmek gizli silahımdır benim. Şey, şimdi yaptığım iş gerçek bir iş sayılmaz, geçici bir iş tabiri caizse" diye ekledi ve konuşmasına ara verdi, sonra kendi kendisiyle konuşur gibi sesini alçalttı: "Öyle bir an geldi ki kendi kendime şunu sordum: Almak için onca uğraştığım lisans diploması ne işe yaradı şimdi? Bir halta yaramadı derdim hayalkırıklığıyla. Doktorası olanlar bile işsiz. Ayakkabılarının tabanları aşınana dek iş bulma umuduyla sokakları arşınlıyorlar. Çoğu zaman da bir işe yerleşmek için rüşvet yedirmek zorunda kalıyorlar. Kimilerine ise, kendileri adına Hükümdar'a yalvarması için köylerinden bir ihtiyar heyeti oluşturarak Başkanlık Sarayı'na göndermeleri söyleniyor. Kimi suçlamalı? Diplomaları mı? Güldürdü bu beni. Suçlu olan diplomalar

değil. Ne demiştin sen? Dünya hep böyleydi hep de böyle olacak mıydı? Dünya tersine dönmüş ve ona çekidüzen verecek olanlar da ilahide dendiği gibi yeryüzü sakinleridir."

Zihni hâlâ uğradığı hakaretle meşgul olan Kamiti, ilkten kadının söylediklerini pek önemsemedi. Ama sözlerinin ne anlama geldiğini fark edince yaralı benliğini bir tarafa bıraktı birden.

"Sen üniversite mezunu musun? Asla tahmin edemezdim..."

"Neden? Alnımda mı öyle yazıyor?" diye sordu kadın oldukça sert bir tavırla, sonra aniden gülüp elini uzattı: "Adım Nyawira. Grace* Nyawira ama yalnızca Nyawira'yı tercih ederim."

"Ben Kamiti wa Karimiri. Ama bir zamanlar bana Comet** Kamiti derlerdi."

"Comet mi? Yeni bir isim bu."

"Çocukken bir yerde gökyüzünü bir uçtan diğerine geçen yıldızlar ve kuyruklu yıldızlar hakkında bir şeyler okumuştum. Kendi kendime işte benim vaftiz adım bu dedim."

"Comet? Bu bir Hıristiyan adı mı?"

"Neden olmasın? O da senin Grace'in kadar Avrupalı ismi."

"Brilliant Kız Lisesi'ndeyken yemeklerden önce şükran duası etme görevi bana aitti. Verdiği nimetler için İsa'ya şükürler olsun falan filan. Diğer öğrenciler bana Grace demeye başladılar, kısa süre sonra da Engenethi yerine kendi adım olarak benimsedim onu."

"Engenethi mi? Ingrid'in faklı bir biçimi mi?"

"Sanırım Agnes'tan türemiş."

"Engenethi? Ingrid ya da Agnes mı? Hıristiyan adı mı bu?" Sesli biçimde hayret etme sırası Kamiti'deydi.

"Şey, Avrupalı adı gibi geliyordu kulağa" dedi Nyawira. "Avrupalı tüm adlar Hıristiyan adlarıdır. Afrikalı adları ise şeytancadır."

"Okuduğun romandan mı öğrendin bunu? *Shetani Msalabani*, *Satan on the Cross* yoksa *Devil on the Cross*** mu?"

"Ne ara gördün ne okuduğumu?" diye sordu Nyawira, kitabın hâlâ orada olduğunu göstermek için el çantasına dokunurken.

Her ikisi de güldü, bir süredir ilk kez, içindeki kasvetin biraz olsun dağıldığını hissetti Kamiti, kadının hikâyesine ilgi duymaya başlamıştı artık.

---

* (İng.) Şükran duası. (ç.n.)

** (İng.) Kuyrukluyıldız. (ç.n.)

*** Ngũgĩ wa Thiong'o'nun 1980 yılında yayımlanan kitabı. (ç.n.)

Grace Nyawira, Eldares Üniversitesi'ne gitmiş, İngilizce, tarih ve sahne sanatları okumuştu. Uzun bir süre iş bulamamış, her çeşit geçici işle ayakta kalmaya çalışmıştı. Yine de bu geçici işleri bile diploması sayesinde değil, Eldares Politeknik'te gittiği bilgisayar kursu sayesinde bulmuştu.

"Hali Duman İkizler denebilirmiş bize" dedi Kamiti yumuşak bir ses tonu ile.

"Devriye Gezen İkizler" dediler bir ağızdan ve yeniden gülerek bakıştılar.

"Yine de çile ırmağını geçtin öyle değil mi çünkü artık bir işin var!" dedi Kamiti.

"Pek sayılmaz aslında. Talihimin dönmesini bekleyerek yalnızca vakit geçiriyorum bu geçici işte."

"Ne zaman başladın çalışmaya?"

"Çok olmadı. Bir düşüneyim. Ulusumuz Hükümdar'a özel doğum günü pastasını takdim ettikten kısa süre sonra. Ne zamandı bu?"

"Hatırlamıyorum" dedi Kamiti. "Siyaseti takip etmem."

"Cennete Yürüyüş projesi ilk duyurulduğunda orada değil miydin yani?" diye sordu Nyawira.

Kamiti ona şu sıradışı koku alma yeteneğinden söz etmeyi düşündü. Kalabalıkların arasında olmayı ve bol miktarda iğrenç kokunun burun deliklerine hücum etmesini sevmezdi. Ama bu tuhaf hassasiyetinden bahsetmedi. Törene katılmamıştı çünkü ormana yabani yemişlerden toplamaya gitmişti.

"Orada değildim ama çıkan dedikoduları duydum" dedi.

"Cennete Yürüyüş'le mi yoksa yılanlarla mı ilgili duyduklarını?" Ama soruyu sorar sormaz saatine baktı ve ok gibi ayağa fırladı. *Yılan* sözcüğünü duyunca Kamiti'nin yüzünü buruşturduğunu fark etmedi. "Geç oluyor. Gitmeliyim" dedi Nyawira.

"Nerede oturuyorsun?" diye sordu Kamiti.

Nyawira duraksadı, soruyu ve ne cevap vereceğini düşündü bir an.

"Santaluciada, mutfağı ve iki odası olan bir evde. Ya sen?"

"Bahati" dedi ve ayrıntıya girmedi.

Kendilerinden bahsetme konusunda ne kadar isteksizseler, birbirlerinden ayrılma konusunda da o kadar isteksiz görünüyorlardı.

"Karanlık basmadan evde olmalıyım" dedi Nyawira tekrardan. "Mademki artık iş yerimi biliyorsun, vaktin olursa öğle yemeği için uğrayabilirsin. Civarda balık ve patates tava yapan çok sayıda güzel restoran biliyorum" dedi ve oradan ayrıldı.

Kalabalıklar arasında kaybolana dek gözleriyle takip etti onu Kamiti.

Nyawira'nın varlığı ve sohbeti dertlerinden uzaklaştırmıştı Kamiti'yi ama şimdi kin dolu bir öfkeyle geri gelmişti tüm sorunlar. Kendini hor görmeyle keskinleşen bir kendine acıma hissi sarmıştı içini. Neden ona Bahati ile ilgili yalan söylemişti ki sanki? Keşke ona geceyi geçirmek için başımı sokacak bir yerimin olmadığını açıkça söyleseydim. Ondan gece evinde kalmama izin vermesini istemeliydim ya da gelecekte bir öğle yemeği yerine, bugün bir akşam yemeği istemeliydim.

Ayağa kalkıp şehir merkezine doğru ilerledi. Pek çok dükkân kapanmıştı artık. Başka yerlerde ise silahlı güvenlik görevlileri gece nöbeti için görev başına geçmişlerdi. Sanki şehir savaştaydı. Ana babası, eski günlerde, köylerde ve kırsal kesimlerde kapılarını kilitleme zahmetine bile katlanmadıklarını, yalnızca başıboş hayvanlar girmesin diye çekerek kapadıklarını anlatırlardı. Boş *mkokoteni* arabalarını Santamaria Çarşısı'na doğru birbirleriyle yarışarak iten iki adamla çarpışmamak için yana zıpladı.

Çok geçmeden, bisiklet, mobilet ve katırların çektiği binbir çeşit çekçekle, el ve eşek arabalarının müşteri ve yol hakkı için yarıştıkları çarşıya vardı. Manzara ona, öküz arabalarının geçiş hakkı için inekler, üç tekerlekliler, külüstür motorlu araçlar ve pek tabii ki son model arabalarla yarıştığı Eski Delhi'deki bir caddeyi anımsattı. Neden ben de bir el arabası bulup başkaları gibi belli bir ücret karşılığı yük taşımıyorum ki diye düşündü? Ama bir *mkokoteni* için bile para lazımdı. Ayrıca, çöp toplamakla dilenmenin aksine, bu iş gizlice icra edilemezdi; MBA sahibi birinin bir *mkokoteni* ile müşteri peşinde koşması utanç verici olurdu.

Utanç verici mi? Yok, hayır, aşağılayıcı olurdu...

Eldares Modern İnşaat ve Emlak Şirketi'nde yaşadığı aşağılanma hissi öylesine güçlü biçimde hücum etti ki yeniden, bir an başı döndü ve yere düşmemek için en yakınındaki binanın duvarına yaslanmak zorunda kaldı. Kalbi deli gibi atıyordu. Zihni, son iki günde başına gelmiş olan olayları evirip çevirerek, kimi zaman da

karman çorman ederek bir mekândan ötekine, bir imgeden diğerine atlıyordu. Kimi olayların anısını bastırmayı denemişti ama bastırılmış şeylerin yeniden hatırlanmasına engel olamıyordu insan. Zihni, yakın ya da uzak geçmişten irili ufaklı pek çok olayla doldu taştı ve onlara teslim olmak zorunda kaldı.

Margaret Wariara hikâyesi gibi.

4

Kamiti Hindistan'dan döndükten kısa bir süre sonra bir otobüste tanışmıştı Wariara ile. Konuşmuşlar, birbirlerinden etkilenmişler ve arkadaş olmuşlardı. Arkadaşlıkları, özellikle de aynı köyden, Eldares'ten birkaç mil uzaklıkta bulunan Kiambugi'den oldukları ve aynı ilkokulda okumuş oldukları anlaşılınca derinleşmişti. Ancak Wariara birinci sınıftayken Kamiti ortaokula gitmeye hazırlanan bir son sınıf öğrencisi olduğundan, birbirlerini hiç tanımamışlardı o zamanlar. Sonrasında ise Hindistan'a gitmişti Kamiti. Wariara ise ilkokuldan sonra Harambi Topluluğu Lisesi'ne gidip bir diploma almış ve okul hayatı orada sona ermişti.

Okuldan çıktıktan yıllar sonra bile, lise diplomasına ve sonrasında gittiği sekreterlik kursunda edindiği daktilo, stenografi ve bilgisayar bilgisine rağmen bir işe yerleşememişti hâlâ. Bu nedenle, tanıştıkları sırada Wariara iş arayışlarını sürdürüyordu. Ülkeye yeni dönmüş olan Kamiti ise umut doluydu ve ona endişelenmemesini söylüyordu. Cebindeki iki üniversite derecesi ile çabucak iş bulacağını düşünüyordu; o ve Wariara evlenip aile kuracaklar, bunu başaramasalar bile Kamiti yine de Wariara'ya kendi yaşamını kurması konusunda yardımcı olacaktı. Ama bunların hiçbiri gerçekleşmedi, bunun yerine kendilerini kapı kapı dolaşıp iş ararken buldular. Şanslarını farklı semtlerde deneseler de sabahları Kiambugi'den Eldares'e giden aynı *matatu*'ya binerlerdi çoğu zaman, akşamları ise ayrı taşıtlarla dönerlerdi çünkü dönüş saatleri birbirini tutmazdı. Akşamları fikir alışverişinde bulunmak üzere buluşurlardı. Hikâye hep aynı olurdu: İş Yok. Önceleri arkadaşlıklarının tadını çıkarmak ve o günkü tecrübelerini paylaşmak için her akşam buluşurlardı, o ilk zamanlarda, şehirdeki kimi karşılaşmalarını hikâye ederlerdi. Şehir ormanında iş aramak sanki bir maceraymış gibi, arayışlarının en ince ayrıntıları bile şen kahkahalara boğardı

onları. Ama günler, haftalar ve aylar birbirini izleyip de hikâyelerinin sonu hiç değişmeyince, kendilerini mahcup ve hatta başarısızlıklarından ötürü suçlu hissetmeye başladılar. Giderek daha seyrek buluşur oldular. Kendilerine açıklayamasalar da, başarısızlıkları ilişkilerini zorluyor, birbirlerinden uzaklaşıyorlardı. Kendi suçluluk duyguları ve ıstıraplarına gömülü halde, aynı acıları üç kez yaşamak istemediler: İlki kendileri bizzat tecrübe ettiklerinde, ikincisi birbirlerine anlattıklarında, üçüncüsü ise birbirlerinin benzer acılarının yükünü taşımak zorunda kaldıklarında.

Bir sabah erken bir saatte, güneş doğarken, Wariara şöyle dedi ona: Bak. İki kör birbirine yolu gösteremez. Sen kendi yoluna git, ben de kendi yoluma gideyim ve birbirimizin nereye gittiğini bulmaya çalışmayalım. Yazgımın peşinden gitmek istiyorum.

Kiambugi Köyü'ne hâkim bir tepede, bir ağacın altına oturdular; köyün horozları öter, köpekler havlarken gölgede birbirine kur yapan herhangi bir kadın ve erkekten farkları yoktu. Gün doğmadan orada buluşmaları için çağrıda bulunan Wariara olmuştu, böylece konuşabilir ve şehre gitmek üzere erken saatte kalkan araca da yetişebilirlerdi. Sabah tazeliğinde Kamiti'nin kendisine sahip olmasını isteyen de yine Wariara olmuştu. Bunu duyunca ilkten afallamıştı Kamiti, çünkü hayalini kurdukları o gün geldiğinde, bunun kendilerine verecekleri özel bir armağan olacağını umut ederek o zamana dek sevişmekten kaçınmışlardı, evlilik yaşamına başlamanın ve birlikteliklerini mühürlemenin bir yolu olacaktı bu. Bir düş, bir umut, bir vaade dair aldatıldığını hissediyordu Kamiti, bu işin sanki kendilerine dayatılmış gibi o kadar da harika bir şey olmadığını anlayınca daha da çok aldatılmış gibi hissetti kendisini. Soğuk su içmeyi umarken tortusunu içmiş gibiydi sanki. Wariara'nın ayrılık konusundaki nihai kararı bu nedenle sürpriz olmadı ama Kamiti sessizliğini koruyordu hâlâ, söyleyecek söz, verecek yanıt bulamıyordu. Ne diyecekti ki ona? Bir müddet daha benimle kal, sana bir iş bulur, dünün yanlışlarını düzeltirim mi diyecekti? Kalbini yokladı, onu ne övmeye ne de yermeye hakkı vardı. Dünyanın hali buydu, onların dünyasının... Wariara'nın sözlerini tartıp, bir çıkış yolu önermeye çalışacak gücü bile bulamadı kendinde. Güneş biraz daha yükselmiş, otların üzerindeki çiy taneleri düşmeye başlamışlardı. Kamiti iki çekirgeyi izliyordu dikkatle, bir süreliğine onların zıplamalarına kaptırdı

kendisini. Uzaktan, çok uzaktan iki eşeğin anırma sesleri geliyordu, sanki yarışır gibiydiler. Kamiti çekirgelerin dansından ayırmıyordu bakışlarını, Wariara'nın bir süre sonra bir veda şarkısına dönüşecek olan bir şarkıyı söylediğini duyduğunda bile.

Ne mutlu
Gölde balık avlamaktan vazgeçenlere
Onlar insan avcısı oldular

Mutlu bir ezgi değildi bu, hüzünlüydü aslında, en azından söyleniş biçimi öyleydi. Bittiğinde bile havada asılı kaldı, neredeyse ağlatacaktı Kamiti'yi. Onu sevdiğini, ona karşı kin beslemeyeceğini ya da seçimleri konusunda onu yargılamaya kalkışmayacağını söylemek üzere başını kaldırdı ama Wariara orada değildi artık. Lütfen gitme demek istiyordu ama ona verebilecek hiçbir şeyi yoktu ki, yarın her şeyin daha iyi olacağına dair bir umudu bile. Bu yüzden de onu artık seçemez hale gelene dek, tepeden aşağıya inişini izleyerek, orada, paylaşmış oldukları ağaç altında, gölgede, sabah tazeliğinde oturmayı sürdürdü. Bir kez olsun ardına bakmadı Wariara, Kamiti gözyaşlarının yanaklarından süzülüp akmasına müsaade ediyor, silme zahmetine bile katlanmıyordu artık.

Şehre gitmemeye karar verdi. Peki ama nasıl geçirecekti vaktini? İçki içmezdi hiç. Ceplerini aradı ve en yakındaki bara gitmesine yetecek kadarını buldu. Şehrin sokaklarında boş boş dolaşmak yerine kapalı bir mekânda barın yalnız gediklisi olacaktı. İki üç bira yuvarlayınca kendisini daha iyi hissederdi belki, daha iyi hissetmeyi başaramasa bile en azından yaşamının nasıl bir hal aldığını unuturdu. Gözlerini yumdu ve ilk şişeyi gövdeye indirdi. İkinci ve üçüncü şişe geldi arkadan. Saymayı bıraktı, kaç şişe yuvarladığını bilmiyordu artık. Birkaç hafta boyunca, gerçekliğe uyanmak istemiyormuş gibi bu şekilde içmeyi sürdürdü, fazla parası olmadığı için de daha ucuz içkilere yöneldi. Bir gece öyle çok içti ki bardan sendeleye sendeleye nasıl ve ne zaman avluya çıktığını ve kendi kusmuğunun sıcaklığına kanarak nasıl uyuya kaldığını hatırlamıyordu. Sabah uyanıp da kendisini kusmukla kaplı bulunca, alkolün ne bedensel ne de ruhsal sorunlarının çaresi olmadığına kanaat getirdi. Peki ama nasıl kapılabilmişti cazi-

besine, hep merak ederdi bunu, zayıflığından korkarak, bundan sonra vebadan kaçar gibi uzak durdu barlardan.

Kamiti bir daha hiç Kiambugi'de görmedi Wariara'yı. Köyde kalmaya devam etti ama Wariara olmadan hayat aynı değildi artık. Arkadaşlıklarının son günlerinde, şehirde iş ararken karşılaştıkları olaylara ilişkin paylaşımları giderek seyrelmişti, buna rağmen maceralarını birbirlerine aktarıp değerlendirmesini yaptıkları o ender zamanları özlüyordu Kamiti. Her şeyin, sabahları bindiği *matatu*'ların bile ona Wariara'yı hatırlattığı köyde yaşamak giderek zor ve anlamsız bir hal almıştı. Ayrıca herkesin alkol nöbetlerinin farkında olduğundan endişe ediyordu. Böylece Eldares'e gitmek üzere Kiambugi'den ayrılmaya karar verdi o da, bir balıkçı ağını hep aynı noktaya atmaz ya da bir çiftçi hep aynı noktaya ekmez tohumlarını diyerek ikna etmeye çalışıyordu kendini.

Eldares'te şansını denemeyi sürdürdü ama talih bir türlü yüzüne gülmüyor, yaşam tünelinin ucunda bir anlığına da olsa ışık görmek mümkün olmuyordu. İlk birkaç ay Wariara'yı düşündü sık sık, nerede olduğunu, ne yaptığını, nasıl ayakta kaldığını ve hatta hayatta olup olmadığını merak ediyordu. Ama gündelik sorunlarla geçen aylar, Wariara'ya dair kalıcı herhangi bir imgeyi bile zihninden uzaklaştırdı en sonunda. Zaten yeterince sorunu varken, hür ve yetişkin bir başkası için endişe ederek mevcut sorunlarına bir yenisini eklemesine hiç gerek yoktu!

Evet, üç yıllık iş arama sürecinde sayısız hayalkırıklığı yaşamıştı, kimisi yürek parçalayan türdendi ama hiçbiri sahte mülakat kadar aşağılanmanın derinliklerine fırlatmamıştı onu. Sabahtan itibaren başına gelenlerin üstüne tüy diktiği için mi böyle hissediyordu acaba? Gerçekten de sihire, büyüye ve bedduaya inanan biri olsaydı, sabah başına gelmiş olan olayı tam gün ağarırken birinin ona büyü yapmış olduğunun kanıtı sayardı.

Artık aşağılanma günü olarak adlandırdığı güne başlamak üzere uyandığında bu zalim şehirde geçimini nasıl sağlayacağına dair önemli bir karar almıştı Kamiti. Buda'nın, en azından onun takipçilerinin ayak izlerinden gidecekti. Bunun için en uygun saatler, havanın azıcık kararğı akşam saatleriydi. Ne kadar kutsal olursa olsun yeni işinde, eski dostlarından ya da sınıf arkadaşlarından herhangi biriyle yüz yüze gelmek istemiyordu. Gündüz vakti içinse iki görev belirlemişti kendisine: İş için firmaların ka-

pısını çalmaya devam etmek ve de yeni başladığı dilencilik uğraşı için en vaatkâr yeri arayıp bulmak. "Pazar araştırması" adını vermişti buna.

İzcilik görevine, şehir merkezinde bulunan Hükümdar Plazası'ndan başladı. Yabancı müşterilerin, özellikle de Avrupa, Amerika ve Japonya'dan gelen turistlerin rağbet ettiği büyük otellerden bazıları vardı plazanın etrafında. Angel's Oteli'nin önünden geçti, sabahın o saatinde bile turistlerle dolu olduğunu görünce durdu ve "Neden akşam saatini beklemek yerine Buda'nın izinde ilk adımı şimdi, burada atmayayım ki?" sorusu geçti aklından. Kalabalık veranda boyunca, etrafında beyaz, zarif kıyafetleri içindeki kırmızı bandanalı ve elbette ki fesli garsonlar tarafından donatılmış masalar ve sandalyeler bulunan akasya çalısı ile meşhur Angel's Corner'a dek gezindi bakışları.

İşte tam o esnada gözüne çarptı... yoksa... Margaret Wariara mıydı o? İki yıldan uzun bir süredir görmemişti onu. Mini etek ve yüksek topuklu ayakkabılar giymiş, başına da kahverengi bir peruk takmıştı. Sarkan göbeği askılı pantolonla zaptedilmiş beyaz bir turistle ayakta el ele durmuş, garsonun masalarını temizleme ve toplama işini tamamlamasını bekliyordu. Sonra Wariara başını çevirdi ve adamla önceki duruşuna dönmeden önce çok çok kısa bir an gözleri Kamiti'ninkilerle buluştu. Her ikisi de birbirlerini görmüş ve tanımış olduklarının farkındaydılar ama bakışları aslında hiç karşılaşmamış gibi davrandılar. Ne tek söz ettiler birbirlerine, ne de bakıştılar bir daha, hatta birbirlerini tanıyor olduklarını gösteren bir mahcubiyet ifadesi bile yoktu tavırlarında. Kamiti, bacaklarını çöl karıncaları ısırmış gibi çabucak uzaklaştı oradan.

İçinde ona karşı bir öfke uyandırmak için çabaladı ama ne kadar uğraşırsa uğraşsın olmadı çünkü yapmaya karar verdiği, adına Buda'nın yolu dediği şeyle Wariara'nın Angel's Corner'da yaptığı şey arasında bir fark göremedi. Wariara'nın veda şarkısında dediği gibi insan avcılarının yoluydu bu. Ama Wariara ile karşılaşması, Buda'nın yolunu benimseme konusunda önceden sergilediği kararlılığı azaltmıştı, bu nedenle daha fazla işyerinin kapısını çalmaya karar verdi, kim bilir belki içlerinden biri içeri girmesi için açardı kapısını. Tüm ihtiyacı olan, üç yıldan fazladır süren arayışlarının ardından Şeytan'ın bacağını kırabilmekti.

Gerçekten de sabahın geri kalan kısmında yaptığı tek şey, açlık, gün ortasında onu bir kenara atılmış bir domates ya da yenebilir durumda olan başka artıklar bulma umuduyla çöp dağının eteklerine sürükleyene dek, hep aynı soruyu sorarak –İş var mı?– bir ofisten diğerine geçmek olmuştu. Domates, ananas ve muzu seviyordu çünkü üzerleri ne kadar pis olursa olsun, kabuklarını soyup temiz kısımlarına ulaşabiliyordun. Sonradan anlaşıldığı üzere hiçbir şey bulamamıştı çünkü o sırada yere düşmüş ve kendisinin, daha doğrusu ruhunun aç bedeninden ayrıldığını hissetmişti.

Bu iki olay, önce Wariara ile sonra da ölümle karşılaşması, Buda'nın yoluna adım atmadan evvel iş bulma konusundaki umutlarını kırmıştı. Ne Aburirya'da ne de başka bir yerde Wariara ile yolunun bir daha asla kesişmesini istemiyordu. Alçalış kâsesindeki gazaptan içmesiyle son bulan Tajirika'nın gözüne girme çabasının kaynağı işte bu umutsuzluktu.

5

Yol kenarında durmuş, büyük bir gayretle duvara yaslanmış, tüm dertlerinin birbirine karışıp yekvücut olduğunu hissediyordu, birden şiddetli bir acı, duvardan söküp, dilenmesi için yeniden yola doğru fırlattı onu. Her işte en zor olan ilk adımı atmaktır ama ertelemek seçenekler arasında yoktu. Uzak durması gereken tek yer, Wariara ile yeni sevgilisini gördüğü yer olan Hükümdar Plazası'nın civarı idi, onun dışında nereden başladığının bir önemi yoktu.

Yapılması gerekene dalıp gidince açlığını, susuzluğunu ve yorgunluğunu unutmuştu. Çevresine aldırmaksızın kararlılıkla yürüyordu, kendisini Hükümdar Meydanı'nın yakınlarında bir yerde bulunca durdu ancak. Meydanın dilenmeye başlamak için herhangi bir yer kadar uygun olduğunu söyledi kendi kendine, yedi yıldızlı bir otelin yakınında bulunan umumi tuvalete yöneldi. Kanalizasyon sistemi çökmüş, tüm kovalar insan atığıyla dolmuştu. Yerler bile bok içindeydi. Yine de umumi tuvalet soyunma odası olacaktı. Bir köşede nispeten temiz bir yer buldu ve kılık değiştirmeye koyuldu. Çantasını açtı, içinden birkaç paçavra çıkarıp çabucak giyindi. Keçeli kalemle perişanlık ifadesi veren çizgiler çizdi yüzüne. Göz açıp kapayıncaya dek, iş arayan saygın

görünümlü birinden, sadaka dilenen berbat görünümlü birine dönüştürmüştü kendini.

Bir yerlerde Angelus akşam duası için çanlar çalıyordu, tesadüf bu ya, müezzin de müminleri namaza çağırmaya başlamıştı. Sanki bir an, çanlar Angelus Domini'yi makamlı olarak çalar, müezzin de ezan okurken rekabet eder gibi oldular:

Allâhu ekber, Allâhu ekber
Eşhedü en lâ ilâhe illâllah
Eşhedü enne Muhammeder Resûlüllah
Hayye ale's-Salâh
Hayye ale'l-Felâh

İyiye işaret diye düşündü, belki de talihim dönmeye başlayacak.

Dua etmenin ve dilenmenin, şimdilik devlete karşı işlenen suçlardan sayılmıyor olması iyi bir şeydi.

6

Machokali'nin Global Bank'tan gelen ziyaretçi heyet için hoş geldiniz yemeği verdiği Paradise, tamamı sakıngan bir sessizlik içindeki yedi Hükümdar heykeli ile yine aynı meydanda bulunan yedi meleğin ağzındaki yedi çeşmenin, sanki Hükümdar'ın heykellerine itaat edercesine bir çeşit su dansı gösterisi sergiledikleri ünlü Hükümdar Meydanı'nda bulunan otellerin en büyüklerinden biriydi. Meydanın köşelerinde yer alan dört heykel, Hükümdar'ı farklı biçimlerde at sırtında gösteriyordu, meydanın orta yerinde bulunan üçü ise Hükümdar'ı aslan, leopar ve kaplana binmiş halde betimlemekteydiler. Melekler gece gündüz, dönüşümlü olarak su fışkırtıyorlardı havaya. Heykel ve çeşmeleri sisin ve karanlığın çöktüğü saatlerde spot lambaları aydınlatmaktaydı.

Yedi yıldızlı otellerde konaklayan misafirlerin nereli oldukları, heykel ve çeşmelere gösterdikleri tepkilere bakılarak tahmin edilebilirdi her zaman: Yabancı konuklar, çeşmelerden fışkıran suyun dansını takdir edip hayranlıklarını ifade etmek için genellikle bir iki dakika dururlardı; ülkenin bu sahneye son derece alışık olan ileri gelenleri ise manzarayla pek de ilgelenmeden meydanı bir uçtan ötekine doğrudan geçerlerdi. Yanlarında yabancılar varsa

durum değişirdi, şurada burada durup, heykellerin tasarımında, çeşmelerin yerleştirilmesi ve koreografisinde neyin Aburirya'ya özgü olduğunu, yedi sayısının önemini de atlamadan açıklamaya girişirlerdi. Hükümdar'ın uğurlu rakamıdır derlerdi, tıpkı bir sırrı paylaşırmış gibi. Peki ya büyük kediler diye sorabilirdi ziyaretçilerden biri. Hükümdar'ın totemleri derlerdi ağırbaşlı bir ifadeyle.

Konuklar Paradise'a akın ederken durum bu gece de çok farklı değildi, yerli çoğunluk onları neyin oraya getirmiş olduğunu unutmaktan korkarcasına doğruca karşılama alanına giderken, birkaç yabancı durmuş, üstünkörü yorumlarda bulunuyordu.

Ülkede dolaşan dedikodulara göre, temsilciler yoksullara dağıtmak üzere yanlarında çok miktarda nakit para getiriyor olabilirlerdi, boşuna Global Bank demiyorlardı herhalde adına. Bu nedenle, şoförlü Mercedes Benz araçlarıyla gelen davetlilere ve görev icabı orada olanlara ilaveten, çok sayıda insan, yalınayak ama umutlarıyla silahlanmış halde, bu cömertlikten paylarına düşecek olanı almak için Paradise'ın giriş kapısının dışında bekliyordu. Kapının dışında kamp kurmuş olan kalabalık üç farklı gruba ayrılmıştı.

Polis, serseri kılıklı dilencilerin olası bir içeri dalma girişimine karşı ziyaretçileri korumak üzere oradaydı ama aşırı güç kullanmamaları konusunda kesin talimat almışlardı. Aburirya'nın çatışmalardan geçilmeyen bir ülke olduğu izlenimi verilmemeliydi gelenlere. Cennete Yürüyüş için gereken parayı koparmada, huzurlu ülke imajı son derece önemliydi.

Kalabalık bir medya topluluğu da hazır bulunuyordu orada; çünkü olan bitene ne açıdan bakılırsa bakılsın, her şey haber değeri taşıyordu. Kimse böylesi bir proje için borç isteyen bir ülke duymamıştı daha önce, Dünya Rekorlar Kitabı'nda bile bahsi geçmiyordu, en azından böyle bir şeyi hatırlayan yoktu; kıyaslanabilir tek proje İncil'in gönderildiği döneme aitti ama onda da İsrailoğulları Babil Kulesi'ni tamamlayamamışlardı. Medyanın öncelikli iki sorusu vardı: Banka temsilcileri, Tanrı tarafından seçilmiş olanlar için bile çok fazla olduğu anlaşılmış bir projenin canlandırılması hakkında ne düşünüyorlardı? Global Bank bu parayı verecek miydi?

Üçüncü grup aslında bu tip yerlerin yabancısı değildi. Bu çeşit otellerin civarında günün her saatinde aylak aylak dolaşan dilen-

ciler hep olurdu. Ama o gece, alışılmadık biçimde çoktular, tüm dünyanın, perişanlıklarını kendi gözleriyle görmesini umuyorlardı. Kör her zaman olduğundan daha kör, kambursa her zamankinden daha kamburdu, kolu ya da bacağı olmayanlarsa başka uzuvlardan da yoksunmuş gibi davranıyorlardı. Hallerini gören, sanki Global Bank onların vaziyetini takdir etmeye, hatta onurlandırmaya gelmiş sanırdı. Farklı dillerde, *"Çare sensin, dünya biziz! Yoksula yardım! Yoksula yardım!"* diye şarkı söylüyorlardı çünkü temsilcilerin dünyanın dört bir yanından gelmiş olduklarını sanıyorlardı. Dilenciler sürekli itişip kakışıyorlardı ama Paradise'ın etrafını saran güvenlik şeridini geçmeye çalışmadıkları sürece polis müdahale etmedi. Kimi tahrikler olduysa da, polis sükûnetini korudu, en azından bir süreliğine.

Ancak tüm konuklar içeri "yorum yok"larla girince, bu denge hali avluda bekleyen medya mensuplarını gözle görülür biçimde ve gitgide daha fazla huzursuzlandırmaya başladı. Esintiler değil, fırtınalar haber değerine sahipti. Kimi kamerasını koltuk değnekli ve sakat dilenciler üzerinde denemeye girişti. Bilhassa yabancı gazeteciler bu manzarayla ilgililerdi çünkü Afrika'dan gelen bir haberin, içler acısı bir sefaletin, açlığın ya da etnik savaştan ölen insanların görüntüleri olmaksızın, memleketlerindeki izleyici kitle için ilgi çekici olmama ihtimali vardı.

Bir grup dilenci, neredeyse medyanın dualarına karşılık verircesine, dilenme adabı nı aşan sloganlar atmaya başladı. Cennete Yürüyüş Cehenneme Yürüyüştür. Sizin Borç Koşullarınız Kölelik Zincirleridir. Dilenciliğe Sebep Sizin Verdiğiniz Borçlardır. Biz Dilenciler Dilenme Son Bulsun İstiyoruz. Cennete Yürüyüşe Öncülük Edenler Tehlikeli Yılanlardır. Bu son sloganı defalarca tekrarladılar.

Pek çok gözlemci, şayet Hükümdar'ın doğum günü kutlamasını karışıklığa sürüklemiş olan yılanları hatırlatan *yılan* lafı edilmemiş olsaydı, polisin sloganlara en fazla hafif bir paylamayla karşılık vereceğinde hemfikir. M5, dilencilerin husumetini, serserilerin bir kez değil, tekrar tekrar "yılan" demiş olduğuna vurgu yaparak Sikiokuu'ya bildirmişti.

Sikiokuu bürosunda kalıp geç saatlere kadar çalışmıştı ama bir yandan da Paradise'ta bir şeylerin kötü gitmesini umut eder halde tetikte bekliyordu, böylece işlerin daha da kötü görünmesini sağ-

layabilecekti. M5'in getirdiği haberler ekmeğine yağ sürdü. Doğum günü partisinin mahvolmasını önlemede yeterince hızlı harekete geçmediği için Hükümdar'ın kendisini nasıl paylamış olduğunu anımsadı. Aynı hatayı tekrarlamamaya kararlıydı. Hükümdar'a danışmadı bile. Talimatları verdi.

Polisler soğukkanlılıklarını kaybetmemeye, hatta kimisi işi şakaya vurmaya çalışsa da ellerini kollarını bağlayan kısıtlamadan rahatsızdılar. Bu nedenle, Sikiokuu'nun talimatı gelince havalara uçtular. Ayaklanmalarda kullandıkları silahlarla – sopalar, kalkanlar ve tabancalar – kalabalığa saldırdılar.

Barış zamanı anca beraber kanca beraberdir ama tehlike anında herkes ayrı yöne gider. Dilenciler çil yavrusu gibi dağılırlarken bir mucize gerçekleşmişti. Kamburu olanlar dimdik halde sıvışıyor, körler yeniden görebiliyorlardı, kolu bacağı olmayanlarsa, Paradise'ın kapısından hızla kaçarlarken uzuvlarına yeniden kavuşmuş haldeydiler.

7

İki talihsiz dilenci üç polis memuru tarafından kovalanır halde buldular kendilerini. Tepeden tırnağa paçavralar içindeki dilencilerin ellerinde sıksıkı tuttukları çantalar vardı ki, kovalanıyor olmalarının nedeni de bunlardı çünkü polis memurları, çantaların ikilinin gece gündüz toplamış oldukları buri banknotlarıyla dolu olduğunu düşünüyorlardı. Gözleri dilencilerden ziyade çantaların üzerindeydi ama dilenciler birden kanatlanıp uçtular sanki.

Paranın kokusu, yapılan tüm "saflarınıza dönün" çağrılarını duymaz hale getirmişti polis memurlarını. İçlerinden biri, dilencilerin arkasından bağırarak, şayet çantalarını bırakacak olurlarsa peşlerinden gelmeme sözü verdi ama bir işe yaramadı bu. Hevesi kırılmış halde pes etti polis. Ama diğer ikisi, tıpkı taze iz üstündeki köpekler gibi efsunlanmış ve ayaklarına söz geçiremiyorlarmış gibi takibi sürdürdüler. Şehrin ışıklı caddelerinden çıkıp, Santalucia'nın loş sokaklarına ulaşmış olduklarını bile fark etmediler.

Santalucia envai çeşit malzemeden, muhtelif biçimlerde yapılmış ufacık evlerden oluşan ve gelişigüzel genişlemekte olan bir köydü. Biçimli taş duvarlara sahip kiremit çatılı evlerle teneke

çatılı kırmızı kil ve mukavvadan duvarları olan evler aynı dar sokakları paylaşıyorlardı. Kanalizasyon boruları hep tıkalı olurdu ve havada, bilhassa sıcak günlerde, mide bulandıran, leş gibi bir koku olurdu daima. Ama ay, tıpkı bu gece olduğu gibi parladığında, huzurlu ve oldukça gözalıcı görünürdü köy.

Önden giden dilencinin dar sokakları biliyor gibi bir hali vardı. Diğeri yakından takip ediyordu onu. Polis memurları, dilencilerin er ya da geç yorulup bir eve gireceklerini ya da yollarının bir çıkmaz sokağa çıkacağını umuyorlardı. Ama umdukları gibi olmadı, dilenciler, dosdoğru köyün içinden geçerek Santalucia'nın eteklerine, tüm Eldares'i çevreleyen engin düzlüklere vardılar.

Polis memurlarından birinin keyfi, olayların bu şekilde gelişmiş olması nedeniyle öylesine kaçmıştı ki takibi bırakma konusunda ortağını ikna etmeye çalışıyordu. Devam etmek aptalcaydı, onları silahlı hırsızlardan oluşan bir mağaraya sürüklüyor olabilirlerdi. Yaşamlarını para için neden tehlikeye atsınlardı ki? Ama görevdaşı ikna olmayacaktı, böylece, o da diğer polis memuru gibi geri dönmeye karar verdi.

Kalan polis memuru ise aklını kaçırmış gibiydi çünkü düzlükte, paçavraların gölgesini anlamsızca takip ederken hızını artırdığında bile niçin koştuğunu çoktan unutmuş haldeydi.

Bir çalılığa geldiler, içerisi daha karanlık olsa da, önde baş dilenci arkada diğeri içine daldılar. Polis memuru duraksamadan peşlerinden koştu ama taş gibi sert bir şeye takılıp yere düştü. Kısa sürede ayağa kalkıp yeniden çalılıklarda koşmaya başladı, bu kez ona rehberlik eden dilencilerin ayak sesleriydi yalnızca. Çalılıklardan çıkarken Santalucia'nın eteklerini gördü. Onu döndürüp dolaştırıp aynı yere mi çıkarıyorlardı yoksa? Çalılıkla semtin etekleri arasında açıklık bir alan vardı. Polis memuru dilencilerden yalnızca birinin oradan geçerek tekrardan Santalucia'ya girdiğini görebildi. Dilenci birkaç evin ardında gözden kaybolurken, polis memuru diğeri nereye gitti acaba diye düşünüyordu.

Polis memuru sokağın köşesine koştu. Sağına, soluna ve arkasına baktı ama ne bir gölge gördü ne de herhangi bir ses duydu. Dilencinin nereye gittiğini söyleyebilmesi mümkün değildi. Santalucia sokakları dar ve loştu, ayışığına rağmen oraların yabancısı olduğundan ev ve sokakların tamamı birbirine benziyor gibi geldi ona. Aradığı dilenci sayısı bir miydi yoksa iki miydi? Polis memu-

ru bu sorunun cevabını bilmeksizin ne yapacağını düşünüyordu, kovalamaca başladığından beri ilk kez kararsızlık çekiyordu ama yalnızca bir anlığına çünkü çok daha ısrarcı bir iç ses takibi bırakmamasını söylüyordu. Ava devam etti. İlk yakalayacağı dilenciyi kendisini diğerinin saklandığı yere götürmesi için zorlayacaktı.

Bu esnada bir eve gizlenmişti iki dilenci, bir pencerenin yanında yere çömelmiş, dışarıdaki en ufacık sesi bile duymaya çalışıyorlardı. Polis memurunun ayak seslerini açıkça işitiyorlardı ama onu göremediklerinden nerede olduğundan emin olamıyorlardı.

Dilencilerden biri diğer pencereden baktı, evet, polis memurunu ve ne yaptığını görebiliyordu artık: Silahını çekmiş, kapı kapı dolaşıp hane halkını sorguya çekiyordu. Bohçayı andıran bir şeyin asılı olduğu bir evin önünde durdu. Duraksadı ve yoluna devam etti. Bunu gören dilencinin aklına bir fikir geldi.

"Bir parça kâğıdın var mı?" diye fısıldadı öteki dilenciye. Paradise'tan kaçtıklarından beri ilk kez iki çift laf ediyorlardı. Sorunun muhatabı dilenci hiçbir şey demedi ama çantasına bakıp bir kâğıt parçası çıkardı. "Hayır, o kadar küçük olmamalı, daha büyüğü lazım. Kemik, kurumuş mısır koçanı, çaput ve bir parça da sicim var mı bir bakıver."

Bu talep karşısında şaşırmış olsa da belli etmedi, karanlıkta el yordamıyla etrafını arayıp bir mukavva, bir kemik, birkaç parça paçavra ve bir sicimle geri döndü, onları sessizce teslim edip pencere nöbetini sürdürdü.

Öteki dilenci kemik ve çaputları birbirine bağladı. Sonra çantasından keçeli kalem çıkarıp mukavvanın üzerine büyük harflerle şunları yazdı: UYARI! BU MÜLK, GÜÇLERİYLE ŞAHİNLERİ VE KARGALARI GÖKYÜZÜNDEN İNDİREN BİR BÜYÜCÜYE AİTTİR. BU EVE İLİŞENİN VAY HALİNE! İMZA: KARGALAR BÜYÜCÜSÜ. Ses çıkarmamak için büyük gayret sarf ederek yavaşça kapıyı açtı ve çok daha işe yarar şeyler gördü, ölü bir kertenkele ve kurbağa. Onları da kemik ve çaputtan oluşan desteye ekleyip mukavva ile birlikte kapının hemen üstüne astı ve penceredeki diğer dilenciye katılmak üzere çabucak içeri girdi.

Birlikte yere çömelmiş olan iki dilenci tam kapı girişinin çevresindeki alanı keşfetmek üzerelerdi ki polis memurunun yaklaşmakta olduğunu gördüler, ne yapacaktı acaba, endişe içinde bunu düşünüyorlardı. Kapıyı mı kıracaktı? Ama memur paçavra ve

kemik demedini görünce bir adım geriledi. Cesaretini topladı ve desteye yaklaştı. Tam dokunmak üzereydi ki bir kurbağa bacağı ile kertenkele kuyruğu görünce donakaldı. Mukavvanın üzerinde yazılı olanları okuyunca sesi geri geldi ve acı dolu bir çığlık attı: Ah, Kargalar Büyücüsü! Derhal tabanları yağladı, kaçarken bir yandan da kendi kendine homurdanıp duruyordu: Onların hırsız olmadıklarını biliyordum, Kargalar Büyücüsü tarafından benimle çılgınca oynasınlar diye gönderilmiş iblislerdi onlar, çayır cinleriydi. Vay başıma gelenler! Efsunladılar beni! Eyvahlar olsun! Ölüp gideceğim! Daha şimdiden yürüyen bir ölüyüm ben!

Dilenciler gülmekten kırılmışlardı. Seslerden biri kadın diğeri ise erkek sesiydi ama ikisi de bunu anlamış olduğunu belli etmedi. Eve giden yolu biliyor görüneni ışıkları yakınca kahkahalar aniden kesiliverdi. Dikkatle birbirlerini inceliyorlar, kendi gözleriyle gördükleri şeye inanmaya cesaret edemiyorlardı. En nihayet konuşabilir hale geldiklerinde ilk soruları aynı anda çıktı ağızlarından.

"Nyawira?"

"Kamiti?"

8

Brilliant Kız Lisesi'ndeyken isimleriyle gerçekten de uğraşmak durumunda kaldığı bir dönemden geçmişti Nyawira. Bir zamanlar kendisini Engenethi Nyawira Charles Matthew Mugwanja Wangahu olarak adlandırır, yazarken de sıklıkla E.N.C.M.M. Wangahu olarak kısaltırdı. Engenethi ismine pek düşkün olmadığından Grace Mugwanja oldu zamanla. Bu isim üstüne yapışıp kaldı, özellikle de köy halkı arasında, o da bu isme sarıldı bir süre. Babası Grace adını Engenethi adından daha çok severdi, annesi Roithi ise Engenethi'yi Grace'ten daha çok severdi; her ikisi de Mugwanja'dan eşit derecede nefret ederlerdi, bu nedenle de anne ve babası için daima ya Engenethi ya da Grace idi. Kendisi ise bu kimlik göstergeleri ile mücadele etmeyi sürdürüyordu; üniversiteye başladıktan sonraysa onu Grace Mugwanja'dan başka bir adla çağırmayı başaramayanlar olsa da en sonunda Nyawira wa Wangahu isminde karar kıldı.

Babası ise kendi adını, Afrikalı isimleri olan Mugwanja ve Wangahu'nun baş harflerini de ekleyerek Matthew M. W. Charles

haline getirmekten hoşlanırdı; bazen de onları dışarıda bırakır, kendisine Matthew Charles ya da sadece Mr. Charles derdi. Onu Charles'ın Afrikalı biçimi olan Caruthi adıyla çağıranlara başına bir unvan ekleseler dahi kızardı. Sör Charles denmesine ise elbette ki hiç itirazı olmazdı ama cahillikleri yüzünden köy halkı ona ısrarla Bwana Caruthi derdi.

Wangahu'nun servetinin kaynağı kereste, kahve ve çaydı. İkisi erkek, biri kız – Nyawira – üç çocuğu vardı. Oğlanlar Aburirya'daki okullarda pek başarılı olamamışlar, Wangahu da onları Amerika'ya göndermişti, güya Muhasebe ve Bilgisayar Bilimleri okumak için koleje kaydolmuşlardı orada. Hiçbirinden mezun olamadan kolej kolej gezmişler, Wangahu ise her yıl onlara öğrenim ücreti, kalacak yer ve yemek için para gönderip durmuştu. Bir baba olarak ilerleme kaydedemiyor olmalarından endişe duyuyor olsa da bu durum, varlıklı bir adam olarak emsalleri arasında zaten hatırı sayılır olan konumunu daha da yükseltiyordu. Amerika'da okuyan iki çocuğun eğitim masraflarını karşılamak herkesin harcı değildi, gerçekten de maddi gücü olan bir adam olduğunu gösteriyordu bu. Nyawira'yı Amerika'ya göndermemişti çünkü kızının bir beyazla evlenmesini istemiyordu, diğer yandan oğlanlar için böyle bir çekincesi yoktu. Yine de Nyawira'nın kendi sınıfına uygun bir yaşam tarzına sahip olmasını istiyordu. Zenginler, kız ve erkek evlatlarına şaka yollu "oyuncak" olarak adlandırdıkları arabalardan alırlardı, Alman markalarına karşılık – elbette ki onlar yetişkin kadın ve erkekler içindi – Japon markaları. Nyawira'nın arabası gıcır gıcır bir Toyota Corolla idi, ilk zamanlarda bu yaşam biçimini o da benimsemişti. Partiler, modayı yakından takip etme, otobanlarda hız yapma yaşamının başlıca keyiflerindendi ve görünenin ötesindekiyle ilgilenmiyordu. O günlerde sık sık haberlerde boy gösteren Yunity Mgeuzi-Bila-Shaka ve Luminous Karamu-Mbu-ya-Ituika gibiler devrim çağrısında bulundukları gerekçesiyle Hükümdar tarafından alenen itham ediliyorlardı. Bu asilerin adlarının anılmasından bile nefret ederdi Nyawira: Neden böylesine eleştiriyorlardı ki hükümeti? Ve neden sürgündeydiler?

Sonra şu kaza oldu. Savrulup yol kenarına çarptığı sırada kendisini hıza kaptırmış bir halde bir otoyolda son sürat ilerliyordu. Ufak tefek yaralar almış olsa da ucuz atlattığının farkındaydı. O zamanlar ve sonrasında o ölümcül ânı anımsadığında onu şaşırtan

şey, yanından öylece geçip giden araçların sayısı olmuştu; hiç kimse yaralanan ya da yardıma ihtiyacı olan var mı diye bakmak için durmamıştı. Onu kurtarmak için seferber olanlar çoğunlukla yoksullardı. İçlerinden biri onu kilometrelerce uzakta bulunan en yakın tıp merkezine yetiştirmek için eşek arabasını boşaltmış, eşek, yüksek sesle anırıp sıçarak geldiklerini haber vermişti acil servise.

İyileşme sürecindeyken gitar çalmayı öğrendi. İlkten tellere basmak ve akorları oluşturmak zor geldi ama ne zaman ki tıngırdatmaya ve müzik yapmaya başladı, bu durum, tuhaf biçimde yatıştırıcı bir etki yaptı üzerinde. Müzik, sağlığına kavuşmasına yardımcı oldu. Yaşamı hakkında ciddiyetle düşünmeye de işte bu dönemde başladı. Şayet ölmüş olsaydı miras olarak ne bırakmış olacaktı geride kalanlara? Yaşam, hızlı arabalar, partiler ve güzellik salonlarından daha fazlası olmalıydı. Eldares Üniversitesi'nde ilk senesiydi bu ve o andan itibaren sosyal konulara ilgi göstermeye başladı. Tiyatroda ve öğrenci siyasetinde etkin hale geldi, ergen imgelemine esin kaynağı olan Yunity Mgeuzi-Bila-Shaka ile Luminous Karamu-Mbu-ya-Ituika'nın sürgündeki faaliyetleri hakkında bilgi edindi. Sahneyi de seviyordu, onu, herhangi bir trajik ya da komik rolü oynayıp, seyircileri gözyaşlarına ya da kahkahalara boğmaktan daha fazla mutlu eden başka bir şey yoktu. Harikulade bir oyuncuydu. Herhangi bir karaktere dönüştürebilirdi kendisini, hatta kimi zaman öylesine gerçekçi biçimde yapardı ki bunu, onu siyasi içerikli öğrenci olaylarından tanıdığını zannedenler bile sahnedeki gerçekten Nyawira mı değil mi emin olamazlardı çoğu zaman. Tarih ise tıpkı suç mahallinin bir dedektifi etkilemesine benzer bir merak uyandırırdı içinde. Tarih, bilhassa Afrika tarihi, birbiriyle çelişen tanıklıklarıyla pek çok suça sahne olmuştu. Tarihçiler zamanın dedektifleriydiler, Nyawira da geçmişin saklı kalmış yanlarını ortaya çıkarmak üzere yapbozun farklı parçalarını bir araya getirme işiyle uğraşmaktan hoşlanıyordu. Sosyete uğraşları peşinde koşma, yerini örnek bir toplum arayışına bırakmıştı böylece. Babasıyla olan ilişkisini koparan da dünyaya bakışındaki bu değişim oldu.

Matthew Charles Wangahu kızının varlıklı bir aileye gelin gitmesini istiyordu çünkü böylelikle servet daha fazla servet, nüfuz ve sosyal statü doğuracaktı. Kazadan önce bunu doğal ve kaçınılmaz olarak görüyordu Nyawira. Ama artık birlikte yeni bir gelecek

kurabileceği biriyle evlenmek istiyordu. Yeni yeni kurmaya başladığı kendi kendine yetme düşlerine uygun genç bir adamla tanıştı üniversitede.

Kaniuru kendisini sanatına adamış bir ressamdı. Öğrenci siyasetine karşı kayıtsız bir tutum içinde olsa da Nyawira'nın ilgilenmesine aldırış etmiyordu. Kız arkadaşlarına ya da eşlerine toplumsal meselelere karışmalarını yasak edenlerden ya da siyasetin ve yurttaşlık konularının erkeklerin alanına girdiğine inananlardan değildi. Nyawira'nın hayat arkadaşını bulduğunu sanmasına yol açan şey, Kaniuru'nun varlıklı bir aileden gelmiyor oluşuydu. Yetim olduğunu söylemişti ona, ana babası o çocukken ölmüş, Kaniuru üniversitede okurken ölen büyükannesi büyütmüştü onu. Onun adına üzülmüş, zihninde yarattığı kendi kendini var etmiş erkek imgesine âşık olmuştu.

Grace Nyawira'nın bilmediği şeyse, Kaniuru'nun onun saf ve mutlu bir evlilik anlayışını paylaşmıyor olduğuydu. Ona baktığında gördüğü şey, Nyawira'nın kendisinden ziyade Wangahu'nun servetinin ve malvarlığının davetkâr görüntüsüydü. Nyawira sayesinde yoksulluk ve sefaletin derinliklerinden rahatlık ve refah cennetine yükselecekti. Sürekli hayaller kuruyor, Nyawira ile dünya evine gireceği günü iple çekiyordu; Nyawira beyaz satenler içinde olacak, kendisi ise yakasında çiçeği olan siyah takım elbisesi içinde şıklığıyla göz kamaştıracaktı. On nedime, on da sağdıç eşlik edecekti onlara, tampon tampona ilerleyen onlarca Mercedes Benz'in ileri gelenleri taşımak için mekik dokuduğu muhteşem bir düğün yapacaklardı. El ele tutuşmuş olan kendisi ve Nyawira herkesin ilgi odağı olacak, tüm şu ileri gelenlerin nutuklarına, on katlı düğün pastalarını dilimleyecekleri o ana dek sürecek olan o bitmek bilmez girizgâha memnuniyetle katlanmak zorunda kalacaklardı. Nyawira ne zaman Kaniuru'nun gözlerindeki ışıltıyı görecek olsa, bunun arzu ve aşkın ışığını yansıttığını sanır, bağlılığının yoğunluğu karşısında ezilirdi. Bir gövde gösterisi değil sade bir düğün töreni hayal ediyordu Nyawira. Yaşamın kutsanmasıydı istediği, şovla yadsınması değil.

Babası Wangahu, Kaniuru'nun vizyonunun kendisininkine ne kadar benzediğini bilse şaşar kalırdı. Ama Wangahu'nun başarısız insanlara karşı duyduğu horgörü öylesine derindi ki, bu ortak vizyon bile yoksulun küstahlığı gibi gelirdi ona. Kızının, bir ailesi

bile olmayan biriyle evlenecek olması düşüncesi bile acı vericiydi. Bir ressam ne çeşit bir insandı ki? Wangahu'ya göre resim çizmek, sakatların, çocukların ve kaslarını kullanmaya korkan aciz kadın ve erkeklerin işiydi; kendi kanının böylesi bir sefillikle bir araya geldiğini asla görmeyecekti.

Böylece Nyawira ve Kaniuru birbirlerinin parmaklarına yüzükleri, müteşekkir bir babanın iyi dilekleri olmaksızın, kalabalıkların değil bölge komiserinin karşısında, resmi nikâh töreninden yalnızca birkaç dakika önce tanıştıkları bir kadınla adamın şahitliğinde taktılar. Baba kız arasındaki kopuş artık tamamlanmıştı. Wangahu ısrarla "Beni elâlemin gözü önünde soydu kızım, neden? Beni tüm kilise cemaati karşısında çırılçıplak bıraktı, neden? Beni maskaraya çevirdi, neden? Ailesi bile olmayan yoksul bir adamla neden kaçar insan? Ona nasıl bakacak? Turistlere oyma zürafa ve gergedan satarak mı?" diye soruyordu kendi kendine.

Baba kız arasındaki soğukluk yeni evlilerin ilişkisinde gerginliğe yol açmıştı. Kaniuru kendisini dertler deryasından çekip çıkarması gereken can simidinin parçalanmış olduğunu hissediyordu, Nyawira işleri yoluna koyma gücüne ve imkânına sahip tek kişiydi artık. İkili balayından döner dönmez, Kaniuru Nyawira'dan yere diz çöküp babasından af dilemesini talep etmeye başladı. Nyawira ise geçmişiyle olan bağlarını koparma ihtiyacı duyuyor, kendi başlarına başarıya ulaşmayı, sıkı çalışma, yuvalarının yalın vakarı ve mutlu bir aile yaşamı ile saygı kazanmayı arzuluyordu. Yeni evliler her gün çatışır olmuşlardı. Kaniuru, Eldares Politeknik'te iş bulduktan sonra bile Nyawira'nın başının etini yemeye devam etti. Onu babasıyla barışmayı reddederek hayatlarını mahvediyor olmakla suçluyordu sık sık, ta ki bir gün Nyawira "Evlenmeyi istediğin ben miydim, yoksa babamın parası mıydı?" diye patlayana dek.

O ânın hararetiyle bölge komiserine koşup boşanma başvurusunda bulundular, bir yıldan kısa süre içinde, aile saadetine kavuşamadan evlilikleri sona ermiş oldu böylece.

Nyawira özgürlüğe açılan yeni bir yolda bulmuştu kendisini artık. Kaniuru ise onu zenginliğe ulaştıracak yolu yitirmişti ama Nyawira'yı yeniden kazanma çabasından hiç vazgeçmedi.

Nyawira, Kamiti'ye Kaniuru'nun acınası girişimlerini anlatırken gülmeye başladı.

Sofrada, Nyawira'nın mutfakta çabucak hazırlamış olduğu *ugali* ile karalahanadan oluşan yemeklerinin tadını çıkarıyorlardı o sırada. Kamiti içten içe müteşekkirdi Nyawira'ya. En son ne zaman iyi bir ev yemeği yediğini hatırlayamıyordu ve hepsini gövdeye indirmemek için zor tutuyordu kendisini.

Bu küçük evin, duvarında göze çarpacak biçimde bir gitarın asılı olduğu bir yatak odası, bir oturma odası, bir mutfağı ve tuvaletle duştan oluşan bir banyosu vardı. Yıkanıp kıyafetlerini değiştirmişlerdi çoktan, Kamiti iş ararken giydiği gömlek ve pantolonu, Nyawira ise sade bir ev kıyafeti giymişti.

"Peki ya şimdi ne yapıyor Kaniuru?" diye sordu Kamiti.

"Galiba hâlâ Polytechnic'te öğretmenlik yapıyor. İnanmayacaksın ama yakın zamanda Hükümdar'ın şanlı gençlik kollarına üye olduğunu duydum. Hani şu, parktaki yılan olayının sonrasında Hükümdar'ın televizyondan gerçekleştirdiği meşhur ulusa seslenişinde bahsettiği, gençleri Halkın Sesi Hareketi'nin propagandasından uzaklaştırmak maksadıyla oluşturulan gençlik kolları..."

"Gerçekten de yeni bir Aburirya bu" diye yorumda bulundu Kamiti. "Bir üniversite hocası bile gençlik kolu üyesi oluyor!"

Bir süre sessiz kaldılar.

"Peki nasıl oldu da sokaklarda dilenir hale geldin?" diye sordu Kamiti, Nyawira'nın da kendi ümitsizliğini paylaşıp paylaşmadığını merak ederek. Yoksa Kaniuru'dan boşanması ve babasıyla yolları ayırmasıyla bir ilgisi mi vardı? "Sokaklarda dilenen üniversite mezunu bir kadınla tanışacağımı hayatta düşünemezdim!"

"Az önce yeni Aburirya'dan söz etmiyor muydun? Eğer ellilerindeki üniversite hocaları Hükümdar'ın gençlik kollarına giriyorsa üniversite mezunları neden dilenci olamasın?"

"Genel olarak üniversite mezunlarını değil kadın mezunları kastettim. Senin gibi, mesela."

"Fırtınalı havalar kadın erkek ayrımı yapıyor mu? Ya da güneş erkekleri yakıyor da kadınları es mi geçiyor?" diye sertçe sordu Nyawira. "Kadınlar yoksulluğun yükünü çeker. Hayatta ne gibi tercihler yapar bir kadın? Özellikle de yokluk zamanlarında? Bir erkekle evlenebilir ya da onunla yaşayabilir. Çocuk doğurup onları yetiştirebilir ve erkeğinden kötü muamele görebilir. Nijeryalı Buchi Emecheta'nın *Joys of Motherhood* adlı kitabını okudun mu? Zimbabveli Tsitsi Dangarembga'nın *Nervous Conditions* adlı kita-

bını? Senegalli Mariam Ba'nın *So Long a Letter*'ını ya? Afrika'nın farklı yerlerinden üç kadın, Afrika'daki kadınların durumuna dair benzer düşünceleri sözcüklere dökmüşler."

"Pek iyi bir roman okuru değilimdir" dedi Kamiti. "Özellikle de Afrikalı kadınlar tarafından yazılmış olanları pek bilmem. Hindistan'da böyle kitapları bulması zordur."

"Hindistan'da da kadın yazarlar var tabii ki. Hintli kadın yazarlar" diye bastırdı Nyawira. "Arundhati Roy, mesela, *Küçük Şeylerin Tanrısı*.* Meena Alexander, *Fault Lines*. Susie Tharu'dan *Women Writing in India*'yı ya da öteki kitabını, mücadeledeki kadınları anlattığı *We Were Making History*'yi okumalısın!"

"Hint destanlarına göz attım" dedi Kamiti kendini affettirmeye çalışarak. "Mahabharata, Ramayana ve en çok da Bhagavad Gita. Birkaç tane daha var, Purana, Rig Veda, Upanişadlar... Her şeyi okumuş değilim ama..."

"Eminim tüm şu destanları, Puranaları, hatta Gita'yı yazanlar hep erkeklerdir" dedi Nyawira. "Kast sistemini icat edenlerle aynı erkekler. Kadınların sözlerine kulak vermeyi ne zaman öğreneceksiniz?"

"Dürüst olmak gerekirse" dedi Kamiti, sohbeti kadın yazarlar konusundan başka tarafa çekmeye çalışarak "beni en çok büyüleyen kitaplar Mısır ve Etiyopya'ya, tüm Nil Nehri, Kızıl Deniz Bölgeleri ile kıyı şeridine dair olanlar. Hint Okyanusu kıyı şeridinin bir zamanlar daimi göçler ve mübadelelerle bir kültür yolu olduğuna dair bir teorim var. Bu konuda yazan pek kadın yok. Kadın yazarların yazdıkları kitapları okumaya başlayacağım. Belki birkaç tane tavsiye edersin. Ama sorumu cevaplamadın. Dilenci kıyafetleri içinde Hükümdar Meydanı'nda ne yapıyordun?"

"Peki ya sen?" diye sordu Nyawira. "Sen ne yapıyordun orada?"

Kamiti yanıt veremeden, yeni bir düşüncenin etkisine girmişcesine yeniden gülmeye başlamıştı Nyawira.

"Ne oldu?" diye sordu Kamiti. Kadın yazarlar konusundaki cehaletine mi gülüyordu yoksa?

"Sen Mısır ve Etiyopya'dan bahsederken büyücülük ve sihirli iksirler konusunda nasıl bu kadar bilgili olabildiğin konusu kafama takıldı" demeyi başardı kahkahalar arasında.

---

* *Küçük Şeylerin Tanrısı*, Çev. İlknur Özdemir, Can Yayınları, istanbul, 1998. (ç.n.)

Nyawira'nın büyücülük mevzusunu açmasıyla, polis memurunun yüzündeki ifadeyi hatırlayan Kamiti de kahkahalara boğuldu.

9

"Çocukken büyücülük oynardık. Bir yaprak demetinin içinden geçirdiğimiz sivri uçlu bir dala ölü bir kurbağa ya da kertenkele, bir iki Sodom elması saplar, sonra da dalı bir yolun ortasına dikerdik. Güvenli bir mesafeye geçip izlemeye başlardık, bizi en çok, koskoca kadın ve erkeklerin dala ilişmekten kaçınmaları heyecanlandırırdı. Hatta kimisi bir iki adım geriye gidip açıktan geçerdi. Kimse dokunmaya cesaret edemezdi, Allah biliyor ya o şeyin orada günlerce kaldığı zamanlar olurdu.

"Köyün tam dışında, erik, armut, mango, portakal, mandalina ve limon ağaçlarından oluşan büyük bir meyve bahçesi vardı, ne zaman bu Cennet bahçesinin yakınlarından geçecek olsak arazinin sahibi meyvelerinden çalmayalım diye köpeklerini biz çocukların üzerine salardı. Çocuklardan bazısı çitin üzerinden tırmanmanın bir yolunu bulurdu aslında, cepleri tıka basa meyve dolu bir halde dönerlerdi. Yine de, bizi herkese ait olan bir yolda köpekleriyle kovalamasından hoşlanmazdık, herhangi bir şey çalmış olsak da olmasak da, hepimizi cezayı hak eden hırsızlar yerine koymasındansa nefret ederdik. Bir gün büyü gücümüzü işkencecimiz üzerinde denemeye karar verdik. Büyü demetimizi aynı şekilde hazırladık ama bu defa daha da tesirli hale getirdik. Ölü kurbağa, Sodom elması ve yapraklara, ölü bukalemun da ekledik ve sivri uçlu ağaç dalını meyve bahçesinin bir köşesine, yoldan geçenlerin görebilecekleri bir noktaya diktik."

"Şey, işe yaradı, biraz fazlaca işe yaradı hatta. Çiftçi öylesine dehşete kapılmıştı ki, hiç şüphesiz haset rakipleri tarafından toprağına yerleştirilmiş olan bu büyüyü bozması için bir büyücü doktor tuttu. Ancak karşı tedbirler işe yaramadı çünkü insanlar birbiriyle çarpışan iki büyü arasında kalmaktan korkuyorlardı. Haber öyle bir yayıldı ki, başka bölgelerden toptancı ve perakendeciler adamın meyvelerine dokunmayı reddeder oldular."

"Afrika büyüsünün Hint büyüsü yanında solda sıfır kaldığını söyleyen ve meyveleri hasarlı mal bedeliyle alan Hintli bir alıcı sayesinde iflastan kurtuldu. Meyveleri, doğrudan Hindistan'dan

ithal edilmiş tesirli iksirlerle temizletmeye daha fazla para harcayacağını ileri sürüyordu."

"Biz küçük büyücüler, önceleri başarımızdan ötürü mutluyduk, yetişkinlerden ve tüm profesyonel büyücü doktorlardan daha zeki olduğumuzu çünkü hepsini kandırmış olduğumuzu düşünüyorduk. Ancak tıpkı bizler gibi mülk sahibinden nefret eden ebeveynlerimizin de mutlu olacağını düşünerek zaferimizden onlara bahsettik. Öyle bir dayak yedik ki bir daha büyücülükle uğraşmaya tövbe ettik, ta ki bu geceye dek."

"Neden dövdüler sizi, büyücülükle uğraştığınız için mi yoksa arazi sahibini mahvetmek için büyüye başvurduğunuz için mi?"

"Muhtemelen her ikisi için de, nasıl olur da çocuklar bir yetişkine ve aynı zamanda da bir komşuya böyle bir şey yapmaya cüret edebilirlerdi? Ama sanırım daha çok büyücülük oyunu oynadığımız içindi. Kim bilir? Çocukların masumane eylemleri bile ölüler diyarındaki tehlikeli ruhları uyandırıp onların yaşayanlara musallat olmalarına yol açabilirdi. Ne olursa olsun, kalkıp da bize büyücülük oynadığımız için teşekkür etmeyeceklerini tahmin etmiş olmalıydık."

"Ama bu geceki sihir için sağ ol. Bizi kurtardı" dedi Nyawira. "Şimdi anlat bana" diye ekledi daha bir ciddiyetle. "Dilenciler çetesine ne zaman katıldın? Daha önce grupta görmemiştim seni."

Kamiti koca bir *ugali* lokmasını daha mideye indirdi.

"Nereden başlasam?" diye sordu hikâyesine giriş yapmak maksadıyla. "Kiambugiliyim ben. Ailem zengin değildi, bu nedenle okul masraflarımı karşılamak ağır bir yüktü onlar için. Tavuklarını, keçilerini ve en sonunda da topraklarını elden çıkarmak zorunda kaldılar, böylece kara gün için ellerinde avuçlarında bir şey kalmadı. Koleji bitirince minnettarlığımı göstermenin vakti geldi diye düşündüm ama Aburirya farklı düşünüyormuş meğer. Arkadaşlarım için de tam bir kambura dönüştüm. Birinin evinde geceyi geçiriyorsam, öbürü sayesinde karnım doyuyordu, bir başkasındansa yol parası ödünç alıyordum."

"Ya Bahati? Bahati'de yaşadığını söylemiştin bana!" diye sordu Nyawira.

"Özür dilerim, yalan söyledim, daha doğrusu yanılttım seni. Kelimenin hem talih anlamına gelmesinden hem de yer adı olmasından yararlanarak sözcük oyunu yaptım. Ama hakikaten de şans ve talih beni nereye sürüklerse orada yaşıyorum. Sonra bir gün

kendi kendime şöyle dedim: Arkadaşlarıma daha fazla yük olmamalıyım. Vaftizci Yahya'nın ayakizlerinden gidecek ve ormanda yatıp kalkacağım. Tıpkı evsizler gibi rızkımı çöplüklerden çıkaracaktım. İlk zamanlar arkadaşlarımın karşısında daha fazla küçük düşmüyor olduğum için memnundum halimden ama yine de kendimi değersizleştirişim bile ruh için ağırdı. İnsan kendisine olan saygısını da yitirince geriye ne kalır ki?"

"Bu soru rahat vermedi bana, derken bir gün hayatıma başka bir yön, daha farklı bir yön vermeye karar verdim, Budist rahiplerin yoluydu o yön. Ve böylece iki üniformada karar kıldım: Birini gündüzleri iş ararken, diğerini ise geceleri dilencilik yaparken giyecektim. Bu gece dilenci olarak ilk gecemdi, başıma ne işler açtı görüyor musun..."

Kamiti ansızın sustu. Nyawira'nın kendisini gerçekten dinlemediğini hissetti, haklıydı da. Ona baktı, sözleri kuşkusunu dile getirse de gözleri her şeyi söylüyordu.

"Yani sen gerçekten dilenmek için mi orada bulunuyordun?" diye sordu.

"Neden ki, sen de o sebeple orada değil miydin?" diye sordu Kamiti, kafası karışmıştı.

"Yani sen... bizden biri... değil misin?"

"Nasıl yani, sizden biri de ne demek oluyor? Bir dilenci gibi paçavralar içinde ne yapıyordun ki sen Paradise'ın dışında?"

"Hiçbir şey. Hiçbir şey gerçekten. Bizler Hükümdar'ın doğum günü pastasına ve Global Bank heyetinin bizi daimi bir borç batağına sürükleyecek olmasına karşıyız. Hepimiz şu Cennete Yürüyüş işine karşı çıkmalıyız."

"Yoksul ve dilenci gibi yaparak mı?" diye sordu Kamiti, azıcık hüzün vardı sesinde. "Siyaset yapmakla paçavralara bürünmek arasında ne gibi bir ilişki var? Dilenciliği tiyatro mu sanıyorsunuz siz?"

"Siyaset tiyatrosu" diye karşılık verdi Nyawira. "İçtiğim su, yediğim yemek, giydiğim kıyafetler, üzerinde uyuduğum yatak, bunların tamamını iyi ya da kötü politikalar belirliyor. Siyaset, güç ve gücün nasıl kullanıldığıyla ilgilidir. İktidar mücadelesinde taraf tutmak da buna dahildir. Peki sen hangi taraftasın?"

"İnsan illa ki şu ya da bu tarafta olmak zorunda mı? Ben yüce ve bölünmez bir insanlığa inanıyorum. Kalplerimizin derinlikle-

rine inmemiz gerek, işte o zaman içimizdeki insanlık tüm görkemiyle gözlerimizin önüne serilecektir. İşte o zaman, açgözlülük ve başkalarını hor görme dürtüsü sona erecektir."

"Senin böylesine şiirsel biçimde cilalayıp parlattığın şu görkemli insanlık neden böylesine düşman kendisine? O ilk günah mı buna sebep?"

"Dinle. Ben rahip değilim. Siyasetçi de değilim. Bu dünyanın çileleri benim için çok fazla, iradem için de öyle."

"Öyleyse etrafta yedi yıldızlı onca otel dururken neden Paradise'ın giriş kapısının dışında durmayı seçtin?"

Hemen cevap vermedi Kamiti. Gün boyunca olup bitenlere dair imgeler zihninde canlandı bir bir. Ona, bir yabancıya söylese miydi? Hayır, her şeyi söyleyemezdi.

"Orada olmayı ben seçmedim" dedi Kamiti. "Yalnızca kendimi orada buldum. Öfke ve açlık gözümü kör etmişti. Beni nereye sürüklediler se oraya gittim. Hayatta olup bitenler kaderdir. Kader tıpkı cennet yağmuru gibi düşer ve tıpkı yağmur gibi herkese eşit miktarda düşmez. İyi talih de kötü talih de Tanrı'dan gelir."

Nyawira bir ilahi ile araya girdi:

Hıristiyan Cennetinde buluşacağız
Buluşacağız Hıristiyan Cennetinde

Güldü azıcık. Kamiti ona baktı. Bukalemun gibiydi bu kadın. Bir an sadık bir sekreter, sonra ise yoksulluk politikasının bir oyuncusu ve hatta ilahi söyleyen dindar bir fanatik.

"Dindar biri misin?" diye sordu Nyawira.

"Neden sordun?"

"Çünkü iyinin ve kötünün Göklerden hazır halde bize geldiğini söyledin. Hindistan'dayken fakir ve zenginin öyle doğduklarına inanan bir dine mi döndün yoksa? Kaderlerinin önceden belirlenmiş olduğuna inanan? O zaman kalplerimizde bütün ihtişamı içindeki insanlığı aramamızın ne faydası olurdu ki? Ya insanın orada göreceği şey kusurlu bir şeyse? Ya bu kusur kaderiyse?"

"Bilmiyorum" dedi Kamiti belli belirsiz.

"Ne demek bilmiyorum!" diye üsteledi Nyawira. "Dindar olup da nasıl bilmezsin ya da nasıl hangi dine yakın hissettiğini bilmezsin?"

"Çünkü... çünkü... bilmiyorum. Bazen cevaplanamaz soruların beni alt ettiğini hissediyorum. Evreni kim yarattı? Ölen bedenlerdeki yaşam nereye gidiyor? Yoksa yaşam bir yanılsama mı? Hintli Shankara'nın öğretisindeki Maya gibi yani. Kimi zaman geceleri, ormanda bir başımayken, sırt üstü uzanmış yıldızlara ve uçsuz bucaksız evrene bakarken kendimi yükselmiş gibi hissediyorum... yani bana 'Kamiti bunca üzüntüyle neden kendine eziyet ediyorsun' diyen sesler duyuyorum. 'Evrenin ne kadar büyük olduğunu görmüyor musun? Bu genişlik ve sonsuzluk karşısında sen nesin ki?' Hayır, dindar biri olduğumu söyleyemem ama bizlerden daha yüce bir şeyin varlığına inanıyorum. Ya sen?"

"Yeryüzü Hayvanı'nı duydun mu hiç?" diye sordu birden Nyawira. "Aburirya Hükümdarı'nın Şeytan'a taptığına ve bunu Yeryüzü Hayvanı uğruna yaptığına dair dedikoduları duymuşsundur mutlaka."

Kamiti tam olarak bilmiyor olsa da Nyawira'nın neden bahsettiğini sezmişti ama bu, içinde yeni şüpheler uyandırmaya da yetti. Bu kadın haşmetli Hükümdar'ın M5'inin bir üyesi olabilir miydi? Ve bu da neden kendisine dilenci süsü verdiğini açıklamıyor muydu? Yeni bir komplonun mu kurbanıydı yoksa? Kendisiyle uzlaşmaya mı çalışıyordu? Eğer öyleyse, bu konuda gerçekten iyiydi. Konuşması ve nezaketiyle onu çoktan yumuşatmıştı. Her konuda aynı görüşte olmasalar da fikir ayrılıkları şu ana dek öfke ya da nefrete dönüşmemişti. Sanki keder ve mutluluk anlarında birbirlerini tanıyarak beraber büyümüş gibi sohbet ediyorlardı. Kamiti onunlayken öylesine huzurlu hissediyordu ki kendisini, en mahrem düşünce ve deneyimlerini ona açıklayabilirmiş gibi geliyordu. Ama devlet ajanları kurbanlarını baştan çıkarıp, süngülerini düşürme ve sonra da birden üzerlerine çullanmalarıyla ünlü değiller miydi? Kamiti Nyawira'ya karşı uyanık olmaya karar verdi ve kabuğuna çekildi.

"Yeryüzü Hayvanı ile neyi kastediyorsun?"

"Karnının üzerinde sürünen hayvanı."

"Neden söz ettiğini bilmiyorum."

Nyawira ayağa kalkıp dilenci çantasına doğru ilerlerken "Adem'le Havva'yı aldatan hayvandan söz ediyorum" dedi. Kamiti Nyawira'nın çantadan bir şey çıkardığını gördüğünden oldukça emindi, şimdi de karşısında dikilmiş dururken arkasında tutuyordu o şeyi.

"Gözlerini kapa" dedi gülümseyerek.

Kamiti parmak aralarındaki boşluklardan çaktırmadan bakarken, elleriyle gözlerini kapamış gibi yapıyordu.

"Artık bakabilirsin!" dedi Nyawira, tutmakta olduğu şeyi Kamiti'nin yüzünden birkaç parmak uzaklıkta sallayarak. Kamiti oturduğu yerden fırladı.

"Bir yılan!" diye bağırdı, kapıya doğru kaçarak.

Ama Nyawira ondan önce davrandı.

"Hayır, gitmene izin vermeyeceğim" dedi, çatal dilli yılanı üzerine doğru savururken. "Bu bir engerek yılanı. Çok tehlikeli" diye fısıldadı tehditkâr bir sesle.

10

Kamiti büyürken, okyanuslarda yaşayan ve kimi zaman masum erkek yüzücülerin yanı başında belirip onlara deniz kıyısına kadar eşlik eden kadınlara dair hikâyeler duyardı. Yüzleri çok güzel olur, dik göğüslerini zarafetle örterlermiş, incecik, davetkâr belleri bakanda sarılma isteği yaratırmış.

İnsan kıyıda durarak, denizin ortasında, dalgaların zirvesine ata biner gibi oturmuş, dört bir yana su sıçratarak bilinmeyen bir hedefe doğru birbirleriyle yarışırken görebilirdi sık sık onları. Kimi zamansa erkek yüzücülerin kulaklarına en yumuşak ezgileri fısıldarlar, çok az erkek, bilhassa da yalnızsa, bu sözsüz müziğin gücüne karşı koyabilirdi. Bu su-kadınlarını, sırf ayaklarının olup olmadığını, daha çok da bedenlerinin alt kısmının bir insanı binlerce parçaya ayırabilecek kadar büyük bir balık kuyruğundan oluşup oluşmadığını görmek için denizin altındaki yuvalarına kadar takip eden kimi erkeklere dair ürkütücü hikâyeler anlatılırdı. Birkaçı kaçabilecek şansa sahip olmuştu, pekçoğu denizin dişi süvarilerinin baştan çıkarıcı gücünün kurbanları olarak sonsuza dek yitip gitmişlerdi.

Kendilerini neye isterlerse ona, ceylana, antilopa ama çoğunlukla kediye dönüştürme kudretine sahip başka kadınlara dair başka başka öyküler de vardı. Pek çok genç adam alacakaranlıkta hayallerinin kadınıyla yürüyüşe çıkmış, arzularını tatmin etmek için karanlığın çökmesini beklerken bir kedinin parlayan gözlerine bakarken bulmuştu kendisini.

Yoksa Nyawira çocukluk korkularının parçası olan şu kadınlardan biri miydi? Kadının farklı farklı halleri canlandı birden zihninde. Büroda sekreter, yol kenarında bir dert ortağı. Akşam oluncaysa dilenciler arasında bir dilenci. Daha sonra, düzlükte kaçarken kendisini ve üç polis memurunu rahatlıkla geride bırakabilmişti. Şimdi ise önünde çatal dilli bir yılan sallayarak kaçmasına engel mi oluyordu? Ha bu arada, hikâyeler anlatıp değişik karakterleri taklit ederken de sürekli olarak sesini değiştirip durmuştu. Adını bu kadar çok değiştirmiş olmasının da bir sebebi olmalıydı! Ya araba kazasından burnu bile kanamadan kurtulmuş olması! Ve bir de klinikte anıran şu eşek mevzusu... İnsanın aklına yatmayan bir şeyler vardı bu kadında.

Korku, hüsran ve merak karışımı bir duygu kök saldı içinde. Yılanlar hep çok korkuturdu onu, adlarının anılması bile bedeninin titremesine yol açardı. Bu yılanın zehirli olduğunu söylemişti. Burnunu ya da gözünü ısırması sonu olurdu! Ne gün ama! Ne gece! Gündüz, bir çöplükte gömülmekten kıl payı kurtulmuştu, gece ise yaşamı yılan sokmasıyla son bulacaktı! Bundan sonra olacaklardan korkuyordu. Bir antilopa, bir çayır ceylanına ya da bir kediye mi dönüşecekti? Yoksa bir denizkızı mıydı? Aslında insana benziyordu, ama bu tip kadınlardan hiçbir zaman emin olamazdı insan. Bir su-kadınının karada ne işi vardı yine de? Kadının gözlerine baktı, ışık dans ediyordu bu gözlerde. Hayır, onu hipnotize etmeye, dikkatini yılandan başka bir yöne çekmeye çalışıyordu.

Kamiti gözlerini yılandan ayırmaksızın geri geri gitmeye başladı, ağır ağır hareket ediyordu, su-kadını ise adım adım ve tıpkı koreografisi yapılmış bir danstaki gibi ahenkle onu izliyordu. Kamiti kadının yatak odasına girdiğinde bile, ortada bulunan, tıpkı kendisi gibi yaklaşmakta olan tehlike sebebiyle yere mıhlanmış gibi duran yatağı görmedi. Kadın, yılanla kendisini öldürme görevini tamamlandığında kuşa dönüşerek bir başka masum erkeği ağına düşermek üzere uçup gidecek ya da şeytani zaferini sukızlarına anlatmak üzere denize geri dönecekti.

Kamiti karşı koyacak cesareti hissetti içinde. Mezbahadaki bir boğa bile ölüme direnirdi, çaresiz bir kurban olmayı reddediyordu. Nyawira'nın üzerine atıldı.

Kamiti Nyawira'nın yılanı tutan elini yakalamaya çalışırken yerde boğuştular. Kadın kendisine kıyasla fazla kıvraktı, Kamiti onun elbisesini çekiştirirken o da erkeğin elinden kurtulup göm-

leğinden yakaladı. Bir süre sonra her ikisi de yarı çıplak haldeydiler, boğuşmaya ara vermiş, büyülenmişcesine birbirlerine bakıyorlardı. Kamiti daha önce hiç böylesine uzun ve güzel bir boyun görmemişti. Gözleri hâlâ karanlıktaki bir kedinin gözleri gibi ışıl ışıl parlıyordu Nyawira'nın. Yerde hareketsiz yatmakta olan yılana baktı Kamiti.

"Ah o mu, plastik bir yılan yalnızca!" dedi Nyawira kıkırdayarak.

Kamiti sözlerinin ne anlama geldiğini kavrayamadı; donakalmışcasına Nyawira'ya, ceylanlarınkini andıran uzun boynuna, biçimli, dolgun göğüslerine, böğürtlen rengindeki, dimdik meme uçlarına bakıyordu, kadın, gözlerindeki ışıktan hayat buluyor gibiydi. Ancak birkaç saniye sonra sözlerinin ne anlama geldiği dank etti kafasına.

"Plastik bir yılan mı?" diye sordu Kamiti, ferahlama hissi ve kuşku birbirine karışmıştı.

"Evet" dedi ve güldü yeniden Nyawira.

Rahatlama duygusunun yerini öfke almıştı. Nyawira bunu hissetmiş, fırsattan istifade hiddetinden yakasını kurtarmaya çalışıyordu. Kamiti onu boğazlamak ister gibi peşinden seğirtti hızla. Sessizce birbirlerinin etrafında döndüler bir süre. Kamiti onu yakalamaya, Nyawira ise sıvışmaya çalışıyordu. Sonra Kamiti ansızın üzerine doğru atıldı kadının ve ikisi birden yatağın üzerine düştüler. Giysilerin hışırtıları arasında bir ürperti sardı bedenlerini. Dudakları buluştu.

Kamiti Wariara'yla geçirdiği o talihsiz sabahtan bu yana hiçbir kadınla birlikte olmamıştı. Yaşadıkları, üzerinde nahoş bir iz bırakmış, arzusunu azaltmıştı. Bir ilişkiden kaçındığı bu dönemde, eksikliğini de hissetmemişti. Ama şimdi hayatında önemli bir şeyin eksik olduğunu fark ediyordu. Nyawira da aynı durumdaydı. Kaniuru ile ilişkisi onu aşktan soğutmuştu, başka bir erkekle de arkadaşlık kurmamıştı sonrasında. Şimdi ise karşı koyamadıkları bir güç tarafından birbirlerine doğru çekildiklerini hissediyorlardı.

"Ağır ağır ve nazikçe genç adam" dedi Nyawira. "Bazı erkekler bir randevuya yetişeceklermiş gibi aceleye getirirler işi. Kadın benzin istasyonu değildir."

Kamiti'nin ellerini meme uçlarına, oradan da kasıklarına götürdü, erkeğin dokunuşlarıyla iç çekip inliyordu. Artık bir sonraki adıma geçmeye hazırdılar.

"Artık takabilirsin" dedi Nyawira.

"Neyi?" dedi Kamiti şaşkınlık içinde.

"Prezervatifin yok mu?"

"Prezervatif mi? Ah hayır!" dedi Kamiti.

Nyawira sanki kırmızı karıncalar tarafından ısırılmış gibi onu hızla üstünden atıp fırladı ve yatağın üzerine oturdu.

"Yanlış bir şey mi yaptım?" diye sordu Kamiti, afallamıştı.

"Yanlış mı? Seni doğru mu duydum?" diye sordu Nyawira, korkunç bir öfkeye kapılmıştı. "Korunmaksızın mı girecektin içime?"

"Bir süredir yanımda prezervatif taşımıyorum. Sen hap falan kullanıyorsundur diye düşündüm..."

"Bir kadının başına gelebilecek en kötü şey hamile kalmak mı sanıyorsun sen? Hamilelik bir hastalık değildir. İnsanlar dünyaya bir çocuk getirmenin sorumluluğunu omuzlamaya hazır olmadıklarında bir sorundur yalnızca. Virüsten haberin yok mu senin? Hamilelik yaşam demektir. Virüs ise ölüm."

"Bende virüs yok!"

"Nereden biliyorsun? Kendinden emin olsan bile, benim AIDS, frengi, bel soğukluğu ya da cinsel yolla bulaşan başka herhangi bir hastalığın virüsünü taşımadığım ne malum?"

Arzunun yerini rahatsızlık hissi almıştı artık. Kamiti bedenini yatıştırmak için soğuk bir duş almaya gitti. Arkasından da Nyawira duş aldı. Her ikisi de yeniden kıyafetlerini değiştirdiler. Düğmesiz bir gömlek giymiş olan Kamiti oturma odasına geri döndü. Nyawira ise temiz bir elbise giyip mutfağa geçti.

Kamiti'nin aklı Wariara ile olan yaşamına gitmişti. Birbirlerini tanımadan önceki cinsel yaşamlarından hiç konuşmamışlardı. Onu bu açıdan ne kadar az tanımış olduğuna şimdi hayret ediyordu. Günün erken saatlerinde Angel's Corner'daki karşılaşmalarını hatırlayınca kendi bedeninde bir nahoşluk hissetti. Ya o yegâne birleşmelerinde virüs kaptıysa ve onu az önce Nyawira'ya bulaştırmak üzereydiyse... Hayır, olası ihmalkârlığını düşünmek dahi istemiyordu. Daha ileriye gitmelerine engel olduğu için Nyawira'ya müteşekkirdi, düşüncelerini bölüp ona çay ikram ettiği için şimdi daha da çok müteşekkirdi.

"Üzgünüm" dedi Nyawira'ya. "Kendimi böyle kaybetmemeliydim. Daha önce hiç kimseyle bu kadar hızlı yakınlaşmamıştım.

Biriyle bu türden bir şey yaşamadan evvel o kişiyi daha iyi tanımayı tercih ederim genellikle. Ama sende olan bir şey birbirimizi sanki eskiden beri tanıyormuşuz gibi hissetmeme yol açıyor. Belki de bugün başımıza gelenler yüzünden öyle hissediyorumdur. Ama davranışımı mazur göstermeye çalışmadığımı bilmeni isterim."

"Ben de üzgünüm. Kolejdeyken çantamda hep bir çift prezervatif bulundururdum çünkü o zaman bile birbirini iyi tanımayan insanların kendilerini korumaları gerektiğine inanırdım çünkü kimin sevişmeye ölüm taşıdığını asla bilemezsin. Evlenince bıraktım bunu, evliliğim sona erdikten sonra da kendimi silahlandırmama konusundaki kötü alışkanlığım sürdü. Ama artık daha iyi biliyor olmam lazımdı çünkü kimse ne zaman bedenin iradeyi yendiği bir durumda kalacağını bilemez. Şayet bir insan, bu ölümcül virüsle karşı karşıya olduğumuz böyle bir dönemde prezervatif kullanmayı reddediyor ve yine de ileriye gitmek istiyorsa o benim sevgilim değil düşmanımdır, bana dokunmasına izin vermem. İşte bu sebeple seni üstümden attım çünkü senin prezervatif kullanmayı erkekliğine yediremeyen şu adamlardan biri olduğunu sandım."

"Seni nasıl kınayabilirim ki?"

Artık kendilerini rahatlamış hissediyorlardı.

"Peki amq şu plastik yılan da neyin nesiydi?" diye sordu Kamiti.

"Gerçekten canlı mı sandın sen onu?"

"Canlı gibi görünüyordu, gözleri dönüyor, dili oynuyordu sanki. Yılanlardan ödüm kopar. Yılanlarla yapılan eşek şakalarından nefret ederim."

Nyawira dikkatle Kamiti'nin yüzüne bakıyordu. Hayır, o ve Kamiti aynı kafadan değillerdi. Paradise'ın kapısına farklı yollardan varmışlardı. Tek ortak noktaları üzerlerine giymiş oldukları paçavralardı. Daha fazlası değil. Ama yine de iyi bir kalbi olduğunu düşünüyordu Nyawira. Yoksulluk içinde büyümüştü, onların topluluğuna katılabilirdi. Sonra, Kaniuru'nun mütevazı geçmişine rağmen Hükümdar'ın yoksula karşı zengini koruyan gençlik kollarının bir üyesi olduğunu anımsadı. Kendini tuttu. Kamiti de yeni bir Kaniuru olup çıkabilirdi. Diğer yandan, bir münzeviyi andırıyordu Kamiti, şu yalnızca ruhun isteklerinin çekimine kapılan tiplerden biri gibiydi.

"Bu zamanda sokaklarda tek başına yürüyen hiçbir kadın güvende değil. Yılanı tehlikeli durumlara karşı kendimi korumak için taşıyorum."

"Hayır Nyawira, bir şey saklıyorsun sen" dedi Kamiti.

"Gerçekten bilmek ister misin?" diye sordu Nyawira, azıcık daha tutkulu bir sesle.

Kamiti zıt yönlere çekildiğini hissediyordu. Bilmeyi hem istiyor hem de istemiyordu. Biliyor olmanın yüküne ve seçimin ıstırabına dayanacak iradesi yokmuş gibi geliyordu ona. Mutlak bir belirsizlik çok daha iyi değil miydi?

Nyawira Kamiti'nin yüzündeki kararsızlığı gördü ve kendi kendine "Korkuyor bu" dedi. Saatine baktı sonra.

"Gün ağarmak üzere. Ormana dönmek zorunda değilsin. Kanepede uyu. Sana battaniye vereyim."

Nyawira yatak odasına doğru ilerlerken tüm korkularına rağmen üsteledi Kamiti:

"Ama soruma tam anlamıyla cevap vermedin."

Nyawira durdu ve başını çevirdi.

"Halkın Sesi Hareketi'ni biliyor musun?"

Yanıt vermeden önce içgüdüsel olarak omzunun üzerinden baktı Kamiti.

"Bilmiyorum ama sen bahsetmiştin. Hükümdar yasadışı ilan etmemiş miydi?"

"Evet" dedi Nyawira, Kamiti'nin üzerindeki ürkekliği ne anlama yoracağını bilemiyordu.

"Nedir hikâye?" diye sordu Kamiti, pek de hevesli değil gibiydi öğrenmeye.

"İki tip kurtarıcı vardır: Acı çekenlerin ruhlarını rahatlatmak isteyenler, acı çekenlerin bedenlerindeki yaraları iyileştirmek isteyenler. Kimi zaman hangisinin daha doğru olduğunu düşünürüm. İyi uykular! Kanepe yapraklar kadar rahat olmayabilir ama en azından tepende bir çatı var" dedi neşeyle.

"Peki ama hareket neyi savunuyor? Üyeleri kimler? Liderleri?"

"Bir gün daha fazlasını da anlatırım" dedi Nyawira, Kamiti'nin ayrıntıları öğrenme konusundaki ani arzusuna hayret etmişti. Yatak odasına gidip oradan bir battaniye attı Kamiti'ye.

Duvardaki gitar itişip kakıştıkları sırada yerinden oynamıştı. Yatağa girmeden evvel düzeltti.

Kamiti bir ferahlama hissiyle iç çekti, peki ama neyin rahatlamasıydı bu? Bir türlü uykuya geçemiyordu, son yirmi dört saat içinde olup bitenleri evirip çeviriyordu devamlı zihninde. Tıpkı bir düşteki gibi hangi yöne gittiğini bilmediğini düşündü yorgunluktan esnerken.

Birisi kapıyı yumrukluyordu. Uykuya dalmış olan Kamiti, gökkuşağı renklerinden oluşan binlerce kordonla düşler yatağına bağlanmıştı. Onu çiçek bahçesinde uyandıran da kimdi? Ah, evet, Paradise. Çatısı uçsuz bucaksız bir gökyüzünden oluşan milyon yıldızlı bir otel. Ah, evet, Paradise'ın giriş kapısını bir dolu fırtınası öpüyor olmalı diye düşündü. Nasıl da huzur vericiydi! Ama birisi ısrarla kapıyı çalmayı sürdürüyordu ve Kamiti sonunda uyandı.

Parmak uçlarına basa basa Nyawira'nın yanına gidip onu uyandırdı. Aralıklı kapı çalışı kesilir diye umarak dinlemeye geçtiler. Ama kesilmedi, Nyawira omzuna bir şal alıp kapıya gitti.

Tereddüt içinde kapıyı açtı.

"Korkma anacığım" dedi adam, hızla cebinden bir şey çıkarıp Nyawira'ya gösterirken. "Seni soymaya gelmedim. Sadece sivil giyimli bir polis memuruyum."

"Ne istiyorsunuz?" diye sordu Nyawira sertçe, telaşını gizlemeye çalışarak.

"Yalvarırım size, lütfen kızmayın. Dün gece buraya gelen polis memuruyum ben. Şey, tam olarak buraya değil, yani, dün gece Santalucia'ya düştü yolum, geçerken de duvarda bir şeyin asılı olduğunu gördüm. Eve dönünce, o şeyi düşündüm durdum. Doğru, *Haki ya Mungu*. İnanın bana, bu konuyu düşünmekten gözüme uyku girmedi. Derken bir sonuca vardım ama sonra şüpheye kapıldım, evi nasıl tanıyacaktım? Ancak cesaretimi toplayıp şafak sökmeden buraya geldim. O şeyin orada asılı olduğunu görünce nasıl rahatladığımı tahmin edemezsiniz. Kendi kendime doğru yerdesin dedim."

Nyawira üzgün bir halde dışarıda, çatıdan sarkan uydurma büyü demedini anımsadı. Onu oradan indirmemiş olmaları ne ihmalkârlıktı! Polis memurunu uzaklaştıran büyü, onun eve yeniden gelmesine yol açmıştı, gerçi bu defa silahsız gibiydi. Azıcık cesaret geldi içine: Ne olmuş yani bizi bulmuşsa? Ne için tutuklayabilir ki bizi? Ne suç işledik? Sonra Aburirya diktatörünün Halkın

Sesi Hareketi'ni yasadışı ilan ettiğini anımsadı. Soğukkanlılığını korumaya ve polis memurunun sözlerini işe yarar bir şeyler bulma umuduyla mercek altına almaya karar verdi.

"Ne istiyorsunuz?" diye sordu buyurgan bir tavırla.

Polis memuru Nyawira'nın ses tonundan ürkmüştü. İlk tehlike anında tüymeye hazırmışcasına omzunun üzerinden arkasına bakıp duruyordu. Öte yandan bir yükten kurtulmaya da neredeyse umutsuzcasına kararlı görünüyordu.

"İsmim Memur Arigaigai Gathere. Beni bunaltan pek çok mesele var. Lütfen anacığım, lütfen, sizi görmek istiyorum."

"Beni mi? Beni mi görmek istiyorsunuz?" diye sordu Nyawira, duydukları karşısında aklı bir hayli karışmıştı.

"Evet, sizi. Hayır, evet, doğru! *Haki ya Mungu*, Büyücü. Sizi görmek istiyorum. Özür dilerim, yani, Kargalar Büyücüsü'nü görmem gerek."

11

Daha sonraları, yaşamı kendisi için bile akılcı tüm açıklamalara meydan okuyarak karman çorman bir hal aldıktan sonra, eğitimli bir polis olan Memur Arigaigai Gathere'nin etrafı, Kargalar Büyücüsü ile ilgili hikâyelere doymak bilmeyen kalabalıklarla çevrili olurdu daima. İnsanların, ona isminin baş harfleri olan A.G. ile hitap etmeye başlamaları da o zamana rastlar. Kimi dinleyiciler, A.G.'nin "Anlatıcı General"in kısaltması olduğunu düşünüyorlardı. Şayet öykülerini anlattığı yer bir barsa, sınırsız içki ikramı hayal gücünü yeni doruklara taşırdı. Şayet mekân bir köy, bir pazaryeri ya da bir dörtyol ağzı ise, Memur Arigaigai Gathere, ağzından çıkacak her sözcüğü yakalamak için sabırsızlanan erkek, kadın ve çocukların mest olmuş yüzlerini görünce enerjiyle dolduğunu hissederdi. Dekor nasıl olursa olsun, dinleyicileri oradan ruhun gıdası ile ayrılırlardı: Vaziyet ne kadar dayanılmaz görünürse görünsün, daha iyiye ve daha güzele doğru bir değişimin daima mümkün olduğuna dair sağlam bir umut. Çünkü Kargalar Büyücüsü gibi bir ölümlü bile kendisini herhangi bir varlığa dönüştürebiliyorsa, hiçbir şey insanın değişme iradesine karşı koyamazdı.

"Kendisini herhangi bir şeye dönüştürdüğünden söz ettiğimde" diye vurgulardı "kulaktan dolma bilgi aktarmıyorum size.

Doğru, *Haki ya Mungu*. Kendi gözlerimle gördüğüm şeyden söz ediyorum."

Tekrar tekrar dinlemeye geldikleri hikâye, A.G'nin Paradise'ın kapısında iki dilencinin peşine düşmesiyle ilgiliydi. Önceleri yanında iki polis memurunun daha olduğunu söylüyordu A.G. ama zaman içerisinde anlatıda yok olup gittiler.

"Evet, her şey Global Bank'tan gelen ziyaretçilerin dilenci kalabalığı tarafından taciz edilmemelerini sağlamak üzere gönderildiğimiz Paradise'ın dışında başladı. Başlangıçta dilenciler intizam içindeydiler ama asla zikredemeyeceğim sözcükler haykırmaya başladıklarında onları susturmamız ve dağıtmamız için yukarıdan emir aldık. Hatırlıyorum, akşam saatleriydi. Paçavralar içindeki bir adamın, karanlıktaki bir kaplanın gözlerinden daha parlak gözlerle bana baktığını gördüm. Gözlerinin beni o kaçarken onu izlemeye mecbur ettiğini hissettim. Ona durmasını söylemeye çalıştım ama dilim tutulmuştu. Daha da hayret verici olan neydi biliyor musunuz? Adam koşmuyordu. Doğru, *Haki ya Mungu*. Taşımakta olduğu koca çantayı sallayarak geziyordu yalnızca ama yine de peşinden ne kadar hızlı koşarsam koşayım aramızdaki mesafe bir türlü kapanmıyordu.

"Adam tek başına değilmiş gibi geliyordu bana, yanında yürüyen, karanlıkta ona yolu gösteren biri daha vardı. Nasıl izah etmeli? Bir bakıyordum bir kişi. Bir bakıyordum iki olmuş."

"Durmayı ve durumu enine boyuna değerlendirmeyi denediğimde yavaşlayamadığımı fark ettim. Doğru, *Haki ya Mungu* ve en nihayetinde, kendimi çayırlıkta buldum. Oraya nasıl gittiğimi hiç sormayın, bugün bile anlayabilmiş değilim. Ayışığı vardı, hay hay ama bulutlar araya giriyorlardı, sanki gökler benimle ışık ve gölge oyunları oynasın diye onunla işbirliği içine girmişlerdi. Tüm o süre boyunca deli dana gibi bir oraya bir buraya koşturdu beni. Sonra çalılıkların arasına girdiğini gördüm, ben de peşinden gittim. Hayli karanlıktı otların arası. Ayağım bir şeye takıldı ve düştüm. İkiye ayrılmış bir kayaydı bu. Ayağa kalkıp yeniden koşmaya başladım. Ancak çalılıkların diğer ucuna vardığımda Santalucia yakınlarında olduğumu fark ettim. Çalılıkların bittiği noktayla evlerin başladığı yer arası boş bir alandı, adam oradan geçiyordu, yani iki kişiyi değil aslında bir kişiyi takip ediyordum. Öte yandan iki kişi görmüş olduğuma yemin edebilirdim! Göz açıp kapayın-

caya kadar gitmişti adam. Çitlerin orada bir boşluk yoktu, oradan nasıl geçti hiç bilmiyorum!"

"Yani onu çitlerin üstünden atlarken de görmedim mi demek istiyorsun?" diye sorardı bazıları.

"Hayır. Görmedim. Doğru, *Haki ya Mungu*."

"Belki de kendisini bir çite dönüştürmüştür" diye yorum yapardı bir diğeri.

"Evet. Tam üstüne bastın!"

"Peki sen ne yaptın, ayrıldın mı oradan?"

"Ayrılmak mı? Ah, hayır. Onu her tarafta aramaya karar verdim."

"A.G. cesur bir adamsın sen! Ben olsaydım, her iki elimde onar silah da olsa bir adım daha atmazdım."

"İtiraf etmeliyim ki korkudan eser yoktur bende. Santalucia'ya çıkan bir yol aradım. Malum, Santalucia evleri üst üstedir ve hepsi de birbirine benzer. Sokakları dardır. Işıklandırma zayıftır. Şimdi bir düşünün beni. Silahımı sıkıca elimde tutuyorum. Bir o eve bakıyorum. Bir ötekine... Polis. Açın kapıyı. İnsanlar dilleri tutulmuş halde korkuyla bakıyorlardı yüzüme. Sonra, bu işe yaramıyor dedim kendi kendime. Kapı kapı gezip, evlerin içini dinlemeli, duvarlardaki çatlaklardan ev içlerini gözetlemeli, şayet şüpheli bir şey görecek ya da duyacak olursam ev sahiplerinden kapıyı açmalarını istemeliydim. Yeni planımı uygulamaya koydum. Ve sonra, nasıl söylesem? Birden bir gücün beni etkisi altına aldığını, arkamı dönmemi sağladığını ve o şeye bakmaya zorladığını hissettim. Çatıdan sarkan o şeye kısacık bir bakış bile güçlü bir büyü ile karşı karşıya olduğumu hissetmeme yetmişti. O şeye doğru yaklaşınca bazı harflerin duvardan atlayıp bana doğru geldiklerini gördüm: UYARI! BU MÜLK, GÜÇLERİYLE ŞAHİNLERİ VE KARGALARI GÖKYÜZÜNDEN İNDİREN BİR BÜYÜCÜYE AİTTİR. BU EVE İLİŞENİN VAY HALİNE! İMZA: KARGALAR BÜYÜCÜSÜ. Sonra harfler duvara geri döndüler. Ne kadar da sersemim! Görmediğim eller tarafından havaya kaldırıldığımı hissettiğimde o şeye dokunmak üzereydim. Beni tekrar tekrar havada sallayıp yere indirdi eller. Tam yedi kez. Serbest kalınca derhal kaçtım ve bir kez bile arkama bakmadım..."

"Peki ya silahın?" diye sorardı birisi. "Nasıl oldu da düşmedi?"

"Aslına bakarsanız, bu mevzu uykumu kaçırmıştı, doğru! *Haki ya Mungu*, konuyu zihnimde evire çevire uyanık halde yatıyordum.

Tam yedi kez havaya kaldırılıp yere bırakılmıştım ama nasıl olmuştu da tek bir sıyrık bile almamıştım? Belki popomda hafif bir ağrı ama hepsi bu. Hem silahım nasıl elimde kalabilmişti? Evet, kendi kendime şöyle dedim: Memur Arigaigai Gathere, sence adam neden seni seçti ve büyünün olduğu yere kadar kendisini izlemeye mecbur etti? Sana ne söylemeye çalışıyordu? Uzun bir süredir, beni boğan sorunlarla uğraşıyordum, bu hayati karşılaşmanın hemen öncesindeki haftalarda daha da bunalmış durumdaydım. Birden her şeyi anladım. Bir işaret. Olup biten her şey sorunlarımı çözebilecek olan kişiyi gösteren bir işaretti."

"İşte bunun için sabah erkenden o büyü yuvasına tekrardan gittim. Neyse ki çıkın ve duvardaki yazı hâlâ oradaydı. Kapıyı açtı bana. Ve ne oldu tahmin edin! Dinleyin! Adam çok güzel bir kadının suretinde gözüktü bana. İlkten yumuşak bir ses tonuyla sorular sordu, sonra aniden gürleyen bir ses yükseldi başının arkasından."

"Ben Kargalar Büyücüsü. Sihrimin gölgesinde duran da kim öyle? Büyü çemberimi kırmaya nasıl cüret edersin? Git, önce şu ayaklarını temizle, sonra..."

"Daha fazlasını duyamadım çünkü hayatımı kurtarmak için ikinci kez kaçmıştım oradan."

12

Gürleme sesi Nyawira'yı bile şaşkına çevirdi önce. Ama polis memurunun irkildiğini, hazır ola geçtiğini, selam verip topuklandığını görünce aynı polis memurunun evvelki gece yaptıklarını hatırladı ve gülmekten yerlere yattı.

"Gitti mi?" diye sordu Kamiti.

"Ok gibi fırladı resmen. Nereden aklına geldi bu fikir bu kadar çabuk?"

"Gerçekten bilmiyorum. Müşterek bir hikâye bulalım diye vakit kazanmaya çalışıyordum ama biraz aptalca davrandım."

"Nasıl?"

"Ona dönüp dönmeme seçeneği sunmuş oldum. Bir daha asla geri gelmemesini ya da bu anlama gelen şeyler söylemeliydim ona."

"Nasıl kaçtığına bakılırsa yakın zamanda dönmeye hevesli biri gibi görünmüyordu."

Nyawira mutfağa gidip çay ve yumurtalı ekmek hazırladı. Kendisininkini işe gitmek için hazırlanırken soğuması için bir kenara koydu. Tajirika'nın Global Bank için verilen akşam yemeği partisi ve dilencilerin Paradise'ın kapısı dışında toplanmalarına dair anlatacaklarını duymak için sabırsızlanıyordu.

Nyawira'nın hazırlıkları, içini polis korkusu saran Kamiti'yi kendine getirmişti. Başını ellerinin arasına gömmüş, kahvaltıya aldırmaksızın kara kara düşünüyordu. Sanki rüyasında ev yapımı bir yemek yediğini, rahat bir kanepede uyuduğunu, sabah gözünü açtığında da kahkaha ve sıcaklığın eşlik ettiği zengin bir kahvaltıyla karşılaştığını görmüştü ama rüya aniden sona ermişti. Yalın ve sert gerçeklik içine çekmişti onu. Sabahın çok erken bir saatiydi, ne yapacağına ya da iş aramaya nereden başlayacağına dair en ufak bir fikri yoktu.

Nyawira hazırlanmış halde kahvaltısını etmek üzere mutfağa geri döndü. Mutfakla oturma odası arasında, bir odadan diğerine tabak çanak ya da fincan geçirilebilen küçük bir pencere vardı. Nyawira pencereyi açıp oradan Kamiti'ye seslendi:

"Kahvaltın soğuyor" dedi. "Isıtayım mı?"

"Hayır, teşekkürler. Öyle yerim" dedi göz ucuyla Nyawira'ya bakarak.

Bulunduğu yerden, başını ellerinin arasına almış halde oturan Kamiti'yi görebiliyordu Nyawira.

"Paradise'ta olan bitenleri öğrenmek için ofise gideceğim" dedi, Kamiti'nin hüznünü dağıtmaya çalışarak. "Peki ya sen?"

"Bir planım yok. Yola koyulmadan önce birkaç saat daha burada kalabilir miyim? Tajirika tarzı yeni bir mülakatla başa çıkabilmem için saat çok erken. Boğazına yapışmaya kalkabilirim" dedi, Nyawira'nın keyifli ses tonuna ayak uydurmaya çalışarak.

"Sonun cinayetten asılmak mı olacak yani? İşte buna müsaade etmem" dedi aynı tonda. "Eğer burada birkaç saat daha kalmak hayatını kurtaracaksa, burada geçirilecek bir tam günün senin için ne anlama gelebileceğini bir düşünsene! Cidden, neden bugünü tatil ilan etmiyorsun? Kanepe bir gece daha zevkle ağırlayacaktır seni."

"Hayır, birkaç saat yeterli olacaktır. Ama teklifin için sağ ol! Nezaketini hiçbir zaman unutmayacağım" dedi hafiften ağlamaklı bir sesle.

"Bir şey değil" dedi Nyawira. "Talih, ister iyi ister kötü olsun Tanrı'dan gelir dememiş miydin? Tanrı'ya şükret, bana değil" dedi, Kamiti'yi kendine acımaktan vazgeçirmeye çalışarak.

"Tanrı'nın işine akıl sır ermez" dedi Kamiti, bir kez daha Nyawira'nın sesindeki neşeye ayak uydurmaya çalışarak. "Seni bana yardım etmen için vasıta kıldı. Onun iradesinin gönüllü vasıtası olduğun için müteşekkirim sana. Kim bilir, belki bir gün Eldares Modern İnşaat ve Emlak binasına çıkagelirim yeniden.

"Yeni bir mülakat için mi?" diye karşılık verdi Nyawira, şen bir ifadeyle.

"Hayır! Hayır! Öğle yemeği teklifini kabul etmek için. Balık ve patates tavaya bayılırım. Tavuk ve patates tava da olur."

Çantasını alırken ciddi bir tavırla "Seve seve. Umarım bir iş bulursun, tüm samimiyetimle söylüyorum" dedi Nyawira.

Kapıda Kamiti'ye bakmak üzere arkasını döndü.

"Büyü demetini de indirmeyi unutma sakın, tabii kudreti tüm kuşları, hatta kargaları bile gökten indiren yüce büyücü bir geceliğine burada yaşadı diye reklam yapmayı sürdürmek istemiyorsan!"

13

Nyawira Eldares Modern İnşaat ve Emlak binasına ulaştığında patronu Titus Tajirika hanidir oradaydı. Nyawira'nın karşılama salonu olarak da kullanılan ofisi Tajirika'nınkiyle yan yanaydı; yerine geçmeden evvel geldiğini haber vermek için yanına uğradı. Tajirika *Eldares Times*'a dalıp gitmişti, bu nedenle Nyawira beceriksizce kapıda dikilmiş duruyor, dikkatini çekebilmek için boğazını temizleyip temizlememeyi düşünüyordu. Öfkeli gibiydi patronu, görünüşe bakılırsa kendisine değil de okuduğu şeye sinirlenmiş gibiydi. Tajirika aslında Nyawira'nın orada olduğunun farkındaydı, çok geçmeden de içini dökmeye başladı.

"Bu dilenciler de fazla oldular artık" dedi. Nyawira, neden geciktiğini sormadığı için rahatlamıştı. "Onları ne yapmalı bilmiyorum. Nasıl böyle bir şeye cüret ederler? Kendi hükümetleri ile aynı yerde..." "El açmaya" diyecekti ama bunun yakışıksız kaçacağını düşününce kendini toparladı. "Kendi hükümetlerinin çok önemli konukları ağırlamakla meşgul olduğu yerde el açmaya nasıl cüret edebilirler?"

"Gazeteleri görmedim" dedi Nyawira. "Neler oldu?"

"Şey, biz ev sahipleri ve konuklar Paradise'ın içindeydik, bu nedenle de dışarıdaki arbedeyi duymadık doğrusu. Aslında şu gazeteler de olmasa... Tanrı aşkına neden bu gazete şu isyankâr dilencilerden bahsedip de yok yere herkesi haberdar etme gereği duymuş ki?" Gazeteyi sol elinde tutuyor, sağ eliyle de rencide edici haberi işaret ediyordu, yüzü tiksinti ve hor gören bir anlayışsızlıkla çarpılmış haldeydi.

Nyawira başını uzattı ve manşetleri gördü: DİLENCİLER PARADISE'TA. Eli coplu polis memurlarının hemen önünden kaçan dilencilerin resmini de görür gibi oldu ama masaya yaklaşarak yersiz bir ilgi göstermek istemedi. Tajirika konuşurken araya girmek istemiyordu.

"İşte bunun için hükümet tüm gazeteleri yasaklamalı derim her zaman. Onlarsız da yapabiliriz. Sömürgeciler bu topraklara gelmeden evvel, atalarımız hiç gazete okumadan da çok uzun yaşamıyorlar mıydı? Tam bir felaket şu gazeteler ama dün geceki patırtının nedenini bana soracak olsalardı, tek kelimeyle 'haset' derdim. Şu dilenciler siyasi düşmanlarımız tarafından davete gölge düşürmek için gönderilmiş olmalılar oraya. Dostum Machokali'ye sırf ileriyi görebilen bir adam olduğu için haset eden bakanlar olduğunu biliyor musun? Biz siyahların sorunu nedir söyleyeyim sana. Hintliler ya da Avrupalıların aksine grup dayanışmasından bihaberiz. İçimizden birinin başarılı olduğunu görmeye katlanamıyoruz."

Nyawira bu ânın bilgi sızdırmak için mükemmel bir fırsat olduğunu düşündü.

"Banka Cennete Yürüyüş'e para desteği vermeyi kabul etti mi?" diye sordu.

Nyawira'nın candan merakı etkilemişti Tajirika'yı, genç kadını şaşırtan bir şevkle cevapladı sorusunu.

"Neden öyle ayakta duruyorsun? Bir sandalye çek ve otur."

Tajirika resepsiyona dair her şeyi, bilhassa da kendi rolünü ayrıntılı biçimde anlatmak üzere doğruldu sandalyesinde. Anlattıkları iki taraf için de ilgi çekiciydi, tam o esnada çalan telefon ikisinin de canını sıktı. Nyawira telefonu kendi odasından yanıtlamak üzere kalkar gibi yaptı ama dinleyicisini bir anlığına bile kaybetmek istemeyen Tajirika masasından cevaplamasını söyledi ona.

"Eldares Modern İnşaat ve Emlak. Yardımcı olabilir miyim?... Evet... Ama kimin aradığını öğrenebilir miyim?... İsminiz?... Bekleyin lütfen... İçeride mi bir bakayım." Ahizeyi eliyle kapadı. "Telefon size."

"Kimmiş?"

"Söylemiyor. Şahsen konuşmak istiyor sizinle, acilmiş."

Tajirika somurtarak kaptı ahizeyi, keyfi kaçmıştı. "Tebrikler mi? Ne için?....*Bugün mü*?" diye sordu, ayağa kalkıp telefon kulağında sandalyesinden uzaklaşırken huysuzluğundan eser kalmamıştı. "Radyoda mı?.... Sabah haberleri mi? Emin misiniz?..... Bunu telefonda konuşmasak daha iyi bence... Evet... Evet... Neden büroma gelmiyorsunuz? ...Evet... Görüşmek üzere."

Tam kapamıştı ki yeniden çaldı telefon, bu kez kendisi açtı çabucak.

"Evet... Teşekkürler... Büroma buyrun..."

Üç, dört, beş kez çaldı telefon ve hep aynı yanıtı verdi Tajirika: Büroma buyrun. Pencereye göz ucuyla baktı ve kendisine katılması için Nyawira'ya ıslık çalıp el ederek oraya doğru ilerledi.

Gördüğü şey karşısında afalladı Nyawira. İş yerlerine çıkan yol, çoğu Mercedes-Benz olmak üzere her markadan son model arabayla hıncahınç dolmuştu.

Doğruca Tajirika'ya bakarak "Bu da neyin nesi böyle?" diye bağırdı Nyawira.

Derin düşüncelere dalmış olan Tajirika ofisin içinde bir aşağı bir yukarı gidip geliyordu; sonra durdu, Nyawira'ya baktı ve titreyen bir sesle şöyle dedi: "Bugün hayatımın en harika olmasa da en harika günlerinden biri. Yeniden doğduğum gün de diyebilirsin buna. Bu sabah Bakan Machokali Cennete Yürüyüş İnşaat Komitesi'nin ilk başkanı olmam için tavsiyede bulunduğunu, Hükümdar'ın da bunu kabul ettiğini duyurdu. Bu ne anlama geliyor biliyor musun? Bilmiyorsun, yüzünden anlıyorum bunu, ama şu arabaların içindeki insanlar bu konumun anlamını ve mali açıdan ne ifade ettiğini biliyorlar. Her biri benimle tanışmak istiyor. Hepsinin sarf edeceği cümle de şu: *Müşerref oldum.* Ama görüyorsun ki çoğu arama zahmetine bile girmeyip soluğu derhal burada aldı. Bunu seninle paylaşıyorum çünkü aramıza katıldığın günden beri uğur getirdin hep. Ah, hayır, bir tebrik telefonu daha olmasın! Hayır. Bırak çalsın. Masana geçip ziyaretçileri karşılama-

nı ve onları birer birer yanıma almanı istiyorum. Telefonları cevaplayıp randevu almaya da devam et bu arada. *"In the usual way... This is manna from Heaven"** diye İngilizce sürdürdü sözlerini, sanki kendi kendine yüksek sesle konuşur gibiydi.

Tajirika masasında oturmuş evrak işlerine gömülmüş yönetici pozunu takınmışken, Nyawira da aceleyle kendi odasına döndü. Kısa süre içinde karşılama odası hıncahınç dolmuştu, dışarıda ise daha da büyük bir kalabalık içeriye girmeye çalışıyordu. Telefonsa bir türlü susmuyordu. Nyawira, bunca işin altında ezilmeye ramak kalmışken çabucak bir çözüm buluverdi. İki kâğıt alıp üzerlerine şunları yazdı: KUYRUĞA GİRİNİZ! KUYRUĞA GİRMEYENLERE HİZMET VERİLMEYECEKTİR! Birini içerideki duvara diğerini ise dışarıya yapıştırdı.

İnsanlar kuyrukta öne geçebilmek için birbirlerine hakaretler yağdırıyor, itişip kakışıyorlardı, tıpkı çocuklar gibi diye düşündü Nyawirave, hepsi de başkanla tanışabilmek adınaydı. Tümü Eldaresli olan bu ileri gelenler farklı cemaatler, milletler ve ırklardandı, hepsinin arzusu Tajirika ile yüz yüze ve yalnız görüşmekti. Nyawira onları birer birer alıyordu içeriye.

İlk mühim zat yalnızca birkaç dakika kaldı ama beklentileri karşılanmış olmalı ki dışarı çıktığında gözlerinin içi gülüyordu. İkinci, üçüncü, dördüncü, beşinci ve diğerleri için de durum aynıydı. Genel Başkan'la geçirilen birkaç dakika sonunda hepsi de Mercedes'lerine dönerken mutluluk saçıyordu etrafa. "Tajirika, kendisini ziyarete gelen herkese mutluluk dağıtsın! Olacak iş değil!" diye düşündü Nyawira.

Ziyaretçileri Tajirika'nın odasına geçiren, adlarını not edip dosyalayan ve telefonlara bakan Nyawira çok geçmeden neler olup bittiğini kavrayabilmişti. Gelenlerin hepsi de Cennete Yürüyüş projesinde taşeronluk için iş bağlamaya çalışıyor ve kayırılmayı bekliyordu. İster çimento, kereste, çivi, tuvalet kâğıdı ister yiyecek, içecek tedarik etmeyi teklif etmiş olsunlar, hepsi de sanki Global Bank'ın projeye para vermiş olduğundan eminmiş gibi konuşuyor ve davranıyordu.

Tajirika ise dürüst davranıyor, ısrarla borç konusunun henüz Global Bank ile görüşülmemiş olduğunu vurguluyordu. Paradise'taki resepsiyon tamamen sosyal amaçlıydı ve her halükârda uzak

* (İng.) Her zamanki gibi... Gökten inen kudret helvası bu. (ç.n.)

bir geleceğe kadar kimseyle herhangi bir sözleşme yapılmayacaktı. Ama kimsenin bu lafları duyduğu yoktu. Onlara göre basit bir mantık söz konusuydu: Bakan Machokali Global Bank'ın parayı vereceğinden epeyce emin olmasa, İnşaat Komitesi'ne bir başkan atayıp bunu herkese duyurur muydu? Kimisi bankanın Rusya'ya sosyalizmden temelli vazgeçmeleri karşılığında rüşvet olarak milyarlar verdiğini okumuştu. Liderlerinin ne demokrasi hayali kurduğu ne de sosyalizm saçmalığını tecrübe etmeye kalktığı bir ülkeden daha ne istenirdi ki? Kartvizitlerini bırakmalarına şaşmamalı bu yüzden!

Her karta binlerce de buri eşlik ediyordu. Kodamanlardan bazısı çek yazmaya çalıştıysa da Tajirika kabul etmedi. Yalnızca nakit dedi onlara, gayet iyi anladıklarını belirttiler derhal. Kimisi kartına daha fazla buri iliştirerek bir iş yemeği randevusu da koparmaya çalıştı. Bıraktıkları paraya dair tek laf etmeyeceklerdi. En yakın dostlarına bile başkanı görmeye gittiklerini ve yalnızca kartvizitlerini bıraktıklarını söyleyeceklerdi. Para öylesine hızlı biçimde çoğalmıştı ki masa çekmeceleri dolmuş, kalan paralar için Nyawira'yı çuval ve karton kutu alması için dışarı göndermeye mecbur olmuştu Tajirika.

Saat dörde geldiğinde kuyruk azalmıştı ama başkanı görmek için randevu talep eden ve çoğu Eldares dışında yaşayan mühim kişilerden telefonlar gelmeye devam ediyordu. Randevuların çokluğu nedeniyle, ileriki günlerde tüm işlere tek başına yetişemeyeceğini biliyordu Nyawira. Akşam olup da kuyruktaki son kişi de gidince patronunu durumdan haberdar etti.

"Endişelenme" dedi Tajirika, daha fazla kartvizit ve daha çok para anlamına gelen bu habere sevinmişti. "Yol üstündeki 'İş Yok' ilanını kaldır, yerine geçici eleman aradığımızı duyuran yeni bir ilan as. 'Geçici Eleman Aranıyor' gibi bir şey. Ya da sadece 'Geçici Eleman'. İş yükü artınca böyle yapılır ama daha önce hiç böyle olmamıştı. İlanı astıktan sonra da paydos et ve evine git. Yarın görüşürüz. Geç kalmamaya çalış" diye ekledi, hiçbir şeyin gözünden kaçmadığını anlatmak ister gibiydi Nyawira'ya. "Yarın kaybedecek zamanımız olmayacak!"

Nyawira odanın bir köşesinde duran üç çuval dolusu buriyi fark etti. Kendi kendine, patron haklı, bu gerçekten de gökten inen kudret helvası diyordu odadan çıkarken. Karşılama odasının hemen

bitişiğindeki ufak depoya gidip, ilan panosu olarak kullanmak üzere koca bir kontrplak aldı ama hem çok büyük hem de ağırdı. En iyisi çantayı masanın üzerine bırakıp, ilanı astıktan sonra geri gelip almak diye düşündü.

Saat beş civarıydı. Ana girişten geçerek yola çıktı. İŞ YOK, YARIN GEL! yazılı eski tabelaya baktı, Kamiti'nin başına gelen kasti hakareti anımsadı. Öylesine sinirlenmişti ki elleri titriyordu, yeni tabela yere düştü. Öfke yerini âni bir enerji patlamasına bıraktı. Eski tabelayı indirip bir yana fırlattı. Zafer duygusuyla yerine yenisini astı. Panoyu incelemek üzere geriye doğru adım atarken arkasında birinin varlığını hissetti.

"John!" diye çığlık attı, ürkmüştü.

Kaniuru yeni ilan panosundan birkaç adım uzakta, önceki gün, Kamiti'nin, uğradığı hakareti düşünerek durduğu noktada duruyordu. Yeni ilanı sesli olarak okudu Kaniuru: Geçici Eleman Aranıyor! Şahsen Başvurunuz!

"Ne yapıyorsun burada?" diye sordu Nyawira.

"Haydi, gidip Mars Café'de kahve içelim" dedi Kaniuru.

"Kahve sevmem" dedi Nyawira.

"Çay, *milk shake* ya da gazoz içersin. Ne istersen. Haberlerim var sana."

"Haber almak istersem gazete okur, radyo dinlerim."

"Sıradan bir haber değil bu. Bilmen gereken bir şey var."

Nyawira Kaniriu'nun kendisine mutlaka söylemesi gereken şeyle ilgilenmiyormuş gibi görünmek için elinden geleni yapsa da kafasında evirip çevirdi mevzuyu. Verdiği rahatsızlığa gönülsüzce razı oluyormuş gibi esneyip iç geçirdi.

"Tamam. Birazdan gelirim" dedi. "Aslında, Mars'ta buluşsak daha iyi."

Depoya koyacağı eski ilan panosunu taşıyarak ofise doğru ilerledi.

Kapı kilitliydi. Elini ceplerinden birine daldırıp anahtarları çıkardı. Kapıyı açmasıyla dehşet içinde kalması bir oldu. Kendisine doğrultulmuş silaha bakakalmış, adeta dili tutulmuştu. Gözlerini kapadı ve kendisini olabileceklerin en kötüsüne hazırladı.

"Ah, sen misin?" dedi Tajirika silahı Nyawira'dan uzaklaştırırken. "Biri içeri girmeye çalışıyor sandım. Sana eve gitmeni söyledim diye hatırlıyorum."

"Çantam" dedi Nyawira titreyen bir sesle. Eski ilanı göstererek "Yeni ilanı asma işi henüz bitti" diye ekledi şaşkın bir ifadeyle. "Çantamı almak için dönmüştüm."

"Güzel. Çuvalları arabama taşımama yardım et o halde."

Tıka basa buri banknotlarıyla dolu olan çuvallar ağırdı. Tajirika ikisini, Nyawira da birini krem rengi Mercedes'in bagajına kadar sürükledi.

Nyawira arabanın tamamen gözden yitip gidene dek diğer araçların arasında ilerleyişini izledi. Ancak ondan sonra az önce yaşadığı şeyin ne anlama geldiğini idrak edebildi. Dizlerinin bağı çözüldü birden, Kaniuru ile Mars Café'de buluşmadan evvel kendine gelmek üzere yere oturdu.

14

Mars Café düşük fiyatlı ama kaliteli çay, kahve, sıcak çikolata, *milk shake*, dondurma, ekmek, pasta, sandviç ve meşrubat servisi ile ünlü bir yerdi. Çoğu insan bir buluşma yeri olarak kullanırdı orayı çünkü Gautama adıyla tanınan kafe sahibi, müşterilerin, sipariş etmiş oldukları şeyleri yiyip içtikten sonra oturup uzun uzadıya sohbet etmelerine aldırış ediyor görünmezdi. Ama kafe muhtemelen duvarlardaki uzay keşiflerini kutlayan süsler ve Gautama'nın özverili canlılığı ile bilinirdi daha çok.

Kafenin adı yıllar içerisinde çığır açan anları yansıtacak biçimde değişip durmuştu. Muhtelif zamanlarda Sputnik, Vostok, Moonapollo olmuştu ismi. Bilhassa Moonapollo'yu sevmişti Gautama çünkü bu ad yalnızca bir Yunan tanrısını anıştırmakla kalmıyor, aynı zamanda uzay yolculuklarının ilk olarak folklorda tasavvur edildiği Doğu'ya seyahat etmiş olan Marco Polo ile de kafiye oluşturuyordu. Sık sık, uzay yarışının ilk Asya'da başladığının bir kanıtı olarak, süpernova üzerine ilk kez eğilmiş olanlar arasında bulunan eski Çin gökbilimcilerinden alıntılar yapardı. Ama Mars Café'de karar kılmadan önce yola Mir Café ve Uluslararası Uzay İstasyonu Café olarak devam etti bir süre. İnsanlar Mars'a ayak basana kadar Mars Café adını koruyacağına ise yemin etti çünkü onun gözünde Kızıl Gezegen yaşamın ve evrenin kökenlerine dair sırlar barındırıyordu. Kafenin adının, insanın yılmadan gerçeği, özgürlüğü ve bilgiyi arayışını yansıtmasını istiyordu. Bu yüzden

de duvarları yalnızca roketler, uzay araçları ve istasyonlarıyla değil, aynı zamanda uzaya yolculuk edenleri gösteren gazete ve dergi kesikleri ile de kaplıydı. Böylece Yuri Gagarin ve Aleksey Leonov, Neil Armstrong, John Glen ve diğerleriyle yan yana görülebilirdi.

Gautama uzay hakkında konuşurken daima düşler âleminde gibi görünse de, kafesi söz konusu olduğunda ayakları yere basar, müşterilerine karşı da özenli olurdu. Kaniuru'nun tek başına içeri girdiğini görmüş, onunla evrenle ilgili ayaküstü bir sohbet gerçekleştirebilmeyi umuyordu. Ama Kaniuru misafiri gelene kadar sipariş vermeyeceğini söyleyince tezgâhına ve ussal yolculuklarına geri döndü. Kaniuru Nyawira'nın yine kendisini atlatıp atlatmadığını düşünerek saatine bakıyordu sürekli. Kalkmadan önce birkaç dakika daha beklemeye karar verdi, ertesi gün neden kendisini ektiğini sormak için iş yerine giderdi muhtemelen. Nyawira'nın işyerini ziyaret etmek ve Tajirika'nın malını mülkünü incelemek için bir bahane bulmuş olduğundan kendisini daha bir yatışmış hissetti.

Tam o esnada birisi omuzuna dokundu, Nyawira sanıp hemen arkasını döndü. Bir dilenci olduğunu görünce ışıl ışıl parlayan yüzü çirkinleşti. Adamın sakat olduğunu görünce daha da hiddetlendi. Dilencinin *"Fakire bir yardım, bu bacakları istiklal harbinde kaybettim"* dediğini duyunca toptan kaybetti sabrını. Sakat adamı itip, *"Defol! O pis ellerinle bana dokunmaya nasıl cüret edersin!"* diye bağırdı. Dur durak bilmeden öyle bir bağırıyordu ki dilenciye, kopan patırtı yüzünden hülyalı düşlerinden çıkmak durumunda kalan Gautama davetsiz misafir adına ricacı olmak durumunda kaldı. Eline birkaç kuruş tutuşturup müşterilerini rahatsız etmemesini söyledi ve kapıyı gösterdi ona.

Nyawira, içeri girip masaya yerleşirken "Bir fincan çayla bir dilim kek istiyorum sadece" diye seslendi Gautama'ya. "Neden görüşmek istedin benimle?" diye sordu kaba bir şekilde.

"Geçiyordum, sana uğrayayım dedim" diye açıklama yaptı Kaniuru, Nyawira'nın nasıl baktığını görünce doğruyu söylemediğini bildiğini anladı. "Demek işyerin orası."

"Sana beni rahat bırakmanı söylememiş miydim?"

"Evet ama düşman olmamız da gerekmiyor."

"Senin dostluğunu istemiyorum."

"Dost olalım demiyordum zaten."

"Dinle. Kelime oyunlarıyla kaybedecek vaktim yok."

"Benim de öyle. Sadece şunu diyordum, insanların yolları ayrılsa bile birbirlerinden bir selamı esirgememeliler."

"Ne istiyorsun?"

"Seni hâlâ sevdiğimi bilmeni istiyorum."

"Hem kendi vaktini boşa harcıyorsun, hem de benimkini. Son pişmanlık fayda etmez. Yeniden başlarsan kalkıp giderim."

"Başka neden söz etmemi istiyorsun ki?"

"Seni dışarıya ben davet etmedim. Neden Haşmetli Hükümdarlarının gençlik kollarında olmanın nasıl bir duygu olduğundan söz etmiyorsun mesela?" dedi Nyawira, sesindeki müstehzi tonu pek de gizlemeksizin.

"Bak, Parti'nin önde gelen kimi üyelerini eleştirmekte tamamıyla haklısın, ülkemizi mahvedip itibarını yerle bir etmek isteyen tahta göz dikmiş kişiler bunlar, Cennete Yürüyüş projesinden yana olanlar gibi mesela! Hüküm, çok çok önce, İsrailoğulları Babil Kulesi'ni yapmaya kalkıştığında verildi."

"Söylentilere bakılırsa projeyi çizen senmişsin, yoksa 'bir sanatçının izlenimleri' mi demeliydim? Kendi yavruna karşı bu tavır neden şimdi?"

Güç ve imtiyazla kurduğu yeni ilişkilerle en çok etkilemeyi istediği kadın doğum günü kutlamaları sırasında yaşadığı aşağılanmayı anımsatınca yüzünü buruşturmamak için güç tuttu kendisini. Yaşanan hezimetin sebepleri üzerinde düşünerek sessiz kaldı.

Her şey Machokali'nin Kaniuru'nun öğretmenlik yaptığı Politeknik'te bir konuşma yapmasıyla başladı. Okulda bir sanat bölümünün olduğunu öğrenince bölümün öğrencilerine bir mimarın cansız çizimlerine hayat verme konusunda kendilerine güvenip güvenemeyeceğini sordu. Şayet aranızda bunu becerebilecek olan varsa beni makamımda ziyaret etsin dedi. Bir tek bu sözler... Pek çok kişinin haklı olarak "Siyasetçilerin bildik belagatli meydan okuyuşlarından biri işte canım!" deyip geçtiği muğlak bir davetti bu. Birkaç gün sonra Kaniuru ofisine giderek pat diye "Evet, yapılabilir, gönüllü olarak hizmet vermeye de hazırım" dediğinde, bakanın kendisi bile tamamen unutmuştu konuyu. Kaniuru Politeknik'e yapmış olduğu ziyareti hatırlatana kadar, adamın neden söz ettiğini anlamak bayağı vaktini almıştı Machokali'nin.

Ah, şu mu dedi bakan. Yani sen şimdi iki boyutlu bir plana bakarak ona üçüncü bir boyut kazandırabileceğini mi söylüyorsun? Yani yaşamın renkleriyle falan? "Kolay iş değil ama yapılabilir." Herkesin harcı değildi elbet ama kendisi, John Kaniuru Eldares Üniversitesi'nde sanat ve sanat tarihi okumuş, hatta biraz da mimari üzerine çalışmıştı. Sanat icra etmekte büyütülecek bir şey yoktu onun için.

Kaniuru, mutluluğa giden yoldaki ilk engelle karşılaştığında, böylesine ünlü bir bakanla çalışma ihtimali karşısında mutluluktan içi içine sığmıyordu. Machokali bir ressamdan tam olarak ne beklediğini genel hatlarıyla tarifledikten sonra güvendiği yaverlerinden birine çizimi Kaniuru'ya göstermesi için talimat verdi. "Resme yalnızca bir kez bak" dedi. "Gerisi hayal gücüne kalsın." O sıralarda Kaniuru, sanatı açısından bir esin kaynağı olacak çizimin önemine dair bir şey bilmiyordu henüz ancak kendisini kilit altında, odadan her çıktığında üstü başı aranır halde çalışırken bulunca, resmin önemli bir şey olduğunu düşünmeye başladı. Bunun Hükümdar'ın doğum günü kutlamasıyla bir biçimde bağlantılı olduğunu öğrenince ise yavere, bakandan ulusal çabalara olan katkısını tasdik etmesini rica eden bir not verdi. Yaver onu rahatlattı, sadece isminden bahsedilmekle kalınmayacaktı, belki bizzat Hükümdar'ın kendisine de takdim edilecekti; en azından insanlar kendisini görebilsin diye bir adım öne çıkması istenebilirdi. Bu sözleri duyan Kaniuru, bakanın yaverine "dostum" diye hitap ederek bol bol teşekkür etti, bu arada elçinin rüşvet talebine ilişkin tüm imalarını da duymazdan gelmişti. Yaver "Bu nasıl bir insan böyle? Haber getiren birinin rüşvet yemesi gerektiğini bile bilmiyor!" diye düşündü. Resim hocalarının kabalığına sinirlenmiş halde, bakana öğretmenin isminin herhangi bir yerde geçmesini istemediğini söyledi. Nasıl da fedakâr bir öğretmendi! Bu ihanetten habersiz olan Kaniuru, günlerce halkın karşısında sahneye çıkmanın nasıl muhteşem bir şey olacağını düşündü. Arkalarda bir yerde oturacak, ismi söylendiğinde kalabalığı yararak kürsüye kadar yürümek zorunda kalacaktı. Yalnızca ayağa kalkması bile istense, binlerce kişi başını çevirip kendisine bakıyor olacaktı. Ancak herkesin şükran dolu ilgisine mazhar olmak yerine, yalnızca yakınında oturanların öfke dolu el kol hareketlerine maruz kalmış, bir polisten de düzeni bozacak olursa silahıyla gününü

göstereceğine dair uyarı almıştı. Kendisine bir pislik gibi davranmış olan Machokali'yi nasıl affedebilirdi?

O ânın acısını bir kez daha yaşasa da, yeniden elde etmeye çalıştığı kadının önünde zayıflık göstermemek için kendisini tuttu.

Nyawira'nın törende olmadığını öğrenince azıcık rahatlamıştı, hakikat anlatanın gözündedir derler, bu nedenle de Nyawira'nın, olan biteni kendi bakış açısından görmesini sağlamaya çalışıyordu.

"İnan bana, şu çılgınlığı Machokali'nin ısrarıyla çizdim. O, daha ziyade yaverleri mimari tasarının bir örneğini verdiler bana ve onu Cennete Yürüyüş'e dönüştürmemi istediler. Dürüst olmak gerekirse tüm projenin aptalca olduğunu düşünüyordum, bunun için bakanın ismimden bahsetmemesi konusunda o kadar ısrarcıydım."

"Alçakgönüllü oluşuna hayranım" dedi Nyawira. "Tevazu küçük düşmekten daha caziptir kesinlikle."

"Alaylarını kendine sakla. Sana bir şey diyeyim mi, Hükümdar'ın Partisi'nde hâlâ kaya kadar sağlam liderler de var. Örnek mi, Bakan Silver Sikiokuu. O da bu saçmalığa destek veriyor olabilir, zaten bu sebeple bu duvarlarda gördüğümüz kimi örneklere göre yapılacak şahsi bir uzay gemisi gibi parlak bir fikri ortaya attı. Yapılmış olan yeniden yapılabilir. Uzaya hükmeden Hükümdar'ı düşünsene bir. Sikiokuu siyasi bir deha, dahi bir vizyoner."

"Giderek ilginçleşiyor. Sahibin kim senin? Bakan Sikiokuu mu, yoksa Haşmetli Hükümdar mı?"

"Hükümdar'ın Partisi'ne mensup olduğumu söylemekten utanmıyorum. Mutlak sadakat. Yüzde yüz. Onun bilge liderliği olmasaydı ne olurdu halimiz? Machokali gibiler bu ülkeyi yönetiyor olsaydı başımıza gelecekleri bir düşün! Hükümdar'ın gençlik kollarına üye olmak partizanca bir tavır değil, bir vatanseverlik görevidir. Üniversite hocaları ve doktoralılar bile aramıza katılıyor. Senin gibi kızlara da ihtiyaç var artık. Genç Kız Kolları."

"Ben kadınım, boşanmış bir kadın."

"Hükümdar'ın Gençlik Kollarında cinsiyete ya da yaşa dayalı hiçbir ayrımcılık olmadığını öğrenmeni istedim. En ateşli üyelerimizden kimisi kadın. Birkaç profesörün yaşı ellinin üzerinde. Sikiokuu'nun kendisi bile gençlik hareketinin başında yer alıyor, gerçek bir halk adamı. Üye gençlerin mutlu olmalarını hedefliyor. Senin gibi kadınların da katılmasını istiyor..."

"Tavşan kulaklı Sikiokuu'na git ve Nyawira'nın siyasetin patronlarına boyun eğmediğini söyle."

"Ne fark eder ki? Sen de Machokali'nin sadık bir destekçisi olan Tajirika adına çalışıyorsun artık."

"Evet ama siyasi aktivist olarak çalışmıyorum. Gündelik işler yapan sıradan bir çalışanım ben."

"Son günlerde şirketinizin kapısından eksik olmayan şu kuyruğun nesi sıradan?"

"Daha az önce geçerken tesadüfen uğradığını söylememiş miydin? Yani bütün gün buralardaydın? Bu arada, daha büyük bir burun yaptırmak için ne zaman Londra'ya gidiyorsun?" diye sordu Nyawira ve Kaniuru'nun burnunun daha da büyük olması halinde nasıl görüneceğini hayal etmeye çalışırken güldü. "Machokali gözlerini büyüttürdü, Sikiokuu kulaklarını, Big Ben Mambo ise ağzını, daha doğrusu dilini. Haşmetli Hükümdar'ımızın düşmanlarının kokusunu kim senden daha iyi alabilir ki?"

"Nyawira, beni dinle. Haklısın. Ara sıra geçerim buradan. Ama Tajirika için değil. Bugün beni buraya getiren ne Tajirika ne de işleri. Kalbimin sesini dinledim, lütfen gitme. Kal ve beni dinle. Daha ne söyleyeceğimi bile bilmiyorsun. Seni istiyorum. Senden uzak kalmak zor, neredeyse imkânsız benim için. Özel hayatına karışmayacağım, nerede yaşadığını bilsem bile. Ama istediğim yerde özgürce dolaşabilirim. Dün bu yoldan geçerken seni bir adamla gördüm, derin bir sohbete dalmıştınız."

"Kiminle istersem konuşamaz mıyım?"

"Ben de bundan söz ediyorum işte. Konuştuğun adam herhangi biri değil."

"Aman ne ilginç!"

"Lütfen önce beni dinle, sonra kendi kararını kendin verirsin. Bugün yanına geldiğimde tabelayı değiştirdiğin yer var ya, işte oraya yakın bir yerde oturuyordunuz. Siz ayrıldıktan sonra sadece merhaba demek için peşinden gelme isteği duydum ama adama dair bir şey kalıp onu gözleme isteği yarattı bende. Birini beklermiş ya da gidecek bir yeri yokmuş gibi uzun bir süre orada oturdu. En sonunda caddede ilerlemeye başladı, ben de onu takip ettim. Santamaria ya da o civarlarda bir yerde durdu ve yolunu kaybetmiş gibi bir duvara yaslandı. Çok geçmeden yeniden yola koyuldu, Hükümdar Meydanı ve Paradise'a varana kadar yürüdü. Ve ne yaptı dersin? Umumi bir tuvalete girdi..."

Nyawira yüksek sesle gülmesine engel olamadı. Kaniuru'nun ses tonu nasıl da ciddiydi! İnsanların umumi tuvalete girmesinin nesi garipti? Ama bu tuvaletlerin nasıl da pis olduklarını anımsayınca Kaniuru'nun endişesini yerinde bulacaktı neredeyse.

"İstediğin kadar gül ama inan bana, gülünecek mevzu değil bu. Kendi gözlerimle gördüm tuvalete girdiğini, kapıda nöbet tuttum ve yalnızca yırtık pırtık giysiler içinde bir dilenci çıktı dışarı. Ama o çıkmadı. Hiçbir şeyi gizlemiyorum, yalnızca gerçekleri anlatıyorum sana. Uzunca bir süre bekledikten sonra tuvalete girmeye karar verdim, böylece olan biteni de görmüş olacaktım. İçeride bir Allah'ın kulu yoktu. Adam resmen buhar olup uçmuştu."

"Bir uzaylı olsa gerek. Mars'a geri dönmüştür" dedi Nyawira, anlatılanları hafife aldığını göstermeye çalışarak.

"Şakası yok bu işin. İyi tanıyor musun şu adamı?"

"Hayır" dedi, Kaniuru'dan sıkılmış gibi esneyerek. "Ya da şöyle söyleyeyim, eğer şu bahsettiğin kişi tahmin ettiğim kişiyle aynı ise, dürüst olmak gerekirse, onun hakkında bizim ofise iş aramak için gelmiş olmasından başka bir şey bildiğim söylenemez."

Yalan makinesi testine girmiş olsa geçemezdi Nyawira çünkü bunları söylerken bile endişesi artıyordu. Kamiti nasıldı acaba? Ona bir şey mi olmuştu yoksa? Kaniuru bir şey mi gizliyordu?

"Duymak istesen de istemesen de seni önemsiyorum, kötü arkadaşlıklar nedeniyle başına bir iş gelsin istemem. Batıl inançları olan biri değilimdir ama bu adam insan değil. Cin ya da bir canavar olabilir."

"Bir canavar ve hükümette değil?" diye karşılık verdi Nyawira zoraki bir gülümseme ile. "Kendimi savunabilirim."

El çantasını aldı ve gitmek üzere ayağa kalktı. Kamiti'yi düşünüyordu. Acaba günü nerede ve nasıl geçirmişti? Çektiği onca çileye ilaveten şimdi bir de peşine düşmüş eski kocayla uğraşmak zorunda kalacaktı. Bunaldığını hissetti ama Kamiti'ye bir zarar gelmiş olması ihtimalini düşününce yüreği hop etti, üzülse mi sevinse mi bilemedi.

"Bak" dedi Kaniuru'ya. "Beni öldürmeyi planlayan birine rastlarsan bile bunu kendine sakla. Senden gelecek hiçbir şeyi istemiyorum. Beni düşünüyormuş numarası yapmaya kalkma sakın."

Çay ve kekin parasını ödemek için tezgâha doğru ilerleyen kadına baktı Kaniuru. Bir kez olsun dönüp arkasına bakmadan

çıkıp gitti Nyawira. Kaniuru ciddiye alınmamış olmaktan kaynaklanan bir hüzünle oturuyordu ama gördüğü şeyden öylesine emindi ki... Gözleri ona oyun oynamış olabilir miydi?

"Hayır. Adam insan ama insandan da fazlası" diye mırıldandı kendi kendine, Paradise'ın kapısının dışında tanık olduğu gizemden dolayı kafası hâlâ karışıktı.

15

Memur Arigaigai Gathere, Kargalar Büyücüsü kendisine perili evi terk etmesini emrettiği gün başına gelenleri anlatırken aynı sözcükleri sarf etmişti. Tuhaf. Önce bir kadının yumuşak ses tonu ile konuştu benimle. Sonra aynı ağızdan bir erkeğin böğüren sesi çıktı, defolup gitmemi ve büyülü güçlerinin oyun alanını kirleten ayaklarımı yıkamamı emreden sesi. Yemin ederim ki doğru! *Haki ya Mungu*, şu adam, o bir insan, ama bir insandan daha fazlası. A.G.'nin sözleri fesat değil huşu, saygı ve hayranlık geçiriyordu dinleyenlerine çünkü şöyle diyordu onlara: "Bugün neysem ve neyim varsa hepsini Kargalar Büyücüsü'nün maharetine borçluyum."

"Onun sözlerine nasıl itaatsizlik edebilirdim? En küçük bir tereddüt yaşamadan evime kadar koştum, ayaklarımı ve ellerimi defalarca yıkadım ve aynı saat içinde Santalucia'ya geri döndüm. Bu kez kapıya dokunmamaya ya da çok yaklaşmamaya özen gösteriyordum. Kapı beni içeri davet edermişcesine kendiliğinden açıldı ve yaşam alanının kutsallığına adım atmış oldum. Sonra yeni bir emir geldi: Küçük pencerenin önünde dur. Pencere tıpkı Katolik kiliselerindeki günah çıkarma odacıklarını anımsatıyordu, tek farkı kafesle kapatılmamıştı ve insan içerideki kişinin yüzünü ve gözlerini açıkça görebiliyordu. Ama ne gözler! Ateş topları gibiydiler tıpkı."

"'Yüreğin kabarmış biraz' dedi ses."

"'Evet, evet' dedim çabucak."

"Çok mu derdin var?"

"Evet! Evet!"

"Seni Kargalar Büyücüsü'ne getiren nedir peki?"

"Sesi gür, yumuşak ve teskin ediciydi, daha öncekinden öylesine farklıydı ki bir açıklama mı yapıyor yoksa soru mu soruyor emin olamıyordum."

"Tam anlamıyla düşüncelerimi okuyorsunuz dedim. Yıllardır polis teşkilatındayım ama ne kadar çok çalışırsam çalışayım bir türlü terfi alamadım. Kargalar Büyücüsü, büyüyle önümü kesen düşmanlarımın olduğundan eminim."

"Kalbin bunu mu söylüyor sana?"

"Evet!"

"Neden? Bunun doğru olduğundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Çünkü kalp asla yalan söylemez. Tam bir işkolik sayılırım. Trafikte görevdeyken, diğer tüm polislerden daha çok ceza yazarım mesela. Bilhassa *matatu*'lara karşı oldukça katıyımdır. Kendi kendime soruyorum: Neden hiç terfi almadım? Ve hep aynı fısıltıyı duyuyorum: Gölgesi seninkiyle çakışan biri var."

"Gölgesi seninkiyle çakışan şu kişi, tanıyor musun onu?"

"Ah, hayır. Bu tip kişiler karda yürür izlerini belli etmezler. Herkes olabilir, komşum ya da iş arkadaşlarımdan biri. Yahut ceza kestiğim *matatu* şoförlerinden biri bile olabilir."

"Benden ne istiyorsun?"

"Kalbim küt küt atıyordu. Her kimse o kişi, düşmanıma karşı bu kadar amansız olduğumu fark etmemiştim. Bu konu bir yana, artık benim Memur Arigaigai Gathere olduğumu öğrenecekti. Bir daha asla, ne benim kariyerime ne de bir başkasınınkine bunca yıldır yaptığı gibi zarar veremeyecekti. 'Onu bulup ortaya çıkarın! Yeryüzünden silin!' dedim neşe dolu bir umutla."

"Bir insanı öldürmek mi? Kolay iş olmadığını bilirsin."

"Bizler, Hükümdar'ın polis memurları için değil" dedim ona. "Hükümdar'ın iktidarını tehdit eden herhangi bir canın bizim gözümüzde zerre değeri yoktur."

"Susmuştu büyücü."

"'Hükümdar'ın polis memurları için insanın canını almaktır kolay olan, ruhunu değil.' Sesi en çalkantılı ruhları bile yatıştıracak bir yumuşaklıkla daha da etkileyeci hale gelmişti."

"'Tam üstüne bastınız' dedim Kargalar Büyücüsü'ne, 'çünkü düşmanımın kim olduğunu bilseydim onu parçalara ayırmak kolay olurdu, ama kim olduğunu bilmediğimden uykuda da olsam uyanık da olsam bana işkence ediyor. Bunun için kendi kendime soruyorum: Nasıl olur da bu kişi daima aklımda ve kalbimde olur da yine de ben onun kim olduğunu söyleyemem? Sayenizde anla-

dım artık. Kötü ruh biçimine bürünmüş olduğu için. Evet, ruhları öldürmek kolay değildir. İnanın bana, Kargalar Büyücüsü, bu civardaki tüm köy ve kasabalardaki büyücü hekimlere gittim ve hepsine aynı bilmeceyi sordum: *Olmayan düşmanlarım var - Bilin bakalım, kimdir onlar?* Ancak hiçbiri beni bu zulümden kurtarıp da mışıl mışıl uyumamı sağlayamadı.'"

"'Başkalarının yapamadığını benim yapabileceğimi nereden biliyorsun?'"

"'Gücünüzü biliyorum' dedim ona açık açık. 'Dün gece çatıdan sarkan büyü demeti gözüme iliştiğinde olduğum yere çakılıp kalmış gibi hissettim. Kendi kendime, işte aradığım büyücü dedim. Öyle düşünmekle beni şimdiden haklı çıkardınız. Olduğunu bildiğim ama olmayan düşmanlar bilmecesini çözebilecek tek kişisiniz siz. İlk kez düşmanlarımın kimler olduklarını biliyorum. Kötü ruh kılığına girmişler. Gerçi bunun için kanıta ihtiyacım yok. Siz ki kuşların kanatlarındaki gücü alabiliyorsunuz, evet, siz ki kargaları ve şahinleri bile gökten indirebiliyorsunuz, sıradan bir ölümlü, bir ruh olsun ya da olmasın, gücünüze nasıl karşı koyabilir? Kargalar Büyücüsü, sizin adınız bile sahip olduğunuz kudretin kanıtı.'"

"'Bir aynan var mı?' diye sordu."

"'Hayır.'"

"'Ayna taşımaz mısın yanında?'"

"'Hayır.'"

"'Kendine nereden bakıyorsun?'"

"'Halimden memnunum. Çok sık bakmam aynaya.'"

"'Aynaya pek bakmıyorsan nereden biliyorsun bunu?'"

"'Biliyorum işte.'"

"'Bazen trafikte göreve çıktığını söylemiştin.'"

"'Evet.'"

"'Aynaları olmayan bir aracın sürücüsünü durdurduğun oldu mu hiç?'"

"'Aynaları olmayan mı? Aynası olmadan nasıl kullanabilir ki aracını? Aynası olmayan bir aracın sürücüsü hem kendi yaşamını hem de başkalarınınkini tehlikeye atar. Kırık bir ayna bile tehlike arz eder.'"

"'Senin gölgenle çakışan gölgeler olduğunu söyledin.'"

"'Evet.'"

"'Gölgelerimizi görmek için aynalara ihtiyacımız vardır. Başka insanların bizim gölgelerimizle çakışan gölgelerini görmek için de aynalara ihtiyacımız vardır. İki bin iki yüz elli buri karşılığında benimkini ödünç alabilirsin' dedi."

"Üzerimde çok para yoktu o sırada, bu nedenle öğleden sonra tekrardan geleceğimi söyledim ona."

"Eve döndüm, üniformamı giyip işe geçtim. Geç kalmıştım. Amirim Wonderful Tumbo çok kızgındı bana. Sizler, hikâyemi dinleyenler, birazdan anlatacaklarımı nasıl sözcüklere döktüğüm konusunda hiçbir fikrim yok dediğimde inanın bana. Selam verip Efendim diye hitap ettim ve bütün geceyi, Global Bank heyetine rahatsızlık vermek için Paradise'a giden bazı kişileri takip ederek geçirdiğimi söyledim doğruca. Bu yaratıkların sıradan faniler değil cinler olduklarını belirttim. Öyle olduklarını biliyordum çünkü durmak istediğimde bile durmayı başaramamıştım. Eldares'in etrafındaki çayırlık alana kadar zorla sürüklemişlerdi beni, orada yolumu kaybedeceğimi umuyorlardı. Ve Efendim, inanın bana koşmuyorlardı ama yine de onlara yetişemedim. Onları vurmayı denedim ama silahım ateş almadı. Ve kendi kendime şöyle dedim: Onlarla gün ağarana dek çarpışacağım. Kalbimin ta derinliklerinden bu iki cinin Hükümdar'ımızın sağlığına hiç iyi gelmeyeceğini biliyordum ve hayatım pahasına da olsa onların planlarını bozmak benim yasal görevimdi. Bir gece önce yaşadıklarım yavaş yavaş ortaya çıktıkça amirimin yüzünde önce öfke, sonra endişe, ardından da sırasıyla telaş ve korku ifadesi belirdi. Ama hürmetkâr bir korku ifadesiydi bu, karanlıkta tehlikeli cinlerle nasıl çarpıştığımı işitince, beni yeni bir ışıkta görüyor ya da belki de onların güçlerinden bir kısmının bana geçmiş olduğunu düşünüyormuş gibiydi. Başka soru sormadı, fırça atmak yerine çıkabileceğimi, üstlerini, gerçekleştirmiş olduğum bu fevkalade çetin görevden haberdar edeceğini söyledi.

"Motorsikletime atlayıp yola çıktım. Hedefim büyük nakliye firmalarının araçlarıydı çünkü çoğu kaçak mal taşır, mallarını denetletmektense binlerce buri rüşvet ödemeyi tercih ederlerdi. Bir polis memuru için bulunmaz nimetti bu, tabii bir talihsizlik eseri kodamanlardan birine ait bir araca iliştiysen hapı yuttun demekti çünkü böyle bir aracı durdurmak bile işini kaybetmene yol açabilirdi. Aracın gerçek sahibinin kim olduğundan emin

olana kadar rüşvet isteme konusunda aceleci davranmamalıydı insan. Ama ben ne zaman harekete geçilip ne zaman geçilmeyeceğini hissetme konusunda iyiydim. Saat bir olduğunda iki bin iki yüz elli buriden fazlası vardı cebimde. Nakit. Doğru! *Haki ya Mungu*! Tıka basa banknotla dolmuştu ceplerim."

"Üçüncü kez Kargalar Büyücüsü'nün mekânına döndüm. Kapı yine kendiliğinden açıldı. Ama tam girmek üzereydim ki sesin, bu kutsal mekânı üniformam, rozetim ve silahımla kirletmememi söylediğini işittim."

"Tekrardan eve döndüm. Duydunuz mu bunu? O gün tam dört kez eve gönderdi beni Kargalar Büyücüsü. Beni güçleri konusunda ikna eden de bu oldu sonunda. Böylesi bir ayrıntıyı gözünden kaçırmayacak bir büyücü hekim göreniniz olmuş muydu daha önce? Sivil kıyafetlerimi giydim ve hiç vakit kaybetmeden oraya döndüm. Ne derler bilirsiniz. Kişinin davranışları ihtiyaçlarının aynasıdır. Emirlerini ve arzularını yerine getirmedeki çabukluğum görünmez hasımlarımın kötülük tasarılarına karşı umutsuzca deva aradığım konusunda ikna etmiş olmalıydı onu."

"Parayı masanın üzerine koymamı söyledi ki derhal öyle yaptım."

"'Beni iyi dinle' dedi yine aynı yatıştırıcı ses tonuyla. 'Gözlerini kapa ve zihnini tüm düşüncelerden arındır. Zihninin kuytularında bir resim vücuda gelecek, oluştuğunda onu aynaya hapsedeceğim, tıpkı faks cihazları ya da bilgisayarların imgeleri kopyalaması ve onları görünmeden iletmesi gibi. İmge aynama hapsolur hapsolmaz keskin bir bıçak alıp onu kazıyacağım ve o andan itibaren düşmanın sonsuza dek yok olmuş olacak.'"

"'Yüzümü ellerimle kapayıp gözlerimi sımsıkı yumdum ve bekledim. Gerçekten de birkaç saniye sonra zihnimin kuytularında bir yerlerde bir imge oluşmaya başladı ama kime ait olduğunu bilmiyordum çünkü şekli ve yeri sürekli değişip duruyordu. Yine de bağırdım 'Evet, bir resim görüyorum ama sabit durmuyor.'"

"'Düşmanların çok kurnaz ve hilebazlar ama işte orada! Tut onu orada!" diye emretti bana. 'O şey her ne ise, tüm zihin gücünle onu öylece hareketsiz kılmaya çalış. Gitmesine izin verme! Tamam! İşte böyle!'"

"Bıçağının aynayı kazıma sesi yüzünden sanki büyücü dişlerimi kazıyormuşcasına içim bir fena olmuştu. Aniden kafamdaki o muğlak imgenin bir patlamayla binlerce yıldıza dönüştüğünü ve zihnimin karanlık köşlerinde yok olup gittiğini gördüm."

"'Görüntü hâlâ orada mı?' diye sordu."

"'Hayır' diye karşılık verdim. 'Gitti. Karanlıkta yok olan yıldızlar gibi.'"

"'İşte bu kadar!' dedi."

"Gözlerimi açtım ve tuhaf bir şey hissettim. Doğru, *Haki ya Mungu!* Size şu anda bu hikâyeyi anlatan bu kişi, şu anda karşınızda duran bendeniz, Memur Arigaigai Gathere ismi söylendiğinde dönüp bakan bu kişi, bu adam gözünde yaş hissetti, ama bunlar ıstırap gözyaşları değil ansızın kalbinden ve yaşamından yılların ağır yükü kalkan bir adamın sevinç gözyaşlarıydı."

"'Evine dön' dedi bana nazik bir tonda. 'Tüm yapman gereken, *matatu*'ların da dahil olduğu bir trafik kazasının yaşanıp yaşanmadığını öğrenmek. Bugün değilse yarın, yarın değilse sonraki gün. Düşmanın büyük olasılıkla ölümcül yara alanlardan biri olacak. Bugünden itibaren bir daha asla bir dilenciyi, bir falcıyı, bir şifacıyı, bir büyücüyü ya da bir cadıyı rahatsız edeyim deme. Muhtaç birine zarar verecek olursan, büyü senin aleyhine dönecektir. Sahip olduğun her şey, huzur da dahil elinden alınacaktır. Şimdi git! Eylemlerin ruhunun aynası olacaktır. Aynaya bak, daima!'"

"Duraksadım. Aklımda başka bir şey daha olup olmadığını sordu bana. Evet, canımı sıkan bir şey vardı. Zihnimde ana hatlarıyla bir imge oluşmuş olsa da yine de düşmanımın kim olduğunu söyleyemezdim, sokakta onunla karşılaşacak olsam bile. Büyücüye sordum: Düşmanımın adını söyleyebilir misiniz bana, imgesini kazıdığınız düşmanımın?"

"'Hayır' dedi. Onun ortadan kayboluşunu saplantı haline getirerek geceleri uykuların kaçsın istemem. Yaşamına en iyi ayna tutacak olan şey düşmanlarının eylemlerinden ziyade senin kendi eylemlerindir. İşte bu nedenle sürekli olarak başkalarının sana ne yaptığına değil, senin başkalarına ne yaptığına odaklan dedim sana.'"

"Şimdi anlıyor musunuz? İşte bunun için adamın insan olduğunu ama insandan da fazlası olduğunu söyledim size. İnsanın kalbindeki tüm yükü alıp götürüyor. Böyle söylüyorum çünkü eskiden tamamıyla güvenirdim eylemlerime –size bir işkolik olduğumu söylemiştim– ama o, kendi eylemlerime odaklanmamı salık verdi. Belki de düşman eylemlerimde gizliydi. Bunu biliyor

olsaydım düşmanlarımı çok daha önce keşfetmiş ve kendimi bir sürü cefadan kurtarmış olurdum. Tekrardan üniformamı giyip işe döndüm. Artık hiçbir endişem kalmamıştı bu dünyada. Islık çalıyor, neşeyle dolaşıyor ve amirim Wonderful'Tumbo da dahil karşılaştığım herkese karşı dudaklarımdan 'Nasılsınız' sözünü eksik etmiyordum."

"Tekrardan yola dönmek yerine doğruca emniyet müdürlüğüne gitmiştim. Sizlere yalan söyleyecek değilim. Dünyada korkacak bir şeyim kalmamış olsa da ilk kehanetin gerçekleşip gerçekleşmediğini bilmek istiyordum. *Matatu*'ları da kapsayan kaza bildirimi var mıydı hiç? Yollarımızın durumu göz önüne alınacak olursa – bağımsızlık kazanıldığında asfalt olan az sayıdaki yol bile derin çukurlarla kaplıydı – hiç kaza olmamış olmasına şaşardım doğrusu ama insan yine de emin olamazdı, kader öylesine oyunbazdı ki."

Tam bu noktada A.G. sanki ölüm saçan yolları düşünüyormuş gibi ara verecekti konuşmasına. Dinleyiciler hikâyesine devam etmesi için seslenmek durumunda kalacaklardı. A.G. boğazım kurudu diyecek, dinleyiciler bardağını doldurur doldurmaz enerjisinin yerine geldiğini hissedecek ve hikâyesine kaldığı yerden devam edecekti.

Sonra da emniyet müdürlüğüne gidişini ve günlük vukuat kayıtlarını isteyişini anlatacaktı. Kalbi deli gibi atıyordu: Ya yollardaki çukurlar kurban talep etmedilerse o gün? Ya herhangi bir *matatu*'nun karıştığı bir kaza yaşanmadıysa? Ama boş yere endişelenmişti, gördüğü şey karşısında istemsizce feryat koparmıştı. Daha bir saat evvel en az on *matatu*'nun karıştığı kazalar yaşanmıştı Aburiya'da, sırf üçü Eldares'te gerçekleşmişti. Bunlardan biri bir polis aracı ile kafa kafaya çarpışmış, üçü polis olmak üzere on beş kişinin ölümüyle sonuçlanmıştı kaza.

Yaşadığı o ilk şok, yerini çabucak düşmanının da ölümcül yara alanlardan biri olup olmadığını öğrenme konusunda duyduğu dayanılmaz arzuya bıraktı. Günlük polis kayıtlarının sayfalarına delirmişcesine göz atmaya koyuldu. Tam anlamıyla kayıtlara kaptırmıştı kendisini.

Hayati tehlikesi olanların adları lazımdı ona ama bilgi yetersizdi. Sonra düşmanının ne adını ne de fiziksel özelliklerini bildiğini hatırladı. Önemli olan, Kargalar Büyücüsü'nün de dediği gibi,

düşmanı her kimse yok edilmişti ve on beş cesetten biri de o olmalıydı.

Böylelikle kehanet gerçekleşmişti. Düşmanı artık yoktu. Hayatının akışı değişecek mi diye beklemeye koyuldu. Elbette ki ileriye doğru olacaktı bu değişim, kesinlikle geriye doğru olamazdı, kalbi öyle söylüyordu...

16

Eve vardığında Nyawira'yı şaşkına çeviren şey evin intizamı olmuştu. Kamiti tüm örümcek ağlarını temizlemiş, yerleri ve duvarları yıkayıp mutfağı düzenlemiş, yatak takımlarını değiştirmişti. Eskilerini de yıkamış, kurutmuş ve ütülemişti. İşte ve Mars Café'de geçirdiği zorlu günün ardından adeta mest olmuştu. Sıcaklık ve intizamla sarılıp sarmalanmış gibi hissediyordu kendisini.

Et suyuna domatesli ve ıspanaklı bir çorba bile yapmıştı Kamiti, *ugali* de eklenince akşam yemeği hazır olacaktı. Kaniuru, birlikte yaşadıkları onca ay boyunca hiç yapmamıştı bu kadar çok iş. Tüm gün çalışıp aynı anda eve girdiklerinde bile Kaniuru daima oturur, Nyawira'nın yemeği pişirip, sofrayı kurmasını ve arkasından da bulaşıkları yıkamasını beklerdi.

"Sana yeni bir isim koyacağım" dedi Nyawira çantasını masaya koyup bir sandalye çekerken. "Bundan böyle sen Temizlik Büyücüsüsün."

"Bana sadece Karimiri'nin oğlu Kamiti de. Çay?"

"Hayır demem" derken mutlulukla cıvıldıyordu Nyawira'nın sesi.

Kamiti mutfağa gidip gazlı ocağa bir çaydanlık su koydu. Nyawira ayağa kalkıp mutfak kapısının kirişine sırtını vermiş, Kamiti'nin iş yapışını izliyordu.

"Bütün bölgenin diline düşerim artık" dedi Nyawira.

"Nedenmiş o?"

"Ev sahibinin misafirin yemek hazırlamasına izin verdiği nerede görülmüş?"

"Tanzanyalı *Mwalimu* Nyerere ne derdi? 'Misafir iki gün keyif çatar..." diye başladı Kamiti.

"... üçüncü gün çapayı kapar" diye sözü tamamladı Nyawira. "Nyerere'nin sözü değil ki bu, bilinen bir Svahili atasözü."

Çaydanlıktaki su kaynamıştı. Kamiti çay yaprağı almak için mutfak dolabına gitti ama Nyawira ondan önce davrandı.

"Tembellik ediyorum. Bırak da bunu ben yapayım" dedi Nyawira dolaptan bir paket çıkarırken.

"Hayır, çayı ben yapacağım" diyerek paketi Nyawira'nın elinden kaptı Kamiti. Bir kaşıkla biraz çay yaprağı çıkardı ama tam onları suya koyacakken duraksadı ve sordu: "Nasıl seversin çayı? İngiliz usulü mü yoksa Aburiryalı usulü mü?"

"Bizim usul, sütte demlenmiş olsun lütfen."

Kamiti çay yapraklarını kaynayan suya koydu, ardından da sütü ekleyerek karışımı biraz daha kaynattı. Çaydanlıkla ilgilenirken şöyle dedi: Çay yapma şeklimizin bize özgü olmayıp Hindistan'dan geldiğini biliyor muydun?"

"Bu yöntemi siyah Aburiryalılardan almış olduklarını sanıyordum."

"Hayır, tam tersi. Çay aslen Hindistan, Çin ve Japonya çıkışlı. İngilizler çay içmeye Hindistan'la, muhtemelen de kolonyal Hindistan'ın ilk başkenti olan Madras'ta başlamışlar. Ama çay yapımı ülkeden ülkeye farklılık gösteriyor. Japonya'da son derece itinayla yapılan çay seremonileri var."

"Çin'e ve Japonya'ya da gittin mi?"

"Hayır, başkalarından edindiğim bilgiler. Çoğunu Japonya'da Kyoto Üniversitesi'ndeki bir arkadaşımdan gelen mektuplar sayesinde öğrendim. Ben Madras'a giderken o da Kyoto'ya gitmişti. Şimdi seksen sekiz tapınaklı bir ada olan Şikoku'da yaşıyor. Bu nedenle, gerçekte yalnızca Hindistan'da kimi uygulamalarını doğrudan gördüm, özellikle de Madras'ta. Birkaç arkadaşım bir keresinde arabayla Haydarabad'dan Warangal'a götürmüştü beni. Yol kenarında bulunan birkaç çay ocağında mola vermiştik, diyebilirim ki benzerlikler..."

"Hey! Dikkat et, çay taşıyor!" diye bağırdı Nyawira ocağa doğru ilerleyerek ama Kamiti ondan önce davrandı ve gazı kapadı.

"Mutfakta bir erkeğe tam olarak güvenemem" dedi Nyawira çaylarını içmek üzere masaya otururlarken. "Tadı güzelmiş."

Ev işlerindeki hamaratlığı konusunda Kamiti'ye iltifatta bulundu Nyawira, birlikte güldüler buna. Sonra Kamiti ciddileşti.

"Gerçeği bilmek ister misin? Aslında şu polis memurunun ardında bıraktığı iğrenç kokudan arındırmaya çalışıyordum evi."

"Memur Arigaigai Gathere mi? Yine mi geldi?" diye sordu Nyawira ve arkasına yaslanarak hikâyeyi pür dikkat dinlemeye koyuldu. "O kadar çok mu ihtiyacı varmış büyüye?"

"Doğrusu ben bile geri dönmesini beklemiyordum" dedi Kamiti. İş aramak üzere tam evden çıkmak üzereyken geldi. Uzaktan gördüm onu ve kapıyı açık bırakarak içeri girdim. Derhal mutfağın mabet, oturma odasının da bekleme odası olmasına karar verdim. Mabetle bekleme odası arasındaki küçük pencereden konuşacaktık."

Kamiti, Memur Arigaigai Gathere'ye bir daha asla dilenci ve falcıları rahatsız etmemesi konusunda yaptığı uyarı da dahil tüm hikâyeyi anlattı Nyawira'ya.

"Ya durumu değişmezse?"

"Buradan ayrılmadan önce değişmeye başladı bile vaziyeti."

"Nasıl?"

"Kendi kendine yarattığı vesveselerden kurtulmuştu bile."

"Peki ya terfi almayacak olursa?"

"O zaman buraya geri dönecektir."

"Parasını istemek için mi?"

"Hayır, kehanetlerin neden gerçekleşmediğini öğrenmek amacıyla daha fazla para getirmek için. Sorun benim bu işe devam edip edemeyeceğim."

"Neden olmasın? Tüm ihtiyacın olan birkaç deniz kabuğu, kuru kemik, Sodom elması, çuldan yapılma bir kıyafet ve bir tabure. Artık hazırsın! Ya da en iyisi kendi STK'ni neden kurmuyorsun?"

"STK mi? Büyücülük STK'si mi?"

"Evet. Kâhinlik ve büyüyle tedavi. Büyüyle yapılan her şey için danışmanlık yapacaksın" diye sürdürdü sözlerini Nyawira, kendi önerilerine gülerek.

"Danışman büyücü mü? Belki bir kartvizitim bile olur: 'Kargalar Büyücüsü. Kâhinlik güçleri. Kehanette bulunma, şifa verme ve büyü bozmada uzman" dedi Kamiti aynı havada. "Evet, büyü ile yapılan her şey ama her şey. Böylesi az bir yatırımla bu kadar kârlı başka bir iş gelmiyor aklıma. Ama şu koku!" diye ekledi sesinde farkedilir bir değişiklikle.

"Koku mu? Hangi kokudan söz ediyorsun? Ah, tamam, ortalığı polis memurunun kokusu çıksın diye temizlediğini söylemiştin. Sokaklarımızdaki toplanmamış çöplerin o iğrenç kokusundan daha kötü olamaz kesinlikle" dedi Nyawira.

"Ne olduğunu bilmiyorum" diye sakince söze girdi Kamiti, kendi kendine konuşur gibiydi. "Tam olarak açıklayamam ama koku çürümekte olan çöp, iğrenç bir geğirti ya da gaz kokusundan da beterdi. Kimi zaman sokaklarda yürürken havaya karışmış olan diğer tüm kokular arasından da seçebiliyorum bu kokuyu, sık sık üzerlerine bu koku sinmiş insanlara ve binalara rastlıyorum. Ama aynı şekilde taptaze kokusuyla tüm iğrençlikleri defeden insanlarla da karşılaşıyorum. O rezil kokuyla ferah kokunun burun deliklerime ulaşmak için mücadeleye giriştiği zamanlar oluyor bazı, tıpkı nefse hükmetmek için savaşan iyi ve kötü ruhlar gibi. Bugün bir şekilde senin gidişin ve polis memurunun buraya gelişi ile ilgili olmalı. Nasıl ifade etmeli bilemiyorum.

"Yağmur sonrası güneş parıldarken alabildiğine uzanan kırları görmüş gibi olursun. Yere düşmeden önce tıpkı gümüşten bocuklar gibi yaprakların ve çiçeklerin üzerinde zarafetle asılı duran çiy tanelerini görmüş gibi olursun. Kimi zaman topraktan gökyüzüne bir buğu yükselir, bir tanrıçaya adak sunar gibi tıpkı. Onu izlerken eli kulağında bir doğumun izlerinin ılıklığında yıkandığını hissedersin. Nyawira, sen yakınımdayken çiçeklerin açtığı, arı ve kelebeklerin yaşam balı yapmak üzere özsu toplayarak uçuştuğu kırların tazeliğine sarılmış gibi hissediyorum kendimi. Bu sabah giderken ardında böyle bir hava bıraktın işte.

"Ama sonra Memur Arigaigai Gathere geldi. Bütün ev burada bulunduğu sürece leş gibi koktu. Buradan gittikten sonra bile o ağır ve iğrenç koku kaldı. Temizlik çılgınlığına kapılmama yol açan da bu oldu."

Ancak ne yaparsa yapsın kötü koku çıkmayacaktı. Belki de evin bir yerinde ölü bir fare çürümekteydi, böylece yatağın, sandalyelerin altını, her yeri aradı, evin altını üstüne getirdi ama nafile. Yorulmuş ve hüsrana uğramış halde oturma odasındaki masanın yanına oturdu. Birden kokuşmuşluğun kaynağını keşfediverdi. Polis memurunun parası sebep olmuştu buna. Kamiti çabucak tüm banknotları naylon bir poşete koydu, poşeti de boş bir kakao kutusuna yerleştirip kapağını kapadı. Dışarıda bir çukur kazıp kutuyu oraya gömdü.

"Koku azalsa da yine de hissediliyordu" dedi Nyawira'ya. "Ama sen eve girince tamamen kayboldu, yerini taze çiçek kokusu aldı."

Nyawira'nın içinden gülmek ve eğlenceli bir şeyler söylemek geldi ama Kamiti'nin ne kadar ciddi olduğunu görünce kendisini tuttu.

"Yağmur sonrası taze çiçek kokusu şöyle dursun, herhangi bir çiçek kokuyormuşum gibi gelmiyor bana şu anda ama yine de teşekkür ederim" dedi Nyawira. "Çiçekleri severim."

"Benzer bir şey dün işyerine girdiğimde de oldu. Oturduğun yerden tatlı bir çiçek kokusu geldi burnuma ama ne zamanki içeriden Tajirika çıktı, o iğrenç kokuyu aldım. Tıpkı şey gibi..."

"Ceset mi?" diye sordu Nyawira.

"Çürümekte olan bir kalp, bir ruh ama insan ruhun kokusunu nasıl alabilir? Ayrıca, aynı kokuyu binalardan da alırım kimi zaman, şimdi de polis memurunun bıraktığı paradan geliyor koku. Ama paranın da binaların da ruhu yoktur ki."

"Aslında" dedi Nyawira, "sadece Tajirika'dan söz ediyor olsaydın, evet, ne kastettiğini anlayabiliyorum derdim çünkü ona dair ne varsa çürümüş. Sağ elini gördün mü? Hep eldivenli. Neden? Çünkü Hükümdar'ın elini sıkmış bir zamanlar sağ eliyle, eldivenle iktidarın dokunuşunu muhafaza etmek istiyor. Ne elini ne de eldiveni yıkıyor. Bu nedenle de neye dokunsa iğrenç kokuyor. Bazen karısı Vinjinia'nın şu eldivenli el konusunda ne düşündüğünü merak ediyorum. Ama çürümüşlüğünün tek nedeni el değil. Para ruhunu tamamen çürütmüş. Bugün ne kadar para topladığını tahmin bile edemezsin ve sırf Cennete Yürüyüş Komitesi'nin başkanı oldu diye."

"Ne? Nasıl?" diye sordu Kamiti. "Cennete Yürüyüş'e başkan olmakla para toplamanın ne alakası var?"

Gününün nasıl geçtiğini anlatma sırası bu kez de Nyawira'daydı. Kaniuru ile Mars Café'de buluşması hariç her şeyi anlattı Kamiti'ye. İzleniyor olma kaygısı çekmesini istemiyordu. Ama ilan panolarından neredeyse zafer kazanmışcasına söz etti.

"Eskisini kaldırdık. Yarın gelecek olsaydın yardımcım olarak işe alınabilirdin."

"O adamın yanında bir iş mi? Büyücü hekim olarak dükkân açarım daha iyi" dedi pat diye.

"Yarın için planların ne peki?" diye sordu Nyawira.

"Bilmiyorum. Ormana dönmek istiyorum bu gece. Kaldım çünkü polis memurunun geri geldiğini ve evinde bugün neler yaşandığını bilmelisin diye düşündüm."

"Peki ya para?"

"Çayırlıkta gömeceğim parayı. Yeryüzü bankam olacak."

"Yoksa parayı ekecek misin?" diye ekledi Nyawira, parayı gömme fikri saçma gelmişti ona. "Çoğalsın diye tohum eken bir çiftçi gibi mi ekeceksin? Şey, para ağacın büyüdüğünde, hasatı toplamak için beni de çağır lütfen." Ayağa kalktı ve ekledi: "Ama sen ormana doğru yola koyulmadan önce bir şeyler yiyelim."

Ugali hazırladı Nyawira. Son akşam yemeklerini, *ugali* toplarını Kamiti'nin gündüz hazırlamış olduğu et suyu çorbasına batırarak neredeyse sessizlik içinde yediler, her biri kendi düşüncelerine dalıp gitmişti. Karşılaşmaları ve birazdan ayrılacak olmalarına dair karmaşık duygular içindeydiler. Sanki birbirlerini ezelden beri tanıyormuş gibi hissediyorlardı ama aynı zamanda tam anlamıyla da yabancıydılar birbirlerine. Önceki gece yaşadıkları şey, uzun zaman önce uzak diyarlardaki bir ülkede başka insanların yaşadığı bir şeymiş gibi geliyordu onlara artık. Şimdi şakalaşıp gülüşüyor olsalar da bir mahcubiyet hissediyor, azıcık da utanıyorlardı.

"Sen buradan ayrılınca, hastaların seni nasıl bulacaklarını nereden bilecekler?" diye sordu Nyawira aralarındaki sessizliği bozarak.

"Büyücülük işine devam etme niyetinde olduğumu kim söyledi?" dedi Kamiti, sorudan rahatsız olmuş gibiydi neredeyse. Büyücü hekim değildi kendisi. Hayali bir Kargalar Büyücüsü'ydü.

Tam cevap vermek üzereyken saatine baktı Nyawira ve birden sanki önemli bir randevuyu o anda anımsamışcasına bir çığlık attı. Ayağa kalkıp çantasını kaptı ve aceleyle şunları söyledi Kamiti'ye:

"Bir yere gitmem gerek. Bu gece ormana gitme. Bir gün daha misafirim ol. Yalnızca birkaç saatlik işim var ama sen beni bekleme. Kanepede uyu dün geceki gibi. Kapıyı da kimseye açma lütfen. Beni burada gündüz vakti bile ziyaret edecek ne arkadaşım ne de ailem var."

Kamiti'nin yanıt vermesini beklemeden çıktı.

Kimdi bu kadın? Sersemlemiş bir halde kanepeye doğru ilerledi Kamiti. Nereye gidiyordu böyle? Kiminle buluşacaktı? Ama çok geçmeden kendisiyle ilgili endişe ve düşünceler içinde kayboldu.

Nyawira'nın bir kez daha kanepeyi teklif etmiş olmasından memnundu. Ama neler oluyordu böyle ona? Daha dün sabah iş

arıyordum. Gün ortasında az kalsın çöplerin arasına gömülecek bir cesede, bir çöp parçasına dönüşmüştüm. Öğleden sonra Tajirika'ya eğlence malzemesi olmuştum. Akşam Paradise'ın kapısında dilenciler arasında bir dilenci idim. Önceki gece Haşmetli Hükümdar'ın polis teşkilatı tarafından takip edilen bir kaçaktım. Sabah, Hükümdar'ın polis memurlarından birine kehanette bulunan Kargalar Büyücüsü idim. Bugünse daha dün tanıştığım gizemli bir kadının evinde nöbetçilik yapıyorum.

Tüm bunları düşünüp dururken uyuya kaldı. Ertesi sabah Nyawira onu sarsarak uyandırdı ve kahvaltı olarak çay ve ekmek ikram etti ona.

"Sabah mı oldu yoksa?"

"Evet, gün ağarıyor ve yeni gün ışıl ışıl parlıyor" diye cıvıldadı Nyawira.

"Ne zaman döndün?" diye sordu Kamiti. "Kapının açıldığını duymadım."

"Sabaha karşı" dedi Nyawira. Kamiti nerede olduğu ve ne yaptığı konusunda sessiz kalmayı tercih ettiğini fark etti Nyawira'nın. Daha fazla deşmemeye karar verdi.

Kahvaltılarını bitirmemişlerdi ki kapı çaldı. Nyawira kapıyı açtığında karşısında Memur Arigaigai Gathere'yi gördü. Çabucak saklandı Kamiti. Nyawira'nın yüzünde korku ifadesi vardı ancak Memur Arigaigai Gathere dizlerinin üzerine çöküp de başını öne eğince yüzündeki ifade şaşkınlığa dönüştü.

"Sayın Kargalar Büyücüsü Hazretleri. Kendi kendime, ilk öğrenmesi gereken kişinin siz olduğunuzu söyledim. Öyle mutluyum ki, size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum."

"Ne oldu?" diye sordu Nyawira, sanki Kargalar Büyücüsü gerçekte kendisiymiş gibi.

17

Ne oldu? A.G. hikâyesinde ne zaman bu noktaya gelse dinleyicileri ona bu soruyu yöneltirlerdi. Ama A.G.'nin acele etmeye niyeti yoktu. Bu onun öyküsüydü ve tek cümleye indirgemeden, olayların yavaş yavaş gözler önüne serilmesini sağlayarak kendi üslubunca anlatacaktı. Hikâyeler de tıpkı yemekler gibi aceleyle pişirildiklerinde lezzetlerini kaybediyorlardı.

"Senin benim gibi bir insanın karşısında nasıl diz çökebildin?" diye sorardı birisi.

"İnsan mı? Kargalar Büyücüsü insandan da ötesi. Benim yerimde olsaydın sen de aynısını yapardın."

"Neden?"

"Çünkü hayatımı değiştirdi" der, ardından da sözlerine ara verirdi A.G.

Pür dikkat dinlediklerini gören A.G., *matatu* kazasını haber veren kehanetin gerçekleşmesinin ertesi gününde nasıl görev başı yaptığını anlatırdı dinleyicilerine. Herkesten, bilhassa da amirinden önce iş yerinde olmak istemişti, böylece bir önceki günkü gecikmesini telafi edebilecekti. Ancak o da ne, amiri Müfettiş Wonderful Tumbo'yu endişeli bir biçimde kendisini beklerken bulmuştu. Ofisime geçelim birlikte demişti Tumbo, A.G. bir an fırça yiyeceğini düşünmüştü. Acaba dün büyücü hekime gittiğini gören biri mi olmuştu? Ama patronunun yürüyüşü ve ses tonunda herhangi bir öfke belirtisi yoktu. Odasında bir sandalye çekmişti ona Tumbo. Dün gece ne oldu biliyor musun? Belki de daha fazla ölümle sonuçlanan kaza olmuştur diye düşünerek "Hayır" demişti A.G.

Sanki dengiyle bir sır paylaşırmış gibi patronu, Global Bank heyetine karşı yürütülen protestolardan, ülkedeki ve Eldares'teki her evin ve ofisin kapısına bırakılan Cennete Yürüyüş karşıtı bildirilerden söz etmişti ona. Meclisin içine ve Başkanlık Sarayı'nın kapısına bile bırakılmıştı bu bildirilerden. İnanabiliyor musun buna? Sarayı koruyan onca polis ve askerin burnunun dibinde Başkanlık Sarayı'nın dışına bırakılıyor! Sorun, bu broşürleri dağıtanların yakayı ele vermeden böylesine iyi korunan yerlere nasıl girebildikleri. Dünyadaki olmasa da Afrika'daki en eğitimli polis gücü bizde. Yüzlerce karakolda bu kişilere dair tek bir kayıt bile yok! Kim bunlar? Cin elbette! Duydun mu? Cin bunlar!

Sonra anlaşılmaz bir biçimde öne doğru eğilmiş ve İngilizce olarak şöyle demişti Tumbo: *Congratulations, my son. Never may you forget your friends.** Amirinin ses tonu ve davranışlarından ötürü kafası karışmıştı A.G.'nin. Müfettiş Wonderful Tumbo oyun falan mı oynuyordu yoksa kendisiyle? A.G.'nin olan biteni öğrenmesi çok sürmemişti. Tumbo A.G.'ye Eldares ve civarındaki çayırlık alanda cinleri kovaladığı geceye dair kapsamlı bir rapor yazıp

* (İng.) Tebrikler evlat! Dostlarını asla unutma! (ç.n.)

fakslayan kişinin kendisi olduğunu hatırlatmıştı. Bunun sonucunda yukarıdakilerde merak uyandırmıştı A.G. Görünüşe bakılırsa, bütün Aburirya'da yakın zamanda cinlerle bir deneyim yaşamış tek insan oydu.

"Kısacası" diye anlatırdı A.G. dinleyicilerine, "bir gece vakti çayırlıkta cinlerle giriştiğim güreş müsabakasında göstermiş olduğum olağanüstü cesarete dair rapor, Hükümdar'ın en yakınındakilerin kulağına kadar gitmiş ve hemen o sabah mühim bir karar alınarak amirime faksla iletilmişti. Bakan Silver Sikiokuu'nun emrinde çalışmak üzere derhal Hükümdar'ın ofisine geçecektim." Tumbo bile Hükümdar uğruna yaşamını tehlikeye atmaya hevesli polis memurları yetiştirdiği için zam almıştı. "Kariyerimdeki bu büyük ve ani değişime ne sebep olmuştu?" diye dinleyicilere sorup cevabı da yine kendisi verirdi A.G.: "Kargalar Büyücüsü." Onu Kargalar Büyücüsü sanarak başı tevazuyla hafifçe eğik, önünde diz çöküp tekrar tekrar teşekkür ederken, Nyawira'ya anlattıkları bunlardı işte. Öylesine esrarengiz bir hali vardı ki, Nyawira "Daha ne istiyorsun?" diye sormadan edememişti.

"Hiçbir şey. Yani, artık Hükümdar'ın ofisinde görev yapacağım ve kimseye sezdirmeden, sihrinizin ne kadar tesirli olduğunu haber vermek için uğradım. Dün gece tüm ülkeye hükümet karşıtı bildiriler dağıtmış olan muhalifleri yakalamada kendilerine yardım etmemi istiyorlar. Ey Kargalar Büyücüsü, inanın bana, benim için yaptıklarınızı hiçbir zaman unutmayacağım. Artık gitmeliyim."

A.G. ayağa kalktı. Bir iki adım attıktan sonra birden unutmaması gereken bir şeyi hatırlamış gibi durdu. Dönüp Nyawira'ya baktı ve bir an için yüzünü entrikacı bir gülümseme aydınlattı.

"Kargalar Büyücüsü, şu muhalifler çok kurnazlar. Cin kılığına bürünüp karanlıkta görüyorlar işlerini ama Arigaigai Gathere'yi kandıramayacaklarını öğrenecekler. Her bildirinin yanına bir de yılan bırakıyorlar. Hükümdar'ın doğum günü kutlamalarını mahvedenlerle aynı kişiler olmalılar. Şayet muhalif kılığına girmiş cinler oldukları anlaşılırsa, onları yakalamada azıcık yardım istemek için geri geleceğim buraya. Daha ne istiyorsun diye sorduğunuzda 'hiçbir şey' dememeliydim. Cinlerin bile Kargalar Büyücüsü'nün gücüyle boy ölçüşemeyeceğini biliyorum. Ama bunu sonra konuşuruz." Bunları söyledikten sonra Hükümdar'ın maka-

mında güvenlik görevlisi olarak çalışacağı yeni bir hayata başlangıç yapmak üzere oradan ayrıldı.

Tir tir titreyen Nyawira, destek almak için kapının kirişine dayandı, sonra içeri geçti ve dili tutulmuşcasına bakakaldı Kamiti'ye. Tüm bunlar bir tesadüf müydü?

"Kimsin sen gerçekten?" diye sordu Kamiti'ye.

"Aynı soruyu ben de sana sormalıyım" diye yanıtladı Kamiti. "Neden o kadar korktun? Lütfen, işine karışmak istemiyorum ama dün gece neredeydin?"

"Seni anlıyorum. Ve haklısın da, bir açıklamayı hak ediyorsun. Bunun için lütfen gitme bugün" dedi Kamiti'ye. "Vaktinde ofiste olmalıyım ama akşam geldiğimde uzun uzadıya konuşur, bazı şeyleri açıklığa kavuştururuz. Geçen gece de söylediğim gibi Halkın Sesi Hareketi'nin bir üyesiyim. Polis memuru gece dağıttığımız bildirilerden ve plastik yılanlardan bahsedince sinirlerim bozuldu. İlkten neyin peşinde olduğunu anlamadım. Zirveye ulaşmak istersen beni Haşmetli Hükümdar'ımıza teslim edebilirsin. Kalacaksın değil mi? Görünüşe bakılırsa sihirli güçlerin var" diye ekledi alaycı bir şekilde, giyinip çıkmadan önce.

18

Arigaigai'nin Hükümdar'ın emrinde çalışmak üzere terfi etmiş olması Kamiti'nin canını sıkmıştı çünkü bu Kamiti'nin büyücü rolüne girmesinden hemen sonra gerçekleşmişti. Ya büyü oyununun bununla bir ilgisi vardıysa? Bilmediği doğaüstü güçlere mi sahipti yoksa? Çıkmaza girdiğini hissediyordu.

Polis memurunu atlatmak için çocukça bir oyun oynamıştı. Ama terfi etmiş olan Memur Arigaigai Gathere devlet düşmanlarının peşine düşecekti şimdi. Nyawira ise Halkın Sesi Hareketi'nin üyesi olduğunu itiraf etmişti artık. A.G'yi daha fazla büyü desteği isteme kisvesi altında araştırmalarını sürdürmekten ne alıkoyabilirdi ki? Kamiti her zamankinden de savunmasız hissetti kendisini.

Siyasetten uzak düzgün bir yaşam sürmek istiyordu Kamiti. Siyasetle meşgul olmaya, özellikle de kitle hareketlerine karşı duyduğu tiksintiyi ailesinin yaşadığı deneyimler biçimlendirmişti. Bir zamanlar ilkokul öğretmeni olan babası bölgesindeki öğretmenleri sendikalaştırma girişimleri nedeniyle işinden olmuştu. Büyük-

babası ise Aburirya bağımsızlık savaşında ölmüştü. Siyasi mücadeleler ailesine yıkım getirmişti yalnızca. Bu nedenle siyasetle herhangi bir bağı olsun istemiyordu. Böylesine bariz biçimde uzak durmaya çalıştığı siyasetin şimdi başkalarının eylemleriyle kendisine dayatılıyor olması ironik değil miydi? Ya A.G. geri gelip de ki bunu yapabileceğini çıtlatmıştı, Kargalar Büyücüsü'nden güçlerini hükümet karşıtı hareket ve destekçilerinin sırlarını ifşa etmede kullanmasını isterse ne olacaktı? Yeni bir oyunla bu durumdan da paçayı kurtarabilecek miydi? Keşke Nyawira ona şu hareketle olan ilişkisinden bahsetmemiş olsaydı! En çılgın düşlerinde bile bir doğruluk payı olabileceğinden korkuyordu. Tıpkı polis memurunun yaşamının yön değiştirmesinde olduğu gibi... Kendisine böylesine nazik davranmış bu kadın hakkındaki gerçekleri de istemeden ifşa etmek durumunda kalabilir miydi? Hayır, Nyawira ve Memur Arigaigai Gathere günün birinde kendisini katlanılamaz bir seçim yapmak zorunda bırakabilirlerdi. İkisinden birinin dönmesini bekleyerek boş boş oturamazdı. Her ikisinden de uzaklaşması şarttı. Bu yönde bir karar alır almaz derhal daha iyi hissetmeye başladı kendisini.

İçinden bir şarkı mırıldanmaya başladı: *Gidiyorum...* Bir anda Nyawira ile Memur Arigaigai Gathere'nin birlikte şarkı söylediklerini duydu, melodi aynıydı ama sözler farklıydı: *Hayır, gitmiyorsun.* Sesleri öylesine gerçek gibiydi ki, *Hayır! Durduramazsınız beni* diye haykırdı birden. Tam o sırada velinimeti olan bu kişilere karşı kaba davranıyormuş gibi hissetti kendisini. Nyawira'nın evine ilk geldiği zamanki meteliğe kurşun atan o dilenci değildi artık. Polis memurunun verdiği para vardı. Nyawira kalması için ona evini açmamış olsaydı o parayı asla elde edemezdi.

Dışarı çıktı ve toprağı kazıp ganimetini çıkardı. Tıpkı çürümekte olan bir ceset gibi kokuyordu. Aceleyle geri döndü eve, içinde para bulunan plastik poşeti büyük dilenci çantasına koydu, ceketini giydi, çantayı omuzuna attı ve Eldares sokaklarında kaybolmak niyetiyle kapıya doğru hızla ilerledi.

Kapının dışında duran bir adam vardı.

Zayıf, hasta ve bitkin görünüyordu yabancı.

Kargalar Büyücüsü'nün mabedi burası olmalı dedi adam, onay beklemeden içini dökmek üzere yaklaştı. Dediğine göre, ağır bir mide ağrısından mustaripti.

Bana büyü yapıldığını iddia etmek istemem. Param olmadığından hastaneye de gidemiyorum. Tüm istediğim ağrımı geçirecek, çiğneyebileceğim birkaç kök ve yaprak.

Kamiti Kargalar Büyücüsü olduğunu inkâr etmeyi denedi ama sözcükler bir türlü dökülmedi dilinden. Yaşamındaki bu beklenmedik zikzaklar meşum bir hal almaya başlamıştı. Yaşlı adam onu girmek istemediği bir yola girmeye zorluyordu.

Adama hastalığına ilişkin gelişigüzel birkaç soru sorduktan sonra "Beni burada bekle" derken buldu kendisini.

Yalan söylemişti, niyeti kaçmaktı. Kararlılığını kaybetme korkusuyla arkasına bakmaya cesaret edemeyerek çayırlıkta ilerlemeye başladı. Ancak yolun yarısına geldiğinde şüpheler içini kemirmeye başladı. Nyawira işten eve dönüp de kapısının dışında bekleyen bir yabancı, hasta, yaşlı bir adam bulduğunda ne düşünecekti? Atasözündeki karga gibi minnetini velinimetinin gözünü oyarak mı gösterecekti? Nyawira ona yemek ve sığınacak bir yer vermişti, Paradise'ın kapısındaki gece onu tutuklanmaktan kurtarmıştı aslında. Kalabalık caddelerden geçip çayırlığa ulaşmasında kendisine kılavuzluk etmiş, sıcaklık ve misafirperverlik göstermişti. Buna karşılık eline geçen tek şey, kendisinin herhangi bir açıklama yapmadan ortadan kaybolması olacaktı. Böyle mi teşekkür edecekti Nyawira'ya? Sonra Nyawira'nın çayırlıkta yolu nasıl o kadar kolay bulduğunu düşündü. Polis takibi sırasında onları kurtarmış olan çalılığı bulmaya çalıştı. Aynı yoldan ilerleyişini sürdürdü, bir saatlik arayışın sonunda tesadüfen karşısına çıktı çalılık. Kaçtıkları gece çalılığın Santaluciа'dan pek de uzak olmadığını fark etmemişti. Çalılığın ortasında bir patikanın ikiye böldüğü bir yükselti vardı. Kamiti kafasında dönüp duran mevzuları enine boyuna düşünmek için kayanın üzerine oturdu.

Bitkilerin ve ağaçların arasında olmak dinçleştirirdi onu daima, çantasına hapsolmuş o iğrenç koku kaybolmuş gibiydi sanki. Gözleri etrafı inceledi, çevresini saran bitkilerin bolluğu ve çeşitliliği merakını uyandırmıştı. Çok geçmeden kendisini bitkilerin arasında buldu, tıbbi niteliklere sahip olduklarını düşündüklerini arayıp buluyordu. Zamanın akıp gittiğini unutmuş, topladıklarını çantasına koyuyordu. Kök ve yaprakları laf olsun diye toplamadığını biliyordu artık, Nyawira'nın kapısında şifa arayan bir hasta vardı. Belki yaşlı adam çoktan ayrılmıştır oradan diye düşünüyordu

Santalucia'ya dönerken. Ama yaşlı adam sabırla kapıda bekliyordu hâlâ.

Kamiti içeri aldı onu, yaprakları ve kökleri verip kaynatmasını ve düzenli aralıklarla kaynamış sıvıyı içmesini söyledi.

"Ve mutlaka yemek arasında içmelisin" diye ekledi Kamiti.

"Yemek mi? Yemek mi dedin? Günlerdir bir şey yemedim. Şayet ilâcın başarısı yiyeceğe bağlıysa o halde bana iyi gelmeyecek demektir."

Kamiti mutfağa gidip domatesli yumurta hazırladı çabucak, bir bardak sütle birlikte yaşlı adama verdi. Nyawira'nın, erzak konusunda böyle cömert davranıyor olmasına bir şey demeyeceğinden emindi. Çiğnemesi için bir yaprakla bir parça ağaç kabuğu uzattı adama. Sonra birden aklına bir fikir geldi. Kargalar Büyücüsü rolünden vazgeçmek istiyorsa o rolle elde ettiği gelirden vazgeçmeliydi önce. Bunu da en iyi bir iyilik yaparak gerçekleştirebilirdi. Böylece elini çantasına daldırıp banknot destesini çıkardı ve tıbbi tedavinin bir parçası olarak yaşlı adama verdi hepsini.

"Sorun nedir?" diye sordu Kamiti endişeyle. Yaşlı adam parayı görünce çığlık atmıştı. İlkten ihtiyarın pis koku nedeniyle çığlık attığını sandı Kamiti, kokuyu alan tek kişi kendisi değildi demek ki. Gözlerine inanamayan ihtiyar duyduğu sevinç ve minnetten dolayı çığlık atıyordu aslında.

"Şimdiden daha iyi hissediyorum kendimi, neredeyse şifa buldum" dedi yaşlı adam. "Sen gerçek bir büyücü ve adalet neferisin. Göklerdeki babamız daima korusun seni."

"Nasıl haberdar oldun buradan?" diye sordu Kamiti.

"Santalucia'da herkes senden bahsediyor. Neden olduğu belli değil mi? Büyücü hekimler asla reklamlarını yapmazlar. Pis işlerini karanlıkta, gizlice yürütürler. Ama sen evinin dışına duyuru asıyorsun. Ne anlama gelir bu? Güpegündüz, gizlenip saklanmadan çalıştığın. Bir tanrı elimden tuttu ve evine kadar bana kılavuzluk etti. Tekrardan söylüyorum: Aynı tanrı seni kutsasın ki böylelikle sanatın kötülüğü efsunlayıp, iyiliği de daimi kılabilmek için serpilip gelişsin!"

Aldığı haberle keyifleneceği yerde, üzerine bir kasvet çöktü. Ama artık olay mahallinden bir an önce uzaklaşması konusunda en küçük bir tereddütü kalmamıştı ve bunu büyücü haberi daha fazla yayılmadan yapması gerektiğini biliyordu. Yaşlı adamı iyileş-

tirmiş, paradan kurtulmuştu. Kartvizitini bu kadar uzun süre verandada asılı halde bırakmakla nasıl da aptallık etmişti! Yaşlı adamı geçirirken çantasını bir kez daha yüklendi. Bu kez geriye dönüş yoktu.

Bu kez hayret, hatta korku çığlığı atma sırası Kamiti'deydi. Olduğu yere çakılıp kaldı. Yere düşmekten korktu ama gördüğü şeye kuşkuyla bakakaldı yalnızca: On hasta daha bekliyordu dışarıda. Yaşlı adam saklanacak bir yeri olmadığını, şifacı rolünü kabul etmesinin en iyisi olduğunu ima edercesine göz kırptı kendisine. Neden burası diye düşündü Kamiti kendi kendine. Kaderin cilvesi. Ne zaman kaçmaya kalksam, kader yoluma çıkıyor.

Sabırla müşterileriyle tek tek ilgilenmek üzere mutfağa geri döndü.

Ama kendisini bekleyen bir sürpriz daha vardı. İlk müşteriye bakılırsa gelenlerin hepsi de sivil giyimli polis memurlarıydı. Onu almaya mı gelmişlerdi yoksa?

"Eskiden trafikte görevli bir hiçken, şimdi Hükümdar'ın emrinde çalışan mühim birine dönüşen arkadaşımız Memur Arigaigai Gathere'ye yaptığınız büyünün tıpatıp aynısını bizim için de yapmanızı istiyoruz. Büyücü Hazretleri, zam ve terfi almamızın önünde duran tüm düşmanları kazıyıp yok etmek için aynayı kullanmanızı istiyoruz."

Adamların her biri ayna büyüsünün önemini vurgulayarak ve her cümleye ismi olduğunu varsaydıkları hitabı da ekleyerek konuştular, ta ki Kamiti de bunu gözünün önünde neon ışıkları içinde yanıp sönen bir tabela olarak görene dek: BURASI KARGALAR BÜYÜCÜSÜ'NÜN MABEDİDİR.

İkinci Kısım

1

Hükümdar, birkaç dilencinin Paradise'ın kapısının önünde pataklandığı haberi Başkanlık Sarayı'na ulaşınca sinirlenmişti çünkü söylentilere bakılırsa, Machokali ertesi gün yanına giderek, şayet polisler kendilerini tutmuş olsalardı yemeğin sorunsuz geçmiş olacağını bildirerek Hükümdar'ı doldurmuştu. En azından Global Bank heyeti protestolardan hiçbir şekilde haberdar olmayacaktı. Machokali heyetin bu habere nasıl tepki vereceğini bilmiyordu şu anda. Öte yandan, normalde işinin ehli olan güvenlik ekibinin vermiş olduğu bu zararı asgariye indirmek için tüm diplomatik becerilerini kullanacaktı.

Hükümdar'ı öfkeden çılgına çeviren şey ise Başkanlık Sarayı'nın kapısı ile Parlamento'nun içi de dahil tüm Aburirya'da dağıtılan Global Bank karşıtı bildiriler olmuştu. Sikiokuu'yu derhal Başkanlık Sarayı'na çağırarak çok ağır biçimde uyarmıştı: "Halkın Sesi Hareketi'nin liderlerini ölü ya da diri bana getireceksin. Yoksa

seni..." Bu noktada Hükümdar'ın sesi canlılığını giderek yitirmiş, bu da bakanın zihnini kendisine neler olabileceği konusuna odaklanmak zorunda bırakmıştı.

Öte yandan, Sikiokuu en kötü vaziyeti bile kendi lehine çevirme konusunda gayet başarılıydı. Dizlerinin üzerine çöküp başını eğdi, kulakları resmen Hükümdar'ın ayakkabılarına değiyordu.

"Haşmetli Ekselansları, şahsınızı ve yönetiminizi iki paralık eden bu son kumpasın arkasında kimlerin olduğunu ortaya çıkarabilmem için bana daha fazla yetki vermenizi rica ediyorum sizden. Devletin göz, kulak ve burun sayısını artırayım ki ne kadar ufak olursa olsun gözden kaçan tek bir okul, tek bir pazaryeri ve kamusal alan kalmasın. Siz Hükümdar'ımızın ve ülkemizin tüm düşmanlarını huzurunuza getirmek istiyorum."

"Seni aşağılık herif!" diye öfkeyle bağırdı Hükümdar. "Neden habire benim düşmanlarım ve ülkenin düşmanları diye ayırıp duruyorsun? Ben ve Ülke diye bir ayrım mı var ki?"

"Affedin beni, Lordum ve Efendim. Niyetim isminizi iki kez zikretmekti yalnızca. Tıpkı Tanrı'nın adını zikreder gibi! O'nu pek çok adla anarız. Ey Efendim, adınızın, size gerçekten inanan ve ülke demenin siz demek olduğunu bilenlerin kulağına ne kadar tatlı geldiğini bir bilseniz!"

"Yeter! Tanrı ile kıyaslanmaktan hazzetmem" dedi Hükümdar, azıcık yumuşamıştı. "Peki ama devlet düşmanlarının başını ezmek için neden özel güçlere ihtiyaç duyuyorsun?" diye payladı Sikiokuu'yu bu kez de. "Demem o ki, gerekli ya da gereksiz tüm yöntemlere başvurarak düşmanlarımı ölü ya da diri bana getirmeni emrediyor olmamdan başka neye ihtiyacın olabilir? Bir daha asla bu ülkenin herhangi bir yerinde görünen ya da görünmeyen kişilerce bildiri ve plastik yılan dağıtıldığını duymak istemiyorum. Ne kadar adama ihtiyacın varsa görevlendir, gerekli bulduğun tüm yöntemleri kullan. Adamlarının, bütün gece çayırlıkta bir başına öteki dünyadan varlıklarla savaştığını duyduğum polis memuru kadar yiğitçe çalışmasını istiyorum. Emrimde böylesine fedakâr güvenlik elemanları olduğunu bilseydim kendimi daha emniyette hissederdim. Duyuyor musun?" dedi Hükümdar, her sözünü, sopa biçimindeki asasıyla bakanın kafasına vurarak vurguluyordu.

Sikiokuu dizlerinin üstünde durmaya devam ediyor, Hükümdar'ın darbelerine kutsanıyormuşcasına dayanıyor, yediği

her darbede kendisine söylenenleri anladığını göstermek için hızla kulak memelerini çekiyordu. Bir kez daha bu alçalış ânını kendi lehine çevirmeyi başardı.

"İki Cihanda Efendim, huzurunuzda iki kulağım üzerine yemin ederim ki, bana şu anda vermiş olduğunuz tüm yetkiyi kullanarak sözde Halkın Sesi Hareketi'nin üye ve liderlerini un ufak etmek için elimden geleni ardıma koymayacağım. Cin bile olsalar onların canına okuyacak cinler bulacağım. Ey Efendim, yerkürenin dört bir yanından merhamet dilenen feryatları işitilecek."

Küresel bir yankı uyandıracak bu yakarış vaadi, Banka temsilcileri buralardayken ülkeleriyle ilgili iyi intiba bırakma konusunda Machokali ile daha önce yapmış oldukları konuşmayı anımsatarak Hükümdar'ı telaşlandırmıştı. Paradise'ın kapısında yaşananların tekrarlanması riskini göze alamazdı. Bu nedenle de, Sikiokuu'ya, her ne kadar kendisine özel yetkiler vermişse de, Global Bank ziyareti sona erene dek harekete geçmemesini söyledi. Ulus, Hükümdarlarının ve onun Cennete Yürüyüş hayalinin arkasında tam anlamıyla birleşmiş ve huzur içinde bir görüntü arz etmeliydi. "Bana gereken" dedi "tıpkı şu polis memuru gibi yiğitler."

Harekete geçemeyecek olması Sikiokuu'nun hiç hoşuna gitmemişti çünkü ortalığı azıcık karıştırmak, bir biçimde bankacıların ziyaretini tatsızlaştırmak ve böylelikle de Machokali'nin sık sık ulusal televizyonda boy göstermesini ve Başkanlık Sarayı'na yaptığı günlük ziyaretleri engellemek için yeni yekilerini kullanmayı umuyordu. Ama yüzüne en küçük bir hoşnutsuzluk ifadesi yansıtmayacak kadar da kurnazdı, hem Hükümdar'ın hislerine hem de barış ve huzuru sağlama konusundaki emrine katıldığını göstermek için coşkuyla salladı başını. Polis memuru konusunu da unutmadı.

Başkanlık Sarayı'ndan ayrılırken, Memur Arigaigai'nin derhal Hükümdar'ın ofisine transfer edilmesini emretti. Cin hususunu göz ardı etmek istemiyordu. Böylece üç kişilik özel bir ekip oluşturdu. A.G., Elijah Njoya ve Peter Kahiga'dan oluşan bu kadro bilhassa Halkın Sesi Hareketi ile meşgul olacaktı. İlk işleri de Machokali'nin gidiş gelişlerini, faaliyetlerini ve kimlerle irtibat halinde olduğunu izlemekti. Bir şüpheliler listesi de otuşturacaklardı. Listeye alınanlar için asıl işkence Global Bank heyetinin ülkeden ayrılmasıyla başlayacaktı.

Bu durum, "Aburirya, Global Bank heyetinin ziyareti sırasında, yakın tarihinin en huzurlu günlerini yaşadı" şeklinde kayıtlara geçen şaşırtıcı gerçeği de açıklıyor olsa gerek: Haftalar boyunca, hiç kimse, yakınları, rejimin ölüm melekleri tarafından vurularak katledilmiş olan ailelerin feryatlarını duymadı! Gösterişli ifadelere düşkün olanlar, tüm ülkenin, İsa'nın doğumundan binlerce yıl önce, Musa'nın Firavunlar ülkesinde yaratmış olduğundan çok daha hayret verici bir tılsımın etkisi altındaymış gibi olduğunu söylüyorlardı!

Gerçekte ise Machokali ile Sikiokuu arasındaki şu bitmek bilmeyen hır güre ilişkin sağda solda yapılan bildik dedikodular bir kenara konacak olursa, bu dönemdeki en büyük endişe kaynağı Eldares'in kuyruk cinleri tarafından aniden istila edilmesi idi...

2

İstila Eldares Modern İnşaat ve Emlak genel merkezinin dışında başlamıştı.

"Ve tüm bunlara sebep bir ilan panosu" demişti Nyawira, sonraları Kamiti ile cinlerden konuşurlarken.

Nasıl yani diye sormuştu Kamiti, Nyawira bile cinlerin nasıl ortaya çıktıklarını ya da Eldares'in dört bir yanına nasıl yayıldıklarını bilmiyordu. Oldukça net biçimde hatırladığı Tajirika'dan önce oraya varma umuduyla ofise gitmek üzere yola koyulduğuydu. Bunun dışında, işe giderken zihnini meşgul eden tek şey, A.G.'nin sabahın erken saatinde yaptığı ziyaret, daha ziyade son dakikada ürkütücü biçimde broşürlere değinmesi ve o esnada gözünde beliren parıltı idi. A.G.'nin gülümseyişini beğenmemişti Nyawira, sanki gösterdiğinden daha fazlasını biliyor gibiydi. Kargalar Büyücüsü'ne inanıyor gibi görünüyordu ama onlara tuzak kuruyor olabilir miydi? Bu endişeye öylesine kaptırmıştı ki kendisini, ofis civarında bulunan sokaklardaki tüm park alanlarının her renk ve büyüklükte Mercedes Benz araçlarla dolu olmasını garipsemedi. Başını kaldırıp da insanların işyerinin dışındaki meydanda iki sıra halinde kuyruk oluşturmuş olduklarını görünce nasıl şaşırdığını varın siz düşünün!

Kuyruklardan biri, ısmarlama takım elbiseleri içinde defiledeymişcesine dimdik ve ağırbaşlı bir havada duran insanlardan olu-

şuyordu. Kapıya kadar uzanıyordu bu kuyruk. Nyawira bir önceki gün bu türden insanlarla alakadar olmuştu, bu nedenle bu kuyruk çok şaşırtıcı değildi.

İkinci sıra ise "Geçici Eleman Aranıyor! Şahsen Başvurunuz!" yazılı ilan panosundan başlıyordu. Yamalı kıyafetleri, gökkuşağının tüm renklerinden oluşan yıpranmış takım elbiseleri olan insanların kuyruğuydu bu, zenginlerin kuyruğundaki gösterişli siyah ve gri kıyafetlerle çarpıcı bir tezat teşkil ediyordu üstlerindekiler.

İlk sıranın sakinleri, ellerinde evrak çantaları, sessiz ve ciddi biçimde dururlarken, ikinci sırada bulunanların ellerinde, gazete okuyan birkaçı hariç, hiçbir şey yoktu, bu da birbirlerine yaşamın sevinç ve kederlerine dair anekdotlar aktarıp sohbet ederlerken serbestçe el kol hareketleri yapmalarına olanak sağlıyordu. İlk sırada olanlardan sigara içenler sigaralarından bir iki nefes çekip izmaritlerini ayakkabılarının tabanıyla ezerek söndürüyorlardı; ikinci kuyruğun sakinleriyse en ucuz markaları, hatta işlem görmemiş yaprakları içiyor ve birbirleriyle paylaşma eğilimi gösteriyorlardı. İlk kuyrukta birkaç tane de pipo içen vardı, ikincide ise hiç yoktu. İlkini harekete geçiren Cennete Yürüyüş'ün başkanıyla olan randevuları iken, ki bu Global Bank'ın projeye yeşil ışık yaktığına olan inançlarını artırıyordu, ikincisini tetikleyen ilan panosu olmuştu. Nyawira'nın sonradan öğrendiğine göre, başkanın Cennete Yürüyüş için binlerce işçi alacağına dair bir dedikoduyu ateşlemişti ilan.

Ofisi açmak üzere meydanda ilerlerken bu söylentiye dair en küçük bir fikri bile yoktu Nyawira'nın. Patrondan önce varmış olmaktan memnundu sadece. Şayet Tajirika'dan sonra oraya varacak olsaydı, kapıda bekleyen onca müşteri nedeniyle onu azarlaması işten bile değildi.

Daha masasına çekidüzen veremeden birinci kuyruğun en başındakiler karşılama salonuna doğru ite kaka ilerlemeye başlamışlardı. Bu arada telefon da hiç durmadan çalıyordu. Tajirika'nın orada olmaması hariç her şey bir önceki günün aynısı gibi diye düşündü Nyawira. "Lütfen daha sonra yeniden arayabilir misiniz?" diyordu telefondakilere. Bir o kadar da paldır küldür ofise dalanlara dil döktü, hatta onlara kartvizitlerini bırakma seçeneğini de sundu ki bu önerisini derhal geri çevirdiler çünkü patronla yüz yüze görüşmek istiyorlardı. Lütfen dışarıda bekleyin dedi onlara

Nyawira ve bu neredeyse bir isyana sebep oldu çünkü herkes kuyruktaki yerini kaybedeceğinden korkuyordu, ancak ufak çaplı bir tartışmanın ardından, arkalarındakileri domino etkisiyle geriye doğru iterek geri geri ilerlemeye karar verdiler.

Nyawira patronun kısa süre içinde geleceğine ilişkin umutlarını paylaşıyordu çünkü Tajirika'nın, ihtiyaç duyduğu ilave personel konusunu bir an önce çözmesi gerekiyordu. İkinci kuyrukta gerekenden de fazla sayıda aday var diye düşünüyordu ama patronun tümüyle birden nasıl görüşeceğini hatta görüşüp görüşmeyeceğini de merak etmiyor değildi.

Yaklaşık bir saat boyunca aynı soruyu tekrar tekrar yanıtladıktan sonra huzursuzlanmaya ve endişelenmeye başladı Nyawira. Neden bu kadar geç kalmıştı? Oldukça erken bir saatte geleceğini ummuştu oysa. Bir trafik kazası falan mı geçirmişti? Eve dönerken soymuş olmasınlardı sakın?

Tajirika'nın eşi Vinjinia ofise gelerek mevzuya açıklık getirdi en sonunda·ama haberler iyi değildi. Herhangi bir ayrıntıya girmeksizin, kısa ve öz biçimde "Tajirika kötü ve bugün ofise gelemeyecek" dedi. Nasıl bir hastalık Tajirika'yı ofise gelip de çuvallar dolusu para tahsil etmekten alıkoyabilirdi ki? Dün gece ayrılırlarken gayet iyi durumdaydı ama Nyawira bu konunun üzerinde çok durmadı çünkü zihni kuyrukları ne yapacağı konusuyla meşguldü.

"Bana bir mesaj yollamadı mı?" diye sordu Vinjinia'ya, kafasını olumsuz anlamda salladı kadın.

Konuyu kocasından kuyruk mevzusuna çevirmek ister gibi "Burası hep böyle midir?" diye sordu Vinjinia, gerçekten de tuhaf bir hali vardı kadının.

Vinjinia tam bir ev kuşuydu, aslında Tajirika'nın ev işlerini görüyordu. Üç oğulları, iki de kızları vardı. Makine mühendisliği okumuş olan en büyük oğulları, traktör ve tarım makineleri satan bir Alman firmasında çalışıyordu. Evliydi ve deniz kıyısında yaşıyordu. Onun bir küçüğü olan oğulları ile en büyük kızları Eldares Üniversitesi'nde yatılı olarak okuyorlardı. Kız eğitim fakültesinde, oğlan da işletmedeydi. En küçükleri olan kızları Gaciru ile oğulları Gacigua gündüzlü bir ilkokula gidiyor, ebeveynleriyle birlikte yaşıyorlardı. Tajirika onları yatılı okula göndermek istemiş ama anneleri itiraz etmişti. Biraz daha uzun süre bakmak istiyordu onlara. Golden Heights'ta bulunan evlerinde çiftlik işleri ve ço-

cuklarla ilgilenmek Vinginia'yı oyalıyordu, bu nedenle de eşini işyerinde kırk yılda bir ziyaret ederdi. Tajirika'nın işinden ve siyaset çevresinden öylesine bihaberdi ki kocasının Hükümdar'la el sıkışmış olduğu şu meşhur doğum günü kutlamasına bile katılmamıştı. Ancak Tajirika eve bir eli mendile sarılı halde döndükten sonra kutlamadan haberdar olmuş, başına çok kötü bir şey geldi sanmıştı. Karısının endişesini hisseden Tajirika gülmüş ve bu tatlı sırrı açıklamıştı ona. Hükümdar'la tokalaşmış olmanın anısını daima canlı tutabilmek için bir eldiven almaya ahdetmişti. Vinjinia neden bahsettiğini anlamamışsa da kendisi ev yaşamına dair mevzularla meşgul olurken kocasının dışarıdaki konularla ilgileniyor oluşundan hoşnuttu.

Bir tek kilise, pazar günleri Santalucia ve Santamaria'ya çekebilirdi onu. Tüm Azizler Katedrali'nin bir üyesiydi, siyaset ve iş dünyasındaki son havadisleri öğrenmek için değil, düzenli olarak kiliseye giden dostlarının haletiruhiyelerini anlamak için cemaatin arasına karışırdı. Maritha ve Mariko'nun Şeytan'la olan destansı savaşında tek bir bölüm bile kaçırmak istemeyenler arasında o da vardı.

"Hayatımda hiç böyle bir şey görmedim" dedi Nyawira ona, kuyrukları kastederek.

"Ne yapacağız bu konuda?" diye sordular birbirlerine.

"Neden doğruyu söylemiyoruz onlara?" dediler pencereden bakarken. Kuyruklar öylesine uzundu ki artık, kadınlar kuyrukların sonunu göremiyorlardı bile.

Kuyrukların başına ilerleyip bir duyuru astılar: TAJIRIKA BUGÜN BURADA DEĞİL: YARIN GELİNİZ. Neticeyi görmek üzere içeri girdiler.

Şimdi daha da hayret verici bir manzara ortaya çıkmıştı. Kuyruğun başındakiler duyuruyu okuyup da haberi verince hemen arkalarında bulunanlar kulaklarına inanamadılar ve duyuruyu kendi gözleriyle görmekte direttiler. En sonunda okuyanlar arkalarındakileri haberdar etme zahmetine bile girmeden sesizce uzaklaştılar oradan, diğerleri ise ayrılanların yalnızca şanslarının yaver gitmediğini ya da haset uyandırma korkusuyla herhangi bir sevinç belirtisi göstermediklerini varsaydılar. Kuyruğun sonundakilerse kuyruğun ilerlediğini zannettiler, onlara başkaları da katıldı. Oradan çoktan ayrılmış olanlar bile, bu belirgin hareketliliği görerek

yeniden en arkadan kuyruğa girmeye başladılar. Bu önden zayiat arkadan ikame oyunu böylece sürüp gitti. Sonu olmayan kuyruklar dedi Nyawira Vinjinia'ya, bu çıkmazdan kurtulmanın bir çaresini bulmaya çalışıyorlardı.

Santamaria karakolundan yardım istemeye karar verdiler. En yakın karakol orasıydı ve başında bulunan Wonderful Tumbo tanıdıktı. Durumla ilgilenmesi için trafik polisi gönderme sözü verdi.

Ancak söz verdiği trafik polisleri ancak öğleden sonra vardılar oraya, ikisi bir Land Rover'la diğer ikisi ise motosikletle gelmişti, ellerinde megafonları vardı. Nyawira ve Vinjinia ile görüştüler. Ofise doğru ilerlerken gördüklerine bakılırsa, talimatlarını ne kadar yüksek sesle bağırarak verirlerse versinler, bunların kuyrukların sonuna ulaşmayacağı aşikârdı. Bir şeyler yapın diye yalvardı kadınlar.

Kendi aralarındaki hararetli tartışmaların ardından polis memurları bir eylem planında karar kıldılar: motosikletli olan iki memur, kuyruklar boyunca ilerleyip megafonlardan talimat verecekti. Diğer ikisi ise bina çevresinde dolanıp bir sorun çıkmasını önleyecekti.

Motorlular yola dökülüp aynı mesajı defalarca yinelediler: Tajirika ofiste değil, herkes evine dönsün ve başka bir gün gelsin. Ama kimse inanmadı onlara, kuyruklarda en küçük bir seyrelme belirtisi görülmedi, eksil çoğal oyunu ve bariz hareketlilik polis memurlarının yalan söylediği inancını doğrularcasına tüm hızıyla devam etti.

Kısa süre önce ofise bir telesekreter kurulumu yapılmış olduğunu anımsadı Nyawira, derhal, *Burası Eldares Modern İnşaat ve Emlak. Bay Tajirika şu anda müsait değil* diye yanıt verecek biçimde programladı. *Aramanız biçim için önemli* cümlesini de eklesem mi eklemesem mi diye düşündü bir süre ama sonra vazgeçti ve şöyle devam etti: *Ancak isminizi, telefon numaranızı ve ne zaman aradığınızı mesaj olarak bırakırsanız, ilk fırsatta sizi ararız. Bip sesinden sonra mesajınızı bırakabilirsiniz.* Nyawira rahatlamış hissediyordu kendisini, pencerenin kenarından dışarıda olup bitenleri izleyen Vinjinia'ya katıldı yeniden.

Motosikletli iki polis memurunun birkaç dakika içinde geri döneceğini sanmışlardı ama bir saat olmuştu ve hâlâ ortalarda

yoklardı. İki saat sonra ilk dönen, zenginlerin kuyruğunu takip eden memur oldu, dönmeyi başarabilmişti çünkü söylediğine bakılırsa onun sırası diğerininki kadar uzun değildi, meslek hayatında böylesine uzun kuyruklarla daha önce hiç karşılaşmamış olduğunu da sözlerine ekledi. Yine de götürdüğü mesaj bir işe yaramadı, zenginlerin kuyruğu bütün gün nasılsa öyle olmaya devam etti.

Ancak saat beşi henüz geçmişti ki tuhaf bir şey oldu. Kontrat avcılarının kuyruğu birden yokoluverdi. Öylece. Belli ki kuyruğun en sonundan başlayarak birer birer, sessiz sedasız sıvışmışlardı ve bu sinsice geri çekilişleri birkaç dakika içinde Mercedes-Benz'lerin bulunduğu yere doğru bir izdihama dönüşmüştü, çok geçmeden tüm park yerleri bomboş kaldı. Bir kanun uygulayıcının lafına kulak asmayı reddedip de ardından ortada hiçbir neden yokken saniyeler içinde çekip gitmeleri tuhaftı doğrusu! Çok garip dedi kadınlar. Belki aynı şey diğer kuyruğa da olur diye umdular ama nerde o şans! Kuyruk, diğeri gibi yok olacağına dair en küçük bir belirti vermeden olduğu gibi kalmaya devam etti. Kuyrukla alakadar olan polis memuru da görünürlerde yoktu. Kadınlar gözlerini ve kulaklarını ne kadar dört açarlarsa açsınlar ne polis memurunu ne de motosikletini görebildiler.

Nyawira, orada olsaydın bu duruma ağlasan mı gülsen mi bilemezdin diye anlatıyordu Kamiti'ye çünkü söylediğine göre öyle bir an gelmişti ki, kendilerini ofiste tutsak gibi hissetmişlerdi. Güneş bile paydos ediyordu ama kuyrukta bekleyenlerin böyle bir niyeti yoktu. Kadınlarsa kayıp polisten haber almadan evlerine dönme konusunda tereddüt yaşıyorlardı.

Vinjinia ara ara kocasının kendisini daha iyi hissedip hissetmediğini öğrenmek için evi arıyordu ama ev cephesinden gelen haberler iç açıcı değildi. Öğleden sonra geçmek bilmiyordu, Vinjinia bunalmıştı, bunun da odadaki ortama hiçbir faydası olmadı.

İki kadın da bütün günü ayakta geçirmişti, şimdi ise Nyawira bir sandalye çekip oturmuş, pencereden bakmayı sürdürüyordu. Bir yandan da patronunun başına onu kolay paradan uzak durmaya mecbur eden ama bir doktora gitmesine neden olacak kadar da ciddi olmayan ne gelmiş olabileceğini düşünüyordu. Belki de ağır bir grip geçiriyordu. Peki ama Vinjinia neden bu kadar ağzı sıkı davranıyordu ki o zaman? Tajirika kısa sürede iyileşmeyecek olur-

sa kuyruk konusunda ne yapacaktı? Nyawira'nın düşüncelerini okurmuş gibi bir sandalye çekip yanına oturdu Vinjinia. Konuşmaya başladığında sesi ağlamaklıydı.

"Kendi kendine ne sorduğunu biliyorum" diye söze girdi. "İnan bana ben de senin kadar belirsizlik içindeyim. Nereden başlasam? Dün gece üç çuval dolusu buri banknotlarıyla geldi eve. Bütün akşam kendi kendine mırıldanarak anlamadığım bir şeyler hesapladı durdu. En nihayet çağrıma kulak verip de yatmaya geldiği zaman bile uyumayıp kafasında hesap kitap yapmaya devam etti. Güçlükle anlayabildiğim birkaç kelimeye bakılırsa, Cennete Yürüyüş'ün yaşamlarımıza nasıl etki edeceğini hesaplıyor gibiydi. Uyuyakaldım ve onu tamamen uyanık halde bıraktım."

"Bu sabah yakalandı şu hastalığa. Banyoya gittiğinde başladı. Sanki aniden donmuş gibi aynanın önünde duruyordu. Aynaya ne zaman baksa *Eğer! Keşke!*'den başka tek söz etmiyordu. Aksiyle konuşmak istermiş gibi gözlerini aynaya dikmiş öylece duruyordu orada. Şimdi söyle bana, bu semptomları bir hastaneye ya da doktora nasıl anlatırım? Gülünç olmaksızın nasıl anlatılır ki bu durum? Eşim, Cennete Yürüyüş'ün başkanı... Ya bu gece düzelmezse, yarın sabah kalktığımızda bunun gibi kuyruklarla karşılaşırsak ne yapacağız?" diye sordu Vinjinia, Nyawira'nın endişesini yineleyerek.

Nyawira önceki işgününün sonunda Tajirika'nın hırsız olabileceğinden korkarak kendisine silah çekmiş olduğunu hatırladı. Belki de soyulma korkusu onu dehşete düşürmüştü.

"İnsanın evinde bu kadar çok para bulundurması alışıldık bir şey değildir" dedi Nyawira. "Belki de soyulma ihtimali onu felce uğratmıştır. 'Bu parayla beni bulacak olurlarsa öldürürler. Keşke parayı ofiste bırakmış ya da bir bankaya yatırmış olsaydım' diye ya da buna benzer biçimde düşünmüş olabilir."

Meydanı denetleyen üç polis memurundan birinin aniden içeriye girmesiyle bölündü konuşmaları. Bundan sonra ne yapacaklarını soruyordu, saat geç olmuştu, kuyruk hâlâ oradaydı ve motosikletli polis de henüz dönmemişti.

Vinjinia ona dışarıdaki görevdaşlarıyla birlikte gece boyu işyerini koruyup, kayıp memurun dönüşünü beklemeleri için para verdi.

İki kadın iş yerini kapatıp arka kapıdan çıktı. İş arayanlardan oluşan kuyruk olduğu gibi duruyordu. Belki hava kararınca dağı-

lırlardı. Belki yarın başka bir gün olurdu. Vinjinia Nyawira'ya kendisini evine bırakmayı teklif etmeksizin siyah Mercedes-Benz'i ile ayrıldı oradan. Son sözleri "Yarın görüşürüz" idi.

Ne gün ama diye düşünüyordu Nyawira otobüs durağına doğru ilerlerken. Patronunun hastalığıyla ilgili, Vinjinia'nın söylediğinden daha fazlası olduğundan şüpheleniyordu. Şayet polis memuru baş başa yaptıkları sohbeti yarıda bölmemiş olsaydı, belki...

Sağ omzunda bir el hissettiğinde daha yeni karşıdan karşıya geçmişti. Çantasına sıkıca yapışarak arkasına döndü. Sokaklarda güpedüz yaşanan hırsızlık olaylarına dair öyle çok hikâye anlatılıyordu ki insanın bir başkasıyla ufacık bir sürtünme yaşadığında bile çantasını daha bir sıkı kavraması alışkanlık haline gelmişti adeta.

Ferahlama hissiyle gülse mi yoksa öfkeyle bağırsa mı bilemedi. Her taşın altından çıkan Kaniuru idi.

Nyawira onu görmemiş gibi yapmayı düşündü ama içinden bir ses ne söyleyecekse söylesin bakalım, belki bu sayede devletin üst kademelerinde neler olup bittiğine dair bir iki şey öğrenebiliriz dedi.

3

Güçbela gizleyebildikleri bir düşmanlık içinde karşılıklı oturdular yine Mars Café'de. Kaniuru kahve sipariş etti, Nyawira ise tavuklu ve sebzeli bir sandviç. Sandviçini sanki o güne dek yediği en güzel yemekmişcesine zevkle yemeye koyuldu.

Oturdukları yerden uçsuz bucaksız kuyruğun bir kısmını görebiliyorlardı.

"Neyin nesi bu kuyruk?" diye sordu Kaniuru.

"Şehrin bu tarafına bunu öğrenmeye mi geldin?"

"Hayır, senin için geldim!"

"Sinsi sinsi beni izlemeyi bırak!"

"Seni izleyen ben değilim. Kalbim!"

"Bir kalbin olduğunu bilmiyordum."

"Dalga geçmeyi bırak. Son buluşmamızdan sonra aritmetikle haşır neşir oldum biraz, sonuçlardan bazıları ilgini çekebilir."

"Şimdi de matematiğe mi merak sardın? Şövalenle fırçana ne oldu?

"Sana bir şey söyleyeyim mi, babana katılıyorum artık. Onun yerinde olsaydım, kızımın bir ressamla evlenmesini istemezdim. Resim kadınlarla çocuklar içindir. *Kadınsı* bir yanı var resmin. Sen de bunun için postaladın beni, haksız mıyım?"

"Seni postalamak mı? Hangi postaneden?"

"Ciddi olalım. Şimdi, şu geçen akşam bahsettiğimiz adam var ya... Eve dönünce çok düşündüm bu konuyu. Ve en sonunda umumi tuvalete giren takım elbiseli adamla paçavralar içinde tuvaletten çıkan adamın aynı kişi olduğu sonucuna vardım. Nyawira, sana söylemek zorundayım, Paradise'ın dışındaki dilencilerden biri de oydu ve dilencilerin orada toplanmasının ardındaki gerçek gücün sözde Halkın Sesi Hareketi olduğunu biliyoruz artık. Tıpkı işyerinin dışındaki kuyruğa girmiş herkes gibi o da hareketin bir üyesi olmalı. Bunu nereden mi biliyorum? Kuyruk, adam onu ilk gördüğümde nerede duruyorsa oradan başlıyor, bu da şu anlama geliyor, seninle konuşurken aslında keşif yapıyordu. Bu insanların tamamı işsizliğin boyutlarını abartıp işsizlerin halini dramatize ederek Hükümdar'ın adını lekelemek istiyorlar. Arkadaşın olan şu adam ülkenin istikrar ve güvenliğine yönelik bir tehdit."

"Aklını kaçırmışsın sen. Görünüşe bakılırsa masallar uydurma yeteneği kazanmışsın! Dün bir cindi, bugünse hükümet karşıtı eylemleri kışkırtan bir provakatör!"

"Neden ikisi birden olmasın! Bekle ve gör sen! Hükümet cinler ve cinlerle mücadele konusunda bir uzman görevlendirdi. Bana soracak olursan bu cinler sahte, cin kılığına bürünmüş ölümlüler. Ve şu polis memuru, neydi adı, Gathere, Ariga, neyse işte, palavracının biri yalnızca."

"Sen değilsin tabii!"

"İnsan ya da cin, adam Halkın Sesi Hareketi'nin bir üyesi. O ve sen birlikteydiniz. Bu nedenle sen de onlardan olabilirsin. Aldın mı cevabı!"

Bir şey bildiği yok dedi Nyawira kendi kendine. Yine de yürüttüğü mantık ne kadar çarpık olursa olsun eğlendirici gelmemişti. Dikkatini dağıtıp kafasını karıştırmaya çalıştı.

"Yani, Grace John'la konuşuyor. John gençlik kolları üyesidir. Bu yüzden Grace de gençlik kolları üyesidir. Aldın mı cevabı! Mantığın kusursuz, tam Aristo'luk!"

"Bir tek beyazlara mahsus değil ya mantık. Bizim de mantığımız var, atasözlerimizde rastlanan siyah mantığı. Bana arkadaşını söyle sana kim olduğunu söyleyeyim sözünü bilirsin."

"İyi dedin" diye karşılık verdi Nyawira gülerek. "Sayın vaiz, senin dostların kimler? Düzenbazlarla vurguncular mı? Öyleyse..."

"Dinle beni. Seni kurtarabilecek tek kişi benim artık. Eminim Hükümdar'ın Halkın Sesi Hareketi'ni yasakladığını duymuş ya da okumuşsundur."

"Hep aynı hikâye. Neden sahibinin sesinden yeni bir hikâye anlatmıyorsun? Ne zamandan beri Haşmetli Hükümdarlarının sözcüsüsün? Mercedes-Benz'e bindiğini de görmüyorum henüz!"

"Yalnızca an meselesi. Nyawira, ne söylemeye çalıştığımı anlamıyor gibisin. Daha açık konuşayım. Muhalifler son zamanlarda neler yapıyor biliyor musun? Tüm ülkeye plastik yılanlar ve hükümet karşıtı bildiriler dağıtıyorlar. Hükümdar bu hareketi, bütün liderlerini, üyelerini, destekçilerini ve kandırılmış yoldaşlarını ezmesi için özel yetkiler verdi Sikiokuu'ya. Bakan tüm gizli güvenlik aygıtını, bizler yani Hükümdar'ın Partisi'nin gençlik kolları da dahil seferber etme niyetinde. Nereden geldiğimi anlıyor musun şimdi? Sana dostça son bir uyarıda bulunuyorum. Ya bana dönersin ya da..."

"Dostça bir uyarıdan çok bir tehdite benziyor bu. Her halükârda boşa nefes tüketiyorsun" dedi Nyawira gitmek üzere ayağa kalkarken.

"Nyawira, kalbinin sesini dinle lütfen. Ayrıldığımızdan beri kimseyle beraber olmadın, ben de öyle. Bu ne demek oluyor sence?"

"Ne dediysen tam da o demek oluyor, daha fazlası değil" dedi Nyawira ve bıyık altından gülerek oradan ayrıldı.

"Sen kadın, sen! Bir gün sürünerek geri döneceksin bana!" diye mırıldandı Kaniuru hüsrana uğramış halde.

4

Nyawira Kaniuru'nun yanında kaygısını belli etmemek için keyfi yerindeymiş gibi davranmıştı ama kalbi küt küt atıyordu. Kaniuru ve Sikiokuu'nun harekete dair çok az şey bildiklerinden emindi. Öte yandan, Kaniuru'nun kendisini yeniden bulmasına

engel olacak bir yol bulabilseydi bu korkaklık değil tedbir sayılırdı. Seçeneklerden biri işi bırakmaktı. Ama o zaman hareket Cennete Yürüyüş ve Global Bank heyeti faaliyetlerine dair içeriden nasıl bilgi toplayacaktı? İşyerini değiştirmekse bir diğer seçenekti. Ama Kaniuru yüzünden kaçmak zorunda mı kalacaktı hep?

Kaniuru'yu ve birlikte oldukları yılları düşündü. Başlangıçta her şey nasıl da vaatkârdı, en azından kendisi için, ortak bir geleceğe dair ne de güzel hayaller kurardı. Gün ağarmadan uyanacaklarını, gökyüzüne çevrilmiş taptaze bakışlarıyla el ele tutuşup, yeni yarınlarının temeli olacak yuvalarını kurmak üzere hayata cesurca adım atacaklarını düşlerdi! Her şey nasıl da farklı gelişmişti! Her ikisi de gerçekleşmemiş hayallerine farklı açılardan bakar olmuşlardı: Nyawira her geçen gün Kaniuru'yu kendi yoluna uygun birine dönüştüremeyeceğine ikna olurken, Kaniuru daima, boşanmalarından sonra bile, Nyawira'yı kendi dünya görüşüne göre değiştirebileceğine inanmıştı. Kaniuru yol gösterecek, Nyawira ise onun izinden gidecekti.

Kendisini düşüncelere öylesine kaptırmıştı ki otobüs ve *matatu* yolculuğuna dair neredeyse hiçbir şey fark etmedi Nyawira. Bir önemi de yoktu bunun. Bu yoldan o kadar çok geçmişti ki nerede inmesi gerektiğini ve eve giden yolu neredeyse içgüdüsel olarak bilirdi.

Bu nedenle evine birkaç metre kala şaşkınlıktan ağzı bir karış açık kalakaldı birden. Mehtap sokağın cılız ışığını destekliyordu. Afallamıştı adeta. Evinin önünde bir kuyruk vardı.

İlkten yolunu kaybettiğini sandı. Belki de yanlış otobüse binmişti. Mars Café'de o kadar çok vakit harcamamalıydı, her zaman bindiği otobüs ve *matatu*'yu kaçırmıştı bu yüzden ya da belki de yanlış durakta inmiş ya da yanlış yola sapmıştı. Belki de iş arayanlar kendisini ofisten çıkarken görmüş ve evine kadar takip etmişlerdi. Ama Mars Café'den çıkarken ofisin dışındaki ilan panosunun oradan başlayan kuyruğun hâlâ orada olduğuna yemin edebilirdi. Kuyruktakilere daha bir dikkatli bakınca hepsinin takım elbiseli olduğunu fark etti, yamalı, yırtık pırtık giysiler içindeki iş arayanlardan dağlar kadar farklı görünüyorlardı. Fakat yüzlerini çıkaramadı, başlıklar ve geniş kenarlı şapkalar vardı kafalarında.

Nyawira içlerinden birine yaklaşıp neler olup bittiğini sormayı düşündü. Bir adım attı ama durdu. Ya tüm bu insanlar Hükümdar'ın

kısa süre önce faaliyete geçen göz, kulak ve burunlarıysa? Birden Kamiti geldi aklına. Ne olmuştu acaba ona? Kaniuru'nun, rejim karşıtlarını ezmesi için Sikiokuu'ya özel yetkiler verildiğini söylemiş olduğunu anımsayınca korkuları daha da derinleşti. Kaniuru Kamiti'yi saplantı haline getirmişti, bu nedenle devletin güvenlik güçlerini kendi evine yönlendirmiş olabilirdi. Yoksa A.G. bir polis ekibiyle geri mi gelmişti? A.G. böyle yapacağını çıtlatmıştı ve şimdi de cinleri ele geçirmekle görevlendirilmişti belki de, Kargalar Büyücüsü'nü paketleme işini kafaya koymuş olabilirdi.

Neler olup bittiğini öğrenmek için komşulardan birinin evine doğru yürüdü hızlıca. İlerlerken bir adamın evinden çıkarak arka tarafa geçtiğini ve duvara işediğini gördü. Tekrardan evine girmeden adama yaklaştı Nyawira.

Kuşatma altındaki evin sakini olduğunu belli etmeden kuyruğu işaret ederek "Neyin nesi bu?" diye sordu lakayt bir tavırla.

"Şunlar mı? Boşver onları!" dedi adam. "Hepsi şu büyücü hekim yüzünden, ne diyordu kendisine, Kargalar Büyücüsü. Büyücü hekimlerin yöntemlerine akıl sır ermez. Kapısına şu rezil faaliyetini duyuran ilanı asalı iki gün ya oldu ya olmadı, önceleri on müşteri yoktu danışmaya gelen. Şimdi ise şu hale bak! Birdenbire oldu, bugün, yani bu akşam. Neyin nesi hiçbir fikrim yok. Hanım, sen kendi yoluna, ben kendi yoluma. Karanlıkta çok soru sormak hiç iyi değildir."

Nyawira Santalucia'da pek çok şaşılası olaya tanık olmuştu ama bu hepsinin üstüne tüy dikmişti. Ağlasa mı gülse mi bilemedi. Evinin arka tarafına geçip pencereyi tıklattı. Hemen yanıt gelmedi. Bir süre bekleyip yeniden tıklattı. Üçüncü girişiminde perdeler aralandı. Bir insan silueti gördü. Kamiti'yi görünce bir rahatlama hissetti Nyawira. Yatak odasının penceresinden içeri tırmanmasına yardım etti Kamiti, sessiz olmasını ve kımıldamamasını işaret etti, ardından da işinin başına döndü.

5

Nyawira bulunduğu yatak odasından oyuncuları göremiyor ama Kamiti ile müşterileri arasındaki her sözü duyabiliyordu. Her şey bir şifa tiyatrosunu andırıyordu.

Kamiti'nin, mutfak servis penceresinin öteki tarafında oturan adama "Nedir seni bunaltan?" diye sorduğunu duydu.

"Düşmanlarım."

"Düşmanların mı?"

"Evet, işadamı dostlarım. Bizi yer içer, kadeh kaldırır, gülüşür ve birbirimizin sırtını sıvazlarken görebilirsiniz ama hepsi yalan. Global Bank Cennete Yürüyüş için fon sağlamak üzere gibi şu sıralar. Bu ne anlama geliyor biliyor musunuz? Çay, tereyağı, sigara ya da en küçük ihtiyaç maddesini tedarik etmek için yapılacak bir sözleşme bile insanı hayatının sonuna kadar varlıklı biri yapabilir. Ne demek istediğimi anladınız mı? Menfaatler azken bile birbirimizin arkasından sürekli dolap çevirip duruyorsak, seyredin şimdi gümbürtüyü! Çok sayıda taşocağım var benim. Tüm istediğim, Cennete Yürüyüş'ün baş çimento, taş ve kum tedarikçisi olmak. Lütfen inanın bana Sayın Büyücü, düşmanım çok, her yerdeler, zalimler üstelik, benim istediğimi onlar da istiyor."

"Öyleyse Kargalar Büyücüsü'nün mabedinde neyin peşindesin?"

"Ellerime sağlamlık, dilime akıcılık, gözlerime kudret katmanızı isterim ki Başkan Titus'la tanıştığımda aramızda hemencecik bir bağ oluşsun. Gözlerini gözlerimle efsunlamak, kalbini dilimle yumuşatmak, dostluk anlaşmamızı da sıcak bir tokalaşmayla mühürlemek istiyorum. Rakiplerimin ikna kabiliyetlerini de ellerinden almanızı istiyorum. Ellerini gevşek ve nemli kılın ki Başkan Titus'la tokalaştıklarında yalnızca sinirine dokunsunlar, dillerini pütür pütür kabartın ki methiyeler düzmek için ağızlarını açtıklarında metalin metale sürtünmesiyle çıkan sesten daha sinir bozucu sesler çıkarsınlar, onu arzularına tutsak etmeye çalışırlarken bakışları öylesine iğrenç olsun ki içinde tiksinti yaratıp kendilerinden uzaklaştırsınlar yalnızca. Güneş'le Rüzgâr arasındaki büyük savaşı bilir misiniz? Hangisinin İnsan'a paltosunu çıkarttırabileceğine dair olan savaşı... Rüzgâr İnsan'ın paltosuna daha da sıkı sarılmasına yol açabilmiş ancak. Güneşse kendi rızasıyla paltodan vazgeçirmiş onu. Kargalar Büyücüsü, düşmanlarım Rüzgâr olsun ben de Güneş olayım. Kendi sınıfımın başına beni koyun, eşitler arasında birinci, kurnazlık ve kötülükte."

"Düşmanlarını tanıyor musun? Kimler olduklarını biliyor musun?"

"Pek tanıdığım söylenemez. İşte bu nedenle geldim size. Muhteşem güçlerinizden haberdar olduk, insan daha düşmanlarının olduğundan bile haberdar olmadan çok önce, ona düşmanları olduğunu söyleyebiliyormuşsunuz ve onların gölgelerini aynaya hapsedip bu dünyadan kazıyabiliyormuşsunuz. Ben sizden onları öldürmenizi istemiyorum, iyi bir Hıristiyanımdır ve affetmenin gücüne inanırım, öte yandan bir tek sizin yapabileceğiniz şeyi yapmanızı istiyorum."

"Benimle ilgili tüm bunları kim anlattı size?"

"Uzun hikâye ama kısa keseceğim. Başkan Titus'un ofisinin dışındaki diğer kuyruktaydım. Ofise gelemeyecekti ama bizler bütün gün sırada beklemeye devam ettik, vazgeçmeye niyetimiz yoktu. Derken, belli bir ücret karşılığında kendisine bilgi taşıyan bir polis memurunun bir arkadaşın arkadaşının arkadaşına söylediğine göre, bugünlerde Aburirya'da işlerin nasıl yürüdüğünü bilirsiniz, bedavaya su yok, bilgi demek güç demektir hem, her neyse işte o polis memurunun söylediğine göre polis arkadaşlarından birinin tüm düşmanlarını paketleyip öteki tarafa postalamış ve hiçbir zaman hayalini bile kuramayacağı bir mevkiye terfi etmesini sağlamışsınız. Sonra, dedikodulara bakılırsa, bu bilgiyi aktaran polisin de aralarında olduğu on polis memurunu kabul etmişsiniz. Bu yüzden ben de Titus'un bürosunun önündeki kuyruktan gizlice sıvışıp yarın Başkan Titus'la tanışmadan önce daha fazla güç elde edeyim diye düşündüm."

Nyawira neden saat altı gibi zengin ve nüfuzluların kuyruğunun Vinjinia ile kendisini hayrete düşürerek gizemli bir biçimde dağıldığını şimdi anlıyordu.

"Sayın Kargalar Büyücüsü" diyordu hasta şimdi, "yalnızca aynanızı kullanmanızı istiyorum, karşılığında ne isterseniz sizin olacak. Aynayla kehanette bulunmanızın karşılığı nedir acaba?"

"Kehanette bulunmanın bir bedeli olmaz. Ama aynalar gizli olanı ortaya çıkarması için kendisine başvuran kişinin de bir çaba sarf edip karara varmasını ister. Aynalar yalnızca kendisine gösterilen kadarını görür ve geri gönderir. Önüne serildiği kadarını görür, çok serersen çok, az serersen az. Yani iş aynanın kehanet gücüne başvuranlara bağlı bütünüyle."

Nyawira adamın "Paranın bir önemi yok" diye bağırdığını duydu. "Mümkün olan en kudretli aynayı kullanmanızı istiyorum.

Maksimum güç. Mümkün olan en büyük zarfı takdim edeceğim kâhine ve eminim ki aynanın hoşuna gidecektir bu."

"Dileklerini gerçekleşmiş bil" dedi Kamiti ve daha önce Memur A.G. ile on polis memurunda deneyip sonuç aldığı adımların aynısını ana hatlarıyla özetledi. "Gözlerini sıkıca kapa. Zihninin karanlığında imgenin oluşmasını bekle. Onu gördüğün anda Kargalar Büyücüsü'nü uyarmalısın. Zihnindeki imgeyi aynamda ele geçirdiğim anda ellerini, ağzını ve gözlerini kazıyarak zayıflatacağım onları. Düşmanının organlarını zayıflatmak demek, seninkileri kuvvetlendirmek demektir. Tıpkı herhangi bir terazide olduğu gibi. İki karşıt güç arasındaki dengeleri değiştirmenin iki yolu vardır. Ya bir tarafa ağırlık ilave edersin ya da diğer taraftaki ağırlığı azaltırsın. Kehanette bulunmak bir bilimdir."

"Beni mabedinize kadar getiren bilim aşkı değil" dedi adam tutkuyla. "Ben gözle görülür bir neden olmaksızın vuku bulacak bir şey istiyorum. Sihir istiyorum, bilim değil."

Nyawira kulaklarına inanmakta güçlük çekiyordu. Bizzat duyduğu bu şeyi bir başkasından dinlemiş olsaydı eğer, kesinlikle yalan olduğunu düşünüp ciddiye almazdı. Zengin ve nüfuzlu insanlar bilime ve akla, mantıksız hurafeler uğruna karşı çıksın, inanılır gibi değildi! Ve bu insanların ülkenin liderleriyle aynı sınıfa mensup olduklarını bilmek! Bu adamlar baştayken nice olurdu ülkenin geleceği?

Dalmış olduğu derin düşünceler esrik bir çığlıkla bölündü aniden.

"Bir resim görebiliyorum. Görüyorum onu" diyordu adam, yeni bir beceri keşfetmiş bir çocuğun tavrıyla.

"Görüntünün kime ait olduğunu söyleyebilir misin?" diye sordu Kargalar Büyücüsü.

"Hayır! Hayır! Ama bir önemi yok. Tüm düşmanlarımın yerine geçsin bu imge!"

"Öylece kal! Kımıldama! Kaçıp gitmesine izin verme!" dedi Kamiti ve aynayı kazımaya başladı.

"İmge orada değil artık. Onun yerine karanlıkta kayan minicik yıldızlar görüyorum" dedi adam. "Belki de kırık cam gibi tuzla buz olmuş düşmanlarımdır bunlar! Harika! Üzerime düşen ve gökkubbenin biricik yıldızı olmamı sağlayan yıldızcıklar!"

"O halde iş bitmiştir. Görmek istediğini gördün. Artık gözlerini açabilirsin. Şansın yaver gidecek."

"Teşekkür ederim! Teşekkür ederim Sayın Büyücü" dedi adam. "Yeni güçlerimin içimde dolaştıklarını hissediyorum. Artık Cennete Yürüyüş'e ayak uydurabilirim."

Çıktı ve derhal bir başkası aldı yerini. Bu geçit töreni Nyawira'nın gözünde arka arkaya akan bir sinema karesi gibiydi tıpkı. Karakterler her karede değişse de hikâye hep aynı kalıyordu. Sonunda dinlemekten yorgun düşüp uyuyakaldı Nyawira.

Su sesine uyandı. Kamiti duş alıyordu, çıkmasını bekledi. Gaddarca bir kararlılıkla ovalayıp yıkıyordu kendisini.

"Neredeyse bütün suyu harcadın" dedi Nyawira oturma odasında beraberlerken.

"Arkalarında bıraktıkları şu iğrenç koku yüzünden" dedi Kamiti. "Hâlâ kokudan hiç kurtulamamış gibi hissediyorum kendimi. Pencereden bir baksana hepsi gitmiş mi diye."

Nyawira aralıktan dışarı baktı. Kapüşonlu insan siluetlerinden oluşan kuyruk azalıyor gibi görünmüyordu. Pencereyi kapayıp Kamiti'ye baktı göz ucuyla.

"Geceyarısı olduğunda" diye açıkladı Kamiti "Bir duyuru yazdım, 'GECE KAPALI: YARIN GEL' ve son gördüğüm kişiden dışarıya asmasını istedim."

"Gündüz Tajirika'nın ofiste olmayacağına dair duyuru astığımda ne yaptılarsa tıpatıp aynısını yapıyorlar" dedi Nyawira.

"Neden bahsediyorsun sen?" diye sordu Kamiti, kafası karışmıştı.

Kamiti'ye ofiste geçirdiği günden ve Halkın Sesi Hareketi'ni ezmesi için Sikiokuu'ya verilen özel yetkilerden bahsetti. Kamiti de ona Kargalar Büyücüsü olarak başından geçen maceraları anlattı.

"Hiç bitmeyen bir düş" diye sözlerini tamamladı Kamiti.

"Daha çok hiç bitmeyen bir kâbus gibi" dedi Nyawira, saatine bakıp birden ayağa kalkarak. "Çok geç olmuş. Kuyruk cinlerine göğüs germek için güce ihtiyacımız olacak yarın."

"Uyandığımızda" dedi Kamiti, "umalım da gitmiş olsunlar."

6

Ama kuyruklar bir yere gitmemişti. Global Bank heyetiyle ilgili haberlerin, Mariko ve Maritha'nın Şeytan'la olan savaşının, uçan ruhlar ve bildiri dağıtan cinlere dair efsanelerin yerini Eldares'in kuyruk cinleri tarafından işgal edilişi almıştı bir süreliğine.

Nyawira ve Vinjinia her gün hemen hemen aynı zamanda ofiste oluyorlardı. Sözleşme avcılarının kuyruğunun azar azar ortadan kaybolmasının ne kadar da tuhaf olduğunu konuşuyorlar, Nyawira kuyruğun yalnızca yer değiştirmiş olduğunu Vinjinia'ya söylemeyi savsıyordu. Öteki kuyrukla ilgili bir şeyler yapmaları konusunda Vinjinia'nın baskılarına maruz kalan Santamaria polisi, hâlâ dönmemiş olan motorlu polisten rapor gelmedikçe, yapabilecekleri çok fazla şey olmadığını söylüyordu. Böylece iki kadın kuyruğun sonunu haber verecek olan motorlunun dönüşünü bekliyordu sabırla.

Bu monotonluktan ancak, Vinjinia yarıyıl tatili süresince iki çocuğunu, Gaciru ile Gacigua'yı da ofise getirince sıyrılabildiler. Çocuklar evde babalarıyla kalmak istemediklerini söylüyorlardı çünkü aynı şeyi havlar gibi tekrar tekrar söyleyip duruyordu ve onlar da köpeğe dönüşüyor olabileceğinden korkmuşlardı biraz.

Kuyruğun görüntüsü Gaciru ve Gacigua'yı öylesine heyecanlandırmıştı ki çabucak unuttular babalarının hastalığını. Pencere kenarında durup dışarıyı seyrediyor, sonu gelmez sorular soruyorlardı. Acaba öğrenci miydiler? Çünkü yalnızca okulda insanların kuyruğa girdiğini görmüşlerdi. Bir süre sonra olan bitenden sıkıldılar çünkü ne itişip kakışma, ne saklambaç ne de azarla sonuçlanan çılgınca kovalamaca gibi şeyler vardı dışarıda.

Annelerinden kendilerine masal anlatmasını ilk isteyen Gacigua oldu, Vinjinia ise yeni "teyzeciklerini" işaret etti.

Nyawira onlara emekçi şarkıları söyleyip, dokumacı kuşlar ve fillere dair şiirler okudu ezberden. Ama çocuklar masal istiyorlardı. Nyawira onlara masalların, gündüz vakti, işyerinde, telefon başında değil, yalnızca akşamları, evde, ateşin başında anlatılabileceğini söyledi. *Hakuna matata.* Gaciru ve Gacigua akşam vaktiymiş, ofis evleriymiş ve kuyruktaki tüm bu insanlar da dinleyicilermiş gibi yapacaklardı. Sonunda Nyawira teslim oldu

ve onlara hamile bir kadın, bir demirci ve bir canavarla ilgili bir öykü anlatacağını söyledi.

Canavarın ne olduğunu bilmek istiyorlardı şimdi de; Nyawira *marimu*'ların kimi zaman küçük çocuklar da dahil insan yiyen ve insanı andıran yaratıklar olduklarını söyledi. Bu yaratıkların biri önde öteki arkada iki ağızları vardı, arkadaki ağızlarıyla sinek yerlerdi. Diğer zamanlardaysa arkadaki ağız yaratığın omuzlarına kadar inen uzun saçlarıyla örtülü olurdu.

"Annemin saçı gibi mi?" diye sordu Gaciru.

"Gaciru, annenin bir canavar olduğunu mu söylüyorsun?" diye araya girdi Vinjinia gülerek.

"Annem canavar değil" dedi Gacigua. "Başka insanları yemiyor o."

"Hikâyeyi anlat" dediler bir ağızdan.

Demircinin biri uzak diyarlardaki bir demirhaneye gider. Yokluğunda hamile karısı iki çocuk doğurur.

"Bizim gibi tıpkı" dedi Gaciru, soruyla açıklama arası bir ifadeyle.

"Evet, sizin gibi, bir kız ve bir erkek, ama onlar ikizmiş."

"Adları neymiş?" diye sordu Gacigua.

Nyawira hazırlıksız yakalanmıştı çünkü ona anlatılan biçiminde çocukların isimleri yoktu.

"Olayların olduğu sırada kadın onlara isim koymamış henüz" dedi.

"Neden?" diye sordu Gaciru.

"Çünkü doğum yapmasına yardımcı olan, sonrasında da ona bakıcılık yapan bir canavarmış, kadın, canavar çocuklarının adlarını öğrensin istememiş" diye uyduruverdi yine.

"Peki ama canavar neden yapmış tüm bunları?" diye sordu Gaciru.

"Aptal. Çünkü kadının kocası orada yokmuş" diye lafa karıştı Gacigua.

"Anneciğim, anneciğim, Gacigua bana aptal diyor!"

"İkiniz de kesin şunu" diye bağırdı Vinjinia bulunduğu yerden, "yoksa Nyawira'ya söylerim, bir daha size masal anlatmaz."

Canavar aslında çok kötü bir bakıcıymış. Yemek pişirdikten sonra onu tabağa koyar, tabağı da kadının önüne bırakırmış, ama tam kadın almak üzere elini uzatınca çabucak tabağı önünden

çeker ve şöyle dermiş: "Demek yemeğimi yemek istemiyorsun, madem öyle senin yerine ben yerim." Suyla da aynı oyunu oynarmış: "İstemiyor musun? O halde senin yerine ben içerim."

"Gacigua da benimle aynı şekilde eğleniyor" diye dert yandı Gaciru.

"Sen de aynısını bana yapıyorsun" diye cevabı yapıştırdı Gacigua.

Birbirlerini aynı kaba suçla itham ederek karşılıklı atıştılar, Nyawira şayet kesmezlerse masal falan kalmayacak diye uyarmasa daha devam ederlerdi.

"Sonra ne oldu, anlat bize" diye yalvardılar.

Dördünün de karnı şişip kocaman olmuş. Anneyle çocukların kuvaşiorkordan, canavarın ise yağdan.

Bir gün kadın avluda bir dokumacı kuş görmüş.

"Şarkıda bahsettiğin kuş mu yoksa?" diye sordu Gaciru.

Daha önce söylediği şarkıyı unuttuğu için "Hangisi?" diye sordu Nyawira.

"Durmadan soru sorup bölerseniz masalı nasıl anlatabilir ki?" diye araya girdi Vinjinia.

"Bir daha sormayacağız" dediler bir ağızdan, "Bitene dek."

Kuş, hintyağı tohumu karşılığında uzak diyarlardaki demirciye mesaj götürmeyi kabul etmiş. Uçmuş, uçmuş, uçmuş ve nihayetinde hedefine ulaşmış. Oraya varınca bir ağacın dalına konmuş ve yorgun olmasına rağmen şarkı söylemeye başlamış:

Demir döken demirci
Harekete geç, harekete geç
Karın doğum yaptı
Canavar hem ebe
Hem hemşire
Harekete geç, harekete geç
Yoksa olacak çok geç

Nyawira, Gacigua ile Gaciru'dan şarkı söylerken kendisine eşlik etmelerini istedi, böylece canavarın yenilgiye uğramasına katkıda bulunmuş olacaklardı. Dokumacı kuş daldan dala atlayarak demircinin dikkatini çekmeye çalışmış. Demircinin yanında başkaları da varmış, ilkten onu belayı kovar gibi başlarından sav-

mak istemişler ama kuşun ısrarını görünce sözlerine kulak kabartmışlar. İşte tam o sırada demirci ardında hamile bir eş bırakmış olduğunu anımsamış ve kuşun kendisine karısıyla çocuklarının karşı karşıya oldukları tehlikeden bahsettiğini fark etmiş. Mızrağını ve kalkanını kapıp elinden geldiğince hızlı koşmuş, kısa sürede eve ulaşmış ve karısı ile çocuklarının da desteğiyle şeytani yaratığı yenmeyi başarmış.

"Çocuklarının desteği mi dedin?" diye sordu Gaciru. "Bebekler dövüşemez sanırdım."

"Ya da kadınlar?" diye ekledi Gacigua.

"Kadınların dövüşemeyeceğini de kim söyledi sana?" diye sordu Gaciru. "Şahsen ben, bir oğlanın, herhangi bir oğlanın yani, beni yenmesine asla izin vermem" dedi Gaciru, Gacigua'ya dik dik bakarak.

"Ben demirciye destek olduklarından söz ettim, az ya da çok" dedi Nyawira. Bebeklerin fazla ağlamayarak nasıl işbirliği yaptıklarını, kadının da zayıf olmasına rağmen kocasına canavar hakkında edindiği tüm bilgileri aktardığını, hatta artık o kötü yaratığa dair her şeyi bildiğinden onu en kolay nasıl yenebileceği konusunda tavsiyede bile bulunduğunu anlattı çocuklara. Kocası saldırmak üzere gizlendiği yerden çıkarken kadın da canavara sataşıp dikkatini dağıtmaya çalışacaktı."

Günü hikâyeler, şarkılar, bilmeceler uydurarak geçirdiler, sahne ertesi gün de aynıydı. Gaciru ve Gacigua için en muhteşem yarıyıl tatiliydi bu, tüm yaşamın da bu şekilde geçmesini umut ediyorlardı. Sesini kuştan aslana, erkekten çocuğa neye isterse ona dönüştürebilen biricik masalcı teyzeleri Nyawira ile sonsuz bir masal şöleni. İçinde canavarların olduğu korkunç hikâyeler onları büyülüyor olsa da en çok düzenbaz tavşanın maceralarını seviyorlardı.

Birkaç gün sonra Gaciru, canavarlar ve uzun, gür saçlarının ardına gizlenmiş olan ikinci ağızları konusuna değindi yeniden. Nyawira bu kez kucağına oturmuş olan Gaciru'ya aitti tamamıyla. Vinjinia ve Gacigua pencereden dışarıdaki ardı arkası kesilmeyen kuyruğu izliyorlardı.

"Biliyor musun, canavar masalını düşünüyorum da bence arkadaki ağızlarını gizleyen yalnızca saçları değil. Hem ağızlarını hem de saçlarını taktıkları şapkalar gizliyor. Sen de öyle düşün-

müyor musun? Şapkalar ağzı da saklayabilir, değil mi? Dışarıdaki polislerin taktıkları gibi. Söylesene, polisler de canavar mı?"

"Şişşttt!" dedi Vinjinia, pencerenin yanında oturduğu yerden.

"Bu çok akıllıca" dedi Nyawira. "Şapkalar yani. Nasıl akıl ettin bunu?"

"Çok basit. Annemin saçı uzun ama şapka takmıyor. Bu yüzden" diye sesini yükseltti "sen bir canavar değilsin anneciğim."

"Teşekkür ederim" dedi Vinjinia. "Bunun için mi geceleri uyanıp da saçımın altına bakıyorsun?"

"Biliyorsun anneciğim, canavarlar kötü ve kurnaz olurlar, başka biri gibi gösterebilirler kendilerini. Okulda öğretmen hasta büyükannesini ziyarete giden Kırmızı Başlıklı Kız masalını okudu bize. Biliyor musun anneciğim, kız yatakta büyükannesinin kılığına girmiş kocaman, kötü bir kurtla karşılaşmış. Sonra ne olmuş biliyor musun? Meğer kurt büyükanneyi çoktan yemiş.."

Sohbeti takip etmiyor gibi görünen Gacigua bir soru sordu aniden:

"Canavarlar motosiklet kullanır mı?"

"Neden soruyorsun?" dedi Nyawira.

"Motorlu bir yabancı bu yöne doğru geliyor da ondan..."

7

Motorlu polis yedi gün sonra geri dönmüştü ve kimilerine göre delirmiş gibiydi. Anlattıkları tutarlıydı, hay hay, ama ya gözlerindeki, kendisini soru yağmuruna tutanlara anlattığı hikâyeye kendisinin bile inanmakta güçlük çektiğini gösteren o ifadeye ne demeli?

Getirdiği sırra ortak olanların dediğine göre, motorlu polis tam yedi gün boyunca bir eliyle megafonu tutup diğeriyle de motosikleti idare ederken tek yaptığı şeyin, kuyruğu takip etmek olduğunu ileri sürmüştü; araçtan hiç inmemiş, görevine sadık bir polis memuru olduğunun bilinciyle, ivedi ve noksansız bir rapor verebilmek için bir an evvel kuyruğun sonuna ulaşmak istediğinden hareket halindeki motosikletin üzerinde uyumuştu. Ama ne zaman kuyruğun sonuna yaklaşmakta olduğunu düşünecek olsa, iş arayan yeni birilerinin çoktan sıraya girmiş olduklarını görmüştü.

İlk iki gün kuyrukla yarışmış, ancak üçüncü gün kuyruğun

başka kollardan beslendiğini keşfetmişti. Hangi yöne gitmesi gerektiğinden emin olamıyordu, aynı anda birden çok patikada yolculuk etmeye kalkışan sırtlanın trajik akıbetine de uğramak istemiyordu. Böylece ana koldan ya da ana kol olduğunu varsaydığı kuyruktan ayrılmamaya karar vermişti.

Göreve ilk çıktığında getirdiği mesajı kuyrukta bekleyenlere gururla anons ediyordu: *Başkan Titus Tajirika bugün ofiste değil. Lütfen evlerinize dönün ve yarın tekrardan gelin.* Ama kısa süre sonra bir yandan motosiklet sürüp bir yandan da megafonla konuşmanın külfetli bir iş olduğunu gördü. Böylece mesajı bazılarına iletmeye başladı, insanların yanlarından sözlerini tamamlamadan geçer olmuştu. Bunun sonucunda, insanlar bölük pörçük bilgi sahibi olmaya başladılar. Polis memuru da cümleyi kısaltmanın daha anlamlı olacağını düşündü. Önce *Başkan Titus Tajirika* gibi tüm gereksiz kısımları çıkarıp attı. Ardından da patronun ofiste olmadığına dair açıklamayı. Sonra insanlara evlerine gitmelerinin daha iyi olacağını söylemekten vazgeçti ve *Yarın gelin* biçiminde kısalttı sözleri, en nihayetinde de tek bir sözcüğe indirgedi tüm mesajı: *Yarın.* Bu haliyle bile bazı insanlar yalnızca tek hecesini yakalayabiliyorlardı, kimi *ya* kimiyse *rın* hecesini.

Kuyrukta bekleşenler arasında hararetli tartışmalara konu oluyordu, içine, politikacıları sırf konuşmuş olmak adına, anlamlı olsun olmasın ağızlarını açmaya mecbur eden cinlerin kaçmış olduğu sonucuna vardılar. Çok geçmeden de, tüm trafik polisleri için gözde bir isim haline gelen Motorlu Çılgın adını taktılar ona.

Yedi gün boyunca kuyruğun sonuna ulaşmaya çalışarak Eldares ve yakınlarındaki kasabalarda dolanıp durduktan sonra en nihayet kendisini Santamaria'ya geri dönmüş halde buldu. Kuyruğun sonu nasıl olduysa kuyruğun başıyla bir çember oluşturacak biçimde birleşmişti, nitekim uzmanların söylediğine bakılırsa, sürücünün karşılaştığı asıl sorun da bu olmuştu. Çember içinde dönüp durmuş ve ancak Mars Café gözüne ilişince başlangıç noktasına geri geldiğini fark edebilmişti. Şehri, bilmeden kaç kez turladığı ise kendisi için bile daima bir sır olarak kalacaktı. Sürücünün tüm söyleyebildiği, şayet Mars Café olmasa, yaşamının geri kalanını kuyruğun sonunu arayarak geçirebileceği idi.

Aslında bu sürücü takip ettiği tek bir kuyruk hakkında konuşabilirdi ancak çünkü Eldares'in her köşesinde başka başka sayısız

kuyruk belirmişti. Şehirde yaşayan herkes bir süreliğine ecinnilere karışmış gibiydi sanki. Bir kişi bir vitrine bakıyor olmaya görsün, arkasında derhal bir kuyruk oluşuveriyordu. İnsanlar bunun ne kuyruğu olduğunu sorma zahmetine bile girmiyorlardı, yalnızca iyi bir sebeple oluştuğunu düşünüp dağıtılacak olan her ne ise ondan paylarına düşeni almak istiyorlardı. Dedikodulara bakılırsa, Cennete Yürüyüş'ün yapımına çoktan başlanmıştı ve Global Bank'tan gelen mali temsilciler ancak ateşi harlamaya yetecek biçimde azar azar, sadaka verir gibi nakit para veriyorlardı. Kimi zamansa biri farkında olmadan bir kuyruk başlatıyor, sonra evine gidiyor, ertesi gün kuyruğu başlatan safdilin kendisi olduğunu hâlâ anlamamış halde gelip aynı kuyruğa giriyordu. Kuyruklar müstakil organizmalara dönüşmüş gibiydiler.

Sözlü raporunu verir vermez, aşırı bir tükenmişlikle emniyette uyuyakaldı polis memuru. Yedi gün yedi gece kâbus gören biri gibi kendi pisliği içinde bir o yana bir bu yana dönüp durdu. Yedi gün süren uykudan çığlık çığlığa uyanıp da, tamamlayamadığı görevini tamamlamak üzere Yamaha'sını isteyince bir psikiyatri koğuşunda gözlem altına alındı, ardından da ücretsiz ve süresiz izne çıkarıldı.

Rapor Hükümdar'ın kulağına gidince, bu şeytani kuyrukların öteki şehirlere de yayılmasını önleme yollarını görüşmek üzere, derhal kabineyi acil durum toplantısına çağırdı.

8

Başkanlık Sarayı'ndaki acil durum oturumunda, Hükümdar'ı en çok endişelendiren konunun, keçileri kaçırmış sürücünün kuyrukların başının ve sonunun olmadığına dair söyledikleri olduğu açıklık kazanmıştı. Kulağa tehlikeli geliyor, değil mi diye sordu kabineye, şaka yapmadığı belliydi.

İlk cevap veren kişi olan Sikiokuu, bütün Aburiry'da polis izni olmaksızın beşten fazla kişinin biraraya gelmesi yasadışı olduğundan, izinsiz kuyruk oluşturulmasının kanunun ayan beyan ihlâli olduğunu söyledi ve bunun tüm dünyaya yalnızca işsizliğin kriz seviyesine ulaştığı mesajını değil, aynı zamanda dükkânlarda yiyecek kıtlığının da yaşandığı mesajını vereceğini ifade etti. Ülkenin imajı açısından berbat bir şeydi bu. Peki ama tüm bunlar neden

şimdi, tam da Global Bank heyetinin ziyareti sırasında yaşanıyordu? Yatırımcıları ürkütmek için mi? Aralarında bir kitle ayaklanmasının ilk adımı olarak, yurttaşları sinsice kuyruğa girmeye teşvik edenler mi vardı yoksa? Belki de bankanın ziyaretini ayarlayanların elinde zamanı gelince kullanacakları siyasi bir koz vardı. Kuyrukları yasaklamalı! Evet, diye ekledi Sikiokuu, bırakalım Halkın Sesi Hareketi ile aynı akıbete uğrasınlar! Sözlerinin altını çizmek için de kulak memelerini çekiştirdi.

Ardından söz alan Dışişleri Bakanı Machokali daima tetikte olduğunu, en önemlisi de sakıncalı dokundurmalarını Sikiokuu'nun yanına bırakmayacağını göstermek için gözlerini işaret etti önce.

"Bakan Sikiokuu kuyruklar Halkın Sesi Hareketi'nin akıbetine uğramalı derken ne demek istiyor?" diye sordu. Söz ettiği hareketin tıpkı köstebekler gibi yeraltını mesken tuttuğunu, üyelerinin iktidar ışığıyla ürkütüldüğünü bilmiyor mu? Yoksa Bakan, bu kuyrukların da bulunup ortaya çıkarılmalarının daha zor olacağı yeraltına inmeye mecbur bırakılmaları gerektiğini mi ima ediyor? Eminim birazdan niyetinin ne olduğunu bizlere açıklayacaktır."

Machokali, Global Bank heyeti ülkede olduğu sürece, Hükümdar'ın, söz ve eylemlerini dikkatlice tartarak plana uygun hareket etmesi, ayrı bir gündemi olanların kendisini bir tedbirsizliğe sürüklemelerine müsaade etmemesi tavsiyesinde bulundu.

"Haşmetli Ekselansları, yalnızca tek bir partimizin ve tek bir hükümdarımızın olduğu gerçeğinden hareketle, Aburirya'ya korkunun egemen olduğu sonucunu çıkaracaklar tarafından aleyhimizde kullanılabilecek hiçbir şey yapmamalıyız. Bilakis, kuyruklar onların mesnetsiz iddialarının altını oymaya yardımcı olmalıdır. Nerede, ne zaman ve ne sebeple olursa olsun, kuyruğa girmiş insanların görüntüsü devletimizin imajına dair çok iyi bir intiba bırakmalıdır Global Bank temsilcilerinde."

"Bakan ülkemizin Global Bank'tan emir aldığını mı ima ediyor?" diye lafa karıştı Sikiokuu, Machokali'nin sözleri içine oturmuştu.

Bu soruyla baltayı taşa vurmuştu Sikiokuu. Kendisi bunu hemen fark etmemişti ama diğerleri Hükümdar'ın kaşlarının çatıldığını ve gerginleştiğini görmüşlerdi.

"Bay Sikiokuu, benim Global Bank'tan emir aldığımı mı söylüyorsunuz siz?"

"Hayır, hayır, Yüce Ekselansları, sizden bahsetmiyordum ben" diye açıklamaya çalıştı Sikiokuu. "Ben ülkeden söz ediyordum."

Bir kez daha baltayı taşa vurmuştu.

"Ben ve Ülke diye bir ayrım mı var?" diye gürledi Hükümdar. "Daha önce de konuşulmadı mı bu konu?"

Machokali rakibini daha da yalnızlaştırma fırsatını kaçırmadı. Ayakta durmuş, "*Yüce Hükümdar* Yüce Ülke, Yüce Ülke Yüce Hükümdar'ımızdır" diye şarkı söylüyordu. Big Ben Mambo öncülüğünde diğer bakanlar da ayağa kalkıp ona eşlik etmeye başladılar: *Hükümdar ve Ülke birdir ve tektir.* Çok geçmeden Machokali'nin liderliğinde bir âşık atışmasına dönüştü bu durum.

Machokali'nin katıksız bir canlılıkla ayağa fırladığını gördüğü an, bir kez daha tökezlediğinin hem de çok fena tökezlediğinin farkına varmıştı Sikiokuu, ayağa kalkıp da diğerlerine katılsa mı bilemedi bir süre. Düşmanı tarafından başlatılan, dahası onu dışlamak ve aşağılamak için başlatılan bir şarkıya nasıl katılabilirdi? Bu yüzden koroya katılmak yerine, lafla peynir gemisi yürümez demek istercesine dizlerinin üstüne çöktü ve başını öyle bir eğdi ki kulakları yere değiyordu.

Zafer sarhoşu Machokali orkestrasyonu daha da şiddetlendirmişti, şayet Hükümdar el edip de oturmalarını ve diz çökmüş adamın kendisini nasıl affettireceğini duymasına izin vermelerini istememiş olsaydı bu böylece sürüp giderdi.

"Bütün dünyada tek bir kişi bile yoktur ki" diye titreyerek savunmaya geçti Sikiokuu, "Hükümdar'ımızın bu Ülke, bu Ülkenin de Hükümdar'ımız anlamına geldiğini bimesin. Öteki liderlerin çoğunun da bu kati kimliği kıskandıkları gayet iyi bilinir. Söylemeye çalıştığım yalnızca bu izinsiz kuyrukların yasaklanmasıydı ki içerideki ve dışarıdaki düşmanlarınızca bu durum kimliğinizi sorgulamak amaçlı kullanılmasın. Yoksa, Sizin Ülke, Ülke'nin de Siz demek olduğuna tüm kalbimle inanıyor ve bu hakikate anayasada yer verilmesi önerisinde bulunuyorum. Yüce Varlığınız önünde yemin ederim ki anayasada gerekli değişikliğin yapılması için bizzat ben Meclis'e önerge vereceğim."

Hükümdar devam etmesi için Machokali'ye işaret etti, liderin Sikiokuu'nun sözlerine aldırış etmemekle kalmayıp, yerine geçmesini bile istememiş olması kimsenin gözünden kaçmamıştı. Sikiokuu tüm toplantı boyunca diz çökmüş vaziyette kaldı.

Zafer kazanmış Machokali'nin elinden, rakibini yere sermekten başka bir şey gelmezdi. Güneşin ısı ve ışık kaynağı olduğu gerçeği kadar bariz bir gerçeği dahil etmek üzere anayasayı değiştirmenin bir anlamı olmadığını söyledi. "Bu budalalığın bir parçası olmak istemiyorum" dedi. "Şu motorlu polisin raporuna geri dönmek istiyorum. Kuyruk mevzusunun Cennete Yürüyüş'le bağlantılı olduğu ortada. İşçi ve işveren, projenin ekonomik büyüme ve bol miktarda iş anlamına geldiğini biliyordu, işte bu nedenle proje hayata geçirilmeden önce Eldares sokaklarında Cennete Yürüyüş'e destek için omuz omuza verdi! Dünya tarihinde böyle bir şey yaşandı mı daha önce? Kurt ve kuzu bir arada! Bir umuda sarılarak kuyruğa girenlerden değil, bir umuda sarılarak kuyruğa girenlerden korkanlardan kork! Beni örnek alın, kuyruklardan yararlanın, onları kötüye kullanmayın. Yasaklamak yerine, liderlerinin hayali arkasında sıraya giren bir halkın portresi olarak sunmalıyız onları dünyaya."

Hükümdar bu fikre bayılmıştı. Halkının yılan korkusuyla onu parkta bıraktığı günden bu yana kendisini hâlâ ne kadar sevdiklerini, peşi sıra gitmekten daha çok arzuladıkları bir şey olmadığını kanıtlayacak bir plan tasarlamaya çalışmıştı. İşte şimdi eline bir fırsat geçmişti.

Diğer bakanların dilleri, Hükümdar'ın Machokali'nin önerisi karşısında ne kadar heyecanlandığını fark eder etmez çözülüverdi, her biri, birbiri ardına, kuyrukların en çok kendi bölgelerinde yoğun olduğunu ve seçmenlerinin Cennete Yürüyüş'ü göklere çıkaran şarkılardan başka bir şey söylemez olduklarını iddia ettiler. Bu çılgınlığın henüz başlamamış olduğu birkaç bölgede, seçmen tabanlarına derhal harekete geçmeleri için haber göndereceklerini söylediler. Ötekilerse, banka temsilcilerinin şehirde ve ülkenin farklı bölgelerinde dolaşarak Cennete Yürüyüş'ün arkasında nasıl bir halk desteği olduğunu kendi gözleriyle görmelerini önerdiler.

Gururu kırılmış Sikiokuu bile Hükümdar'ın tüm kuyrukların kurucu babası olduğunu, diğerlerininse yalnızca onun izinden gittiklerini iddia ederek akıntı yönünde yüzmeye çalıştı. O, Sikiokuu, Hükümdar'ın güvenlikten sorumlu bakanı olma sıfatıyla, kimsenin kuyruk çılgınlığını anarşiye davetiye çıkaracak bir referendum olarak kötüye kullanmamasını temin etmek üzere, yüzlerce M5 ekleyecekti kuyruklara.

Sikiokuu'nun sürekli olarak Machokali'nin fikirlerini değersizleştirmek için uğraşıyor olmasına içerleyen Big Ben Mambo, "Cennete Yürüyüş için kuyruk referandumu mu" diye bağırıverdi birden. Bu bir dizi siyasi tartışmayı tetikledi, özellikle de Big Ben Mambo'nun kuyruk referandumunun yeni bir siyaset teorisi üretebileceğini belirtmesinin ardından. Bu hususu canla başla destekleyen Eğitim Bakanı, Hükümdar'ın adını taşıyacak böylesi bir kuramın Eflatun, Aristo, Hobbes ve Pope'un modası geçmiş yaklaşımlarının yerini alarak, Aburirya'daki tüm okullarda okutulabileceği üzerinde duruyordu. Bir diğer bakansa, Eski Yunan'ın siyaset teorilerinin ölüleri ilgilendirdiğini ve pencereden fırlatılıp atılmaları gerektiğini söyledi. "Ölü toprağının, yaşayanların görkemli zihinlerini kirletmesine izin veremeyiz" dedi ve hepsi birden güldü. Hükümdar bile bu yorumu gülümseme ve alçakgönüllü bir görüşle onurlandırdı.

"Bazıları yalnızca beyazların ortaya yeni bir teori atabileceklerini düşünür ama yanılıyorlar!" dedi, tüm bakanlar da bir ağızdan desteklediler onu: *Eveeet*!

Hükümdar'ın imasını anlamış, oybirliği ile Machokali'yi Hükümdar'ın Siyaset ve Devlet Teorisi'ni yazacak olan komitenin başkanı olarak seçmişlerdi.

Lütuflardan payına bir şey düşmeyeceğinden korkan Sikiokuu, dizüstü vaziyette, kuyruktaki insanların teoriyi zaten hayata geçirmekte olduklarını ve bundan ancak Hükümdar'ın övünç payı çıkarabileceğini söyledi. Yapılması gereken, böylesi sınırsız bir coşkuyla kuyruklar oluşturdukları için halka teşekkür etmenin bir yolunu bulmaktı. Hükümdar'ın duyduğu minneti *prime-time*'da radyo ve televizyondan halka duyurmaya ve Cennete Yürüyüş hayaline verdikleri destekten ötürü Hükümdar adına kendilerine teşekkür etmek üzere ülkeyi dolaşmaya gönüllü idi.

Machokali dik dik baktı ona. Bu kurnaz adama Cennete Yürüyüş'ün kapısından içeri adım atma fırsatını vermeyecekti. Her kuyruğa M5 ajanı sızdırma fikrinin mükemmel olduğunu söyledi Machokali ki bu da Bakan Sikiokuu'nun dizlerinin üstünde bile olsa gerektiğinde ayağına çabuk olabildiğini gösteriyordu. Medya işini Enformasyon Bakanı Big Ben Mambo'ya bırakmak en iyisiydi çünkü açıklama Hükümdar'ın ofisinden gelecek olursa, bu, tamamen yanlış da olsa, insanların kuyruğa girmeye zorlandığı izlenimini yaratırdı ki bu da Cennete Yürüyüş'e yönelik spontan

bir taban desteği olduğu yönündeki olumlu izlenime kesinlikle gölge düşürürdü. Her halükârda, sade bir açıklama yeterliydi.

Yıllar sonra orada hazır bulunanlardan birkaçı geriye dönecek ve o anı düşüneceklerdi: Acaba Machokali olacakları sezmiş miydi ya da diz çökmüş olan rakibini ezmeye çalışırken önemi ancak sonradan anlaşılabilecek türden bir şey keşfetmiş miydi? Tüm anımsadıkları kendi kendine fısıldar gibi, "Onlar dört kişilerdi ama biz beş kişi gönderebiliriz" dediğiydi. Hatta kimisi, bu sözlerin hemen öncesinde gözlerinden bir anlığına odayı aydınlatacak kadar güçlü bir ışık çıktığını bile iddia etmişlerdi.

"Neden söz ediyorsun sen?" diye sordu Hükümdar, kafası karışmıştı.

"Vahiy Kitabı'ndaki mahşerin dört atlısından" dedi Machokali hiç duraksamadan.

"Konumuzla ne ilgisi var?"

Machokali planını açıklarken mutlak bir sessizlik hâkimdi ortama: Beş bölgenin her birine –kuzey, güney, doğu, batı ve orta– kuyrukların nabzını tutmak ve halk üzerindeki etkisini değerlendirmek üzere bir sürücü gönderilecekti. Bu beş sürücü kendisi tarafından seçilecekti, ilk iş olarak da ellerini çabuk tutmaları ve koca bir haftayı boşa kürek sallayarak geçirmemeleri gerektiğini kavratacaktı onlara. Bütün Aburirya'yı dolaşmalarını, mevcut kuyrukların sayımını yapmalarını, halka kuyruklar oluşturuyor olmalarından Hükümdar'ın duyduğu minnet ve memnuniyeti iletmelerini ve Cennete Yürüyüş'e destek verecek daha fazla kuyruk oluşumunu teşvik etmelerini söylecekti.

Sikiokuu kendisini köşeye sıkışmış hissediyordu, ah keşke Kuran'dan ya da başka bir kutsal metinden alıntı yapabilseydi. Öte yandan, bükemediğin eli öpeceksin deyişini önemseyen biri olarak, güvenlik mevzusu söz konusu olduğundan, daha fazla sürücü görevlendirme işinin tamamıyla kendi biriminin alanına girdiğini belirtti.

Normalde iki rakip arasındaki savaşı izleyip, daima kazanandan yana taraf olan bakanlar, az önce sona eren savaşa "Beş Sürücü Savaşı" adını verdiler ama kimin kazanmış olduğundan pek emin değillerdi.

Sikiokuu Başkanlık Sarayı'ndan çıkarken burnundan soluyordu, hatta kimileri, soluk alıp verişleriyle, tıpkı suyun altındaki bir hi-

popotam gibi ağzından ve burun deliklerinden hava baloncukları çıkmasına yol açtığını ve bu baloncukların ofise kadar yol boyunca onu ve arabasını kuşattığını söylediler. Bakan öfkesinden kuduruyordu adeta. İtaatkâr olmaya mecburdu ama bir yandan da rakibinin Hükümdar'ın gözündeki değerini artırmak istemiyordu. Hem Hükümdar'a itaat edip hem de intikamını nasıl alabilirdi? Kâğıt üstünde her şey usulüne uygun görünecekti ama icraatta bildiğini okuyacaktı.

"HÜKÜMDAR'IN OFİSİ" antetli beş sayfaya *Hükümdar'ın Süvarileri* başlığını attı Sikiokuu. Her birinde kesin talimatlarını ayrıntılı biçimde sıraladı: *Sizi, bu mektupta belirtilmiş olan istikamete gitmekle görevlendirmiş bulunmaktayım...* Her birinin görevi, gözlem yapıp değerlendirmek, Hükümdar'ın kuyruklardan duyduğu memnuniyeti iletmek ve bu müjdeli haberin ulaşmadığı tek bir yer bırakmamaktı. Mektupları Hükümdar adına Sikiokuu imzalayacaktı ama sonra fikrini değiştirdi ve onları lidere götürdü. Hükümdar bir yandan Sikiokuu'yu haşlarken – Neden böyle ufak meselelerle vaktimi alıyorsun? Sen imzalasan olmaz mıydı? – bir yandan da tadını çıkara çıkara imzalayıp, sonra da Başkanlık Sarayı'nın mührünü bastı mektuplara.

Yetkiyle donatılmış Sikiokuu, seçilmiş olan beş sürücüyü makamına çağırdı ve her birine hayatlarında gördükleri en kıymetli belge olan mektubu elden teslim etti. En çok da Hükümdar'ın imzasından hoşnut olmuşlardı çünkü bu imza kendilerini onun ülkeye ve dünyaya göndermiş olduğu gerçek elçiler olarak görmelerini sağlıyordu. Ama Sikiokuu talimatlara çok emek harcadı.

Hükümdar'ın Süvarileri'ne, her ne kadar durum acil de olsa, en önemli hususun mutlak bir itina olduğunu söyledi. Ülkede kuyruk, kuyruk söylentisi ya da kuyruk olasılığı olan tüm köşe bucağı ziyaret etmeden geri dönen olursa gözünün yaşına bakmayacaktı. Hükümdar'ın dünyaya gönderdiği elçiler olarak gerekirse ülke sınırlarının ötesine bile geçebileceklerini ekledi. Kısacası, onları gıcır gıcır motosikletleriyle göreve yolcu etmeden evvel, gerçekte aceleye hiç lüzum olmadığını, bolca vakitleri olduğunu, diledikleri gibi kullanmalarını söyledi.

Sikiokuu kendi talimatları üzerinde bazı ufak tefek değişikliklere giderken rakibi Machokali de hayret ki ne hayret, esin perisinin kendisine uğradığı şu "mahşerin atlıları" anını anımsamakla

meşguldü. En çok hoşuna giden şeyse Sikiokuu'nun, başlangıçta aşağılamaya çalıştığı kuyruklar oluşturma haberini yaymak üzere Aburirya'nın beş bölgesinin tümüne birden sürücüler gönderiyor olmasıydı. Dahası kitlelerin kuyruklar oluşturarak Cennete Yürüyüş'e destek olması fikri Hükümdar'ın da onayını almıştı artık. Machokali beş sürücünün getireceği haberlerin kendisi açısından takdire şayan bulunacağından emindi. Cennete Yürüyüş projesinin başkanlığını yürütmesi için Tajirika'nın adını ortaya atmış olması nasıl da ileri görüşlü bir hamle olmuştu! Çünkü şu çıldırmış sürücü de dahil, tüm kaynaklar kuyrukların Eldares Modern İnşaat ve Emlak ofislerinin dışında başladığını söylüyordu.

Kabinenin acil durum oturumunun ardından, kuyruk cinlerinin işyerinin dışında oluşmaya başladığı gerçeğinden hareketle, tebrik etmek üzere Tajirika'yı evinden telefonla aradı Machokali. Ancak Tajirika'nın hâlâ rahatsız olduğunu duyunca hayal kırıklığına uğradı. Şifayı kapmak için ne de uygun bir zaman seçmişti arkadaşı! Zafer sevincini kiminle paylaşacaktı şimdi?

O gece rüyasında dört haberci gördü, beyaz motorlar üzerinde dört sürücü... Ter içinde uyandı. Neden beş değil de dört haberci görmüştü?

Tajirika'nın evini yeniden aradı. Tajirika kendisini daha iyi hisseder hissetmez bir zahmet onu arayabilir miydi?

9

Cennete Yürüyüş'ün başkanı, Eldares Modern İnşaat ve Emlak Şirketi'nin CEO'su ve Dışişleri Bakanı'nın dostu Tajirika herhangi bir aramaya geri dönecek durumda değildi. Tüm gün boyunca çenesini ellerine dayamış halde, anlamsızca boşluğa bakarak, banyo aynasının önünde oturuyordu. Kimi zaman bakışları azıcık, çok azıcık aynaya kayıyor, *eğer* kelimesini mırıldanıyor, sonra yeniden boşluğa bakmaya başlıyordu. Bakışları aynada biraz daha uzun süre kalacak olsa, durmaksızın o sözcüğü haykırıyor, ta ki gözlerini aynadan başka yöne kaçırıp da güçlükle sakinleşene dek bedeni denetimden çıkmışcasına titriyordu.

Kocasının rahatsızlığının ilk günlerinde, Vinjinia bu durumdan bir biçimde aynanın sorumlu olduğunu düşünmüştü, bu yüzden bir gece onu yatağa çekmeyi başarmış, Tajirika uyuyakalınca da şu

şiddetli *eğer*'lerinin son bulması umuduyla aynanın yerini değiştirmişti.

Ertesi sabah Tajirika'nın yüzünde güller açıyordu, sanki önceki gün işe gidememiş olmasıyla birlikte hastalık da uçup gitmişti. Büyük bir zevkle sabah ritüellerine girişti, tüm bunlar her zamanki gibi işe gitmeye niyetli olduğunu gösteriyordu, bunu gören Vinjinia hastalık konusunu açmaya hiç gerek yok dedi kendi kendine.Tajirika'nın banyoya doğru gidişini izlerken aşılması gereken bir engel daha kaldı, sonra her şey yoluna girecek diye düşündü. Bir saniye sonra Tajirika bağırıyor, duvardaki aynayı kimin kaldırdığını bilmek istiyordu. Ayna olmadan nasıl tıraş olabileceğini zannediyorlardı acaba? Çocukları suçlayıp onları dövmekle tehdit etti, bir yandan da Vinjinia'yı suçu üstlenmeye zorluyordu. Duvarı sildikten sonra yerine asmayı unutmuşum dedi Vinjinia. Planı işe yaramamıştı. Çünkü ayna yerine konur konmaz *eğer*'ler insanı güçten kuvvetten düşüren bir şiddette geri gelmişlerdi. Tajirika tıpkı bir önceki gün olduğu gibi evde, banyoda kalırken işe giden yine Vinjinia oldu.

İşler daha da sarpa sarmıştı. Tajirika *eğer*'ler ve *keşke*'ler arasında yüzünü tırmalayıp dururken Vinjinia çaresizce onu seyretmişti. Sonra kıyafetlerini çıkarıp küvete girmiş, tek laf etmeden bu defa da vücudunu tırmalamaya koyulmuştu. İki sözcük hariç, tüm konuşma yeteneğini yitirmişti. Bir kez daha aynayı duvardan indirdi Vinjinia ama bu kez hiçbir güç yeniden astıramazdı onu.

Küvetten çıkıp da aynayı duvarda göremeyen Tajirika hayli şaşırmış görünüyordu, kafası karışmıştı adeta. Ancak "eğer" ve "keşke" sözcükleri dışında tüm konuşma yetisini yitirmiş olduğundan, hayalkırıklığına uğramış bir halde deli gibi el kol hareketleri yapabildi yalnızca. En sonunda da Vinjinia'nın çantasının altını üstüne getirip küçük bir ayna buldu. Bütün günü bir elinde aynayı tutup ötekiyle kendisini tırmalayarak, arada bir de küvete girerek geçirdi. O gece, yatağa girdiğinde bile, tıpkı küçük bir çocuğun en sevdiği oyuncağına sıkıca sarılması gibi aynayı elinden bırakmıyordu. Vinjinia ofisten eve döndüğünde yine uykuya dalmasını bekledi kocasının, sonra aynayı elinden alıp sakladı. Sabah çalışanlara evde ya da mülkün herhangi bir yerinde tek bir ayna bile olmadığından emin olmaları talimatını verdi. Aynasız kalan Tajirika daha da bunalıma girdi.

Vinjinia ketum olduklarından emin olduğu doktorları aramaya başlayıp, onlara kocasının keyfinin pek yerinde olmadığından, zaman zaman da yüzünü tırmalayıp durduğundan söz etti ancak aynaya ya da Tajirika'nın konuşma yetisini kaybetmiş olduğuna değinmekten kaçındı. Onu kliniklerine getirmesini önerenler olduğunda, hastalığı önemsizmiş gibi bir tavır takındı. Ötekilerse lafı hiç uzatmadan telefonda bir tedavi öneremeyeceklerini söylediler, birkaçı ise kaşıntı ve çöküntüyü hafifletmek için reçetesiz ilaçlardan önerdi. Ama bu ilaçlar da işe yaramadı.

Ne yapacaktı? Günler geçip de kocasında bir iyileşme belirtisi olmayınca sırrını başkalarıyla paylaşma ihtiyacı hissetti.

"Sanırım üzerinde büyü var" dedi bir gün Nyawira'ya.

İki haftadır mesai arkadaşıydılar artık. Sürücü sorunsuz geri dönmüştü ama Vinjinia ve Nyawira açısından ucu bucağı olmayan kuyruklar ve motorlu çılgınlığa ilişkin haberler moral bozucuydu. Gaciru ve Gacigua yeniden okula başlamışlardı, Nyawira ise onlara masallar anlattığı zamanları özlüyordu.

"Biliyorsun işte, bir sürü insan başarısını çekemiyor" diye devam etti Vinjinia, "bilhassa da Cennete Yürüyüş'ün başına atanmış olmasını. Doğru dürüst yemek bile yemiyor artık. Görsen tanımazsın, çok kilo verdi."

"Kim ona büyü yapmak istesin ki?" diye sordu Nyawira, Vinjinia'nın kimi düşman olarak gördüğünü merak ediyordu.

"Bilmiyorum, buraya onunla tanışmak için gelen şu sözümona işadamlarından biridir belki. Artık uğramaz oldular. Neden? Belki de büyülerinin işe yaradığını öğrenir öğrenmez, gelmeyi bıraktılar."

"Peki ama ona büyü yapılmış olduğunu nereden biliyorsun?" diye sordu Nyawira, Vinjinia'nın dini bütün bir Hıristiyan olduğunu anımsayarak. "Hastalanmadan önce ya da hastalığı sırasında olağandışı bir şey yaptığı, yediği ya da giydiği oldu mu?"

Vinjinia tek eline taktığı eldiveni hatırladı. Tuhaf bir durumdu bu çünkü ne yemek yerken ne de yatarken hiç çıkarmıyordu onu.

"Evet" dedi Vinjinia, Nyawira'ya ne ölçüde güvenebileceğini düşündükten sonra. "Cennete Yürüyüş çılgınlığı başladığından beri kocam sağ eline bir eldiven takıyor. Elinden hiç çıkarmıyor, bunun için de elini hiç yıkamıyor."

"Sen çıkar" diye öneride bulundu Nyawira.

Vinjinia o gece, uykuya geçtiğinden emin olduktan sonra Tajirika'nın elinden çıkardı eldiveni, o kadar feci kokuyordu ki fırlatıp yere attı. Bu iğrenç kokunun büyüyle bir alakası olabilir miydi? Ya ben de aynı karanlık güçlerin kurbanı olduysam diye düşünüp dehşete kapıldı birden. Eldivenle ya da Tajirika'nın eldiveni takmış olan eliyle daha fazla temastan kaçınmaya karar verdi. Ama bu güçlerin, kendi evinde, kocasının eli de dahil neye dokunup neye dokunamayacağını dikte ediyor olmasına nasıl izin verebilirdi? İncil'i getirip yakın bir yere koydu ve kendisini daha bir gözü pek hissetti. Tajirika'nın elini inceledi. Uzamış tırnaklarının içinde ufak ufak kirler vardı. Tırnaklarını kesip, elini yıkamayı, eldiveni de çöpe fırlatıp atmayı düşündü ama bu, kanıtı ortadan kaldırmak gibi olurdu. Eldiveni yerden alıp bir çekmeceye koydu.

Ertesi gün Nyawira'ya kocasının eldivendeki büyü nedeniyle bu hale geldiğinden artık emin olduğunu söyledi.

"Neden eldiven olsun ki buna sebep?" diye sordu Nyawira. "Ve neden eline ilk taktığında etkisini göstermedi?"

"Bu konuda haklısın" dedi Vinjinia. "Tam da bu ofiste el sıkışırlarken ya da içinde para olan zarfları eline uzattıklarında büyülenmiş olmalı. Paraları saydıktan sonra, yani eldivenle paralara dokunduktan sonra hastalandı."

"Para mı? Çok muydu?" diye sordu Nyawira, amacı sadece sohbeti canlı tutmak değil, aynı zamanda paranın miktarını öğrenmekti.

"Ne kadar olduğunu bir bilsen!" dedi Vinjinia korku ve gururla, avluyu koruyan polis memurlarının duyamayacakları bir uzaklıkta olduklarından emin olmak için etrafına bakındı. "Üç çuvalın her biri banknot doluydu ve yüz buriden az değildi bu banknotlardan hiçbiri."

"Tıka basa para dolu üç çuval mı?" diye sordu Nyawira yapmacık bir tavırla.

"Neden herkesin onun adına mutlu olmayacağını görüyorsun işte!" dedi Vinjinia. "Şu para çuvallarını getirenlerden biri olabilir bu işin müsebbibi."

"Evet, anlıyorum" dedi Nyawira, bu büyü muhabbetinden sıkılmıştı azıcık. "İyi bir büyücü hekime ihtiyacınız var artık sizin" diye ekledi Nyawira, amacı biraz da Vinjinia'nın içindeki iyi Hıristiyan'ı şaşırtmaktı ama Vinjinia'nın tepkisizliği karşısında asıl şaşıran kendisi oldu.

"Tek sorun" dedi Vinjinia, sakin bir tonda, "büyücü hekimi nereden bulacağım konusunda en ufak bir fikrim bile yok."

Nyawira'nın da bu konularda kendisi kadar cahil olduğunu düşündüğü aşikârdı ama yanılıyordu.

Aklına bir fikir geldi Nyawira'nın. Neden daha önce düşünmemişti ki bunu? Neticede, Kargalar Büyücüsü vardı! Tajirika'nın aşağıladığı kişiden medet umacak olması düşüncesi eğlendirmişti Nyawira'yı.

"Şehirde yeni bir büyücü hekim olduğunu duydum" dedi Nyawira. "Kargalar Büyücüsü!"

"Nerede bulunur kendisi? Yani, mabedi nerede?"

"Santalucia'da. Güney taraflarında."

"Güney Santalucia'da mı?" gerçek bir korkuyla çığlık attı Vinjinia. "Yani, kastettiğin fakir halkın yaşadığı şu gecekondu ma... ma... mahallelerinin..." diye kekeledi Nyawira'nın da Santalucia'da bir yerlerde yaşadığını anımsayınca, kafası karışmıştı biraz.

Vinjinia bir gecekondu mahallesini ziyaret etme ihtimali karşısında gerçekten dehşete kapılmış görünüyordu. Ancak eldivenin kokusunu ve Tajirika'nın içi kir dolu, uzamış tırnaklarını hatırlayınca, bu tip yerlere dair hissettiği tiksintiyi dizginlemek zorunda olduğunu fark etti. Kocasının hastalığı giderek kötüye gidiyordu. Önünde Kargalar Büyücüsü'nü ziyaret etmekten daha iyi bir seçenek olmadığını düşünüyordu.

"Tüm Azizler Katedrali'nin sadık bir üyesiyimdir, şayet büyücü hekimlerle işim olduğundan şüphelenir ya da bunu keşfederlerse hakkımda ne düşüneceklerini biliyorum" dedi. "Aforoz edilmek ya da Maritha ve Mariko gibi haftalık eğlence malzemesi olmak istemiyorum. Öte yandan, şu anda şifa aramak için gidemeyeceğim hiçbir yer yok. Nerede bulabilirim bu Kargalar Büyücüsü'nü? Ve lütfen kimseye tek söz etme bu konuda Nyawira" diye yalvardı Vinjinia.

10

"Ne? Tajirika şifa bulmaya bana mı gelecek? Hayır, hayır, hiç uğraşamam" diye karşılık verdi Kamiti içgüdüsel olarak. Bu adam yüzünden uğradığı hakaret çok fena yaralamıştı onu, işkencecisinin görüntüsünün kendisini daha da tahrik edeceğinden endişe ediyordu.

"Ben parasını alabilesin diye patronumu buraya getirme zahmetine katlanıyorum, senin cevabınsa hayır mı oluyor?" diye onu ikna etmeye çalıştı Nyawira. "Başka ne için onu buraya getirecektim ki, hem de hastalığının umutsuz olduğunu bile bile? Tüm yapman gereken ona bakmak, tükürük banyosu eşliğinde anlamsız laflar etmek ve sonra da evine gönderip parasını cebe indirmek."

Bunun bir parçası olmama konusunda ısrarcıydı Kamiti.

"Onu karanlıkta getiririm buraya, böylece onun gölgesinin seninkilerle kesişme tehlikesi olmaz" dedi Nyawira, bu da kahkahalara boğulmalarını ve aralarındaki gerilimin kalkmasını sağladı.

Gülerken aniden öylesine güçlü bir duygunun etkisine girdi ki Kamiti, neredeyse sarsılmaya başladı. İntikam. Talihi öcünü alabilmesi için düşmanını ayağına kadar getiriyordu. Kötülük yapma ihtimalinin, onu iyilik yapma düşüncesinden daha fazla heyecanlandırmış olması tuhaftı.

Bundan Nyawira'ya bahsetmedi Kamiti çünkü Nyawira'nın onu eylem planından vazgeçirmesini istemiyordu. Ayrıca, planının serpilip gelişmesinin tadını tek başına çıkarmak istiyordu. Planını en iyi ne şekilde hayata geçirebileceğini düşünerek, Tajirika ile olası karşılaşmalar hayal etti zihninde. Tajirika gelmeden evvel bir tabela hazırlayacak –NO CURE TODAY! FOR CURE COME TOMORROW!–* ve yakınlarda bir yere yerleştirecekti. Sonra da İngilizcedeki yeterliliğini ölçerek onu geçmişe götürecekti.

Göze göz, dişe diş! İncil'deki bu sözler hiç böylesine yerinde gelmemişti Kamiti'ye.

"Pekâlâ, gelsin bakalım" dedi Kamiti esrarengiz bir ifadeyle.

11

Vinjinia siyah Mercedes-Benz'ini Nyawira'nın kendisini beklemekte olduğu Santalucia çarşısına doğru sürdü. Kargalar Büyücüsü'nün mekânına başka müşteriler gelmeden evvel gitmek üzere sabah erken saatte buluşmaya karar vermişlerdi. Çarşıyı Nyawira önermiş olduğu halde Santalucia'nın bu kısmına yabancıymış gibi davranıyordu.

Nyawira yolcu koltuğuna oturmuş, Tajirika'yı inceliyordu. Hasta görünen birini bekliyordu ama gördüğü Tajirika hiç de hasta

* (İng.) Bugün tedavi yok! Yarın gel! (ç.n.)

gibi durmuyordu. Göbeği biraz küçülmüş, böylece koyu renk takım elbisesi üzerine daha iyi oturmuştu. Arabanın arka koltuğunda oturmuş, pencerelerin güneşliklerini indirmişti. Arada bir bulunduğu yöne doğru bir bakış atıyordu. Nyawira birkaç kez bakışlarını yakalamaya çalıştı ama adamın kendi dünyasında olduğu ve onu tanımadığı belliydi. Bu yüzden Vinjinia'yı mabede götürme işine odaklandı.

İşte o sırada, Vinjinia'nın dikiz aynasıyla yan aynalara bakmaksızın araba kullandığını fark etti Nyawira. Dönmesi gerektiğinde boynunu pencereden dışarı uzatıyor ya da yolun güvenli olup olmadığını kontrol etmesi için Nyawira'nın yardımına başvuruyordu. Nyawira tam aynaların iyi ayarlanmamış olduğunu söyleyecekti ki Vinjinia ona doğru çok kötü bir bakış fırlattı ve lafı ağzına tıkadı.

Anlamış olsa da, bu durum şehrin neredeyse hiç bilmediği bir bölgesinde araba kullanan bir sürücünün aracında bulunmanın yarattığı dehşeti azaltmadı. Neyse ki sabahın o saatinde trafik azdı ama yine de Nyawira kendi sokağına vardıklarında rahat bir nefes aldı. Vinjinia'ya evinden birkaç ev uzaklıkta bulunan bir yeri gösterdi park yeri olarak, yolun kalanını da yürüdüler.

Eve girerken, görünmeyen bir erkeğin, hastayı, bekleme odasıyla içerideki bir odayı ayıran bir duvar penceresinin karşısındaki sandalyeye oturtmalarını emreden sesini duydular. Nyawira ile Vinjinia da Tajirika'nın yakınında bir yere oturdular. Kendi evinde yabancıymış gibi davranma oyunu Nyawira'nın tüm sabrını ve oyunculuk yeteneklerini sınıyordu adeta.

Kamiti, önündeki kişinin tüm vücudunu görebiliyor, hasta ise Kargalar Büyücüsü'nün yalnızca yüzünü görebiliyordu ama Tajirika önünde bir yüz ha varmış ha yokmuş umursamıyor gibiydi, etrafında olup bitenleri kavrıyor gibi de durmuyordu. Tamamıyla sessiz, elleri çenesinde, boşluğa bakıyordu yalnızca. Sessizliği *eğer* nöbetleriyle bölünüyordu arada bir.

Adam kendi sessizliğinin dehşeti içinde yaşıyor olmalı diye düşündü Kamiti, bu perişan haline tanıklık edince onun adına üzüldü, tüm intikam düşüncesi uçup gitti. Kamiti'nin zihni hastalığın arz ettiği zorlukla meşguldü şimdi. Geveze Tajirika'yı sessizliğe mahkûm etmiş olan bu şey neyin nesiydi acaba? Ve neden *eğer* ve *keşke* diyordu yalnızca.

12

Daha sonraları, karşılaştığı tüm vakalar arasında Tajirika'nınkinin en zorlarından biri olduğunu söyleyecekti Kamiti. Bir kâhin olarak bir problemin doğasını müşterisinin sorularını yanıtlayış biçiminden yola çıkarak anlamaya çalışırdı. Ama Tajirika hiçbir soruyu cevaplamıyor, cevaplayamıyordu. Sağır gibiydi sanki; zihni başka bir âlemdeymiş de şu an içinde bulunduğu dünyaya güven duymuyormuş gibi bir hali vardı. Cesaret kırıcı bir durumdu bu ama sabrın sonu selamettir deyip duruyordu Kamiti kendi kendine.

Kargalar Büyücüsü Vinjinia'dan kocasının yanına oturmasını istedi. Bu talep karşısında afalladı Vinjinia çünkü ona göre bir büyücü soru sormaksızın kehanette bulunurdu. Tajirika'nın öyküsünün utanç verici detaylarını ifşa etme konusunda tereddüt içindeydi. Birkaç ayrıntıyı atlarım olur biter diye düşündü. Ama Kargalar Büyücüsü'nü kendisinin dile getirmemiş olduğu sözcükleri söylerken duydu. Hiçbir şeyi atlamak yok dedi büyücü, doğrudan gözlerinin içine bakarak. Açık bir dille ama nazikçe, yardıma ihtiyaç duyacak olursa gerçeği söylemesinin yeterli olacağını belirtti. Nasıl da bu kadar hızlı zihnimi okuyabildi bu büyücü diye düşündü Vinjinia, korkmuştu biraz, bu yüzden de olanları anlatırken fazlasıyla açık sözlü davrandı.

Tajirika'nın bir gece üç çuval dolusu buri banknotuyla eve geldiğini, oturma odasındaki masaya oturup ara toplamları not ederek ve ara sıra da sevinçten havalara uçarak parayı tek tek saydığını anlattı. Hesap yaparken gelip kendisine eşlik etmesini istemişti ondan. Bunun daha güzel günlerin yalnızca bir başlangıcı olduğunu söylemişti. Bacaklarını masaya uzatıp sırtını sandalyesine yaslayarak tıpkı bir düşteymişcesine devamlı "*Bu yalnızca bir başlangıç*" sözlerini tekrarladığını açık bir biçimde anımsıyordu Vinjinia.

"Vinjinia'cığım bir şeyden haberin yok senin" demişti. "Daha bu sabah Cennete Yürüyüş'e başkan olarak atandım ve akşamına tüm bunlar benim oldu." Dediğine göre, ertesi gün daha fazla para gelecekti çünkü onu ziyaret edecek çok daha fazla insan vardı sırada. "Eğer tek bir günde bu kadar çok para kaldırdıysam, ki Cennete Yürüyüş daha başlamadı bile, Global Bank borç para vermeye başladığında ve inşaatın temelleri atıldığında paraya para

demem artık. Her şey nihayete erdiğinde, Aburirya'daki ve Afrika'daki en zengin adam ben olacağım, muhtemelen dünyadaki en zengin adam da, istediğim her şeye sahip olacabilecek durumda olacağım, bir tek... bir tek..." İşte tam o esnada çılgınca öksürmeye başladı ve cümlesini tamamlayamadı. O halde banyoya koşup uzun bir süre orada kaldı. Vinjinia ne kadar endişelendiğini ve onu kontrol etmek üzere banyoya gittiğini anlattı. Durmadan *e*ğer sözcüğünü tekrarlayıp aynada kendisini seyrederken bulmuştu onu. Bu durum günlerce sürdü, Tajirika'nın nöbetleri giderek kötüledi ve şimdi de karşınızda boşluğa bakıp duruyor işte... Hepsi bu, dedi çabucak.

Nyawira hikâyenin bu şeklini Vinjinia'nın kendisine ofiste anlatmış olduğu haliyle kıyasladı ve kimi çarpıcı çelişkiler buldu ikisinin arasında. İlkinde, Tajirika'nın Aburirya'nın, Afrika'nın ve tüm dünyanın en zengin adamı olmakla ilgili saplantısına dair bir şey söylememişti Vinjinia. Tajirika'nın *eğer*'lerinin parayı eve götürüp saydığı gece başlamış olduğundan bahsetmemişti. *Eğer*'lerin onu ertesi sabah ele geçirdiğinden söz etmişti kendisine.

Vinjinia kalp çarpıntıları içinde Kargalar Büyücüsü'nden bir yanıt bekledi. Ona her şeyi anlatmak istemişti ama aynaları ortadan kaldırmasının gerçek nedeni olan Tajirika'nın yüzünü tırmalamasından söz edecek cesareti bulamamıştı kendinde.

"Bana bütün gerçeği anlattın mı?" diye sordu Kargalar Büyücüsü.

"Evet" diye cevap verdi Vinjinia. Gökten kargaları bile indirebilir ama neyi sakladığımı asla bilemez diye düşündü Vinjinia.

"Bana göre hava hoş" dedi Kargalar Büyücüsü. "Kehanet ayrıam söylenmemiş ne kaldıysa ortaya çıkaracaktır nasıl olsa. Şimdi, yüzünü bu yöne çevirin ve doğrudan bu açıklığa bakmasını sağlayın."

Vinjinia'nın kalbi yeniden hızlı hızlı atmaya başlamıştı. Her şeyi söylemediğini nasıl anlamıştı acaba? Belki de itiraf etmeliyim... ama düşüncesini tamamlayamadan bir ayna Kargalar Büyücüsü'nün penceredeki yüzünün yerini almıştı.

Ayna Tajirika'nın üzerinde derhal etkisini göstermişti. Bir düşten uyanır gibi doğruldu, aynaya gözünü dikti ve yüzünü tırmalamaya başladı. Vinjinia korku dolu bir çığlık attı. İleri doğru atıldı, Tajirika'yı belinden kavradı ve onu aynadan uzaklaştırmaya çalış-

tı. Kocası için duyduğu korkuya Kargalar Büyücüsü'ne karşı dürüst olmamanın verdiği utanç eklenince yanaklarından aşağı yaşlar süzüldü. Tajirika ellerini aynaya doğru uzatmış, adeta yere çivilenmiş gibi duruyordu. Vinjinia kocasıyla cebelleşip durdu bir süre ama nafile... Elleri aynaya doğru uzanmış halde inleyip duruyordu: *Eğer! Keşke!*

Şayet mevzu Tajirika ile ilgili olmasaydı, Nyawira kesin kahkalara boğulurdu çünkü sahne televizyonda izlediği çizgi filmleri anımsatmıştı ona. Kargalar Büyücüsü aynayı çekince, karı koca, ikisi birden yere düştüler, sanki Tajirika büyüden kurtulmuş gibiydi. Birbirlerine dolanmışlardı, Vinjinia kendisini bu durumdan kurtarır kurtarmaz, Tajirika'yı sandalyesine yeniden oturtmayı başardı. Harcadığı çabadan ötürü nefes nefeseydi, Tajirika tıpkı en sevdiği oyuncağı elinden alınmış bir çocuk gibi rahat rahat ağlarken bile. Bir yandan iç çekiyor, bir yandan da *eğer, eğer, eğer* deyip duruyordu.

"Özür dilerim, kendisini tırmaladığından size bahsetmeyi unuttum" dedi büyücüye, pek de ikna edici sayılmazdı. "Ama bu ağlama yeni çıktı" diye de ekledi.

"Ferah tut yüreğini."

Kargalar Büyücüsü anlayış göstermiş olduğu ve bu ihmal suçunun üzerinde durmadığı için rahatlamıştı Vinjinia, bu durum onu büyücüye daha da yaklaştırmış, ağzından dökülen her sözcüğü yakalamak için samimi bir çaba sarf etmeye başlamıştı.

Kargalar Büyücüsü yanlarında sesli düşünüyormuş gibi konuşmaya başladı. Sesi gür ve yumuşaktı, dinleyeni hem teskin ediyor hem de etkisi altına alıyordu. Nyawira sanki daha önce hiç duymamış gibi kalbinin sese doğru sürüklenmekte olduğunu hissetti. Vinjinia'ya göre ise ruhani bir ses gibi tesirliydi bu ses. Tajirika bile yavaş yavaş sakinleşerek sesin yatıştırıcı etkisine tepki vermişti, uzun süredir ilk kez birisini dinliyor gibiydi. Vinjinia ondaki bu değişikliği fark etti ve bu gizemli sese daha da minnet duydu.

"... biz kâhinlerin girdiği yerdir orası" diye devam etti Kargalar Büyücüsü, Vinjinia'yla konuşmayı sürdürür gibiydi. "Sözcükler gıdadır, bedendir, aynadır ve düşüncelerin sesidir. Dışarı çıkmak isteyen ama bunu başaramayan sözcüklerin yarattığı tehlikeyi görüyorsun şimdi değil mi? Kusup çıkarmak istiyorsun ama pislik boğazına takılıp kalıyor, boğulup ölmene bile yol açabilir. Kocanın

hastalığı henüz ölümcül değil çünkü gücümüzü aşan bir noktada değil çaresi. Kadın, bir hastalığı teşhis etmek iyileşme yolunda atılan ilk adımdır ve sanırım kocandaki sorun *eğer*'leri arasındaki farkta görülebilir. Olumlu ve olumsuz dileklerini ifade ediyor bu *eğer*'ler. Kadın, kocanın düşünceleri kafasına takılıp kalmış, bunun için de arzuları ne inkâr edilebiliyor ne de gerçekleştirilebiliyorlar. Onun dilekleri boğazına takılıp kalmış sözcük parçacıkları. Düşmanları içindeler ve dile getirilmemiş arzularıyla onu boğmak istiyorlar..."

Vinjinia korkuyla karışık bir şaşkınlık hissetti.

"Peki ne yapacağız bu konuda?" diye sordu büyücüye.

"Hastalıkları teşhis etmeye para almam ama şifa bulmak isteyen elini cebine atmak zorunda kalabilir."

"Bu düşüncelerin özgür kalması ne kadara mal olur?"

"Yaşamının değeri ne kadar?" diye sordu Kargalar Büyücüsü, Kamiti olarak intikam almaya kalkışmayacak olsa da Tajirika'yı üç çuval dolusu rüşvetten kurtarmaya kesinlikle kararlıydı.

"Onu içten içe öldüren o şeyden kurtulması için vermeyeceğim şey yok. Kargalar Büyücüsü! Düşmanlarını ortaya çıkar! Onları Cehenneme gönder!"

"Şey, ne yapmak istediğine karar vermek sana kalmış. Büyü aldığı paralarda. Üç çuval buri banknotunu buraya getir, iblis nereye saklanmış bulalım. Evine dön ve düşün bunu. Yarın ya da ne zaman istersen tekrar gel. O zaman kocanın dileklerini açığa çıkarma ücretimi konuşuruz."

Büyücünün kendine özgü hali Vinjinia'yı ikna etmişti ama kendisinin düşündüğü şeyi, musibetin kaynağının para çuvalları olduğunu sözcüklere dökmüş olması onun gücüne daha da inanmasını sağlamıştı.

Tajirika'nın hemen o sabah iyileşmesini istediğini söyledi büyücüye. Bu musibetin kökünü kazımak için ne ücret isterse karşılayabilmek üzere para çuvalları ve daha fazlasıyla geri dönme sözü verdi.

Kargalar Büyücüsü hastayı da yanında götürmesini ve elini çabuk tutup öteki müşteriler gelmeden dönmesini söyledi. Yahut en iyisi genç bakireyi yerlerini sıcak tutması için burada bırakmalarıydı. Sona kalan dona kalır, ilk gelense büyücüden en iyi hizmeti alırdı.

13

"Neredeydik?"

Vinjinia aniden frene bastı ve araba yol kenarına savruldu. Neyseki yakınlarda başka araç yoktu. Kulaklarına inanamıyordu. Bu konuşan onun kocası mıydı? Yüzünü çevirip de bakmaya cesaret edemedi.

"Ne dedin sen?" diye sordu Vinjinia, doğru duymuş olduğundan emin olmak istiyordu.

"Biz neredeydik diye sordum sana" dedi Tajirika, derin uykulardan uyanmış birini andırıyordu.

Vinjinia omzunun üzerinden göz ucuyla bakınca, Tajirika'nın yüzünün çok fazla şey anlatmadığını gördü. Ama sesi *eğer*'ler başlamadan önce nasılsa aynen öyleydi.

"Öyleyse, iyisin artık? Tanrıya şükür!" dedi Vinjinia, sevincini gizlemeye çalışmıyordu. Sanki bir aile doktorunu ziyaret etmişler gibi "Kargalar Büyücüsü'nü görmeye gittik!" diye ekledi.

"Ne? Bir büyücüye mi gittik?" diye sordu Tajirika uykulu bir sesle.

Vinjinia ondan hiçbir şeyi gizlememeye karar verdi ve eve üç çuval dolusu buri banknotu getirdiği geceden beri ciddi biçimde hasta olduğunu söyledi. Hastalığı sıradan doktorları bile şaşkına çevirmişti. Onu Kargalar Büyücüsü'ne götürmüş olduğu için artık çok mutluydu çünkü şifacı daha sanatını icra etmeden Tajirika uzun zamandır ilk kez konuşuyordu ve bu da iyileşmeye başladığının göstergesiydi.

"Hasta olduğum dedikodularını da kim yayıyor?" dedi Tajirika, karısının sözünü yarıda keserek. "Hasta olduysam bile, bil ki şimdi gayet iyiyim, teşekkür ederim."

"Ama oraya yeniden gitmek zorundayız" dedi Vinjinia.

"Ne için?" diye sordu Tajirika, giderek artıyordu hiddeti.

"Para dolu çuvalları ona vermek için. Kötülük o çuvallarda çünkü."

Ön koltuğa uzanıp Vinjinia'nın yüzüne birkaç fiske atmak geldi Tajirika'nın içinden.

"İşte bu nedenle Afrikalı kadınlar ahmaktır derim ya her zaman. Bir büyücünün anlattığı masallarla seni tuzağa düşürmesine izin verecektin yani? İnanamıyorum, bir yetişkin, çocuklarımın anne-

si, düzenli olarak kiliseye giden biri, bana ait olan üç koca çuval dolusu parayı bir büyücüye götürmek üzereydi!"

"Ne yapmak istediğine sen karar ver. Tüm istediğim iyileşmendi, normalde gitmeyeceğim yerleri ziyaret etmem anlamına gelse bile. Tüm istediğim daha önce olduğu gibi işe gidebilecek kadar iyi olmandı. Hasta olduğundan beri kaybettiğin binlerce buriyi düşün!"

"Yani paramı bir büyücü hekime vererek kayıplarıma katkıda bulunmayı düşündün sen de?"

"Bu aşağılamaları hak etmiyorum. Eğer kendini iyi hissediyorsan bir daha gitmeyiz oraya. Ona bir şey borçlu değiliz. Bir tedavi uygulamadı."

Eve varır varmaz paraları nereye sakladığını göstersin diye tutturdu Tajirika. Kasa odasını işaret etti Vinjinia, Tajirika'nın kendi başına gelenler karşısındaki ilgisizliğinin yol açtığı bezginliğe de nankörlüğü karşısında duyduğu öfkeye de boşvermişti.

Tajirika tüm paraların yerlerinde olduğundan emin olmak için çuvalları bir bir açtı. Ağızlarını diktikten sonra tartmak istermiş gibi sırayla havaya kaldırdı ve ardından da yan yana bir kenara dizdi. Sonra ortadaki çuvalın önünde diz çöktü ve bedeniyle bir haç şekli oluşturarak çuvalları kendine doğru çekmek istermiş gibi kollarını iki yana açtı. Ardından tıpkı dua edermişcesine gözlerini kapamaya çalıştı ama gözleri kapanmadı. Bir şey söylemeyi denedi. Ama olmadı. Sözcükler dışarı çıkabilsinler diye çabaladı. Sonra ansızın öksürme geri geldi, beraberinde de *eğer*'ler ve *keşke*'ler.

Vinjinia kocasının diz çökmüş olduğu yere koştu hemen. Artık yeter diye düşündü. Kocasının içine kaçmış olan cini çıkarabilecek tek kişi Kargalar Büyücüsü'ydü ve bu işlemden sonra yeryüzündeki hiçbir güç şu lanetli para çuvallarını tekrardan evine sokmaya zorlayamazdı onu.

14

Kamiti daha önce yaptığı gibi yaptı, pencereye bir ayna yerleştirdi, Tajirika bir kez daha ışığa koşan pervane gibi aynanın büyüsüne kapıldı ve kendisini tırmalamaya başladı. Bu kez Vinjinia evde yaşananlara dair –geçici iyileşme ve hastalığın aniden nüksetmesi– tek söz etmedi, kocasını zaptetmeye de çalışmadı. Sonra

Kamiti aynayı kaldırdı ve iki adam göz göze geldiler. Aynanın geri gelmesi için yalvarır gibiydi Tajirika.

"Aynaya bakmana izin vereceğim" dedi Kargalar Büyücüsü nazik, yumuşak ve açık bir biçimde, şekerle kandırmaya çalışır gibi, "ama sen ve ben önce bir konuşma yapmalıyız. Aynayı yerine geri koyarsam, içine hapsolmuş sözcüklerin dışarı çıkmaları için çaba sarf edeceğine söz veriyor musun bana? Düşüncelerini tamamlayabilmen için sana yardım etmeme izin verecek misin?"

Tajirika sırf aynayı bir kez daha görebilmek için her şeyi yapmaya hazırmışcasına başını salladı sabırsızlıkla. Kargalar Büyücüsü aynayı yerine geri koyduğunda Tajirika *eğer* diye mırıldanarak kendisini tırmalamaya başladı yeniden.

Kargalar Büyücüsü'nün sesi aynanın içinden geliyor gibiydi artık.

"Kus sözcükleri, iyi ve kötü ne varsa!"

"Eğer..." dedi Tajirika ve sustu.

"Şimdi" diye üsteledi Kargalar Büyücüsü.

"Benim..." diye ekledi Tajirika ve sonra öylece kalakaldı.

"Başka?"

"Tenim..."

"Devam et!"

"Siyah..."

"Güzel, güzel..."

"Olmasaydı..."

Tajirika bu zorlu yola yeniden koyulmadan evvel soluklanmak istermiş gibi durdu. Aynanın içinden aynı buyurgan ses yükseldi.

"Tamamla düşünceni. İyi ve kötü ne varsa. Tamamla düşünceni!"

"Keşke..."

"Evet!"

"Tenim..."

"Sakın durma şimdi!"

"Beyaz... olsaydı... tıpkı... beyaz adamın ... teni... gibi" dedi Tajirika, okumayı öğrenen biri gibi her sözcüğün üstüne basa basa.

"İşte! O hain düşünceyi dile getirdin!" dedi Kargalar Büyücüsü Tajirika'yı kutlayarak, aynayı pencereden kaldırıyordu bu arada.

Tajirika aynayı arzulamıyordu artık. Haftalardır olmadığı biçimde ışıldıyordu yüzü. Kargalar Büyücüsü'ne huşuyla bakıyordu.

"Şimdi düşüncelerini aynanın yardımı olmaksızın dile getirmeni istiyorum" dedi Kargalar Büyücüsü.

"Eğer... tenim... siyah... olmasaydı... Ah, keşke tenim beyaz olsaydı!" dedi Tajirika, bütün bir cümleyi ilk kez teklemeden okumayı başarmış bir çocuğun muzaffer edasıyla. Kalbinden bir yük kalkmıştı adeta, gizli arzusunu dile getirmeyi tamamladıktan sonra başını pencereden çevirip rahat bir nefes alarak karısına bakmıştı, yüzü günahlarını henüz itiraf etmiş ve kendisini kurtarıcısı İsa'nın ellerine teslim etmiş bir kimsenin yüzü gibi her şeyi saran bir şükranla ışıl ışıl parlıyordu.

"Kendi kulağınla duydun" dedi Kargalar Büyücüsü Vinjinia'ya. "Şu üç çuval dolusu parayı eve getirdiği gece kocanı beyazlık cinleri ele geçirmiş. Parayı saydıktan sonra bacaklarını masaya uzatıp, gözlerini kapamış olduğundan bahsetmiştin bana, hatırlıyorsun değil mi? Şer saati oydu işte! Geleceği düşününce, cebine girecek onca parayla Afrika'nın en zengin adamı olacağını ve onu diğer siyahlardan ayırt etmeye yarayacak tek eksiğin beyaz bir ten olduğunu fark etti aniden. Teni kendisiyle arzusunun cenneti arasındaki bir engeldi gözünde. Yüzünü tırmaladığı sırada, içine kaçmış olan cinler siyahlıkla olan bağlarını koparıp beyazlıkla işbirliği içine girmesi için sıkıştırıyorlardı onu. Kısacası, kocan ciddi biçimde beyazlık-ağrısı'ndan mustarip."

Tajirika teşhisin tamamına katıldığını göstermek için başını sallayıp duruyordu. Mutlu ve rahatlamış görünüyordu çünkü böylesi bir paraya konmadan önce bile daima kendisine karşı duyduğu nefretin ağırlığını taşımış ama bir şekilde bunu bastırmayı başarmıştı. Şimdi ise başına gelen bu bela ve onu buraya getiren Vinjinia sayesinde, bu büyücü gerçeği kabullenmesini sağlamıştı. Bugüne kadar sırrını paylaşabileceği kimsesi olmamıştı ama şimdi orada hazır bulunanlar beyaz yazgısıyla yapacağı anlaşmaya şahitlik ediyorlar gibi hissediyordu.

Ama kısa bir süre sonra derin bir çöküntü içine düştü. İnsanlar siyah ya da beyaza dönüşemezler, ancak öyle doğarlardı. Ulaşılamaz bir arzuydu bu, ulaşılamayacak olan için kendisini felce uğratmak pahasına özlem duymak, yaşamının geri kalanında ona işkence edebilecek bir hastalıktı aslında.

"Peki bu beyazlık özleminin ilacı nedir?" diye sordu Vinjinia, kocası arzularını dile getirmiş olduğu için mutluydu ama bir yandan da hastalığın nüksedebileceğinden korkuyordu.

Tajirika cevabı bekledi, Kargalar Büyücüsü'nün yanıt vermede pek bir yavaş olduğunu düşünerek karısının sorusuna ilaveten "Çaresi nedir?" diye sordu.

"Çiçek hastalığını bilirsin Tajirika."

"Korkunç bir hastalıktır, tam bir felaket. 19. yüzyıl sonunda siyahları neredeyse tamamen yok ediyordu. Kimi açılardan şimdiki öldürücü virüsten de kötüydü. Son derece bulaşıcıydı ve kaçınmanın bir yolu yoktu. Talihin yaver giderse o başka. Tanrı'ya şükür artık öyle değil."

"Nasıl alt edildi?"

"Genel aşılama yoluyla."

"Kesinlikle. İnsanları çiçek hastalığının mikrobuyla aşılayarak. Aynı şey verem için de geçerli. Tajirika, hiç domuz pastırması kızarttın mı?"

"Yumurta, sosis ve domuz pastırması sabahları favorimdir, gecelik orucumu onlarla açarım" dedi Tajirika " ama tabii ki karım hazırlar."

"Domuz pastırmasını kızartmak için ne yağı kullanır?"

"Bay Kargalar Büyücüsü, güldürmeyin beni. Domuz kendi yağında kızarır lafını duymadınız mı hiç? Ama söyleyin, çiçek hastalığı, verem ve domuz etinin benim beyazlık özlemimle ne ilgisi var?"

"Hastalığı kendisine karşı kullan! Beyaza dönüş!"

Tajirika kulaklarına inanamıyordu. Bir yanda ne kadar zengin olursa olsun asla beyaz olamayacağı gerçeği karşısında çöküntüye uğramış kendisi, öte yanda beyaz olabilmenin aslında bir yolunun olduğunu söyleyen şu büyücü. İmkânsız olanı mümkün kılmanın bir yolu vardı demek!

"Nasıl?" diye sordu şüpheyle, keyifli şaşkınlığı atlattıktan sonra. "Deri naklini falan düşünmüyorsunuzdur umarım?"

"Ah, hayır, çok daha basit ve daha az acılı bir yol" dedi Kargalar Büyücüsü. "Beyaz olmak aslında oldukça basit, ama çalışma, çok çalışma gerektiriyor."

Dünyevi talihinin bu beklenmedik dönüşüyle keyiflenmiş halde, "Başka söze gerek yok, bana uyar!" dedi Tajirika çünkü bir taşla iki kuş vurmuş olacaktı. Hem beyazlık özlemi geçecek hem de beyaz olacaktı. "Bay Kargalar Büyücüsü, nasıl beyaz olacağımı anlatın bana. Ne gerekiyorsa yapmaya hazırım. Bu iş sona erdiğinde dileyin benden ne dilerseniz!"

"Önce, bir bulmacayı çözmeme yardım et!" dedi Kargalar Büyücüsü.

"Buyurun!"

"Bir insanın kim olduğunu eleveren ilk şey verir?"

"Teninin rengi."

"Hayır Tajirika. Tarihe dönelim. 16., 17. ve 18. yüzyıllarda Afrikalılar Atlantik Okyanusu'nun öteki yakasına köle olarak götürüldüklerinde beyazların Yeni Dünya Afrikalılarının ellerinden aldığı ilk şey neydi?"

"Bilmiyorum" dedi Tajirika, önceki yüzyıllarda yaşanmış köleliğin konuştukları konuyla ne ilgisi olabileceğini düşünüyordu.

"Tamam. Başka bir soru sorayım sana. Çocuklar doğduğunda ana babaları onları başkalarından ayırt etmek için ne verirler onlara?"

"İsim?"

"Kesinlikle. O halde beyaz köle tacirleri siyah kölelerine ne yaptılar? Onları istedikleri şekle dönüştürebilmek için önce gerçek isimlerini aldılar ellerinden. Benimle hemfikir misin?"

"Evet, Bay Kargalar Büyücüsü."

"O halde beyaz olmak için önce isminden vazgeçmelisin. Üstelik öyle yapmaya mecbur bırakılan şu Afrikalıların aksine, sen kendi adından kendi rızanla vazgeçmelisin. Gönüllü bir köle olmalısın yani."

"Bu hiç de zor bir iş değil. Tajirika hazır!" Kargalar Büyücüsü'nün neden beyaz olmanın çaba gerektirdiğini söylediğini merak ediyordu Tajirika. "Ya sonra?"

"Köleleri sahiplerinin adını almaya zorlarlardı. Ama sen şanslısın Tajirika, binlerce Avrupalı ismi arasından dilediğini seçme özgürlüğüne sahipsin çünkü."

"Bu daha da kolaymış. Zaten bir Avrupalı adım var. Titus" dedi gururla, ta başından beri doğru yoldaymış gibi.

"Titus! Hımm, bir bakalım! Bu ismin nereden geldiğini biliyor musun? Yani, kime aitmiş?"

"Hayır, bilmiyorum."

"Ne oldu sana Titus, dinini mi unuttun?" diye aniden lafa karıştı Vinjinia. "Titus'ın mühtedi ve Aziz Pavlus'un yardımcısı olduğunu bilmiyor musun? Pavlus ona bir mektup bile yazmıştır, Titus'a Mektup diye bilinir."

"Ah, ismim oradan mı geliyormuş?" dedi Tajirika.

"Bir Titus daha var" dedi Kargalar Büyücüsü. "Titus Flavius Vespasianus. Roma imparatoru. Tıpkı senin gibi inşaat işinde! Roma'daki Kolezyum'u tamamlatmış. Bir imparator ve bir aziz. Hiç fena değil, her ikisini de taşıyan bir ad!"

"Ama şu imparator ve aziz, beyaz mıymış onlar?" diye sordu Tajirika kuşku içeren bir tonda.

"Evet" dedi Kargalar Büyücüsü.

"Öyleyse Titus beyaz adı!" dedi Tajirika, yeniden mutlu olmuştu.

"Ama yıllardır Afrikalı Tajirika ile bir arada olmaktan kararmış" dedi Vinjinia.

"Evet. Hayallerindeki beyazlığa en çok uyduğunu düşündüğün adı seç. Seçme özgürlüğü. Ne olmak istiyorsan onu seç. Beni anlıyorsun değil mi?"

"Evet, Bay Kargalar Büyücüsü."

"Şimdi Titus" diye bağırdı birden Kargalar Büyücüsü, sesinin tonu buyurgandı, "Nedir senin adın? Nedir senin yeni adın?"

"Clement Clarence Whitehead"* dedi Tajirika hindi gibi kabararak. "Sırada ne var?" diye sordu ellerini ovuşturarak.

"Bir köle önce adını sonra dilini kaybeder. O halde Bay Clement Clarence Whitehead, artık bir sonraki adımı biliyorsun. Dilin. Vazgeç ondan da!"

"Olmuş bilin!"

"O halde tıpkı bir beyaz gibi İngilizce konuşmaya başla."

"Bunu zaten çoktandır yapıyorum" diye güvence verdi Kargalar Büyücüsü'ne ve ardından sözcükleri uzata uzata İngilizce cümleler sıralamaya başladı: *Hi! Give me fi! I am Clement Clarence Whitehead...***

"Hayır, hayır, Amerikanca değil Bay Whitehead. Sözde Amerikan İngilizcesi, Siyah İngilizcesi ya da onların yeni tabiriyle '*Ebonics*' ile tamamen kirlenmiş durumda."

"İzlediğimiz şu ucuz Amerikan televizyonlarının suçu hep! Dilimizi onlar bozuyor. Ben '*Ebonics*' falan istemem. Aslı neyse onu istiyorum. Yemin ederim şu andan itibaren İngilizcemi mü-

* (İng.) Beyaz kafa. (ç.n.)

** (İng.) Selam! Çak bir beşlik! Ben Clement Clarence Whitehead. (ç.n.)

kemmelleştirmek için çalışacağım. Kolay iş değil, çok pratik yapmam gerekecek."

"Güzel söyledin" dedi Kargalar Büyücüsü. "Hiçbir şey yoktan var olmaz."

"Ne gerekiyorsa yaparım. Sırada ne var?" diye sordu Tajirika, azıcık sabırsızlık vardı sesinde, beyazlığa giden yolda geri kalan adımları aşmaya hazırdı.

"Bilmeni isterim ki Bay Whitehead, mevzunun en zor kısmına geldik şimdi, bu nedenle beni çok dikkatli dinlemeni istiyorum. Kitabı Mukaddes evlilikle, kutsal evlilik bağıyla ilgili ne der?"

"Kadınların kocalarına itaat etmelerini söyler."

"Ama bu evlenmelerinin ardından. Ya evliliğin kendisi hakkında ne der İncil?"

"Bay Kargalar Büyücüsü, konuyu biraz dağıtmıyor musunuz?" dedi Tajirika, velinimetini gücendirmemek için ihtiyatlı seçmeye çalışmıştı sözlerini.

"Biliyorsun ki iki insan kutsal evlilik yoluyla bir araya geldiğinde, tek vücut ya da onun gibi bir şey olur."

"Bunun beyaz olmakla ne ilgisi var?"

"Mantık, Bay Clement Clarence Whitehead, yalın beyaz mantığı. Afrikalı bir bilge, beyazları mantığın, siyahları ise duyguların yönettiğini söyler. Bir siyahın hisleriyle değil, bir beyazın mantığıyla düşün. Eğer bir erkek ve bir kadın kutsal evlilikle birleştiğinde tek vücut oluyorsa, o halde kişinin ten rengini değiştirmesinin en hızlı ve en kesin yolu, ne renk olmak istiyorsa teni o renk olan biriyle evlenmektir. Bu da, Bay Whitehead, eşinin beyazlığını alabilmek için beyaz biriyle evlenmelisin demek oluyor."

"Sizi anlıyorum ve şu âna dek duyduklarım da gayet güzel" dedi Tajirika. "Ama karımın, beni aynı siyah delikte bırakarak benim siyahlığımı almayacağından nasıl emin olabilirim? Yoksa o siyaha dönüşürken ben de beyaza mı dönüşeceğim?"

"Neden bu sorularla uğraşıyorsun ki? Mesele senin beyaz olabilmen. Siyah olmak isteyen beyaz bir kadın bul kendine, hani şu kendisini mütemadiyen güneşin altında kızartanlardan birini bul ve renklerinizi değiştiriverin. Bir çeşit renk takası, öyle değil mi sence de?"

O âna dek Kargalar Büyücüsü'nün kocasının beyazlık özlemini tedavi etmek için önerdiği adımlarda yanlış hiçbir şey görme-

mişti Vinjinia. Ama şimdi konuşmalar Tajirika'nın bir beyazla evlenme olasılığına evrilince uyanık olmaya karar verdi. Yıkılmış bir evlilik ve dağılmış bir yuvaya dair imgelerin etkisine girince dilini daha fazla tutamaz hale geldi.

"Siz ne diyorsunuz Bay Kargalar Büyücüsü? Kocama beni boşayıp beyaz bir kadınla evlenmesini mi söylüyorsunuz? Ve sen Titus, bunu düşünmeye bile nasıl cesaret edebilirsin? Birlikte olduğumuz onca yılın ardından bir çırpıda boşayacaktın yani beni? Tanrı bizi çocuklarla kutsamışken hem de?" Acısını kime yönelteceğini bilmediğinden alelacele söylemişti tüm bunları.

"Karışma sen, bırak da Kargalar Büyücüsü sözünü bitirsin" diye bağırdı Tajirika, delici, öfkeli gözlerle bakıyordu karısına. Vinjinia'yı tamamıyla yok sayıp Kargalar Büyücüsü'ne dönerken "Her zaman söylerim, siyah kadınlar hiç yol yordam bilmiyor" diye söylendi kendi kendine. "Peki ya beyaz biriyle evlendikten sonra?"

Nyawira gördüklerine ve duyduklarına inanmakta güçlük çekiyordu. İçinden gülmek geliyordu ama yeni bir krizin patlak verdiğini görünce kahkahası boğazında düğümlendi.

Vinjinia cin çarpmış gibi titreyip sallanmaya başlamıştı. İlkten öfkeden sandı Nyawira. Sonra sandalyesinden yere düşüp yerde yuvarlanmaya başladığını gördü. Tajirika hemen yanına koşup onu kaldırmayı denedi ama başaramadı. Nyawira tam ona yardım edecekti ki vazgeçti. Kendi sorunlarını kendi aralarında halletsinler diye düşündü. Ama Tajirika herhangi bir şeyi çözebilecek bir ruh hali içinde gibi görünmüyordu, büyücünün nakil büyüsü ritüelinin kadın iblislerin insafına kalmış olmasına içerlemişti. Karısını ayağa kaldırabilmek için uğraştıktan sonra, en sonunda onu yere oturtmayı başardı. Vinjinia'nın gözlerinde vahşi bir ifade vardı, Tajirika'nın kim olduğunun bile farkında değil gibi görünüyordu. Kendi kabuğuna çekilmiş bir halde çantasından bir ayna çıkarıp yüzüne baktı. Ardından da, Nyawira'yı hayretler içinde bırakarak öksürmeye ve "Eğer! Keşke!" sözcüklerini mırıldanmaya başladı.

Tajirika içinse hayallerine indirilmiş yeni bir darbe gibiydi bu.

Çaresizce Kargalar Büyücüsü'ne dönerken, "Ah, Vinjinia, bunu bana nasıl yaparsın?" diye inledi.

"Senin hastalığını kapmış" dedi Kargalar Büyücüsü Tajirika'ya. "Hastalıklar bulaşıcıdır, bilirsin."

Vinjinia ile Tajirika'nın yer değiştirmelerini istedi, artık pencerenin tam karşısında Vinjinia oturuyor, Tajirika da sessizce olan biteni gözlüyordu.

Kargalar Büyücüsü daha önce Tajirika'yı geçirdiği yollardan geçiriyordu onu da.

"Bilgelik bile içimizde hapsedersek nasıl haklı çıkar?" dedi Kargalar Büyücüsü, Vinjinia'nın ruhunu rahatlatmaya çalışarak. "Bunun için de her sözcüğü kus ve düşüncelerinin korkusuzca dışarı çıkmalarına izin ver."

Vinjinia'nın tatlı söze pek ihtiyacı olmadı.

"Eğer tenim siyah olmasaydı kocam beni bırakmayı düşünür müydü hiç? Keşke beyaz olabilseydim!" dedi.

Son sözü söyler söylemez üzerinden büyük bir yük kalkmış gibi hissetti Vinjinia. Günahlarını itiraf etmiş birinin hissettiği sevinç ve rahatlamayı o da tecrübe etmişti. Kocasının ayak izlerini takip etti, ismini bile Virgin Beatrice Whitehead olarak değiştirdi, en sonunda da "Ben de senin gibi siyah bir günahkârım, kurtuluşu beyazlıkta birlikte arayalım" demek ister gibi kocasına döndü yüzünü.

"Beyaz olmak için ne yapacağız?" diye soru karı koca bir ağızdan.

"Beyazlar çeşitli kavimlere ayrılmışlar: Almanlar, Fransızlar, Ruslar, İtalyanlar, Portekizliler, İspanyollar ve hatta Japonlar..."

"Biz İngiliz olmak istiyoruz" dediler sözünü keserek.

"İngiliz mi? *Hakuna matata*" diye güvence verdi onlara Kargalar Büyücüsü. "Ancak küçük bir engel var önümüzde, onu aşıp yolumuza devam edeceğiz. Tıpkı diğer beyazlar gibi türlü türlü İngiliz var. Bugünse Bangladeş, Pakistan, Hindistan, Hong Kong, Karayipler ve hatta Afrika'dan gelen siyah Britanyalılar da var..."

"Biz halis İngiliz teni" istiyoruz dediler bir çırpıda.

Nyawira gözünün önünde cereyan eden hadise karşısında hayretler içinde otururken, Kargalar Büyücüsü karı kocaya gözlerini kapamalarını ve nasıl bir İngiliz'e dönüşmek istiyorlarsa kafalarında canlandırmalarını söyledi. Bu imgeleri aynasına hapsedip hayallerini gerçekleştirecekti. İkisi de gözlerini yumdu.

Zihninde şipşak bir görüntü belirdiğini söyleyen Tajirika ile başladı. Pek belirgin değil gerçi diye de ekledi Tajirika.

"Tut onu orada, kaybolmasına izin verme" dedi Kargalar Büyücüsü. "İşte, görüyorum onu... evet, olabildiğince beyaz, yırtık pırtık bir pantolonla metal düğmeli bir deri ceket var üzerinde. Saçları mavi, yeşil ve sarı, kirpi gibi de havaya dikilmiş... bir *punk*, hiç şüphe yok, bir *punk* bu..."

Tajirika dehşet içinde araya girdi: "Hayır, bu türden bir İngiliz değil aradığım. Size söyledim, gerçek bir İngiliz olmak istiyorum ben."

Kargalar Büyücüsü *punk* imgesinin kaybolması için gözlerini açmasını söyledi ona.

Şimdi sıra Vinjinia'daydı. Kargalar Büyücüsü Londra sokaklarında kürkler içinde dolaşan bir kadından söz edince ilkten heyecanlandı. Oxford Caddesi. Dean Caddesi. Geniş bir cadde. Ama kadın Soho Meydanı'nda fahişeydi. Vinjinia bir itiraz feryadı kopardı; ne de olsa bir Hıristiyandı o. Bunun üzerine, Kargalar Büyücüsü istenmeyen görüntünün gitmesi için gözlerini açmasını söyledi ona da.

Karı koca arasında ateşli bir tartışma baş gösterdi, seçmiş oldukları imgeler yüzünden – bir *punk* ve bir orospu – birbirlerini topa tutuyorlardı.

Onları, böyle kavga etmeye devam ederseniz en sonunda geçimsiz bir İngiliz çiftine dönüşeceksiniz diye uyaran Kargalar Büyücüsü olmasa, münakaşa daha da kötüye giderdi. Ayrıca bu atışma çok daha cazip seçenekler sunabilecek imgelerin ortaya çıkmasına da kesinlikle mani olurdu.

Kargalar Büyücüsü yeniden gözlerini kapamalarını emretti onlara. Şöyle olgun yaşta ve birbiriyle uyumlu ortak bir imge hayal etmeleri için ellerinden gelenin en iyisini yapmalıydılar.

"Hani burada, Aburiya'da bizlere tepeden bakan şu kolonyal tipler gibi biri" diye açıklığa kavuşturdu Tajirika.

"Ellerindeki özel değnekler ve saldırgan köpekleriyle bembeyaz görünürlerdi" diye ekledi Vinjinia.

"Lordlar. Aristokratlar. Mavi kan" diye hemfikir oldular.

Gözlerini yumdular, çok geçmeden büyücü aynada ortak imgelerini yakalamayı başardığını söyleyince sevindiler.

"Bu bir video, bir film" dedi Kargalar Büyücüsü heyecan içinde. "Beyaz saçlı bir çift görüyorum, Clement Clarence Whitehead ile Virgin Beatrice Whitehead. Bir beyefendi ile bir hanımefendi. El

ele tutuşmuş, Londra'da, saray bahçelerinin yakınında bulunan bir yolda karşıdan karşıya geçiyorlar ve eski kolonyal günlerdeki hayatlarından konuşuyorlar. Otantik bir sömürge aristokrasisi çifti. Beyefendinin az kalsın Aburirya valisi olacağından bahsediyorlar..."

"Vali mi dediniz?" diye sorduTajirika ile Vinjinia bir ağızdan.

"Şişştt! Sizin yüzünüzden kayboldu gitti görüntü" diye azarladı onları Kargalar Büyücüsü.

"Çıt çıkarmayacağız artık" dedi Vinjinia.

"Lütfen yeniden arayıp bulun. Geri getirin görüntüleri, özellikle de Aburirya valisi olma ile ilgili kısmı" diye yalvardı Tajirika.

"Pekâlâ, geri geldi, görüntü geri geldi" dedi Kargalar Büyücüsü, "ve evet hâlâ beyefendinin Aburirya valisi, hanımefendinin de sömürgenin *first lady*'si olmayı nasıl kıl payı kaçırmış olduğundan söz ediyorlar. Şehre hâkim bir tepede yer alan saray yavrusu evlerini ve deniz kıyısındaki yazlıklarını yâd ediyorlar. Evet, sarayda on, yazlıkta beş hizmetçi. Onca paraya mal olan çimenlikleri, ağaçlıklardan oluşan yemyeşil çitleri, yüzme havuzunu, içindeki onca modelden, tamamını olmasa da bilhassa düşkün oldukları Jaguar ve Rolls-Royce'u anımsayabildikleri araba filosunu yâd ediyorlar.

"İki atlı, daha doğrusu iki polis memuru dörtnala yanlarından geçiyor şimdi, Clarence çifti atlara uzun uzun eleştiren gözlerle bakıp, sömürge topraklarında bulunan ahırlarındaki kendi safkan atlarını, diğer yerleşimcilerin atlarına nasıl imrendiklerini ve onlardan nasıl bahsettiklerini düşünerek başlarını olumsuz mânâda sallıyorlar. Bir caddeden daha geçiyorlar şimdi. Nereye gidiyorlar acaba? Ah, evet, eskiden senelik alışveriş çılgınlıkları için geldikleri Harrods'ta duruyorlar. Artık yalnızca vitrine bakıyorlar. Noel için şu ipek eşarbı istiyorum. Şu çantayı istiyorum. Birbirlerini müsrif olmakla suçlayarak, ondan bundan ve fiyatlardan tartışıyorlar azıcık. Tartışmaları, birbirlerine Harrods'ın vitrinindeki cafcaflı, lüks malları satın alabilecek paralarının olmadığını hatırlatmalarıyla birden sona eriyor.

"İşte! Onlara çarpmamak için aniden durmak zorunda kalan arabalardan bihaber, yeniden karşıdan karşıya geçiyorlar. Şimdi birkaç çöp tenekesinin yanında duruyorlar. Ne? Evsiz barksız bir çift mi bu yoksa? Hayır, hayır, derin bir sohbete dalmış yola devam ediyorlar. Ama buna gerçek bir sohbet denebilir mi? Yakınıyor,

ağlıyor ve altmışlı yılların eski, güzel sömürge günlerine son veren kirli politikalarına lanetler yağdırıyorlar. Amerikalıları mı, Rusları mı, yoksa her iki tarafı birden mi suçlamalı bilemiyorlar ama Britanya İmparatorluğu'nun ayağını kaydıran tüm güçlere düpedüz sövüp sayıyorlar. Bir saniye. Kaybettim onları. Nereye gittiler böyle?

"Ah, evet, işte geri geldiler. Şimdi bir kilisede, mihrabın önünde diz çökmüş halde görüyorum onları, artık komünizm de yıkıldığına göre, Tanrı'ya Afrika ve Asya'yı yeniden sömürgeleştirmesi için yakarıyorlar. Bir caddeden daha geçiyorlar. Daha ne kadar Londra caddelerini arşınlamaya devam edecek bu ikisi? Ve şimdi, aman Tanrım, Clarence çifti kesinlikle bir düşkünler evine yönelmiş durumda, yine de hâlâ Afrika'daki güç ve ihtişam dolu eski, güzel günlerinin geri gelme ihtimali üzerine hayaller kuruyorlar.

"Kısacası" dedi Kargalar Büyücüsü, doğruca Tajirika ve Vinjinia'ya bakarak, "beyaz İngiliz kaderiniz, yaşamlarını yalnızca geçmişte kalan anıları düşünerek geçiren yersiz yurtsuz bir eski sömürgeci çift olmak. Şimdi, beyaz yazgınıza ne zaman kavuşmak istersiniz söyleyin bakalım."

"Hayır! Hayır!" diye bağırdı karı koca, dehşet içindeydi gözleri. Sanki Kargalar Büyücüsü siyahlıklarını ellerinden almış gibi "Siyah güzeldir. Siyahlığımızı bize geri ver" diye inlediler.

15

Müşterileri gidince bir rahatlama hissetti Kargalar Büyücüsü, ama çok geçmeden de yapayalnız olmanın etkisiyle bir çöküntü içine girdi. Nyawira'nın orada olacağını umarak oturma odasına gitti, böylece az önce yaşananların üzerinde yarattığı şaşkınlığı anlatıp içini dökebilirdi. Onu gerçek dünyaya döndürürcesine burun deliklerine iğrenç bir koku hücum etti birden.

Pis koku en çok da kendisini olduğu yerde durmaya zorlayan, kötülük muhafızlarını andıran para çuvallarının bulunduğu köşede yoğunlaşmıştı. Bir halsizlik hissetti, bayılacak gibi oldu ve duvara tutundu. Temiz havaya ihtiyacım var dedi kendi kendine. Dışarı çıkmalıyım. Astım krizi geçiren biri gibi nefes almaya çalışarak kararlılıkla ileriye doğru atıldı.

Kapının tam dışında yere yığıldı. Para dolu şu üç çuval gerçekten de büyülü mü yoksa diye düşünüyordu.

16

Mercedes-Benz'lerine doğru sessizce birkaç adım atmışlardı ki, Tajirika çevresini tanımak istermiş gibi arkasına bir göz atmış ve korkuyla donakalmıştı. Mabetteki kadın tam arkalarında onları takip etmekteydi ve onun sekreteriydi bu kadın.

"Nyawira! Hangi rüzgâr attı seni bu taraflara? Bu civarda mı yaşıyorsun?"

"Sakın bana onu daha şimdi tanıdığını söyleme" dedi Vinjinia. "Ta en başından beri bizimleydi."

"Hakikaten de büyü yapılmış bana. Onu büyücünün yardımcısı sanmıştım" diye mırıldandı, utancını gülerek geçiştirmeye çalışıyordu.

Tekrardan arabaya doğru ilerlemeye koyulduklarında "İstediğin kadar gülebilirsin" dedi Vinjinia, "ama Nyawira olmasaydı kendini eve kapamış *EĞER* diye havlayıp duruyordun hâlâ! Bu gecekondu mahallesinde yolumu nasıl bulurdum ben? Şükretmelisin, Tanrı sana onun gibi bir sekreter gönderme lütfunda bulunmuş. Milyonda bir bulunur böylesi."

"Sağ ol, Nyawira. Bunu asla unutmayacağım" dedi Tajirika. "Hem ben unutsam bile, görüyorsun ki evimde güçlü bir avukatın olacak daima."

"Çocukların Gaciru ile Gacigua'yı da sayabilirsin" dedi Vinjinia. "Onlara iki ağızlı canavar masalları anlatan Nyawira teyzelerinden başka bir şey konuşmaz oldular artık."

Tajirika karısının neden bahsettiğini öğrenme gereği duymadı. Arabaya henüz varmış ve yan aynalarla dikiz aynasının sürücünün görüş alanının dışına çıkmış olduklarını fark etmişti."

"Aynalara ne oldu böyle?"

Yapılan açıklamaya gülesi geldi, gerçekten ne kadar hasta olduğunu gösteriyordu yalnızca çünkü bu garipliklerin hiçbirini hatırlamıyordu.

Vinjinia'yı tebrik eder gibi "Hiç şüphesiz mükemmel bir sürücüsün sen" dedi Tajirika. "Ama şimdi direksiyona ben geçiyorum" diye de ekledi aynaları ayarlarken.

Vinjinia yanındaki yolcu koltuğuna oturdu.

Nyawira arka koltukta mümkün olduğunca varlığını hissettirmemeye çalışıyordu. Sohbete müdahil olmak istemiyordu çünkü

soru soracak olsalar inandırıcı cevaplar veremezdi. Ama endişelenmesine lüzum yoktu. Karı koca arabada yalnızlarmışcasına kendi mevzularına dalmış, az önce yaşadıklarından konuşuyorlardı.

"Svahililer haklıydı" diyordu Tajirika. "*Kikulacho kimo nguoni mwako.* Düşmanlarım, Cennete Yürüyüş'ün başına geçip, nimetlerinden kendileri yararlanabilsinler diye yoksul bir beyaza dönüşmemi istediler."

"Ama senin bir iki adım önlerinde olduğunu hesaba katmadılar" dedi Vinjinia.

"Evet, evet" diye ona katıldı Tajirika, mabette olanlardan ötürü çok mutluydu şimdi, özellikle de oradan ayrılmalarından hemen önce Kargalar Büyücüsü'nden düşmanlarının fesatlıklarını engellemesini istediği için. Şimdi düşününce, Kargalar Büyücüsü'nü ilk gördüğünde sanki onunla daha önce tanışmış gibi hissetmesi tuhaf geliyordu. Belki de önceki yaşamında tanışmıştı onunla. Ama bir önemi yoktu bunun.

O ve karısı başlarına gelen musibetin sorumlusunun para dolu o üç çuval olduğu konusunda hemfikirdiler. Onları arkalarında, büyücünün mabedinde bırakmış olmaktan memnundular. Nyawira bile, Tajirika'nın bu paralar yüzünden neredeyse kendisini öldürmek üzere olduğunu anımsayınca onlara katılmadan edemedi.

Santamaria'daki bürosuna yaklaşırlarken, "Kahvaltıya ne dersiniz? Mars Café'ye mi gitsek?" diye sordu Tajirika. "Bu civarda bildiğiniz daha güzel bir yer varsa orası da olur" diye ekledi Nyawira'ya dönerek.

Kendisine Kaniuru'yu hatırlatıyor olsa da "Mars Café gayet iyi" dedi Nyawira.

Tajirika aniden frene bastığında,"Geldik bile" demek üzereydi Vinjinia, araba yol kenarına savrulmuş, az kalsın bir yayaya çarpıyordu. Vinjinia bir çığlık attı. Nyawira Tajirika'nın bir çarpışmayı önlemek için böyle yaptığını sandı ama yaklaşmakta olan bir araba falan yoktu ortada.

"Nedir bu?" diye sordu Tajirika, şok içindeydi adeta.

"Ne nedir?" diye sordu Vinjinia, şaşkına dönmüştü.

"Bakın! Şuraya bakın!" dedi, Eldares Modern İnşaat ve Emlak binasının girişini göstererek.

"Ah, şu kuyruk!" dedi Vinjinia ile Nyawira bir ağızdan.

17

"Seni bekliyorlar" dedi Vinjinia, sakin ses tonu Tajirika'yı daha da şaşırtmıştı.

"Beni mi? Ne için? Bir çeşit protesto ya da gösteri mi?"

"İş arıyorlar" dedi Vinjinia, kendisine destek vermesi için Nyawira'ya işaret ederek.

"Ofisin dışına asmamı istediğiniz ilan panosu yol açtı buna" dedi Nyawira. "Hatırlamıyor musunuz? Geçici iş hani."

"*Geçici iş mi*? Bu insanların tamamı bunun için mi burada?"

"Kuyruk cinleri" dedi Nyawira.

Eldares'in dört bir yanına yayılmış olan ve tam da astıkları ilan panosunun dibinde başlamış olan çılgınlıktan bahsetti Nyawira.

"Olacak iş değil! Peki ya hükümet ne yapıyor bu konuda?" diye sordu öfkeyle, tüm bunlar yaşanırken kendisinin ortalarda olmayışına hayıflanıyordu. "Ordu bu ayaktakımına bir ders vermesi için göreve çağrılmalıdır. Siz ikiniz, dinleyin. Ben kahvaltı etmiyorum. Siz gidip karnınızı doyurun ve sonra da ofise gelin. Bu kesinlikle bana para çuvallarıyla büyü yapan düşmanların işi, onlara hâlâ güçlü ve nüfuzlu olduğumu göstereceğim şimdi. Bu isyankâr güruhtan Dışişleri Bakanı olan yakın dostum Machokali'yi haberdar edeceğim. Demedi demeyin, birkaç dakika sonra ordu ve polis buranın etrafını sarmış ve bu serseriler de o sefil hayatlarını kurtarmak için çil yavrusu gibi dört bir yana dağılmış olacak."

Bu sözleri söylerken, bir yandan da Mercedes'ini güzelce parkedip işyerine doğru ilerlemeye başlamıştı, ancak tedbirli davranıp binanın arka kapısına yöneldi.

Vinjinia ve Nyawira Mars Café'ye gittiler, kapıdan girerken gayriihtiyari içeriye bir göz gezdirdi Nyawira. Vesvese yapmak için haklı nedenleri vardı. Kaniuru yüzünü gazetesine gömmüş halde bir köşede oturuyordu. Nyawira'yı görmemiş gibi yaptı, Nyawira da aynı şekilde davranmaya karar verdi. Bu adam gece gündüz tüm vaktini bu kafede mi geçiriyordu yoksa? Bu kadar erken bir saatte burada ne işi vardı?

Tam siparişlerini vermek üzerelerdi ki Tajirika katıldı onlara. Halinden hoşnut olduğu yürüyüşünden belliydi.

Kahvaltı yapmaktan vazgeçtikten bu kadar kısa bir süre sonra neden geri döndüğünü merak ettiklerinin fazlasıyla farkındaydı

Tajirika, ama bilgi verme konusunda hiç acele etmiyor, onları merak içinde bırakmaya devam ediyordu. Altı yumurta, üç sosis ve bir tabak dolusu domuz pastırması sipariş etti.

"Seni gören de karnını doyurmuyorum sanacak" diye takıldı Vinjinia.

"Güzelce doyurun karnınızı, hepsi benden" dedi Tajirika, "ve sevinin" diye eklemeden önce sözlerinin etkisini artırmak için bir süre sustu.

"Neden?" diye sordu kadınlar. Ordu ve polis yola çıkmış geliyor muydu yoksa?

"Kuyruk cinlerini kutluyoruz" dedi onlara, siparişleri geldiği sırada.

Nyawira ve Vinjinia çatallarını indirip ona baktılar hayretle.

"Bana kuyruklar hakkında ne anlatmıştınız?" diye sordu birkaç lokmayı arka arkaya yuttuktan sonra. "Ofisimizin dışında başladığını ve şimdi de komşu kasabalara kadar yayılarak tüm Eldares'i sardığını. Az önce Machokali ile görüştüm, onun tüm bu olanlara dair farklı bir düşüncesi var. Oldukça basit aslında. Tüm bu insanların iş için Cennete Yürüyüş'ün başkanının ofisine gelmesi, Eldares halkının projeye verdiği desteği gösterir ve bilirsiniz ki Eldares seslenince er ya da geç tüm ülke yanıt verir. Denebilir ki, kontrat avcılarıyla iş arayanları hesaba katarsak ülkede projenin nimetlerinden yararlanmak istemeyen bir Allah'ın kulu bile kalmayacak. Hükümdar ve gözde bakanı Machokali, ki benim de dostum olur, bu gelişmeden çok memnunlar, bu müjdeyi yaymak ve tabandan daha fazla destek toplamak üzere ülkenin beş bölgesine birer motorlu gönderdiler. Ve bunu biz başlattık. Nyawira, sen ve ben yani. Gelecek hafta Global Bank heyeti, halkın Cennete Yürüyüş projesinden ne kadar hoşnut olduğunu kendi gözleriyle görmek üzere Eldares ve civarındaki kasabalarda kuyruk olan yerleri dolaşacak.

"Ve her şey Hükümdar Parkı'nda yapılacak büyük bir mitingle son bulacak, Hükümdar orada parkı resmi olarak bu işe vakfedecek. Tüm yollar Roma'ya çıkar derler ama o gün tüm kuyruklar parka çıkacak. Kuyrukları ve yeni bir Mekke'ye doğru yapılacak haç yürüyüşü gerçekleştiren insanları çeken kameraları bir düşünün. Anladınız mı? Durumu kavrayabiliyor musunuz? Şimdi en güzel kısmı geliyor."

"Bakan Machokali hastalığıma çok sevindi. Ne tür bir hastalık olduğunu dahi bilmek istemedi. Hastalanıp da ofise gidememiş olmamdan çok memnun yalnızca. Aslında ona artık iyi hissettiğimi ve işe dönmeye hazır olduğumu söylediğimde bayağı telaşlandı. Elbette ki hastalık ölümcül olmadığı için sevindi, çok iyi dostumdur bilirsiniz, ama çabucak iyileşmemi, en azından ofise dönebilecek kadar iyileşmemi istemiyor. Kalabalık, dönüşümü beklemeye devam edecek. Bakan, banka temsilcileri tüm kuyrukları ziyaret edip de toplu desteğe şahit olduktan sonra yeniden ortaya çıkmamı istiyor. Parkın proje için tahsis edileceği güne kadar kimseye görünmeyeceğim. Böylelikle hükümet, bankadan gerekli parayı temin etmede kuyruklardan etkin bir biçimde yararlanmış olacak."

Sözlerinin kadınlar üzerinde yarattığı etkiyi incelemek ve bunun tadını çıkarmak üzere konuşmasına ara verdi. Tajirika sanki kuyruk fikri kendisinden çıkmış gibi konuşuyordu. Gururla parlayan gözlerle Nyawira'ya döndü.

"Yani Nyawira, diktiğin ilan panosu artık meyve veriyor ve Hükümdar bile bu meyveleri toplamaktan hoşnut. Kısacası, basit bir pano Aburirya, Afrika ve dünya tarihini değiştirmek üzere. Ve herkes bu çılgınlıktan payına düşeni alıyor, siz ikiniz de dahil."

Nyawira ve Vinjinia kuşkuyla birbirlerine baktılar, bir firmanın sadece geçici personel alımı yapacağını duyuran ilan panosunun kendilerine ne gibi bir fayda sağlayacağını merak ediyorlardı doğrusu.

Tajirika kendisini iyi hissediyordu. Gülerek ve yarım yamalak tıraşlı çenesi ritmik hareketlerle aşağı yukarı oynayarak "Öyleyse tebrikler" dedi kadınlara.

"Ne için?" diye sordu Vinjinia.

"Ben kasıtlı olarak, yurtseverce ortalarda yokken firmayı kim yönetecek sanıyorsunuz? Benim sadık ikilim olarak siz tabii ki! Sen Vinjinia, artık Eldares Modern İnşaat ve Emlak Şirketi'nin genel müdürlüğüne vekâlet edeceksin ve sen Nyawira, sen de genel müdür yardımcısı olacaksın."

Az önce duyurmuş olduğu terfiler karşılığında kadınların gözlerinde bir minnet ifadesi görebilmek için sustu.

"Patron yokken ona karşı darbe yapmak yok ama!" diye takıldı Tajirika. "Panoyu sakın kaldırmayın. Halk beni hâlâ rahatsız ve işe

gelemeyecek durumda bilmeli. Telefonlara cevap verirken ya da insanlarla konuşurken, hastalığımın devam ettiğini sürekli aklınızda tutmanızı istiyorum. Şayet iş yapma niyetinde olanlar çıkarsa, kendilerini genel müdür vekili Bayan Vinjinia Tajirika'ya takdim edip, zarflarını ona bırakmalılar. Ama ısrarla, benimle şahsen görüşmek isteyen olursa, bu durumda Vinjinia, beni evden arayıp o kişiyle görüştür, ama ancak hastayı yatağından kalkıp da telefona bakmaya ikna edecek kadar kayda değer bir miktar söz konusuysa. Bu terfiler, beni Karagalar Büyücüsü'ne götürmek üzere kurduğunuz kumpas için sizlere teşekkürüm. Sahip olduğu güçler daha şimdiden yaşamımı değiştirmiş durumda."

Nyawira çabucak Kaniuru'nun oturduğu köşeye göz attı, hâlâ orada, gazetesine gömülmüş bir haldeydi. Okuyormuş numarası yapıyor dedi Nyawira kendi kendine, gözleri, kulakları ve burnuyla her şeyi kaydettiğinden emindi çünkü. Buna rağmen, yakında Cennete Yürüyüş'e tahsis edilecek alanla ilgili Tajirika'dan daha fazla bilgi sızdırmaya karar verdi.

"Hükümdar şu alanı projeye tahsis ettiğini hangi gün açıklayacak?" diye sordu, bunun ne zaman gerçekleşeceğiyle zerre ilgilenmiyormuş gibi bir tavır takınmıştı.

"Tüm ayrıntıları bilmiyorum" dedi Tajirika. "Ama merak etme. Öğrenir öğrenmez sana haber veririm. Her ikinizin de orada hazır bulunmasını istiyorum. Ne demiştim sana Nyawira? Seni asla unutmam. Benim adıma çalışmaya başladığından bu yana işlerim yolunda gidiyor, ben de duyduğum minnet ve takdiri ifade etmek isterim. O kutlu günde bakan dostum Machokali'den ikinizi platforma, Hükümdar'ın huzuruna çıkarmasını isteyeceğim, böylece Hükümdar ve tüm dünya, insanların kuyruğa bizim sayemizde girmiş olduklarını öğrenecek. Hatta Hükümdar bir zamanlar benim elimi sıkmış olduğu gibi sizin elinizi de sıkabilir..."

Sağ eline baktı, bir iki saniye boyunca yüzünde şüphe ve dehşet ifadesi vardı.

"Eldivenime ne oldu?" diye sordu Vinjinia'ya bakarak.

Vinjinia yaklaşmakta olan patlamayı sezip derhal harekete geçti. Düşmanlarının, Hükümdar'ın elinin kokusu sinmiş olan eline duydukları haset sebebiyle eldivene bir şey yapmış olabileceklerini düşünerek kendisinin çıkarmış olduğunu söyledi. Ama neyse ki Tajirika hiç kızmadı.

"O halde düşmanlarım kıskançlıktan çatlayacak çünkü alanın projeye tahsis edileceği gün tam da bu elimle Hükümdar'ın elini sıkacağım ve bu kez Hükümdar'ın dokunuşuyla kutsanan yeri gösterecek bir eldiven takmayarak onların oyununu bozacağım. Nyawira, bir kenara not et bunu! *Hükümdar eline dokunduktan sonra, eldiven yok!*"

Sustu ve histerik kahkahalara boğuldu birden.

"Evet, siz ve ben Cennete Yürüyüş'e destek vermeleri için salmış olmalıyız bu cinleri. İŞ YOK! YARIN GEL! yazan panoyu tam zamanında kaldırmışız. İşte sonuç ortada! Cennete Yürüyüş'e karşı Halkın Sesi Hareketi olduklarını iddia eden üniversiteliler şimdi tamamıyla izole edilmiş halde kara bir delikteler. Proje karşıtı propagandaları boşa gitti. Halk her yerde onlara destek vermediğini gösteriyor artık, hepsi bizim sayemizde. Yaşasın ilan panosu! Bu çocuklar kendi yaşıtları olan seni Hükümdar'la tokalaşırken görünce hasetlerinden çatlayacaklar. Ama unutma, eldiven yok... O işi bana bırak" diye ekledi, kendi kendisine takılırcasına.

Tajirika'nın keyfine diyecek yoktu.

Kaniuru daha fazla hâkim olamadı kendisine, kahkahaların yükseldiği yöne bakmak üzere gazetesinden başını kaldırdı.

18

İş çıkışı Nyawira her zamankinin aksine Vinjinia'dan kendisini otobüs durağına bırakmasını rica etti. Hem Kaniuru ile olası bir karşılaşmadan kaçınmak hem de erkenden evde olmak istiyordu.

Otobüsle eve giderken bütün düşünceleri Kamiti'ye dairdi. Tajirika'nın ofisinde tanışmalarını, üç yıldan fazla bir süredir beyhude bir biçimde iş aramakta olduğundan bahsettiği zaman kurduğu empatiyi, kalpsiz Tajirika'nın hakaretine uğradığında onun adına hissettiklerini, daha sonra, aynı gece çayırlık alana kadar A.G. tarafından nasıl kovalanmış olduklarını ve gece boyunca tensel bir mahremiyetin kıyısında ettikleri sohbeti anımsadı.

Şakadan bile olsa, artık neredeyse hiç bahsetmiyorlardı o anlardan, benzeri bir yakınlaşma ânı da yeniden yaşanmamıştı aralarında. Bunun dışında, Kamiti ile arası iyiydi, kalbini ona açabiliyor, bu da kendisini şaşırtıyordu. Ama yine de harekete dair, üyeleri, liderleri ve planları gibi ayrıntıları verme konusunda tem-

kinliydi. Tüm kişisel meselelerde ise çekinmeden onunla konuşabileceğini hissediyordu. Karşılaştığı pek çok erkekten farklıydı Kamiti, kadınların dünyadaki yerine dair yerleşik görüşleri paylaşmıyordu. Nyawira kendisini ona yakın hissediyordu ama bir soru da aklını kurcamalıyor değildi: Gerçekte kimdi Kamiti?

Nyawira, büyüye, kehanete ya da sihirli iksirlerin kalbi ve aklı değiştirebilme gücüne inanmazdı. İyi ve kötü ruhların maddi varlığına da öyle. İnsanlar kendi cennet ve cehennemlerini yeryüzündeki eylemleriyle kendileri yaratırlardı. Kendilerine zarar verir ya da başkalarını suistimal ederlerse, kendi yarattıkları cehennemin ateşini harlamış olurlardı yalnızca, bu da gelecek nesiller için korkunç bir miras anlamına gelirdi. Öte yandan, iyi eylemler, gelecek nesillerce miras yoluyla devralınmaya değerdi. Ona yol gösteren temel prensip "Kendine Yapılmasını İstemediğin Şeyi Bir Başkasına Yapma" idi. Diğer yandan Kamiti büyücülüğe karşı duyduğu şüpheyi sarsmıştı. Nasıl oluyordu da insan ruhunu görebiliyordu? A.G.'nin, yaşlı adamın ve şimdi de Tajirika'nın Kamiti'de buldukları şey neydi? Tajirika gibi parayı sevdiğini ve ona adeta taptığını bildiği birinin pek de pişmanlık duymadan ya da itiraz etmeden üç çuval dolusu parayı arkasında bırakması nasıl mümkün olabiliyordu mesela?

Kamiti'nin kendi yaşamına da dokunduğunu itiraf etmek zorundaydı. Ne olduğunu söyleyemese de, onu tanıdığından beri yaşamı eskiden olduğu gibi görmüyordu artık. Sanki onun varlığı bile gülümsemesi için bir nedendi, devletin skandalları ve zulmü karşısında bile gülümseyecek bir şey buluyordu. Vinjinia ve Tajirika'ya yaklaşım biçimi onunla gurur duymasını sağlamıştı. Tavrında hınçtan eser yoktu, düşmüş bir düşmandan öç alma arzusu da yoktu, tabii Tajirika çiftini üç çuval dolusu paradan kurtarma intikam sayılmazsa. Kamiti Tajirika'ya hastalığına ilişkin sorular yöneltirken, kendi kafasında da hastalığın doğasına ilişkin bir resim belirmişti, Kamiti'nin bu durumun Aburirya'nın zengin ve eğitimli kesiminde yaygın olduğunu anladığını hissetmişti. Belki bu kısmen de olsa ülke liderlerinde neyin yanlış olduğunu ve bağımsızlık sonrasında ülkenin saptığı akılalmaz yolu açıklıyordu.

Pek kabul etmek istemese de ne zaman Kamiti'yi düşünse varlığını saran ve kalbinin umutla çarpmasına yol açan tarifsiz bir sıcaklık duyduğunu fark ediyordu. Peki ama neydi umut ettiği o

şey? Emin değildi, otobüsten inip de karşıdan karşıya geçerken tüm bildiği onu özlemiş olduğuydu. Daha o sabah görüşmüşlerdi ama Nyawira sanki yıllardır birbirlerini görmüyorlarmış gibi hissediyordu.

Santalucia çarşısındayken, bu akşam birlikteliklerini kutlamaya karar verdi. Yemeği kendisi hazırlayacaktı. Biraz pirinç, yumuşacık koyun eti, şehvetli olgunlukta domatesler, maydanoz rayihası ve iki de mum aldı. Tekrar tekrar kafasında canlandırdı akşam planını. Yemeği pişirecek, masada karşılıklı oturacaklar, masanın altında ayakları birbirine değecekti, sonra ateşin yanında oturup sohbet edecek, duvara yansıyan gölgelerin keyfini çıkaracaklardı. Bu birliktelik hayali başını döndürdü. İçinden şarkı söylemek geldi ama aklına herhangi bir melodi gelmedi.

Son günlerde, büyücünün hizmetlerinden yararlanmak isteyen erkeklerin oluşturduğu akşam kuyruğuyla karşılaşmamak için eve erkenden girmeye gayret etmişti, büyücü kendilerini kötülükle güçlendirsin diye bekleşiyorlardı. Onlar yüzünden, geceyarısından sonrası sayılmazsa, konuşacak zaman bulamaz olmuşlardı. Son zamanlarda kuyruk giderek seyrelip kısalmışsa da bu gece gelecek olanlar mum ışığında yenecek iki kişilik akşam yemeği planlarını kesin bozacaklardı. İçinde buna karşı koyma isteği uyandı, akşamını mahvetmelerine izin vermeyecekti.

Kapıyı dört kez çaldı, gizli işaretleriydi bu. Kamiti'nin yüzünde bir gülümseme ile kapıyı açmasını bekledi. Azıcık sabırsızlanarak kapı tokmağını vurdu. Kapı sıkıca kapalıydı. Belki de duştadır diye düşündü. Anahtarını çıkarıp kapıyı açtı. Ayakta durup evde bir yaşam belirtisi olup olmadığını anlamaya çalıştı. Her yeri kontrol etti ve Kamiti'nin çantasının bile evde olmadığını gördü. Tükenmiş bir halde yatağın üzerine oturdu. Neredeydi Kamiti? Nereye gitmişti?

19

Saat geceyarısını geçti, arkanda bir iz bırakmadan gittiğinden beri dördüncü gece, diye karaladı bir deftere Nyawira *ve ben uyuyamıyorum. Gündüz ya da gece, ikisi de bir benim için. İşe gidiyorum ama Eldares sokaklarında bir uyurgezer gibi hissediyorum kendimi. Senden bahsedebileceğim kimsem yok, olsaydı bile seni benim gö-*

zümle görebilen çok kişi olduğunu sanmam. Kalbimin sesini susturmak için kendi kendime yazıyorum ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım o gece eve gelip de gitmiş olduğunu anlayınca nasıl hissettiğimi anlatacak sözcükleri bulamıyorum.

Gece gündüz seni düşünüyorum. Her günüm acılar, hatıralar ve kaygılarla geçiyor. Hayatta mısın, polisin mi elindesin yoksa hırsızlar tarafından mı öldürüldün hiç bilmiyorum, hoş, ülkemizde hırsızla polisi ayırt etmek de zor ya! Ama bir hırsızın, içinde yırtık pırtık bir dilenci kılığından başka şey olmayan senin çantanla ne işi olabilir ki? Senle ne işleri olabilir?

Denize düşen yılana sarılır derler. Geçen gece kendimi hakkında ağzından bir şeyler kaçırabilir umuduyla A.G.'ye rastlamayı dilerken bile buldum. Sonra A.G.'nin ikimizi tek bir kişi sandığını anımsadım, onun gözünde kendisini erkek ya da kadın şeklinde gösterebilen yalnızca bir tane Kargalar Büyücüsü var. Hayır, A.G. bana yardım edemez.

Kamiti'nin yokluğunda, Nyawira'ya evi tam bir mezar sessizliğine bürünmüş gibi göründü. İlk gece yatağın üzerinde boşluğa bakarak otururken evinin dışındaki gece kuyruğunun kısa süre içinde başlayacağını hatırladı. Ne söyleyecekti bu insanlara? Nasıl buradan uzaklaştıracaktı onları? İhtiyacı olan son şey, Kamiti'nin yokluğunu hatırlatacak bir şeylerdi. Benzer bir durumda kalsa Kamiti'nin yapmış olabileceğini düşündüğü şeyi yapmaya karar verdi. Onları uzaklaştırmak için büyüye karşı duydukları korkudan yararlanacaktı. Bir kartonun üzerine şunları yazdı: DÜŞMANLARINIZ SİZİ TUZAĞA DÜŞÜRMEK İÇİN BURALARA BÜYÜ YAPTI. ARINDIRICI İKSİRLER ALMAYA GİTTİM. BENİ ARAMAK İÇİN TEKRARDAN GELME ZAHMETİNE GİRMEYİN. DÖNÜŞÜMÜ GAZETEYE VERECEĞİM BİR İLANLA DUYURACAĞIM. KARGALAR BÜYÜCÜSÜ. İlanı dışarıya, duvara astı, kapıyı kapadı, evin içinde karanlıkta dolanmayı tercih ederek ışıkları söndürdü. Karanlıkta gözlerini dikmiş kendisine bakan yüzlerce göz varmış gibi hissetti ve ancak yatağa girdiğinde kendisini güvende hissetti.

Kocasıyla yollarını ayırdığından bu yana Nyawira yalnız yaşamaya alışmıştı. Evde pek ender misafir ağırlardı. Lise ve üniversite yıllarından tanıdığı kız arkadaşları bile onu evden çok işyerinde ziyaret ederlerdi. Yalnızca iki kuzeni evi tercih ederdi ama onlar

da çoğunlukla haftasonu gelirlerdi. Önceleri bir evde tek başına yaşamak ona zor gelmişti. Ama zaman geçince özgürlüğünün keyfini çıkarmaya ve kıymetini bilmeye başladı. Kimseye nerede olduğunu, günü nasıl geçirdiğini ya da eve neden geç kaldığını açıklamak zorunda değildi. Yalnızca kendisine hesap verir hale gelmişti. O halde pek de tanımadığı birinin ortadan kaybolmasının ardından hissettiği bu ani yalnızlık da neyin nesiydi böyle?

Eğreti bir çare olarak başvurduğu ilan beklenen sonucu vermişti, daha sonra pencereden baktığında sokaklarda oyalanan tek bir insan gölgesinin bile kalmadığını gördü. Bunu takip eden birkaç gün ve gece istenmeyen misafirler gitgide azalıp kayboldular. Dördüncü gün ilanı indirdi.

Kafası tamamıyla Kamiti ile meşgul bir halde, adına, kaza ya da yasal işlemlerle ilgili haberlerde rastlama ihtimaline karşı, hem umut hem de korkuyla gazeteleri tarıyordu.

Bir düşünce zihnini kemirmeye başlamıştı bu arada. Ya Kamiti göründüğü kişi değil de aslında onu tuzağa düşürmek üzere gönderilmiş bir polis ajanı idiyse? Bu durum, Tajirika'nın, yaşıtı hareket mensuplarına ve başlarının dertte olduğuna dair yaptığı üstü kapalı yorumları da açıklamaz mıydı? Kendisini Hükümdar'la tanıştırmaya söz verdiğinde samimi miydi Tajirika? Kaniuru'nun sabahın o kadar erken bir saatinde Mars Café'de oluşuyla ilgili de şüpheler üşüşmeye başlamıştı zihnine. Ama Kamiti'nin sesini, yüzünü, gülüşünü ve başkalarının selameti için duyduğu endişeyi hatırlar hatırlamaz sakinleşti.

Yalnız geçirdiği ikinci ve üçüncü gece, hareketin önceden planlanmış toplantılarına katıldığı için daha kolay geçti. Cennete Yürüyüş planları hakkında ne biliyorsa hepsini rapor etmişti. Onlara, Hükümdar ve Dışişleri Bakanı'nın Global Bank temsilcilerini, halkın Cennete Yürüyüş'e destek için kendi rızasıyla kuyruklar oluşturduğunu ispatlamak üzere en sık ve en uzun kuyruklara götürme niyetinde olduklarını anlattı. En önemlisi de yakında hükümet bir gün belirleyecek ve Hükümdar o gün Cennete Yürüyüş için bir alan tahsis edecekti. Nasıl bir tepki vereceklerini enine boyuna tartıştılar. Kimisi Hükümdar'ın utanmazca planlarını ifşa etmek ve halkı onları sömürmek için yapılan planları bozmak üzere kuyrukları dağıtmaya teşvik etmek için daha fazla broşür dağıtmayı önerdi. Diğerleriyse kuyrukların yüksek işsizlik oranının

bir neticesi olduğunu ve insanların kuyruklardan ayrılmasının hiçbir yolunun olmadığını belirttiler. Bir başka eylem planı üzerinde duruldu. Buna göre, Hükümdar'a galebe çalmak için kuyruklardan yararlanacaklardı.

O zamana kadar, Aburirya'daki tek özgür alanlar, kiliseler, camiler ve diğer resmi ibadet yerleri, içki satılan yerler, barlar, alkol tüketilen diğer ruhsatlı ortamlarla otoritenin, silahsız tutukluların lafından sözünden korkmadan dehşet verici parmağını salladığı hapishane avluları ve hücrelerdi. İşsizlik kuyrukları da işte bu türden polis izni gerekmeden toplanılabilen demokrasi meydanları vücuda getirmişti. Hareket, toplantı yapmak istediğinde kuyruk oluşturma kararı almıştı. Siyasal seferberlik için kuyrukları kullanacaklardı.

Üyeler, ne pahasına olursa olsun, Hükümdar'ın doğum gününde yapmış oldukları gibi, Cennete Yürüyüş için alanın tahsis edileceği günü de bozmaya karar verdiler. Nyawira, Cennete Yürüyüş hakkında bilgi toplama işine ilaveten, hükümetin o güne ilişkin planlarına dair ne var ne yok her türlü bilgiyi edinmekle görevlendirildi.

Nyawira bu toplantı ve görevleri memnuniyetle karşılıyordu çünkü dikkatini iç çalkantılarından ve Kamiti'ye dair duyduğu şüphelerden başka yöne çekiyorlardı. Ama toplantılardan çıkar çıkmaz, Kamiti'nin farklı farklı yüzleri, intikamın eşiğinde bir yoğunlukla iç huzurunu istila ediyorlardı. En sonunda, onun hareketin rahatlıkla görevlendirebileceği bilge ve dürüst bir insan olduğu sonucuna vardı. Ama yine de bir hoşça kal bile demeden nasıl çekip gidebilmişti? Ona nasıl güvenebilmişti Nyawira?

Eskiden ne zaman morali bozuk olsa gitar çalardı. Geçirdiği araba kazası ve boşanmasının ardından gitardan yükselen müziğin sesi bir çeşit terapi işlevi görmüştü. Bu defa da duvardan indirip birkaç vuruş denedi ama müziğin sesi kederini dağıtmak yerine daha da derinleştiriyormuş gibi geldi ona. Duvara geri astı.

Sonra birden bir öfkeye kapıldı. Kamiti'nin öteki erkeklerden farklı olduğunu düşündürecek kadar gözlerini kör eden bu şey de neydi böyle? Ona evimi açtım, hatta şu büyücülük zırvaları için bile evimi kullanmasına izin verdim, teşekkür etmek için o ne yapıyor peki? Öfke tekrardan canlanmasını sağlamıştı. Bu durumun üstesinden gelmeliydi.

Beşinci gün uyandı, çay yaptı ve sofraya oturdu. Divana, Kamiti'nin yatağına bakmak bile istemiyordu. Hiçbir şey, gülüşlerine dair hiçbir anı kararından caydıramayacaktı onu. Ona yazdığı mektubu çıkardı, okuduktan sonra sakin sakin küçük parçalara ayırdı, kimi parçalar yere, masanın ayaklarının hemen yanına düştüler. Sonra tüm kâğıt parçalarını yakmanın daha iyi olacağını, böylece tüm sözlerin sanki kâğıda hiç dökülmemişler ya da aklından geçmemişler gibi sonsuza dek yok olup gideceklerini düşündü.

Yere düşen parçaları almak üzere eğilince kendi elyazısıyla yazılmamış bir not gözüne ilişti. Kamiti ona bir mektup yazıp masanın üzerine bırakmış olmalıydı. Mektup yere düşmüş kendisi de o âna dek farkına varmamıştı.

20

Bir zamanlar Eldares'i saran engin düzlükler vahşi hayvanlara, gergedanlara, fillere, suaygırlarına yurtluk ederdi. O günlerde, bir seyyahın, çimenlerin arasında uzanmış, otlanmakta olan zebra, dikdik antilop, duiker antilobu, alaca antilop, ceylan, impala, kudu, boğa antilobu, yaban domuzu, inek antilobu ve bufalo sürüleri arasından avını bekleyen leopar ve aslanlarla karşılaşması mümkündü. En bildik manzara ise uzun adımlarla yürüyen ya da yalnızca düzlükteki dikenli akasya ağaçlarına tepeden bakan zürafaların görüntüsüydü. Arada bir çayırlıktan bir devekuşu geçerdi hızla, şayet seyyah yeterince talihliyse kumdan yuvasının içinde yeni bırakılmış bir devekuşu yumurtası bulabilirdi. Ama artık her şey değişmişti. Vahşi hayvanlar çayırlığı terk etmiş, yerlerini, kuraklık zamanları çimenler tamamen kuruduğunda kaburgaları dışarı fırlayan inek ve keçilere bırakmışlardı.

Çayır devasa bir yarım daire oluşturan tepenin eteklerinde aniden sona eriyordu. Sırtlar genellikle sisle kaplı olurdu, bu yüzden de belli bir mesafeden kesintisiz uzanıyormuş gibi görünürlerdi, insan tepenin eteklerine varıp da puslu göğe doğru yükselen basamakların doğal biçimine tanık olunca şaşıp kalırdı. Her sırt bir dizi doruktan oluşurdu, batan güneş ışıklarına karşı inek hörgüçlerinin inişli çıkışlı siluetini andırırdı bu görüntü. Ama kimi zaman, ender de olsa, rüzgâr sisi dağıtır, sırtlar, tepeler ve dağlar nefes kesen güzelliklerini ortaya sererler, güneş ışınları ormanda-

ki ağaçların yeşil, sarı ve turuncu renkli gelişkin yapraklarına benekler kondururdu. Kimi zamansa güneş doğarken ya da batarken insan bir anlığına tepelerin üzerinde kemer gibi uzanan bir gökkuşağı görüverirdi.

Bu orman, şimdilerde, yüzlerce yıllık ağaçları kesen kömür, kâğıt ve kereste tüccarlarının tehditi altındaydı. Ormanlar, daha doğrusu herhangi bir doğal kaynak söz konusu olduğunda, Aburirya devleti, yerel Afrikalı, Hintli, Avrupalı zenginler ve onların müttefikleri olan büyük Amerikalı, Avrupalı ve Japon şirketler tek bir sloganda birleşirlerdi: *A loot-a continua.** Topraktan yalnızca almayı bilirlerdi. Ormanlardaki kaçak ağaç kesimi yağmurların ritmini de etkilemiş, çayırlıktan tepelere doğru bir yarı çöl belirmeye başlamıştı yavaş yavaş.

Çayırlığı yaya olarak geçmek bir tam gün alırdı. Nyawira erkenden yola çıkmış ama ilerleyişi uzun sürmüştü çünkü Kamiti'ye denk gelme ihtimaline karşı sağına soluna bakarak yol alıyordu. Ayrıca Kamiti'nin ihtiyaç duyabileceğini düşündüğü şeylerden oluşan dolu bir sepet taşıyor, sepetin ağırlığı da yavaş ilerlemesine yol açıyordu. Ne kadar yorulsa da bir önemi yoktu. Her neredeyse arayıp bulmaya kararlıydı Kamiti'yi, bıraktığı mektubu okumadan önce ona karşı beslemiş olduğu zalimce hislerden dolayı ona bir özür borçlu olduğunu hissediyordu. Mektup üstü kapalı biçimde yaban hayatına geri döneceğinden bahsediyordu ama tam olarak nerede olacağına dair bir şey söylemiyordu. Sık sık çayırlığın sonu ile tepenin etekleri arasında bulunan birkaç kayalığın ortasında en sevdiği sığınaklardan birinin olduğunu söylerdi Kamiti. Artık hedefi orasıydı. Ya orada ya da başka herhangi bir yerde bulamazsa onu? Ne yapardı o zaman? Eve geri dönmek için çalılığı karanlıkta bir başına geçmek zorunda kalacaktı, bunu düşünmek dahi istemiyordu.

Tepenin etekleri boyunca yürüyor, ormana girmeye cesaret edemiyordu. Umutları tükenmeye başlamıştı, bir süre sonra da artık bir fiyasko olarak gördüğü şey yüzünden kendisini suçlamaya başladı. Ben de mi büyülendim yoksa? Tıpkı hikâyedeki, çarşıda yakışlı bir erkek görüp de ormanda yaşadığı yere kadar onu takip

* "Mücadele sürüyor" anlamına gelen Portekizce "A Luta Continua" ifadesi, İngilizcede yağma anlamına gelen loot kelimesi kullanılarak "Yağma Sürüyor" anlamına gelecek biçimde değiştirilmiş. (ç.n.)

eden ve nihayetinde onun insan yiyen bir canavar olduğunu keşfeden kız gibi neden bilmediğim yerlere bir yabancıyı aramaya geldim ki? Görünüş aldatıcı olabiliyordu. Yoksa Kamiti'nin görünüşü ve eylemleri aldatmış mıydı onu? Mektubunda onu kasten mi yanlış yola sevkediyordu? Hem Kamiti wa Kamiri kimdi gerçekte? Amos Tutuola'nın *The Palm-Wine Drinkard* adlı kitabındaki, ödünç alınmış vücut parçalarını sahiplerine iade eden ve artık ormanda yaşayan beyefendiyi anımsadı, öteki kurukafalar arasında bir kurukafa. İster misin şimdi...? Birden dizlerinin bağı çözüldü.

Tepenin bir yanında bir ağaç kökü gördü ve soluklanıp durumunu değerlendirmek üzere üstüne oturdu. Beyhude arayışına devam etmekle şehre geri dönmek arasında bir seçim yapmak zorundaydı. Önünde uzanan engin çayırlığa baktı, Eldares'in silueti, ufukta, arsız karanlıkla fabrikalardan yükselen dumanların arasından belli belirsiz görünse de, düzlüğün başı ve sonu yok gibiydi.

"Nyawira" diye seslendi biri arkasından. Kalbi küt küt atarken içini bir sıcaklık kaplamıştı. Sesi tanımıştı ama yarattığı yankıya rağmen kulaklarına inanamıyordu. Ağır ağır sesin geldiği yöne doğru çevirdi başını. Kamiti kısmen çalılıklara gizlenmiş halde orada duruyordu.

Ayağa kalkıp ona doğru ilerledi, Kamiti elini tuttu Nyawira'nın. Dokunuşuyla tepeden tırnağa bedeninin titrediğini hissetti, Kamiti ise kanın parmak uçlarına hücum ettiğini, tüm bedeninin uzun zamandır hissetmediği bir heyecanla dolup taştığını duyumsadı. Nyawira Kamiti'nin peşinden çalılıkları geçip tıpkı bir avluyu andıran, gri taş yığınlarıyla çevrili çimenlik boş bir alana vardı. Onu bir kaya mağarasına buyur ederken, titreyen bir sesle "Hoş geldin" dedi Kamiti.

Nyawira kendi kendisine hayret ediyordu. Çayırlık alanı geçerken Kamiti'ye söylemeye niyetlendiği her şey uçup gitmişti. Şimdi konuşacak olursa havada hissettiği güzelliği ürkütüp kaçırabilirdi. Böylece, gecenin karanlığı ile derin bir sessizliğin ortasında el ele tutuşmuş halde öylece durdular orada, sanki ikisi de ânın gerçekliğine inanamıyordu.

Erzak sepetini kayalık duvarın önüne koyarken, sırf sessizliği bozmuş olmak için "Yaşam balı için geldim. Sen öyle adlandırıyordun sanırım" dedi Nyawira.

"Dediğin gibi" diye karşılık verdi Kamiti.

Her ikisi de bu sözlerin her zamanki neşeli şakalaşmalarının başlangıcı olduğunu sanmıştı ama kendilerini, gözü dönmüş, nefes nefese ve bedenleri beklentiden gerilmiş bir halde birbirlerinin kıyafetlerini çıkarırken buldular. Kamiti tam Nyawira'nın gömleğini çıkarmak üzereydi ki durdu birden.

"Üzgünüm ama yanımda hiç prezervatif yok" dedi.

"Hayır, hayır, durma" dedi Nyawira. "Ben yanımda getirdim" diye ekledi Kamiti'nin pantolonunun düğmelerini çözerken.

Mağarada, karanlığa bürünmüş yerde yatarken kendilerini tepeler ve vadiler üzerinde havalanmış bir halde buldular, masmavi bulutların içinden süzülüp, dağların doruklarındaki o kusursuz zevke varmış, çimenlerin, bitkilerin ve hayvanların sessizlik ninnisi söyler gibi göründüğü yeryüzüne, onların yeryüzüne, bir gökkuşağından aşağı kayarak inmeden hemen önce orada, boşlukta asılı kalmış, dünyanın hiç durmadan döndüğünü hissetmiş, yeni günün şafağı yaklaşırken de birbirlerinin kollarına dolanmış bir halde bebekler gibi uykuya dalmışlardı.

21

Güneş doğarken uyandılar, üşümüşlerdi. Giysilerinin üstündeki çiy taneleri elmas gibi parlıyordu, ikisi de giyinmek üzere uykularını ne zaman ya da nasıl böldüklerini hatırlayamadı çünkü şimdi bile rüyada gibi hissediyorlardı kendilerini. Çiy tanelerini üzerlerinden silkelediler.

"Yüzümü nerede yıkayabilirim?" diye sordu Nyawira.

Onu bir akarsuya götürdü Kamiti, suya eğilip yıkandılar. Berrak ve neredeyse dondurucu derecede soğuktu su. Sonra kayaların arasındaki sığınaklarına geri döndüler.

Nyawira birkaç haşlanmış yumurta, biraz şeker, biraz kakao, kibrit, su kaynatmak için madeni bir kap ve bir de tencere getirmişti yanında. Etraflarını saran tabiatta hâlâ bolca bulunan gıdalardan toplayıp sade bir öğün hazırladılar ve eski günlerdeki gibi ruhlarına iyi gelen ve onları gülümseten neşeli bir sohbete daldılar. Kamiti Nyawira'ya ve cömert tabiat anaya yemek için teşekkür etti.

"Doğa cömert olabilir" dedi Nyawira cevaben, "ama arada bir hastalanabilir, onun için de bir ambar inşa etmek iyidir. Uzun

zaman önce ambarı olmayan eve ev denmezdi çünkü o da mimarinin bir parçasıydı. Ya bugün? Aburirya'da kaç evde ambar var? Hiçbirinde yok çünkü depolayacak bir şeyi yok insanların. Konunun dışına mı çıkıyorum? Sanırım canımı sıkan şey bal ve yaban yemişleri için hayvanlarla rekabet eden münzevi imgesi."

"Hâlâ avukatlık mı yapıyorsun?" dedi Kamiti. "Hukuk okuyup avukat olmalıymışsın sen."

"Bu halimle bile avukat sayılırım. Halkın avukatı..."

"Ya ben? Hayvan ve bitki hakları için kendi kendini görevlendirmiş bir avukat" dedi Kamiti gülerek. "Ama benim avukatlığımın çok daha diğerkâm olduğuna katılırsın çünkü hayvanların ve bitkilerin dilleri yok ki kendilerini savunabilsinler."

"Ne söylemeye çalışıyorsun sen?"

"Seni dostlarımla, orman sakinleriyle tanıştırmak üzere bir gezintiye çıkaracağımı."

"Ağaç ve hayvan dostlarınla mı?"

"Evet ve kuşlar ve bitkiler ve dağlar ve vadilerle de."

"Rehberli tur için sabırsızlanıyorum. Ama sakın onlar için avukatlık edeyim deme, bırak kendileri adına kendileri yalan söylesin" dedi Nyawira.

"İlk gün için bir plan yapalım. Neleri görmek istersin?"

"Beni nereye götürürsen götür, seni takip edip güzel olduğunu söyleyeceğim" dedi Nyawira.

Gün boyunca Tajirika'lardan, Kargalar Büyücüsü'nden ya da Kamiti'nin Santalucia'dan apar topar ayrılıp yaban hayatına geçmiş olmasından hiç bahsetmediler. Kısa süre önce Eldares'te yaşanan olayların birbirleri ve tabiatla olan arkadaşlıklarının arasına girmesine müsaade etmemek üzere gizli bir anlaşma yapmış gibiydiler. Doğanın cömertliği karşısında kendilerini iyi ve huzurlu hissediyorlardı.

Pek çok konuda hemfikirdiler. Sohbetlerine sık sık şarkılar, hikâyeler ve dostça şakalaşmalarla ara veriyorlardı. Tıpkı önce bir zebra faresine, ardından da bir tarla faresine rastladıklarında olduğu gibi. Durup bir ağızdan hayvanlarla ilgili bir şarkı söylediler:

Zebra faresi
Ve tarla faresi
Karınlarını doyurmaya

Girmişler bir seferinde
Bir kaynananın ambarına
Ve çıkmış dışarı
Dokuz genç keçi
Sayıca on olmaya

Ona kadar saymalarını sağlayan bir şarkıydı bu ama şarkının anlamından çok ritmiydi önem taşıyan. Bir kez daha birlikte güldüler, göz göze geldiklerinde ise söyleyecek söz bulamadılar birden. Zihinleri birbirlerinin gözlerinde gördükleri ışıkla meşgul bir halde sessizce yürümeyi sürdürdüler.

Aşk her yerdeydi, dokumacı kuşların yuvalarının asılı olduğu ağaç dallarında, uzunkuyruğun iki uzun ve kara kuyruk tüyünü bırakmış olduğu eğrelti otlarının arasında, gümbür gümbür akan bir şelaleye dönüşmeden evvel doğuya doğru yol alan Eldares Nehri'nin çağıltısında, gökkuşağının yedi rengine ayrışarak şelaleyi delip geçen güneş ışınlarında, Kamiti ve Nyawira'nın birbirlerine su sıçratarak yüzdükleri, yıkandıkları ve birbirlerini kovaladıkları nehrin oluşturmuş olduğu küçük gölün durgun sularında, ıslak giysilerine çiçek ve tohumlarının yapıştığı envai çeşit bitkide, kirpilerin devinimlerinde, miğferli ve ibikli beç tavuklarının kanatlarında, çifte göz ucuyla bakıp kaçışan çil kuşlarında, çiçekten çiçeğe konan balarıları ve kelebeklerde, güvercinlerin ötüşünde, kurbağaların sazlıkların ve nilüferlerin arasından yükselen çiftleşme çağrılarında. Aşk orada, ağaçların gövdelerine dolanmış olan sarmaşıkların arasındaydı, evet, kimisini koparıp birbirlerine yedirdikleri böğürtlenlerdeydi. Aşk, orada, yaprakları nazikçe sallayıp duran meltemdeydi. Aşk bu ormanın her yerindeydi ama Nyawira da Kamiti de bundan hiç söz etmediler.

Daha sonra yere, bir çınarın gölgesine yaslanmış halde oturup kakao yudumladılar, kimi zaman sessizlik içinde, her biri kendi yarattığı dünyada aynı şeyleri düşünerek kaybolmuş bir halde, kimi zamansa havadan sudan sohbet ederek. Ayışığı, yerde ve bedenleri üzerinde ışık ve gölgelerden şekiller oluşturacak biçimde yaprakları aydınlatırken, aşk onları buraya dek takip etmişti. Ancak hâlâ ne birbirlerine ne de sessizce kendilerine telaffuz edebiliyorlardı aşk sözcüğünü.

Cırcırböceklerinin ötüşlerine ve uzaktan gelen sırtlan ulumalarına rağmen kavrayışı aşan bir huzurla, ormandan yayılan huzurla sarılmış olduklarını hissediyorlardı. Göz göze geldiklerinde birbirlerinin çekimine kapılmış, Kamiti'nin parmakları Nyawira'nın böğürtlen rengi meme uçlarında dolaşmaya başlamıştı.

Sözsüz bir mucizeye doğru sürüklendiler, sabah uyandıklarında bile, hâlâ bir daha hiç ayrılmayacaklarmış gibi birbirlerine sımsıkı sarılmış bir haldeydiler.

22

Ancak ikindi saatlerinde aralarına giderek artan bir soğukluk girmişti, birbirlerine karşı olan ilgileri azaldığı için değil, o âna dek gündeme getirmedikleri ama daha fazla göz ardı edemeyecekleri meseleler yüzünden.

Kamiti Nyawira'nın canını sıkan soruları cevaplamaya çalıştı, giderken bırakmış olduğu mektup fazlasıyla esrarlıydı Nyawira için.

"Beni şifacılık, kehanette bulunma ve paraya sırtımı dönüp de ormanda münzevi bir hayat sürmeye iten şeyin ne olduğunu da bilmiyorum aslında" diye açıklamaya çalıştı Kamiti.

Ne yüksek ne alçak, ne hüzünlü ne de neşeli, sanki Nyawira'ya hitap ederken kendi kendisiyle bir diyaloğa girmiş gibi tekdüze ve azıcık da içe dönük bir tonda konuşuyordu Kamiti.

"Belki pek çok nedeni vardı, belki de yalnızca tek bir nedeni, gerçek şu ki hiçbir şey çok net değil kafamda. Kargalar Büyücüsü rolüne girmeyi ben seçmedim. O role girmeye mecbur kaldım. Tüm bu işler nasıl başladı biliyorsun. Neydi adı? Hani şu o gece bizi çayırlıkta kovalayan polis memurunun adı... Arigaigai Gathere. A.G. Ne ad ama! Arigaigai! Daha önce böyle bir isme rastlamış mıydın? Beni bu yola sokan o oldu. Kendi dertlerim beni pek bir istekli yapmıştı. İlkten yalnızca bir rolden ibaret olduğunu düşündüm, kısa bir süreliğine. Hiçbir zaman birine zarar verebilecek bir büyü yapmadığım için kendimle gurur duyuyordum, ayrıca müşterilerime hiç yalan söylemedim gerçekten de. Onların gözünü bağlayacak numaralara başvurmadım. Kendi zihinlerinde zaten mevcut olan düşünce ve imgelerden yararlandım ama yine de olmadığım biri gibi davrandım. Yalan söyleyerek tedavi etmiş

oldum. Bir doktora gittiğini, sonrasında da eğitiminin olmadığını öğrendiğini düşünsene bir. Ben şarlatan bir büyücüydüm. Ama bunun konumuzla ilgisi yok. Kehanetlerimde kötülüğe karşı duyulan bir iştah vardı. Tajirika ve onun gibilere bak! Ona, kötülük yapma konusundaki cesaretini artırarak yeni bir soluk katmış olmadım mı? Şimdi koruması altında olduğunu sandığı büyü sayesinde dokunulmazlığa sahip olarak giriştiği talanda özgür değil mi? Kehanetim hırsızlığını daha kolay hale getirmedi mi? Bana başkaldırtan kötülüğün elinde adeta bir oyuncak olmuştum ben.

"Belki ilk başlarda, bir iki kişinin yanlış yolda olduklarını görerek bana gelip de 'Benim bir kusurum var ondan kurtulmama yardım et' diyecek kadar cesur olabileceği yanılgısına kapıldım. Bu sayede oynadığım rolün bir değeri olabilirdi. Ama hayır, hepsini açgözlülük ve nefret yönetiyordu.

"Sadece iki şey vardı onları ilgilendiren: Güçlerini artırmak ve rakiplerinin belini bükmek. Evet, açgözlülük söz konusu olduğunda birbirlerinin kopyası gibiydiler. Leş gibi kokuyordu açgözlülükleri. Onlara dertleriyle ilgili soru sorduğumda bile, kötülük ve açgözlülüğün kokusu bütün gözeneklerinden dışarı sızıyor ve nefes almamı güçleştiriyordu. Bir süre o iğrenç kokuya senin daima ardında bıraktığın çiçek kokusunu içime çekerek katlanabildim. Ama Tajirika'nın kokuşmuşluğu, daha önce tecrübe ettiklerimin hepsinden daha berbattı. Kendisini inkâr edişini kutlayan bir siyah! Bu son darbe dayanılmazdı.

"O gücü nereden buldum bilmiyorum ama en sonunda kendimi kapının dışına atmayı başarmışım ama o iğrenç koku hâlâ peşimdeydi. Paniğe kapıldım. Ne zaman dışarıya, açık havaya çıksam, o pis kokudan kurtulup temiz hava soluyabilmiştim. Ama bu defa durum başkaydı. Yere yığılmışım. Daha sonra kendime geldiğimde mabete dönmek istemediğimi hissettim ama sana bir mektup yazmak üzere kendimi eve girmeye zorladım. O sırada çoktan kararımı vermiştim."

"Ne yapmak için?" diye sordu Nyawira.

"Eldares'ten, insanlardan kaçıp ormana gitmek için."

"Mektubunda 'Kendimi bulacağım' derken neyi kastediyordun?" diye sorguya çekti onu Nyawira.

"Mektubu yazdığım sırada tüm düşüncelerimi sözcüklere dökecek durumdaydım demek istemiyorum. Yalnızca kokudan kur-

tulmak istiyordum. Evin dışına çıkınca çürük kokusunun beni takip ettiğini ve sanki giysilerimden, bedenimden içime sızıyormuş gibi hissettiğimi söylemiştim, daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Kendi kendime şunu sordum: Ben de onlar gibi kokuşmaya başlarsam onlardan ne farkım kalır?"

"Peki böylesine dokunaklı biçimde bahsettiğin şu çürüme, sence onun sonunu ne getirecek?"

"İnsan ilişkileri taşıyamayacağım kadar ağır bir yük benim için."

"Çoğunluğun ihtiyaçlarına cevap verebilmek için tek bir kişiden fazlasına gerek vardır diye sen kendin dememiş miydin? Bunun için birlikten kuvvet doğar demezler mi?"

"Kendimi aramak için ormanda yaşamak istiyorum. Hayattan gerçekte ne beklediğimi bilmek istiyorum. Belki de içimdeki avcı kanı çağırıyordur beni."

"Yani sana insanlardan kaçmanı mı söylüyor? Kendini sağaltmak için?"

"Başkalarına yardım etmeye çalışmadan önce kendini bulmalı insan."

"Doktorlar kendilerini iyileştiremezler. Hem halkımız der ki en usta berber bile saçını kesmek için başkasına ihtiyaç duyar. Ateş yakmak için çıra ile bir tahta parçası gerekir insana. Bu ülkenin meseleleri bizim meselelerimizdir. Kimse onları bir başına taşıyamaz. Kaçıp da ülke meselelerini canavarlara ve akreplere bırakamayız. Bu vatan benim. Bu vatan senin. Bu vatan bizim. Ayrıca Aburiryaʼda kaçacak yer yok. Senin de dediğin gibi iktidardakilerin açgözlülüğü bu ormanları bile tehdit ediyor."

"Ben ne yapayım peki? Kâhinliğe geri mi döneyim?" diye sordu Kamiti, kendi kendine zaten sormuş olduğu soruları tekrarlar gibiydi.

"Kehanette bulunma gücü bir armağandır. Ne kadar çabalarsam çabalayayım, sorunları senin sergilediğin bilgelikle çözebileceğimi sanmıyorum. Sanki insanların kalplerini görebiliyor, zihinlerindeki en gizli düşünceleri okuyabiliyorsun. Tajirika ve Vinjiniaʼya yaptığın gibi. Arzuların ruh ve bedeni böylesine hasta edebileceği kimin aklına gelirdi? Nasıl bir illetti o öyle! Neredeyse işini bile kaybetmesine yol açacak kadar içine işlemiş bir beyazlık özlemi!"

Kamiti bakışlarını uzaklardaki tepelere çevirdi.

"Ne oldu?" diye sordu Nyawira endişeyle.

Kamiti hemen karşılık vermedi. Yavaşça yeniden Nyawira'ya döndü yüzünü.

"Hiçbir şey" dedi. "Hiçbir şey gerçekten ama umarım her şeyi konuşabileceğimiz bir gün gelir..."

"Şimdi konuşalım" dedi Nyawira cesaret vermek istercesine, "hiçbir şey dediğin konuda bile. Bir dakika önce bana bir kişinin ne yapabileceğini sormadın mı? Ben de sana sorayım. Bir yetişkinin zorla bir çocuğun elindeki yiyeceği almaya çalıştığını görecek olsan orada öylece durup da olan biteni mi izlerdin?"

"Hayır. Ne istiyorsun benden?" diye sordu Kamiti ona. "Buraya sadece benimle olmak için gelmiş olamazsın."

"Cennete Yürüyüş topraklarımızı yutacak. Yağmurdan ve güneşten korunmak için nereye sığınacağız? Susuzluk çekenin ağzından suyu, açlık çekenin ağzından da lokmasını kapacak. Halkımız iskelete dönecek. Bu ulusun bedenini, aklını ve ruhunu nasıl geri alacağız?"

Nyawira Hükümdar'ın gizli planlarını anlattı Kamiti'ye, Cennete Yürüyüş projesine alan tahsis etmek üzere bir gün belirlenmiş olduğunu söyledi. Devletin, Global Bank heyetini halkın projeyi tam anlamıyla desteklediğine inandırmak için Eldares kuyruklarından fesatça yararlanmak niyetinde olduğunu anlattı.

"Biz hareket üyeleri, bir müddet kuyruğa girme aleyhinde mücadele yürütmeyi düşündük ama sonra ülkedeki işsizlik düzeyini hesaba katınca bu çılgınlığın önüne geçebilmenin bir yolunun olmadığını anladık. Bu nedenle de kendi protesto kafilemizi oluşturmaya karar verdik. Aburirya'daki tüm kadın ve erkekler el ele verip Cennete Yürüyüş deliliğine son vermeli. Güçlünün hakkına haklının gücüyle karşı çıkıyoruz biz. Senin de bizden biri olmanı istiyoruz. Tanrı vergisi kehanet güçlerini halkın, hareketin yararına kullan."

Kamiti ayağa kalktı ve bir kez daha bakışlarını tepelerin ötesine çevirdi. Nyawira'ya döndüğünde gözleri kadının daha önce görmediği türden bir ışıkla parlıyordu, neşeden çok kederi anlatan bir ışık, taşımasa daha iyi olacağı bir bilginin ağırlığı altındaki kişinin ışığı. Nyawira'nın yanına oturup kolunu genç kadının omzuna doladı, vereceği yanıtı beklerken bedeninde bir ürperti hissetti Nyawira.

"Doğruyu söylemek gerekirse, yozlaşmanın iğrenç kokusundan daha başka bir şey beni Eldares'ten uzaklaştırdı" diye söze girdi Kamiti. "Bir dizi olay beni kendi içime bakmaya itti ve hayatımda hiçbir somut amaç olmadığını gördüm. Tek hedefim kendimi bolca para kazanacak kadar eğitmek, böylelikle de ailemin yapmış olduğu fedakârlığın karşılığını ödeyebilmekti. Bildiğin gibi, işletme okumamda belirleyici olan buydu. İronik olan şu ki, okulda gayet başarılı olsam da gerçekte yaşamımı ticaret yaparak geçirmek istemediğimi hissediyordum.

"Hindistan'da bitkilerle tedavi sanatını öğrenerek, yaralı ruhları iyi eden bir doktor olma konusunda da belli belirsiz bir fikir doğmuştu sanırım kafamda. Hastalarım kimler olacaktı, bu konuda bir fikrim yoktu ama.

"Doğu dinlerine merak sardım. Buda, Jainizmin kurucusu Mahavira, Sihler'in ilk gurusu Guru Nanak ve hatta Çin'in Konfüçyüs'ü gibi Doğu'nun peygamber ve hocaları hakkında daha fazla bilgi sahibi olmak istedim. Karma doktrini gibi kimi inançları, senden duyduğum, insan davranış ve eylemlerinin yeryüzündeki yaşamın belirleyicileri olduğu yolundaki görüşe yakın. Budist karması, içinde potansiyel bir güç barındıran bir eylemdir, bedensel, sözlü ya da zihinsel bir eylem. Eylemlerimizin her biri iyi ya da kötü sonuçlar doğurarak geleceğimizi etkiler. Tekrar tekrar gerçekleştirilen iyi bir davranış iyiyi biriktirir ve onun potansiyel gücünün geleceğe faydalı bir etkisi olur. Her insanın kendi karması vardır, iyi ya da kötüye yönelik sahip olduğu potansiyel bir güçtür bu. İgbo halkının kişisel tanrısı *chi* gibi tıpkı.

"Atalarımız der ki ev yapan kişi ona ne malzeme götürürsen onunla bir ev yapar sana. Ona taş götürürsen evin taştan olur, ona odun götürürsen ahşap bir evin olur. Ona kusurlu taş, odun, demir ya da çelik götürürsen evin de kusurlu olur. Senin görüşünle araştırmış olduğum dinler arasındaki temel fark ruh göçüne olan inanca dair. Eğer bu hayatta hayvanca eylemlerde bulunursan bir sonraki yaşamında açgözlü bir sırtlan ya da çirkin bir kurbağa yahut da yalnızca bir hayvan olarak doğarsın. İnsan güzel davranışlardan oluşan bir yaşam sürmeli ki bir sonraki yaşam döngüsünde üstün bir varlık olarak doğmayı garanti edebilsin.

"Budistlerin servete karşı olan tutumları cezbetti beni. Şöhret, servet ve aşk peşinde koşan kişi bıçak sırtından bal yalayan bir

çocuğa benzer tıpkı. Balı tadarken dilini yaralama riskini alır. Ama beni en çok etkileyen Nirvana düşüncesi oldu. Nirvana'nın sözcük anlamı 'sönmek'tir. Muhteşem bir ışık halidir o, tüm insani kirlenme ve tutkuların doğru bir bilgeliğe dayalı alıştırmalar ve meditasyonla tamamen tükenip gitmesi halidir. Buda "aydınlanmış, ışığa ulaşmış kişi" demektir. Gotama Buda'nın bu ruh haline yaşlılığında, ormanda, kocaman iki ağacın arasında uzanmış yatarken ulaşmış olması etkiledi beni.

"Aburirya'ya döndükten sonra spiritüel uğraşlarım yerini gereksinimlere bıraktı. Bir iş bulmak zorundaydım. Bir insanın dürüst yollardan ticaret yapıp, rüşvete bulaşmadan namuslu kalabileceğini düşündüğüm zamanlar da oldu. Malum, bunu öğrenme şansım bile olmadı. Gerisini sen de biliyorsun.

"İnsan ilişkilerini yöneten, bizim dışımızda bir güç olduğuna inanmaya başladım. Tanrı'nın hikmetinden sual olunmaz diyen dindarların ima ettikleri güç bu. Sen ve ben tanıştığımızda bu bizim seçimimiz değildi. Aynı güç seni buraya getirdi. Tüm bunların bir sebebi olmalı.

"Nyawira, lütfen Eldares'e, o kokuşmuşluğa geri dönme. Burada bir barınak yapalım kendimize, ağaçlara ve hayvanlara kulak verelim. Uzun zaman önce, atalarım, avcılar, güneşin Tanrı'mız olduğuna inanırlardı çünkü ateşin ve ışığın kaynağı güneşti. Çocukken ısısını cam parçalarına hapsettiğimizde gücünden de bir parçayı ele geçirdiğimize inanırdık. Burada kalalım ve güneş ısısının ve milyonlarca yıldızın ışığının sırrına vakıf olalım."

Nyawira kulaklarına inanamıyordu. Bu cevabı hiç beklemiyordu. Kamiti, Eldares'e, Aburirya'ya, halkına sırtını dönmesini, bir münzevi, Aburirya ormanlarında, hayatın anlamını arayan yeni milenyum Buda'sının çocuklarından biri olmasını istiyordu kendisinden. Ne yaptığı üzerinde düşünmeden Kamiti'nin elini indirdi omuzundan.

"Belki de farklıyız biz. Seni yaralı ruhlara hizmet cezbediyor, beni ise yaralı bedenlere hizmet. Hangisi daha iyi bilemiyorum. Ama şunu biliyorum: İnsanlar, Tanrı'nın, doğa, güneş, kader adına ne dersen de, yani yaşamlarımızı yönettiğini söylediğin o aşkın gücün kendilerine verdiği yetenekleri ister kendi selametleri için olsun ister kollektif kurtuluş için olsun nasıl kullanacaklarını seçmekte özgürler."

Bu bir soru değildi ama yine de Nyawira'nın ima ettiği şey karşısında ne diyeceğini bilemedi Kamiti.

"Geleceğe baktığımda yalnızca bir çeşit karanlık, sis ve duman görüyorum, hiçbir şey açık değil. Nyawira, kan ve gözyaşı kokusu geliyor burnuma..."

"Kimin kanı ve gözyaşı?"

"Bilmiyorum gerçekten. Senden ve arkadaşlarından Cennete Yürüyüş için ayrılacak alanda gerçekleşecek törenleri bozmak için yaptığınız planları bir kenara atmanızı istemeyeceğim. Öte yandan, kendimi göreve hazır hissetmiyorum. Hayvanların, bitkilerin ve tepelerin bana söyleyeceklerini duymak istiyorum hâlâ. Kendimi bulmaya ihtiyacım var."

"Bizse" dedi Nyawira ayağa kalkarken, "Cennete Yürüyüş'ü dünyamızı cehenneme çevirecek bir şey olarak görüyoruz ve bu konuda bir şeyler yapmaya kararlıyız."

Oradan ayrılmak üzere eşyalarını toplamaya başladı Nyawira. Kibrit kutularını, su kaynatma kabını ve tencereyi almadı.

Sonra birden aklının bir köşesinde duran ve henüz dile getirmemiş olduğu şeyi hatırladı.

"Söylesene" dedi, "para dolu şu üç çuvala ne oldu? Onları, daha doğrusu parayı ne yaptın?"

"Gömdüm" dedi Kamiti bitkin bir halde.

"Parayı gömdün mü?" diye sordu Nyawira, söylediğini iyi duyamamış gibi. "Onları bize vermeliydin!" dedi. "Hareket parayı suçlulara karşı gayet iyi değerlendirirdi."

"Nerede olduğunu söyleyeceğim. Hepsi sizin olsun. Ama sizi önceden uyarıyorum. O para lanetli!"

"Kutsal ya da lanetli para diye bir şey yoktur" dedi Nyawira. "Nereye harcandığına göre değişir durum" diye ekledi ve sonra birden sustu.

O para çuvallarının, çantasını almak üzere ofise dönüp de Tajirika'nın tabancasıyla karşılaştığı gün neredeyse hayatına mal olmak üzere olduğunu anımsadı. O üç çuval Tajirika'daki beyazlık özlemini de tetiklemişti.

"Boşver, unut gitsin" dedi Nyawira. "Nerede gömülü olduğunu dahi bilmek istemiyorum. Hareketimiz insanların verdikleri paradan çok onların eylemlerine inanır. Bu yüzden de ateş karıncalarına ve termitlere bırakalım paraları. Şehirdeki inime dönme vakti."

"Güneş batmak üzere. Neden geceyi burada geçirip sabah yola çıkmıyorsun, böylece çayırlığı gün ışığında geçmiş olursun."

"Hayır, hemen yola koyulacağım. Yarın vermem gereken bir rapor var."

"Sana çayırda eşlik edeyim" diye önerdi Kamiti.

"Hayır, hayır. Tek başıma geçeyim. Böylece daha iyi öğrenme fırsatım olur. Çayırın vahşi hayvanları Cennete Yürüyüş'e kalkışan hayvani insanlardan daha az vahşi."

"Ama gemileri yakma. Neydi şu deyiş? İnsan kendisini, dönmemek üzere ayrıldığını sandığı yerlere geri dönmüş bulabilir bir gün. Ben artık orman sakiniyim. Günün birinde geri dönecek olursan, mağaraya ya da ormandaki herhangi bir kayanın üzerine giysinden bir parça bırak lütfen, seni bulacağımdan emin olabilirsin."

"Teşekkür ederim ama buralara yakın zamanda dönme gibi bir niyetim yok. Eldares beni çağırıyor."

Sessizce çayırlık alanın başladığı tepenin eteklerine doğru yürüdüler. Kamiti uzaklardaki akasya ağacından ayırt edilemez hale gelene dek Nyawira'nın engin düzlüklerde ilerleyişini izledi.

Üçüncü Kısım

1

Haftalar sonra, Nyawira arananlar listesinin en başlarındayken ve polis, Hükümdar'ın talimatıyla, ölü ya da diri, tüm ülkede onu ararken, karanlıkta, üzerinde işe giderken giydiği elbise ve el çantasıyla bir başına düzlükleri geçerken, en çok işine yarayan şey, düzlüğü biliyor olmasıyla Kamiti'nin köprüleri yakmama konusundaki öğüdüydü.

Buralara yakın zamanda dönmeme konusundaki o kararlı tutumunu hatırlayınca Kamiti'nin kâhince içgörüsünden etkilenmeden edemedi. Karanlıktan korkuyordu ama bir yandan da peşindeki adamlara karşı koruma sağladığı için minnet duyuyordu. Tepesindeki yıldızlar en iyi arkadaşlarıydı, Kamiti ile güneş, ay ve yıldızlara dair yapmış oldukları sohbetlerin değerini en iyi şimdi anlıyordu.

Kamiti'yi son gördüğü yer olan mağaraya gitti. İçeride insan olduğuna dair hiçbir belirti yoktu. Orada öylece durdu, ağlamaklı oldu gözleri. Buna sebep diğer kadınla birlikte yapmış olduğu

şeyden duyduğu pişmanlık değildi ama. Kendi kendine, yaptıkları şeyin bir karakola taşlarla saldırmaktan daha az kışkırtıcı bir eylem olmadığını istemeyerek de olsa itiraf etmiş olsa da.

Ay ufukta belirmişti, Kamiti ile olduğu zamanki kadar canlı parlamıyor olsa da yine de etrafını seçmesine olanak sağlıyordu. Mağarada kalmak istemiyordu çünkü tepenin eteklerine yakındı, böylece şansını daha da ilerlerde denemeye, onu bulabilme umuduyla daha önce Kamiti ile kalmış olduğu yerlerde gezinmeye karar verdi.

Orman, son kez orada bulunduğu zamandan bu yana çok fazla zaman geçmemiş olmasına rağmen dönüşüme uğramış gibi görünüyordu. O zaman her taraf aşk büyüsü ve vahşi güzelliklerle sarılıp sarmalanmış gibiydi. Şimdi ise dayanılmaz ölçüde tehlikeli görünüyordu. Bir aslan, bir leopar ya da daha önce görmeyi dilediği kedilerden biri ile karşılaşacak diye ödü kopuyordu. Nasıl kaçacaktı onlardan? Sessizce karanlıkta gizlenmiş, kendisini takip eden kobralar, engerek ve piton yılanları canlandı hayalinde, attığı her adımda, kendisini bir yılanın ya da üç boynuzlu bukalemunun tuzağına düşmüş olarak canlandırıyordu zihninde. Geçmişte çantasında plastik yılanlar taşımış olması nasıl da ironikti! Şimdi ise gerçek yılanların yaşadığı bir çalılığın içindeydi ve dehşete kapılmıştı. Ya insanların yırtıcı dişlerinden yaşamım bir engereğin karnında son bulsun diye kaçtıysam? Bedeninin bir engereğin karnında yavaş yavaş yok olup gittiğini hayal etti ve ürperdi ama zihninde kendisini Hükümdar'ın işkence makinesinde canlandırınca bir hayvanın karnının daha az dehşet verici olduğu sonucuna vardı.

Arkasında kuru dalların çıtırtısı duyuldu. Dondu kaldı. Çalılığın içlerine doğru ilerlemeyi düşündü ama ayaklarını kımıldatamadı. Yakınlarda koşup da tırmanabileceği bir ağaç var mı diye önce soluna ardından da sağına baktı çabucak.

Sesi yeniden duydu ve çığlık attığının bile farkında olmadan kaşla göz arasında kaçıverdi. Sonra bir şeye takılıp yere düştü. Bir yılan olmalıydı. İnleyerek sürüne sürüne kaçmaya çalıştı, sonrasındaysa yere yığıldı.

Bilinci ne kadar süre kapalı kaldı bilmiyordu. Tüm hissettiği ayılıp da kendisini Kamiti'nin kollarında bulunca aniden gözyaşlarına boğulduğuydu. Sevinç gözyaşları yanaklarından süzülürken, alnındaki çizgilerden Kamiti'nin ne sormak istediğini anlamıştı.

Kendini tutmaksızın hıçkıra hıçkıra ağlarken "Hepsi kadınların Cennete Yürüyüş karşıtı gösterisi yüzünden" diye açıkladı.

2

Eldaresliler, yaşanan hadisenin farklı versiyonlarını anlatıp kendilerini eğlendirerek, "Ellerinden kaçmayı nasıl başardı acaba?" diye soruyorlardı. Bir söylentiye göre, Nyawira'nın çalıştığı ofisi mühürlemek üzere binden fazla polis nakledilmişti bölgeye, kimisi tüm çıkışlara doğrultulmuş hızla ateş eden hafif makineli tüfekleriyle zırhlı araçların içindeydi, helikopterlerse kaçağın üzerine çullanmak için şahin gibi gökte dolanıp duruyorlardı.

Hatta bu dedikoduculardan bir kısmı kendilerinin de orada bulunduklarına, onu kendi gözleriyle görmüş olduklarına, son derece gösterişli biçimde giyinmiş olduğuna, gözlerini ona dikmiş olan polisleri daha önce hiç hissetmedikleri türden bir şehvetin ele geçirdiğine yemin ediyorlardı. Söylediklerine bakılırsa, bu arzu öylesine güçlüymüş ki, onları, sertleşmelerinin önüne geçebilmek için çırpınan, ağızlarından salyalar akıtan ahmaklara çevirmiş.

Bir başka dedikoduya göre ise, erkek kılığına bürünmüştü Nyawira. Kimilerine göre, yırtık pırtık bir battaniyeye sarılmış yaşlı bir adam görünümündeydi, kimilerine göreyse sinek kaydı tıraş olmuş ancak bir atın kuyruğundan da gür bıyıklara sahip yakışıklı, genç bir erkek görünümündeydi.

Öte yandan, tüm söylentiler birkaç polisin bir tutuklama emriyle birlikte Nyawira'nın işyerine gönderilmiş olduğunda hemfikirdi.

3

Polis memurlarından ikisi ile muhbirleri Kaniuru, Mars Café'de ayrı ayrı masalara oturup beklemeye koyuldular, niyetleri, Eldares Modern İnşaat ve Emlak'taki işine giderken Nyawira'nın üzerine çullanmaktı. Sivil giyimli üç kişi ise bölgede stratejik noktalara yerleştirilmişti. Her zamanki köşesine tünemiş, gazete okuyan ya da okumaya çalışan Kaniuru kendisine verilen görevin ağırlığının o derece bilincindeydi ki bir süre gazeteyi baş aşağı tutmakta olduğunun bile farkına varamadı.

Cennete Yürüyüş için alan tahsis edilme günü yaşanan son olaylar Kaniuru'ya onca yıldır arayıp da bulamadığı nüfuzlu kişilerin gözüne girme fırsatını vermişti, bu fırsata dört elle sarıldı. Doğrudan aradı Sikiokuu'yu.

Bakan hattın öbür ucundan gelen talihine inanamadı. Tam boğulmak üzereyken koruyucu bir melek imdadına yetişmiş gibi hissetti. Olayların cereyan ettiği alandan ayrılırlarken, Hükümdar'ın kendisini yanına çağırarak buz gibi bir tonda, herhangi bir cevap beklemeksizin "Böylesine utanç verici bir skandal, devletin gözü, kulağı ve burnu en küçük bir şey bile sezmeden nasıl gerçekleşebildi?" diye sorduğunu anımsadı sarih bir biçimde. *I shall need a convincing explanation at the next cabinet meeting** diyerek İngilizce olarak uyarmıştı onu, Sikiokuu bunun bir ölüm cezası ile aynı anlama geldiğini bilecek kadar uzun süredir Aburirya politikasının içindeydi.

Günler sonra, Sikiokuu kendisini ofisine kapamış bir halde umutsuzca olanları idrak etmeye çalışıyordu ama nafile bir uğraştı bu. Kader araya girmedikçe günleri sayılıydı. Sonra birden Kaniuru'dan telefon geldi. Sayısız muhbiri ile görüştüğü tüm o zaman zarfında hiçbiri böylesine rahatlama hissi ve umutla titremesine yol açan bir bilgi vermemişti kendisine. Kelimeleri net bir biçimde duyabiliyordu ama yine de Kaniuru'nun tekrarlamasını istiyordu sürekli: Doğru mu duyuyorum? Kadınlardan bazılarını tanıyor musun? Ah, onun liderleri olup olmadığını bilmiyorsun yani? Harekete destek verenlerden biri mi? Evlat, eğer onu yakalarsak, son model bir Mercedes senindir. Onu öyle bir sıkıştıracağız ki bülbül gibi ötecek dedi Kaniuru'yu ofisine çağırırken.

Sikiokuu Nyawira'nın tutuklanma anında orada hazır bulunmayı isterdi ama Hükümdar konuyla ilgili acil bir Bakanlar Kurulu toplantısı yapacak olsa katılamamaktan korkuyordu. Her halükârda, şüphesiz kurnaz bir âşık tarafından ayartılarak anarşinin içine çekilmiş bir sekreterin tutuklanışına nezaret etmek, kabineye mensup bir bakan için azıcık onur kırıcı olurdu. Kaniuru ile yüz yüze görüşünce, Nyawira'yı yakalama konusunda Santamaria yerel polisine güvenemeyeceğine kanaat getirdi. Bu işi gerçekleştirmek üzere kendi ofisinden özel bir ekibi göndereceğini söyledi Kaniuru'ya.

* Bir sonraki Bakanlar Kurulu toplantısında ikna edici bir açıklamaya ihtiyacım olacak. (ç.n.)

Gözleri hareketin üzerinde olsun diye zaten polis şefleri Peter Kahiga, Elijah Njoya ve Arigaigai Gathere'den oluşan bir ekip kurmuştu. Şimdi ise bu üç memuru kendilerine yardım etmekle görevlendiriyordu. A.G. yalnızca Santamaria'da çalışmış olduğu ve bölgeyi iyi bildiği için değil, aynı zamanda kendisine şöhret kazandıran çayırlıktaki efsanevi cin avı nedeniyle operasyonu koordine edecekti. Asli görevi suçluyu göstermek olan muhbir Kaniuru ile birlikte hareket edecek kişi de yine A.G. olacaktı.

A.G. ile Kaniuru, Mars Café'nin odak noktası olmasına karar verdiler. Kaniuru ana ekipten önce oraya gidecek ve bir fincan çay sipariş edecekti. Ekip kendisini tanısın diye beyaz bir gömlek giyecek ve gazete okuyor olacaktı.

Kadın gizlilik içinde tutuklanacak, sonra da sahte plakalı bir kamyonete bindirilip doğruca Sikiokuu'ya götürülecekti. İster polis memuru olsun ister bakan kimsenin haberi olmayacaktı bundan. Ufacık bir övgüyü dahi Machokali gibi siyasi düşmanlarıyla paylaşmak istemiyordu Sikiokuu, dramatik tutuklama ânını ve tüm dünyanın gözü önünde devletini utandırmış olan kadına indireceği o ilk darbeyi düşününce dudaklarını yaladı. Devlet misilleme yapacaktı ve o, Sikiokuu, Hükümdar'ın intikamını almada kendisini aracı kılmış olduğu için kaderine şükrediyordu.

4

Nyawira o salı gününü daima ürpererek hatırlayacaktı. Cumartesi günü gerçekleşecek olan tören nedeniyle pazartesi ile öncesindeki cuma resmi tatil ilan edilmişti. Yaşanan hadise sonrası ilk iş günü olacaktı o salı. Daha sonraları, o uğursuz sabah yaşanan olayları anlatırken, her zamanki saatte nasıl neşe içinde uyanmış olduğundan ve çabucak duş alıp otobüs durağına gitmek üzere yola koyulduğundan söz edecekti. Santamaria'ya giden otobüs vaktinde gelmişti. Otobüste keyfi tam anlamıyla yerindeydi. Kadın oluşunu kutlamak için içinden şarkılar söylemek geliyordu. Eldares'te yaşanan o muzafferane olayın anısı hâlâ tazeydi zihninde. Güvenlik güçlerinin hareket mensuplarına karşı tetikte olacaklarını biliyordu ama kendi kişisel güvenliği için çok fazla endişe duymuyordu. Muhtemelen kimse kadınların yapmış olduğu şeyle kendisi arasında bir bağlantı kuramazdı. Aburirya'da siyaset tam

anlamıyla erkeklerin alanıydı. Erkekler kadınların böylesi bir olayı planlayıp uygulamaya koyabileceğini asla düşünemezlerdi. Tajirika adına çalışmaya başladığından beri mükemmel sekreteri oynayarak adeta karda yürüyüp izini belli etmemişti, belki azıcık bilgiç bir tavrı vardı ki bu sayede Tajirika'nın ve arkadaş çevresinin saygısını kazanmış, azgınca düşüncelerini kendilerine saklamalarını sağlamıştı. Santamaria çarşısından birkaç blok ötede, her zaman indiği durakta indi otobüsten. Eldares Modern İnşaat ve Emlak binasına gitmek üzere Hükümdar Bulvarı ile Papağanlar Yolu'nu geçip Ana Cadde'den ilerledi. Bir an önce ofise varıp Vinjinia'dan havadisleri almak için sabırsızlanıyordu. Cumartesi günü Vinjinia ortalarda görünmemişti ama Tajirika'dan kayda değer birkaç dedikodu kapmış olmalıydı mutlaka.

Nyawira Tajirika'nın orada olduğunu biliyordu çünkü Vinjinia, cumartesiden birkaç gün önce sözde hastalığından aniden kurtuluverdiğini söylemişti. Kuyruklar çoktan amacına ulaşmıştı, gerçek ya da düzmece hiçbir hastalık onu, Cennete Yürüyüş'ün başkanını böylesi tarihi bir güne katılmaktan alıkoyamayacaktı.

Ofise geçmeden evvel bir fincan kahve içmek için Mars Café'ye uğramayı düşündü. Sevinçten çılgına dönmüş haldeki Kaniuru ile karşılaşma ihtimali hiç aklına gelmemişti. Öte yandan, sıcak ve taze kahvenin aromasını düşününce ormanda yapayalnız olan Kamiti'yi anımsadı ama bu imgeyi çabucak kovaladı zihninden. Neticede Kamiti özgür iradesiyle seçmişti fauna ve flora içinde olmayı, o halinden memnunsa, Nyawira kim oluyordu da onun, kutlu bir salı sabahı Mars Café'de içilecek güzel bir kahveyi özlediğini düşünüyordu? Ona imrenmiyor, dağların dondurucu sabah havasını da kesinlikle aramıyordu.

Sağ omuzuna birisinin dokunduğunu hissettiğinde Mars Café'den birkaç blok uzaklıktaydı. Çantasını gelişigüzel sol omuzuna geçirip ilerlemeye devam etti ve bu teması görmezden geldi. Omuzuna bir kez daha dokunulunca hızla arkasını döndü. A.G. idi. Azıcık ürkmüştü Nyawira. Terfi ettiğini söylemeye geldiği o sabahtan bu yana kendi evi haricinde, gündüz vakti hiç görmemişti onu. Sabahın bu kadar erken bir saatinde sivil giyimli bir halde ne yapıyordu böyle Santamaria'da? Şaşırmış görünmemeye gayret göstererek kim olduğunu çıkaramamış gibi davrandı önce.

Ama A.G. mırıldanarak şükranlarını sunmaya başlamıştı bile. Kendi kendine, neden bahsediyor bu adam diye sordu Nyawira, ağzını açmasına bile fırsat vermiyordu.

"Sizi uzaktan tanıdım ama emin olmak istedim sadece" diye fıkırdadı, başka birilerinin ne dediğini duymasını istemiyormuş gibi sesini alçaltmıştı. "Ben mi? Kendinizi bir kuşa ya da kaplumbağaya çevirseniz bile sizi tanımamamın imkânı yok. Doğru! *Haki ya Mungu!* Ve sakın kendinizi herhangi bir şeye çevirebileceğinizi bilmediğimi sanmayın. Nereye gitmiştiniz? Birkaç arkadaşımı da gönderdim size ama arkanızda gittiğinizi bildiren bir not bırakarak mabedi kapatmış olduğunuzu söylediler..."

Nyawira neden böylesine coşkuyla kendisine teşekkür ettiğini şimdi anlıyordu, gülmemek için zor tuttu kendisini. A.G., Paradise'tan kaçtıklarından beri Nyawira ile Kamiti'nin aynı kişinin, yani Kargalar Büyücüsü'nün iki farklı sureti olduğunu takmıştı kafaya. Onu bu fikirden vazgeçirmeye çalışmadı, hoş, bunu yapsaydı da A.G.'nin kendisine inanmayacağından emindi. Her halükârda sohbeti uzatmak istemiyordu. Onu Mars Café'de kahve içmekten ve işinden alıkoyuyordu. Çılgınlığına ayak uydurarak ondan kurtulması daha kolay olurdu. Bu yüzden, onaylarcasına hafifçe başını salladı ve Kargalar Büyücüsü rolüne büründü:

"Sakın beni sokakta gördüğünü birilerine söylemeye kalkma. Söyleyecek olursan eğer..." dedi ve sonra sanki bunun sonuçları düşünemeyeceği kadar korkunç olurmuşcasına sustu. Derinden gelen bir sesle, "Hiç kimsenin kim olduğumu bilmesini istemiyorum" diye ekledi.

"Ah, bana güvenin Sör Madam Kargalar Büyücüsü. Her arzunuz benim için emirdir. Doğru! *Haki ya Mungu!* Benim için yaptıklarınızı nasıl unutabilirim? Yoksa safariye falan mı çıktınız buralarda yokken?"

Nyawira gerçekten de uzaklarda olduğunu doğruladı. Daha tesirli büyüler yapmasına yarayacak otlar, kurbağa ve kertenkele bacağı ile kuyruğu, kirpi derisi, bukalemun boynuzları ve onlara ilaveten de yılan derisi toplamak üzere gitmişti, ah evet, bir de, ne kadar uzakta olursa olsun bir insanın gölgesini ve daha kendisi bile düşünmeden düşüncelerini yakalayabilecek aynalar almaya gitmişti. Yakında mabedine geri dönmüş olacaktı, şayet başı derde girecek olursa hiç tereddüt etmeden kendisine gelmeliydi yine.

Gözleri huşu ve hayranlıktan daha da büyümüş olan A.G.'nin bu davetten çok hoşnut kaldığı ortadaydı. Ama Nyawira bir hata yapmış olduğunu fark etti. Ya yarın gelecek olursa ne yaparım diye düşündü. Bu yüzden aceleyle ekledi:

"Ama dikkatini çekerim, dönmem zaman alacaktır. Yeni güçlerim olgunlaşmalı. Peki ya sen bu kadar erken bir saatte ne arıyorsun Santamaria'da? Yeni görevinde her şeyin yolunda olduğunu biliyorum."

"Gerçekten de zihnimi okuyuş biçiminiz beni hayrete düşürüyor" dedi A.G. Övünürcesine "İşlerim gayet iyi gidiyor ve hepsi sayenizde" diye ekledi. Sesini daha da alçaltarak devam etti anlatmaya: "Size şunu söyleyeyim, özel bir görevle burada bulunuyorum. Bizzat Sikiokuu gönderdi beni bu civara, herhangi biri olarak da değil, çok özel bir operasyonun başı olarak. Doğru! *Haki ya Mungu*! Bir düşünün. Siz beni güçlü kılmadan evvel, emniyette çalıştığım tüm o yıllar boyunca hiçbir zaman 'özel' kelimesiyle tariflenen bir görev verilmemişti bana. Ama bir de şimdi bakın. Tüm operasyonu ben yönetiyorum, bunun için sokakta karşılaştık sizinle. Adamlarımdan üçü Mars Café'de, diğer ikisi ise ofis giriş ve çıkışını gözlemek üzere sokağın her iki köşesinde bekliyor. Kaçış rotası yok. Gördüğünüz gibi sivil giyimliyiz. Ben Mars Café'ye giremiyorum çünkü bildiğiniz gibi eskiden bu civarda çalışırdım, anladığım kadarıyla zaman zaman Café'ye kahve içmeye giden suçlu beni tanıyıp da bir şeylerin döndüğünden kuşkulanabilir."

"Peki ama kim bu suçlu? Katil mi, banka soyguncusu mu?" diye sordu Nyawira, artık sıkılmış, hatta azıcık sabırsızlanmaya başlamıştı. Bir an önce ofise geçmek istiyordu. Kahve içme fikrinden bile vazgeçebilirdi. Hayır, vazgeçmek yok dedi kendi kendine, içeri dalıp ofiste içmek üzere bir kahve sipariş edecekti.

"Banka soyguncusu ya da katilden de kötü" diye fısıldadı A.G., Nyawira'nın rahatsız edici bulduğu samimi bir havaya bürünerek. Arkadan gelen sözleri ise Nyawira'nın kendine olan güvenini paramparça etti. Tüyleri diken diken olmuş, tam anlamıyla teyakkuz haline geçmişti.

"Aramızda kalsın ama Sör Büyücü, şu kadınların Cennete Yürüyüş alanında yaptıkları şey çok kötü, gerçekten utanç verici bir şey. Doğru! *Haki ya Mungu*. Ama şüphelendiğimiz biri var. Bakan Sikiokuu onu ele geçirip doğrudan kendisine götürmemizi emret-

ti. Şahsen ben kim olduğunu ya da neye benzediğini bilmiyorum ama sorun değil. Bizim için kimliğini saptayacak olan, işbirliğine son derece yatkın genç bir adam var. Sikiokuu çok seviyor onu. Doğruyu söylemek ve de iyi eğitimli, profesyonel bir polis memuru olarak konuşmak gerekirse, her şeyi bildiğini zanneden şu gençlik kolu üyeleri de pek umurumda değil. Yine de biz polisler muhbirlerden gelen ipuçlarına bel bağlarız ve Kaniuru da şu kadını saptamada burnunu oldukça iyi kullanmışa benziyor."

Nyawira tüm enerjisi çekilmiş gibi hissetti. Dizlerinin bağı çözülmüştü adeta ama yüzünün ve sesinin kendisini yarı yolda bırakmaması için tüm gücünü topladı. Hakkında tam olarak ne bildiklerini anlamak için birkaç soru daha sordu A.G.'ye. Kargalar Büyücüsü zannediliyor olduğuna şükrediyordu ve ne olursa olsun bu rolü üstlenecekti.

"Şu Bay Burun, nerede o şimdi?" diye sordu.

A.G. Nyawira'yı kaygılandıran bir kahkaha patlattı. Komik olmak değildi Nyawira'nın amacı. Kendisiyle kedi fare oyunu mu oynuyordu yoksa bu polis?

"Sör Madam Kargalar Büyücüsü" dedi Nyawira'yı rahatlatan tonda, "biz polisler de ona aynı adı takmıştık, Bay Burun, içimizden biri bu ismi anınca gülmekten kırılıyoruz. Ama onu hafife de almıyoruz, ah hayır, en azından ben almıyorum. Oldukça uyanık biri. Neticede, bu Nyawira denen kadını ortaya çıkaran kişi o. Şu anda memurlarımdan ikisiyle, Kahiga ve Njoya ile Mars Café'de. Artık gitmeliyim. Sizi de geciktirmeyeyim" dedi özür diler bir tonda. "Eminim yapacak pek çok işiniz vardır ama döndüğünüzde, daha tesirli bir şeyler için davetinize kesinlikle icabet edeceğim" dedi ve gülmeye devam edip Bay Burun diye mırıldanarak oradan uzaklaştı.

Nyawira en yakın dükkâna girer gibi yaptı ama yalnızca A.G.'nin hangi yöne gittiğini daha iyi görebilmek için. Kaniuru'nun gerçekten içeride olup olmadığını anlamak için Mars Café'nin önünden geçmeyi düşündü bir an ama bu, arı kovanına çomak sokmak olurdu. Mağazanın önünden ayrılıp başlangıçta gittiği yöne ilerler gibi yaptı ama bloğun sonunda çabucak köşeyi döndü.

"Daha önce hiç Eldares sokaklarında bu kadar çok insanın oluşuna böylesine minnettar kalmamıştım" dedi Kamiti'ye.

5

Şayet Nyawira Mars Café'nin önünden geçmiş olsaydı Kaniuru'nun gazete sayfalarını çevirişinde bir rahatsızlık belirtisi saptamış olacaktı. Gözleri ekseriyetle yola ve Tajirika'nın ofisinin önündeki kaldırıma dikiliydi, bu kadar uzun sürdüğü için de canı sıkılmıştı.

Bu işi kotardığında yaşamında meydana gelecek değişikliklerle meşguldü zihni. Sürekli saatini yokluyordu, Nyawira kendisine ihanet etmişcesine öfke duymaya başlamıştı ona karşı. İşe her zaman vaktinde giderdi. Bugün neden böyle oldu? Bunu bana nasıl yapar? Keşke nerede oturduğunu bilseydim! Yerle bir ederdim evini!

A.G.'nin gözcüleri Kahiga ile Njoya orada öylece oturmuş Kaniuru'dan hiç gelmeyecek olan işareti bekliyorlardı umutla. Acaba bu muhbir emin miydi bildiklerinden? O kadar çok kahve içmişlerdi ki kusacak gibi oluyorlardı, onlar da sabırsızlanmaya başlamışlardı.

Öğlenin erken saatlerinde yolunda gitmeyen bir şeylerin olduğu anlaşılmıştı, polis memurlarından birinin, bölgede yeni olanın, Tajirika'nın ofisine gitmesine ama herhangi bir şüphe uyandırmamak için ihtiyatlı davranmasına karar verildi. Gittiği gibi geri geldi, heyecandan nefes nefeseydi. Ofiste bir kadın vardı. A.G. Kaniuru'yu tam anlamıyla yok sayarak talimatları verdi, Njoya ve Kahiga seri biçimde hareket edip ofisteki kadını tutukladılar.

Söylenenlere bakılırsa, Sikiokuu, tutsağın Vinjinia olduğunu öğrendiğinde moralini bozmamış, bu duruma kendisi bile hayret etmişti. Bunun yerine yere diz çöküp olayların bu biçimde gelişmesinden dolayı kulak memelerini şükranla çekiştirmişti. Bana, kendi postumu kurtaracak, düşmanlarımın da derisini yüzmemi sağlayacak bir şey bahşettiği için Âlemlerin Efendisi'ne şükürler olsun!

6

Davranışında tutarsız bir yan yoktu. Kişileri karıştırma mevzusunda bir kazan-kazan durumu görmüştü çünkü. Şayet Vinjinia hareketteki kadınlarla bir biçimde ilişkilendirilirse bu işin ucu

Tajirika'ya da dokunur, bu da Machokali'nin okkanın altına gitmesini sağlardı. Vinjinia masum çıkacak olursa, Sikiokuu suçu Kaniuru ile kadının izini süren ekibin üzerine atardı. Bu durumda bile, Machokali'nin arkadaşı Tajirika, işyerinde bir asiyi çalıştırıyor olduğu için açıklama yapmak zorunda kalırdı. Ancak öngörülemeyen pürüzlerin hiçbirini aklına getirmek istemiyordu. Zamanı gelince bir çaresine bakardı, şu anda Tajirika'nın karısı Vinjinia'nın tutuklanmasıyla elde ettiği zaferin tadını çıkarmak istiyordu.

7

Tajirika, bütün günü Cennete Yürüyüş İnşaat Komitesi'nin öteki üyeleriyle birlikte bir otel odasına kapanıp devletin imajını nasıl düzelteceğini düşünerek geçirdi. Bir grup kadın hainin ulusa sürdüğü kara lekeyi temizlemek için acilen hangi adımları atabilirlerdi? Kadın cinsini karalayabilmek için birbirleriyle yarışa girdiler adeta. Kadınlar daima insanoğlunun başına bela olmuşlardı, Havva'nın soyundan geldikleri düşünülürse bunun pek de şaşırtıcı sayılmayacağı sonucuna vardı pek çoğu. Komite üyelerinden biri onlarla aynı fikirde değilmiş gibiydi. Yüzünde bilgiç bir gülümseme ve gözlerinde uğursuz bir pırıltıyla sordu: Bacaklarının arasına sinsi yılanı saklayan kim peki? Hepsi güldü bu lafa ve tüm gün süren toplantıları neşeli bir havayla sona erdi böylece.

Tajirika Golden Heights'taki konutuna döndüğünde, zihni, tarih boyunca kadınların ettikleri ihanetlere ilişkin düşüncelerle doluydu, karısının henüz eve dönmemiş olduğunu görünce şüpheye düştü. Yoksa Vinjinia da zengin ve nüfuzlu adamların, kadın özgürlüğü adına bacaklarını önüne gelene açmaya meraklı karılarından biri gibi mi olmuştu?

Gece yarısı olup da Vinjinia hâlâ ortaya çıkmayınca, Tajirika'nın öfke ve kıskançlığı üzüntü ve endişeye dönüştü. Başına bir kaza mı gelmişti yoksa? Hastalanmış mıydı? Hastanede miydi şimdi?

Neredeyse hiç uyuyamadı, ertesi sabah işe gitmek için erkenden yola koyuldu. Nyawira'nın karısına ne olduğunu bildiğinden emindi. Vinjinia'nın Mercedes-Benz'ini ofisin dışında görünce öfkeden kudurdu adeta. Bütün geceyi dışarıda geçirmeye mi karar vermişti yani? Ama neden? Ofisin kapısını kilitli görünce ne kadar şaşırdığını varın siz düşünün! Vinjinia'dan hiç iz yoktu ortalıkta. Tüm

umudunu Nyawira'ya bağladı bu kez ama o da ortalarda görünmeyince huzursuzlandı. Nyawira'nın nerede oturduğunu o da bilmiyordu. Güney Santalucia'ya dair bildikleri Kargalar Büyücüsü'nün mabedine yapmış olduğu son ziyaret esnasında gördüklerinin ötesine geçmiyordu. Nasıl olur da ikisi birden aynı gün böylesine sorumsuzca davranabilirlerdi? Nyawira orada mı oyalanıyor acaba diye bakmak için Mars Café'ye yöneldi.

Kafenin sahibini konuşturmaya çalıştı ama Gautama her zamanki gibi Eldares'te olup bitenlere dair laflamaktan çok, Mars'ta su ve yaşam olup olmadığına dair yapılan son araştırmalardan bahsetmekle ilgiliydi. Üsteleyince, Gautama'ya devlet ajanı gibi görünen üç kişiden bahsettirmeyi başardı. İçtikleri kahvenin miktarına ve içlerinden birinin gazetesini baş aşağı tutarak okuyormuş gibi yapışına bakılırsa bir şeylerin peşindeydiler. Bir ara Gautama adamlardan bazısını Eldares Modern İnşaat ve Emlak binasına giderlerken gördüğünü ya da gördüğünü sandığını iddia etti. Emin misin diye sordu Tajirika, yavaş yavaş içini bir korku sarıyordu. Tajirika'nın morali, Gautama, şimdi bile tüm şehrin bir kadını arayan üniformalı ve sivil polislerle dolu olduğunun konuşulduğunu fısıldadığında da düzelmedi. Kadını tanıyorsun, neydi adı, Nyawira. Sanırım yanında çalışan bayan, sık sık kahve içmeye gelir buraya ama dün ve bugün hiç görmedim. Tajirika'nın korkusu dehşete dönüşmüştü. Vinjinia ile Nyawira arasında nasıl bir bağlantı vardı? Polis sadece birini mi yoksa ikisini birden mi arıyordu?

Ofise geri dönerek dostu Machokali'ye ulaşmaya çalıştı ama olmadı, kendisini araması için mesaj bıraktı. Gelmeyecek olan bir aramayı bekleyerek, kımıldamadan öylece durdu. Akşam Golden Heights'taki evine dönünce yeniden ulaşmaya çalıştı bakana, cep telefonu da dahil bildiği tüm numaraları çevirdi ama nafile, hiçbir sonuç alamadı.

Üçüncü gün Santamaria karakolunun başı Müfettiş Wonderful Tumbo'yu aramaya karar verdi. Tajirika onu iyi bir dost olarak görürdü. Dostlukları karşılıklı çıkara dayalıydı. Arada bir Tajirika zarf içinde ve buri banknotlarına sarılı halde en iyi dileklerini sunardı ona. Kimi zaman zarf Mutlu Noeller ya da Bereketli Bir Yeni Yıl dileklerini taşırdı, hem Tumbo hem de tüm karakol için. Alt kademe ordu mensuplarıyla temas kurmada da Tumbo'dan

yararlanırdı, dediğine bakılırsa, özel bir sebeple değil, sadece üniformalıları desteklemek için görüşürdü onlarla. Bu, elbette karşılığında Tajirika'nın çıkarlarının kollanacağı biçiminde anlaşılırdı, egemen siyasi atmosfere uygun hareket etmesi gereken bir işadamının işine yarayacak bilgilerin aktarılması da dahildi buna. Orduya gelince ise, şey, Afrika söz konusu ise insan asla emin olamazdı. Memur, hattın öteki ucunda Tajirika'nın sesini tanır tanımaz onu o kadar uzun süre bekletti ki Tajirika telefonu kapatmak zorunda kaldı. Yeniden aradığındaysa kendisine memurun müsait olmadığı söylendi.

Aynı akşam ilerleyen saatlerde, Memur Tumbo Tajirika'nın konutuna uğradı ama ödünç alınmış bir araçla, sivil giysiler içinde, sahte bir bıyık ve başına da yumurta şeklinde bir şapka takmış halde. Neden bu kılığa büründüğünü açıklamaya girişmedi, doğruca konuya girdi. Tajirika'ya, güvendiği sekreterinin Eldares'te yaşanan hadise ile bağlantılı olarak arandığını söyledi. Memurun, karısının adını anmadan gitmeye davrandığını görünce ya karım, ya Vinjinia diye sordu Tajirika. Memur Wonderful Tumbo buna gerçekten şaşırmış görünüyordu, sanki karısının ortadan kaybolması onun için de yeni bir habermiş gibiydi. Tajirika karısının gizemli biçimde sırra kadem basışını, ofisinin kapalı oluşunu ve Mercedes'inin dışarıda park edilmiş halde olduğunu anlattıktan sonra, memur, Nyawira ile temas kurmuş olan herkesin zan altında olduğunu söyledi, bir ihtimal, ki bu yalnızca bir tahmindi, Vinjinia Hükümdar'ın siyasi polisinin elinde olabilirdi. Yakın zamanda Halkın Sesi Hareketi üyelerine göz açtırmamak üzere yeni bir ekip oluşturulmuştu ve Tajirika'nın anlattıkları bu işte onların parmağı olduğunu gösteriyordu, tabii yine de emin olamazdı. Tumbo evden bir an önce çıkıp gitmek ister gibiydi artık. Arkasını dönüp de Tajirika'ya bir daha kendisini polis merkezinden aramamasını söylediğinde, kapıya çoktan varmıştı bile, daha fazla bilgi edinecek olursa Tajirika'yı mutlaka haberdar edeceğine söz veriyordu.

Tajirika Tumbo'nun ziyareti öncesi olduğundan daha da altüst olmuş haldeydi şimdi. Nasıl olmuştu da bir devlet düşmanını işe almıştı? Nyawira'nın ne zaman yanında çalışmaya başladığını düşündü. Cennete Yürüyüş fikrini ortaya atan komiteye atanmasının hemen sonrasında girmişti işe. Böylesine güzel, kibar, terbi-

yeli, çalışkan ve titiz bir kadın nasıl böylesine yıkıcı bir harekete bulaşmış olabilirdi? Yoksa kendisini aptal yerine mi koymuştu? Evet, öyle olmalıydı.

Nyawira'nın ikiyüzlülüğünü nasıl fark edememişti? İpuçları vardı ama göremeyecek kadar kördü. Bir kere, böylesine güzel bir kadının, iş yerinde başkaları gibi güzelliğinden yararlanmaya kalkmaması nasıl mümkün olabilirdi, bugünlerde üniversiteliler bile yararlanıyorken hem de!

Nyawira'nın gözlerinde hiçbir zaman çapkın bir ışıltı olmazdı. Ne lafla, ne hareketle ne de bir bakışla heyecan verici şakalara ya da genellikle kolay tutkunun baraj kapısını açan yorumlara yol açacak bir şey yapardı. Aburirya'da bir kadının böylesine güçlü bir ahlaka sahip olması ender rastlanan bir şeydi. Bu da açıkça, onunla ilgili bir terslik olduğunu gösteriyordu ve o, insanların, bilhassa kadınların karakterini tahlil etme yeteneğiyle gurur duyan Tajirika, buna daha fazla dikkat etmiş olmalıydı.

Peki ya kendi karısı? Nyawira ile arasında nasıl bir bağlantı vardı acaba? Tajirika'nın başka kadınlarla yattığını bildiği halde, hiçbir zaman bu konuyu açmayan iyi bir eş numarası yaparak o da mı kendisini aldatmıştı yoksa? Bir haber programını izlemek ya da dinlemektense radyo ve televizyonu kapamayı tercih eden, politikaya ve dünyada olup biten olaylara böylesine ilgisiz bir kadın mı? Yoksa ilgisizmiş gibi mi yapıyordu? Kendisi acze düşünce mi radikal politikalara bulaşmıştı acaba? Derler ki iki kadın bir araya geldi mi cadı kazanı kaynarmış! Eh, körle yatan şaşı kalkar.

Beyazlık özleminden mustaripken, kendisini Kargalar Büyücüsü'nün mabedine götürenin bu iki kadın olduğunu hatırladı. Başlıbaşına tuhaf bir durumdu bu, uyanmış olmalıydı. Vinjinia daima Hıristiyan olduğunu iddia etmişti. Pazar günleri kiliseye gitmemezlik etmezdi asla, Tüm Azizler Katedrali'nin sadık bir üyesi olmuştu her zaman. Bir büyücüye başvurmak yerine, neden kendi Hıristiyan cemaatinden yardım istememişti? İçten içe hastalığını kilisedeki dostlarına açık etmediği için minnet duyuyordu karısına ama yine de nasıl bulaşmıştı bu büyü mevzularına? Belki de ta başından beri o ve Nyawira gizli bir anlaşma içindeydiler, kendisi, Tajirika ise gündüzleri bir devlet düşmanı ile işyerini, geceleri de bir düşmanla yatağını paylaşıyordu. Nasıl bir çılgınlık hali Nyawira'yı çalışan, Vinjinia'yı ise eş olarak seçmesine yol açmıştı?

Ahbaplarıyla yaptığı konuşma aklına geldi yeniden. Havva'nın Kızları. Kara Havva'nın Kara Kızları. Kim olduğumu göstereceğim onlara diye kendi kendine yemin etti. Kendi işyerinde radikal siyaset oyunu oynadıklarına sonsuza dek pişman edecekti onları.

Kendisini cesaretlendirmek adına kurusıkı atarken aniden umutlanıyor ancak sırra kadem basan Vinjinia ile hain Nyawira'yı düşününce hızla derin bir umutsuzluğa kapılıyordu.

Şu Machokali'nin, attığı çok sayıdaki mesaja cevap vermemiş olması da endişesini artırıyordu. Cep telefonundan aradığında bile, mesajını bakana ileteceğini söylemek üzere telefonu açan şoförü olmuştu. İşleri daha da kötüleştiren, memur Wonderful Tumbo'nun bir daha ortaya çıkmaması oldu.

İçine düştüğü bu karışıklıktan nasıl çıkacağını hesaplamaya çalışıyordu. Kendisini ve çocuklarını bu felaketin etkilerinden kurtarmak istiyordu. Bir basın konferansı düzenleyerek kendisinin ve ailesinin Vinjinia ile Nyawira'nın faaliyetleriyle hiçbir ilgisinin olmadığını halka duyurmayı, Hükümdar'a, yönetimine ve Cennete Yürüyüş'le ilgili planlara olan bağlılığını bir kez daha dile getirmeyi bile düşündü. Ama böyle bir şeyi, önce dostu Machokali'yi haberdar etmeden nasıl yapardı? Düşünüp taşındıktan sonra bu fikri ertelemeye karar verdi. Birkaç gün bekleyecekti ama şayet üç gün sonra bakan dostu ile irtibat kurmayı hâlâ başaramamışsa ya da arkadaşı Tumbo'dan yeni bir bilgi alamamışsa, planını uygulamaya koyup karısı ile Nyawira'yı alenen itham edecekti. Ne pahasına olursa olsun, yatırımlarını korumak zorundaydı, aldığı bu kararın ardından kendisini azıcık daha iyi hissetti.

Basın açıklamasının taslağını oluşturmaya başladı. Sözcük ve cümlelerin üzerinde tökezleyip dursa da sebat etti ve bu iş bir süre zihnini oyaladı. *Sevgili Basın Mensupları. Bugün sizleri buraya Hükümdar için yaşamımdan vazgeçmeye hazır olduğumu söylemek için, söylemeye, dünyaya ilan etmek üzere çağırdım. Benim gibi sadık birinin, yönetimlerin en yücesine kasteden bir çalışanla, sıradan bir sekreterle ya da basit bir ev hanımıyla işinin olabileceği nasıl düşünülebilir, vesaire vesaire...*

Üç gün geçmiş ama ne bakan aramış ne de Memur Tumbo ziyaretine gelmişti. Tajirika tamamlanmamış basın bildirisine gözünü dikmiş bakıyor ve bir çıkmaz sokağa girdiğini hissediyordu. Kendisinin sorumlu olduğu ve nerede olduklarını bilmediği

kadınlar hakkında nasıl suç duyurusunda bulunabilirdi? Ya açıklaması kendi aleyhine döndürülür de kadınları öldürüp cesetlerini arka bahçeye gömdüğü ve şimdi de ortadan kaybolmuşlar gibi yaptığı iddia edilecek olursa ne yapardı?

Keyfi kaçmış, bir çıkış yolunun olmadığını düşünerek ümitsizliğe düşmüş, avunmak için viski kadehinden medet umar olmuştu.

Tam o esnada dışarıda duran bir aracın fren sesini duydu. Ayağa kalktı, tam pencereden bakacaktı ki telefon çaldı. Bir saniye kadar araba ile telefon arasında kararsız kaldı. Telefona yöneldi. Sevindi çünkü arayan Machokali idi. Bakan dostuyla edeceği sohbetin her şeyi açıklığa kavuşturacağından ya da basın toplantısı için önündeki engelleri ortadan kaldıracağından emindi.

Görünüşe bakılırsa Machokali telefonda konuşmak istemiyordu, derhal ne zaman ve nerede buluşacaklarına karar verdiler.

Telefonu kapatırken aracın uzaklaştığını duydu. Hemen kapıya koştu.

Vinjinia girdi içeri.

"Allah aşkına nerelerdeydin?" diye sordu Tajirika.

"Devletin gizli pençesinde" dedi Vinjinia cansız bir şekilde.

"Sen neden bahsediyorsun?" diye sordu Tajirika, önceden hissettiği belirsizliğin yol açtığından daha çok kırılmıştı şimdi cesareti.

8

Devlet ve *sır* sözcükleri genellikle birbirlerine eşlik ederler. Sırlar kimi ülkelerde sekreter, kimi ülkelerde ise bakan olarak adlandırılan birkaç kişi tarafından bilinirler yalnızca ama her iki unvan da bu kişilerin devlet sırlarının hizmetinde olduklarını ifade etmektedir. Büyük Aburirya Diktatörü, nam-ı diğer Aburirya Özgür Cumhuriyeti Hükümdar'ı kimseye sırlarını aktaracak kadar güvenmezdi. Geceleri onu en son, sabahları ise ilk gören oldukları için ona yakın olmakla ün salmış şu bakanlar bile, hiçbir zaman kaderlerinden ya da gündoğumu yahut günbatımında mevkilerini hâlâ koruyor olup olamayacaklarından emin olamazlardı.

Çünkü ürpertici örnekler yaşanmıştı önceden.

Diktatör kaç kere aralarından birkaçını seçmiş, onlara methiyeler düzmüş, gittiği her yere, katıldığı her törene beraberinde götürmüş, tam gerçekten de "babanın en sevdiği" olduklarına inanmaya başladıkları sırada, ayaklarının altındaki sihirli halıyı aniden çekivermişti. Gözden düşmüş eski gözde, gücenik ve kırgın bir halde af ve merhamet dileyerek feryat figan emekler, bu durum bir gün, bir hafta, bir ay, bir yıl ya da yıllarca sürebilirdi. Sonra birden, beklenmedik bir anda, diktatör adamın feryadını işitir ve ıstırabına son vermeleri için siyasi ayarlardan sorumlu adamlarını gönderirdi. "Ayağa kalk, yeniden yürüyebilirsin" derdi diktatör kurtarılmış olana, adamsa, diktatörün cömertliğini, fazlasıyla minnettar bir halde, sonsuza dek öve öve bitiremezdi, bilhassa da herhangi bir pazarlama komitesinin direktörlüğü ya da vahşi yaşam derneğinin yönetim kurulu başkanlığıyla hatta yeni bir bakanlık pozisyonu ile kutsanmışsa...

Diktatörün bir bakanına başka bir bakana karşı komplo kurdurtması, bir bölgeyi diğer bir bölgeye karşı ayaklandırması, bir topluluğu diğerine karşı savaşa kışkırtması artık efsanelere bile konuydu. Savaşan taraflardan birinin yanında yer alır –iktidarla ittifak halinde oldukları için sevinçten havalara uçuyorlardır– ancak bir sabah uyandıklarında bir de bakarlar ki diktatör düşmanlarının tarafını tutmaya başlamış, en azından yeniden taraf değiştirmeden ya da başka bir grubu çatışmaya kışkırtmadan evvel bir süreliğine... Diktatör, görünüşe bakılırsa her şeyin üzerinde bir tavırla, barış ve anlayış çağrısında bulunurken gayet hoş görünür, çatışan tüm taraflarca Süleymanvari bir barış prensi gibi kucaklanırdı.

Bunun farkında olsalar da toplulukların kendi kendilerini lider tayin etmiş tuzu kuru şefleri, meclis üyeleri ve bilhassa da kabine bakanları, babanın sağ tarafına oturmak için birbirleriyle yarışmaktan hiçbir zaman vazgeçmezlerdi. Ancak kazanan, dalkavuklukta kendisinden daha kurnaz bir rakibi tarafından yerinden edilme ihtimalinin korkusunu yaşardı daima. Sorun şu ki, Hükümdar, kimsenin bu şeref koltuğunu elinde tutmak için kendisinden ne beklendiğini bilmesine izin vermezdi. Tevazu ve özveri bile, ne kadar alçaltıcı olurlarsa olsunlar, birinin düşüşünü önlemeye yetmezdi. Çünkü nihai yetkeye giden o uzun yükselişte, Hükümdar'ın kendisi de emsalsiz bir tevazu ve özveri ustası olmuştu.

Diktatörün iktidarın zirvesine nasıl çıktığı hakkında pek çok hikâye anlatılır. Bunlardan birine göre, iktidar karşısında her daim mutlak bir tevazu şampiyonu olmuş. Sömürge döneminde temas kurduğu beyazlara uysal ve ılımlı görünmesiyle tanınmış ilk olarak. Beyaz yerleşimcilerle misyonerlerin tüm belgeleri onu iyi bir Afrikalı, daha sonraları ise "adamımız" olarak tanımlama konusunda hemfikir. Okulda, devlet bürokrasisinde ya da orduda, her nerede olursa olsun, sahip olduğu kölece ruh başarı basamaklarını tırmanmasını kolaylaştırmış. Lise diploması almayı başaramamış olsa da Batı Aburirya'daki bir yerleşimci çiftliğinde bulunan bir Afrika okulunda müdür yardımcısı olabilmiş. Eğitimde ulaşabileceği son noktanın müdürlük olduğunu görünce, meslekten ayrılıp sömürge ordusuna girerek Askeri Enformasyon Subayı olmuş. Asli işi, sömürge ordusunun, milliyetçi isyancılara karşı kahramanca yürüttüğü eylemleri metheden bildirilerin hazırlanmasına yardımcı olmakmış. Böylece, onbaşılık rütbesine yükselmiş, şayet ulusalcı isyancılar, sömürgeci anavatanı stratejisini gözden geçirmek zorunda bırakmasaymış orada kalırmış muhtemelen. Beyaz yerleşimciler Aburirya'nın bağımsızlığının kaçınılmaz olduğunu anlayınca, yaklaşmakta olan yeni düzen için bir kez daha "adamları" olarak atanmış. Doğal bir tercihtir o, yıllar süren titiz bir planlamanın ürünüdür. İlk iş onu milliyetçi bir kılıfa sokmak olur. Gelecekteki Ekselansları o zamanlar yalnızca bir gazeteciyken, haftalar içinde, onbaşılıktan çavuşluğa, oradan da kıdemli başçavuşluğa tırmanırken bulur kendisini. İşte o zaman, geleceğin Ekselansları, o zamana dek yazdığı bildirilerden hiçbirine benzemeyen, dikkatlice kaleme alınmış bir açıklama hazırlar. Şimdilik, ordudaki siyahların çalışma koşullarının iyileştirilmesini ister, aksi takdirde ordudaki görevinden ayrılacak, kendisine vaat edilmiş olan şeref payelerinden feragat ederek kendisini halkı için mücadeleye adayacaktır. Bir hafta sonra da istifa ederek kendi milliyetçi siyasal partisini kurma niyetini açıklar.

Parti, yalnızca ordudaki siyah Aburiryalıların çalışma koşullarını iyileştirip, siyahların daha yüksek rütbelere terfi edilebilmeleri için değil, aynı zamanda küçük pastoral toplulukların davalarının savunuculuğunu yapmak ve onların, geleneksel kıyafetlerini giyme, ok, yay, mızrak ve topuzlu değnek gibi kültürel silahlarını taşıma hakları için de savaşacaktı. Okul ve hatta elverişli bir

otlak olmadan da yaparlardı ama artık büyük bir kısmı, "derhal özgürlük" talebiyle teröristlerle el ele vermiş sözde ilerici partilerce desteklenen daha büyük etnik topluluklar tarafından tehdit altında olan geleneklerini savunmalarında hayati öneme sahip bu kültürel sembollerinden vazgeçmezlerdi. Derhal özgürlük mü? Bu ilericilerin tüm istediği, beyazların gitmesi, böylelikle de küçük toplulukların meraları ve suvatlarını gaspedip kültürlerini yasaklayabilmekti. Öteki partiler toprak ve özgürlük isterken, geleceğin Hükümdar'ının partisi şerefli bir özgürlük istiyor, zamana yayılarak ulaşılacak bir özgürlük fikri ile alay ediyordu. Sömürge devletinin anası mutluydu. Beyaz yerleşimciler mutluydu. Sömürge ordusundaki siyahlar sevinç içindeydiler. Bir savunucuları vardı artık, yeni siyah düzeninde yerlerini kaybetmekten korkmaları gerekmiyordu.

Bağımsızlık müzakere edilirken, beyaz yerleşimciler gizli para desteği ve diplomasi ile adamın ve partisinin arkasında toplandılar, ondan, küçük toplulukların temsilcisi olarak, büyük topluluklardan gelen ilk cumhurbaşkanının ardından ikinci olmayı talep etmesini istediler. Bu olmazsa, küçük topluluklar özerklik talep etmeli, gerekirse ayrılmalıydılar. En önemlisi de o ve partisinin silahlı asilerle bir bağı olmamalıydı. Daha müzakereler başlamadan önce milli ordu adını alan eski sömürge ordusu da tercihini belli etmişti. Milliyetçi isyancılar Avrupa'daki doğrudan müzakerelerin dışında bırakıldılar. Her şey önceden belirlenmiş bir mantığa göre gelişiyordu. Büyük ve küçük etnik gruplar arasındaki uyumu sağlama adına, tüm milliyetçi partileri bir Birleşik Parti çatısı altında toplama anlaşması ve yaşını başını almış İlk Hükümdar'ın hemen ardındaki iki numara olan geleceğin Hükümdar'ı, tüm taraflarca ılımlılığın zaferi olarak göklere çıkarıldı, en çok da sabık sömürge devletinin anası tarafından.

Hikâyenin farklı versiyonlarından yalnızca biri bu ancak herkesin hemfikir olduğu şey, Hükümdar'ın iktidara yükselişinin, sömürge devleti ve arkasındaki beyaz güçlerle yaptığı ittifakla bağlantılı olduğu. Hemfikir oldukları bir diğer şeyse, üstünde yetki sahibi kim varsa onunla başa çıkmanın yolu olarak özverili bir tutum takınmış olması.

Özgür Aburirya Cumhuriyeti'nin İlk Hükümdarı ile olan ilişkisinde, kendisini mümkün olan her yoldan alçaltırdı, yeni patro-

nunun kendisine bir pislik gibi davranmasına müsaade eder, Hükümdar yardımcısı olarak yerinde saysa da kendisi için uygun zamanın gelmesini kollardı. Her türlü tacizi sineye çekme konusundaki yeteneği efsanevi boyutlara ulaşmıştı, onu patronun önünde diz çökmüş, emekler ya da kıvranır halde gören hiç kimse onda geleceğin o azametli hükümdarını görememişti.

Üstlerine karşı kendini alçalttıkça, içine yerleşmiş olan özgüven noksanlığını gidermek için aynısını kendi astlarından bekler oldu zamanla. Bu kendine güvenme ihtiyacı genellikle zayıfa yönelik amansız bir gaddarlıkla sonuçlanırdı. İlk hükümdarın esrarengiz ölümünün ardından göreve gelir gelmez, af bekleyen idam mahkûmlarının listesini istemiş ve derhal idam edilmeleri için ölüm fermanlarını imzalamıştı. Kâğıt üzerindeki imzası ya da ağzından çıkan tek bir sözle bir yaşama derhal son verebildiğini gördüğünde, gerçekten de her şeye kadir olduğuna hükmetti. Artık o bir hükümrandı.

O zamanlar en yakınında olanların bile fark etmediği şey, en kötüsünün henüz başlarına gelmemiş olduğuydu. Kana duyduğu şehvet, Birleşik Parti'den kopan bir grup, etnik bölünmeler arasında kendisine bir taban desteği bularak kaşla göz arasında Aburirya Sosyalist Partisi'ni kurduğunda kendini gösterdi. Soğuk Savaş'ın başladığı zamanlardı. Batı'daki dostları bu konuda bir şey yapmasını talep ettiler. Derhal Aburirya'nın tek partili bir devlet olduğunu ilan etti. Birleşik Parti de adını Hükümdar Partisi olarak değiştirerek yasal tek siyasi otorite haline geldi. Hizipçi sosyalist grup liderleri silaha sarılıp, Küba ve Rusya'dan yardım isteyeceklerini duyurduktan sonra faaliyetlerini yeraltına kaydırdılar. Kimileri sosyalistlerin sonucu düşünmeden ihmalkâr ve sorumsuzca davrandıklarını söylüyordu. Kimileri ise belgeleriyle, silaha sarılma çağrısının Hükümdar'ın uydurması olduğunu ileri sürdü. Durum ne olursa olsun, Batı'daki dostları, Afrika ve Üçüncü Dünya'nın lideri rolünü üstlenmesine ihtiyaç duyuyorlardı çünkü Aburirya, Batı'nın küresel Sovyet egemenliğini çevrelemesi açısından stratejik öneme sahipti. Hükümdar, Sosyalist Parti'yi, Sovyet ihtirasları zincirinde bir halka olmakla suçladı. Aburirya, Batı sömürgeciliği ile Doğu Komünist sömürgeciliği altına girmek için savaşmadı diye nutuklar attı, "Batı sömürgeciliği ile savaşmak" ifadesini ilk kez olumlu bağlamda kullanıyordu.

Yalnızca bir ay içinde bir milyon Aburiryalı komünisti katlederek, Batı'nın en saygı duyduğu Afrikalı lidere dönüştüğü, bu katliamın, kendisini saraylarda, müsrif yemekli partilerde ağırlayan kral, kraliçe ve başkanlara sayısız ziyarette bulunma imkânı yarattığı söylenir. Batı medyası övgülerinde cömertti: *Komünist dünyaya karşı bir kale* diyordu kimisi. *Liderlik etmekten korkmayan bir lider* diyordu diğerleri. Nihayet, DÜNYA ÖLÇEĞİNDE BİR AFRİKALI LİDER, diye çığlıklar atıyordu manşetler. En güçlü Avrupalı ve Amerikalı devlet adamları ile el sıkışırken çekilmiş fotoğraflarının haddi hesabı yoktu.

Hükümdar örgütlü direnişin belini kırmıştı, muhalefetin, yeniden bir araya gelerek geçmişin anılarını bir bütün oluşturacak biçimde derleyip toplaması yıllar sürdü. O zaman bile büyük ölçüde ya yeraltında ya da sürgünde varlığını sürdürdü, tıpkı devrimci fikirlerle oynadıkları günlerde Luminous Karamu-Mbuya-Ituika ve Yunity Immaculate Mgeuzi-Bila-Shaka'nın örneğinde olduğu gibi. Yerüstünde ise yeni yeni palazlanan her türlü muhalefeti ödül ve ceza ile boğma konusunda ne kadar maharetli olduğunu kanıtlıyordu. Ödül, çeşitli etnik toplulukların seçkinlerine giderken, cezadan nasibini alanlar meydan okumaya kalkanlar oldu. Ama tatlılık silahlı kuvvetlere ayrılmıştı. Hükümdar'ın, sömürge döneminde hizmet ettikleri ordudan askeri istihbarat subayı olarak dramatik biçimde ayrılışını hiçbir zaman unutmamışlardı. "Başkanlık Sarayı'ndaki adamımız" derdi kimi generaller onun için, Hükümdar da bu jeste, gerçekten önem taşıyan oyların silahlı kuvvetlerin kendisi için verdiği oylar olduğunu ulusa sık sık hatırlatarak karşılık verirdi.

Açgözlülüğün harekete geçirmediği biri onu hayrete düşürürdü. Bireysel varoluş yerine kollektif kurtuluştan söz eden birini hiçbir zaman anlayamazdı. İnsanın böyle dik kafalı kişilerle nasıl başa çıkması gerekirdi? Balıkçı, oltasının ucuna solucan taktığında balık onu görmezden gelirse balıkçı balığı nasıl yakalayabilirdi ki o zaman?

İşte bu nedenle kadınları, o şeyi yapmaya neyin sevk ettiğini anlayamıyordu. Şayet gelip de kendisinden para istemiş olsalardı, binlerce buriyi memnuniyetle verirdi onlara. Gelip de bir toprak parçası için yalvarıp yakarsalardı, seslerine kulak verirdi. Kendisine gelip de barlarda vaktini ve parasını harcayan kocalarından

dert yanmış olsalardı, onları can kulağıyla dinler ve bu konuda ulusa seslenirdi ama onlar kendisinden hiçbir lütuf talep etmemişlerdi. Onlardan herhangi bir şeyi esirgememişti. Öyleyse neden tüm ulusu rezil etme gereği duymuşlardı?

Bu olay olmadan önce, kadınları enikonu anladığına yemin edebilirdi Hükümdar. Kaç erkeği, özellikle de bakanlarını, karılarını, kızlarını ya da kız arkadaşlarını kendisine göndermelerini emrederek aşağılamıştı? Önceleri, kadınların, hamlelerine göstermelik bile olsa azıcık direneceklerini varsaymıştı ama elle yaptığı şehvetli sarkıntılıklara, bunları kişisel bir onur ve kabul görme belirtisi sayarak çabucak karşılık vermeleri karşısında daima hayrete düşmüştü! Kimileri, Hükümdar'ın yatağına girmek zorunda kaldıkları için hiddetlenirlerdi ama kocaları arkalarını döner dönmez oynak bir tavır takınırlar, iktidara hizmet ediyor olmaktan gerçekten gururları okşanırdı!

Neden öteki kadınlar karakterlerine aykırı hareket ediyorlardı? Onun kudretine karşı nasıl bu kadar ilgisiz olabilirlerdi? Rachael, onlara neler yapabileceğine dair capcanlı bir örnek değil miydi?

Öç benimdir demiş Tanrı, kendisi de tüm Aburiryalı kadınların tanrısı değil miydi? Öte yandan, konuyu ne kadar ciddiyetle ele alırsa alsın, ne yapacağı, Rachael'dan aldığı türden bir intikam almaya nereden ya da kiminle başlayacağı konusunda kararsız kalıyordu. Bir türlü harekete geçemiyordu, kendisine işkence eden düşünceleri, dönüp dolaşıp, kadınların ulusu yabancıların gözü önünde, daha da kötüsü Global Bank temsilcilerinin karşısında rezil etmiş olduğu o hainçe hadisede toplanıyordu.

Hükümdar, Eldares'te yaşanan olay sonrası, insanlardan uzaklaşıp günlerce kendi içine kapandı. Bu sessizliğin, kendi gelecekleri açısından ifade edebileceği şeylerden korkan bakanlar, kurtuluş için stratejiler geliştirmeye vakfettiler kendilerini. Kimileri, sudan bahanelerle Başkanlık Sarayı'nı aradılar ama Hükümdar telefonlara çıkmadı. Bu durumdan en çok etkilenenlerse Sikiokuu ile Machokali oldu, ruhlarının acılar içinde olduğu, Sikiokuu'nun sarkık kulaklarından, Machokali'nin de cansız bakışlarından belliydi.

Bir gün, Global Bank heyeti, New York'a dönmek üzere olduğunu açıklayınca Machokali'nin üzüntüsü daha da arttı. Eldares'te yaşanan şu son olaylar nedeniyle, itibarının ciddi biçimde zede-

lendiğini, kurtuluş umudunun da heyetin sürekli olarak ülkede bulunmasında olduğunu iyi bilen Machokali, temsilcilerden, Hükümdar'dan resmi olarak izin alana dek gitmemelerini rica etti. Gidişlerini birkaç gün ertelemeyi kabul ettiler ama yine de Machokali Başkanlık Sarayı'nda bir buluşma ayarlamayı başaramadı, onlardan yeni bir erteleme istemekse çok utanç vericiydi. Hükümdar'ın ulaşılamıyor oluşunu genel bir keyifsizliğe bağladı. Bakan'ın içinde bulunduğu tatsız durumu anlayıp, içini rahatlatmak için üzülmemesini, şayet kendisi ya da Hükümdar New York'a gelecek olursa görüşmek için rahatlıkla bankaya uğrayabileceklerini söylediler. Tam mümkün olduğunca politik davrandıklarını düşünüyorlardı ki, Machokali, daveti yazılı olarak yapmaları için yalvarınca şaşırıp kaldılar. Birkaç gün sonra New York'a uçacaklarını bildirirlerken, yazılı daveti de beraberinde gönderdiler.

Machokali bir tılsıma sarılır gibi sarıldı mektuba ve onu Hükümdar'a sunacağı günü iple çekmeye başladı. Ezeli rakibinin aksine, hiç olmazsa elinde bir şey vardı, kendisini bu şekilde avutuyordu.

Ama baş rakibi konusunda yanılıyordu. Kaniuru'nun getireceği iyi haberlerin peşindeki Sikiokuu, bu fırtınadan sağ çıkabileceği konusunda kendisine güvenmeye başlamıştı. Nyawira kayıplara karışmış olabilirdi ama Halkın Sesi Hareketi hakkında tamamen de bilgisiz değildi. Morali yüksekti. Vinjinia, Tajirika'nın karısıydı. Nyawira, Tajirika'nın çalışanıydı. Tajirika Cennete Yürüyüş'teki o önemli konuma Machokali sayesinde yükselmişti. Vinjinia'nın suçu sayesinde, Machokali ile Halkın Sesi Hareketi ve muhtemelen de ulusu utanca boğan kadınlar arasında bir bağ kuruluyordu

Hükümdar'ın devam eden suskunluğu, Sikiokuu'nun işine yarıyordu, kendisinin mi yoksa Machokali'nin mi –Devletin Kulaklarının mı yoksa Gözlerinin mi– daha güçlü olduğunu görmek için oynadıkları oyunda, bir sonraki hamlesini planlayabilmesi için kendisine zaman kazandırıyordu çünkü.

Derler ki, Hükümdar kabineyi bir acil durum oturumuna çağırmadan evvel, Başkanlık Sarayı'na tam yedi gün, yedi saat, yedi dakika ve yedi saniye kapamış kendisini. Kadınlarla –kim oldukları bilinmese de– başa çıkmada henüz tatmin edici bir eylem planı yapabilmiş değildi ama bu arada, hıncını daha kolay bir hedeften, bakanlarından çıkarmak için bir fırsat arıyordu.

9

Kabine bakanları, tıpkı komutan içeri girince dehşete kapılan askeri okul öğrencileri gibi ayağa fırladılar. Hükümdar yerine oturdu ve onlara da aynısını yapmaları için işaret etti. Ardından masanın bir ucundan diğer ucuna bakışlarını gezdirmeye başladı, en sonunda Sikiokuu'da durana dek, her yüzü kısa bir süre inceledi. Sikiokuu'nun, kendisine bir soru yöneltildiğini anlaması için Hükümdar'ın tek söz etmesine gerek yoktu.

"Haşmetli Hükümdar'ımız, siz hepimizin babasısınız ve ben, vazifeşinas bir evlat olarak, kadınlar meselesine dair bir şeyler söylememi istediğinizi biliyorum. Naçizane fikrim, bu fiyaskoyu en iyi açıklayabilecek olanlar, bizleri, kuyrukları, Cennete Yürüyüş'e destek için oluşan bir çılgınlık biçiminde yorumlamaya ikna edenlerdir. Yaşananların ışığında, gerçekte neyi amaçlamış oldukları konusunda bizleri aydınlatmak isteyebilirler."

Hükümdar Machokali'ye baktı göz ucuyla. Derhal aynı şeyi yapan Enformasyon Bakanı Big Ben Mambo, en sonunda Machokali'nin mi yoksa Sikiokuu'nun mu kazanacağını görmek ve galip gelen kimse onun tarafını tutmak için sürekli teyakkuz halindeydi. Machokali kendisine meydan okunduğunu anladı.

"Burada, yeryüzünde babamız olan Hükümdar'ımız, bizlere medeniyeti, özgürlüğü ve parlamenter demokrasiyi veren İngilizlerden, Bakanlar Kurulu kararlarının herkes için bağlayıcı olduğunu öğrendik. Şayet herhangi bir bakan ortak bir karara katılmaz ise görevinden istifa etmelidir. Son Bakanlar Kurulu toplantımızda, Sikiokuu'nun kuyruk çılgınlığına olan ilkeli muhalefetinden ötürü görevinden istifa edeceğini söylediğini duymadım. Bunun yerine, davayı daha da ileri götürmek için, ülkenin *kuzey, güney, doğu, batı* ve *iç* bölgelerine motorlu sürücüler göndermeyi teklif etti. Haftalar önce yola çıktılar. Bu arada, raporları nerede?"

Sikiokuu beş sürücü ile misyonlarının tartışmaların ana konusu haline gelmesini hiç istemiyordu. Machokali'yi, ülkeyi hâlâ Britanyalılar yönetiyormuş gibi konuşmakla suçlayarak dikkatleri başka yöne çekmeyi düşündü ama Hükümdar'ın, kendisi Global Bank'la bağlantılı olarak benzer bir şey söylediğinde nasıl tepki verdiğini anımsayınca bundan vazgeçti. Elinde bulunan koza güveniyor, saldırmak için uygun ânın gelmesini bekliyordu, bu se-

beple de Machokali'nin aralıksız devam etmesine müsaade ederek, avını bekleyen bir kedi gibi sessizce oturuyordu sadece.

"Eğip bükmeden doğruyu söylemek gerekirse" diye devam etti Machokali, "şu talihsiz hadiseyi saymazsak, Eldares'te hiç böylesi bir katılım görülmemişti daha önce. Neredeyse tüm Eldares oradaydı."

Sikiokuu bir fırsat ele geçirmişti:

"Evet ama ya sonuç? Kalabalığın toplanmasının planlarının bir parçası olmadığını nereden biliyoruz? Bu kadın olayının fikir babası kimdi?"

Olayın sonuçlarından biri, *kadın* ve *kadınlar* sözcüklerinin Hükümdar üzerinde yarattığı etki olmuştu, bu sözcükler zikredilince kalp atışları hızlanmış, gözle görülür biçimde rahatsızlık hissetmişti. Artık herkes Sikiokuu'ya nasıl baktığının farkına varmıştı, konuşmacının, bu lanetli sözcükleri mütemadiyen yineleyerek ne türden bir zevk aldığını bilmek ister gibiydi.

"Sürücülerin sorumluluğunu almaktan kaçıyor" diye yakındı Machokali. "Olayın arkasında kim var diye kendisine sormalı. Herkes, bunun sözde Halkın Sesi Hareketi'nin işi olduğunu biliyor. Oyuncak yılanlar bu kez de alanın dört bir yanına saçılmıştı. Benim bilmek istediğim şu: Sikiokuu bu suçluların yakalanmasını sağlamak için ne yaptı?"

Melodramatik bir yavaşlıkla ayağa kalkıp şöyle dedi Sikiokuu: "Kutsal babamız, bir yeraltı hareketinin kökünü kazımak, bazılarının düşündüğü kadar kolay bir iş değildir. Bu hainler, karanlık çökünce buluşan ödlekler. Aydınlıkta ortaya çıkmaya cesaret edemiyorlar çünkü erkek değiller. Kadın bunlar, ödlekler. Hareketin ileri gelenlerinden birini belirlemiş olduğumuzu bildirmekten son derece memnunum. İsmi Nyawira."

"Gözaltında mı?" diye atıldı Hükümdar.

"Hayır, pek sayılmaz, elimizden kaçtı."

"Ahh" diye iç çekti öteki bakanlar, ani bir düşkırıklığına uğramışlardı.

"Ama çalıştığı yeri biliyoruz" diye aceleyle ekledi Sikiokuu, hepsinin merakını kamçılamıştı bu sözlerle. "Patronlarının onu saklayıp saklamadıklarından emin olmak için işyerini gece gündüz gözetim altında tutuyoruz."

"Neden topunu birden tutuklamıyorsunuz? Çalışan, patron kim varsa" diye sordu Hükümdar.

Etrafına zafer kazanmışcasına bakarak, "Biri şu anda gözaltında" dedi Sikiokuu. "Ve bu kişi bir işbirlikçi."

Eli kulağındaki zaferden pay sahibi olmak isteyen kimi bakanlar, "Sikiokuu, alevlerden geçir düşmanı! Yak, kavur hepsini Siki!" diye şakımaya başladılar.

Hükümdar, şakıyan bakanlara sessiz olmaları için el ederek, "Kim olabilir ki bu?" diye araştırdı.

Sikiokuu, Machokali'ye, "Bundan pay mı almak istiyorsun? Seninle işim henüz bitmedi" demek ister gibi göz ucuyla bir bakış attı. Machokali paniğe kapılmamak için elinden gelenin en iyisini yapmaya çalıştı ama mahzun bakışı kayıtsız görünme çabasıyla çelişiyordu.

"Söz konusu şahsın, Cennete Yürüyüş'ün başkanı Tajirika'nın eşi Vinjinia'dan başkası olmadığını derin bir üzüntüyle açıklıyorum, hepinizin bildiği gibi, buradaki arkadaşımızın da yakın dostu olan Tajirika'nın eşi Vinjinia" dedi, bir yandan da Machokali'ye doğru başını sallıyor, ihaneti ve nankörlüğü karşısında öfkeden çok üzüntü duyduğunu ifade ediyordu.

"Cennete Yürüyüş'ün başkanının karısı mı?" diye sordu o âna dek Machokali'nin sadık bir müttefiki olan Big Ben Mambo, gemiyi terk etmeye hazırlanıyordu.

Sikiokuu, üzüntüyle başını eğip, korkunç gerçeği bir kez daha doğrularken, "Evet, ta kendisi" dedi ve oturdu.

Sessizlik çöktü odaya, Machokali ürperdiğini hissetti. Pes edip, af dileme eğilimindeydi ama öyle yaparsa, Sikiokuu'nun kendisi için hazırladığı tuzağa düşmüş olacaktı. İkinci dürtüsü ise ileri atılarak, Tajirika'yı ilk suçlayan, derhal tutuklanıp yargısız infazını talep eden kişi olmaktı. Ancak bunun sorun yaratacağını fark etti. İhmalkârlığı nedeniyle lanet etti kendisine. Tajirika kendisine ulaşmaya çalışmış, ofisine ve şoförüne sayısız mesaj bırakmıştı ama Machokali, Global Bank heyetinin gidişini ertelemeye çalışmakla meşgulken, bunları, sosyal amaçlı aramalar diye başından savıp durmuştu. Şayet aramalarına karşılık vermiş olsaydı, düşmanının merhametine kalmak yerine, durumdan haberdar olurdu şimdi.

Ne yapacağını ya da söyleyeceğini bilmeden ayağa kalktı. Ama Hükümdar, buz gibi bir sesle, ayağa kalkmaya zahmet etmemesini,

ne anlatmak istiyorsa oturarak da anlatabileceğini söyleyince, Machokali başının fena halde belada olduğunu anladı kuşkusuz. Ama en azından yaralı bir hayvan gibi kendisini savunarak serilecekti yere.

"Kutsal babamız, ki kendisi..."

"Kısa kes, sadede gel" diye çıkıştı Hükümdar.

"Bu ulusun barış ve istikrarını tehdit eden kim varsa ortadan kaldırılmalıdır, bu kişi Aburirya'daki herhangi bir mühim şahsiyetin karısı olsa bile. Tajirika'nın büyük merasime katıldığını yakinen biliyorum. Bana, karısının evde kaldığını söylediğini hatırlıyorum. Sikiokuu, şu soruma cevap ver: Vinjinia törende miydi, değil miydi? Harekete mensup olduğunu kabul etti mi, etmedi mi? Yoksa mevzu, o ve kocasının şu deli kadın Nyawira'yı işe almış olmalarından mı ibaret? Herhangi biri de istemeden, bir hırsız ya da katili işe alabilir, suçlular ortalarda suçlarını bas bas bağırarak dolaşmazlar. Öte yandan, kadının törende olduğu ya da harekete mensup olduğu anlaşılsa bile, bundan, Tajirika'nın bu işlerle bir ilgisi olduğu sonucu çıkmaz. Bir eş, kocasının arkasından iş çevirebilir, Svahililerin de dediği gibi, karısının gözünde kahraman olan tek bir erkek yoktur."

Machokali, bu Svahili atasözü ve güvenilir eşlerin ihanetine dair yaptığı açıklamayla Hükümdar'a, itaatsiz Rachael'ı hatırlatarak gözünde önemli bir puan kazanmıştı.

Dengelerdeki oynamayı sezip, rakibinin Tajirika ve Vinjinia'yı pervasızca savunmuş olması karşısında afallayan Sikiokuu, "Machokali'nin, arkadaşlarını neden böylesine canla başla savunduğunu anlamıyorum" dedi. "Ben, Vinjinia'nın gerçekten hareketin üyesi olduğunu ya da törende bulunduğunu iddia etmedim. Onu tutukladık çünkü onda suçluları tutuklamamızı sağlayacak önemli bilgiler olduğunu düşünüyoruz. Tajirika'nın işe gitmediği dönemde, Nyawira ile yakın çalıştıklarını bile inkâr etmedi."

Machokali, öteki bakanların bile Sikiokuu'ya karşı sabırlarının taşmaya başladığını hissetmişti, durum kendi lehineydi.

"Bize Vinjinia'nın halen soruşturmaya yardımcı olduğu söylendi. Ama benim anlamadığım da bu. Ne kadar süredir gözaltında tutuluyor?" diye sordu sahte bir alakayla.

"Ah, pek uzun süredir sayılmaz, yaklaşık yedi gündür" diye derhal yanıtladı Sikiokuu.

"Bu yedi günde Nyawira'nın tutuklanmasını sağlayabilecek ne yumurtladı acaba?"

"Bunu açıklamak için uygun bir yer değil burası" dedi Sikiokuu, Machokali'nin sorularını cevaplamak zorunda kaldığı için öfkeliydi. "Efendimiz ve üstadımıza gerçek bir sevgi ile bağlı olan bizlerin, şu âna kadar yaptıklarını göstermek için birkaç ayrıntı verdim yalnızca."

Hükümdar boğazını temizledi ve asasıyla iki kez masaya vurdu. Şimdiden kendisini daha iyi hisseder olmuştu çünkü bakanları arasındaki atışmalar kadar keyfini yerine getiren başka bir şey yok denebilirdi. Kendi kaynaklarından elde ettiği bilgilerle, onların söylediklerini kıyaslayabiliyordu. Vinjinia'nın tutuklanışından çoktan beri haberdar olması uzak bir ihtimalden daha fazlasıydı.

"Tajirika da sorguya çekildi mi?" diye sordu.

"Hayır. Henüz değil."

"Tajirika karısının polis nezaretinde olduğunu biliyor mu?"

"Bilmiyorum ama biz, karısının tutuklandığını henüz söylemedik kendisine, bundan eminim."

"Peki neden *ben* tüm bu gelişmelerden haberdar edilmedim? Yoksa Aburirya'yı artık sen mi yönetiyorsun Sikiokuu?"

"Ah, Tanrım, hayır, hayır, yüce efendim. Size ulaşmaya çalıştım ama yani, aramalarım neden size iletilmedi bilmiyorum. Konunun hassasiyetinden ötürü bizzat benim ağzımdan duymanızı istiyordum."

Hükümdar, tümüne hitap ederek, "Söyleyecek sözü olan başka biri var mı?" diye sordu. "Yoksa hepiniz birden benden sır saklamaya mı karar verdiniz? Evet, yedi gündür, sonra da bana ulaşamadığınızı mı iddia ediyorsunuz? Bana öyle geliyor ki, hepiniz birden Sikiokuu'yla beraber Aburirya'yı yönetmeye giriştiniz."

Güç sarkacı kestirilemez biçimde salınıp duruyordu, rakibinin başının dertte olduğunu sezen Machokali bir kez daha fırsattan yararlandı.

"Yüce, saygıdeğer babamız, şayet Sikiokuu önce Nyawira'yı tutuklamış ve onu isimleri itiraf etmeye zorlamış olsaydı daha iyi olurdu. Ardından yeni tutuklamalar gelebilirdi. Ama Sikiokuu, o koca kulaklarına rağmen, bas bas bağıran gerçekler karşısında sağırlaşmış görünüyor. Nyawira'nın nerede saklandığını söylemesi umuduyla, boş yere, Cennete Yürüyüş'ün başkanının eşini tu-

tuklamış. Dikkatinizi çekmek istediğim iki husus daha var. Öncelikle, Tajirika konusunda ne yapılacağına dair öğüde ihtiyacım var. Onu Cennete Yürüyüş başkanlığından azletmek mi lazım? Peki bu durum, Global Bank tarafından nasıl algılanır?"

Hükümdar'ın dikkatini, Cennete Yürüyüş'e para akışının engellenmesinden daha fazla celbedecek bir konu yoktu muhtemelen.

"Sikiokuu" diye bağırdı Hükümdar, "şayet kulakların varsa dinle. Başkanın karısının tutuklanmasının, etrafımdaki insanlara güvenilemeyeceği izlenimini yaratabileceği hiç aklına gelmedi mi?"

"Tam olarak tutuklandı sayılmaz, gözaltına alındı yalnızca" diye geri adım attı Sikiokuu. "Yalnızca bize yardımcı oluyor, hepsi bu."

Hükümdar, Sikiokuu'nun zevzekliklerini umursamadı ve Machokali'ye döndü.

"Global Bank nasıl bakıyor bütün meseleye?" diye sordu, sesinde hınç ya da istihza değil endişe vardı.

"En kutsal ve en Yüce Ekselansları, tüm dünyanın sevgilisi" diye çabucak karşılık verdi Machokali, bakışları daha bir aydınlıktı, "şey, Eldares'te yaşanan utanç verici olaylarla ilgili olarak, onlara, tıpkı sizin de o zaman açıklamış olduğunuz gibi, görmüş oldukları şeyin yalnızca en özel misafirlerin önünde sergilenen kutsal bir Aburirya dansı olduğunu söyledim. Oldukça hoşnut kalmış görünüyorlardı ancak doğruyu söylemek gerekirse banka bizim gelenek göreneklerimizle pek de alakadar sayılmaz. Onların temel kaygısı, istikrarı tehdit eden ve sermayenin serbest dolaşımını tehlikeye sokan şu güçler, yani mazide kalmış sosyalist dönemin kalıntıları. Şayet Nyawira tutuklanmış olsaydı, bu onları mutlu ederdi. Mademki Sikiokuu bir tutuklama gerçekleştirmeye yetecek istihbaratı toplamış, bu iş, bankacılar New York'a dönmeden önce olsa iyi olurdu."

"Ne, gidiyorlar mı?" diye sordu Hükümdar.

"Evet" dedi Machokali.

"Ne zaman?"

"Yarın!"

"Beni görmeden mi?"

"Ekselans Hazretleri, tarafınızdan kabul edilme şerefine nail olmaları için gidişlerini ertelemek adına mümkün olan her şeyi yaptım. Saygılarından erteleddiler ama en sonunda New York'a dönmek zorunda olduklarını söylediler."

"Ya raporları?"

"New York'ta hazırlayıp, münasip tavsiyelerde bulunacaklarmış."

"Nasıl görünüyor işler?"

"Fena sayılmaz. Hiç fena sayılmaz. Aslında, nihai kararı vermelerinden önce dosyamızı desteklememiz icap ederse, kendilerini New York'ta ziyaret edebileceğimizi söylediler. Bunu yazılı hale getirmelerini istedim onlardan, İngilizlerin dediği gibi, *in black and white.*"*

Yavaşça bir zarf çıkardı cebinden ve Hükümdar'a uzattı, Hükümdar kendini tutmaya çalışsa da merakına engel olamadı ve zarfı yırtarak açtı hemen. Mektubu dikkatle gözden geçirdi ve bir gülümseme aydınlattı yüzünü.

"Davet bir parça genel gerçi" diye belirtti Hükümdar. "Yolunuz New York'a düşecek olursa diyor... Ne demek istiyorlar Markus?"

Sikiokuu, Hükümdar'ın, davetin ucunun açık ve muğlak olduğu yönündeki yorumunda, iltifat etme ve dikkati Nyawira ile Vinjinia konusundan başka yöne çekme fırsatı gördü.

"Tebrikler size kurtarıcımız" diye kendinden emin bir biçimde araya girdi. "Tam vaktinde gelen bir davet bu gerçekten, arkasında yeni Amerikan başkanı bile olabilir. Global Bank'ın adamları kurnazdır. Aburirya'nın borç alma konusunda ciddi olup olmadığını anlamak için açık davette bulunuyorlar. Bir bakan göndermek, bankaya, projenin öncelikler listemizde ön sıralarda yer almadığını düşündürebilir ama şayet yüce Ekselansları oraya, yanına dinlemeyi bilen – tam bu noktada, vurgu yapmak üzere kulak memelerine dokundu– birkaçımızı da alarak bizzat gidecek olursa, banka yöneticileri niyetimizin ciddi olduğunu ve hepimizin Cennete Yürüyüş'ün arkasında birleşmiş olduğunu anlayacaklardır."

"Evet" diye görüş bildirdi bir başka bakan. "Elçileri bir yana bırakalım ve yüz yüze bir görüşme için doğruca zirvedeki kişiye yönelelim."

"Resmi bir ziyaretin tam vaktidir" diye önerdi bir diğer bakan.

"Asil Hükümdar'ımız için televizyona, özellikle de GNN'deki *Bir Dünya Liderini Tanıyalım* programına çıkmak iyi olur" diye önerdi Big Ben Mambo. "20. ve hatta 21. yüzyılın bütün büyük adamları oraya çıktılar."

Tartışma herkese açık bir hal almıştı.

* Yazılı olarak. (ç.n.)

"O programa Afrika'dan tek bir liderin bile çıkmadığını duydum, doğru mu bu?" diye sordu bir başkası.

"Nelson Mandela dışında" dedi bir başkası.

"Bu insanların Afrika'ya karşı nasıl bir ayrımcılık yaptıklarını görüyor musunuz?" dedi bir diğeri öfkeli bir tınıyla. "Batı'dan devlet adamlarını, Afrika'dan ise hapishane kuşlarını seçiyorlar. Azgın bir ırkçılık bu!"

"Bu da şu anlama gelir" dedi biri, "şayet Hükümdar o programa katılmayı kabul ederse, Afrika'dan katılan ilk gerçek lider olacak."

New York'ta, hem Cennete Yürüyüş'e destek bulmak için lobi yapma hem de yiyip içme fırsatının doğmuş olması Hükümdar'ın yaralı ruhuna ilaç gibi gelmişti.

"Hepiniz dinleyin" diye bağırdı Hükümdar, derhal sus pus oldu herkes. "Derler ki ateş olmayan yerden duman çıkmaz. Kara bulutlar fırtınanın habercisidir. Cennete Yürüyüş'ün başkanı Tajirika'nın, önce mazisini etraflıca incelemeden işe personel aldığını duyunca pek mutlu olmadım. Beni duyuyor musun Machokali? Aynı zamanda, karısının, neydi adı, Vinjinia'nın tutuklandığını duymak da hoşuma gitmedi, bu meselenin, bu kapının dışına çıkıp da basına yansımasını istemiyorum. Vinjinia derhal serbest bırakılsın. Bankacılar bu beceriksizliğe dair tek bir söz bile işitmemeliler. Öte yandan, Tajirika'nın sorguya çekilmesini istiyorum, nazikçe elbette. Duydun mu beni Sikiokuu?"

"Evet, efendim. Bu arada, Tajirika Cennete Yürüyüş'ün başkanı olmaya devam mı edecek?" diye sordu Sikiokuu, Hükümdar'ın sözleriyle üzerine bir cesaret gelmişti. "Derhal görevden alınmasını öneririm, böylece soruşturmaya müdahil olamaz."

Hükümdar, "Kapa çeneni" diye uyardı Sikiokuu'yu, "yoksa ben kapamayı bilirim. Dere geçerken at değiştirilmez. Tajirika görevde kalıyor."

Zafer kazanmış gibi hissetme sırası Machokali'deydi, yüzünde hızla belirip kaybolan bir gülümseme bile oluştu.

"Bir başkan vekili atayacağım, Bakan Sikiokuu'yu bana tavsiyelerde bulunmakla görevlendiriyorum. Ve sen Sikiokuu, şu kuyruk ve arkasından gelen çılgınlığı araştırmak üzere bir komisyon kurmanı istiyorum. Araştırma komisyonu, kuyrukların nerede, ne zaman ve nasıl başladığını, düşmanın, kuyrukları utanç verici eylemleri için kılıf olarak kullanmaya nasıl kalkıştığını ortaya çı-

karmalı. Öteki bakanlar, dilerlerse, komisyon üyeleri için tavsiyede bulunabilecekler ancak başında olacak kişinin seçimi de dahil, komisyonun oluşturulması işini Sikiokuu'ya bırakıyorum."

Gelişmeler karşısında sevinçten deliye dönmüştü Sikiokuu. Ezeli rakibine karşı zafer kazanmıştı ya da öyle olduğunu sanıyordu. Hükümdar, "New York'tan döndüğümde, tüm raporları masamda görmek istiyorum" deyince coşkusu hayal kırıklığına dönüştü.

"Sana gelince Machokali" dedi Hükümdar ona doğru dönerek. "Yaklaşan New York seyahatimle ilgilenmeni istiyorum. Programa olabildiğince çok ülkeyi dahil et. Şu Global Bank yetkililerinin, sırf kendileri ile müzakere etme amacıyla geziye çıktığımı düşünmelerini istemiyorum."

Sikiokuu New York'a gidemeyeceği için ne kadar hayalkırıklığına uğradıysa, Machokali de sakıncalı olması muhtemel bir araştırmayı yürütecek olan baş düşmanını arkada bırakmaktan o derece hoşnutsuzdu. Sikiokuu'nun elini kolunu bağlayacak bir şeyler bulmaya çalıştı.

"Nyawira konusunda ne yapılacak?" diye sordu. "Eğer Halkın Sesi Hareketi'nin beli kırılmazsa, Global Bank, ayaklanma tehditi altındaki bir ülkeye borç verme konusunda isteksiz davranabilir."

Bu sözler Eldares skandalının anılarını canlandırarak, resmi gezi hayallerinin huzur verici etkisini deldi geçti. Kadınlara karşı duyduğu hınç ile intikam arzusu öylesine güçlü bir biçimde geri gelmişti ki neredeyse boğuluyordu Hükümdar. Neden tüm dünyanın gözü önünde bana bunu yaptılar?

10

Kadınların o gün yaptıklarını hikâye eden biri gerçeği kurgudan nasıl ayırır? Anlatanların tamamı, ki hikâyenin birden fazla versiyonu vardı, ısrarla yaşananlara bizzat kendi gözleriyle şahit olduklarını ileri sürüyorlardı. Herkesin hemfikir olduğu bir şey varsa o da şuydu: Cennete Yürüyüş için tahsis edilen alanda toplanan kalabalık, daha önce eşi benzeri görülmemiş türde, devasa bir kalabalıktı.

Neyle açıklanır bu kalabalık? Parti yandaşlarıyla mı? Halkı sürekli olarak alana gitmeye teşvik eden radyo yayınıyla mı? Cevap,

Big Ben Mambo'nun Enformasyon Bakanı sıfatıyla yaptığı, Global Bank temsilcilerinin en önemli şeref konuğu olacakları yönündeki açıklamada gizli olabilir pekâlâ. Bu açıklama, temsilcilerin, halka sadaka dağıtmak için geldikleri yolundaki dedikoduları canlandırıp şiddetlendirmişti ki bu durum, bankanın normalde paranın tamamını devlete verme uygulamasından radikal bir sapma teşkil ediyordu.

Ortalıkta, halka parayı nasıl kullanacaklarına dair tavsiyelerde bulunan STK'ler türemişti. Kimi feminist gruplar, Global Bank üyeleri ile onları kuyruk kuyruk gezdiren bakanların tamamının erkek olduklarına işaret ederek, bu işte bir erkek dalaveresi görmüş, Global Bank'tan paylarına düşeni almak için Yalnızca Kadınlar İçin adında bir hareket vücuda getirmişlerdi. Rakip sivil toplum kuruluşlarıise kendi kuyruklarını oluşturup kendi sloganlarını yaratmışlardı.

Beklenen gün geldiğinde, farklı ihtiyaçlarla şehirde mantar gibi türemiş olan tüm kuyrukların yolu, zikzak çizerek parka çıkıyordu artık. Bir kısmı uzaklardan gelmiş olan insanlar törenden günler önce alanda kamp kurmaya başlamışlardı.

11

Nyawira, "Biz de oradaydık" dedi Kamiti'ye. "Çoğu kadın olmak üzere, bizden birileri, günler öncesinden alanda bulunan diğerlerinin arasına karışmışlardı. Olağanüstü katılımın hararetiyle, aleni biçimde demokrasiyi övüp, diktatörlüğü kınamayı planlıyorduk, Global Bank'ın da katılacak olması bizim açımızdan işleri kolaylaştırıyordu. Ne kadar da ironik! Demokrasi meydanı, muhalefet ettiğimiz bankanın güvencesi altındaydı!"

Dağlara kaçtığı gecenin ertesi sabahıydı. Kamiti'nin, bir çınar ağacının altındaki iptidai barınağında iyi uyuyamamıştı Nyawira. Yaklaşan olası bir esarete dair kâbusları depreşmişti. Üzerinde uyuduğu, kurumuş eğreltiotları ile sazlardan yapılma yatak da bir işe yaramamıştı. Pek çok defa uyanmış, bu nedenle de şafak söktüğünde memnun olmuştu.

Arada bir, yakalanmasına ramak kaldığını düşününce, kalbinin hızla çarptığını hissetse de, gece yaşadığı dehşetin etkisi azalmıştı. Çevrelerini saran huzur, kendisinin ve arkadaşlarının mücadeleyi

sürdürdükleri önceki haftalar boyunca yaşananlardan ne kadar da farklıydı! Planlama toplantılarından bazıları bütün bir gece sürmüştü. Hafta sonları ise, insanların neyin peşinde olduklarını daha iyi anlayabilmek için kuyruklarda toplantılar yapmışlardı. Beklenen gün yaklaştıkça, devletin planlarını, niyetini ve haletiruhiyesini en ince ayrıntısına kadar tahkik etmişlerdi.

Hükümdar ve danışmanları coşku içindeydiler, özellikle de halkın alana bir hafta önceden gelmeye başladığını gördükten sonra. Radyo yorumcuları, alana yapılan hac yolculuğunu, halkın Cennete Yürüyüş'e olan sevgi ve desteğini öve öve bitiremiyorlardı. Machokali, Hükümdar'ın bilgelik ve vizyonunu göklere çıkarmada yorulmak nedir bilmiyor, kuyruklar uzadıkça, banka temsilcilerini devamlı olarak bilgilendiriyordu.

Haliyle, Sikiokuu tüm bu olup bitenlerden hiç memnun değildi ama bir şeylerin yolunda gitmeyeceğini umut ederek acısını ve hasedini bastırıyordu. İşlerin yolunda gitmemesi için de, M5'e ihtiyatlı olma talimatı vermede gevşek davranıyordu.

Perşembe gecesi Nyawira ve arkadaşları, hareketin diğer üyelerine katılmak üzere alana gitmişlerdi. Cuma gününü, planları üzerinde son dokunuşları yapmaya ayırmak istiyorlardı.

Nyawira, "Böylesine büyük bir kalabalığı daha önce hiç görmemiştim" diye anlatacaktı Kamiti'ye. "Cennete Yürüyüş projesinin açıklandığı günkü kalabalık bunun yanında sönük kalırdı. Bu kez hükümet, üzerlerine Hükümdar'ın posterleri yapıştırılmış bedava otobüs ve kamyonlar sağlamıştı. İnsanlar, kimilerinin elinde incecik yeşil dallar, araçların yanlarına vurarak, söyledikleri şarkılara ritim tutuyorlardı. Yaya olarak ilerleyen diğerleriyse bir yandan şarkılara eşlik ediyor, bir yandan da ellerindeki yeşil dalları sallıyorlardı. Her kuyruğun kendi şarkısı vardı, şarkılar da kuyruklar gibi çıkarları yansıtıyorlardı. Global Bank'ın para ve işle alakalı bir misyonla orada bulunduğuna dair paylaştıkları genel hissiyatın dışında, onları birleştiren herhangi bir ortak mevzu yoktu."

Devlet görevlileri, bu büyük katılım dolayısıyla, önlerindeki önemli işe odaklandılar: İleri gelenlerin, misafirlerin, en azından devlet nazarındaki önem sırasını yansıtacak bir düzenle oturtulması. Hükümdar'ın sağına banka görevlileri oturdu. Onların yanında yabancı büyükelçiler vardı ki aralarında en büyük ağırlığa

Amerikan elçisi haizdi. Çok sayıda dini lider de oradaydı: Katolik kardinaller, Protestan piskoposlar, Müslüman şeyhler, hahamlar, çeşitli Hint tarikatlarının rahipleri. Hükümdar ve danışmanları, dini toplulukların kendisini Şeytan'ın ete kemiğe bürünmüş hali olduğu gerekçesiyle reddettikleri yönünde çıkan dedikoduları çürütme konusunda son derece hassas davranıyorlardı. Hükümdar'ın solunda, bakanlar, Meclis üyeleri, silahlı kuvvetlerin çeşitli kollarından liderler oturuyordu. Tam arkasında ise her zamanki gibi, elinde çok uzaktan bile görülebilen devasa bir defter ve kalem tutan resmi biyografi yazarı Luminous Karamu-Mbu bulunmaktaydı.

Etrafı korumalarıyla çevrili bir halde alana gelen Hükümdar, Global Bank heyetinin tüm mensupları, büyükelçiler ve çeşitli dini topluluk liderleriyle el sıkıştı.

Machokali, açılış konuşmasında, Cennete Yürüyüş'ün muazzam büyüklüğüne bir kez daha vurgu yaptı. Halktan, Kilimanjaro Dağı'nın binle çarpılmış halini hayal etmelerini istedi! Bir düşünün, diye sürdürdü sözlerini, Eldares'ten, Aburirya'dan, Afrika kıtasından doğuda Hint Okyanusu'nun, batıda ise Atlantik Okyanusu'nun öteki ucuna uzanan bir gölge, bu bile, tamamlandığında Cennete Yürüyüş'ün dünya üzerinde yaratacağı gölgeyi tarif etmeye yetmez.

"Babil Kulesi dışında, cennetin kapısına ulaşmak için yapılan tek insani teşebbüs olacak" diye devam etti, "ve tamamlandığında *dünyanın tek ve biricik süper harikası* olacak! İşte bu sebeple, biz Aburiryalılar, Global Bank heyeti sade yurttaşların meclisine katıldığı için böylesine mutlu ve gururluyuz. Dünya Finans Bakanlığı'nı da temsil etmekte olan heyet henüz raporunu yayımlamadı ama eminiz ki yayımladıklarında kendi gözleriyle tanık oldukları bu şeyi unutmayacaklardır: Bu proje, inanılmaz bir taban desteğini arkasına almış durumda. Heyet, kuyrukların tüm şehirde aniden ortaya çıktığına bizzat şahit oldu. Peki kuyruklar ve bu kalabalık, Global Bank ve dünyaya ne anlatıyor? Cevabı oldukça basit. Aburiryalı kitleler, bankanın Cennete Yürüyüş için vereceği fonlar karşılığında sunacağı tüm koşulları karşılayabilmek için giyecek, barınak, eğitim, ilaç ve hatta gıdadan feragat etmeye hazır. Daima Yukarıya, Aşağıya Asla. Bu bizim yeni sloganımız. Cennet'in kapısına varana dek dinlenmek yok! Dünyanın sonuna dek, doğacak olan çocuklarımızın çocuklarının çocuklarının çocuklarının ço-

cukları üzerine yemin ederiz ki – evet, dünyanın sonu geldikten sonra doğabilecek olan nesiller üzerine bile yemin ederiz ki– anaparanın her kuruşunu faizinin faiziyle birlikte *ad infinitum* geri ödeyeceğiz. Hükümdar'ımız, aldığı borcun silinmesini isteyecek kadar ileri giden, taahhütleri konusunda sürekli mızmızlanan kimi Üçüncü Dünya liderleri gibi değildir."

Global Bank'ın dolarları devlete vermek yerine doğrudan dağıtacağını düşünmüş olanlar birazcık hayal kırıklığına uğramışlardı ama Machokali'nin beklentileri düşürdüğünü, asıl haberin, Hükümdar ya da Global Bank heyetinin başı tarafından duyurulacağını varsaydılar.

Doğum günü seremonisi sırasında su yüzüne çıkan bakanlıklar arası gerilimin bir kez daha aleni bir hal almasını istemeyen Machokali, hiçbir bakana konuşma imkânı vermedi. Açılış konuşmasının ardından, halkı, büyük liderin ağzından duyacağı bilgece sözlere hazırlayarak, çeşitli gösteri topluluklarının Hükümdar ve misafirlerini eğlendireceğini duyurdu çabucak.

Önce Eldares ve civarındaki bölgelerden gelen öğrenciler sahneye çıktılar, liderlerinin, bilhassa kuraklık ve açlık dönemlerinde, halkına gıda aramak için çıktığı meşhur yurtdışı gezilerini öven şarkılar söylediler çoğunlukla. Halkı için kopardığı feryatlar Global Bank'ın kulağına kadar gitmiş, onlar da Cennete Yürüyüş için para vermek üzere Aburirya'ya bir heyet göndermişlerdi. Projenin olabildiğince erken tamamlanması konusunda besledikleri umudu seslendirdiler. İşte o zaman, Hükümdar Tanrı ile bütünleşmiş olacaktı.

Machokali kendinden geçmişti adeta, şarkılar projeye ilişkin temel mevzuları kısaca özetlemişti. Kalabalıktan, çocukları alkış yağmuruna tutmalarını istedi. Bir cevap beklemeksizin, söylediklerini duymadınız mı diye sordu kalabalığa. Tanrı'ya yakın olan o, lütuflarına da en yakın kişi olacaktır daima.

Yetişkinler de dahil öteki grupların çoğu, liderlerini ve onun Aburirya adına Batı dünyasının başkentlerinde gösterdiği gayretleri överek bitirdiler şarkılarını. Hükümdar, elinde o meşhur asası ve sinekliği, bu övgülere kocaman bir gülümseme ile karşılık verdi, ardından da gösterilerin ayrıntılarına ilişkin yorumda bulunmak üzere her iki tarafında oturmakta olan misafirlere yöneldi. Eskiden olsa, takdis edermiş gibi yalnızca sinekliğini kaldırırdı havaya.

Artık sıra kadınlara gelmişti. Beklenti, kadınların şarkı ve danslarının, uzun uzun çekilecek zılgıtlarla doruk noktasına ulaşması yönündeydi, bu da ana gösteriye, yani Hükümdar'ın yapacağı konuşmaya giriş gibi olacaktı. Kadınların gösterileri, özellikle de ileri yaşta olanlarınki, sanki gençliği kutlamak üzere oradalarmış gibi seyircilerde bir heyecana yol açardı daima. Şimdi de öngörülebilir, benzer bir beklenti havası yayılmıştı her yana.

Genel ilgiden nasibini alamadığı için içerlemiş olan Sikiokuu, kadınların gösterisini, göze girmek için bir fırsat olarak gördü. Hükümdar'ın, uygun bir anda, dans eden kadınların arasına karışmasının ve hatta kendisinin de bir iki adım atmasının hoş olacağını, bunun aynı zamanda mükemmel bir fotoğraf fırsatı yaratacağını söylemek üzere liderin yanına yaklaştı. Diplomatlardan bazılarını da kendisine eşlik etmeleri için davet etmeliydi, böylece tüm dünya, Hükümdar'ın gerçek bir halk adamı olduğunu görecekti. Machokali, liderin oldukça hoşuna gitmiş görünen bu fikre karşı çıkamadı ama bunun Hükümdar'ın konuşmasının ardından, tüm şarkıcı ve dansçılar bir araya toplanmış, *grand finale* yapılırken olmasının daha uygun düşeceğini belirterek planı değiştirdi. Hükümdar, *grand finale* sözünü pek sevmişti, öneriyi kabul etti.

"Ve şimdi, sıra kadınlarda!" diye gümbürdedi Bakan Machokali'nin sesi.

Kadınlar, ki artık Nyawira da aralarındaydı, her yönden, çift sıra halinde arenaya doğru ilerliyorlardı, kıyafetleri kalabalıklarınkinden farklı değildi. Disiplinli halleri ve vakur girişleri dışında dikkat çeken hiçbir şey yoktu aslında. Bir cenaze alayındalarmışcasına sessiz ve ağırbaşlıydılar. Bu durum karşısında, bitecek gibi görünmeyen kadın ilerleyişini huşu içinde izleyen kalabalık da sessizliğe bürünmüştü. Ayrı sıraların başlarında bulunanlar, meydanın platforma en yakın kısmına varınca birbirleriyle karşılaşıp arkalarını döndüler ve oturmakta olan kalabalığa doğru ilerlediler, kalabalığın bulunduğu yere varınca bir süre oturup, ardından yeniden ayağa kalktılar ve ilerleyişlerine devam ettiler. Birkaç saniye sonra, şimdi yürümekte olanların daha öncekilerle aynı kişiler olduğunu söylemek zordu. Platformdan, sıraların başı ve sonu yokmuş gibi görünüyordu ya da daha ziyade başı ve sonu yığınlardan oluşan tek bir hareket gibiydi. Kesintisiz devinimleri ise son

derece disiplinli kalmayı başarmıştı. Hükümdar, böylesi bir vakarla ifade edilen destek gösterisinden etkilenmişti. Sinekliğini havaya kaldırıp, Cennete Yürüyüş'e olan bağlılıklarına duyduğu saygı ve takdirin bir nişanesi olarak salladı.

Ve sonra sinekliği indirdi, içi bir fena olmuştu. Platformdaki herkes gibi tedirginlik duyuyordu. Kadınlar aniden hareket etmeyi bırakmışlardı. Tam manasıyla kımıltısız bir halde, yüzleri platforma dönük, parmaklarıyla Hükümdar'ı işaret ederek tek sesle bağırmışlardı: Rachael'a özgürlük! Rachael'a özgürlük! Sesleri sağır ediciydi, platformdakiler, kadınların gözü peklikleri karşısında serseme dönmüşlerdi adeta. "Ve sonra, tam planlanmış olduğu gibi" dedi Nyawira Kamiti'ye, "meydanda bulunan biz kadınlar aniden sırtımızı platforma, yüzümüzü ise halka döndük. Hep birlikte eteklerimizi kaldırıp, kıçlarımızı platformdakilere gösterdik ve sıçacakmış gibi toplu halde yere çömeldik. Kalabalığın içine karışmış olanlarımızsa sövmeye başlamışlardı: CENNETE YÜRÜYÜŞ BOK YIĞINI! CENNETE YÜRÜYÜŞ BOK DAĞI! Kalabalığı da merak sarmıştı. Bunun, büyük büyük annelerimizin, bir despotun saçmalıklarına daha fazla katlanamayacak noktaya geldiklerinde son çare olarak başvurdukları şeyin yalnızca bir canlandırması olduğunu unutup işeyen ve sesli biçimde gaz çıkaran iki üç kadın da olmadı değil. Belki ihtiyaç, belki korku, belki de her ikisi birden yol açmıştı buna."

Bazı diplomatlar, bunu eğlenceli bir yerli dansı sanıp sesli biçimde güldüler ama devlet yetkilileri ile bakanların gülmediklerini görünce kendilerini tuttular ve eylem ne kadar pornografik görünüyor olsa da, bunun aslında dini bir yerli dansı olduğuna hükmettiler.

Hükümdar elbette ki ciddiydi çünkü ne yapacağını bilmiyordu, kalkıp gitmeli miydi yoksa kalmalı mıydı? Polisler silahlarını çekmiş, ateş açmak için talimat bekliyorlardı ama onlar bile kime ateş açacaklarını ya da ateş açmaya nereden başlayacaklarını bilmiyorlardı.

Machokali'nin içinden ağlamak geliyordu. Neden, ah neden kadınlardan sahneye çıkmalarını istemişti ki sanki? Öğrencilerde ya da gençlik kollarında neden sona erdirmemişti gösteriyi? O da herkes kadar iyi bilirdi ki bunun gibi, devletin ileri gelenlerinin katıldığı hiçbir eğlence kadınların gösterisi olmadan otantik bir

eğlence sayılmazdı. Yine de geriye dönüp baktığında, bu tip bir ihmal suçunu, burnunun dibinde gerçekleşen bu çirkin ve iğrenç skandala tercih ederdi.

Açıkça belli edecek kadar aptal olmasa da, Sikiokuu, devlet cephesinde içten bir neşe hisseden çok az kişiden biriydi. Rakibinin planlarını altüst eden ne varsa onu neşelendirirdi daima. Keyfini kaçıran tek şey, Hükümdar'a kadınların arasına karışmasını önermiş olmasıydı ama bu endişesini zihninden çabucak uzaklaştırdı çünkü rakibinin araya girmesi sayesinde, Hükümdar başlangıçtaki tavsiyesine göre hareket etmemişti neyse ki. Yine de şayet kadınlar, Hükümdar ve yabancı diplomatlar aralarına karışmışken yere çömelmiş olsalardı, akıbetinin ne olacağını düşünmek dahi istemiyordu.

Emniyet amiri havaya ateş açma izni almak üzere Hükümdar'ın yanına koştu. "Sersem herif" dedi Hükümdar, "kalabalığı kargaşaya sürükler bu, o zaman ne yapacaksın? Tüm bu kameraların önünde öldürecek misin hepsini?" Mikrofon açıktı ve söyledikleri işitildi ama neler olup bittiğini anlamamış olan halk, Global Bank'tan gelen konuklar için planlanmış olan yirmi bir pare top atışından söz edildiğini sandı.

Gösteri yapan kadınlar kısa süre içinde ortadan kaybolmuşlardı, oturan kalabalıklar arasında seçilemiyorlardı. Bir an için platformdakiler, incelikli bir hokkabazlığa tanıklık etmiş olduklarını sandılar.

12

Hükümdar bile kendi gözlerinin onu aldatmış olduğunu düşünüyordu. Nereye gitmişti şu rezil dansçıların tümü? Bu yanılsamaya makul bir açıklama getirmek ve kadınlarla emniyet amirinin yol açmış olabileceği sinir bozukluğunu gidermek üzere ayağa kalktı. İnsanlara, neticede Kara Afrika'da bulunduklarını, görmüş, duymuş ya da gördüklerini ve duyduklarını düşünmüş oldukları şeyin, eski bir Aburirya ritüelinden gelen *kara mizah* olduğunu hatırlatarak üstünkörü bir açıklamaya girişti. Ancak ritüel ve önemine dair ayrıntılara girmeden önce, teşebbüsünün nasıl karşılandığını görmek için göz ucuyla konuklarına bakınca, tümünün bir şeye dikkat kesilmiş olduğunu gördü. Katıksız bir şaşkınlıkla, is-

temeye istemeye yerine döndü. Bu kâbus hiç mi sona ermeyecekti yoksa?

Hükümdar ve konukların oturmakta oldukları platform, sanki yerin derinliklerinden bir güç onu aşağıya çekiyormuşcasına ağır ağır çökmeye başlamıştı. Platforma bir sıvı sızıyor, ortalık yavaş yavaş çamur deryasına dönüyordu. Yoksa platform bir bataklığın üzerine mi kurulmuştu?

Yabancı diplomatlarla bankacılar ilk kaçanlardandı. Hükümdar ve bakanları vakarlarını korumaya çalışarak ayağa kalktılar. Machokali, Hükümdar'dan gelen işaret üzerine törenin resmen sona ermiş olduğunu duyurmak için mikrofonu kaptı, sonrasında etrafına baktığında Hükümdar ve bakanların görünürlerde olmadıklarını gördü. Çamur deryası daha da büyümüş, ayakkabıları, bu koyu renkli pisliğin içine yarıya kadar gömülmüştü artık. Bok ve sidik karışımı bir koku yükseliyordu ama bunun tam olarak ne olduğunu söyleyemezdi. Etrafında olup bitenlere daha fazla aldırış etmeden arabasına doğru koştu, Hükümdar ve öteki bakanlar kendi arabalarına binmiş, hızla oradan uzaklaşmaya çalışıyorlardı.

Hikâyeyi aktaranlardan bazıları, Hükümdar ve bakanların lağıma battığını, onları polis memurlarının çekip kurtardığını iddia ediyorlar. Diğerleri ise böyle olmadığını söyleyip, ısrarla, platformun ileri gelenler kaçtıktan sonra battığını, bunu kendi gözleriyle gördüklerini ileri sürüyorlar. Ancak hikâyenin tüm versiyonları, gerçekten de leş gibi kokan gizemli bir havuzun olduğu konusunda hemfikir.

Nyawira, "Ben şahsen havuzu görmedim ama Haşmetmeaplarının bu şekilde kaçmasına yol açacak bir şey olmuş olmalı" dedi Kamiti'ye. "Ben yalnızca, sömürge yönetimi tarafından kurulmuş ve o zamandan bu zamana ne elden geçirilmiş ne de onarılmış olan kanalizasyon sisteminin cinnet geçirdiğini varsayabiliyorum."

"Ama bizler zafer anında, bir havuzun olup olmadığıyla hatta bunun sonuçlarıyla bile ilgili değildik, biz yalnızca, her Aburiryalının, Cennete Yürüyüş için daha fazla borca girmekten ya da kalpsiz bir despot tarafından yönetiliyor olmaktan mutlu olmadığını açıkça göstermiş olmanın zafer sarhoşluğu içindeydik. Kendi karısını bu şekilde eve hapsedebilen bir adamın insan kılığında bir canavar olduğunu anlamak için derinlemesine inceleme yapman gerekmez! Rachael'ın akıbeti ciltlerce kitap yerine

geçiyor, iktidarın zirvesinde ve halkın gözü önünde olan bir kadın bile bu şekilde ortadan kaldırılabildi ya da yaşarken sonsuza dek susturulabildiyse, sıradan bir kadın işçiye ya da köylüye neler olmaz? Bir ülkedeki kadınların koşulları, o ülkenin gelişmişliğinin gerçek ölçütüdür. *Bir kadını hapsettiğinde bir ulusu hapsetmiş olursun aslında* diye kutlama şarkıları söyledik."

"O gece eve gittiğimde kanatlarım çıkmış gibi hissediyordum. Tüm o uykusuz gecelere, sağa sola koşuşturmayla geçen günlere değmişti. *Kadın Gücü tarafından defedildiler*, diyorduk birbirimize", kadınların cesaretini ve hak edilmiş zaferini anımsadıkça gözleri gururla parlıyordu hâlâ. "Ve o gece durmadan, 'bunu Kadın Gücü başardı' deyip duruyordum."

Hükümdar, teselliyi Batı'ya yapacağı resmi ziyaretlerde aramaya karar verdiği kabine toplantısını yapmadan evvel, kendisini yedi gün, yedi saat, yedi dakika ve yedi saniye boyunca Başkanlık Sarayı'na kapadı ve kimseyle görüşmedi.

Beşten fazla kişinin bulunduğu kuyruklara derhal yasaklama getirildi. Vakti, yeri ya da neyle ilgili olduğu hiç fark etmez, beşten fazla kişinin bir araya gelmesi, ister kiliseye ya da camiye girsinler, ister otobüse binsinler, ister bir ofiste toplansınlar, yasadışı kabul edilecekti. Bir otobüs durağında beş kişiden fazlası varsa, her biri beş kişiden oluşan birkaç sıra oluşturabilirdi, ama uzayıp giden bir kuyruk olmaması kaydıyla. Hükümdar'a göre kuyruklar Marksist bir icattı, içinden geldiği gibi hareket etme ruhuyla karakterize edilen Afrika kültürü ile bir ilgisi olamazdı. Oyunun kuralı kitlesel nizamsızlık, yani itişip kakışma olacaktı.

Ancak yasak, o güne dair ülkede dolaşan çok sayıdaki hikâyeyi körükleyip, fiyaskoyla ilgili pek çok şakanın ortaya çıkmasına yaradı yalnızca. Alanın tahsis edilip kutsanışı çişle oldu diyordu kimileri. Lağım, neredeyse toptan yutuyordu rejimi diye ekleyip, kaburgalarına ağrılar girene dek gülüyorlardı, olay sonrası, alanı kum ve taşla doldurmak için harcanan tüm çabaların da boşa gideceğini, sıvının yükselerek kum ve taşların üzerinde eski halini alacağını söylüyorlardı. Kent Konseyi hasar kontrolüne girişmiş, havuzun her yerine çiçek dikilmesi için bir firmayla, parfümlenmesi için de bir başka firmayla anlaşmıştı ancak firmalar bir türlü çiçeklerin büyümesini ve parfümün pis kokuyu gidermesini sağlayamamışlar, konsey, en sonunda, Soi, Runyenje, Moya ve

Kucera'nın sahibi olduğu aynı iki firmayla havuza plastik çiçek ve ağaç dikilip, bakımlarının sağlanması ve havuza düzenli olarak parfüm boşaltılması için anlaşmak zorunda kalmıştı.

"*Kimdi bu kadınlar?*", insanların en çok üzerinde durduğu soruydu. Soru, ister orada olmayanlar tarafından, ister orada olduğunu iddia edenler tarafından soruluyor olsun, bu yalnızca, daha fazla hikâyenin anlatılmasıyla sonuçlanan retorik bir başlangıç teşkil ediyordu. Orada bulunmamış olanlar, diğerlerinden duyduklarını dönüştürüp anlatıyorlardı. Orada bulunmuş olanlarsa, olanlara tanıklık etmiş olmanın verdiği yetkiyle konuşuyorlardı. Alanı terk ettikleri sırada, çöplerin, boş teneke kutularının ve şişelerin arasında çok sayıda plastik yılan gördüklerini söylüyorlardı, artık herkes şu plastik yılanların Halkın Sesi Hareketi'nin imzası olduğunu biliyordu. "Yani kadınlar da mı bu hareketin bir parçası?" diye soruyordu kimileri. Diğerleri ise, "Ne sandınız!" diye karşılık veriyor, ardından da kadınların ne kadar disiplinli göründüklerini, Hükümdar'a kıçımızı yala dedikten sonra nasıl mucizevi bir biçimde kalabalığın arasına karıştıklarını anlatmayı sürdürüyorlardı. Gün onların günüydü, zafer onlarındı. Kadınlar mı? Sessiz olabilirler ama tıpkı sessiz akan sular gibi, hiçbir zaman kalplerinin derinliklerinde neler olup bittiğini bilemezsiniz.

Nyawira, "İlk iki üç gece neredeyse hiç uyuyamadım" dedi Kamiti'ye. "Zihnim olanlarla dopdoluydu. Bulutların üstündeydim, hareketin onca engele rağmen başarmış olduğu şey beni heyecanlandırıyordu. Eldares Modern İnşaat ve Emlak'taki işime giderken bile hâlâ mutluluktan havalara uçuyordum. Ama A.G. ile Kaniuru'nun aralarında bulunduğu M5 grubunu orada beni beklerken bulunca yaşadığım şoku bir düşün!" dedi Kamiti'ye, bir anlığına, Arigaigai Gathere'nin kendisini yolda durdurup da şans eseri pusudan bahsettiğinde kapıldığı dehşeti yeniden yaşadı. "Şans eseri, yoksa Kargalar Büyücüsü sanıldığım için mi demeliyim, beni ele geçirmek isteyenler evlerine elleri boş döndüler."

Nyawira o sıralarda Vinjinia'nın tutuklu olduğunu bilmiyordu, durumdan haberdar olmayan pek çokları gibi, Vinjinia'nın, Hükümdar'ın Avrupa ve Amerika'ya bir dizi resmi ziyaret yapma fikriyle sona eren Bakanlar Kurulu oturumunda aldığı karar gereğince serbest bırakılmasından çok sonra öğrendi.

13

Machokali, Bakanlar Kurulu toplantısından, Sikiokuu'nun adamlarının Vinjinia'ya neler sormuş olduğunu bilme arzusuyla yanıp tutuşur halde ayrıldı, arkadaşı Tajirika ile bir araya gelmek, düşmanlarının çok fazla dikkatini çekmeden merakını yatıştırmanın en iyi yoluydu. Maalesef o ve Tajirika buluşmaları gereken zamanda buluşamadılar çünkü Machokali resmi ziyaretleri bir an önce ayarlamakla meşguldü. Bu ziyaretlerin asıl amacı, Cennete Yürüyüş için alınacak borcun detaylarına son şeklini vermek üzere Global Bank yönetimi ile bir araya gelmek olduğundan, ABD ziyareti en önemli olanıydı, öte yandan, İngiltere, Almanya, Fransa ve İskandinavya'ya yapılacak ziyaretler de eli kulağındaki işin cazibesini ve itibarını artıracaktı. Ancak söz konusu ülkelerden davet alma konusunda zorluklar yaşıyordu Machokali.

Bütün büyükelçiler aşağı yukarı aynı cevabı veriyorlardı. Resmi bir ziyaret karşılıklı olarak kabul edilebilir olmalıydı, ki öyle olsa bile, tüm ayrıntıları planlamak vakit alırdı. Machokali başarılı bir resmi gezinin havadan sudan sebeplerle yapılamayacağını bilirdi ama önceleri, Soğuk Savaş'a rağmen, resmi gezileri ayarlamanın hiç vakit almadığını kendisine hatırlatıp duran, bugün savaş yokken neden böyle diye soran Hükümdar'ı ikna etmede sıkıntı yaşıyordu. Sikiokuu ise, lideri daha da kışkırtmak için hiçbir fırsatı kaçırmıyordu.

Sözgelimi, Nyawira'nın aranmasına ilişkin son durumla, Vinjinia'dan edindiği bilgilere ilişkin rapor vermeye gittiği ancak elinde verecek pek de bilgi olmadığından, konuşmayı ustalıkla resmi ziyaretler mevzusuna getirip, şayet kendisi görevlendirilmiş olsaydı uzun zaman önce gerekli davetleri almış olacağını ima ettiği sefer olduğu gibi. Hükümdar'ın, kendi işine bakmasını ve Nyawira gibi devlet düşmanlarının tutuklanma işini sonuçlandırmasını söylemesine rağmen, Sikiokuu kararlı davranmış ve ısrarla Hükümdar'ı Global Bank'ın açık davetinin üstüne atlamaya ya da en iyisi, özel bir ziyaret yapmaya ve hazır ülkedeyken bunu bir devlet gezisine ya da resmi ziyarete çevirmeye ikna etmeyi başarmıştı.

Machokali, bir sonraki görüşmelerinde, Hükümdar'ı kendisine karşı katı bir tutum içerisinde bulunca şaşırdı. Bunun sebebini

biliyordu ve bir nevi imtiyaz koparmayı başardı: Hükümdar, ABD'ye turist olarak gidecek, bu sırada kendisi de geziyi resmi bir ziyarete çevirmeye çalışacaktı, şayet bunu gerçekleştiremezlerse Machokali, Global Bank yöneticileri ile yapılacak görüşme öncesinde, Aburirya hükümdarı ile Amerikan başkanı arasında bir buluşma ayarlamayı deneyecekti. Birleşik Devletler başkanı ile yapılacak bir iki saatlik bir toplantı bile bankaya olumlu bir mesaj göndermiş olacaktı.

Öte yandan, Hükümdar'ın, New York Manhattan'da Birleşmiş Milletler Genel Meclisi'ne hitaben bir konuşma yapmasını ayarlayabildi Machokali, bunu da diplomasinin büyük zaferi olarak duyurdu. Hükümdar, Global Bank'ın da merkezi olan New York'ta bir taşla iki kuş vurmuş olacaktı. Banka yöneticileri ile yüz yüze görüşecek, ardından da, tüm dünyaya, evrenin tek ve biricik süper harikası olan Cennete Yürüyüş'ten bahsetmek üzere kürsüye çıkacaktı.

Yine de yapılacak özel ziyareti ayarlama görevi Machokali'nin omuzlarındaydı, bu nedenle, Santamaria'ya, Vinjinia hakkında konuşmak üzere Tajirika ile buluşmaya ancak gerekli düzenlemeleri yapıp, liderin yola çıkış tarihini belirledikten sonra gitmeye karar vermişti. Basına yansımadan önce, Tajirika ile bizzat paylaşmak istediği önemli bir bilgiye de sahipti. Sikiokuu'nun kendisini izlettiğinden şüphelenen Machokali, makam aracı olan Mercedes-Benz'inden feragat edip bir taksi çevirecekti.

Daha sessiz ve özel bir görüşme olsun diye Mars Café'de buluştular, beş yıldızlı oteller M5 kaynıyordu. Görünüşe bakılırsa buluşmak için can atan taraf Tajirika idi, Machokali henüz yerleşmişti ki Tajirika içini dökmeye başladı.

"Dostum, gelmene çok sevindim. Vinjinia'nın değil, benim peşimdeler, bundan eminim. Ne yapmalıyım? Nyawira'nın bu harekete mensup olduğunu bilmiyordum. İş arayan alelade bir kız sanıp işe aldım onu. Hükümdar'a halen sadık olduğumu ispatlamak için ne yapmalıyım şimdi? Görmen ve gerekli biçimde düzeltmen için bir şey getirdim yanımda. Muhaliflerle düşüp kalktığı için Vinjinia'yı boşayacağımı bildiren bir basın açıklaması..."

"Şişştt! O kadar acele etme!" dedi Machokali, açıklamayı iterek. "Şunu söyle bana: Vinjinia törende miydi, değil miydi?"

"Nereden bileyim? Kılık değiştirip katılmış olabilir."

"Ama tören sırasında onunla telefonda konuştuğunu söylemiştin bana?"

"Bu doğru."

"Öyleyse nasıl hem evde hem de törende olabildi?"

"Markus, kadınlar çok karmaşıktır. Ayrıca, bu cep telefonları da aldatıcı" diye ekledi, işine öyle geldiğinden, zamana ayak uydurarak bir cep telefonu edinmesi konusundaki yalvarmalarına rağmen, Vinjinia'nın buna ayak diremiş olduğunu unutmuştu.

"Çalışanlara ya da çocuklarından birine evde olup olmadığını sordun mu?"

"Evet, hepsi de bütün gün evde olduğunu söylüyorlar. Ama doğruyu söyleyip söylemediklerini nereden bileyim? Kendisini idare etmeleri için onlara rüşvet vermiş olabilir. *Bir kadına asla güvenme! Nyawira'ya güvendim, başıma neler geldi!*"

"Nyawira'ya sonra sıra gelecek. Vinjinia polisin kendisini nereye götürdüğünü biliyor mu?"

"Hayır diyor. Onu tutukladıktan sonra gözlerini bağladıklarını ve arabayla dolambaçlı yollardan ilerleyip kendisini loş bir hücreye koyduklarını ve bu karanlık odada göremediği kişilerce sorguya çekildiğini söylüyor."

"Ne sormuşlar ona? Yani, neyi öğrenmek istemişler?"

"Halkın Sesi Hareketi hakkında bildiği her şeyi anlatmasını istemişler. Nyawira hakkında sorular sormuşlar. Onu ne kadar zamandır tanıyormuş? Nasıl tanışmışlar? Nyawira Eldares Modern İnşaat ve Emlak'ta ne zamandan beri çalışıyormuş? Ona işi gerçekte kim teklif etmiş? Nyawira ile benim aramda ya da seninle Nyawira arasında şahsi bir ilişki olup olmadığını da sormuşlar. Sen ve Nyawira benim ofisimde ya da dışarıda hiç buluşmuş musunuz? Senin kız arkadaşın mıymış? Böyle sorular işte. Vinjinia onlara tüm bildiklerini, ki bunun da pek fazla olmadığını çünkü ofise çok sık uğramadığını ancak ben hastalandıktan sonra orada çalışmaya başladığını söylemiş... Sana kadınlar hakkında söylediğim şeyi anladın mı şimdi? Hastalığımdan bahsetmesi şart mıydı yani?"

"Titremeyi kes de beni dinle. *Bir erkek gibi davran ve kendine hâkim ol.* Hükümetteki herkes gribe yakalandığını biliyor. Aburirya'da herkes grip olur. Yani endişelenecek bir şey yok bunda. Nyawira'yı işe almana gelince, benzer bir hatayı herkes yapabilir. İnsan bir hırsızı da işe alabilir ama bu kendisinin de bir

hırsız olduğu anlamına gelmez. Ayrıca, hırsız sokaklarda ben hırsızım diye bas bas bağırarak dolaşmaz ki! Çalışanın günahlarının bedeli işverene ödetilemez. Dikkatini çekerim, Nyawira bir devlet düşmanı ve şayet tutuklanmasını sağlayacak herhangi bir şey biliyorsan bana söyle. Anlıyor musun? İlk önce bana. ABD'deyken, neler bulduğunu öğrenmek için ara sıra seni arıyor olacağım. Ama eğer ulaşılamıyorsam ve Nyawira hakkında bilgi edindiysen o zaman en yakın karakola, şu arkadaşına, neydi adı, Wonderful Tumbo muydu, gidip ona haber vermeni tavsiye ederim. Evet, bu harika olur. Karına gelince, sana karşı bir hata yapmadığı anlaşıldığı halde neden onu boşamak istiyorsun?"

"*Oh, çok şükür. Tehlikede* değilim o halde? Bana kızmadın yani? Hükümdar da kızmadı?"

"Neden Hükümdar ya da ben sana kızgın olalım ki?"

"*Sağ ol! Sağ ol Bakanım!*" dedi Tajirika sanki bakan ve Hükümdar artık aynı kişiymiş gibi.

Machokali ona çeneni kapa, ben yalnızca Hükümdar'ın bir bakanıyım demek üzereydi ki kendisini tuttu. Tajirika ile konuştukça daha fazla morali bozuluyordu. Onun bu yanını daha önce hiç görmemişti. Omurgasız diye düşündü, ona bahsetmek istediği şeyi, kendisi uzaklardayken, onun adına bekçi köpeği vazifesi görmesini önermeye değer miydi? Cennete Yürüyüş İnşaat Komitesi'nin yapısına ilişkin eli kulağındaki değişiklikleri de kendisine saklamayı düşündü. Sonra, gazetede okumasındansa bu haberi kendisinden öğrenmesinin daha adil olacağını düşündü.

"Çok dikkatli dinlemeni istiyorum. Biz bakanlar arasında bile çok vahşice bir güç ve nüfuz mücadelesi var. Her bakan sevmez beni. Doğum günü pastamız herkesin hoşuna gitmedi, Cennete Yürüyüş fikrinden nefret ettikleri için değil, kendileri akıl etmemiş oldukları için. Bazıları, sanırım kimlerden söz ettiğimi biliyorsun, adlarını anmak istemiyorum, projeye öylesine içerlediler ki, onu mahvetmek için her şeyi yaparlar. Bunu başaramazlarsa da projeye kendi damgalarını vurmak için ne gerekiyorsa yaparlar. Lafı dolandırmaya hiç niyetim yok. Sana açıkça söyleyeyim, en sonunda başardılar bunu. Kuşkusuz, senin gibi tüm müttefiklerimi inşaat komitesinden sepetlemek istediler ama neyse ki Hükümdar, o akıl sır ermez bilgeliğiyle, taleplerini geri çevirdi. Yine de, bilmen gereken birkaç değişiklik söz konusu. Örneğin, artık bir vekilin olacak."

"Ne? Benim işimi mi devralacak?" diye sordu Tajirika, etekleri tutuşmuştu.

"Hayır, hayır. Cennete Yürüyüş'ün başkanı olmaya devam edeceksin sen. Vekilin yalnızca yardım edecek sana."

Tajirika, çok daha kötü bir şey duymayı bekliyormuşcasına rahatlamış görünüyordu.

"Fena fikir değil hani" dedi Tajirika. "Koltuğu ben tutarım, kalemi de vekilim. Kâtibim."

Tajirika'nın yardımcı fikrine öfkeleneceğini sanan Machokali, "Tam olarak bu şekilde olmayacak" diye açıklamaya çalıştı, hafif bir can sıkıntısı seziliyordu sesinde. "Vekilin benim adıma değil, düşmanlarım adına çalışacak. Benim karargâhımda düşmanımın gözü olacak. Bu nedenle onun yanındayken ne yaptığına ve ağzından çıkana çok dikkat etmeni istiyorum. Ne yaparsa ya da ne söylerse bir kenara not et, ABD'den dönüşümde beni bilgilendireceksin. Elbette şu anda komitenin yapacak pek işi yok, bunun için de yardımcının olması pek bir şey ifade etmiyor. İşler ancak Global Bank borç para verdiğinde başlayacak. Ancak sana kendisiyle bir şey yapmanı söyler ya da senden bir belgeyi imzalamanı istese ben ABD'den dönene kadar bekle, en azından benimle telefonda görüşmeden yapma kesinlikle."

Hükümdar'ın kara listesinde olmadığını ve hâlâ Cennete Yürüyüş başkanı olarak pozisyonunu koruduğunu fark ettiği andan itibaren Tajirika'nın tüm endişeleri kaybolmuştu. Machokali'nin şu vekil meselesine neden bu kadar takıldığını merak ediyordu. Bir vekil, başkanın yapmasını istediği ne varsa yapan bir çeşit nitelikli kâtip değil miydi nihayetinde?

"Kâtibimi seçmeme, onunla münasip bir mülakat yapmama izin verilmiş olsaydı daha iyi olurdu ama sanırım çok da önemli değil. Vekilim kim bu arada?" diye sordu Tajirika.

"İsmi, bu hafta resmi gazetede duyurulacak bir ara ama ben sürpriz olmasın diye sana önceden haber vermek istedim. Adı John Kaniuru. Daha önce kıdemli bir gençlik kolları üyesiydi."

"Ne, gençlik kollarından biri mi benim vekilim olacak?" diye sordu Tajirika, kendisini hakarete uğramış hissediyordu. "Bu gençlik kolları üyeleri ne bilirler ki... şey dışında... Ne yaptıklarını bile bilmiyorum. Ama tekrardan düşününce, buna da tamam. Benim adamım olacak, ayak işlerime koşacak..."

"Hepsi bu değil" diye ekledi Machokali, dostunun bu kadar naif biri çıkması canını sıkmıştı biraz. "Kuyruk çılgınlığını araştırmak üzere bir de araştırma komisyonu kurulacak. Komisyon, kuyrukları kimin, nerede başlattığını ve devlete karşı nasıl kullanılmaya başlandıklarını anlamaya çalışacak."

"Orası kolay, bunun için koca bir komisyona ihtiyaç yok" dedi Tajirika, ayağa kalkmış işyerini işaret ediyordu. "Her şey orada başladı, benim binanın dışında. Maalesef" dedi tekrardan yerine otururken, "ben hastaydım o sırada. Ama sekreterim onlara her şeyi anlatabilir çünkü o hep oradaydı." Sonra sekreterinin kim olduğunu anımsayıp çabucak geçiştirdi konuyu.

"Karım Vinjinia, o da oradaydı ve o kuyrukların benim işyerimin dışında başladığına dosdoğru tanıklık edebilir. Neden? İnsanlar hak mı iddia ediyorlar?"

"Ondan değil" diye açıklamaya çalıştı Machokali ama sonra, durumun vahametini aktarma konusundaki teşebbüslerinin beyhude olduğu hissine kapıldı birden. Nasıl oldu da yolunun üstündeki tuzakları sezmekten bile aciz, böylesi kalın kafalı biriyle yolum kesişti? "Araştırma komisyonundan korkacak bir şey yok. En önemlisi, bildiğin kadarıyla, gerçeği anlatmak. Sadece gerçeği anlatırsan, her şey sona erecek."

Tajirika kabul etti ama içinden, yeryüzünde hiçbir komisyonun kendisine, gelecekteki kazançlı sözleşmelerin peşindeki kişilerden gelmiş olan paradan bahsettiremeyeceğini biliyordu. Vinjinia'nın ağzından kaçırdığı anlaşılsa bile, sonuçları ne olursa olsun, bütün gücüyle inkâr edecekti bunu?

"Bu araştırma komisyonunun başkanı kim peki?"

"John Kaniuru."

"Şu gençlik kolları mensubu mu?"

"Evet."

Bir kez daha, bu gelişmeden tedirgin olacağı yerde, komisyona olan ilgisini çabucak kaybetti, düşünceleri yaklaşan ABD ziyaretine kaydı hızla. Tam o esnada aklına bir fikir gelmişti. ABD'ye gitmek üzere olan heyete dahil edilecek olursa, Hükümdar'la doğrudan konuşmak için vakti ve fırsatı olurdu şüphesiz. Hiç olmazsa, vaktini, yapacak bir işi olmadan, lüzumsuz komisyon ve vekillerle burada çarçur edeceğine, iktidarın kaynağına daha yakın olurdu. Boğazını temizledi.

"Sorarım sana Sayın Bakan, Cennete Yürüyüş'ün başkanı olarak benim de bu heyetin bir parçası olmam gerekmiyor muydu? Şimdi bir vekilim de olduğuna göre, koltuğum ne boş kalır ne de soğur. Vekilim Kaniuru, ben Amerika'dan dönene kadar orayı sıcak tutar."

Machokali derhal, "Ah, hayır! Senin burada kalıp, benim gözüm kulağım olmanı istiyorum" dedi, ta başından beri söylemeye çalıştığı şeyin üstüne basa basa konuşuyordu ama bu konuyu çok da uzatmak istemiyordu çünkü arkadaşının karakterine dair içinde kuşkular uyanmaya başlamıştı. Sohbetlerini neşeli bir havada bitirmeye çalışarak, "Ofise dönmeliyim. Hükümdar her an arayabilir ve herhangi bir gazetede dışişleri bakanının kaybolduğuna dair bir başlık görmek istemem" dedi.

Aylar sonra, bir işkence odasında, parmaklarına batırılan iğnelerden ve vücudunda söndürülen sigalardan bir süreliğine de olsa kurtulabilmek için, masum olduğuna dair, ataları, çocukları ve Tanrı üzerine yeminler ederken, kendisini sorguya çeken polislere tekrar tekrar aynı şeyi söyleyecekti: "Machokali ile yaptığım son konuşmaydı bu. Tanrı şahidimdir."

Tajirika gözyaşları içinde işkencecilerine yakaracaktı: "Yalvarırım bırakın beni. Birbirimize Mars Café'de veda ettik ve ABD'ye gitmek üzere yola çıkmalarından önce, onunla ne yüz yüze ne de telefonda görüştüm bir daha. Doğruyu söylemek gerekirse, heyete dahil edilmemiş olduğum için kırgındım, bu yüzden de gidecekleri günü ve saati öğrenme zahmetine bile girmedim."

14

Zaman her şeyin ilacıdır derler ama Hükümdar'ın acısı zamanla daha da derinleşmiş gibiydi. Eli kulağındaki ABD seyahatine rağmen, kadınların kendisine yapmış oldukları şeyi düşündükçe hâlâ dehşete kapılıyordu. Rachael meselesiyle neden ilgilendiklerini anlayamıyordu, kimselere söyleyemese de içini acıtan şey buydu aslında. Şahsi meselesine burunlarını sokmuşlardı, daha önce kimse böyle bir şeye kalkışmamıştı. Evde erkeğin otoritesi mutlaktı ve bu düşünceyi, tüm kadim dinlerin liderleri, despot, demokrat, kolonyalist, antikolonyalist, kadın, erkek, kısacası herkes paylaşırdı. Bu kadınlar, yerde ve gökte, böylesine açık bir biçimde emredilmiş olanı sorgulamaya nasıl cüret edebilmişlerdi?

Aburirya'nın en sefil dilencisi bile evinin efendisi olarak, evinin ve ülkesinin "erkeği" olan kendisinden daha güvenli bir konumdaydı artık. Sürekli olarak, nasıl ve ne zaman Rachael'a ulaşmayı başardıklarını soruyordu kendi kendine. İçinde kök salan bir kuşku bedeninde karıncalanmalara yol açıyordu: Yoksa sevgili evlatlarından biri Rachael ile bu kadınlar arasında aracılık mı etmişti? Ama dört oğlundan hangisi böylesine menfur bir evlat itaatsizliğine ve erkeğe ihanet eylemine cüret edebilirdi? Yüzlerini gözünün önüne getirip birer birer inceledi: Önce Rueben Kucera'nın yüzü, sonra Samwel Moya'nın yüzü, ardından Dickens Soi'ninki, onun ardından da Richard Runyenje'nin yüzü. Ancak tüm bu yüzler, içinde daha büyük bir şüpheye yol açacak biçimde eğleniyorlardı onunla.

Şüpheleri öylesine dayanılmaz bir hale geldi ki, Amerika'ya gitmeden evvel onları görmek istiyormuş bahanesiyle oğullarını çağırarak bu kuşkulardan kurtulmaya çalıştı. Aile meclisini, yokluğunda, silahlı kuvvetlerin olası bir kumpasına karşı tetikte olmalarını söyleyerek açtı. Geride kalacak olan bakanlara, bilhassa da Sikiokuu'ya karşı dikkatli olmalıydılar. Çok fazla içmemelerini tembihledi, ayrıca bir uyarı olarak, içlerinden birinin, ki iki yıldızlı bir generaldi o kişi, bir keresinde ordu üniformasının bir parçasını, bir orospunun peşinden gideyim derken bir barda unutmuş olduğu yolunda kendisine ulaşan bir raporu ifşa etti. Bu şekilde suçlanan oğul kendisini savunmak amacıyla derhal ayağa fırlayıp, bunların M5'teki kimi grupların hasetçe ve kötü niyetli uydurmaları olduğunu söyledi babasına. Hükümdar sohbeti Rachael'a, himaye altındaki anneleri konusuna çevirmek için bu inkâra sıkıca sarıldı. Onu en son ne zaman ziyaret ettiklerini, hangi konulara değindiklerini, annelerinin, arkadaşlarından ya da akrabalarından herhangi birine selam götürmelerini isteyip istemediğini sordu. Ve herhangi biri, onlara, mesajla ya da masum bir selamla, anneleri için bile olsa yanaşmış mıydı hiç? Neden bahsettiğine dair en küçük bir fikirleri dahi yokmuş gibiydi halleri çünkü anlaşıldığı üzere, hiçbiri, yakın zamanda, ne şahsen ne de telefonla görüşmüştü Rachael'la. Afallamış yüzlerine bakıp, seslerindeki şaşkınlığı fark edip, tepkilerini de haklarındaki M5 raporlarından edindiği bilgilerle karşılaştırınca, sahip oldukları imtiyazları riske atacak bir şeyler yapmayacaklarından emin oldu Hükümdar. An-

nelerini, babaca endişelerle ayırmadığını göstermek için onlara eşlerini de sordu, henüz evli olmayanlardan ise bir aile kurma işine eğilmelerini istedi, bir yandan da kadınlara karşı dikkatli olmalarını çünkü tüm kadınların, ister anneleri, ister eşleri, isterse kız kardeşleri ya da kızları olsun, birer muamma olduklarını söyleyerek onlara güvenmemeleri gerektiği tavsiyesinde bulundu. Onlara, bir kadına asla itimat etmeyin dedi açık bir dille çünkü kadın tüm kötülüklerin anasıdır.

Aklına bir fikir geldiği sırada adamakıllı nasihata kaptırmıştı kendisini. Bu fikir, Rachael ve kadınlara nasıl misilleme yapacağıyla ilgiliydi. O rezil günden bu yana ilk kez sevinçten havalara uçuyordu. Böyledir işte tatlı intikam! Planından derhal oğullarına bahsetti ki kendisi uzaklarda, Amerika'dayken farkında olmadan baltalamaya kalkmasınlardı. Dediğine göre, yokluğunda, güvenlik sebebiyle Rachael'ın evinin elektriğinin kesilmesini emredecekti. Kendisi uzaklardayken, bölgeyi ziyaret etmemeleri konusunda uyardı onları, şayet sözünü dinlemezler de başlarına bir felaket gelecek olursa, kendilerinden başka suçlu aramamaları gerekiyordu. Onlara elbette ki söylemediği şeyse, Rachael'ın ayakta kalabilmek için odun ve kuru yapraklara bel bağlamak durumunda olacağıydı. Mahrumiyet ona bir ders verecek, kötülükle ve o utanmaz kadınlarla olan tüm bağlarını koparmaya mecbur edecekti. Şayet Rachael ile kadınlar arasında henüz bir bağ kurulmamışsa bile, kendisi ülkede yokken, bunu imkânsız hale getirmek istiyordu.

Aile konferansının ardından, Rachael'ın çiftlik hapishanesindeki elektriği kesildi. Dedikodu kazanı kaynamaya başladı. Rachael'ın hapishane çiftliğine bitişik tepelerde yaşayan ve yüksek duvarlara rağmen geceleri evi bir anlığına da olsa gören insanlar, kimi zaman Rachael'ın köşkünün dışında, kimi zamansa evin içinde, zifiri karanlıkta dolanıp duran bir ışık seçmeye başladılar, ışığı kimin taşıdığını göremediklerinden, bunun Rachael'ın sinsi sinsi dolaşıp küfürler eden hayaleti olduğuna kanaat getirdiler, ne dediğini açıkça duyamamalarının tek nedeni ise cümle âlem işitsin diye, kadının çiftliğinin dört bir köşesine yerleştirilmiş olan hoparlörlerden yükselen hiç bitmeyen şarkı idi.

Daha çok gayret edeceğim
Kalbimden kötülüğü uzak tutmaya
Tüm günahlarım için tövbe edeceğim
Efendim geri dönmeden evvel

Geceleri yürüyen ışık ve sonu gelmeyen şarkı nedeniyle, Rachael'ın uzun zaman önce öldüğü ve hayaletinin, intikam almak için, geceleri Hükümdar'ı ve Amerika planlarını lanetleyerek dolaştığı sonucuna vardılar...

15

Kamiti, "Ne yapacaksın?" diye sordu Nyawira'ya, genç kadın Eldares'te yaşanan olayları anlatmayı henüz bitirmişti.

"Seninle birlikte burada kalmak istiyorum, en azından birkaç gün."

"Ya seni buraya kadar takip ettilerse?"

"Karanlıkta kaçtım. Eldares'ten sıvıştığımı gören olmadı. Neye benzediğimi bile bilmiyorlar."

"Kaniuru biliyor. Sen ve Kaniuru aynı yatağı paylaştınız, ona siyasi kaçakların sığınak yerleri olarak tepeler ve ormanlardan söz etmiş olabilirsin."

"O ve ben Eldares Üniversitesi'nde öğrenciyken" diye açıkladı Nyawira, "arkadaşlarımla gitar çalıp Aburirya ve Afrika'daki neokolonyalist politikalardan konuşurduk çokça. Toplumumuzun sınıf yapısını, Aburirya siyasetini ve tarihini inceleyerek öyle çok geceyi uykusuz geçirdik ki! Yunity Mgeuzi-Bila-Shaka ile zaman zaman adını İngilizce olarak andığımız Luminous Pen-Scream-Revolution'ın kahramanlıklarının, biz öğrenciler ve gençler arasında günün konusu olduğu zamanlardı. Sürgünde olduklarından, onları şahsen tanımasak da devrimle ilgili ne demiş ya da ne yazmışlarsa hepsini okuyup, üzerlerinde konuşurduk. Gorki'nin *Ana*'sı gibi, okuduklarını söyledikleri kitaplar bile okuma listelerimize girerlerdi. Kaniuru bu konular hakkında pek açık değildi ama hep etrafımızda olur, zaman zaman araya girip muhalif birkaç söz ederdi. Tezleri yetersiz kaldığında ise bizlere *ayakları yere basmayan idealistler* derdi. Çoğunlukla yalnızca aramızda olur, sessizce bizi dinler, hiçbir görüş belirtmezdi. Ama ormanlar, dağlar ve sığınaklardan söz ettiğimizi hiç hatırlamıyorum."

"İnsanlar kalpleri bir atarken ve ortak bir gelecek hayali kurarken bir sevgili ya da eşle konuştukları her şeyi anımsamazlar. Kaniuru senin harekete mensup olduğunu anlamamış bile olabilir ama ikiyle ikiyi toplayınca tesadüfen gerçeğe ulaşır, tüm ayrıntılara ulaşamasa da zarar verecek kadar yaklaşır."

"Ne yapmalıyım sence?"

Tereddüt etmeksizin, "Eldares'e geri dön" dedi Kamiti.

"Ne?" diye sordu Nyawira, şaşırmıştı biraz.

"Evet. Eldares'e geri dön."

"Burada olmamı istemiyor musun? Birkaç günlüğüne bile?" diye sordu Nyawira, Kamiti'nin sözleri ve niyetinden kuşku duyuyordu.

"Sorun benim ne isteyip istemediğim değil. İçimden bir ses, seni şehirde bulamazlarsa bu tepelerde arayacaklar diyor, sırf dağlara kaçmak isteyebilecek başkalarını caydırmak için bile yaparlar."

"Neden sana bulaşmalarını istemediğini söylemiyorsun açıkça?"

Ses tonu karşısında irkilmişti Kamiti, suçlama da incitmişti.

"Sandığın gibi değil" dedi. "Güvenliğini önemsiyorum."

"Öyleyse ne yapmamı istiyorsun? Gidip de Eldares sokaklarında boy göstermemi mi?"

"En iyi sığınak, düşmanın burnunun dibinde olandır" dedi Kamiti.

"Gidip de karakola saklanmamı mı söylüyorsun? *İmkânı yok!*"

"Teslim olalım demiyorum. Burunlarının dibinde saklanalım diyorum."

"Biz" mi demişti yoksa kulakları aldatıyor muydu onu?

"'Biz' mi? Sen de mi geliyorsun?"

"Evet, Nyawira, bu defa arkada bırakmayacaksın beni. Nereye gitmeye karar verirsen ver, yanında olacağım."

"Tavrım ve şüphelerim için özür dilerim" dedi Nyawira, "az önce söylediğin şeyden de çok etkilendim. Ancak sırf benim hatırıma inanmadığın bir şeyi yapmanı istemeyeceğimi de bilirsin."

"Özür dilemen için bir neden yok" dedi Kamiti. "Ayrıldığımızdan bu yana konuştuklarımızı düşünüp duruyorum. Sen haklıydın. Toplumumuzu içine çeken kokuşmuş bir düzen var, bir şeyler yapmazsak, hepimiz o pisliğin içinde boğulacağız. İtiraf etmeliyim ki hareketin talepleri ve disipliniyle baş edemeyebilirim. Üye olmak isteyip istemediğimden de emin değilim. Ama kötülüğe karşı

verdiğiniz savaşta bir yol arkadaşı olur muyum? Evet. Ben ruhları görebilirim yalnızca. Kalbin esenliği ilgilendiriyor beni. Ama kutsal kitabın ne dediğini de bilirim: Beden ruhun mabedidir ya da buna benzer bir şey. Sağlıklı bir ruh için sağlıklı bir beden gerekir. Bir elin nesi var iki elin sesi var derler. Sen ve ben birlikte çalışabiliriz, sen bedenin meseleleriyle, ben de ruhunkilerle. Siz Eldares kadınları yolu gösterdiniz."

"Neden bahsediyorsun sen?" diye sordu Nyawira, bu kez gülüyordu."Hangi yolu?"

Kamiti, soru üzerinde düşünüyormuş gibi sessiz kaldı bir süre. Sonra bir şiirin dizelerini andıran sözlerle karşılık verdi:

Hakkında konuşulabilen, kendisi ifade edilebilen bir şey Tao değildir.
Hakikatin ismi asla ifade edilemez, söylenemez;
İfade edilebilen bir isim Tao'nun hakiki ismi değildir.
Tao hem isimlendirilebilen hem de isimlendirilemeyendir.
İsimlendirilemeyen hali ile var olan her şeyin kaynağıdır.
*İsimlendirilebilen hali ile var olan her şeyi doğurandır.**

"Affedersin ama nedir bu?" diye sordu Nyawira.

"Dizeler *Tao Te Ching*'den, İsa'nın doğumundan beş yüz yıl önce yaşamış Lao Tzu adlı Çinli bir kâhin tarafından yazılmış küçük bir kitaptan alınma. Tao. Yol. Daima yolun ortasından ilerle! Bizde de buna benzer bir deyiş yok mu?"

Nyawira, "Pekâlâ, bana evin yolunu göster. Ne zaman yola çıkıyoruz? Şimdi mi? Bugün mü? Yarın mı yoksa bir sonraki gün mü?" dedi aceleyle, içindeki sıkıntıdan arta kalanları kovalarken neşeli olmaya gayret ediyordu hâlâ.

"Bugün değil. Yarın değil. Sonraki gün de değil. Hazırlanmalıyız."

"Ne yapmalıyız dedin?"

"*Tulia! Tulia kidogo mama!* Geçen defa tam da burada yaptığımız son konuşmada ne söylemiştin bana? Kâhin olmamı. Seninle birlikte bu işe gireceğim, kendini benim ellerime bırakmanı istiyorum. Ne yapacağımızı ve nerede gizleneceğimizi açıklamadan önce

* Lao Tzu, *Tao Te Ching*, Notos Kitap, Üçüncü Basım Aralık 2017, İstanbul, Çev: Tahsin Ünal. (ç.n.)

doğanın ve yalnızlığın bizlere nelere öğretebileceğini görmeni istiyorum. Sadelik ve denge, Yol. Adını Orman Tıp Okulu ve Bitkisel Tedavi koy. Sana öyle ilaçlar göstereceğim ki gözlerin benim gördüğüm gibi görebilir hale gelecek. Ancak o zaman, eskiden belli belirsiz görürdüm ama artık apaçık görüyorum diyebileceksin."

Birkaç gün sonra, küçücük bir çalının bile ne kadar çok deva içerdiğini anlayınca, "Tüm bunları Hindistan'da mı öğrendin?" diye sordu Nyawira. Kamiti'ye göre tabiat bir eczane gibiydi tıpkı.

"Doğa her türlü şifanın kaynağıdır. Ancak mütevazı ve öğrenmeye istekli olmalıyız. Bilgimi, Batı Gat dağlarından, Kottakkal, Ernakulam gibi yerlerden Hintli şifacılarla, özellikle de siddhar şifacılarıyla olan temaslarım sırasında öğrendiklerimle destekledim. Bir siddhar bir şair ve bir kâhindir, ruhlara sükûnet verir ve aynı zamanda şifalı otlar uzmanıdır. Bedeninden ayrılarak başka varlıkların, hayvanların bile bedenine girebilme, kendi bedenine dönmeden önce de bir süre orada kalma gücüne sahip olduğu söylenir."

Nyawira, "Böylesi bir güçle neler yapabileceğimi düşünsene" dedi kahkaha atarak. "Devlet ajanlarının tam üzerime atlayacakları sırada, dokuz canlı bir kediye ya da bir kuşa dönüşür, süzülerek oradan uzaklaşırdım hemen."

Ağırbaşlı bir tavırla, "Gülünecek bir konu değil bu" dedi Kamiti, Nyawira şaşkın bir halde bakakalmıştı ona.

Bir gece, seviştikten sonra otların üzerine sırtüstü uzanıp sessizce sohbet ettiler. Kamiti, kimi zaman yalnızken, bedeninden ayrılıp gökyüzünde süzüle süzüle dolaştığından söz etmeyi düşündü ama siddhar şifacılarının sahip oldukları güçten konuşurlarken Nyawira'nın sesindeki tınıyı anımsayınca bundan vazgeçti.

"Gökyüzünü okuma da bir başka bilgi alanı" dedi Kamiti. "Yıldızlar, çöl ve düzlüklerde çobanlara kılavuzluk edermiş."

"Yalnızca çobanlara değil" dedi Nyawira. "Aynı yıldızlar bana da rehberlik ettiler çayırlıkta."

Gözlerini yıldızlardan ayırmaksızın, "Halkımızın, güneşin Tanrı olduğuna inandığını biliyor muydun?" diye sordu Kamiti.

"İlahlar daima düşüncelerini meşgul ediyor" diye yorumda bulundu Nyawira.

"Sana bir şey göstereyim mi?" diye sordu Kamiti birden. "Benimle dalga geçmeyeceğine söz ver ama."

"Bana bir şifalı ot daha gösterdin diye neden seninle eğleneyim ki?" dedi Nyawira, Kamiti'nin sesindeki heyecan merakını celbetmişti.

Nyawira'nın elinden tutup, onu bir grup firavun inciri ağacının yanına götürdü, dalları son derece alçakta olduğundan etrafındaki çalılıklardan ayırt edilemeyen birinin önünde durdular.

Kamiti Nyawira'nın elini bırakıp yere eğildi, bir şey alıp genç kadına uzattı. Ahşap bir insan figürüydü bu, ancak yüzünde öylesine yoğun bir ifade vardı ki bir an canlı olduğunu düşündü Nyawira. Sonra, bu figürlerden daha çok olduğunu gördü, yarısının üzeri çalılıklarla kaplıydı.

"Demek aynı zamanda da bir sanatçısın, bu yanından hiç söz etmemiştin bana" dedi Nyawira. Oyma figürleri tek tek yerden alırken, bir sanatçının elinden bir diğerinin eline düşmek için mi kaçtım diye düşünüyordu.

"Burada başladım" dedi Kamiti. "İnsan ormanda bir başınayken, evren ve yaradılış üzerinde düşünmek zorunda kalıyor. Düşüncelerim çoğunlukla Afrika tanrıları üzerineydi. Kendimi şu soruyu sorarken buldum: Neden kutsal kişilerin oyma figürlerinden oluşan bir Pan-Afrika panteonu yapmıyorum? Bana arkadaşlık ederler. Ruhum ve bedenim ürperdi, işe koyulduğumda sanki görünmez bir el ellerime rehberlik ediyordu."

"Hepsi de çok kudretli ve güzel görünüyorlar gerçekten, canlıymış hissi veriyorlar insana" dedi Nyawira. "Sana Wangai* adı verilmeli. Ama bize şu anda gereken bir parça uygulamalı sanat. Diktatörlüğe karşı verilen savaşta, gerçek ve somut olanın karşısına dikilme vaktim geldi."

"Pekâlâ, yarın sana uygulamalı sanat uygulayacağız o halde" dedi Kamiti.

Giysi yapmak üzere, kurutulmuş hayvan derilerini esnetip yumuşattılar, sivri uçlu ahşap parçaları, hayvan dişleri ve kuru dutlardan kolyeler yaptılar. Nyawira için, deri bir ceket ve ona uygun bir üst yaptılar, üzerine o kadar iyi uydu ki, bu kıyafetin içinde kendisini asla tanıyamayacağına yemin etti Kamiti.

"Böylece" dedi Kamiti, "Bay ve Bayan Kargalar Büyücüsü Eldares'te büyücülük işine başlamaya hazır."

---

* Kikuyu dilinde Tanrı'nın oğlu anlamına gelen bir isim. (ç.n.)

16

Kargalar Büyücüsü adı, Tajirika esaret altında işkenceyle sorgulanırken ikide bir zikredilip duruyordu. İşkencecileri tekrar tekrar aynı soruyu soruyorlardı, bu durum Tajirika'yı öylesine rahatsız ediyordu ki bir defasında, acıya ve daha fazla kırbaç yeme korkusuna rağmen, o sıralarda henüz adlarını bile bilmediği görünmez işkencecilerine şöyle seslenmişti:

"Size şu ana kadar anlatmadığım başka neyi bilmek istiyorsunuz? Yerleri ve gökleri yaratan odur mu dememi bekliyorsunuz?"

"Her şeyi anlat yalnızca. İlk kez ne zaman, nerede ve nasıl tanıştınız, o gün üzerinde ne vardı, tanıştığınız gün tamı tamına hangi sözcükleri kullandı, en önemlisi de tekrardan bir araya geldiniz mi?"

"Kiminle? Machokali ile mi yoksa Kargalar Büyücüsü ile mi?" diye sordu Tajirika, kafası karışmıştı artık çünkü Kargalar Büyücüsü ile yalnızca bir kez karşılaşmıştı.

Kargalar Büyücüsü ve hatta Machokali ile ilgili sorgulama yalnızca bir bahaneydi. İşkenceciler daha büyük bir balığın peşindeydiler: Kendilerini Nyawira'ya, kadın cinleri, dolayısıyla da geceleri, hapishane çiftliğinde sinsi sinsi dolaşarak civarda yaşayan herkesin gördüğü bir ışık olan Rachael'ın cinini uyandırmış olan kadına götürecek bir söz, bir jest peşindeydiler.

Aynı anda hem kadın hem erkek cinleri uyandırabilecek bir kadın olan Nyawira tehlikeliydi ve Aburirya için de bir tehditti. Ne şekilde olursa olsun onu ele geçirmek gerekiyordu, bu, Hükümdar'ın giderek artan bir ivedilik ve umutsuzlukla tekrarladığı, son kez de devasa kalem ve defteriyle resmi biyografi yazarı ile aralarında, kendisine eşlik eden Arigaigai Gathere'nin de dahil bulunduğu güvenlik ekibini kapsayan kalabalık bir maiyetle ABD'ye gitmek üzere uçağa binmeden birkaç dakika önce dile getirdiği emirlerin gereğiydi: Nyawira'yı getirin bana, her neredeyse, yeryüzünde ya da ruhlar âleminde, arayıp bulun onu!

Hikâyesine, "Doğru! *Haki ya Mungu*!" diyerek yemin etmek için ara verirdi A.G. "Hükümdar'a Amerika yolculuğunda eşlik etmek üzere özel olarak seçilmiş olan güvenlik ekibindeydim ve havalimanında yakınında duruyordum, Sikiokuu'ya şöyle dediğini duydum: Amerika'dan döndüğümde, şu kadını, Nyawira'yı kollarımda istiyorum..."

Üçüncü Kitap
Dişi Cinler

Birinci Kısım

1

Sizler, orada bulunanlar, hepiniz gelin ve Hükümdar'ın ABD ziyaretinde yaşananların öyküsünü anlatmada bize yarcımcı olun! Hiçbirimiz aynı anda hem Aburirya'da hem de Amerika'da olmadığımız için, bu masalın, kavrayışımızı kolaylaştıracak çok sayıda tanığa ihtiyacı var.

Amerika'da yaşananlara ilişkin bir hikâye dokumamızı sağlayacak pek çok kaynak var. Mesela, Hükümdar'ın tuhaf hastalığı hakkında Harvard'lı Profesör Furyk tarafından yazılmış olan makale... Bu makale bilgi açısından zengin olsa da, profesörün, hastalığa deva bulmak için verdiği mücadelelere ilişkin tuttuğu günlük daha da zengin. Hakikate dair ufak tefek bilgiler ciddi gazetelerin arşivlerinden, hatta hayal ürünü boyalı basından bile edinilebilir. Washington'daki Kongre Kütüphanesi dahil tüm dünyadaki kütüphaneler de belge bulma açısından işe yarayabilir. Başvurabileceğimiz bir diğer seçenek ya da ilave bilgiyse, tüm

dünyadaki görünmez internet kullanıcılarının yerel medyalarından yaptıkları yayınlar olabilir.

Söylemeye bile lüzum yok, kendi medyamız, ziyaretin ne kadar iyi gittiğini ve Cennete Yürüyüş hakkında bilgi almak isteyen Amerikalıların, Hükümdar ve maiyetinin çevresini nasıl sarmış olduklarını anlatmada ölçüyü biraz kaçırmış olsa da Amerika'dan gelen haberlerle büyük bir heyecana kapılmıştı. Hükümdar'ın yapmayı vaad ettiği konuşmanın, BM temsilcileri tarafından bile sabırsızlıkla beklendiği söyleniyordu. AMERİKA SÜPERGÜÇ OLSA DA DÜNYANIN SÜPER HARİKASI ABURİRYA'DA diye manşet atıyordu kimi ulusal gazeteler. Radyo ve televizyon da onlara ayak uydurmuştu. Öte yandan, Aburirya medyası seyahatin sonucunu öngörmede ikircikliydi çünkü, tıpkı kader gibi, son sözü Global Bank söyleyecekti ve Hükümdar da bu son sözü bekliyordu.

Bu nedenle, gerçek anlamda fikir sahibi olmakta güçlük çekeceğimiz olaylar, Aburirya'da cereyan eden olaylardı yalnızca, hikâyenin bu bölümü için, sayısız ayaklı gazetenin aktardıklarına güvenmek durumundayız ki o sıralarda ortalık Kargalar Büyücüsü'nün Santalucia'ya geri dönmüş olması ve onun şaşılası şifa ve kehanet güçleriyle çalkalanıyordu.

2

Bedensel bir hastalığı olup da şifa veremeyeceği tek bir Allah'ın kulu yoktu. Olan bitene kendi gözleriyle şahit olduklarına dair en kutsal şeyleri üzerine yemin eden kimileri, Kargalar Büyücüsü'nün herhangi bir hastalığı, nerede saklanıyor olursa olsun, bulup ortaya çıkaracağını iddia ediyor, bir yandan da alaycı bir ifadeyle, "Kargalar Büyücüsü'nden daha mı kurnaz sandın kendini!" diye mırıldanıyorlardı. Bu yüz kızartıcı yenilgiyi sezen hastalık, kurbanın bedenini derhal terk ediyor deniyordu. Anlatanlara bakılırsa, şifalı otların iyileştirici özelliklerine dair çok şey biliyordu çünkü kendisini bitkiye dönüştürüp bitki yaşamının sırlarına vakıf olmuş halde yeniden insan biçimine dönebiliyordu.

Bu söylentileri, müşterilerine verdiği tavsiyelerle Kamiti'nin kendisi de tetiklemiş olabilirdi: Tüm yaşam birdir ve tıpkı bir nehrin ya da denizin suları gibi akar. Bitkiler, insanlar, hayvanlar,

hepsi bölünmez bir yaşam ırmağından kendi paylarına düşeni alırlar, tıpkı hepsinin havadan soluk alması gibisi.

İşe Nyawira'nın evinde başlamışlardı ama yeni çok fazla müşterinin akın etmesi nedeniyle, düzlükte, Santalucia'nın dış mahallelerinden çok da uzakta olmayan bir noktaya çok daha büyük bir mabet inşa etmişlerdi. Modern Büyücülük ve Sihir Evi. Oraya verdikleri isim buydu. Kâhinlik, Ev'deki tüm faaliyetlerin merkezinde yer alıyordu. Müşterilerin çoğu tüm hastalıkların kökeninde büyünün olduğuna inanıyor, bir çeşit kehanet ayini olmadan düzgün bir tanının konabileceğini ya da rahatlama sağlanabileceğini tahayyül edemiyordu. Kusursuz bir sihir gösterisi istiyorlardı. Duruma göre, ya Kamiti ya Nyawira Kargalar Büyücüsü rolüne giriyordu. Aldıkları ücret zengin ve yoksul için aynıydı, ortalama bir çalışanın karşılayabileceğini düşündükleri miktardı bu. Ancak parası olmayanı da asla geri çevirmemeye özen gösteriyorlardı. Böyleleri, ilk fırsatta ödeyeceklerine söz verirler ve daima da sözlerini tutarlardı. Nyawira, bunu dürüstlükleri ve duydukları minnet nedeniyle mi yoksa yalnızca büyücü ve büyülerine karşı hissettikleri korkudan mı yaptıklarını hiçbir zaman tahmin edemezdi.

Kehanette bulunuyor olsalar da uygulamalarını akli, ruhsal ve bedensel rahatsızlıkların sosyal yaşamdan beslendiği felsefesine dayandırıyorlardı. Sağlıklı bir yaşam için gereken yedi tavsiye bile kaleme aldılar:

Bedenine iyi bak çünkü ruhun mabedidir o
Yediğine ve içtiğine dikkat et daima
Açgözlülük ölüme davetiye çıkarır
Sigara yaşamı, alkol de zihni esir alır
Yaşam, bitkilerin, hayvanların ve insanların
yararlandığı müşterek bir ırmaktır
İyi olan dengeyle gelir
Bir serap uğruna yaşamından vazgeçme

Chou Chinese Gourmet'de yedikleri bir akşam yemeği sırasında bu fikirle ilk ortaya çıktığında, "Uygun bir ad verelim bunlara" diye önermişti Kamiti heyecanla.

"Ne ad verelim?" diye sormuştu Nyawira. "Sağlıklı Bir Yaşam İçin Yedi Emir nasıl olur?"

"Ya da Yedi Şükran İlkesi" diye önerdi Kamiti. "Brilliant Kız Lisesi'nde şükran dualarını sen okurdun, öyle değil mi? Bu emirler yaşam için bir lütuf. Onlara senin adların olan Grace ve Mugwanja'yı verelim çünkü bu fikir senden çıktı."

"Artık Grace adını kullanmadığımı biliyorsun ama?"

"Tam da bu nedenle kullanmalıyız o ismi. Böylece bu ismin nereden geldiğini bir tek sen ve ben biliyor oluruz."

"Peki, o halde onlara Yedi Şükran Otu adını verelim. Ancak ikimiz de aynı emirlere bağlı kalacağımıza yemin edersek. Dediğimi yap, yaptığımı yapma diyenlerden olmak istemeyiz."

"Kabul" dedi Kamiti. "Bu kurallardan hiçbir zaman vazgeçmeyeceğime yemin ederim!"

Hastalarına Yedi Şükran Otu'ndan birer nüsha verdiler. İnsanların, akıl ve bedeni, kişiyi oluşturan bir bütün olarak düşünecekleri kutsal bir gün bile belirlediler. Muhtaçlara bir kâse çorba, fasulye, pilav ya da *ugali* ikram ettiler. Kutsal gün sebebiyle oraya gelen herkese ise Yedi Şükran Otu'nu ayrıntılarıyla açıklayıp, sağlıklı bir yaşamdan söz ettiler. Bu kutsal günü de Yol Günü adıyla vaftiz ettiler.

Bu ayin, insanların, Kargalar Büyücüsü'nün alt edemeyeceği hiçbir hastalık olmadığı yönündeki inançlarını güçlendirdi yalnızca çünkü hastalık koşarak kaçsa bile Kargalar Büyücüsü onu geçer, hangi deliğe girerse girsin, ruha bile dönüşse, büyücüyü, kendisini tesirli iksirlerle bekler halde bulurdu.

Böylece, muhtaçlar ve meraklılar mabede çekilir olmuşlardı.

3

Kimse, Maritha ve Mariko'ya ilk kimin Kargalar Büyücüsü'nden söz ettiğini tam olarak bilmiyor çünkü birkaç kez, Tanrı'nın işine akıl sır ermez, yerde ve gökte hikmetinden sual olunmaz dedikleri duyulmuşsa da, pazarları günah çıkarırken bir kez olsun mabetten bahsetmemişler.

Bu konudaki suskunluklarına rağmen, dedikodulara bakılırsa, mabede ilk olarak, Şeytan'a karşı verdikleri mücadelenin bir parçası olarak gitmişler. Zira, Kargalar Büyücüsü'nü Şeytan ayinlerinden Hıristiyan inancına döndürmek istiyorlarmış. Kimi ayaklı gazeteler, ikiliyi tapınağın yakınında devasa bir İncil ve haç taşır-

ken gördüklerini, çift mabede yaklaşırken giriş kapısının onları içeri almak üzere açıldığını ve sonra kendiliğinden kapandığını bile iddia ediyorlar. İkili, yerleşkenin içinde bulundukları sırada, ellerindeki İncil ve haçın, Hükümdar eşek sırtında Tüm Azizler'i ziyaret ettiği zaman ya da Eldares hadisesi meydana geldiğinde olduğu gibi kendi başlarına hareket etmeye başlamamaları karşısında afallamış!

Bir yardımcı ya da yardımcı olduğunu düşündükleri kişi onları nazikçe buyur etmiş, hatta onlara birer fincan çay teklif etmiş, yalnızca Kargalar Büyücüsü'nü görmek istediklerini söyleyerek hızla geri çevirmişler ikramı. Yardımcı, oturup beklemeleri için bir yer göstermiş onlara. Tam karşılarındaki duvarın ortasında kafesli, küçük bir pencere varmış, Kamiti'nin, müşterileri onların haberi olmadan dikkatle inceleyebildiği tek yönlü bir aynaydı bu. Bu pencere, yalnızca kehanette bulunabilmek için gelenlerin yüzlerini inceleme imkânı vermiyor, aynı zamanda olası belaları ve Nyawira'nın peşindeki düşmanca unsurları da saptamaya yarıyordu.

Kargalar Büyücüsü, yaşlı ziyaretçilerinin yüzlerini okumuş, kötülüğe karşı yegâne gerçek kalkanları olan haç ve İncil'i sıkıca kavramış bir halde oturmuş, etrafı inceleyen halleri hafiften hoşuna gitmişti.

Aynalı pencereyi açıp, "Sizi kapıma getiren nedir? Nedir canınızı sıkan?" diye sordu Kargalar Büyücüsü.

Maritha ve Mariko irkilmişlerdi çünkü az önce duydukları ses hiç de şeytani gelmiyordu kulağa, rüyalarında ve kâbuslarında tartıştıkları sese benzemiyordu. Yine de Hıristiyan şahitler olduklarına ve ruhları baştan çıkarana teslim olmayacaklarına açıklık getirmek için taarruza geçmeye karar verdiler.

"Öncelikle, büyü ve kehanete inanmadığımızı bilmeni istiyoruz" dedi Mariko açıkça.

"Benden ne istiyorsunuz?" diye sordu Kargalar Büyücüsü, belli etmemeye çalışsa da kafası karışmıştı.

"Seni Şeytan'ın yanına geri göndermek" dedi Maritha.

"Şeytan mı?" diye sordu Kargalar Büyücüsü. "Onu nerede ve nasıl bulacağımı bilsem bile ne diyeceğim ki ona?"

"Zinayı tasvip etmediğimizi" diye ekledi Maritha.

"Bedenlerimizin başkaları için yanıp tutuşmasına sebep olsa da..." dedi Mariko.

"Hem artık yaşımız da ilerledi..." diye araya girdi Maritha.

"Üstelik çocuk sayfasını da kapadık artık..." diye ekledi Mariko.

"Asla Şeytan'a uymayacağız" dediler bir ağızdan.

"Adem'le Havva'nın soyundan gelen bir insan bedeni gerçekte ne ister?" diye sordu Mariko, sanki soruları artık kendi kendisine sorar gibiydi. "Tıpkı en başta olduğu gibi, bugün, şimdi olan da Şeytan'ın işi değil mi? Başka insanlara baktığımızda arzuyla yanıp tutuşuyoruz ama eve döndüğümüzde bedenlerimiz buz kesiliyor. Şu çocuk şarkısı sanki bizi anlatıyor..." Maritha da ona katılmış, birlikte şarkı söylemeye başlamışlardı:

Başkasının olan
Açar iştahını
Sana ait olan
Kapar iştahını

Birbirlerine şarkı söylerken, birkaç saniyeliğine, kendilerine ait bir çocuk dünyasında gibiydi halleri, Kargalar Büyücüsü, hâlâ orada, kafesin ardında olduğunu hatırlatmak için hafifçe öksürmek durumunda kaldı.

Maritha ve Mariko, kendilerini, en son çocukken söyledikleri şarkıları söyler ve bundan da keyif alır bir halde bulunca afallamışlardı, kendilerini aptalca bir davranış içinde yakaladığı için azıcık da utanmış bir halde Kargalar Büyücüsü'nün yüzüne bakıyorlardı şimdi. Utandıklarını belli etmemek için onu dikkatle dinliyor, sorgulama yapmak yerine, sorulara karşı koymaksızın cevap veriyorlardı, bu durumun farkına varmaları zaman aldı.

"Aynı yatakta mı uyuyorsunuz?"

"Ah, evet, iki farklı yatakta yatma lüksüne sahip olacak kadar zengin değiliz" dedi Maritha.

"Ama şikâyetçi değiliz bundan" diye aceleyle ekledi Mariko.

"Sağ olduğumuz için Rabbimiz ve Efendimize şükran duaları ederiz" dedi Maritha ve bir kez daha şarkı söylemeye koyuldular:

Bir bir şükret elindekilere
Gör Tanrı'nın senin için yaptıklarını

Kargalar Büyücüsü ikinci soruyla durdurdu onları.

"Uykuya geçmeden önce yaptığınız son şey ne peki?"

"Tanrı'ya, bütün bir gün boyunca başımıza bir musibet gelmeden bize ve çocuklarımıza göz kulak olduğu için şükrederiz. Yaradan'a şükretmek için yeterli bir sebep değil mi bu?" dedi Mariko.

"Bilhassa da bu günlerde, ülkede bu kadar çok cinayet işlenirken" diye ekledi Maritha.

"Hiç kimse emniyette değil, kendi evinde bile" dedi Mariko.

"İşte bu nedenle, son sözlerimiz Tanrı'dan bize uykuda da göz kulak olmasını dilemek" dedi Maritha.

"Ve bizi Şeytan'ın oyunlarından korumasını dilemek!" dedi ikisi birden.

"Öyleyse ne istiyorsunuz?" diye sordu Kargalar Büyücüsü tatlılıkla, hayattan başka ne istiyor olabileceklerini merak ediyordu.

"Bedeni iyileştiren şeyi istiyoruz" dedi Mariko.

"Kalbi iyileştireni ise Tanrı'ya bırakıyoruz" dedi Maritha.

Kargalar Büyücüsü yüzlerine baktı, onlara karşı acıma yerine imrenmeye benzer bir şeyler hissetti. Bu ikisi öylesine derinden aşıklardı ki birbirlerine, düşünceleri bile benzer sözcük ve cümlelere bürünmüş halde çıkıyordu ağızlarından. Gelecekte kendileri için bir örnek teşkil edecek olan bu olgun aşk imgesini gelip görmesi için Nyawira'yı çağırmak geldi içinden. Ancak bu düşünceyi çabucak bir kenara itip, kendisini yeniden önündeki mevzuyla ilgilenmeye zorladı.

"İster eski ister modern olsun, büyü ve kehanete inanmadığınız için size nasıl yardımcı olabileceğimi gerçekten bilmiyorum" dedi Kargalar Büyücüsü. "İnsan, bir sözcük ya da bir eylemin gücüne inanmadığı sürece o sözcük ya da eylemden şifa bulamaz. Halkımız der ki iyi bir tavsiyenin kaynağı açıksözlülüktür ve bir hastalığın tedavisi söz konusu olduğunda tabular yolu tıkamamalıdır. Şimdi size bir sorum daha olacak. Yatmaya gittiğinizde kim kimi soyuyor?"

Birbirlerinden çekinmişlerdi, hem soru hem de birbirlerinin karşısında çıplak olma düşüncesi azıcık da utandırmıştı onları.

"Bu tip budalalıklar için fazla yaşlı olduğumuzu göremiyor musun doktor?" dediler bir ağızdan, onu bir büyücü değil de doktor olarak gördüklerini fark etmemişlerdi.

"Birbirinizin vücudunu, leke, yara, kitle ya da herhangi bir şey var mı acaba diye dikkatle hiç incelemediniz o halde?"

"Hayır!" dediler dürüstlükle, bedenlerinin bir sıcak bir soğuk oluşunu anlayabilmek için neden bunu yapmadıklarını merak ediyorlardı.

"Şimdi, size verilebilecek sihirli bir iksir yok bende" dedi Kargalar Büyücüsü açıklıkla. "Büyülü sözlerim de yok, yürüdüğünüz yolda ilerlemeye devam edin yalnızca. Ama nasıl yürüdüğünüze de dikkat edin. Hiç dans ettiniz mi çünkü edenler..."

Sanki Kargalar Büyücüsü onları hafife almış gibi, "Ah, gençken elbette ki dans ederdik" diye itiraz ettiler.

"Birbirimizin etrafında dönerdik, ta ki başkaları bizi izlemek üzere durana dek" dedi Mariko.

"Yani, 'Dans demek iki adımla bir dönüş demektir' diyen sizin nesliniz?" diye sordu Kargalar Büyücüsü.

"Evet ama artık yalnızca İsa'nın, kurtarıcımızın dansını ediyoruz" dedi Maritha.

"İsa'ya iki adım ve bir dönüş" diye ekledi Mariko.

"İnancınız adına dans etmeye devam edin" dedi Kargalar Büyücüsü kâhin tavrıyla "ve şayet inancınız izin verirse, şunu denemek isteyebilirsiniz. Eve döndüğünüzde, evde yağ olup olmadığına bir bakın. En iyisi hintyağıdır." Sonra birden, sanki aklına yeni bir fikir gelmiş gibi "Ama önce, evde yemekleri kim yapıyor onu söyleyin bana" diye sordu.

"Sen gerçekten de siyah adam mısın, doktor?" diye hızla sordu Mariko, soruyla hakarete uğramış gibiydi. "Hıristiyan olduk diye geleneklerimizden de vazgeçmedik ya! Yemek pişirme daima bir kadın işi olmuştur" dedi. Ama bu kez, Mariko'nun sözlerinin ardından evet ya da hayır demedi Maritha.

"İncil'de erkek yemek yapmamalı mı deniyor?" diye sordu Kargalar Büyücüsü.

"Hayır, hayır" dedi Maritha.

"Sadece âdet böyle" diye açıkladı Mariko.

"Değiştirmek isteyebileceğiniz tek bir âdet söz konusu o halde ki bu da Tanrı'yı gücendirmez" dedi Kargalar Büyücüsü Mariko'ya hitaben. "Bu aralar bir gün, karın için lezzetli bir yemek pişirmelisin, böylece o da senin elinden çıkan yemeği tatmış olur. Küçük bir sürpriz. Sonra bir mum alıp yak, yemek masasının üzerine koy

ve diğer tüm ışıkları azalt hatta tamamen kapat. Konuşun, hikâyeler anlatın birbirinize ya da sessizce yemeğinizi yiyin. Sizin için önemli olan hafif ışıkta birlikte yemek yemeniz. Sonra biraz su ısıtın. Birbirinizi soyun ve yıkayın. Ardından sırayla birbirinize yağla masaj yapın, dokunulmadık tek bir nokta, tek bir yara kalmamalı. Siz Hıristiyanlar değil misiniz beden Tanrı'nın tapınağıdır diyen? Hiç acele etmeyin. Gece sizin. Vücutlarınızda leke görecek olursanız ya bir doktora görünün ya da doğru otları almak için buraya, bana gelin."

Ellerinde sıkıca tuttukları İncil ve haçla, Kargalar Büyücüsü onları kuru kemikler, boncuklar ve deniz kabuklarının kullanıldığı, büyücülerin yapmaya meraklı olduklarını işittikleri herhangi bir büyü ayinine bulaştırmamış olduğu için mutlu ve rahatlamış bir halde ayrıldılar oradan. Belki de ellerindeki İncil ve haç caydırmıştı onu. Kutsal simgelerini yanlarında götürmüş olmaktan memnundular. Kargalar Büyücüsü'nün mabedinde görüp duydukları şeylere dair laflayarak ve büyücüyü uysal ve iyi huylu kılarak evcilleştirmiş olan kurtarıcının gücüne şaşırmaya devam ederek evlerine döndüler.

"Gözlerinde fenalık yoktu" dedi Maritha.

"Sesinde de fenalık yoktu" diye ekledi Mariko.

"Bize söylediği şeyi kendimiz akıl etmiş olmalıydık" dedi Maritha.

"Evet, doğruyu söyledi" dedi Mariko. "Atalarımız, insan kendi başının arkasını göremez derlerdi."

Rivayete göre, eve vardıklarında, birbirlerinin vücutlarında bulabilecekleri yaraları öyle bir merak eder haldelermiş ki ön hazırlıklara bile girişmemişler. Kapıyı içeriden kilitleyip yatak odalarına geçmişler. Onlarınki sonsuz iç çekiş ve iniltilerden oluşan nazik ve şefkatli bir arayışmış ve o yaşta bedenlerinin hem öylesine hafif hem de öylesine güçlü mutluluk kanatlarıyla havalanması mucizevi görünüyormuş.

O günden sonra Maritha ve Mariko her yere el ele gider olmuşlar, gözleri ışık, bedenleri gençlik saçıyor, özgüvenli yürüyüşleri yanlarından geçenleri cevapsız sorularla baş başa bırakıyormuş.

4

Böylece, Maritha and Mariko'nun bir pazar günü, Şeytan'la olan savaşları hakkında yeni ifşaatlarda bulunacakları duyurulunca, kiliseye düzenli gidenler de arada bir uğrayanlar da topu birden Tüm Azizler Katedrali'ne yollandılar. Aralarında, hâlâ yanmakta olan mumlarıyla İsa'nın Askerleri de vardı, Piskopos Kanogori tarikattan, bir zahmet dışarıda, avluda kalıp, nöbet tutmalarını istemek zorunda kaldı, yüzlerindeki apaçık hayalkırıklığını gidermek için de Şeytan'ın ifşa edilmekten nefret ettiğini ve toplantıyı bozmaya gelebileceğini söyledi onlara.

Mekân meraklılarla hıncahınç dolmuştu. Çiftin Şeytan'la olan son savaşı nasıl sonuçlanacaktı? Maritha ve Mariko, Şeytan tarafından tenlerini altüst etmek üzere kullanılan kişilerin kimliklerini nihayet açıklayacaklar mıydı?

Son zamanlarda onları yeni bir ışık içinde görmüş olanlarsa yeniden keşfettikleri gençliğin sırrını öğrenme umuduyla cemaate katılmışlardı.

Kısa süre içinde anlaşıldı ki, çift ürkütücü ya da utanılacak bir haber getirmemişti. Bedenleri artık başka bedenleri arzulamıyordu. Çok yakın zamanda Şeytan tarafından tehdit edilmişse de, Tanrı'nın kutsamış olduğu evliliklerinden hoşnutlardı. Yaşam umut demekti, pazar günleri günah çıkartma seanslarında, dualarıyla ve yanlarında olarak bu umudu canlı tutmalarına yardım etmiş olan tüm din kardeşlerine şükran duyuyorlardı, aydınlık, Şeytan'ın karanlığını alt etsin diye her gece nöbet tutmuş olan İsa'nın Askerleri'ni nasıl unutabilirlerdi? Sizler ıstırabımızı paylaştınız, şimdi de zaferimizi paylaşın:

Şeytan'ı yere sereceğim
Şeytan'ı yere sereceğim
Ona diyeceğim ki
Rahat bırak beni Şeytan
Ben iblislerden değilim

Maritha ve Mariko öylesine neşeli bir taşkınlıkla şarkı söyleyip dans ediyorlardı ki enerjileri tüm cemaate yayılmıştı. Çok daha tahrik edici bir netice bekleyip de aldatıldıklarını düşünenler bile kutlamaya katılmışlardı artık.

Yerden yükseklerde uçacağım
Göklerde süzüleceğim
Tanrı'nın mucizelerini seyrederek
Yeryüzünde hiç görülmemiş olan mucizeleri

Ancak zaferle sonuçlanan bu mevzudan en kârlı çıkan, ünü Eldares sınırlarını aşmaya başlayan İsa'nın Askerleri tarikatı olmuştu. Şeytan, ihtiyatlı davranmaları sayesinde Santalucia'dan defedilmişti, Maritha ve Mariko'nun Şeytan'a karşı zafer ilân etmiş olmaları, tarikatın bir keresinde Eldares sokaklarında Şeytan'la yüz yüze geldikleri, daha doğrusu onu arkadan gödükleri yönündeki daha önceki iddialarının hem kanıtı hem de doğrulanması idi. Şeytan Santalucia'dan kovulmuştu ama şayet dönmeyi düşünecek olursa şunu bilmeliydi ki İsa'nın Askerleri yanan fenerlerle nöbet tutuyor olacaklardı.

Şeytan'ın vaktiyle göründüğü üç çöpçüden biri olan Ruh Süpüren, yiğitler tarikatında birkaç kademe yükselmişti artık.

5

Maritha ile Mariko, Tanrı'nın bahşettiği bedenlerinde hiçbir lekeye rastlamayıp da yaraları yıldızlara dönüşünce, şifa için Kargalar Büyücüsü'nün mabedine gitmediler bir daha. Ne de Kargalar Büyücüsü'nü Hıristiyanlığa döndürme gereği duydular. Tüm bu yaşadıkları, onlara, yeryüzünde kavrayışa meydan okuyan şeylerin de olduğunu öğretmişti, onları kendi hallerine bırakmak en iyisiydi. Tanrı'nın işine akıl sır ermez, hikmetinden sual olunmazdı. Hem onlar kim oluyorlardı da Tanrı'nın gizemlerini sorgulamaya kalkacaklardı!

Evet! Tıpkı bir akşam, Kargalar Büyücüsü'nün iyi dileklerini iletmek ve çiftin iyi olup olmadığını öğrenmek üzere habersizce kapılarının önünde beliren, başı ve omuzları bir *kanga*'ya sarılı genç kadının gizemi gibi. Bu ilk ziyaretin ardından başka ziyaretleri de oldu. Çoğu kez acelesi var gibi görünüyor ve çok uzun kalmıyordu. Ama oyalandığı ve onları lafa tuttuğu zamanlar da oluyordu. Artık başkasının iyi dileklerini iletmek üzere geçerken uğramış gibi de yapmıyordu, Kargalar Büyücüsü'nden bahsetmiyordu bile. Dediğine göre, onların bilgeliğinden yararlanmak için

geliyordu. Asla özel hayatlarına burnunu sokmuyordu. Onlar da ona nereden gelip nereye gittiğini sormuyorlardı hiç. Genç kadının gelip gidişi Tanrı'nın işiydi onların gözünde.

Kanga'lı hanımı seviyorlardı. Sözlerini seviyorlardı. Şeytan'a karşı kazandıkları zaferin ardından gelen huzurun tadını çıkarıyorlardı.

Öte yandan, zaferlerinin büyük bir zafer olduğu konusunda neredeyse mutlak bir görüş birliği olmasına rağmen, her şeyi ince eleyip sık dokuyan, kıyaslayıp karşılaştıran, her şeyde kusur bulan birkaç şüpheci de yok değildi, başlarını sallayıp şöyle diyorlardı: Hımmm, Maritha ve Mariko'nun Şeytan'a karşı elde ettikleri galibiyetin, Kargalar Büyücüsü'nün dönüşünden yalnızca birkaç ay sonra gerçekleşmesi oldukça tuhaf değil mi? Yine de çiftin Kargalar Büyücüsü'nden bahsettiğini duyan olmamıştı, ayrıca kimse, zaferden önce ya da sonra, onları mabedin yakınında bir yerlerde görmüş olduğunu iddia etmiyordu artık.

Bir kez hariç. Ancak bu da birkaç yıl sonra gerçekleşecekti ve o zaman bile Maritha ile Mariko'yu mabedin yakınında gören olmayacak, peşindeki polislerden var gücüyle kaçan Kargalar Büyücüsü onların evinin yakınında görülecekti. İnsanlar, bu kalleşçe insan avını hatırlayınca bir an duraksayıp şöyle derlerdi: Görüyor musunuz? Kulağımıza çalınan dedikodularda bir gerçeklik payı vardı demek. Yoksa neden Kargalar Büyücüsü yolunun üzerinde bulunan onca evi pas geçip de yardım istemek için Maritha ve Mariko'yu seçsin? Üstelik o günlerde, Kaniuru'nun itlerinden kaçarken, bütün Santalucia halkının kendisine yardım etmekten şeref duyacağı apaçık ortadayken...

6

John Kaniuru adı, Cennete Yürüyüş'e başkan vekili olarak atandığı radyoda anons edildiği günden beri dikkat çekmeye başlamıştı ülkede. "Kaniuru mu?" diye soruyordu insanlar. Ne ad ama diye yorum yapıyorlardı. Kaniuru basına birkaç fotoğrafını gönderdi ama iki kişi önceden isim üzerinde hak iddia edince bir ihtilaf patlak verdi. Her ikisi de kazandı. Her ikisi de ismi korumaya devam etti. Yalnızca icraatlarınız ismin gerçek sahibinin kim olduğunu belirleyecek dedi hâkim. Gazetelerse kimin resmini basa-

caklarına bir türlü karar veremeyince hikâyeyi resimsiz olarak yayınladılar en sonunda.

Birkaç hafta sonra, yine radyodan, Kaniuru'nun Kuyruk Çılgınlığını Araştırma Komisyonuna başkanlık edeceği öğrenildi. "Aynı Kaniuru mu?" diye sordu insanlar. Bir kez daha, farklı farklı pozlarda ve boyutlarda birkaç resmini gönderdi Kaniuru ama gazeteler bu kez de haberi fotoğrafsız yayımladılar. Kaniuru öylesine öfkelenmişti ki çok sayıda editörü bizzat aradı. Neden resimlerinden hiçbirini kullanmamışlardı? Ona bir açıklama yapmak zorunda olmadıklarını söylediler. Kaniuru çok alınmıştı, bu editörleri düşmanı olarak görüyor, kendisini hüsrana uğramış gibi hissediyordu çünkü kıskançlık kaynaklı büyük bir kumpas olarak gördüğü bu konuda elinden gelen hiçbir şey yoktu o sıralarda.

Eldares Politeknik'teki öğretmenlik işini, bu mesleği katıksız bir perişanlık olarak hiçe sayarak bıraktı. Sonra yeni bir Mercedes Benz satın aldı, ödemesini peşin olarak yapıp bir de üniformalı şoför tuttu. Çifte atamanın hemen arkasından yaşam tarzının belirgin biçimde değişmesi, Kaniuru'nun Nyawira mevzusundaki rolüne dair insanların duyduğu şüpheyi doğrulamaktaydı, özellikle de Nyawira'nın bir zamanlar eşi olduğunu öğrenmelerinin ardından.

Kaniuru, kendisiyle gençlik kollarında çalışmış ama sırf Politeknik'te okutman olduğu için onu adam yerine koymamış olan üniversite hocalarını etkilemek için, çatkapı ev ya da işyerlerine gider, geçerken uğradığını, uzun kalamayacağını söyler, ayrılırken de şehre inmek isteyen olursa son model Mercedes'inde yeterince yer olduğunu söylemeye bilhassa özen gösterirdi. Yeni kavuştuğu nüfuzun farkında olarak, ona hasetçe bir hayranlıkla bakar, büyük adam derler, dostluklarını tazelemek ve gelirken de yanlarında ufak bir hatıra getirmek için kendisiyle yeniden nerede bir araya gelebileceklerini sorarlardı. Biz öğretmenler birbirimize sıkı sıkıya sarılmalıyız derlerdi. Ben öğretmen değilim diye düzeltirdi Kaniuru, yaptıkları gaf için derhal özür dilerlerdi. Bir zamanlar kendilerini ondan daha önemli zanneden kişilerin, gözüne girebilmek için karşısında yaltaklandıkları bu anların tadını çıkarırdı.

Aklına aniden bir fikir geldi. Neden içinde bulunduğu durumdan daha fazla keyif almasındı? Neden Nyawira'nın babası Matthew

Wangahu'nun, kendisini kızıyla evlenemeyecek kadar fakir saymış olan adamın evine bir ziyarette bulunmasındı? Belki de Nyawira orada saklanıyordu. Bir taşla iki kuş vurmuş olurdu böylece.

"Wangahu'lara" dedi, Mercedes'ini okşayarak, sanki araba bir atmış gibi onunla konuşuyordu.

7

Wangahu evinin dışında gıcır gıcır bir otomobilin durduğunu görünce, içinde bir bakan olduğunu sanıp karşılamak üzere aceleyle dışarı fırladı. Şoför araçtan inip arka kapıyı açtı ve selam verdi. Wangahu, Kaniuru'nun ortaya çıktığını görünce neredeyse yere düşüyordu ama adabımuaşeret hususunda iyi eğitim almış olduğundan yersiz bir şaşkınlık belirtisi göstermedi. Kaniuru'yu oturma odasına davet edip konuğu karşılaması için karısı Roithi'ye seslendi. Karısı ellerini önlüğüne silip konuğun elini sıktıktan sonra, Wangahu "Unutma, insan karnı aç birine ne var ne yok diye sormaz" dedi Roithi'ye. Karısı mutfağa döndü ve evdekilere tavuk hazırlamada kendisine yardım etmelerini emretti.

Wangahu, "Yeni görevlerinde başarılar dilerim" dedi Kaniuru'ya. "Halkımız, sıkı çalışan daima karşılığını görür der. Seni yeni makamında ziyaret etmeyi düşünüyordum ama sen önce davrandın, buna sevindim. Nyawira ile anlaşamamış olmanız, bizim de anlaşamayacağımız anlamına gelmez. Sen damatsın ve bu evde daima bir damada davranıldığı gibi muamele göreceksin. Şimdi, düşündüğüm şeyi eveleyip gevelemeden söyleyeyim. Global Bank Cennete Yürüyüş için finansman sağladığında, sen ve ben, kereste tedariği için anlaşma yapmak üzere kafa kafaya vermeliyiz. Ortak olabiliriz. Bir çeşit baba oğul ortaklığı, ha? Ne dersin?"

Düşmanca bir tavır bekleyen Kaniuru bu karşılamaya şaşırmıştı. Bugün böylesine düzgün konuşan adam, kızını, kendisine karşı gelip bir dilenciyle –bir zamanlar ona böyle demişti Wangahu– arkadaşlık ettiği için evlatlıktan reddedecek kadar ileri giderek, Nyawira ile evlenmesine rıza göstermeyen adamdı; ancak Kaniuru bunun, içinde bulunduğu ânın zevkini çıkarmasına engel olmasına müsaade etmeyecekti. Bir zamanlar alınmadığı salonda olmanın ve Wangahu'nun kendisiyle nazikçe hatta dengiyle konuşur gibi konuştuğuna tanık olmanın keyfini çıkarıyordu. Yine de

Wangahu'nun kendisini ancak Global Bank'tan para geldikten sonra görmeyi düşündüğünü söylemesinden hoşlanmamıştı. İhtiyar, bazıları kendisinden de varlıklı pek çok kişinin tanışmak üzere başkan vekili Kaniuru'ya çoktan ziyarette bulunduklarını fark etmemiş miydi? Kuşkusuz hepsi de birer "ziyaret zarfı" bırakıyordu giderken. Mercedes'ini nasıl almış olabileceğine dair en ufak bir fikri de mi yoktu bu ihtiyarın?

Wangahu'nun kendisine yaşatmış olduğu acıyı anımsadı Kaniuru, her ne kadar kendisini iyi karşılayarak doğru yönde bir adım atmışsa da yine de geçmişin sızılarını dindirmeyi düşünüyordu. *Ortaklık* sözü ile ona bir fırsat sunmuştu Wangahu. Boğazını temizledi, vakur bir hava takınmaya çalıştı çünkü yükselmiş olmasına ve Mercedes'ine rağmen, adamın duruşu nedeniyle az da olsa sinmiş gibi hissediyordu kendisini.

"Aslında beni buraya getiren sebeplerden biri de bu, ne demişler, erken kalkan yol alır" dedi Kaniuru, ardından, büyük bir derinliğe sahip olduklarına inandığı bir çift atasözünü de sözlerine ekledi. "Ama lafı ağzımdan aldınız, bunun için size teşekkür ederim. Ortaklığımızı hemen bugün, burada başlatalım. Bir iyi niyet göstergesi olarak, içinizden şehirdeki bir iki arsanızı bana devretmek gelirse buna hayır demem. Ya da bana kereste ticaretinizden birkaç hisse vererek başlayabilirsiniz işe. İyi niyetinizin ispatı olarak. Bana sorarsanız, bir iki arsa ya da birkaç hisse size Cennete Yürüyüş'ten gelecek olanların yanında hiç kalır."

"Evladım" dedi Wangahu aceleyle, sohbetin gittiği yönden telaşa kapılmıştı, "*Hurry and Hurry-it broke up the house of Harry and Harriet** der İngiliz halkı. Düşünmeden, acele karar almak iyi değildir. Global Bank finansmanı sağlar sağlamaz her şeyi ayrıntılarıyla konuşacağız. Bu arada, Hükümdar'ın ülkeye ne zaman döneceği belli mi?" diye sordu Wangahu, sohbeti arsa ve hisselerden başka yöne çekmeye çalışıyordu.

İngiliz atasözü hiç komik gelmemişti Kaniuru'ya. Daha önce hiç duymamıştı böyle bir söz, Wangahu'nun hemen oracıkta uyduruverdiğini de anlamamıştı. Nyawira ile olan evliliğinin sona ermesine üstü kapalı bir gönderme gibi gelmişti ona.

---

* İngilizcede acele etmek anlamına gelen *hurry* kelimesi ile *Harry* ve *Harriet* adlarının ses benzerliğinden yararlanarak kurulmuş bir cümle. Belli ki, acele işe şeytan karışır denmek isteniyor. (ç.n.)

"Peki" dedi Kaniuru, azıcık hüsrana uğramış bir halde, "nasıl isterseniz, ne derler bilirsiniz, acele eden ihtiyacı olan taraftır. Ama hatırlatayım, hikâyedeki kaplumbağa kadar da yavaş olayım demeyin sakın..."

Wangahu'nun içinden Kaniuru'ya yarışı kazananın aceleci tavşan değil, yavaş kaplumbağa olduğunu hatırlatmak geldi ama sonra vazgeçti. Kartlarımı açmadan evvel adamı buraya getiren şeyin ne olduğunu öğrenmeliyim diye telkinde bulundu kendisine, Kaniuru'nun Hükümdar'ın Amerika'dan dönüşüyle ilgili sorudan kaçındığını fark etmişti.

"Kaplumbağa hızıyla ilerleyelim demiyorum" diye açıkladı Wangahu. "Ancak İngilizcede *via media** denen şeyi bulmalıyız."

"Aslında, bu İngilizce değil, Latincedir" diye düzeltti onu Kaniuru.

"Öyle diyorsan öyledir. Öğretmen olan sensin."

"Eski bir öğretmen!"

"Peki, eğitimli olan taraf sensin, Latincedir diyorsan Latincedir. Nyawira'm evden ayrılmamış olsaydı, bunu Latinceden benim için çeviren o olacaktı."

"Beni buraya getiren bir diğer mevzu da bu" dedi Kaniuru. "Şimdi, Nyawira hakkında..."

"Ne? Bulundu mu? Tutuklandı mı? Öylesine hürmetkâr bir evlat nasıl bu hallere düştü?" diye sordu Wangahu, sesinde hem umut hem de umutsuzluk vardı.

"Hayır, hâlâ firarda. Nyawira'nın yasadışı bir yeraltı örgütünün üyesi olduğunu biliyor muydunuz?"

"Neden bana soruyorsun? Nereden bileyim ben? Tek bildiğimiz gazetede okuyup radyoda duyduklarımızdan ibaret" dedi Wangahu, bir kez daha sohbetin gidişatından telaşa kapılmıştı.

"Nyawira sizi ziyaret etmiyor mu?" diye sordu Kaniuru.

O sırada elinde bir tepsi dolusu yiyecekle Roithi içeri girmişti.

Tabakları masaya koyarken, "Söyle bana, bulundu mu o? Sağ mı?" diye sordu endişeyle.

"Şoförüme de biraz çay ve bir parça ekmek verebilir misiniz lütfen?" dedi Kaniuru sorusunu duymazdan gelerek.

"Kendisiyle ilgilenildi. Sadece çay ve ekmek değil, tavuk kanadı da verildi."

---

* (Lat.) Orta yol. (ç.n.)

"O halde oturabilirsin" dedi Wangahu karısına bir sandalyeyi işaret ederek. "Günümüzde erkek mevzuları ve kadın mevzuları diye bir ayrım yok. Kadınlar da itibarı hak eder. Bu evladımızın bizimle paylaşmak istediği şeyler var, kendi ağzından dinlemelisin."

"Nyawira bulunmadı henüz" dedi Kaniuru.

"Kızımızın kafasını kim ya da ne bu kadar karıştırdı?" dedi Roithi, gözleri yaşlarla dolmuştu. "Onca eğitim ve kitabın neticesi bu mu olacaktı?"

"Aynı rahimden hem hırsız hem büyücü çıkabilir derler" dedi Kaniuru, derin olmaya çalışarak.

"Sizden ne çaldı?" diye sordu Roithi sertçe. "Ne büyüsü yaptı size?"

"Beni dinleyin" dedi Kaniuru, bir tavuk budunun üzerinde kalan son parçayı koparırken. "Buraya, size hükümetin Nyawira'yı ölü ya da diri ele geçirmeye kararlı olduğunu söylemeye geldim. Size yardım etmek istiyorum ama size yardım etmeme izin vermelisiniz. Nyawira ara sıra burayı arıyor mu bana söylemenizi istiyorum. Yakın zamanda hiç aradı mı? Nerede saklanıyor olabileceğine dair bir fikriniz var mı? Ona karşı hiçbir hınç beslemiyorum. Ne yaparsa yapsın daima eşim olacağını hep söyledim."

"Gayet iyi biliyorsun ki Nyawira'yı uzun zaman önce, bana başkaldırdığında evlatlıktan reddettim ve..." Wangahu Nyawira'nın kendisine karşı çıkarak bir dilenci ile evlenmiş olduğunu söylemek üzereydi ama o dilenci, elinde ölüm kılıcı ve büyük bir servetin tohumlarıyla karşısında oturan adama dönüşmüştü. Bunun için de sözünü düzeltip şöyle devam etti konuşmasına: "... kendisini düzgün bir kilise düğünüyle evlendirmemi beklemedi."

Ancak sözünü çok geç düzeltmişti. Kaniuru ihtiyarın ne söylemeye niyetlendiğini çoktan sezmişti, uğramış olduğu hakaretin yeniden canlandığını hissetti.

"Nyawira'nın babası" dedi Kaniuru, öfkesini ve duyduğu acıyı güçlükle bastırabiliyordu, "ağıldaki iki boğa gibi birbirimizin etrafında dans etmeyi bırakalım. Sadede gelelim. Budur benim düsturum. Nyawira'nın başı belada. Ona yardım edebilecek tek insan benim. Sizin başınız ise daha büyük bir belada. Servetiniz tehlikede. Bu konuda ne yapmak istediğinize bir tek siz karar verebilirsiniz. İki çıkış yolu var. Yaptığınız işte hisse verin bana. İsmim, müşterek mülkiyet yoluyla servetiniz ve malvarlığınıza kalkan

olsun. Ya da Nyawira'yı teslim edin. Ona en küçük bir zarar gelmesin diye tüm bağlantılarımı seferber etme sözü veriyorum size. Onu hâlâ önemsiyorum ve bir gün sizler ve Tanrı tarafından kutsanmış düzgün bir düğünle yeniden dünya evine gireceğimizi ümit ediyorum."

"Genç adam, duymadın mı?" dedi Roithi, duyduğu öfke ve horgörüyü güçlükle gizleyebiliyordu. "Nyawira'nın burayı aramadığını duymadın mı?" diye ekledi açık bir dille.

Anasına bak kızını al diye düşünüyordu Kaniuru, Roithi sivri diliyle kendisine Nyawira'yı hatırlatmıştı. Kadının lafını sakınmaz tavrı huzurunu kaçırmış ve azıcık da korkmasına yol açmıştı.

Buna mukabil, Wangahu sakin, çok sakindi. Kaniuru'nun, servetinin tehlikede olduğuna dair söylediği sözler açıkça sarsmıştı ihtiyarı ama bu alçak herifin elini bir kez daha güçlendirmemek için kendisini tuttu. Malvarlığını koruyabilmek için Kaniuru ile ortak olma ihtimali midesini bulandırıyordu. Bu rezil her zaman malımın mülkümün peşinde oldu dedi kendi kendine, bu utanmaza tek bir hisse vermektense Nyawira'dan vazgeçerim daha iyi.

Daha az göz korkutucu görünen Wangahu'ya dönerek "Ne söyleyeceksiniz bu konuda?" dedi Kaniuru.

"Mal mülk ve ortaklık konularında" dedi Wangahu, kendisini zar zor kontrol ederek, "Global Bank'ı beklememiz gerektiğini açıkça söyledim sana. Nyawira'ya gelince, çocuklarımın anası ikimiz adına da konuştu. Öte yandan, devlete yakın kişi olarak, bizlere, Nyawira'nın yıkıcı faaliyetlerini desteklemediğimizi ispatlamak için ne yapmamız gerektiği konusunda tavsiye vermen gerekmez mi?"

Kaniuru, Wangahu'nun evinden Sikiokuu'nun daha da gözüne girmesini sağlayacak elle tutulur bir şeyle ayrılma konusunda umutsuzluğa kapılmıştı. Sikiokuu'nun en büyük dileğinin Hükümdar'ı havalimanında Nyawira'nın yakalandığı haberiyle karşılayabilmek olduğunu ve bundan kendisinin de kârlı çıkacağını biliyordu.

İlk peşine düştükleri gün onu nasıl da elinden kaçırmıştı! Bunu düşündükçe sık sık uykuları kaçıyordu. Arkasında iz bırakmadan nasıl sıvıştı diye kendi kendine öfkeyle soruyordu sürekli.

Birden aklına bir fikir geldi. Ya Wangahu ve karısı Roithi, Sikiokuu'nun makamına giderek, basın mensupları ve televizyon

kameralarının karşısında ağlamaklı gözlerle kızlarına teslim olması için çağrıda bulunurlarsa? Ve hatta çağrılarına uymayacak olursa onu evlatlıktan reddetmekle tehdit ederlerse?

"Güzel bir soru sordunuz" dedi. "Size yardımcı olabilirim. Hükümdar Amerika'ya gitmeden önce beni yalnızca Cennete Yürüyüş Komitesi başkan vekili olarak değil, aynı zamanda, yakın zamanda Eldares'te yaşanan kuyruk çılgınlığını araştıran bir komisyonun başkanı olarak da atadı. Komisyonun, istediği kişiyi ifade vermeye çağırma yetkisi var ve inanın bana, Nyawira'ya yakın çok sayıda insanın kapısını çoktan çaldık bunun için ve hepsi de kızınızın tüm bu kötülüklerin bir parçası olduğunu gösteren çok yararlı bilgiler verdi bize. Siz ikinize gelince, sizleri komisyonun karşısına zorla çıkarmak istemem. Daha önce dediğiniz gibi hâlâ damadınız sayılırım ve öyle de kalacağım. İş ortaklığı fikrine pek sıcak bakmadığınızı görebiliyorum. Bu sizin tek çıkış yolunuz. Mümkün olduğunca açık dile getirmeye çalışayım. Devletle işbirliği yapın, malvarlığınızı koruyun. Aksi takdirde, sizi bekleyen yıkım olacak."

Kaniuru planını anlatmaya başlar başlamaz Nyawira'nın annesi Roithi onu durdurdu. Ayağa kalktı ve parmağını ona doğrultup tehditkâr biçimde sallamaya başladı.

"Kızımı ihbar edeceğimi sanıyorsan yanılıyorsun. Yeryüzünde hiçbir kuvvet bana bunu yaptıramaz. Nyawira darağacına bile gitse yine de sahip çıkarım kızıma. Yaptıklarını onaylamıyorum ama bu, Aburiryaʻda başka herkesin temiz olduğu anlamına da gelmez. Hangi mal mülk, karşılığında kızımı feda edecek kadar kıymetli olabilir ki? Şayet Nyawira'nın babası Sikiokuu'yu yatıştırmak isterse, bunu bensiz ya da benim desteğim olmaksızın yapmak zorunda. Sizi saçmalıklarınızla baş başa bırakıyorum. Ben kiliseye gidiyorum" dedi ve son noktayı koyar bir havada odadan çıktı.

Ardında gergin, neredeyse sarih bir sessizlik bırakmıştı. Normalde, Wangahu'nun sözü kanundu evinde. Roithi pek çok konuda onun yargısına güvenirdi. Ama Wangahu da iyi bilirdi ki Roithi bir şeyi reddecek olursa fikrini asla değiştirmezdi.

"Eh, kendi kulağınla duydun" dedi Wangahu o nahoş sessizliği bozmak için.

"Kadınlar. Bir evi nasıl felakete sürükleyeceklerini kesinlikle biliyorlar" dedi Kaniuru. "Kendiniz de duydunuz, mal mülk umurunda değil. Küçücük bir miktarının bile nasıl bir çabayla bir

araya getirildiğinden haberi var mı acaba? İşte bunun için atalarımız kadınlara mülkiyet hakkı vermemişler."

Matthew Mugwanja Wangahu bu rezil herifi elleriyle boğabilir ve bundan pişmanlık duymazdı. Evinde bu şekilde konuşmaya nasıl cüret edebilirdi! Eskiden olsa bu serseriyi kapı dışarı ederdi. Öte yandan, Kaniuru'nun kadınlar hakkındaki değerlendirmesine bir yanıyla katılıyor olduğunu bilmek de onu kızdırıyordu. Hepsi aynıydı. En eğitimlisi bile. Üniversite mezunu kendi kızının başına açtığı şu işlere bir bak! Ya iflas edecek ya da bu alçağın daha fazla hakaretine maruz kalacaktı. Ve Roithi'nin, kaderlerini ellerinde tutan adamla nasıl konuştuğuna bir bak! Kendimi ve malvarlığımı korumak için ne yapmalıyım? Yardım istemek için başvurabileceği tanıdık bakanların sayısını hesapladı sessizce ama hepsi Hükümdar'la birlikte Amerika'daydı. Vakit kazanmaya çalışmalıydı.

"Kiliseye gitmek zorundayım" dedi Kaniuru'ya. "Verdiğin tavsiyeleri düşüneceğim."

"Nyawira'nın teslim olması için çağrıda bulunmaya ne dersiniz?" diye sordu Kaniuru, Wangahu'nun hisselerle ilgili konuya yanıt verdiğini düşünerek.

"Söylediklerime ekleyeceğim başka bir şey yok" dedi Wangahu.

8

Düzenli bir gelire kavuşunca, Nyawira'nın da desteğiyle ebeveynlerini ziyaret etmek üzere iki haftalık izne çıkmaya karar verdi Kamiti. Endişelenme, ben de Kargalar Büyücüsü olabilirim diye ona güvence verdi Nyawira.

Kamiti'nin ailesinin yaşadığı köyün adı Kiambugi yani İnek Çıngırağı Köyü idi çünkü geçmişte köyün zenginliğinin kaynağı inek ve keçi yetiştiriciliğiydi. Sığırtmaçlara, boynularına, sahibinin kim olduğunu gösteren farklı boy ve şekillerde çıngırakların asılı olduğu boğalar yol gösterirdi. Kamiti doğduğunda bu zenginlik kalmamıştı artık ama köy çocuklarının hoplaya zıplaya, ineklerin seslerini ve hareketlerini taklit ederek söyledikleri şarkıyı her zaman hatırlardı.

Yağ yağmur
Sana kurban edeceğim
Bir boğayı ve ötekini
Boynundaki çıngırakla
Güzel sesler çıkaranı

Annesi Nungari ile halk arasında Mwalimu Karimiri olarak bilinen babası iyice kocamışlardı. Kamiti onları sağlıkları yerinde bulduğu için memnundu. Onlar da Kamiti'yi gördüklerdi için mutlu olmuşlardı, Eldares'te nasıl olduğuna dair hiç haber etmeden bu kadar uzun süre uzaklarda kalmış olduğu için şaka yollu azarladılar onu. Kamiti, iş arayarak yollarda geçirdiği yıllardan söz etti onlara, onların zamanındaki ilkokul öğreniminin bugünün yükseköğreniminden daha üstün olduğu yolunda yorumda bulunarak güldüler çünkü eskiden ilkokul diplomasıyla öğretmen, hemşire, tarım eğitmeni ya da veteriner yardımcısı olarak iş bulabilirdi insan, iş bulmak için üç yıl boyunca yolları aşındırmak zorunda kalmazdı. Kamiti, kendisi için yapmış oldukları onca fedakârlığa karşılık, minnetini göstermek üzere onlara bir toprak alacağını ve üzerine modern bir taş ev inşa edeceğini söyledi. Bunu duyduklarına memnun olsalar da oğullarına, onun mutluluğunun her şeyden daha önemli olduğunu, köyde, üzerinde yaşamakta oldukları araziye ve ücret karşılığı başkalarının çiftliklerinde çalışmaya alışmış olduklarını hatırlattılar. Yaşamlarının zahmetli olmadığı konusunda güvence verdiler. Kazandığımız ikimize yetiyor gerçi ama modern, taştan yapılma bir evde, güzel bir yatakta uyumak ve süt veren bir iki ineğin de olduğu bir parça araziye sahip olmak da hiç fena olmaz hani.

Daha sonra, bir gece Kamiti ve babası verandada oturuyorlardı, Mwalimu Karimiri oğlunun ne iş yaptığına dair bilgi edinmeye çalıştı. Bize bir toprak alıp modern bir ev dikmekten söz ettin dedi babası. Nereden geliyor bu para? Hem bir işten bahsettiğini de duymadım. Yoksa yasadışı bir işe mi karıştın? Çok iyi bilirsin ki kötü yoldan kazanılmış tek kuruşa dahi el sürmem.

Kamiti tereddüt ediyor, Kargalar Büyücüsü olarak yaptığı yeni işten ona nasıl bahsedeceğini düşünüyordu. Babasının insanın içine işleyen bakışları vardı, bir kilometre öteden alırdı yalanın kokusunu.

Gerçeği olduğu gibi anlatmaya karar verdi ve Kargalar Büyücüsü adıyla bir iş kurmuş olduğunu söyledi Kamiti. Azarlanmayı beklerken babasının güldüğünü görünce afalladı. Öylesine şiddetli gülüyordu ki daha sonraları Nyawira'ya yanaklarından yaşlar süzülüyordu diye anlatacaktı Kamiti.

"Peki Kargalar Büyücüsü olarak yaptığın iş nedir?" diye sordu babası kahkahalar arasında. "Büyücülük mü? Biliyorsun, büyücülükten kazanılan paraya dokunamam. Beyazlar kendi ceza yöntemleriyle gelmeden önce büyücüler yakalandıklarında diri diri yakılırlardı. Ne yapıyor bu Kargalar Büyücüsü tam olarak?" diye sordu yaşlı adam bir kez daha.

"Kimseyi öldürmüyorum, şayet düşündüğün buysa. Kötüleri değil, kötülüğün kendisini cezalandırıyorum diyelim yalnızca. Bir şifacıyım ben. Yaralı bedenleri ve huzursuz ruhları iyi ediyorum. Kâhinliği ben seçmedim, o beni seçti." Kısaca mabedin nasıl ortaya çıktığını anlattı babasına.

Kamiti hikâyeyi bir bir anlatınca, babası giderek ciddileşti. Sonra birden ayağa kalkıp müsaade istedi, bir süre sonra geri geldiğinde daha sakindi.

"Dinle beni oğlum" diye girdi söze. "İnsan iradesi Tanrı'nın iradesini miras bırakamıyor. Gülmekten neredeyse boğulacakken nasıl böyle ciddileştiğimi soruyorsun belki kendi kendine. Önce yalnızca şaka yaptığını sandım, bu nedenle de sözlerini kahkahayla karşıladım. Ama sen anlattıkça söylediklerinde ciddi olduğunu anladım ve kendimi sorgulamaya başladım. Bir defasında bana aile tarihimizi sorduğunu hatırladım. Neden öğrenmek istediğini pek anımsamıyorum. O zaman, üstü kapalı biçimde kabilemizin tuhaf geçmişine ve talihine değinmiştim yalnızca. Anlatayım sana. Miti kabilesi çok kudretli idi. Ama yıllar içerisinde köle baskınları, sömürgecilerin girişimleri ve dünya savaşları nedeniyle dağıldı. Kendi yurdumuzda daima barış istedik ama elimize geçen tek şey savaşın yol açtığı acılar oldu. Dört bir yana savrulmamış olsaydık ne olurduk acaba? Ama dökülen su yeniden biraraya gelmiyor.

"Bir yanımız, çoğunlukla ormanda yaşamış ve zamanla ormanı çok iyi tanır hale gelmiş olan avcıların soyuna dayanmakta. Neredeyse tamamı şifacıymış. Tek bir hastalık yokmuş ki tabiat gereken yaşam suyunu vermemiş olsun. Yalnızca şifacı da değil-

lermiş, bazıları sıradan gözlerin göremeyeceği gizleri görebilme yetisine de sahipmiş. Kimisi tıpkı kuşlar gibi uçabiliyormuş. Mesela ismini aldığın büyükbaban Kamiti wa Kienjeku! Kimi zaman kendisini insanların tırmanmasının mümkün olmadığı bir dağın zirvesinde ya da yüzmeyi bilmediği halde bir gölün ortasında bulurdu. Onun hikâyesini ayrıntılarıyla anlatmadım hiç çünkü onun izinden gitmeni istemedim. Fedakârlık yaptık, bunun olmasını önlemek için seni okula gönderdik. Ama bugün sen bana büyük bir ders verdin. Ya da hiç kimsenin asla unutmaması gereken bir şeyi hatırlattın: Tanrı'nın iradesi insanın iradesini daima alt edecektir."

"Büyükbabam nasıl öldü?" Kamiti bunu bilmek istiyordu. Geçmişte, yaşlılıktan, kaza eseri ya da hastalık nedeniyle öldü gibi muğlak cevaplarla başlarından savmışlardı onu. Bu kez babası açık konuşuyordu. Büyükbabası Kamiti wa Kienjeku bağımsızlık savaşında Britanyalılara karşı mücadele veren güçlerle çalışan kutsal bir kâhin, ruhani bir liderdi. "Savaşçılarla birlikte dağlarda yaşar, onlara birbirleriyle nasıl barış içinde yaşayacaklarını, anlaşmazlıklarını nasıl çözüme kavuşturacaklarını, birlikleri nasıl savaşa süreceklerini öğretir, düşmanla çarpışmalarının ardından onları kötülükten arındırırdı. Her patikayı, her bitkiyi, yaşayan her canlıyı bilirdi. Orman yollarını kimse büyükbabandan daha iyi bilmezdi. Bir gün Britanyalılar tarafından vurularak öldürüldü ama cesedi hiçbir zaman bulunamadı. Kimileri hâlâ hayatta olduğuna ve ruhunun, geçmişteki çabalarımızın asla unutulmamasını sağlayarak Aburirya üzerinde dolaştığına inanıyor. Görüyorsun işte, insan iradesi Tanrı'nın planlarını değiştiremiyor" diye tekrarladı babası.

Nasıl olmuştu da kendi babası kâhin olmamıştı? Bunu merak ediyordu Kamiti.

"Oğlum" dedi babası, "kâhinler bizim ötemizdeki güçler tarafından seçilir."

"Peki insan seçilmiş olduğunu nasıl anlar?"

"Bizde kâhinler ellerinde bir deniz kabuğu ile doğarlar ve sen evladım, doğduğunda minicik avucunda bir kabuk tutuyordun."

Bu açıklamanın ardından aralarında bir sessizlik oldu, her ikisi de kendi şahsi düşüncelerine gömülmüş, konuşulanları düşünüyordu. Sonra Kamiti, seçilmiş kişi olarak doğduğunu neden

kendisine söylemediklerini sordu babasına. Neden büyükbabasının yolundan gitmesine müsaade etmemişlerdi?

"Kutsanmış olmanın da bir bedeli vardır, biricik evladım hazır ve istekli olmadıkça bu yükü taşısın istemedim..."

"Nedir o bedel?"

"Sahip olduğun bu Tanrı vergisi yeteneği üzerindeki giysiler, yediğin yemek ve içinde yaşadığın evin ötesindeki dünyevi zenginlikleri elde etmek için kullanamazsın. Giyecek, yiyecek ve barınak, hepsi bu kadar."

"Peki ya böyle biri servet edinirse ne olur?"

"Her şey olabilir. Bir gün uyandığında, kendisini bilmediği diyarlarda, malından mülkünden, yakınlarından, arkadaşlarından uzakta, yabancılar arasında, tıpkı sürgündeki bir peygamber gibi bir başına amaçsızca dolaşırken bulabilir. Ya da bir uyanmış ki evi yanıyor. Gerçek ıstırabın ne olduğunu anlamaları için acı çekerler. Gerçek sefalet neymiş anlasınlar diye yoksulluğa düşerler. Bir kâhin başkalarına hizmet etmek için kendisini inkâr eder. Sen de hayatını herkes gibi yaşayabil diye bu yükü sırtından alabilmeyi umut etmiştim. Ama gördüğün gibi tüm çabalarım boşa çıktı. Tanrı'nın iradesi galip geldi yine."

"Peki ama sağlıklı bir beden ve kötülükten arınmış bir ruhtan daha büyük nasıl bir servete sahip olabilirdim ki?" diye kibarca itiraz etti babasına.

Tam o sırada annesi Nungari gelmiş ve son sözlere kulak misafiri olmuştu, Kamiti'ye şefkatle çıkıştı.

"İnsanın kendi yuvasından daha büyük bir servet yoktur. Bir yuva demek karı-koca ve çocuklar demektir. Yoksa toprağa girdikten sonra mı büyükanne olacağım?"

Kamiti, "Anne, sevgilimin beni reddettiğini illa hatırlatmam mı gerekiyor sana?" diye şaka yollu karşılık verdi annesine.

"Annenin kalbini tutuşturmak için eve hiç getirmediğin bu sevgili de kim?"

"Margaret Wariara. Bir anlaşma yapalım mı? Wariara'nın evine gidip ona yalvarmaya ne dersin?" diye ekledi Kamiti ve güldü ardından.

Anne ve babası ürkütücü biçimde sessizliğe büründüler.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Bilmiyor musun?"

"Neyi?"

"Margaret Wariara eve tam anlamıyla iliği kemiği kurumuş, bitik bir halde döndü. Son nefesini tüm köyün gözü önünde verdi."

O gece Kamiti'nin gözüne uyku girmedi, Wariara'nın görüntüsü aklından çıkmıyordu. Bu nedenle, ertesi gün birlikte okula gitmiş olduğu genç bir adam uğrayıp da onu köyde yürümeye davet ettiğinde Kamiti derhal kabul etti. Köyde bir gezinti, taşra dinginliğinde bir gezinti, çocukluğundan mutlu anları canlandırmaya doğru bir gezinti bu acıyı ve kaybı silip süpürecekti. Eski günleri yâd ederek, ilkokul ve ortaokuldaki arkadaşlarını hatırlayıp, bazısının isimlerini anımsayarak başladılar sohbete. Ama gezinti kederini daha da derinleştirmekten başka bir işe yaramadı. Kimin adını andıysa arkadaşı bir mezarı gösteriyordu yalnızca. Kendi yaşındaki erkek ve kadınlar çekip gitmişlerdi bu dünyadan. Öylece. En sonunda, birilerini sormayı bıraktı çünkü cevapları köyün çevresinde sıra sıra dizili çok sayıda eski ve yeni mezarda yatmaktaydı, aynı ölümcül virüsün kurbanıydı hepsi.

Eldares'e döndükten sonra, "Mesele artık kentle ilgili değil" dedi Kamiti Nyawira'ya. "Yaşlıların gençleri toprağa vermek zorunda kalması korkunç bir şey. Ama birbirini gömecek gencin de yaşlının da olmaması, işte bu daha da korkunç."

9

Kamiti'nin Kiambugi'de geçirdiği hafta boyunca mabette tek başına Kargalar Büyücüsü olmak son derece zahmetli gelmişti Nyawira'ya. Bedensel, zihinsel ve ruhsal sorunlarla gelen öyle çok müşteri vardı ki güç bela gazeteleri okuyacak vakti bulabiliyordu. Bir daha asla Kamiti'nin bu kadar uzun süreliğine uzaklaşmasına izin vermeyecekti. Yalnızca bir gün belki ama iki koca hafta asla!

Bir gün bir müşterinin, bekleme odasında *Eldares Times* okuduğunu fark etti ve başlıklara göz ucuyla bakmadan edemedi. Birden öylece kalakaldı, kalbi durmuş gibi hissediyordu. Daha iyi görebilmek için gözlerini ovuşturdu ama görmeyle ilgili bir sorunu yoktu.

Kendisine bakmakta olan resim, Sikiokuu'nun yanı başında duran babasının resmiydi. Manşet, BİR BABADAN KIZINA: EVE DÖN YOKSA... diye bas bas bağırıyordu. Müşteriden gazeteyi

ödünç istemeyi düşündü ama sonra vazgeçti. Ya bir tuzaksa? Hiçbir şey fark etmemiş gibi yaptı ama sonra bir yardımcısını kendisi için bir nüsha almaya gönderdi.

Haber, başlığa ilişkin ayrıntıları içeriyordu yalnızca ama yine de varoluşuna bir saldırıydı. Babası saklandığı yerden çıkıp teslim olmaya çağırıyordu onu, bu sayede minnet ve hayır duasını kazanabilecekti.

"Tüm dünya bilsin ki şayet bir hafta içinde teslim olmazsan artık baban olmayacağım çünkü ben Göklerdeki Tanrı'ya ve burada yeryüzündeki Hükümdar'a sadığım."

Nyawira babasıyla her zaman her konuda anlaşamasa da ona derin bir sevgi ve saygı beslerdi, yollarını böyle alenen ayırma olasılığı ise acı verici ve aşağılayıcıydı. Kaniuru'ya olan aşkını dile getirdiğinde babasının verdiği karşılığı anımsayınca, daha kaç kez reddedecek beni diye sordu kendisine. Öte yandan, Kaniuru'nun karakterine ve niyetine ilişkin hükümlerinde haklı çıkmıştı. Bu defa da bir bildiği olmasın diye kıvranıp duruyordu. Ya Kaniuru ile olan ilişkisinden pişman olduğu gibi, bu değişim politikalarına bulaştığı için de pişman olursa günün birinde? Öte yandan, annesinin resimde ya da haberde olmaması görünenden daha fazlası olduğunu hissetmesine yol açmıştı.

Okudukça bazı şeyler açıklığa kavuştu. Haberde, Sikiokuu'nun, hükümetin Nyawira'yı ve Halkın Sesi Hareketi'nin liderlerini ele geçirme gayretleri çerçevesinde altına bakılmadık taş bırakmayacağı yönündeki bir açıklamasına da yer verilmişti. Sikiokuu, alameti farikaları olan plastik yılanlara gönderme yaparak, sürüngenler diye tanımlıyordu onları. Un ufak edeceklerdi hepsini.

Babasının ne zaman ve nasıl Sikiokuu'ya katılmış olabileceğini düşünmeye başladı. Sırf kızını reddetmek için, işini gücünü bırakıp onca yol teperek Sikiokuu'nun makamına gitmiş olabileceğine pek inanası gelmiyordu. Matthew Wangahu statükoya inanıyor olabilirdi ama mensup olduğu sınıfın geri kalanı gibi, servetini, kamu fonlarından yararlanarak, tabiri caizse halktan çalarak değil, kendi çabasıyla yapmış olmakla iftihar ederdi. Hatırı sayılır bir baskıya maruz kalmadıkça kızını alenen reddetmeye asla tenezzül etmezdi.

Bir diğer sütunda Sikiokuu'nun, Bay Kaniuru'dan Cennete Yürüyüş'ün başkan vekilliği ile Kuyruk Çılgınlığını Araştırma

Komisyonu başkanlığı ofislerini resmi olarak açmak üzere bir davet aldığı belirtiliyordu. Açılış törenlerine ilişkin tarih ve planlar daha sonra ilan edilecekti. Kaniuru'nun resmini basmamışlardı ama yine de sahip olduğu çifte yetkiye dayanarak, tüm Santamaria ve Santalucia sakinlerine, özellikle de şarkıcı ve dansçılara, Bakan Silver Sikiokuu'yu karşılamak üzere hazır olmaları çağrısında bulunuyordu. Ayrıca, Nyawira'nın ortaya çıkarak, ihtiyar ana babası dahil tüm sevdiklerinin içine su serpmesini istiyordu. Ortaya çıkmasının, Araştırma Komisyonu açısından da faydalı olacağını belirtiyordu.

Nyawira olanları anlamaya başlamıştı. Kaniuru'nun bu işin peşine düşme şevki ortadaydı. Kaniuru'nun Araştırma Komisyonunun başkanı olarak atandığını duyduğu andan itibaren, yeni yetkilerini aileleri yıldırmak için kullanmaya muktedir olacağını biliyordu ama kendi ailesinin felakete ilk uğrayanlardan olacağını pek tahmin edememişti.

Durumun ironisi şaşkına çevirmişti onu. Yeni aşkı Kamiti ebeveynlerini ziyaret etmek için uzaklardayken, eski aşkı Kaniuru kendi öz babasını, evladını reddetsin diye şehre gitmeye mecbur bırakmıştı. Durumu kurtaran tek şey, annesinin bu işe karışmamış olmasıydı, Nyawira içinin şükran gözyaşlarıyla dolduğunu hissediyordu.

Ancak ansızın öfkeye kapıldı, içinde isyan duygusu uyanmış, görünmez bir varlığın karşısında sesli biçimde kendi kendine konuşmaya başlamıştı. Ne yaparsan yap Kaniuru, Araştırma Komisyonunun karşısına asla çıkmayacağım.

10

Tajirika, Kuyruk Çılgınlığını Araştırma Komisyonunun karşısına çıkma çağrısı alıp da üzerinde Kaniuru'nun imzasını görünce küplere bindi. Komisyona başkanlık ediyor olsa da aslında onun vekili, yani kâtibi değil miydi Kaniuru? Ast-üst ilişkisi gözetilmeliydi nihayetinde. Kaniuru'ya kendisinin patron olduğunu göstermeli, aynı zamanda da amirlerine karşı tevazu içinde olması ve itaat etmesi konusunda bir ders vermeliydi ama nasıl? Celbi paramparça edip aynı zarfın içine koymayı, üzerine de *Gönderene İade* yazmayı düşündü.

Aklına başka bir fikir geldi. Neden Kaniuru'ya, vekil olarak görevlerini görüşmek ve Cennete Yürüyüş'ün önemini kafasına iyice sokmak üzere onu kendi ofisine çağıran bir mektup yazmıyordu? Sahneyi zihninde canlandırdı. Kaniuru odasına girer girmez, ona celp kâğıdını gösterir ya da en iyisi, kâğıdı paramparça edip kâtibin suratına fırlatırdı. Kaniuru korkudan tir tir titrerken, Tajirika gülümseyerek ona doğru ilerler, dostane bir hareketle omzuna hafifçe vurarak onu affettiği mesajını verirdi, bunun, vekille amiri arasında bir şakalaşma olduğunu belirtip, titremekte olan iş arkadaşına güvence verir ve mesele orada kapanırdı. Sonra birden, yeni konumunu tasdik eden antetli, resmi bir kâğıdının ya da mührünün olmadığını fark etti. Yalnızca Dışişleri Bakanı'nın ya da bizzat Hükümdar'ın bunları çıkarma yetkisi vardı ve onlar da halen Amerika'daydılar. Öyleyse, Kaniuru'nunkileri kim onaylamıştı? Bu ne oldum delisi kendi kafasına göre hareket etmiş olmalıydı. Ne yapmalıydı? Sikiokuu'yla görüşüp adamı ele mi vermeliydi?

Bu olayın üzerinden bir iki gün geçmişti ki henüz bir eylem planı bile hazırlayamadan, Sikiokuu'nun, Araştırma Komisyonu ve Cennete Yürüyüş vekilliği makamlarının açılışını yapmaya hazırlandığını okudu. Duyduğu güvene ufak bir korku süzüldü sinsice. Ülkenin idaresi artık Sikiokuu'nun elindeydi, Svahili halkının dediği gibi *Paka akienda panya hutawala.* Kedinin yokluğunda hükümdarlık eden fare tarafından bir çırpıda mideye indirilebilirdi. Ama sonra bu korkuları kovdu zihninden. Sikiokuu'nun Cennete Yürüyüş'ün başkanına yapabileceği bir şey yoktu çünkü bunun Hükümdar'ın özel temsilcisinin işine karışmaktan bir farkı olmazdı. Yine de Kaniuru ile ilgili farklı bir eylem planı benimsemeye karar verdi.

Vekilini ziyarete gidecekti ama celp kâğıdında belirtilen gün olmayacaktı bu, patronla vekilinin birbirini daha iyi tanıması için yapılmış kısa bir ziyaret olduğunu söyleyecekti Kaniuru'ya.

Böylece, celp kâğıdında belirtilen gün geldi geçti. Tajirika ziyaretini bir sonraki haftaya ertelemeye karar verdi. Ama ertesi sabah uyanınca fikrini değiştirdi, en iyisi, hemen o gün oraya gitmek ve Kaniuru'yu bir an evvel hizaya getirmekti.

İkindi vakti, şoföründen kendisini Kaniuru'nun ofislerinin bulunduğu caddeye götürmesini istedi. Arabada, kendi otoritesini kurmaya ve zıpçıktı çalışanını bastırmaya yarayacak sözcükleri

zihninde toparlamaya çalıştı ama kaygısı buna engel oldu. Şoförüne, arabayı Rais Bulvarı'na park edip beklemesini söyledikten sonra bile Kaniuru'ya atacağı fırçayı formüle etmekle meşguldü hâlâ. Yolu uzun adımlarla geçti. Giriş kapısı kocaman, kapalı bir avluya açılıyordu. Avlunun sonunda, her birinin kendi girişi bulunan iki tane ikişer katlı bina vardı. Birinin üzerinde KUYRUK ÇILGINLIĞI KOMİSYONU OFİSLERİ, diğerinin üzerindeyse CENNETE YÜRÜYÜŞ BAŞKAN VEKİLİNİN OFİSLERİ yazılıydı. Tajirika'nın bakışları ikinci tabelanın üzerinde dondu kaldı. *Vekil* kelimesi öylesine minicik harflerle yazılmıştı ki neredeyse görünmüyordu, okuyan kişi çok yaklaşmadıkça ne yazdığını çıkaramazdı. Buna mukabil, *başkan* kelimesi, uzaktan bile kolaylıkla okunabilsin diye büyük harflerle ve renkli olarak yazılmıştı.

Tajirika'nın ilk tepkisi kendisini suçlamak oldu. Neden Cennete Yürüyüş başkanlığı için ayrı bir ofis açmayı düşünmemişti? İçini haset, öfke ve hüsran kemiriyordu adeta. Kaniuru neden *vekil* kelimesini okuyanları kendisinin gerçek başkan olduğunu sanmaya itecek biçimde küçültmüştü?

Sonra avluda bekleyen insanları inceledi. Kamuya açık alanlardaki kuyruk uzunluğuna ilişkin yeni kararnameye uygun biçimde, beşli gruplar halinde duruyorlardı. Öfkesi daha da arttı. Aralarından bazıları, ellerinde tanışma zarflarıyla kendi ofisine de gelmiş olanlardı. Demek iltimas peşindekilerin trafiği kendi mekânından vekilinin mekânına kaymıştı! Demek o, Tajirika artık bu nedenle kendisiyle tanışmak isteyenlerden telefon almaz olmuştu! Demek bu nedenle Eldares Modern İnşaat ve Emlak'taki işyerine zarf akışı kesilmişti! Demek servet ırmağının akış yönünü değiştiren Kaniuru idi!

Elinden gelse bir kaşık suda boğardı Kaniuru'yu. İçeri girmesinin bir anlamı yoktu. Tajirika'yı da, zarf getiren şu ricacılardan biri sanacak kadar küstahlaşabilirdi. Hayır, kim olduğunu açıklamak zorunda kalma ihtimalinin yaratacağı aşağılanmayı göze alamazdı. Arabasına dönerken kendini kaybetmiş gibiydi, şoförüyle bile konuşmadı, yalnızca ofise geri dönmelerini işaret etti.

Keşke dostu Machokali'ye ulaşabilseydi! Neden bakan Amerika'dan aramamıştı kendisini? En son Mars Café'de buluştuklarında, siyasi düşmanlarının faaliyetleri hakkında bilgi almak üzere ara sıra kendisini arayacağını söylemişti. Bu durum,

Machokali'nin bilmesini ve hatta Sikiokuu ile Kaniuru'nun başkalarının elinden işlerini almalarına dur demesi için Hükümdar'la konuşmasını gerektiren bir faaliyet değil miydi? Cennete Yürüyüş'ün başkanını devre dışı bırakmadaki başarılarının, ikiliyi, gözlerini daha yüksek mevkilere dikme konusunda cesaretlendirmesinden korkuyordu... Hayır, Sikiokuu'nun yapabileceği bir darbe ihtimalini aklına getirmek istemiyordu, çıldırabilirdi.

Dostu Machokali ile Hükümdar Amerika'da oldukları müddetçe, komisyonun karşısına çıkmamaya karar verdi, bu cesur kararla kendisini daha bir huzurlu hissetti. Şoförüne, kendisini ofisine değil Golden Heights'taki konutuna götürmesini söyledi.

Onu almaya geceyarısı geldiler, sivil giyimli adamlardı gelenler. Vinjinia'nın yalvarışlarına aldırış etmeksizin, bir Land Rover'ın arka koltuğuna, tıpkı bir ağaç kütüğünü fırlatır gibi fırlattılar onu. Tek kelime etmediler, kim olduklarını söylemediler. Vinjinia'yı kapının önünde, karanlık ve sessizliğin ortasında bırakıp geceye karıştılar.

11

Vinjinia'nın gözüne uyku girmiyordu, tüm bu olup bitenler hakkında ne yapacağını hatta ne düşüneceğini bilmiyordu. Tajirika'yı kaçıranlar polis miydi yoksa sivil polis numarası yapan alelade haydutlar mıydı? Bunu hakedecek ne yapmıştı Tajirika? Polis nezaretinden döndüğünden beri kocasıyla arası pek hoş değildi. Aralarına bir soğukluk girmişti. Ender konuşuyorlar, konuştuklarında da Tajirika, Vinjinia'dan sorgulama sırasında kendisine sorulan soruları –sadece kendisi ve işiyle ilgili olanları– yeniden ele almasını istiyordu yalnızca.

Polis kendisini tutukladığında Vinjinia neler hissetmişti, gözaltındayken neler düşünmüştü, bu çetin sınavla nasıl başa çıkmıştı, belli ki bunlar Tajirika için öncelikli mevzular değildi. Vinjinia'ya en çok acı veren de kocasının içten içe, Hükümdar'ı ve Cennete Yürüyüş'ü on paralık eden kadınlarla gizliden gizliye işbirliği içine girdiğinden şüphe etmesiydi. Ancak Vinjinia, kocasının aksine, Tajirika'nın sorunlarına kayıtsız değildi.

Araştırmaya Santamaria karakolundan başladı çünkü oranın amiri Wonderful Tumbo aile dostlarıydı. Ancak uzaktan kendisi-

nin geldiğini gören Tumbo'nun arka kapıdan kaçtığını bilmiyordu. Karakoldaki adamlarsa anlattığı öyküye inanmıyormuş gibi davranıyorlardı, kim Tajirika'yı, Eldares Modern İnşaat ve Emlak şirketinin sahibi, Dışişleri Bakanı'nın arkadaşı ve Cennete Yürüyüş'ün başkanı Tajirika'yı tutuklayacak kadar çıldırmış olabilirdi? Birkaç gün bekleyin diye tavsiyede bulundular, kocası kesin geri dönecekti. Karakol karakol gezdi ama yakarışlarına neredeyse hep aynı karşılık verildi. Kocasını şehir morgunda aramasını tavsiye edecek kadar duyarsız olan bile çıktı. Ancak morgda da bir sonuç alamayacaktı.

İlkten, araştırmalarının gereksiz bir aleniyet kazanmaması için sessizce ilerliyordu ama bir süre sonra gazetelerden yardım istedi. Bir editör, bir yetişkinin ortadan kaybolmasının kullanabileceği türden bir haber olmadığını söyledi. Bir diğeriyse ona acıdı ve bu durumun sebeplerini açıkladı.

Siyasi sebeplerle ortadan kaybolmalar olağan hale gelmişti, kaybolanların aileleri ve arkadaşları, sevdiklerinin polis arabalarına bindirilerek götürüldüklerini kendi gözleriyle gördüklerine yemin etseler de yetkililer bir şey bilmediklerini ve masum olduklarını ileri sürüyorlardı. Ayrıca, yüzünde bir gülümsemeyle, Aburiryalı erkeklerin, kimi meşru kimi de gayrimeşru birden çok evinin olmasıyla nam salmış olduklarını eklemişti.

Bir sonraki adım olarak, Tajirika'nın arkadaşlarını yokladı Vinjinia ama hiçbiri bu mevzuya bulaşmak istemedi. İlkten anlayışla dinlediler onu ama işin içinde hükümetin olabileceği kafalarına dank edince paniğe kapıldılar, bir daha kendilerini aramamasını isteyecek kadar ileri gidenler de oldu.

Haksız gözaltı davası açmak için bir avukat tutması tavsiye edildi ama hiçbir avukat bu davayı almak istememiş, hepsi bir bahane uydurmuştu. "Paranızı boşa harcamış olursunuz" diyecek kadar dürüst davranmıştı bir avukat. "Aburirya'da keyfiyet yönetiyor bizi." Hükümdar Amerika'dayken, insanların gecenin bir vakti kaçırılmasına imkân veren bu yeni kanunları kim yapıyor acaba diye düşünüyordu Vinjinia.

Yardım ve manevi destek için kiliseye ve Hıristiyan dostlarına döndü yüzünü ama onlar yalnızca dualarını sundular, kimileri, beden diliyle, Vinjinia'nın evlerinde ve sosyal ortamlarında hoş karşılanmayacağını ima ettiler.

Bir gün Mercedes-Benz'ini yol kenarına çekip araçtan indi, bir yükseltinin üzerine oturdu ve ağlamaya başladı. Herkes –hükümet, dostları ve din kardeşleri– ona karşı bir kumpas içine girmiş gibiydi. Devletin adaleti ya da dindarlar arasındaki dayanışma gibi, o güne dek sorgusuz sualsiz kabul etmiş olduğu gerçekleri sorgulamaya başladı. Derdine çare bulmak için kime başvuracaktı şimdi?

Gözyaşları ve sayısız soru işaretinin ortasında birden Kargalar Büyücüsü geldi aklına.

12

Tıpkı ilk ziyaretinde olduğu gibi bir sabah erkenden yola koyuldu Vinjinia, Mercedes-Benz'ini caddeye park edip eski mabede doğru ilerledi ama mabedin oradan taşınmış olduğunu gördü. Belirtilen yol tarifine göre ilerleyip ahşap ve taş duvarları ve demirden çatısıyla, kısa süre önce ziyaret ettiği pek çok devlet hastanesi ve klinikten daha derli toplu olan yeni mekâna ulaştı. Bir yardımcı, sonsuzluk kadar uzun gelen bir süre tek başına beklemek durumunda kaldığı bir iç odaya aldı onu, sonra aniden kafesli pencerenin açıldığını duydu, pencerede bir yüz belirmişti.

"Kargalar Büyücüsü'nü görmek için buradayım" dedi Vinjinia.

"Dileğin gerçekleşti" dedi bir ses, Vinjinia bu sesin bir kadın sesi olması karşısında şaşkına dönmüştü.

"Buraya son gelişimde erkek sesiyle konuşuyordu büyücü."

"Pek çok yüzüm, pek çok sesim vardır benim. Bu kez ne için geldin?"

Vinjinia duraksadı. Sonra birden dertlerinin kapıları içeriden açıldı ve kayıp kocasını ararken yaşadığı sıkıntıları bir bir sayıp döktü. Hikâyesinin sonuna geldiğinde çok daha iyi hissediyordu kendisini, sanki Kargalar Büyücüsü'nü yalnızca dinlemek bile bir başına taşımakta olduğu tüm yükü sırtından almıştı.

"Kısa süre önce seni de kaçırmış olan kişilerin elinde olmasın sakın?" diye sordu Nyawira, ormandayken, Vinjinia'nın esir alındığı haberi kendisine gizlice ulaştığında yaşadığı şaşkınlığı anımsamıştı aniden.

Vinjinia neredeyse oturduğu yerden düşüyordu. Büyücü benim de benzer bir karanlığa gömülmüş olduğumu nereden biliyor acaba diye düşündü.

"Kargalar Büyücüsü'nün her şeyden haberi olur" dedi ses, dile getirmediği düşüncesine verilen bu karşılık Vinjinia'yı şaşırtmış ve daha da etkilemişti.

"Tutuklanmış olduğunu doğrulamadılar" dedi Vinjinia. "Aslında bunu inkâr ettiler."

"Bu demek oluyor ki onu bulmak için aynamı kullansam da onun ellerinde olduğunu itiraf etmeyecekler."

"Evet, ama bilmek içimi rahatlatacak."

"Ya da daha da bunalmana yol açacak."

"Bilmemek daha kötü."

"Ama sen onu götürdüklerini kendi gözlerinle gördün öyle değil mi?

"Evet."

"Öyleyse bilmek istediğin ellerinde olup olmadığı değil. İstediğin şey ellerinde olduğunu söylemeleri."

"Tam anlamıyla içimi okudun" dedi Vinjinia.

"Vinjinia kim olduğumu anlasa ne yapar acaba?" diye merak ediyordu Nyawira. Yaşamını perişan hale getirmiş olan güçlere koşup ihbar eder miydi beni? Tutukluyken kendisini esir almış olanlara hakkında bir şeyler söylemiş miydi acaba? Yoksa Vinjinia yalnızca Tajirika'nın başına gelenler yüzünden değil, aynı zamanda kendi kendine sorduğu ve kolaylıkla cevaplayamadığı sorular nedeniyle de mi perişan haldeydi? Vinjinia'da kendisini gördü Nyawira. Geçirdiği araba kazasından sonra, o da kendisine travma öncesinde sormadığı soruları sormaya başlamıştı. Kadına karşı çok güçlü bir duygudaşlık hissetti, iktidardaki rejime karşı olan siyasi duruşu da bu bağı güçlendiriyordu. Tajirika gibilerini ne kadar hakir görürse görsün, her Aburiryalı gibi onun da hakları olduğunu kabul ediyordu. Ama Vinjinia'ya nasıl yardım edebilirdi ki? Keşke Kamiti de buralarda olsaydı, baş başa verip hükümeti, Tajirika'yı alıkoyduğunu resmen açıklamaya zorlamanın bir yolunu bulurlardı. Ama Kamiti henüz Kiambugi'den dönmemişti.

Zihni, Vinjinia'nın kocasına duyduğu belirgin bağlılıkla, kendi babasının onu aleni biçimde inkâr etmesi arasındaki karşıtlığa kaydı ve içini bir hüzün kapladı. Kaniuru babasıyla olan bağlarını koparmıştı. Kaniuru'nun gazetedeki sözlerini anımsayınca, hissettiği acı ve öfke canlanıp derinleşti. Başkalarının hayatlarının enkazı üzerinde başarı inşa edebileceğini düşünüyordu. Adamın

kibrini ve aşağılık ruhunu düşünürken zihninde bir fikrin hayat bulduğunu fark etti.

"Dikkatle dinle" dedi Vinjinia'ya. "Cuma mabette Yol Günü. Çalışan alelade biri gibi giyinmiş halde, çoğu müşteri gibi yaya olarak yeniden gelmeni istiyorum. Yanında geleneksel kadın kıyafetleri de olsun: On iki tane önü kapaklı deri etek ve on iki tane kırmızı aşıboyalı üst."

13

Vinjinia, bir sonraki cuma günü, akşam vakti mabete yeniden gelmiş, "Yol arayan" başkalarıyla birlikte oturmuş, sabırla sırasını bekliyordu.

"İşte bohça" dedi Kargalar Büyücüsü'ne.

"Kocanın akıbetini öğrenmeye hazır mısın?"

"Evet."

"Bu, onu kaçıranlarla yüz yüze gelmek demek olsa da mı?"

"Mümkün olsaydı, beni susturamayacaklarını bilmelerini isterdim."

"İhtiyacın olan her şey Kaniuru'nun yerinde."

"Ne! Kocamın vekili mi? O mu kaçırdı kocamı?"

"Evet, ta kendisi."

"Kim verdi ona bu yetkiyi?"

"Eminim biliyorsundur, o artık Kuyruk Çılgınlığını Araştırma Komisyonunun başkanı. Ve unutma ki, tıpkı kocan gibi tek başına hareket etmiyor. Eylemlerinin arkasında daha güçlü birileri var."

"Kocamı nasıl kurtarabilirim?"

"Onu kurtarmaya dair herhangi bir şey söylemedim. Ama söylediklerimi yaparsan en azından onları kocana ne yaptıklarını söylemeye mecbur bırakabilirsin."

"Ne yapmam gerekiyor?"

"Aynam, Kaniuru'nun Santamaria'daki ofislerinin Sikiokuu tarafından resmi olarak açılışlarının yapılması için bir tarihin belirlenmiş olduğunu söylüyor. Evine dön ve yapılacak törenin gününü ve saatini öğren. Normalde benzer bir ortamda nasıl giyiniyorsan o şekilde giyin o gün ve tören başlarken orada ol. Etrafta olup bitene lüzumsuz bir ilgi gösterme sakın. Onlara, kocanı nerede sakladığını öğrenmek için Sikiokuu'yu görmek istediğini

söyle. Metin ol ve kocanın cesedini nereye gömdüğünü gösterene dek binayı terk etme. Talebin karşılanırsa hemen ayrıl oradan ve etrafta ne olursa olsun hiç ilgilenme yine."

"Bu kadar mı?"

"Bu kadar."

"Yani elbisemin içinde sihirli iksirler taşımak zorunda değil miyim?"

"En etkili sihir içindeki sihirdir."

14

Kaniuru, Sikiokuu'nun açılışı gerçekleştireceği gün kendisine bildirilir bildirilmez, etkinliğe renk katmaları için yana yakıla kadın dansçı aramıştı ama nafile. Kimse onu adam yerine koymuyor, onunla bir bağlantısının olduğu uluorta bilinsin istemiyordu. Kadın dansçılar olmadan Sikiokuu'yu ve medyayı nasıl etkileyecekti? Derken, bir akşam, törenden birkaç gün önce şans kapısını çaldı.

Tam bir umutsuzluk içinde, boş boş pencereden bakıyordu ki ofisinin dışında, önü kapaklı uzun bir deri etekle kırmızı aşıboyalı bir üst giymiş, kulaklarına da boncuklar takmış bir kadın belirdi. Kapıyı bizzat açmak üzere, telaşla koştu Kaniuru.

Koridor biraz karanlıktı ama kadının bir dansçı grubundan mesaj getirmiş olduğunu işitince o kadar sevindi ki küçük bir çocuk gibi hoplayıp zıplamaya başladı, ardından da gerçekten Sikiokuu'nun huzurunda gösteri yapacak bir grup kadın dansçı getirecek olursa, gruba kendi işlerini kurmaları için iki yeni otobüs alınmasını sağlayacağına yemin etti.

Bu talih kuşu karşısında öylesine heyecanlanmıştı ki kadın ve grubu hakkında pek soru sormadı, kısmetini kaçırmaktan korkuyordu.

Böylece, gazete, radyo ve televizyonları şahsen arayarak açılış haberini verdi. Törenin gerçekleşeceği sabah, hatırlatma amacıyla bir kez daha aradı hepsini ve etkileyici bir gösterinin yapılacağını da sözlerine ekledi.

En mutluluk verici olansa en sonunda resminin, Sikiokuu ile birlikte çevrelerini sevgi dolu kadın dansçılar sarmış halde basında yer alacağından emin olmasıydı.

15

Dansçılar ilk gelenler arasındaydılar. Geleneksel kıyafetleri içinde aşağı yukarı aynı gibiydiler. Birbirlerinden ayırt etmesi güç olsa da grup olarak seyirciler açısından etkileyici bir görünümleri vardı. Kaniuru onlarla tanışmayı medyanın gelişinden önceye bırakmıştı. Ama kadınlar bu durumu umursuyor gibi görünmüyorlardı, avluya yerleşmiş gösteri için hazırlanıyorlardı. Konukların büyük bir kısmı, Cennete Yürüyüş'ten başlarına büyükçe bir talih kuşu konması umuduyla iltimas peşinde olanlardı.

Sikiokuu ise kendi resmi fotoğrafçılarını getirmişti. Muhabir ve kameramanlar geldikten sonra Kaniuru ile birlikte avluya geçip yerlerini aldılar, yavaş yavaş bir düzen oluşturmaya çalışan dansçıların yağdıracağı övgüleri kabul etmeye hazır bir haldeydiler. Tam gösteri başlamak üzereydi ki Vinjinia geldi.

Dansçıları Kargalar Büyücüsü'ne götürmüş olduğu geleneksel takımlar içinde görünce irkildi. Ona hayli tuzluya mal olmuşlardı ama şimdi kıyafetlerin nasıl da gözalıcı olduklarını fark edince içten içe memnun oldu. Büyücünün mabette söylediklerine dikkat ederek, dansçılara herhangi bir ilgi göstermemeye gayret etti ve doğruca öteki konukların oturduğu ön sıraya gitti. Bakan Sikiokuu ile konuşmak istiyorum dedi yüksek sesle.

Dansçılarınki de dahil tüm gözler kadına çevrilmişti şimdi. Sikiokuu Kaniuru'ya doğru eğilerek kadının kim olduğunu sordu. "Deli kadının teki" diye yanıtladı Kaniuru ancak basının önünde herhangi bir sorun yaşanmasını istemediğinden kargaşayı bastırma gayretiyle kadına yüksek sesle ve dostane bir tavırla "Ne istiyorsun anacığım?" diye sordu. Vinjinia, yine yüksek sesle, devletin, kocası Tajirika'nın cesedini nereye gömdüğünü bilmek istediğini söyledi. Sikiokuu herhangi bir tepki vermedi, Vinjinia'nın neden bahsettiğine dair en ufak bir fikri yokmuş gibi gözlerini dikmiş tam karşıya bakıyordu. Kaniuru kadını uzaklaştırmaları için birkaç polis memuruna işaret etti. Vinjinia bir itiraz çığlığı attı. Foto muhabirler şakır şakır fotoğraf çekiyorlardı bu arada. Sikiokuu durumun kontrolden çıkabileceğini anladı ve polis memurlarına kadını hırpalamayı bırakmalarını söyledi. Kaniuru öfkeden köpürüyordu çünkü basına vaat etmiş olduğu gösteri kesinlikle bu türden bir gösteri değildi ve ne yapacağını bilmiyordu. Vinjinia

bağırıyor, yetkililerden kocasının sağ olup olmadığını söylemelerini istiyordu, sağ değilse de mezarına götürmeliydiler onu. Kaniuru umutsuzluk içinde dansçılara döndü ve gösteriye başlamaları talimatını verdi.

Kadınlardan biri Kaniuru'nun çağrısına uyarcasına yüksek sesle şarkıya girdi, ötekilerse araya ritmik homurtular sokarak, kalçalarını ve ellerini dalgalandırarak karşılık verdiler.

Buraya misafire methiyeler düzmeye geldiğimde
Bunu savaştaki bir hane için yaptığımı bilmiyordum
Savaştaki hanelerde şarkı söylemem ben
Şarkım kakofoniye dönüşebilir
Ve sesim soluğum çıkmaz olur
Beni dans ederken görüyorsunuz gerçi
Bakmam gereken bir kocam ve çocuğum var
Çocuk babasını kaybetsin istemem
Çünkü yuva demek ana, baba ve çocuk demektir

Şarkıyı işiten Sikiokuu, etkili bir şey yapmayacak olursa, durumun daha da kötüye gideceğini, Eldares'te yaşananlar kadar utanç verici bir hale gelebileceğini fark etti. Haberler Hükümdar'a ulaşacak olursa nasıl tepki verirdi? Ayağa kalktı ve kadınlardan şarkıyı kesmelerini istedi çünkü basına açıklamak istediği bir şey vardı.

Buraya bu iki önemli ofisin resmi olarak açılışını yapmak ve bir beyanatta bulunmak üzere gelmiş olduğunu söyledi. Söyleyeceklerini tören sonunda söylemeyi planlamıştı ama basının zamanla yarıştığını anımsayınca kimi muhabirlerin erken ayrılmak zorunda olma ihtimaline karşı açıklamasını şimdi yapmasının daha iyi olacağını düşünmüştü. Başlıca iki mevzu vardı aklında:

İlki Nyawira'yla, şu kanun kaçağıyla ilgiliydi. Hükümet, halkın arasında saklandığının farkındaydı ve herkesin, onu en yakın polis karakoluna ihbar etmekle yükümlü olduğunu hatırlatmak istiyordu. Her kim ki kaçağa yataklık eder, o da suçlu kadar vatana hıyanet suçu işlemiş sayılırdı. Öte yandan, şayet babasının yapmasını istediği gibi, yetkililere kendiliğinden teslim olursa, kendisine hiçbir zarar verilmeyecekti. Ülkenin kanunlarına uygun olarak, adil biçimde yargılanacaktı. Ardından, Nyawira'nın tutuklanma-

sını ve devlete karşı işlediği suçlardan yargılanmasını sağlayacak bilgiyi getirene elli bin burilik bir ödül verileceğini duyurdu.

İkinci mevzu Titus Tajirika ile ilgiliydi. Nyawira'nın patronu Tajirika'nın güvenlik güçlerinin elinde olduğunu, Eldares'te kısa süre önce yaşanan kuyruk çılgınlığının sebeplerini araştırmada kendilerine yardımcı olduğunu söyledi. Önlerinde duran kadının Tajirika'nın karısı olduğundan haberinin olmadığını belirtti. Vinjinia ve çocuklarını Tajirika'ya götürme sözü verdi, böylelikle sağ ve iyi olduğunu kendi gözleriyle görebileceklerdi. Hükümet, Tajirika'nın Nyawira ve kuyruk çılgınlığı hakkında verdiği bilgilerden çok memnundu ancak bakan, "güvenlik sebebiyle" ayrıntılara giremezdi.

Sikiokuu, Bayan Vinjinia Tajirika'dan, podyumdaki kadın dansçılar tarafından eğlendirilmeyi bekleyen diğer onur konuklarına katılmasını rica ederek bitirdi sözlerini. Oturdu ve resmi polis fotoğrafçısına işaret ederek ne yapması gerektiği konusunda talimat verdi.

Açıklama herkesi şaşkına çevirmişti. Vinjinia ne yapacağını bilmiyordu, bu gelişme mabette görüşülmemişti. Kargalar Büyücüsü'nün salık verdiği gibi kayıtsız mı görünmeliydi? Daveti dikkate almayıp kalkıp gitmeli miydi oradan? Ama bir bakanın davetini nasıl reddedebilirdi? Bunu kabalık sayıp onu kocasına götürme konusundaki vaatlerini erteleyebilirlerdi. Böylece, kendisini podyumda Silver Sikiokuu'nun koca kulaklarının yanında otururken buldu.

Kadın dansçılar seslerini yükseltmiş, ülke halkına barış ve birlik çağrısında bulunuyorlardı şimdi.

Sikiokuu, sana kocaman kulaklar verildi ki uzaktan da duyabilsin
Ve sen Kaniuru, sana da koca bir burun verildi ki uzaktan bile koku alabilesin
Dinleyin o halde, biz, bu ülke halkı ne diyoruz
Bizler barış, birlik ve ilerleme arzuluyoruz
İyi bir lider, bu üçünü gerçekleştirebilendir
Dün orada olan için söylediğim şarkıyı söyleyeceğim
Bugün orada olan için söylediğim aynı şarkıyı söyleyeceğim
Yarın gelecek olan için de aynı şarkıyı söyleyeceğim
Sömürgecilere karşı savaşırken

Özgürlüğü beni sütle besleyecek inek sanırdım
Dün yiyecek yemeğim yoktu
Bugün de öyle
Halkı duyacak kulaklar kimde?

Sikiokuu şarkıdan etkilenmiş, hanımların şifreli biçimde kendisine günün birinde ülkenin lideri olması için çağrıda bulunduklarını sanmıştı. Verdikleri mesajı anladığını göstermek istercesine coşkuyla alkışladı. Kaniuru söylenen şarkıyı sevmemişti ama Sikiokuu ortamı sakinleştirmiş olduğundan zorla da olsa gülmeyi başardı. Sansasyonel bir şeyler beklemiş olan gazeteciler yalnızca bir sızlanmayla karşılaşınca, iyi bir hikâye kaçırmış oldukları için hayal kırıklığına uğramış gibi hissediyorlardı kendilerini.

Şeref konukları arasında her şeyin neden bu şekilde sonuçlandığını bilen tek kişi olan Vinjinia, Kargalar Büyücüsü'nün gücüne bir kez daha tanık olduğu için hayretler içinde kalmıştı. Avukatların, gazetecilerin ve tüm arkadaşlarının başaramadıkları şeyi başarmıştı: Hükümeti, Tajirika'nın ellerinde olduğunu itiraf etmeye mecbur bırakmıştı. Peki ama bu kadın dansçılar da kimdi? Onları daha önce hiç görmemişti. Kargalar Büyücüsü kendisini çok sayıda kadın *ben*'e dönüştürmüş olabilir miydi?

Kaniuru, Sikiokuu ve hatta Vinjinia'nın bilmediği şeyse, Nyawira'nın şarkı söyleyip dans eden kadınların başını çektiğiydi.

16

Nyawira, Kamiti'ye kendisi Kiambugi'deyken yaşananları anlatınca, hayretle başını sallayıp, onaylamaz bir tavırla "Bu tehlikeli bir ihtiyatsızlık olmuş" diye mırıldandı Kamiti.

Her zaman gittikleri, polis istihbaratının uğrak yerlerinden olan üst sınıf restoranlarla köhne restoranların tam arasında yer alan Chou Chinese Gourmet adındaki Çin lokantasındaydılar.

"Bir keresinde sen söylemiştin bana, en iyi saklanma yeri açık alanda kimsenin seni bulmayı ummadığı yerdedir diye."

"Evet ama bu bile bile tehlikenin üzerine yürümek gibi olmuş. Seni o kadar iyi tanıyan biriyle, John Kaniuru ile yüz yüze gelmek? Hem de bir kere değil iki kere?"

Garson iki şans kurabiyesiyle birlikte hesabı getirdi. Nyawira hesabı ödeyip şans kurabiyelerinden birine uzandı. Öbürünü de Kamiti aldı. Kurabiyeleri neredeyse aynı anda kırıp içlerinden üzerlerinde fal yazılı olan kâğıt parçalarını çıkardılar.

"Ne diyor seninkinde?" diye sordu Kamiti.

"Hayır, seninki ne diyor sen söyle." Önce kim söyleyecek diye şaka yollu atışmaya başladılar sonra birden birbirlerinin falını kapıp okudular. İkisi de aynıydı: Şaşırtıcı şeylere *hazırlıklı olun.* Güldüler.

"Pekâlâ. Vinjinia'nın öyküsünü tamamla. Beni daha fazla şaşırt. Belki de bu şans kurabiyelerinde söylenen şaşırtıcı şeyleri içeriyordur."

"Öyle korkulu gözlerle bakma" dedi Nyawira, Kamiti'yi sakinleştirmeye çalışarak. "Kaniuru'nun beni keşfedebilmesinin imkânı yoktu. İlk karşılaştığımızda alacakaranlıktı. Başıma *kanga*, burnuma da hızma takmıştım. Bir sonrakinde ise benzer biçimde giyinmiş bir kadın kalabalığının arasında geleneksel giysiler içindeydim. Sanki üniversite yıllarıma geri dönmüş gibi hissettim kendimi, vaktiyle sahnede rol yaparken, tam formumda olduğum, herkesi, en yakın arkadaşlarımı bile kandırabildiğim zamanlara."

"Beni asla kandıramazdın!" diye iddia etti Kamiti.

"O kadar emin olma" dedi Nyawira, kadınlar tuvaletine gitmek üzere izin istedi.

Kamiti, yalnız kalınca, konuştuklarını zihninde evirip çevirmeye başladı. Yeniden birlikte oldukları için mutluydu, yaptıkları zevkli sohbet, Margaret Wariara'nın öldüğünü ve şu tuhaf virüsün köyünde yarattığı yıkımı öğrendiğinden beri hissettiği sıkıntının hafiflemesine yardımcı olmuştu. Bir zamanlar, taşra dinginliğiyle şehir hayatının yarattığı dertleri tasaları kıyaslardı. Şimdi her şey çok daha karmaşıktı. Duyduğu keder, Matthew Wangahu ve Kaniuru gibilerine karşı duyduğu tiksintiye karışmıştı. Nyawira, Vinjinia için gösterdiği etkileyici çabada hem parmak ısırtan bir âlicenaplık ve karakter gücü ortaya koymuş hem de fedakârlık sergilemişti. Yol arkadaşı olduğu için şanslı hissediyordu kendisini, ona bir dünya görüşü bahşetmişti. İlişkilerindeki güvence ve imkânlar üzerinde düşünürken kısa süre içinde çevresini unutmuştu, düşler âleminden Nyawira'nın ayak sesleri ile çıktı.

Kamiti'nin ürkmüş bakışını görünce iki haftalık yokluğunda kendisini maruz bıraktığı tehlikenin yarattığı endişe halinin devam ettiğini sandı. Onu rahatlatmaya çalıştı:

"Dinle, orada Kaniuru'yla yüz yüze geldiğimde, ona, hâlâ hayatta ve iyi olduğumu göstermek ya da bir bıçakla burnunu kesmek için içimden tüm maskelerimden kurtulmak geldiğini sana söylemeseydim kendimi hiç de dürüst biri gibi hissetmezdim. Ama savunduğum şeyleri tehlikeye sokacak aptalca bir şey yapmaktan kaçındım. Ayrıca, Vinjinia için gerçekten üzülmüştüm. Bir keresinde benim yerime tutuklanmış olduğunu hiç unutmadım. Öte yandan, gurur da beni ona yardım etmeye itti: Birinin Kargalar Büyücüsü'nün mabedine gelip de eli boş döndüğünün anlatılmasını asla istemem. Vinjinia'nın öğrendiği şeyle artık huzur içinde uyuyabilecek olması beni mutlu ediyor."

"Neymiş o şey?"

"Devletin, tutuklanan biriyle ilgili sessizliğe bürünmesi, çoğunlukla ölüm cezası anlamına gelir. Tajirika neredeyse bir cesetti. Biz onu ölümden döndürdük."

17

Tajirika bile çok geçmeden bir cesede dönüşeceğini sanıyordu. Tutukladıktan sonra gözlerini bağlayıp karanlık bir odaya atmışlardı onu. Tepesinde duran, kaynağını göremediği ufak bir ışık tek yoldaşı olmuştu. Gardiyanlar karanlıkta su ve yemek getiriyorlardı ona, tıpkı onu kaçıranlar gibi, hiçbir sorusuna karşılık vermiyorlardı. Gece gündüz, acılı bir sessizliğin ortasında, endişeden sinirleri iyice gerilmişti. Tüm varlığını kaybedebileceği düşüncesi dayanılmazdı. Malını mülkünü korumak adına yapmayacağı hiçbir şey yoktu, hapse tıkılmasından sorumlu olanların ayaklarına kapanmak da dahildi buna. Peki ama kimdi bu işin müsebbipleri?

Şüpheler içini kemiriyordu. Karısı Vinjinia gözaltındayken, kendi özgürlüğüne karşılık onunla ilgili yalan mı söylemişti yoksa? Yoksa Nyawira tutuklanmış ve onu suçlarına ortak mı etmişti?

Hakkında söylenen yalanlara karşı çıkmak için kendisini tutsak edenlerle yüz yüze gelmek ve hangi ihmal ya da eylemden suçlanıyorsa nedamet getirmek için can atıyordu.

Sikiokuu da öyle düşünmüştü. Tajirika'nın mevcut ruh halinin her çeşit istenmeyen itirafla sonuçlanacağını biliyordu. Perişan haldeki adam giderek daha fazla Sikiokuu'nun insafına ihtiyaç duyar hale gelecekti. İşte o zaman, Sikiokuu muhtelif seçenekleri değerlendirebilirdi.

Vinjinia'nın basın karşısındaki hiç beklenmedik müdahalesi bu planları suya düşürmüş, tutuklama haberleri Amerika'da bulunan Hükümdar'a ulaşmadan evvel mümkün olduğunca fazla bilgi edinmeye mecbur bırakmıştı Sikiokuu'yu. Adamlarına bir an önce sorguya başlamaları emrini verdi.

Tajirika'yı karanlık odadan çıkarıp bir sorgu odasına aldılar ve bir sandalyeye oturttular. Işıktan gözleri körleşmişti adeta, kontrolsüzce gözlerini kırpıştırıp duruyordu, ilkten hiçbir şeyi açıkça seçemedi. Bir süre sonra, odanın ortasındaki bir masaya oturtulduğunu ve karşısında koyu renk takım elbiseli bir adamın oturmakta olduğunu anladı. Bu durum, Tajirika'nın karanlık odadaki tutsaklığına kıyasla önemli bir gelişmeydi ama uğradığı hakaret nedeniyle güçlükle bastırabildiği öfkesi, hızlı hızlı soluk alıp vermesine yol açıyordu.

"Korkma. Polisim ben" dedi adam ve Tajirika ile tokalaşmak için masanın üstünden elini uzattı. "Bana Komiser Njoya diyebilirsin, Elijah Njoya."

Tajirika uzatılan eli görmezden geldi.

"Benim kim olduğumu biliyor musun?" diye sordu öfkeyle, dizlerinin üstünde af dilenmek için ettiği yemini unutarak.

"Elbette Bay Tajirika. Tüm Aburirya'da kim sizi tanımadığını söyleyebilir ki?" dedi Njoya düzgün ve soğukkanlı bir tavırla, Cennete Yürüyüş'ün başkanına yapılan bu büyük ayıba gösterdiği kayıtsızlık, Tajirika'nın canını daha da sıkmıştı. Öte yandan, tüm ülkede tanınan biri olduğunu duymak da gururunu okşamıştı.

"Neden gözaltındayım?" diye sordu Tajirika.

"Gözaltı mı?" diye sordu Njoya şaşırmış bir tavırla. "*I am sorry, but there must be a misunderstanding*"* diye ekledi İngilizce olarak.

"Bir *misunderstanding*** yok. Beni *Golden Heights*'taki evimde, karımın ve hizmetçilerimin önünde tevkif ettiniz."

"Ne zaman oldu bu?"

* Üzgünüm ama bir yanlış anlama söz konusu olmalı. (ç.n.)

** (İng.) Yanlış anlama. (ç.n.)

"Bana bu konuda bir şey bilmediğini mi söylemeye çalışıyorsun?"

"Yalnızca dün geceyi burada geçirdiğinizi öğrendim. Bu nedenle de dün gelmiş olacağınızı düşündüm."

"Dün mü? Günlerden değil aylardan söz ediyor olmalısın. Ve buraya 'gelmedim' ben. Bir Land Rover'ın arkasına, bir ağaç kütüğü ya da bir taş kütlesiymişim gibi fırlatılıp bu lanet yere getirildim."

"Çok üzgünüm Bay Tajirika" dedi Njoya, görünüşe bakılırsa gerçekten de içtendi ses tonu, Tajirika'nın konumundaki birine karşı makul ölçülerde korku, tevazu ve saygı da içeriyordu. "Bay Tajirika, derhal bu konuyla ilgilenmeye gidiyorum. Bir işveren olarak astlar nasıldır bilirsiniz. Onlardan bir şey getirmesini istersiniz, on şey birden getirirler. Aslında, karınız değil miydi..."

"Ne olmuş karıma?" diye gürledi Tajirika.

"Şey, sanırım dün gece geç bir saatte polisi arayarak kayıp olduğunuzu haber veren kişi oydu, burada karakolda olup olmadığınızı merak ediyordu."

"Yani, bu kadar zamandır polise haber vermemiş mi demek istiyorsun? Ya beni zorla kaçıranlar haydut olsalardı? Kurtların üzerimde şenlik yaptığı bir cesettim şu anda."

"*Lütfen karınızı suçlamayın.* Belki de nereden ve nasıl başlayacağını bilemedi. Taşralı kadınlar nasıldır bilirsiniz..."

"Karım taşralı değildir. Oldukça eğitimli biridir. Diplomalıdır."

"Affedersiniz. Kusura bakmayın. Her halükârda, yetkilileri durumdan haberdar ederek akıllıca bir iş yapmış, işte bu sebeple alt kademeden birini göndermek yerine bizzat ben görmeye geldim sizi. Bu arada, karınıza gelince, lütfen onu arayıp hükümetin elinde olduğunuzu ve boş yere kendisini üzmemesini söyleyin."

Memur, tıpkı usta bir sihirbaz gibi cebinden bir telefon çıkarıp Tajirika'ya uzattı. Telefonu tutarken alışık olduğu hayattan bir parça geri gelmiş gibi hissetti Tajirika. Tam bir bilirkişi edasıyla bastı telefonun tuşlarına ve sanki kendi ofisindeymiş gibi arkasına yaslandı. Komiser Njoya Tajirika'nın mahremiyetine saygı duyuyormuşcasına parmak uçlarında odadan ayrıldı. Tajirika çok fazla konuşmadı çünkü yetkililere ulaşma konusundaki yavaşlığı sebebiyle kızgındı Vinjinia'ya. Ona, neredeyse böbürlenircesine, hükümetin elinde olduğunu, kendisi için endişelenmemesini, görevinin yalnızca ev ve işle ilgilenmek olduğunu söyledi. Ne

halini hatırını, ne de çocukları sordu, Vinjinia'ya yanıt verme imkânı bile tanımadan görüşmeyi sonlandırdı. Njoya bu defa, üzerinde bir tabak sıcak tavuklu pilav bulanan ayaklı servis sehpasını iten biriyle döndü hücreye.

Tajirika kıtlıktan çıkmış gibi yedi. Günlerdir yediği ilk lezzetli yemekti bu. İçtiği güzel kahvenin aroması keyfini ikiye katladı, ulaştığı doygunlukla geğirirken belki de şu Njoya o kadar da kötü biri değildir diye düşünmeye başladı, Tajirika'nın Noel hediyeleri gönderdiği Santamaria karakolundaki polislerin bir arkadaşıydı belki. Evet, dostum Wonderful Tumbo'nun bir arkadaşı olmalı. Ya da belki dostu Machokali'nin bir arkadaşının arkadaşıydı.

"Teşekkür ederim" dedi Njoya'ya içtenlikle.

"Rica ederim" dedi Njoya. "Şimdi, Bay Tajirika, eminim neden buraya gelmenizi istediğimizi merak ediyorsunuzdur. Birkaç şeyi açıklığa kavuşturmada bize yardımcı olmanızı istiyoruz sadece, sonrasında özgür biri olacaksınız."

"O halde özgür olmadığımı itiraf ediyorsun?"

"Lafın gelişi öyle dedim. Ama size bir *dost* tavsiyesinde bulunayım. Yalnızca bir çocuk bazı şeylerin ne manaya geldiğini anlamaz. Şüphesiz çocuk değilsiniz siz, kalın kafalı birine de benzemiyorsunuz. Malı mülkü olan herkesin düşmanı olur. Siz de bir istisna değilsiniz Bay Tajirika. İnsanın içini dökerek düşmanlarını yenmesinden daha iyi bir yol yoktur. Verdiğiniz yanıtlar ve tavrınız çok önemli. Canınızı sıkan ne varsa salın gitsin. Samimi tavsiyem budur."

"Sor bakalım çünkü kimse soru sorduğu için mahkemeye verilmedi bugüne kadar. Gizleyecek ya da örtbas edecek bir şeyim yok. Daima Hükümdar'ımızı övdüm ben."

"İşin özü de bu zaten. Ama sizin de gayet iyi bildiğiniz gibi, bütün gün Hükümdar'ı göklere çıkarıp gece olunca arkasından dolap çevirenler var. O halde lütfen söyleyin, Hükümdar tarafından kurulmuş olan Kuyruk Çılgınlığını Araştırma Komisyonunun yapmış olduğu çağrıya neden uymadınız?"

Bu Tajirika'nın beklediği türden bir soru değildi. Vekilimin başkanlık ettiği komisyonu mu kastediyorsunuz demek üzereydi ki kendini tuttu, Hükümdar'ın bilgeliği söz konusu olduğunda kılı kırk yarıyor gibi görünme tuzağına düşmek istemiyordu.

"Hazırdım ama araya bir şeyler girince gününü ve saatini atlamışım. Benim gibi birisine *yeterli süre* verilmeli ki işlerimi ona göre ayarlayabileyim. Biz işadamlarının bir lafı vardır: *Vakit nakittir.*"

"İngilizlerin de dediği gibi yani?"

Varsayılan benzerlik sebebiyle gururu okşanmış olan Tajirika, tam evet demek üzereydi ki kısa süre önce yaşadığı, sözcüklerin boğazına takılıp kaldığı beyazlık özlemi hastalığını anımsadı. Başını iki yana salladı.

"Peki, lütfen kuyruk çılgınlığından bahsedin bize biraz" diye devam etti Njoya.

"Neyi öğrenmek istiyorsun?"

"Her şeyi. Dikkatinizden pek bir şey kaçmış olamaz."

"Tıpkı dediğin gibi."

"Kuyruklar işyerinizin orada başladı değil mi?"

"Tıpkı dediğin gibi."

"Ne?" diye sordu Elijah Njoya, şu "tıpkı dediğin gibi" mevzusundan azıcık rahatsız olmuştu.

"Tüm kuyruklardan haberim yok ama kuyruklardan birinin, Bakan Machokali'nin Cennete Yürüyüş'ün başkanı olarak atanmış olduğumu duyurduğu gün, işyerimin dışında oluşmaya başladığını biliyorum. Kısa bir kuyruktu ve insanların ihtiyaçlarıyla ilgilenmemin ardından dağılıyordu ama o halde bile yaklaşan büyük kuyrukların işaretlerini görebiliyordum. Bilirsin işte, yükseldiğimin haberini alan pek çok işadamı derhal beni aramaya başlamıştı. Çoğu da beni kutlamak ve tanışmak için işyerime geldi. Bekleme odasında öylesine bir izdiham oluşmuştu ki sekreterim kendilerine daha iyi hizmet verilebilmesi için 'ilk hizmeti ilk gelen alır' ilkesine göre kuyruğa girmelerini istemek zorunda kaldı."

"Çok iyi bir ilke gerçekten de. Ne istiyorlardı?"

"Global Bank'ın Cennete Yürüyüş'e kaynak sağlamak üzere olduğunu işitmişlerdi. İnşaat başlamadan önce benimle tanışmak istiyorlardı, böylelikle projenin tamamlanması için sözleşmeler yapma günü geldiğinde kendilerini hatırlayacaktım."

"Peki ya işçiler, iş arayanlar, gariban kesim... ne derseniz deyin adlarına. Ya onlar? Onlar da mı kazançlı sözleşmeler kapma peşindeydiler?"

"Bu konuda pek bir şey bilmiyorum çünkü Cennete Yürüyüş'ün başkanı olarak atandığımın ilan edildiği gün ortalarda yoklardı.

Ama tam paydos etmek üzereyken, sekreterim çalan telefonlar ve ziyarete gelen işadamlarıyla ilgilenecek geçici personel alma fikriyle ortaya çıktı. Tüm bu işleri yapmaya –telefonlara bakmak, saygın misafirleri karşılamak, titiz kayıt tutmak– tek bir kişi yetmeyecekti. Bunun iyi bir fikir olduğunu düşündüm. Bu sebeple de başvurular olsun diye bir ilan asması için ona yetki verdim. Yeni ilan İş Yok yazılı eskisinin yerini alacaktı."

"Sekreteriniz kim peki?"

"Ah, lütfen hatırlatma onu bana, o bir şeytan" dedi Tajirika öfkeyle.

"İsmi nedir?"

"Nyawira."

"Şu terörist olan mı?"

"Ta kendisi."

"Firmanızda onun mu borusu ötüyor? Yoksa sizi yıldırana kadar kafanızı karıştırdı da her istediğine evet der hale mi geldiniz?"

"Hayır, o günlerde iyi birine benziyordu, düşünceleri olgun, görevlerini yerine getirme biçimi de oldukça yetkindi."

"Ya fiziksel açıdan? Aynı zamanda güzel biri miydi?"

"Çok güzeldi, orası doğru."

"Çarpıcı bir güzellik mi yani?"

"Güzelliğin ta kendisi."

"Kıyaslandığında tüm öteki güzellikleri soluklaştıran türde bir güzellik mi?

"Ah, görmeliydin onu. O yanaklar. O göğüsler. Yürüyüş biçimi. Ya o giysiler! Sanki Yaradan kendi elleriyle giydirip donatmış gibi görünürdü!"

"Görünüşe bakılırsa bugün bile onu düşündüğünüzde ağzınızın suyu akıyor."

"Ağzım öfkeden sulanıyor, aşktan değil."

"Öyleyse, bir zamanlar ona duyduğunuz arzudan sulanırdı? Açık konuşayım ya da doğrudan sorayım: Aranızda bir şey var mıydı?"

"İlişkimiz hiç o noktaya varmadı" dedi Tajirika, Njoya'nın sorgulamadaki tavrı ve yol alış biçiminden azıcık rahatsız olmuştu.

"Yani bacaklarının arasında ne var hiç mi öğrenmek istemediniz? Neden ama? Yoksa şu 'İsa benim kurtarıcımdır' diyen patronlardan biri misiniz?"

"Ben mi?" diye sordu Tajirika, erkekliğine meydan okuma olarak gördüğü bu soruya tepki göstermişti. Güldü hatta. "Pek çok kadına bir şeyler öğretmişliğim vardır. Ama Nyawira azıcık gözünü korkuturdu insanın. Hırçındı demek istemiyorum. Nasıl ifade etmeli? Sanki insanın içini okurmuş gibi bakardı gözleri. O bakışlar ve davranış biçimi erkeklerin en şehvetlisini bile iktidarsız kılabilirdi. Belki biraz daha uzun kalsaydı... Gerçek bir erkek hayır sözünü asla bir cevap olarak kabul etmez, hem kadınlar söz konusu olduğunda düsturum 'asla pes etme'dir."

"Yani onu arzuluyordunuz? Belki de âşıktınız ona?"

"Söylemeye çalıştığım tam olarak bu değil, ama..."

"Biliyorum, biliyorum" diye aceleyle ekledi Njoya. "Bir erkek olarak biliyorum ki, kalbimiz bir kadının esiri haline geldiğinde onun için yapmayacağız şey yoktur. *Sizi tam olarak anlıyorum*, Bay Tajirika."

"Ama az önce söyledim sana. Nyawira sapı olmayan bir meşale gibiydi tıpkı."

"Öyleyse söylediğiniz ya da söylemeye çalıştığınız şey şu, meşaleyi arzuladınız ama sapı yoktu."

"Hayır, hayır, söylediğin gibi değil. Ama sana şunu söyleyeyim, şayet bugün, tam bugün, bu saatte, o kadını kollarımda tutuyor olsaydım, öldürene kadar sıkardım boynunu. O bir hain" dedi kin dolu bir ifadeyle.

"Pekâlâ. Nyawira mevzusunu bir kenara bırakalım. Onun yalnızca bir sekreter olduğunu varsayalım. Yani bana, sekreterinizin size, işverenine gelip de daha fazla eleman işe almanızı söylediğini ve sizin de bunu kabul edip, dışarıya bir ilan asma talebini onayladığınızı mı söylüyorsunuz?"

Njoya'nın, sözcükleri kulağa uğursuzca gelecek şekilde birarada getirme biçiminden halen hoşlanmıyor olsa da "Evet" dedi Tajirika.

"Kaç tane geçici eleman işe almayı umuyordunuz?"

"Üç civarı" dedi Tajirika. "En fazla beş."

"Üç, en fazla beş kişi için iş imkânı olduğunu tüm Eldares'e duyuracak bir ilan asmaya ikna etti sizi yani?"

"Başka ne diyebilirdik ki?" diye sordu Tajirika. "Birden fazla iş imkânı vardı, bu yüzden de çoğul yazmak zorundaydık."

"Onun, binlerce iş olduğunu düşündürecek biçimde çoğul yazmasına rıza gösterdiniz yani?"

"Kelimesi kelimesine hatırlamıyorum her şeyi" dedi Tajirika, bu profesyonelce kelime oyunları ve imalar karşısında azıcık çaresiz hissediyordu kendisini.

"Kelimeleri istediği biçimde kullanma işini ona mı bıraktınız?"

"Buraya bak Sayın Polis Memuru. O benim sekreterimdi. Bir patron, iyi bir sekretere ne istediğine dair genel bir fikir verir, emrine harfiyen riayet edip etmemekse sekreterine kalmıştır."

"Öyleyse Nyawira'nın genelde isteklerinizi yorumladığını ve emirlerinizi yerine getirdiğini söylemek yanlış olmaz."

"Evet, benim işyerimdeyken öyle. Ama dışarıda vaktini nasıl geçirirdi, orasını bilemem."

"Pekâlâ. İşyerindeyken isteklerinizi iyi yorumlayan biri, iş dışındaysa kendi kendisinin patronu, doğru mu?"

"Doğru. Öyle denebilir."

"Peki işçi kuyrukları nasıl oluşmaya başladı?"

"Şey, sıradışı yükselişimin gerçekleştiği günün ertesinde bir süre işe gidebilecek durumda değildim..."

"Neden?" diye araya girdi Njoya.

"Bir hastalığa yakalanmıştım."

"Hasta mıydınız?"

Tajirika sustu. Bu işkenceciye tuhaf hastalığını nasıl açıklayacaktı şimdi? İsmi bile olmayan hastalığını...

"Kalple ilgili bir sorun."

"Kırık bir kalp mi yoksa?"

"Hayır, yalnızca kalp sorunu."

"Kalple ilgili bir mesele mi? Bu sizin yaşınızda ve kilonuzdaki bir erkek için çok ciddi bir durum. Bunu duyduğuma çok üzüldüm Bay Tajirika. Hastanede ne kadar süre kaldınız?"

"Aslında hastaneye gitmedim."

"Özel bir doktora mı göründünüz?"

"Evet... Hayır..."

"Evet mi yoksa hayır mı?"

"Her ikisi de."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Bir kâhini görmeye gittim. Onun gibilere doktor diyebilir miyiz pek emin değilim."

"Bir büyücü hekim. Yani siz de o kişilerden birisiniz. Büyücüyü tercih eden *Afathali Mchawi* diyen insanlardan?

"Yalnızca kâhin demek daha iyi olur."

"Ama Bay Tajirika ya bir *bypass* ya da kalp nakli gerekseydi? Sizin büyücü hekim bu işi kotarabilir miydi?"

"Benimkisi organın kendisiyle ilgili bir hastalık değildi" diye açıklamaya çalıştı Tajirika. "Kalp derken akıl demek istedim. Bunun gibi bir şey."

"Yani çıldırdınız mı? Delirdiniz mi?"

"Hayırrr! *Hapana*! *No, no*!" Tajirika iyice anlaşılsın diye üç dilde reddetti söyleneni. "Kalp derken, falanca kalpsizin teki ya da filancanın kalbi sevgi dolu derkenki gibi."

"*Psikiyatrik bir bozukluk*, onun gibi bir şey, doğru mu?"

"Hastalık adlarını pek bilmem. Ama sanırım bir kâhine bir çeşit psikiyatrist denebilir."

"Bay Tajirika, isimlere takılmayalım. Adı ne olursa olsun, kalbinizle ilgili durum Cennete Yürüyüş başkanı olduktan hemen sonra işe gitmeyi boykot etmenizi gerektirecek kadar ciddi olmalı. Bir...?"

"Ne?"

"Bir taktik, bir 'diplomatik rahatsızlık' ya da bizim iş kolunda suç mahallinden başka yerde bulunma dediğimiz şey olmadığı sürece. Planı yapar, uygulamasını başkalarına bırakırsınız. Patronların yaptığını söylediğiniz şey de bu değil mi?"

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Tajirika, kafası karışmıştı biraz.

"Farz edelim ki, yalnızca farz ediyoruz, Tajirika, işçiler ve ayaktakımının, yani potansiyel asilerin, işyerinin dışında kuyruk oluşturarak yasadışı biçimde toplanmalarını istiyor, bu durumda, ortadan kaybolup, her şeyi, isteklerini yorumlayışına güvendiği kişiye bırakmaz mıydı? Anlıyorsunuz ya bir araştırma komisyonu tarafından çağrıldığında da 'Ben orada yoktum' bahanesiyle, bir otel faturası, hastane kabul belgesi ya da bir doktor raporu hazır ederdi. Başparmakla diğer dört parmağın hikâyesini bilir misiniz? Önceden içtikleri su ayrı gitmezmiş, beşi hep bir aradaymış, bir çeşit parmak kardeşliği yani. Derken bir gün, Başparmak 'Haydi gidelim' demiş. 'Nereye?' diye sormuş ötekiler. 'Bay Ndego'nun bankasına' demiş Başparmak. 'Ne yapmaya?' diye sormuş diğerleri. 'Bankayı soymaya' demiş Başparmak. 'Ya yakalanırsak?' demiş-

ler. 'Hey! Ben orada olmayacağım ki' demiş Başparmak, o günden beri de, işledikleri suçun birleştirdiği diğer dördünden ayrı, suça bulaşmamış halde kalmaya devam ediyor."

Tajirika hikâyede kusur bulmaya çalıştı. Bildik versiyonda, hırsızlık fikrini ortaya atan küçük parmaktı ve banka bahsi hiç geçmiyordu. Njoya, başparmak hikâyesini, içinde, nereye gittiğini soran çocuğuna doğruyu söylemek yerine, Ndego adlı hayali birinin evine yalnızca tek bir fasulye tanesinden oluşan yemek için gittiğine dair anlaşılmaz şeyler söyleyen bir annenin olduğu farklı bir hikâye ile karıştırmıştı. Ancak Tajirika bir şey demedi. Njoya'nın rahatlıkla ihanet ve ölüm imasında bulunan sorgulama biçimi ve tavrı nedeniyle öfke ve dehşete kapılmış haldeydi.

"İma ettiğin şey hoşuma gitmedi. Devlete sadık biri olmuşumdur daima. Dürüst olmak gerekirse, kâhinin mabedine haberim olmaksızın götürüldüm. O kadar hastaydım yani. Bu arada, işe de yalnızca bir gün değil günlerce, bir haftadan daha uzun bir süre gidemedim. Neden ayaktakımı ve işsizlerden oluşan bir kuyruk oluşturmak adına tüm hayatımı adadığım işimi ve servetimi riske atayım ki? Neticede, iş arayanlar kuyruğu güzeller geçidi de değil!"

"İşyerinizden günler hatta haftalar boyunca uzakta olduğunuzu iddia ediyorsunuz. Ofisi kapattınız mı?"

"Hayır."

"Yokluğunuzda kim baktı işlere?"

"Sekreter. Yani, orada ondan başka..."

"Sekreter derken hâlâ Nyawira'yı mı kastediyorsunuz?"

"Evet... ama karım, Vinjinia, daha sonra oraya giderek işleri *devraldı*. Tam anlamıyla *devraldı*. Ne demiştim sana? Taşralı biri değildir karım. Oldukça eğitimlidir. O..."

"O halde, kuyruk çılgınlığı başladığı sırada yalnızca Nyawira ve Vinjinia vardı orada? Söylediğiniz bu mu?"

"Evet!"

"Olan bitene tanıklık edebilecek yalnızca bu ikisi var öyleyse?"

"Tıpkı dediğin gibi."

"Ne?"

"Yalnızca o ikisi doğru bilgi verebilir çünkü oradalardı. Benim bildiğim her şeyse kulaktan dolma."

"İşe ne zaman döndünüz?"

"Cennete Yürüyüş'e ayrılan alanda yapılan törenden sonra."

"Eldares Parkı'ndaki mi?"

"Tıpkı dediğin gibi."

"Hadi ama, bırakın İsa ağzıyla konuşmayı! Ne kastediyorsunuz Bay Tajirika? Siz İsa Mesih'siniz de, ben Pontius Pilatus muyum?"

"*Hayır, hayır.* Böyle bir şeyi hayal etmem bile mümkün değil. Ben bir insanım. Bir günahkâr."

"O halde itiraf edin günahlarınızı!"

"Ne itiraf etmemi istiyorsun?"

"Siz günah işlerken ben orada değildim."

"Ne yapmamı istiyorsun?"

"Sorularıma tam ve yalın cevaplar verin. İşe döndüğünüz günle iyileştiğiniz gün aynı mı?"

"O sırada çoktan iyileşmiştim. Birkaç haftadır iyiydim aslında. Evde pek bir şey yapmadan dinleniyordum."

"Bay Tajirika, iyice karıştı kafam. Lütfen açıklığa kavuşturun benim için. Cennete Yürüyüş'e başkan olarak atandığınızı öğrendiğiniz günle parkın projeye tahsis edildiği gün arasında işlerin nasıl yürüdüğünü bizzat görmek için ofise hiç gitmediğinizi mi söylüyorsunuz yani?"

"Oraya bir kez gittim, doktorun mabedinden ayrıldığımın sabah..."

"Büyücü doktorun mabedi yani?"

"Evet, kâhinin barınağından. Dürüst olmak gerekirse, kuyrukların farkına da ilk o zaman vardım ve inan bana muazzam bir görüntüydü. Dehşet verici bir görüntü. Santamaria'nın her yerine yayılmıştı kuyruklar. İşyerim kuşatma altında gibiydi. Arka kapıdan, özel bir girişten girdim içeriye."

"Doğru mu anlıyorum acaba, o gün hasta değil miydiniz?"

"Doktordan yeni çıkmış olduğumu söylemiştim sana."

"Büyücü doktordan?"

"Kâhin."

"Sözcüklere takılmayalım. Bilmek istediğim şu. O sırada tamamen iyileşmiş miydiniz?"

"Seni temin ederim ki tamamıyla iyileşmiş durumdaydım. Daha önce hiç bu kadar iyi hissetmemiştim kendimi."

"O halde Bay Tajirika, neden iyileştikten sonra bile ofise gitmemeye devam ettiniz? Yoksa kuyrukları görünce kalp sorunlarınız mı nüksetmişti?"

"Gerçeği, tüm gerçeği, yalnızca gerçeği söyle dememiş miydin? Tanrım bana yardım et!"

"*Ve hakikat sizi özgür kılacak.* İncil'de de öyle denmiyor mu?"

"Hani gözaltında değildim?"

"Yalnızca lafın gelişi öyle dedim. Doğruyu söyleyin, Şeytan'ı utandırın."

"Dinle, gizlice ofise girmeyi başardıktan sonra Machokali'yi aradım."

"Bakan Machokali'yi mi?"

"Ülkede yalnızca bir Machokali var ve o da benim dostum olur."

"Sadece emin olmak istiyorum. Biz polisler tıpkı doktorlar gibiyizdir. Modern doktorlar gibi yani, büyücü hekimler ya da sizin tabirinizle kâhinler gibi değil. İyi bir doktor bir hastalığa dair tüm gerçekleri biliyor olduğundan emin olur. Ancak o zaman doğru ilacı yazabilir çünkü. Biz polisler hakikat arayıcıları gibiyizdir, davamızı gerçeklere dayandırmak isteriz. Öyleyse, Machokali'den söz ettiğinizde, Aburirya Hükümdarı'nın hükümetindeki biricik Dışişleri Bakanı Machokali'yi kastettiğinizi mi düşünmeliyim?"

"Doğru. Kalabalığı dağıtmak için silahlı kuvvetleri görevlendirmesinin mümkün olup olamayacağını öğrenmekti niyetim."

"Tuhaf. Bakan, size şu ya da bu nedenle orduyu göreve çağırma yetkisi olduğundan söz etmiş miydi hiç?"

"Bir bakan olarak kiminle temas kurması gerektiğini bilir diye düşündüm."

"Söyleyin Bay Tajirika, bakan size, Hükümdar dışında, ordu üzerinde yetki sahibi olduğunu düşünen biri ya da birilerini tanıdığından söz etmiş miydi daha önce?"

"*Ah, hayır, hayır! Katiyen!* Ama bana söylediği şey kuyruklara farklı bir açıdan bakmamı sağladı."

"Ne söyledi size?"

"Kuyrukların çok önemli olduğunu söyledi."

"Önemli mi?"

"Evet çünkü kuyruklar halkın Cennete Yürüyüş'e tam destek verdiğini göstermeye yarıyorlardı. Halk desteğinin kanıtıydılar."

"*Devam edin.* Başka?"

"Doğrusunu istersen, işe dönmememi tavsiye eden bakandı, hâlâ hastaymışım gibi evde kalmalıydım..."

"Hasta numarası yapmanızı istedi yani? Peki ama neden?"

"Böylece kuyruktakiler, işe duydukları gereksinim öyle ya da böyle karşılandıktan sonra bile dağılmayacaklardı. Beni bekledikleri müddetçe bir umutları olacaktı ve bu umut da kuyrukları canlı tutacaktı."

"Yani sizden yalan söylemenizi ve hayatınızda hiç o kadar iyi hissetmemiş olduğunuz halde hastaymış gibi davranmanızı istedi, öyle mi?"

"Hayır, dediğin gibi olmadı. Global Bank heyeti ülkede olduğu sürece kuyrukların olduğu gibi kalmalarını ve Cennete Yürüyüş için alan tahsisi yapılmadan evvel dağılmamalarını istiyordu yalnızca."

"Pekâlâ. Bir bakalım. Siz uydurma bir hastalığın pençesindesiniz. İyileşmek için de evde kalmayı kabul ettiniz. İşinizle kim ilgileniyordu?"

"Karım Vinjinia vekâleten müdür oldu... şey de... biliyorsun işte, sekreter de onun asistanıydı. Bir yardımcı."

"Nyawira'yı mı kastediyorsunuz?"

"Ta kendisi."

"Vinjinia çok tecrübeli olmadığından işlerinizi Nyawira'ya emanet etmiştiniz aslında, öyle değil mi?"

"Evet, Nyawira'nın tecrübesi daha fazlaydı ama yetki kesinlikle onda değildi. Yalnızca bir emir kuluydu."

"Tenzili rütbe mi yani? Kadınlar nasıldır bilirsiniz, birbirlerini kıskanırlar. Bazı kadınlar, erkeklerin nüfuz sahibi olduğu bir alandaki tek kadın olmak isterler, aksi halde mutsuz olurlar. 'Tek Kadın' sendromu."

"Hayır, mevkisi düşürülmedi, ayrıca kıskançlık da söz konusu değildi. Onu memnun etmek ve yokluğumda işine özveriyle devam etmesini sağlamak için hiçbir anlam taşımayan vekil müdür asistanı unvanını vermiştim ona. Ancak nitelikli bir danışma görevlisinden daha fazlası değildi."

"Machokali... O ve Nyawira tanışıyorlar mıydı?"

"Hayır, tanıştıklarını sanmıyorum."

"Ama Machokali sizi ofisten de arardı değil mi?"

"Evet."

"Ve tüm bu aramalar da önce danışmadan geçerdi."

"Bazen. Ama beni doğrudan aradığı da olurdu. Çoğu zaman da öyle olurdu."

"Machokali sizi ofiste ziyaret etti mi hiç?"

"Evet ama pek sık sayılmaz. Yalnızca Santamaria taraflarından geçerken. Eldares büyük bir şehirdir bilirsin. Şehir içinde pek çok şehir varmış gibi bana sorarsan."

"Ve şayet Machokali ile Nyawira şehrin herhangi bir yerinde, ki dediğiniz gibi koca bir şehir burası, buluşmak üzere özel bir plan yaptılarsa bundan haberiniz olmazdı değil mi?"

"Bu doğru ama nedense ofisimin dışında bir yerde buluştuklarını hiç sanmıyorum."

"Ama buluştularsa, bundan haberiniz olmazdı, öyle değil mi?"

"Doğru."

"Machokali en son ne zaman geldi Santamaria'ya?"

Tajirika duraksadı. Son buluşmalarını gizli mi tutacaklardı hatırlayamadı. Ama dürüstlüğü elden bırakmamaya karar verdi. Ayrıca, içten içe, bu polis memuruna nüfuzlu tanıdıkları olduğunu ve Machokali'nin de dostu olduğunu göstermekte bir sakınca görmüyordu.

"Hükümdar'la birlikte ABD'ye gitmeden hemen önce görmeye geldi beni."

"Ofise mi geldi?"

"Hayır. Mars Café'de buluştuk."

"Öyleyse ofise Nyawira'ya hoşça kal demek için gelmedi?"

"Sanırım Nyawira çoktan kaçmıştı o sırada."

"Ama az önce buluşmak için gizli bir plan yapmışlarsa bundan haberinizin olamayacağını itiraf etmiştiniz?"

"Ben buluştuklarını düşünmüyorum gerçekten."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz? Nyawira'nın o sırada nerede saklandığını biliyor muydunuz?"

"Hayır."

"Ve sürekli, her yerde bakanla bir arada da değildiniz?"

"Hayır."

"Neye hayır?"

"Bütün gün bakanla bir arada olmuş olabileceğim iddiasına. Mars Café'de buluştuk ve görüşmemizin ardından benden önce ayrıldı oradan."

"Yani tüm söyleyebileceğiniz buluştuklarını hiç görmediğiniz?"

"Evet ama bu buluştuklarını düşündüğüm anlamına gelmez" diye devam etti Tajirika ısrarla, bir tuzak sezmişti soruda.

"Ama mahkemede o gün ya da başka herhangi bir gün buluşmadıklarına dair yemin edemezsiniz?"

"Buna yemin edemem" dedi aceleyle Tajirika, mahkemeden bahsedilince telaşlanmıştı.

"Ziyaret sebebi neydi? Neden sizinle görüşmek istedi?"

"Hoşça kal demek için gelmişti. *Arkadaşız biz.*"

"Başka bir şey yok yani?"

"Yok."

"Hastalığınıza dönelim. Tedavi için bir büyücü hekime götürüldüğünüzü söylüyorsunuz. Kim götürdü sizi oraya?"

"Karım, Vinjinia."

"Nasıl haberi olmuş büyücü hekimden?"

"Sekreterden duymuş."

"Nyawira'dan mı?"

"Evet. Nyawira'dan."

"Yani ister iş mevzuları olsun ister özel ya da ailevi mevzular, her taşın altından bu Nyawira çıkıyor? Şahsi ya da aile danışmanınız falan mı kendisi?"

"Lütfen adını anma bana. Öğrendiğim bunca şeyden sonra o Nyawira denen kadını bir elime geçirsem..."

"... öldürene kadar sıkardım boğazını" diye tamamladı cümleyi Elijah Njoya, alaycı bir tavır takınmıştı. "Bu olanlardan sonra ne yapardınız gayet iyi biliyorum ve bunun için de sizi takdir ediyorum. Şimdi, Bay Tajirika, ciddi olalım. Sizi temin ederim ki çok yardımınız dokundu, bizimle işbirliği içinde olmaya devam ederseniz koşullarınızda bir gelişme olduğunu göreceksiniz. Sizi bir tek yalan konusunda uyarmak isterim. *Hatırlıyor musunuz? Yalnızca hakikat sizi özgür kılacaktır.* Bana her şeyi anlattığınızdan emin misiniz?"

"*Bildiğim tüm gerçekleri anlattım sana.*"

"Kendinize sakladığınız hiçbir şey yok değil mi, küçük bir ayrıntı falan?"

"Hiçbir şey yok."

"Bu arada, sizi tedavi eden büyücünün adı neydi?"

Soru, Tajirika'yı gafil avlamıştı. Tam Kargalar Büyücüsü demek üzereydi ki bunun ne gibi sonuçlar doğurabileceği geldi birden aklına. Para. Üç çuval dolusu para. Ya kâhin üç çuval buri banknotu olduğunu açık ettiyse, daha da kötüsü, bunların Cennete

Yürüyüş'ten kazanç elde etmeyi umanların "kartvizitleri" olduğunu söylediyse? Tajirika'nın öğrenilmesini istediği son şey, Hükümdar'ı ilgilendiren bir projede kendisinin paraları çoktan cebe indirmiş olduğuydu. Üç çuval dolusu buri banknotu zihninenin kuytu köşelerinde gömülü bir sır olarak kalmalıydı sonsuza dek.

"Adını bilmiyorum."

"Emin misiniz? Büyücünün adını bilmiyor musunuz?"

"Bir kâhin yalnızca Kâhin diye bilinir. Böyle düşünen tek kişi de ben değilim. Bu şifacıları ziyaret eden pek çok kişi adlarını hatırlama zahmetine girmez. Bir kâhin partide tanıştırılacağın ya da ofisinde baş başa görüşeceğin türden biri değildir kesinlikle."

Njoya güldü buna.

"Esprili birisiniz Bay Tajirika."

"Teşekkür ederim Memur..."

"Elijah diyebilirsiniz bana. Dostunuzum."

"Elijah, dostum" dedi Tajirika. "Artık gidebilir miyim?"

"Neden olmasın? *Nakil* konusunu bir görüşeyim. İyi şanslar Bay Tajirika."

Tajirika bir başına bırakıldığı için ani bir çöküntü içine girdi ilk başta. Ama yaptıkları görüşmeyi gözden geçirince rahatlama, hatta bir zafer duygusu hissetti, kendisini Nyawira, kuyruk çılgınlığı ve Machokali'nin sözde komploları ile ilişkilendirme çabalarını ustaca savuşturmuştu, ayrıca hastalığına dair ayrıntılara girmekten kaçınmış, Kargalar Büyücüsü'nün adıyla ilgili söylediği yalandan yakasını kurtarmış, en önemlisi de üç çuval parayla igili herhangi bir şey açıklamamıştı. Dahası, Njoya'yı kendi tarafına çekip dostluğunu kazanmıştı ve yarın olduğunda Golden Heights'taki evinde, kendi yatağında yatıyor olacaktı.

18

Ancak yeni arkadaşı Njoya ne o gece ne ertesi gün ne de bir başka gün geri geldi, hatta Tajirika zamanın akışını ölçmeye çalışmayı bırakana dek de gelen giden olmadı. Sonra bir gün birileri gelip daha önceki gibi gözlerini bağladılar, tekrardan açtıklarında, kendisini, üzerinde oturmakta olduğu sandalye dışında başka bir şeyin olmadığı boş bir odada, ışıktan oluşan bir dairenin ortasın-

da buldu. Geri kalan her yer karanlıktı. Işıktan dairenin kenarlarında taze ve kurumuş kan izlerine benzer bir şeyler gördü ki bu izler en kötü korkularını doğruluyordu. Başka sayısız insana yapmış olduklarını ona da yapacaklardı. Beton zemindeki kanlar ne derece tehlikeli olduklarının kanıtıydı. Ayağa kalkıp, karanlıkta sersemlemiş gibi dolaşmaya başladı. Spot ışığı onu izliyordu, koyu karanlığın içinden bir ses geldi.

"Kim ayağa kalkmanı söyledi sana?"

Dehşet içinde, "Kimsin sen?" diye sordu Tajirika, olduğu yerde donakalmıştı.

"Komiser Kahiga, Peter Kahiga."

"Njoya nerede, Komiser Njoya? Bana söz vermişti... Naklim yapılacaktı, ne oldu?"

"Her şey sorularıma vereceğin cevaplara bağlı."

"Tüm bildiklerimi zaten anlattım. Söylenmemiş ne kaldı ki?"

"Bunu sen söyleyeceksin bize. Ve bilmeni isterim ki Njoya gibi anlayışlı biri de sayılmam ben. Gözyaşları etkilemez beni kolay kolay. Bir kaya kadar sertimdir. Oyun oynamaya kalkarsan çatıda sallanır halde bulursun kendini."

"Ne istiyorsun benden?" diye sordu Tajirika, gaipten gelen sese yanıt verirken ürkütücü bir hisse kapılıyordu.

"Sandalyene dön" diye emretti ses.

Işığın içine çekilmiş olan Tajirika söyleneni yaptı.

"Tüm sorularıma cevap ver, en önemsiz olanına bile. Gerçekte ne için gittin büyücü hekime?"

"Kâhini mi kastediyorsun? Njoya'ya oraya hasta olduğum için gittiğimi söylemiştim."

"Seni iyileştirdikten sonra nasıl hissediyordun kendini?"

"Huzurlu. Mutlu."

"Seni iyi eden kişi mutlu etmişti seni o halde?"

"Sen iyileşecek olsan üzülür müydün ki?"

"Burada soruları ben sorarım, anlıyor musun?"

"Evet."

"Şimdi Tajirika, kendini bu kadar iyi, huzurlu ve mutlu hissedecek kadar iyileşiyorsun ama bu mucizeleri yaratan kişiyi azıcık da olsa merak etmiyorsun. Adını öğrenecek kadar bile."

Tajirika köşeye sıkışmış gibi hissetti kendisini. Daha önce, o sırada iyi olduğunu düşündüğü sebeplerden kendisini iyileştirmiş olan adamın adını bilmediğine dair yalan söylemişti. Ama şimdi

söylediği yalanların akıllıca olup olmadıklarını sorgulamaya başlamıştı. Şu görünmez Kahiga kâhinle ilgili bir şeyler biliyor gibiydi. Karısı, işkence tehditi altında paradan bahsetmiş olabilir miydi? Ne olursa olsun, Tajirika hikâyesine sadık kalacaktı.

"Adını unuttum. Herkes bir şeyleri unutur bazen."

Bu darbeyi beklemiyordu Tajirika, bu yüzden de iri ve şiddetli bir tokat yüzüne indiğinde zihninin karanlığında binlerce yıldız gördü. Baş dönmesi geçince, içinden bir ses ayağa kalkıp savaşmasını söyledi ama insan karanlıktaki bir gölgeyle nasıl savaşırdı? Öfke ve hayal kırıklığından kaynaklanan gözyaşlarının yanaklarından süzüldüğünü hissetti.

"Neden vurdun bana? Hiçbir soruna cevap vermemezlik etmedim ki!"

"Sana adımın Elijah Njoya değil Peter Kahiga olduğunu söylemiştim. Bana karşı dürüst ol. Sözcük oyunları oynamaya gelmedim buraya."

"Gizleyecek bir şeyim yok benim."

"Ama hâlâ şu büyücünün adını hatırlamadığını iddia ediyorsun?"

"Hayır hatırlamıyorum. Unutkanlık suç değildir."

"Hafızanı yerine getirecek arkadaşlar getireyim de gör..."

Kahiga daha cümlesini tamamlamadan arkasında birilerinin varlığını hissetti Tajirika ama daha arkasını dönemeden iki adam onu omuzlarından ve boynundan kavrayıp sandalyenin arkasına çivilediler. Üçüncü kişi Tajirika'nın elini hızla arkaya doğru çekti, dördüncüsü ise işaret parmağının tırnakaltına iğne batırdı. Tajirika mücadele ediyordu ama bir faydası yoktu bunun.

"Yalvarırım durun. Hatırlamaya çalışacağım. Neyi bilmek istiyorsunuz?" diye sordu gölgeler içindeki adamlara.

"Kaç kez daha tekrar etmemiz gerekiyor?" diye sordu gaipten gelen ses. "Büyücü ya da her ne diyorsanız, onun hakkında her şeyi bilmek istiyoruz. Her şeyi yani, sana söylediği her kelimeyi, kaç kez buluştuğunuzu, giydiği kıyafetleri bile."

"O halde söyle adamlarına, ellerini üzerimden çeksinler" dedi Tajirika.

"Hangi adamlar?" diye sordu Kahiga. "Kimse dokunmuyor ki sana. Halüsinasyon mu görüyorsun?"

Tajirika ellerini serbestçe hareket ettirebiliyordu. Başını hızla arkaya çevirdi ama kimseyi görmedi. Aklımı mı kaçırıyorum? Yoksa benimle oyun mu oynuyorlar?

"Az önce burada olan adamlar nereye gittiler?" diye sordu Tajirika.

"Geldikleri yere döndüler, ama soru sormayı kesmezsen geri geleceklerinden emin olabilirsin. Şimdi, gelelim büyücü hekime..."

"Yalnızca bir kez görüştüm onunla. Üzerindeki giysileri hatırlayamıyorum ama şey, galiba yalnızca yüzünü gördüm."

"Ya adı?"

Kesinlikle bir şeyler biliyor olmalılardı, sezgileri öyle söylüyordu Tajirika'ya, unutmuş gibi yapmanın bir anlamı yoktu artık.

"Kargalar Büyücüsü. İsmi bu."

"Neden daha önce söylemedin bunu?"

"Yaşlanma etkileri. Yaşlandıkça hafıza zayıflıyor."

"Kargalar Büyücüsü ile ilgili bana söylemek istediğin başka bir şey var mı? Tedavin dışında başka nelerden konuştunuz? Nyawira, Machokali ya da böyle herhangi birinden söz etti mi? Her nereye gittiyse, oradan Eldares'e döndükten sonra görmeye gittin mi hiç onu?"

Tajirika neyi bilip neyi bilmediklerinden emin değildi, özellikle de üç çuval dolusu paradan haberdar olup olmadıklarından. Bunu gizlemeye devam mı etmeliydi? Parasının büyücüde olmasını nasıl açıklayabilirdi? Nereye varmaya çalıştıklarını görebiliyordu. Eğer büyücüye üç çanta dolusu buri banknotu verebildiyse muhakkak evinde ya da çiftliğinde daha yüzlercesi saklı olmalıydı. Paravı bulamayınca da hüsrana uğrayıp onu öldürebilirlerdi. Bu nedenle geri adım atmamaya karar verdi. Artık ne diyeceğini biliyordu.

"Doğruyu söylemek gerekirse, şu Kargalar Büyücüsü ile beni iyileştirdiği günden beri görüşmedim. Eldares'ten ayrılıp yeniden döndüğünü bile bilmiyordum. Ancak onunla görüştüğüm bir başka mevzu daha vardı, yalnız anlarsın ya konu biraz utanç verici çünkü mal mülkle ilgili. Mabetten ayrılmadan önce servetim uçup gitmesin ya da düşmanlarım bana zarar veremesin diye ondan beni koruyucu bir büyüyle güçlendirmesini istedim. Kısacası, yaşamıma ve malıma bir zarar gelmesin diye koruyucu büyü yaptırdım ona."

Bu ifşaatı can sıkıcı bir sessizlik izledi. Peter Kahiga'yı göremiyor olsa da, büyü hakkında söylediği şeyin adam üzerinde belli bir

etkisinin olduğunu hissetmişti Tajirika. Nitekim, bir sonraki soru Kargalar Büyücüsü ile ilgili değildi.

"Peki ya Machokali? Şunu bil ki bana yeniden yalan söyleyecek olursan hiçbir büyü seni gazabımdan kurtaramayacak. Şimdi, Machokali neden seni görmek için Santamaria'ya geldi?"

"Hoşça kal demek için. Njoya'ya söylediğim de bu değil mi?"

"Sorularıma soruyla karşılık vermeyi kes. İkinizin arasında ne geçtiyse anlat bize, harfiyen. Sakın meseleyi hafife almaya da kalkma."

Tajirika, Machokali ile Mars Café'deki buluşmasını anlattı, bakanın, gözaltındayken Vinjinia'ya ne gibi sorular sorulmuş olduğunu merak ettiğinden söz etti.

"Neden bilmek istiyordu ki bunu?"

"Bilmiyorum. Söylemedi. Ben de sormadım."

"Ne söyledin ona?"

"Yalnızca Vinjinia'nın bana söylediklerini. Soruların çoğunlukla Nyawira ile ilgili olduğunu."

"Nyawira'dan bahsedince nasıl tepki verdi?"

"Onun devletin en büyük düşmanı olduğunu ve birine onunla ilgili soru sorulacak olursa ne biliyorsa anlatması gerektiğini."

"Hepsi bu kadar mı?"

"Evet. Özellikle Nyawira hakkında konuşmak istediğini sanmıyorum. Onu tutuklanmış görmeyi istiyordu yalnızca. Beni avutmaya çalıştığını, Nyawira'yı işe almış olduğum için kendimi yiyip bitirmememi söylediğini hatırlıyorum. Çalışanın günahlarından işveren sorumlu tutulamaz demişti. Ya da bu anlama gelen bir şeyler."

"Yani senin bir haini işe almış olduğun için üzüldüğünü ve pişmanlık duyduğunu gördüğü zaman, o, yani bakan, sana üzülmemeni mi söyledi?"

"Söylediğin biçimde değil. Beni avutmak istedi çünkü Nyawira'nın gerçek kimliğinin ortaya çıkmasının beni fena etkilemiş olduğunu gördü."

"Kendisi bu konuda herhangi bir endişe belirtisi göstermiyor muydu? Bir hainin polisin elinden kaçmış olduğunu bilmesine rağmen oldukça sakin miydi?"

"Hayır, Nyawira konusu onu endişelendirmiş görünmüyordu."

"Nyawira'nın ihaneti karşısında öfke de mi duymuyordu?"

"Sürekli Nyawira hakkında konuşmadık."

"Başka ne konuştunuz o halde?"

Machokali'nin, başka şeylere ek olarak, Kaniuru'nun Cennete Yürüyüş'te kendisine vekil olacağı haberini verdiğini söyledi.

"Bunu duyduğunda ne hissettin?"

"İşlerimde bana yardım edecek bir kâtibim olacağı için oldukça sevindim."

"Machokali mi sana Kaniuru'nun kâtip olacağını söyledi?"

"Ben öyle varsaydım."

"Neden?"

"Bir vekil nedir ki neticede? Yetkili ortalarda olmadığında onun yerine işlere bakan kişi değil midir?"

"Daha kaç kez sorularıma soruyla karşılık verme demem gerekiyor? Seni uyarıyorum. Onu kâtip olarak görmen Kuyruk Çılgınlığını Araştırma Komisyonu başkanının çağrısına uymayı reddetmiş olmanın gerçek sebebi olabilir mi? Göreve Hükümdar tarafından atanmış olan birine tepeden bakmaya nasıl cüret edebildin? Yoksa komisyonun karşısına çıkmaya korkuyor muydun?"

"Hayır, gizleyecek hiçbir şeyim yoktu."

"Aynı şeyi bir önceki görüşmede de söylememiş miydin? Ama bugün anlaşıldı ki Kargalar Büyücüsü ile ilgili pek çok bilgiyi atlamışsın!"

"Bu doğru ama Tanrı şahidimdir ki bu kez gerçeği, yalnızca gerçeği söylüyorum."

"Bundan nasıl emin olabilirim? Şayet komisyonun karşısına çıkmaktan korkmadıysan o zaman bunun tek bir nedeni var, o da Hükümdar'ın seçmiş olduğu başkana hürmet etmiyor olman!"

"Hayır, hayır" dedi Tajirika, bu suçlama karşısında etekleri tutuşmuştu. "Machokali'nin kendisine sorun, bir vekilin atanmış olmasıyla ilgili kötü hissetmek bir yana, bu durumu ABD'ye gidecek olan heyete katılmayı önerebilmem için bir fırsat olarak gördüğümü söyleyecektir size. Bunun iyi bir fikir olmadığını düşünen Machokali idi."

"Neden?"

"Gösterdiği nedenleri tam olarak hatırlayamıyorum ama o uzaklardayken burada onun gözü kulağı olmamdan bahsettiğini hatırlıyorum."

"Gerçekten de gözlerden ve kulaklardan bahsetti mi? Emin misin?"

"Bu organlardan bahsettiğine eminim."

"Ne demek istedi? M5'i duymuş muydun hiç?"

"Evet, Yüce Majesteleri'nin gözleri, kulakları, burunları, bacakları ve elleri?"

"Yani kendi M5'ini mi oluşturmak istiyordu?"

"Bunu kastettiğini sanmıyorum."

"Neden? Zihnini okuyabiliyor muydun ki?"

"Hayır."

"O halde neden onu savunuyorsun?"

"Onu savunmaya çalışmıyorum..."

"Seni burada Hükümdar'ınkine rakip bir göz, kulak, burun, bacak ve el ağı oluşturmak için bırakmadığından emin misin?"

"Eminim."

"Konuştuklarınızın hepsi bu kadar mı?"

"Bu kadar."

"Emin misin?"

"Fazlasıyla eminim."

"Arabasını nereye park etmişti?"

"Arabasıyla gelmemişti."

"Ne demek istiyorsun? Yürüyerek mi gelmişti? Yoksa otobüs, eşek arabası, triportör, *matatu*, *mbondambonda* ya da *mkokoteni* ile mi?"

"Sanırım taksi ile gelip taksi ile gitti."

"Tajirika, devleti aptal yerine mi koyuyorsun sen? Bize Dışişleri Bakanı'nın Amerika seyahatine hazırlanmakla meşgulken, bir yandan da sana hoşça kal diyecek, gözaltındayken Vinjinia'ya ne gibi soruların sorulduğunu dinleyecek ve Kaniuru'nun vekilin olarak atandığını bildirecek vakti bulduğunu mu söylüyorsun? Bu inandırıcı bir hikâye mi? Vinjinia'ya neler sorulduğunu, dosyasına bakarak kolaylıkla bulabilirdi. Hoşça kal deme ve vekil konusunu haber verme işini ise telefonla halledebilirdi. Hem bir Mercedes-Benz'le gelmek yerine neden taksiyle geldi? Hükümdar'ın meşru hükümetini devirme planının detaylarını itiraf etsen iyi olur."

"Ben mi? Hükümdar'ın hükümetini devirme konusunu görüşmek mi? Asla. Ne o sırada ne de başka bir zaman Machokali ile böyle bir şey konuştuk..."

"Her şeyi anlatacaksın bize. Nasıl ki Kargalar Büyücüsü hakkında daha fazla bilgi verdin, şimdi de Mars Café'de arkadaşınla birlikte çevirdiğiniz hükümet karşıtı dolapları anlatacaksın."

Bu sözler duyulur duyulmaz ışık çemberi kayboldu ve Tajirika karanlığa gömüldü. Gece gündüz işkence yaptılar ona, iğne ve kırbaçla, boğmaya çalışarak ve elektrik şoklarıyla. Yapılan her işkenceye, Machokali ile birlikte planladıkları eli kulağındaki bir darbeye ilişkin soru yağmuru da eşlik ediyordu ama Tajirika boyun eğmeyi reddetti, onlara daha önce ne anlatmışsa yine onları haykırdı: "Bu Machokali'yi son görüşümdü. Bir kez bile aramadı beni Amerika'dan..."

"Lütfen, yalvarıyorum, hiçbir zaman söylemediğim ya da yapmadığım şeyler için bana işkence etmeyin" diye bağırıyordu, üç çanta dolusu paraya dair tek kelime etmediği ve Machokali'nin Hükümdar'a karşı komplo kurmuş olduğunu söyletme çabalarına direnmiş olduğu için iyi hissediyordu kendisini.

Yine de görünmez ellerin yaptığı işkenceler, en sonunda Tajirika bilincini kaybetmiş bir halde yere yığılana dek gece gündüz devam etti.

19

Uyandığında kendisini bir yatakta, yumuşak bir şiltenin üzerinde bulacaktı, yastık, temiz beyaz çarşaflar ve battaniye de vardı. Pencereden gün ışığı sızıyordu içeri. Gözlerine inanamadı. Yataktan çıktı, dizlerine vuran ağrı nedeniyle aksaya aksaya pencereye doğru ilerledi. Açmaya çalıştı ama parmaklarının acısından sıkıca kavrayamıyordu, en sonunda içeri doğru kendiliğinden açıldı pencere. Tel örgüden bakınca avlunun karşı tarafında bulunan öteki binaların duvarlarını gördü. Yeni odasını inceledi. Bir köşede bir lavabo, yanında duş ve tuvalet vardı. Tuvalet ihtiyacı hissetti, sonrasındaysa hafiflemiş gibi duyumsadı bedenini. Hayır, ölmüş olamazdı. Ardından soyundu, kıyafetlerini yere yığdı ve coşkulu bir kararlılıkla duş aldı. Tam daha önce giydiklerini tekrardan giymek üzereydi ki bir başka köşede bir masa ve iki sandalye gördü. Hayret ki ne hayret, sandalyelerden birinin üzerinde bir takım elbise duruyordu. Üzerine denedi. Kendisine aitti ama işkenceler nedeniyle zayıflamış olduğundan bir iki beden büyük gelmişti şimdi. Neler oluyordu? Gözleri kapıya ilişti. Belki de açıktı. Belki gizlice serbest bırakılacaktı. Hükümdar geri mi dönmüştü? Yoksa işkenceciler, dostu Machokali'nin kendilerine yapabileceklerinden korkup kaçmışlar mıydı?

Kapıya varınca sanki kendiliğinden açılıverdi. İçeri Njoya girip de kapıyı arkasından dikkatlice kapayınca sevinçten bağırsa mı yoksa öfkeden haykırsa mı bilemedi Tajirika.

"Giysileri bulmuşsunuz?" dedi Njoya, Tajirika'nın yüzündeki şaşkın ifadeye yanıt verir gibi. "Eşiniz Vinjinia gönderdi. Siz mi istemiştiniz göndermesini?"

"Hayır" dedi Tajirika ters ters.

"Ah, şey, kadınlar ve giysiler! Çok üzgünüm Bay Tajirika. Daha önce gelmeliydim biliyorum, bir erkek sözünü tutmalıdır, bilirsiniz ama sizi her sorduğumda derin bir uykuya dalmış olduğunuzu söylediler."

"*What do you mean*?"* diye sordu Tajirika İngilizce olarak. "Bana neler yaptıklarını kimse sana anlatmadı mı? Santamaria pazarındaki eşeklere bile bu kadar zalimce davranılmıyor."

"*Artık öyle mi sahiden? Sakin olun!* Oturalım ve bana her şeyi anlatın. Bu sabah bir şeyler yediniz mi bu arada? Kahvaltı ettiniz mi?" İki adam yumurta, ekmek, sosis ve buharı üstünde bir çaydanlıkla içeri girip, her şeyi masanın üzerine yerleştirdiler ve odadan çıktılar. Tajirika midesine yenik düştü, Njoya, Tajirika'nın düşmanca tavrının yemek sonrası değişmiş olduğunu fark etti.

Sağ elinin tersiyle alnındaki teri silerken "Tırnaklarım sızlıyor. Dizlerim yediğim dayaklardan alev alev yanıyor" diye sızlandı Tajirika. "Ve sen bu konuda bir şey bilmediğini iddia ediyorsun, öyle mi?"

"Astlarınızın ne işler çevirdiklerini her zaman bilmezsiniz, değil mi, özellikle de yokluğunuzda? Siz kendiniz söylemiştiniz, Nyawira'nın..."

"Kahiga sizin astınız mı?" diye sordu Tajirika hızla, konuyu Nyawira'dan başka tarafa çevirmekti amacı.

"Komiser Kahiga mı? Aman yarabbi, size gönderdikleri kişi o mu? Bir sır verebilir miyim size? O memur delinin tekidir. Sorgu sırasında kaç kişiyi öldürmüşlüğü vardır. Ve ne olur biliyor musunuz? Konu orada kapanır. Tajirika, ben size yardımcı olmak ve sizi ondan kurtarmak istiyorum. Ama size yardım edebilmem için bana karşı dürüst olmalısınız. Ben de size karşı dürüst olmalıyım. Şöyle söyleyeyim, birbirimize karşı açık olmalıyız. Başlayayım. Şu uzaktaki köşeye bakın. Ne görüyorsunuz?"

* (İng.) Ne demek istiyorsun? (ç.n.)

"Olağandışı hiçbir şey" dedi Tajirika.

"Çok dikkatli bakın."

"Ah, evet."

"Bir kamera. Aramızda geçen her şey kaydedilecek. Buradan benim de size işkence etmiş olduğumu söyleyerek ayrılmanızı istemem. Şayet *off the record** olarak anlatmak istediğiniz bir şey varsa bana hemen şimdi söyleyin ki konuşmak için başka yere geçelim. Bay Tajirika, odadan çıkalım mı?"

"Buna gerek yok. Saklayacak bir şeyim yok benim" dedi Tajirika çabucak, sözle ya da hareketle kendine sakladığı gizler var sanılsın istemiyordu çünkü.

"Dediğim gibi, önce Kahiga'nın doğru ve yanlışlarını yok sayalım. Onlar araştırılacak. Emin olabilirsiniz. İlk görüşmemizi hatırlamanızı istiyorum. Size işkence yaptım mı?"

"Ah, hayır, hayır, sen ve ben dost olacağız."

"Söz mü?"

"Evet!"

"Ben sadece bir şeyi açıklığa kavuşturmanızı istiyorum, yalnızca tek bir şeyi. Tam bir muamma bu konu, hastalığınızla ilgili. Sözcüklerden bir senaryo resmetmek istiyorum, hikâyenize inanmamızı güçleştiren sorunu çözebilmemiz için bu konuyu dikkatle ele almanızı istiyorum. Yargıç sizsiniz şimdi. İşte size bu davadaki gerçekler. Radyo, bir sabah erken saatlerde, Bay Tajirika'nın Cennete Yürüyüş'e başkan atandığını duyurur. Bu fevkalade bir payedir. Aynı akşam Bay Tajirika hastalanır. Ertesi sabah da ofisinin dışında kuyruklar oluşmaya başlar. Bir süre sonra, bir iki hafta diyebiliriz bu süreye, Tajirika artık turp gibidir, sağlığı tam anlamıyla mükemmeldir. Ancak işine döneceği yerde, yeniden hastalanması söylenir ona, o da öyle yapar. Aklı başında biri, bu hastalığın, istenildiğinde başa takılıp çıkarılan bir şapka gibi olduğu sonucuna varacak olursa pek de hatalı sayılmaz değil mi Bay Tajirika? Bu arada Tajirika'nın ofisinin dışında oluşmaya başlamış olan tüm kuyrukların Cennete Yürüyüş'e ayrılan alana doğru uzadığı bir an gelir. Ve ne olsa beğenirsiniz, aynı Tajirika bir kez daha turp gibidir ve törenlere katılan kalabalıklar arasında yerini alır. Törenden sonra ise işinin başına döner. Tarafsız bir gözlemci şu sorunun cevabını merak edecek olsa kimse onu suçlayamazdı

* (İng.) Gizli, açıklanmamak şartıyla. (ç.n.)

herhalde: Neden Tajirika tam da kuyruklar amaçlanan hedefe ulaştıktan hemen sonra iyi olmuştur? Amaçlanan hedef mi? Tüm Aburirya'da şu kadınların yaptığı utanç verici şeyleri duymamış tek bir Allah'ın kulu yoktur herhalde. Daha da ilginç bir gerçeği bir kenara not edin: Tamı tamına kuyrukların başlamış olduğu yere bir ilan panosu asmış olan Nyawira, bu rezil gösteriyi sahneleyenlerden biri çıkar! Ve o da Tajirika'nın güvenilir sekreteridir. Şu tuhaf hastalığınıza gelince" dedi Njoya, bir yargıca değil de bir sanığa hitap eder gibi, "diyelim ki kalp krizi geçirdiğinize ya da sizin tabirinizle bir kalp sorunu yaşadığınıza inanıyorum. Şunu bana izah edin Bay Tajirika, bir devlet hastanesine ya da özel bir hastaneye gitmek dururken neden doğruca bir büyücünün mabedine yöneldiniz? Modern Aburirya tıbbına güvenmediğinizi varsaysak bile Londra'ya uçma – ki düşünmediniz bile– seçeneğiniz vardı. Dostunuz Machokali'ye, daha büyük ve muhtemelen gece görüşüne uygun yepyeni bir çift göz verebilen şu meşhur Harley Caddesi cerrahları sizin için yeterince iyi değiller miydi? Davanın gerçekleri bunlar. Yargıç sizsiniz. Nedir hükmünüz?"

"Dostum" dedi Tajirika, farkında olmadan bir hukukçu tavrına bürünerek: "Şüphelerinin nedenlerini çok iyi anlıyorum ancak ben yalnızca doğrulardan söz edebilirim, mantıkla çelişse bile. Az önce senin de söylemiş olduğun gibi, gerçekler, yalnızca gerçekler aklındaki tüm şüpheleri uzaklaştıracak ve beni özgürlüğüme kavuşturacak. Bazı şeyleri konuşması zordur çünkü bu konunun üzerinden geçtiğimiz geçen sefer de dediğim gibi, bu gibi şeyler, hastalıklar bile, onlardan bahseden kişi için utandırıcıdır. Belsoğukluğu ve frenginin ölümcül olduğu zamanlarda, bu dertlerden mustarip olanların ağır bir gribe kurban gittikleri söylenirdi genellikle. Öldürücü virüsler için durum bugün de aynı. Bir virüsten ölen kim varsa böbrek sorunundan öldüğü söyleniyor. Benim hastalığım tam olarak kalple ilgili sayılmaz... yani, gerçekten de adı olmayan bir hastalıktı."

"Lütfen, Bay Tajirika, şaka yapmayı bırakın. İlk görüşmemizde rahatça kalp sorununuzdan bahsetmiştiniz bana."

"Doğru dürüst bir adı yok hastalığımın."

"Doğru dürüst adı bile olmayan bir hastalık mı?"

"Hastalıklar kapıyı çalıp da ben falanca hastalığım, lütfen beni içeri al demezler, zorla girerler içeri, tıpkı darbeler gibi. Bak, askerler seni almaya geliyorlar ve..."

Njoya geri kalanını dinlemek için beklemedi, fırladı ve öfkeyle, güm güm kapıya vurmaya başladı. İki gardiyan silahlar havada içeri girdiler. Njoya bir an bu ikisinin darbenin bir parçası olduklarını düşündü ve onlara kendi taraflarında olduğunu söylemeye çalıştı ama sözcükler ağzından çıkmadı. Gardiyanlar Tajirika'nın ellerini kelepçeleyip onu sandalyeye sürüklediler ve tüfeklerini üzerine doğrulttular. Njoya hatasını fark etti ve sudan bir bahaneyle çıkmalarını işaret etti onlara: Hazır olup olmadığınızı anlamak için sizi denedim yalnızca, testi başarıyla geçtiniz.

"*Neyiniz var sizin?*" diye sordu Njoya elleri kelepçeli Tajirika'ya dönerken. "*Bu ciddi bir mesele.*"

"Sorun nedir?" diye sordu Tajirika, kafası karışmıştı.

"Size basit bir soru soruyorum, sizse bana darbe ve asker saçmalıklarıyla karşılık veriyorsunuz..."

"Sen benim önüme bir senaryo koydun" diye açıkladı Tajirika "ben de sana bir resim çizerek karşılık verdim. Böylesi bir saldırının insanı nasıl etkisi altına alıp konuşma yetisini kaybettirebileceğini resmettim. İnsan öylece kalakalalır, ufacık, tek bir sözcükle, o sözcük..."

"Yani gerçek bir darbeyi düşünmüyordunuz?"

"Ben, darbe düşünmek?" dedi Tajirika, gülesi gelmişti bu saçmalık karşısında.

"Resim çizmeyi bırakın da bana hastalığınızdan bahsedin."

Tajirika tereddüt içinde büyücüyü ziyaretinden önceki içler acısı halini anlatmaya başladı, yine de neyi ne kadar anlatacağı konusuna dikkat ediyordu. Böylece, Cennete Yürüyüş'ün başına getirilmesinden hemen sonra, sözleşme peşinde olanların ofisine geldiklerinden, her birinin, projenin vaat ettiği zenginliği ima ederek, zarf içerisinde ufak tefek bir şeyler bıraktığından söz etti. Eve gidene dek bu üç beş kuruş aklına gelmemişti ama sonra o da Cennete Yürüyüş'ün üretebileceği o muazzam serveti düşünmeye başlamıştı. "Zarf içinde bırakılan bozukluklar çok bir şey değildi, yalnızca bir şükran ifadesiydi ama zihnimde giderek artan bir serveti düşlememe yol açtı doğrusu. Ama en kötüsü henüz gelmemişti başıma. Çünkü bir süre sonra, hayalimde, insanların bana imrendiklerini ve bu haset insanlardan oluşan kalabalıkların dört bir yandan üzerime doğru geldiklerimi düşünmeye başladım. Koşup banyoya kilitledim kendimi. Ama yine de geliyorlar, yüzü-

mün derisini soymak istiyorlardı. Yüzü olmayan bir insanı düşünsene. Tasavvur edilemeyecek bir zenginliğe kavuşma düşüncesine saplanmış halde kendimi sözcüklerle ifade edemez oldum. Bedenim gerçek bir darbe indirmişti bana. Sözcüklere dökülemeyen düşünceler, ne lanet bir durum ama! En sonunda, tüm duygu ve düşüncelerimi *eğer* sözcüğüyle ifade eder hale gelmiştim."

Tajirika aniden durdu ve nerede olduğunu bilmiyormuş gibi etrafına bakındı; sonra hücrenin ve kendisini sorgulayan Njoya'nın ayırdına vardı yeniden.

"Peki büyücü sizi bu kelimeyi söylemekten kurtarmak için ne yaptı?"

"Bana bu durumun beyaz olmaya duyduğum özlemden kaynaklandığını gösterdi. Memur Bey, beyaz olmayı arzuluyordum ben. Ağır bir beyazlık-özlemi vakasıydı bu."

Njoya kahkahalara boğulmuş, bir eliyle göbeğini tutmuş bir eliyle de Tajirika'yı işaret ediyordu.

"Siz? Siz? Bir beyaz? Beyaz bir Avrupalı? Bu dudaklar, şu kıvır kıvır saçlar ve şu tenle mi? Ya şu avurtlar? Eee, sonra nasıl bir tedavi uyguladı?"

"Ola ola yoksul bir beyaz olacağımı gösterdi bana ve bir şekilde işe yaradı bu. Sanırım beyazlık-özlemim artık tamamen geçti" diye aceleyle ekledi Tajirika, azıcık gücenmişti Njoya'nın alaycı kahkahasına.

"Eh, iyileşmiş olmanız iyi bir şey" dedi Njoya. Azıcık öksürdü, sonra boğazını temizledi. Yeniden ciddi bir tavır takınmıştı. "Bay Tajirika, bazı şeylerin açıklığa kavuşmasına yardımcı oldunuz gerçekten. Bana her şeyi anlatmış olduğunuz konusunda güvence vererek sizin adınıza elimden geleni yapacağım. Artık size veda etmeliyim."

Böyle dedikten sonra ayağa kalkıp kapıya yöneldi.

"Artık gitmekte özgür müyüm?" diye arkasından bağırdı Tajirika.

"Henüz değil" dedi Njoya, kapının yakınında durarak. "Görüşmemizin video kayıtlarını üstlerime izleteceğim, umarım onlar da benim gördüğümü görürler, ruhunuza küçük bir pencere açmış olduğunuzu..."

Biraz morali bozulmuştu Tajirika'nın, ama para konusunu ele alış biçimindeki becerisinden de etkilenmişti. Özgürlüğü adına

minicik bir taviz vermişti. Kargalar Büyücüsü paradan söz edecek olursa, Njoya ve beraberindekiler şu ehemmiyetsiz bozukluklara atıfta bulunuyor sanacaklardı. Elbette Machokali hakkındaki kumpas iddiaları konusunda hiçbir taviz vermemişti ve asla da vermezdi. Ancak bir süre sonra keder ve kendi kendine acıma hissi çöktü üzerine. Neden sorguyu kayda almışlardı? Dizlerinin bağı çözüldü, düşmemek için yatağa tutundu. Bu çetin sınavı geçip geçemeyeceğini düşünmeye başlamıştı yeniden.

İkinci Kısım

1

Bu ülkenin araştırmacıları ve tarihçileri, bu devri kaleme alma günü geldiğinde, umarız Tajirika'nın videoya kaydedilen itiraflarının oynadığı rolü göz ardı etmezsiniz, içeriğinden ziyade Sikiokuu ve Kaniuru'nun bu itiraflara yaklaşımları nedeniyle. Tarihin akışını ve ulusların kaderini etkileyen faktörlerden biri de zamanlama olabilir, videonun yarattığı etkide önemli rol oynayan belki de yayınlanma vakti olmuştur.

Sonradan anlaşıldığı üzere, Sikiokuu'nun kopyası, Hükümdar'ın karargâhından delegasyonun bugün yarın dönebileceğine dair – kesinlikle pek hoş bir haber sayılmazdı bu– bir telefon aldıktan hemen sonra geçmişti eline. Hükümdar'ın, Amerika'dan döndüğü vakit Nyawira'yı tutuklu görmek istediği yönündeki açık emri karanlıktaki bir sivrisinek gibi vızıldayıp duruyordu Sikiokuu'nun kulaklarında. Nyawira'nın yakalanması daima bir öncelik olmuştu ama az önce gelen telefondan sonra vızıltılar daha da artmıştı:

Nyawira gözaltına alınmalı. Video kaydının getirilmesini beklerken de açıp izlemek üzereyken de düşündüğü tek şey Nyawira idi. Ülkede miydi, değil miydi? Ölü müydü, diri miydi? Tüm ülkeyi didik didik arasınlar diye tutulan gizli ajanlar azıcık bile işe yarayacak bir haber getirmemişlerdi. Haklı olarak, ülkenin neredeyse altını üstüne getirdiğini düşünüyordu. Şimdi ise altına bakılmadık taş kaldı mı acaba diye merak ediyordu.

Evet, belki *video kaydı*. Njoya ile Kahiga'nın sorgularının neticesini tatmin edici bulmamış olan Sikiokuu, videolu bir sorgulama yapılmasını emretmişti, kaydı bizzat inceleyerek Tajirika'nın sözlerinde, ses tonunda ve vücut dilinde, onları Nyawira'nın saklandığı yere götürecek önemli ipuçları saptamayı umut ediyordu. Neticede Tajirika onun patronuydu, kadınla bir bağlantısının olmadığı yönündeki iddialarına inanmıyordu. Video kaydı eline geçer geçmez, hiçbir surette rahatsız edilmemesi konusunda kesin talimatlar verdi. Kendisini ofisine kapayıp, uzun kulaklarını da arkadan bağladı, böylece Tajirika'nın jest ve mimiklerini incelerken gölge edemeyeceklerdi.

Sikiokuu mizah anlayışına sahip biri değildi. Çok az kişi onu gülerken, hatta – müstehzi gülümseyişlerini saymazsak– gülümserken görmüştü ama Tajirika'nın beyaz adam imgesi karşısında, tıpkı kendisinden önce Njoya'ya olduğu gibi o da aniden kahkahalara boğulmuş, kulakları çözülüp kasıklarına ağrılar girene dek gülmeye devam etmişti. Tajirika, beyaz adam ha?

Tüm video kaydını izleyince gülmesi kesilmiş, yerini öfke ve hüsran almıştı. *Beş para etmez! Nyawira'ya dair hiçbir şey yok bunda!* Tam kaseti çöp kutusuna fırlatmak üzereydi ki bir tereddüt yaşadı. Sırtını sandalyesine yaslayıp gözlerini yumdu ve izlediklerini kare kare yeniden zihninde canlandırdı.

Zihninde yeniden gözden geçirdiğinde bile hâlâ belirsizliğini koruyan bir dolu şey vardı hikâyede ama ona tuhaf gelen yalnızca, Tajirika'nın sözcüklerin boğazına takılıp kaldığı yolundaki iddiası değil aynı zamanda hastalığını tarif ederken *darbe* sözcüğünü kullanmış olmasıydı. Dili mi sürçmüştü, bir çeşit Freudyen dil sürçmesi miydi bu? Bu şüphe bir yığın soruyu tetiklemişti: Mesela, neden Tajirika ancak beyaz adam olarak kaderinin tam bir perişanlık olduğunu öğrendikten sonra iyileşmişti? Sikiokuu bir aydınlanma ânı yaşadı, gözlerini açtı, kaseti masaya koydu ve

ıslık çalıp kulak memelerini sıvazlamaya başladı. Ta başından beri, diye düşünüyordu şimdi, Tajirika'nın kullandığı *beyaz* kelimesi *iktidar* yerine geçen bir şifreydi. Tajirika'nın beyazlığa duyduğu arzu iktidara duyduğu arzuydu ve bunu silah zoruyla elde etmeyi ummuş olmalıydı. İnsan başka ne şekilde iktidarı ele geçirebilirdi ki Aburirya'da? Ancak Tajirika bir şeyleri başlatacak kişi gibi durmuyordu hiç, liderden çok bir takipçiydi o. Özlemi, kendisi ya da Machokali tarafından yapılmış olan planlarla hayata geçirilmiş olmalıydı ya da belki başkalarını bu konuda konuşurlarken duymuştu. İkinci olasılık daha güçlüydü çünkü sadece başkalarının sözlerini tekrar edenler olduğu gibi, yalnızca başkalarının düşüncelerini dönüştürüp yeniden kullananlar da vardı. Kelimelerin neden boğazına takılıp kaldığını da açıklıyordu bu. Bu düşünceyi başlatan o değildi, ya unutmuş ya da karıştırmıştı onu. Tajirika'nın iktidarı ele geçirmesi, tıpkı beyaz olabilmesi gibi ihtimal dışı olduğundan duyduğu özlem gözüne imkânsız bir şey gibi görünmüş olmalıydı, bu sebeple de *eğer*ler ortaya çıkmıştı. Ayrıca, en ahmak Aburiryalı bile, hangi koşulda olursa olsun, liderin ölümünü düşlemenin, dilemenin ya da düşünmenin ölüm cezasını gerektiren bir ihanet suçu olduğunu bilirdi. Bu da yalnızca, adamın düşüncelerinin kendilerini sözcüklerle ifade etmeyi neden reddettiğini değil, en sonunda büyücü onu türlü numaralarla buna zorladığında, mevcut güç arzusunun neden beyaz olma arzusu biçimine bürünmüş halde ortaya çıktığını da açıklıyordu.

Sikiokuu ayağa kalkıp ofisinde hoplayıp zıplamaya başladı, buna bir son verdiğinde bile işlerin kendi açısından iyiye gitmesinden duyduğu heyecan nedeniyle titriyordu. Nyawira'nın yakalanması artık bir ölüm kalım meselesi değildi. Sadece hükümeti devirme planlarını ispatlayabilmesi bile başlıbaşına büyük bir zafer olurdu. Tek taşla iki kocaman kuş vurma şansı vardı önünde: Dikkatleri Nyawira'yı yakalama konusundaki başarısızlığından başka yöne çekip, siyasi açıdan baş rakibi olan koca gözlü Dışişleri Bakanı'na zarar vermek. Ancak Sikiokuu tahmin ve çıkarımlardan daha fazlasına ihtiyacı olduğunu biliyordu. Kanıta gereksinimi vardı ki bunu elde edebileceği tek kişi Tajirika idi. Sikiokuu Tajirika'yı ikna edebilmenin –zorla ya da güzellikle ya da her ikisiyle birden – onu kendi tarafına çekip, dostu Machokali aleyhinde tanıklık etmesini

sağlamanın bir yolunu bulmalıydı. Bunu da ancak Tajirika'yı varsaydığı gerçekle yüzleştirerek yapabilirdi.

Kaseti eline alıp öptü ve güvenli bir yere koydu. Daha fazla düşünmedi. Kaybedecek vakit yoktu, Tajirika'yı getirmelerini istedi.

"Yaşamın tamamıyla kendi ellerinde" dedi Sikiokuu ona.

2

Videonun Kaniuru üzerindeki etkisi bambaşka oldu. Tajirika'nın, zarfların içindeki buri bozukluklarına dair söylediklerini ufuktaki servetin alameti olarak almış, üzerinde düşünüp duruyordu. Başkan vekilliğindeki tecrübesi nedeniyle, Tajirika'nın zarfların içindeki paranın miktarıyla ilgili yalan söylediğini biliyordu. Cennete Yürüyüş'e vekil olarak göreve geldiğinden bu yana tek bir gün geçmemişti ki bu tanışma zarflarıyla bir iki çuval doldurmamış olsun. Patron kendisinden önce ne kadar para toplamıştı acaba?

Ancak o da tıpkı kendisinden önce Tajirika'nın yaptığı gibi, arkadaşı ve velinimeti Sikiokuu'ya bu konuda tek kelime etmemişti ve etmeye de niyeti yoktu. Bu yüzden, Tajirika'nın para konusunda yalan söylediğini gayet iyi bilse de, itirafının bu yanını hiçbir şekilde gündeme getirmeyecekti çünkü bunu yapmak demek ani servetinin kaynağını ifşa etmek demekti. Tajirika'nın, kendisinin de para aldığını öğrenmesi gerektiğini de biliyordu Kaniuru, videoyu izlerken öyle bir an gelmişti ki Tajirika'nın kendisini ele vereceğinden korkarak paniğe kapılmıştı. Ancak videonun sonuna gelip de bir daha para konusunun açılmadığını görünce Tajirika'nın bu konuda yalan söylemiş olmasından memnun olmuş, içi rahatlamıştı. Aralarında Cennete Yürüyüş'ten kişisel kazanç sağlama bahsini açık etmemeye ilişkin sessiz bir anlaşma vardı ve bu konuda rakibine güveniyordu. Cennete Yürüyüş'ten kazanılan parada o ve Tajirika aynı taraftaydılar.

Kaniuru'nun servetinden haberdar olan bir kişi daha vardı: Jane Kanyori. Kaniuru'nun öğretmenlik yaptığı Eldares Politeknik'te muhasebe dersleri almıştı bir müddet ama tanışmaları daha sonra, veznedar olarak çalıştığı Aburirya Sanayi ve Ticaret Bankasında oldu. Kadın işinde yükselirken Kaniuru gözünü üzerinden ayırmıyordu, hayranlık duyduğundan değildi elbet, gelecekte belki bir

işine yarar diye yapıyordu bunu. Karakterine aykırı bir sabırla kur yapıyordu kadına, onu öğle yemeğine çıkarıyor ya da kahve içmeye davet ediyordu. Noel'de ve doğumgünlerinde kart gönderdiği bile oluyordu. Jane Kanyori'nin üniversite eğitimine hiç ilgi duymayan lise mezunu bir kız olması hoşuna gidiyordu Kaniuru'nun, dahası, Nyawira'nın şu kadınların özgürleşmesi saçmalıklarından da tamamen bihaber görünüyordu.

Kaniuru, kadının bir kez daha terfi alarak kıdemli satış temsilciliğine yükseldiğini, şifreli imzaların suretlerine erişiminin olduğunu ve çeklere onay verebildiğini öğrendiğinde ona ihtiyaçları konusunda bilgi verdi. Kanyori bankanın gizli bilgilerine erişiminin hoyratça kötüye kullanılmasına göz yumamazdı ama adına hesap açmak istediği herhangi birinin imzası hakkında çok fazla soru sormayarak kendisine yardımcı olabilirdi.

Kanyori'nin yardımı ve bağlılığından memnun olsa da endişeleri sürüyordu. Gelen buri banknotları çoğaldıkça, açılmış olan kısmeti ve sırra kadem basan serveti konusunda daha da kaygılı hale geliyordu. Kaygıdan geceleri gözüne uyku girmiyor, bir o yana bir bu yana dönüyordu; banka kasalarından ve sadık bir dostun hesap planlarından daha güvenli bir şeye ihtiyacı vardı.

Bozukluk bahsi, video kaydından önce Peter Kahiga tarafından yapılan sorgulamalarda Tajirika'nın koruyucu bir büyüden söz etmiş olduğunu anımsamasına yol açtı. Bunu Tajirika'nın ahmaklığına yeni bir örnek sayarak göz ardı etmişti. Ama şimdi, şu "koruma büyüsü" susamış birine verilen soğuk su gibi geliyordu ona. Tajirika'ya minnet duyuyordu. Kendisi neden daha önce düşünmemişti bunu? Jane Kanyori'nin desteğine ek olarak, hem kendisi hem de serveti için azıcık koruma büyüsü olsa fena olmaz mıydı?

Ve böylece Kargalar Büyücüsü geldi aklına. Kaniuru sihre büyüye kalpten inanan biri olmayabilirdi ama hiçbir şekilde ödleklik sayılamayacak ihtiyati önlemlerin mutlaka alınması gerektiğini düşünüyordu, böylece büyücünün mabedine doğru yola koyuldu.

3

Kafa tutarcasına, "Hayatım kendi ellerimde mi?" diye sordu Tajirika. "Ben mi tutukladım kendimi, ellerime kelepçeyi takıp ben mi kendimi zindana sürükledim?"

Sikiokuu'nun özel kabul odası, kanepeler ve alçak bir sehpanın üzerinde duran içi plastik çiçeklerle dolu vazo ile gerçek bir oturma odasını andırıyordu. Bol perdeler ve bir içki dolabı da dekoru tamamlıyordu.

Bakanın yürüyüşünden, oturup kalkışından, kulak memelerini ovuşturup ufacık gözlerini oynatışından küstahça bir özgüven yayılıyordu etrafa. Bir anlığına hükümetle ilgili bir şeylerin olduğundan korktu Tajirika. Bir darbe mi gerçekleşmişti yoksa? Başa Sikiokuu mu geçmişti artık?

Sikiokuu hemen yanıt vermedi, önce konuğuna biraz *brandy* doldurdu, sigara ve bir de çakmak uzattı. Tajirika ikram edilen her şeyi Sikiokuu fikrini değiştirebilir korkusuyla derhal kaptı. Uzun süredir ne içki ne de sigara içmişti.

"Son derece haklısınız. Kendi kendinizi tutuklamadınız" dedi Sikiokuu. "Ama burada olmanızın bir sebebi var. Eminim ki istihbarat sizin konumunuzdaki birini geçerli bir sebep olmadan tutuklamazdı. Svahili halkı ne der? *Kara bulutlar yağmurun habercisidir* ya da daha münasip bir dille ifade edecek olursak, *Ateş olmayan yerden duman çıkmaz.*"

"Onları bana getiren duman nerede peki o zaman?"

"Nyawira."

"Yakalandı mı?"

"Devlet sırrı" dedi Sikiokuu belli belirsiz.

"Söyleyeceklerimi sonuna kadar dinleyin Bay Sikiokuu. Şayet yakalandıysa bu beni mutlu eder. İşte o zaman karşısına dikilip aleyhimde iddia edebileceği her şeyi çürütebilirim. Sizin de çalışanlarınız var. Açık yüreklilikle söyleyin, her gece nerede ve kiminle yattıklarını biliyor musunuz? Ya da kafalarından geçenleri?"

"Bay Tajirika, M5'in görece bir özerkliği ve bizi aşan yetkileri vardır. Hepimiz hakkında her ânımıza dair bilgi toplarlar. Bilgiyi bize getirirler ama ne kadarını kendilerine sakladıklarını bilmeyiz. Açıkçası, getirdikleri bilgiye dayanarak karar almak zorundayız. Şahsen, ben size inanıyorum Bay Tajirika. *Bir dost olarak* size bir sır vereyim. Eski sekreteriniz Nyawira henüz yakalanmadı ama er ya da geç yakalanacağından emin olabilirsiniz. Devletin elinden kurtulamaz. Yani aleyhinizde herhangi bir şey söylememiş olması sizin için iyi haber. Yine de başınız fena halde belada."

"Neden? Nerede yanlış yaptım?"

"Kötü arkadaşlar edinerek. Çalışan ve hatta hükümetten arkadaş seçerken doğru yargıya varamayarak. Dahası, karınızın kimlerle arkadaşlık ettiğini kontrol edemeyerek."

"Sayın Bakan, *lütfen* açıklayın. Atasözleriyle ve bilmece gibi konuşmayı bırakın. Karımın arkadaşları derken ne demek istiyorsunuz? Vinjinia gerçek bir ev hanımıdır bundan emin olabilirsiniz. Basit bir rutini vardır. Tarlaya, çarşıya, yokluğumda ofise ve pazarları da kiliseye gider."

"Öyle mi sanıyorsunuz? Derler ki en son öğrenen daima kocalar olurmuş."

"Ne ima ediyorsunuz Sayın Bakan?" dedi Tajirika, oturduğu yerden fırlamıştı adeta.

"Oturun Titus. Başka erkeklerle görüştüğünü falan ima etmiyorum. Hepsi bundan ibaret olsaydı, bahsetmezdim bile. Aburirya'da evli kadınlar kolay lokma haline geldiler artık ama dürüst olmak gerekirse, karınızın uygunsuz bir durumda görüldüğünden bahsedeni hiç duymadım bugüne kadar."

"Neden söz ediyorsunuz o zaman?"

"Resimler. Burada bazı fotoğraflar var, onlara bakıp, bu konuda ne biliyorsanız söylemenizi istiyorum."

Sikiokuu duvar kenarında duran dolaba gidip, bir zarfla geri döndü ve Tajirika'ya uzattı. Tajirika içinden bir resim çıkarıp, uzun uzun ve dikkatle inceledi. Ardından, diğer resimleri de başını iki yana sallayarak çabucak gözden geçirdi. Sonra yeniden baktı hepsine. Hayır, gözleri onu aldatmıyordu ama yine de gördüklerine inanamıyordu.

Fotoğraflarda, tamamı geleneksel giysiler içindeki bir grup dansçı kadının önünde, açık havada bir yerde oturuyordu Vinjinia. Sikiokuu, bu fotoğrafların Vinjinia'nın Kaniuru'nun ofisinin dışında karşısına çıktığı gün, bizzat kendi emriyle çekilmiş olduklarını söylemedi. Fotoğraflar farklı açılardan çekilmişlerdi ve böylelikle o günkü eğlenceye katılmış olan Kaniuru, Sikiokuu ve diğer ileri gelenler çekilmiş resimlerin hiçbirinde görünmüyorlardı. Ancak Vinjinia, ister yalnız ister dans eden kadınlarla olsun, on resmin her birinde çıkmıştı ve kadınlar sanki onur konukları Vinjinia için dans ediyor gibiydiler.

Tajirika, adeta dili tutulmuş gibi hissediyordu. Dudakları, tek bir söz söyleyemeden açılıp kapanıyordu. Elleri titriyordu. Oturdu

ve resimleri masaya fırlattı. Dudakları hâlâ kıpırdar bir halde Sikiokuu'ya baktı ve ikna olmamış gibi şöyle dedi:

"Hâlâ inanmıyorum."

"Neye inanmıyorsunuz? Onun karınız olduğuna mı? Yoksa bunlar onun resimleri değil mi? Ya da bu kadınlar Cennete Yürüyüş'e ayrılan alanda herkesi utanca boğan türde kadınlardan değiller mi?"

"Vinjinia'nın bana bunu yapmış olacağına."

"Belki bir iki şeyi açıklama nezaketinde bulunursunuz. Emniyet mensupları ta başından beri sizin bu eylemi gerçekleştiren kadınlar hakkında herhangi bir şey bilmediğiniz konusunda ısrarcı olduğunuzu söylüyorlar. Diyorlar ki yalnızca kendi adınıza inkâr etmekle kalmamış karınız adına da yapmışsınız bunu. Ancak hastayken, işleri Nyawira ile karınızın, yani sizi büyücüye götüren ikilinin çekip çevirdiğini kabul ediyorsunuz yine de. Amaçlarının sizi iyileştirmek olduğunu nereden biliyorsunuz? Amaçlarının aklınızı sihirli bir iksirle karıştırmak olmadığını nereden biliyorsunuz? Masum ve iyi niyetli olduklarına inansanız bile aynı şeyi büyücü için de söyleyebilir misiniz? Size karşı bir garezi olmadığından emin olabilir misiniz, hem de kadınları kandırarak eline bir fırsat geçmişken? Kadınların ne kadar avanak olabildiklerini bilirsiniz."

"Lütfen durun. Size açıkça yalvarıyorum, lütfen hemen şu dakika eve gitmeme müsaade edin ki bu hain kadına gününü göstereyim."

"Titus, biliyorsunuz ki elimde olsaydı dilediğiniz zaman eve gidebilirdiniz. Ama devletin güvenliğini ilgilendiren meselelerle uğraştığımızdan, iş bir sorunun önemini değerlendirmeye gelince şahsi hislerim bir anlam ifade etmiyor. İşimiz yalnızca gerçeklerle. Eminim Titus, yerimde olsaydınız anlardınız beni. Bu nedenle, biz gerçeklere bakalım çünkü Hükümdar döndüğü zaman kendisine onlar sunulacak. Nyawira'yı işe aldınız. Kuyruklar işyerinizin dışında, tam da bir gece önce, Nyawira'nın bir ilan panosu diktiği noktada başladı. Burada da, karınız Vinjinia'yı geleneksel kıyafetler giymiş kadın dansçılarla eğlenirken gösteren fotoğraflar var. Titus, size karşı çok dürüst olacağım. Yakanızı bu beladan nasıl kurtarmayı düşünüyorsunuz? Sizi buraya çağırma nedenim de bu. İçinde bulunduğunuz vaziyetin ciddiyetinden sizi haberdar etmek

ve baş başa verip bu karmaşadan kurtulabilmeniz için neler yapılabileceğine bakmak."

Tajirika aklını kaçırıyormuş gibi hissediyordu. Birleştirmiş olduğu elleriyle başını destekler halde sandalyesine yaslandı ve gözlerini dikip tavana bakmaya başladı.

Hiç kuşku yok ki, aralarında geçen konuşmadan tartışılmaz bir gerçek ortaya çıkmıştı: Herhangi bir hükümet değişikliği yaşanmamıştı, Hükümdar hâlâ liderdi ve bu da arkadaşı Dışişleri Bakanı Markus Machokali'nin halen güçlü mevkini korumakta olduğu anlamına geliyordu. Tajirika moralini yükseltmek için bir biçimde buna sarıldı.

"Sayın Bakan" diye söze girdi, pişmanlık çeken birinin ses tonuyla. "Sizinle yakın arkadaş olduğumuz söylenemez. Ama Hükümdar'a karşı, karım ve çocuklarım da dahil hiç kimsenin isyana kalkışmasına göz yummam dediğimde lütfen bana inanın. Hükümdar ve yönetime olan sadakatim tamdır."

Tajirika'nın sesindeki direncin fark edilir biçimde zayıflamış olması, bu görüşmeden beklediği sonucu alacağını müjdeliyordu Sikiokuu'ya. Öte yandan, Tajirika'nın inkâr edişlerinin belirgin biçimde samimi oluşu ya da Hükümdar'a karşı olan tutumunun sağlamlığı hiç hoşuna gitmiyordu. İnançları yok etmek kasıtlı muhalefeti yok etmekten çok daha zordu.

Sikiokuu Tajirika'nın bardağındaki *brandy*'yi tazeledi.

"*Alın bakalım, biraz daha brandy size iyi gelecektir.* En baştan da dediğim gibi, şahsen ben size inanıyorum."

"*O halde yardım edin bana. Lütfen,* yardım edin." Tajirika bir yandan *brandy*'sini yudumluyor bir yandan da yalvarıyordu.

"Bir yardım çağrısına asla hayır demedim. Ama bildiğiniz gibi, Tanrı kendisine yardım edene yardım eder. İşte bu nedenle yaşamınız kendi ellerinizde dedim size. Yardım etmemi gerçekten istemediğiniz sürece size yardım edemem."

"Servetimin yarısını veririm size."

"Ne sizin servetinize ne de bir başkasınınkine ihtiyacım var benim. Beni en çok Hükümdar'ın ve hükümetin güvenliği ilgilendiriyor."

"O halde bana yardım etmeniz için kendime nasıl yardım edebilirim?" diye sordu Tajirika ağlamaklı bir sesle.

"Hastalık mevzusuyla başlayalım. Adamlarıma bir sözcük hastalığı diye tarif etmişsiniz sanırım, boğazınıza takılıp kalan sözcükler, doğru mu?"

"Evet. Öyle bir şey."

"Kuyruk çılgınlığından önce de başınıza gelmiş miydi hiç bu hastalık?"

"Hayır."

"Ya daha sonra?"

"Hayır."

"Hastalığınızı beyaz olmaya duyduğunuz özlem tetiklemiş, öyle mi? Beyaz bir Avrupalı olmaya duyulan gerçekleşmemiş arzu."

"Beyaz bir İngiliz, doğru."

"Şimdi, Titus. Derin bir nefes alıp ona kadar saymanızı ve bir sonraki soruyu iyice düşünmenizi istiyorum. Muhtemel tedavinizin sonucunda, beyaz olmanın gerçek önemine dair ne öğrendiniz?"

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Yoksul bir beyaz olmaya duyulan gerçekleşmemiş arzu değildi hastalığınızın nedeni, yanılıyor muyum?"

"Pekâlâ. Özlemini duyduğum şey beyaz gücüydü" diye onayladı Tajirika.

"Siyasi güç, askeri güç, yönetme gücü" diye çabucak ekledi Sikiokuu, öğrencisinin kavrayışını pekiştirmeye çalışan bir öğretmen gibi sözcüklerin üstüne basa basa konuşmuştu. "Yok, sadece yönetme de değil, hamilikler, koloniler, imparatorluklar yaratma gücü, Roma'nın, Londra'nın, Paris'in ihtişamına ulaşma, karşılaştırınca sönük mü kalıyorlar yoksa? *Titum Imperium Tajirikum Majestica?*"

"*Hayır, hayır!* Asla! Reddediyorum bunu" dedi Tajirika, sanki kazara bir raptiyenin üzerine oturmuş gibi ayağa fırlamıştı. "Hiçbir zaman, bırakın zorla ele geçirmeyi, böylesi bir iktidar düşlemedim. Bu düşünce ve hayalleri tamamıyla reddediyorum" diye üsteledi kesin bir dille. "Ben sadece, beni öteki siyahlardan ayıracak bir şey istiyordum. *Ama siyasi güç değil, hayır, ben böyle bir şey istemedim.*"

"*Titum Imperium Tajirikum Majestica* biraz abartılı oldu belki" dedi Sikiokuu, Tajirika'nın itirazının şiddeti karşısında afallamıştı biraz. "Beyazlığa duyduğunuz bu özlem nasıl başladı peki? Siz değilseniz bile kesin birisi bu basit arzuyu dile getirmiş olmalı,

belki de dolaylı yoldan: Keşke beyaz adamın gücü olsaydı bende. Ya da bu hükümet benim elimde olsaydı beyaz adam kadar güçlü olurdum. Her neyse, bu tip şeyler işte. Düşünün o halde Titus, düşünün ve doğru bildiğiniz yoldan sapmayın, o yol nereye ya da kime çıkarsa çıksın."

Şerefine gölge düşüren fotoğrafları düşünürken, birbiriyle çelişen düşünce ve korkular çılgınca dönüp duruyordu Tajirika'nın zihninde, bir kadın eğlencesinin onur konuğu olan karısının imgesi düşüncelerinin akışına zorla sızıyordu her seferinde. Gördüğü fotoğrafların gerçek olup olmadıklarından şüphe etmiyordu. Üzerindeki kıyafeti bile hatırlamıştı. Ama tüm bu olanlar saçma, zalimce ve sinir bozucuydu, dahası Sikiokuu'nun ileri sürdüğü detayları takip etmekte de güçlük çekiyordu. Ona cevap vermek yerine, bardağında kalan son *brandy*'yi de içip, biraz daha almak için bardağını uzattı.

Sikiokuu, Tajirika'yı bu duruma düşürmüş olmaktan oldukça memnun bir halde dolaba doğru ilerledi. Tajirika'nın giderek zayıf düştüğünü ve kafasının azıcık karışmış olduğunu görebiliyordu. Belki bir iki içki daha rakibini de kapsayan gönüllü bir itirafı kolaylaştırırdı. Her şey kaydediliyordu. İtiraf itiraftı, sarhoş bir tutsağın ağzından dökülmüş olsa bile.

Tajirika'ya bir *brandy* daha uzatırken, "Evet, Titus?" diye konuşmaya teşvik etti onu.

"Söyleyin lütfen Sayın Bakan. Adamlarınız karımı gözaltına aldıklarında şu geleneksel dansçılarla olan münasebetinden haberdar mıydınız yoksa ona işkence yaptıktan sonra mı öğrendiniz?"

"Doğruyu söylememi ister misiniz?"

"Bugün gördüğüm ve duyduğum şeyden daha fazla hiçbir şey şaşırtamaz beni."

"Uzun zamandır şüpheleniyorduk ondan. Ama Titus, neden soruyorsunuz onu?"

"Anlamıyor musunuz? Eğer karım, çocuklarımın anası, aynı yastığa baş koyduğum kişi beni böylesine aldatabilmiş ve ben de bu kandırmacanın iç yüzünü görememişsem, kim bilir haberim olmadan başka kimler aynısını yapmıştır bana. Bay Sikiokuu artık hiçbir şeyden emin değilim" dedi Tajirika umutsuzluk içinde.

Sikiokuu'nun beklediği fırsat doğmuştu.

"Ta başından beri size söylemeye çalıştığım da bu işte. Sizin gibi biri insanlara güvenmemeli. Fransızın biri, sanırım adı Descartes idi, işte o der ki 'Kendinden şüphe et. En yakın arkadaşlarından şüphe et. Her şeyden şüphe et. Şüphe ediyorum, öyleyse varım.' Kartezyen mantık dedikleri şey bu işte."

"İşte bu dediğiniz çok doğru" dedi Tajirika, Descartes'ın, karısının dilinden düşürmediği Kutsal Kitap'ta bahsi geçen Tomas'ın çağdaş bir Fransız versiyonu olduğunu sanıyordu.

"Bahsettiğim gerçeklerden hangisini kastediyorsun?" diye sordu Sikiokuu.

"İnsanın başkasına asla güvenmemesi gerektiği gerçeğini."

"Doğru düşünme biçimi dediğin böyle olur işte."

"Bundan önce, karımın herhangi bir komploya kalkışacağından şüphelenmek için bir sebebim olmamıştı asla."

"Yani kendisine, geceleri kulağınıza şeytanca düşünceler fısıldamasının söylenmiş olabileceği hiç aklınızdan geçmemiş miydi?"

Tajirika daha da güçsüz hissetti kendisini. Öyle miydi? Geceleri karısı tarafından bilinçaltına sokulan düşüncelerin kurbanı mıydı kendisi?

"Ondan, uyuyan bir adama şeytanca düşünceler fısıldamasını kim isteyebilir merak ediyorum" diye sordu cılız bir sesle.

"Dostunuz. Arkadaşım dediğiniz adam. Bazılarının arkadaşlık anlayışı tuhaf oluyor."

"Kim? Yani..."

"Herkes olabilir" dedi Sikiokuu çabucak. Machokali'den bahsetmekten kaçınıyor, ismi, Tajirika'nın kendisinin dile getirmesini umuyordu.

"Peki geceleri kulağıma ne fısıldamasını istemiş olabilirler?"

"Güçle ilgili bir şeyler. Gücü ele geçirmekle ilgili."

"Evet ama neden Vinjinia'nın fısıltıları kanalıyla? Ve neden gece vakti ben uykudayken?"

"Daha sonraki hainçe eylemlerinde kullanmak üzere seni yumuşatmaya çalışmış olabilirler" dedi Sikiokuu pek de etkili olmayan bir tonda.

Tajirika, ortadan kayboluşunu yetkililere vaktinde bildirmediği ve tuhaf kadınlarla fotoğraf çektirdiği için karısına öfkeli olmasına rağmen, hâlâ onu herhangi biriyle siyaset konuşurken tahayyül edemiyordu. İçinden bir ses, kendini koruma güdüsü,

ona Sikiokuu'nun kendisini itelemeye çalıştığı yöne karşı uyanık olmasını söylüyordu.

"Bir kez daha söyleyeyim size" dedi Tajirika çabucak, bir uçurumun kenarından döner gibiydi. "Hiçbir zaman, hiç kimsenin, ister uyanık ister uykuda olayım, hükümeti devirmeye ilişkin herhangi bir şey konuştuğunu duymadım."

"Neden bu kadar çok güveniyorsunuz insanlara? Tanıdık birinin, yakın bir arkadaşın, hatta hükümette yüksek mevkilerde bulunan birinin kendi şeytani tasarıları için karınızı kullanmadığından nasıl bu kadar eminsiniz?"

"Açık söylemek gerekirse Bay Sikiokuu, Vinjinia'nın siyasi bir komplo çevirecek yetenekte olduğunu zannetmiyorum."

"Onu yine savunuyorsunuz yani? Nereye gitti tüm şüpheleriniz? Bu kadar çabuk mu unuttunuz fotoğrafları?"

"Sayın Bakan, o resimler acı veriyor bana, bir kez daha rica ediyorum sizden, doğruca eve gidip o hain kadınla yüzleşmeme izin verin. Kokuşmuş gerçeği öğrenmek için bir gece yeter bana."

Sikiokuu Tajirika'nın düşüncelerinin yönü nedeniyle telaşa kapılmış, canı sıkılmıştı, bu düşünceler Machokali'ye değil karısının olası ihanetine götürüyordu onu.

"Başa dönelim. Sizin dışınızda beyaz olmayı arzu eden başka birisini gördünüz, duydunuz ya da böyle birinin yakınında bulundunuz mu? Acele etmeyin. Sizin sorununuz şu Tajirika, şey, masum olma konusuna fazla bağlı birisiniz. Sırf arkadaşınız diye kimseyi göz ardı etmeyin. Descartes her şeyden ve herkesten şüphe edin der..."

"Hükümdar'dan bile mi?" diye sordu Tajirika, kafası karışmıştı gerçekten. "Hükümdar ve yönetiminden de şüphe etmemizi söylüyor mu?"

"Ben böyle bir şey demedim" diye yanıtladı Sikiokuu sertçe.

"Bu Descartes arkadaşınız ya da danışmanınız mı?" diye sordu Tajirika.

"Bay Tajirika!" dedi Sikiokuu soğukça, öfke ve hayalkırıklığını güçlükle gizleyerek. "Gerçekten kaybedecek vaktim yok. Ama belli ki siz kendi sözcüklerinizin *–eğer, beyaz ve dilek–* gerçek anlamları üzerinde düşünmek için daha fazla vakte ihtiyaç duyuyorsunuz."

Sandalyesinden kalktı Sikiokuu.

"Lütfen gitmeyin" diye yalvardı Titus Tajirika. "Beni böyle tutsak halde bırakmayın."

"Ofisimde tutsak olmak mı?" dedi Sikiokuu küçümseyerek. "Tajirika, kendini çok önemsiyor gibisin. Seni bu ofiste bir başına bırakacağımı mı düşünüyordun cidden? Belki de bir gün bakan olacağına dair hayaller kurarak? Sör Titus Tajirika. *Beceriksiz bir rüşvet yiyici*'den fazlası olamayacaksın asla. Svahili halkı atın ölümü arpadan olsun der. İngilizler de boğulacaksan büyük denizde boğul derler. İlla rüşvet alacaksan bari birkaç sembolik bozukluktan fazlasını isteyecek kadar hayal gücüne sahip ol ya da vekilin John Kaniuru gibi –yokluğunda hem Cennete Yürüyüş'e vekil hem de vekâleten başkan şimdi– ol ve pis işlere bulaşma. Şayet o koltukta kalıcı olursa, eh, işbirliği yapma konusundaki nankörce itirazın yüzünden olacak bu."

Sikiokuu bir düğmeye bastı. Saniyeler içerisinde gözlerini bağlayıp dışarı çıkardılar Tajirika'yı. Umutsuzluk içinde "Sen ve Descartes'ın ne yapmamı istiyorsunuz benden?" diye bağırıyordu.

4

Sikiokuu yeniden sandalyesine oturdu ve bir süre kulak memelerini çekiştirip durdu.

Sonra Vinjinia'nın resimlerini aldı ve detaylara inmeden baktı her birine. Resim fikri kendisine aitti, az kalsın adamın işini bitiriyordu. Fransız'dan bahsedene dek her şey yolunda gitmişti. Neden şu Descartes'tan söz ettim ki sanki? Ya işadamı olacak bu ahmak günün birinde kendisinden, Hükümdar'ın varlığından ve iktidarından şüphe etmesini istediğimi söyleyecek olursa?

En çok canını sıkansa Descartes ve onun şüphe felsefesine dair çok az şey biliyor olduğu gerçeğiydi. O cümleleri ilk kez, bir zamanlar Eldares Fransız Kültür Merkezi'nde katılmış olduğu bir kokteyl partisinde duymuştu. Kulağa çok seçkin geliyor, insanın ağzına da yakışıyorlardı. Kıt bilgi tehlikedir derlerdi. Kendisine karşı duyduğu tiksintiyle resimleri aniden yere fırlattı. Durumu kontrol altına almak için ne yapmalıyım?

Ertesi gün, Enformasyon Bakanı Big Ben Mambo'dan Hükümdar için havalimanında görülmedik bir karşılama düzenlenmesi

için hazırlık yapmasını söyleyen yeni bir e-posta alınca vaziyet daha da kötüleşti.

Sikiokuu en çok neden korktuğunu bilmiyordu: Hükümdar'ın Nyawira hâlâ serbestken dönüyor olmasından mı yoksa Global Bank'tan Machokali'nin elini daha da güçlendirecek bir kredi almış halde dönüyor olmasından mı? Daha güçlü bir Machokali daha güçlü bir Tajirika demekti. Kendi yıldızı sönüyor muydu yoksa? Öte yandan, e-postada ne dönüş tarihi ne de Global Bank'ın kredi yi onaylayıp onaylamadığı belirtiliyordu. Ama bu kaçınılmaz olanın ertelenmesi idi sadece çünkü kalan sürede Nyawira'yı yakalama umudunu yitirmişti Sikiokuu.

Tam azar azar depresyona doğru sürükleniyordu ki Kaniuru'dan inanılmaz haberler veren bir son dakika telefonu geldi. Nihayet Nyawira'ya ulaşmanın bir yolunu bulmuştu ama bunu telefonda konuşmak istemiyordu.

Sikiokuu, can simidi uzatılmış boğulmakta olan bir adam gibi hissediyordu kendisini. Ertelemedi. Kaniuru'yu alıp ofisine getirmesi için kendi şoförünü gönderdi.

5

Kaniuru işçi kılığına girerek mabede gitmişti. Sırtında buruş buruş, pis, mavi bir üniforma, başında da üzerinde bir Amerikan firmasının solmaya yüz tutmuş logosu bulunan bir beyzbol kasketi vardı.

Mercedes-Benz'ini bir mil öteye park edip mabede kadar yürümüştü. Kimseye bu planlı ziyaretine ilişkin tek kelime etmemişti, ancak Santalucia'ya vardıktan sonra mabede giden yolu birilerine sordu. Oraya akşam saatlerinde, karanlık çökmek üzereyken gitmeye gayret etmişti. Bekleyen başka müşteri yoktu. Bir kadın kendisini sessizce karşılayıp, bekleme odasının bulunduğu tarafı işaret etti. Birkaç dakika sonra aynı kadın geri gelip kehanet odasının yerini gösterdi ve yine hiçbir şey söylemeden onu orada bırakıp gitti. Kadın, hakkında bir şeyler sormamış olduğu için rahatlamış, adını da kimse bilmediğinden maskesinin ardında kendisini daha bir güvende hissetmeye başlamıştı. Kargalar Büyücüsü'ne sahte bir ad söyleyerek kendisiyle ilgili bir hikâye uydurmaktı niyeti.

Duvardaki ufak bir pencereden Kargalar Büyücüsü'nün sol elinde küçük bir ayna tuttuğunu gördü. Büyücü elinde tuttuğu aynaya sanki kitap okuyormuş gibi bakıyor, hastasıyla konuşurken bile gözlerini aynadan ayırmıyordu.

"Eldares'te yaşıyorsun" dedi Kargalar Büyücüsü.

"Evet" diye onayladı John Kaniuru.

"Ve hiç kimsenin mabedime geldiğini bilmesini istemiyorsun."

"Evet. Evet."

"Patronların bile burada olduğunu bilmiyorlar."

"Evet."

"İşinin ya da adının koku ile bir ilgisi var mı?"

Bu soru Kaniuru'yu afallatmış, bir anlığına duraksamasına yol açmıştı. Gerçek ismine öylesine yaklaşmıştı ki inkâr etmesinin bir anlamı yoktu. Bu ayna çok kudretli diye düşündü.

"Evet" dedi en sonunda.

"O halde sana Kokan diyebiliriz... Hayır, hayır... Kokan Adam... Ah, neden adının imgesi böyle bulanıklaşıyor? ... Ah, evet, işte geri geldi. Şimdi daha net. Burun ya da burunlarla ilgili bir şey, onun gibi bir şey işte."

Kaniuru neredeyse oturduğu yerden fırlayacaktı. Kargalar Büyücüsü henüz başını çevirip kendisine bakmamıştı. Tüm bu süre boyunca gözleri aynadan kitaba sabitlenmiş haldeydi. İsmimin burun kelimesinden geldiğini nereden bildi acaba diye merak ediyordu.

"Evet" diye onayladı Kaniuru hafiften titreyen bir sesle.

"Gelelim yaptığın işe! İnsanların, hayvanların, bitkilerin, derelerin ve çalılıkların gölgelerini yakalardın."

"Nasıl?" diye sordu Kaniuru, Kargalar Büyücüsü'nün neden bahsettiğini anlamamış gibi yaparak.

"Kâğıda ya da taş üstüne resmederdin onları, değil mi?"

"Evet. Evet" diye onayladı Kaniuru çabucak.

"Ama şimdi gölge yakalamak yerine insanlara gölge ediyorsun."

"Ne?"

"Bilirsin, Tanrı balıkçılara ağlarını bırakıp kendisini takip etmelerini söyledi, onları insan avcısı yapmaktı amacı. Sen de Tanrı'nın ve Efendi'nin çağrısına uyup, insan avcısı olmak üzere nesnelerin imgelerini bırakmış olmalısın."

"Evet, öyle de denebilir" dedi Kaniuru cılız bir sesle.

"Aynadaki yazılar kayboldu" dedi Kargalar Büyücüsü, başını kaldırmış doğrudan Kaniuru'ya bakıyordu şimdi. "Artık hikâyeni dinlemeye hazırım. Ama bir dakika bekle!" dedi tekrardan aynaya bakarak. "Yazılar yeniden belirdi. Senin tutsak oluşunla ilgili. Tutsak edilmiş bir kalp görüyorum. Kalbini esir alan biri mi var?"

"Ayna ne kastediyor bununla?"

Bir anlığına Kargalar Büyücüsü'nün Jane Kanyori'den söz ettiğini sandı. Bunu düşününce içinden gülmek geldi çünkü onu yalnızca cinsel ihtiyaçlarını karşılamak ve kara para aklamak amacıyla kullanmıştı.

Kargalar Büyücüsü onu zaten tanıyormuş gibi, "Bankada çalışan kadını mı kastediyorsun?" diye sordu Kaniuru. "Jane Kanyori asla ele geçiremez kalbimi. Fena biri değil ama hem tipim sayılmaz hem de aynı sınıftan değiliz" dedi, oraya sıradan bir işçi kılığına bürünerek gitmiş olduğunu unutmuştu.

"Neden öyle? Kendi sınıfından, beğendiğin bir başkası mı kalbini çaldı yoksa?"

"Evet" dedi Kaniuru çabucak, Kargalar Büyücüsü'nün hem Jane Kanyori'yi hem de Nyawira'yı nasıl bilebildiğini merak ediyordu. Büyücünün zaten bildiği şeyi inkâr etmenin gereği yoktu açıkçası. "Kalbimi uzun zaman önce çalmış olan biri var. O özel biri Bay Kargalar Büyücüsü."

"Nerede şimdi o?" diye sormaya cesaret edebildi Kargalar Büyücüsü.

"Bilmiyorum. Keşke bilseydim."

"Onu arıyor musun?"

"Gece gündüz. Ama bugün buraya gelme nedenim bu değil."

"Tüm görüntüler kayboldu. Artık yalnızca karanlık hâkim aynaya" dedi Kargalar Büyücüsü, gözlerini Kaniuru'ya dikmişti. "Söyle, hangi kötü rüzgâr attı seni benim mabedime?"

"Kötü bir rüzgâr değil beni buraya getiren" dedi Kaniuru. "Hoş bir servet esintisi".

"Toprak mı? İnek ya da keçi mi?"

"Hayır, toprak, keçi ve inekten daha fazlası. Para."

"Zengin mi oldun? Aniden karşına çıkan bir servet mi söz konusu?

"Evet" dedi Kaniuru. "Ama insanlarımız nasıldır bilirsiniz. Hemen hasetleniverirler."

"Yeni elde ettiğin servete büyü yapabileceklerinden, zenginliğin ortaya çıktığı kadar hızlı kaybolmasına yol açabileceklerinden korkuyorsun, öyle mi?"

"Zihnimi okudunuz Kargalar Büyücüsü. Bu nedenle, sihirli bir iksir, bir büyü istiyorum, servetimi sonsuza dek koruyacak bir şey, ancak böyle rahat bir uyku uyuyabilirim."

"Patronunun bu yeni servetten haberi var mı?"

"Hayır."

"Bilen var mı?"

"Kargalar Büyücüsü, yalnız yiyen yalnız ölür diye bir söz vardır ama öyle lezzetler var ki insan tek başına tatmalı onları, yalnız ölme pahasına bile."

"Çok gençsiniz ama atasözlerini gayet iyi biliyorsunuz."

"Bilgelik saçlarına ak düşmüş olana mahsus değildir ille de" dedi Kaniuru, iltifata sevinmişti.

Kendisini pohpohladığı için, Kargalar Büyücüsü'nün işe yarar gerçekleri gören hakiki bir kâhin olduğunu düşünüyordu, onu sevmeye başlamıştı.

"Bu mabet hastaları tedavi etmek için, biliyorsun değil mi?" dedi Kargalar Büyücüsü. "Burada kötülüğü efsunluyoruz. Bu sebeple sormak isterim, servetin seni daha şimdiden hasta mı etti?"

"Ah, hayır, hayır, sorunum kesinlikle o değil. Yani, benim hastalığım gerçek bir hastalık değil."

"Burada, ben yalnızca gerçek hastalıkları defetmeyi bilirim, bedenin ve aklın en kuytu köşelerinde olsalar bile. Bu nedenle sana bir faydam dokunmaz."

"Lütfen yardım edin bana" diye yalvardı Kaniuru. "Hizmetleriniz karşılığında ne isterseniz veririm."

"Size sıkıntı veren nedir? Kalbiniz mi aklınız mı yoksa ikisi birden mi?"

Kaniuru, sahte bir hastalık uydurmaktan başka çaresi olmadığına hükmetti. Ama nasıl bir hastalık uyduracaktı? Sonra video kaydını ve Tajirika'nın, gırtlağına takılıp kalan sözcük hastalığına dair anlattığı hikâyeyi anımsadı. Eh, kimse herhangi bir hastalığı tekeline alamaz. Tajirika'nın Cennete Yürüyüş başkanlığı koltuğunu devralabildiyse rahatsızlığını neden alamasın? Ciddi meselelerin ağırlığı altında ezilmiş biri gibi başını eğdi Kaniuru. Ardından kafasını kaldırıp boğazını temizledi.

"Doğruyu söylemek gerekirse, hastalığım hakkında konuşmak azıcık utandırıyor beni. Kimi zaman, servetim üzerinde çok fazla düşündüğümde sözcükler boğazıma takılıp kalıyor Kargalar Büyücüsü, onları dışarı çıkmaya zorlayınca da 'eğer' sözcüğü fırlıyor ağzımdan."

"Yalnızca tek bir sözcük mü?"

"Evet ama üst üste pek çok kez çıkıyor."

"Peki bu berbat şey ilk ne zaman geldi başına? Ne tetikliyor onu? Yalnızca yeni servetini düşündüğünde mi oluyor?"

"Bazen ama herhangi bir şey düşünmediğimde de oluyor."

"Peki benden ne istiyorsun?"

"Öncelikle, sözcüklerin gırtlağıma takılıp kalmasını önleyecek bir ilaca ihtiyacım var?"

"En son ne zaman oldu?"

"Ah, bu sabah. Yani, ikindi vakti demek istiyorum. Bu sebeple karanlıkta geldim buraya. Acil durum."

"Ama şimdi bir şey yok, iyileşmiş görünüyor."

"Size söyledim. Gelip gidiyor. Aniden bastırıyor."

"Her zamankinden daha mı kötü durum?"

Kaniuru Tajirika'nın video kaydında söylediklerini anımsamaya çalıştı ama tüm ayrıntılar aklına gelmedi. Bu yüzden de doğaçlama yapmaya başladı.

"Normalde akşamları evdeyken oluyor, çalışma saatleri sonrası. Aynaya bakınca durum daha da beter oluyor."

"Ne görüyorsun aynada?"

"Yüzümü."

"Emin misin?"

"Evet. Yüzümü. Yüzümü tanırım."

"Yüzünün aksi sana 'eğer' mi dedirtiyor?"

"Evet."

"O halde hastalık aynada kendine baktığında saldırıyor yalnızca?"

"Evet, evet. *Doğru.* Doğru anladınız."

"Ofisteyken de mi? Yani, ofiste, aynada kendine baktığında da mı nüksediyor hastalık?"

"Her yerde, inanın bana" diye ekledi Kaniuru, Kargalar Büyücüsü'nden azami düzeyde anlayış görmek adına hayal gücünün dizginlerini koyuvermişti artık. "Berbat bir hastalık bu Sayın

Kargalar Büyücüsü. Nerede bir ayna varsa, hastalığın, arkasında pusuya yatmış halde beklediğini biliyorum. Büyük otellerin ve gece kulüplerinin tuvaletlerinde. Otobüs ve taksilerde. Sanki her an düşmanlarım bana hastalıkla zulmediyorlar, nerede olursam olayım. Sayın Kargalar Büyücüsü, evden çıkmaktan korkar oldum artık."

Kargalar Büyücüsü aniden Kaniuru'nun hiç beklemediği bir şey yaptı. Ona bir ayna uzattı.

"İşte! Al bunu. Her şeyi görür" dedi Kargalar Büyücüsü. "En gizli olanı bile."

Aynayı alırken elleri titriyordu Kaniuru'nun. Pek çok düşünce geçiyordu zihninden. Bir an nöbet gelmiş numarası yapmayı ve bolca *eğer* püskürtmeyi düşündü ama korkuya kapıldı sonra. Ya ayna tüm sırlarımı görebiliyorsa? Hayır, onun aynasında kendime bakmayacağım, *imkânı yok bunun*. Bakıyormuş gibi bile yapmadı.

"Sözcükler tamamen takılıp kalıyor demiyorum" dedi, kendi kazdığı kuyudan çıkmaya çalışarak. "Bahsettiğim şey daha çok bir fısıltıya, bir yankıya benziyor, belirgin bir ses değil. Sözcük beynime fısıldıyor. Ah, Sayın Kargalar Büyücüsü, beyindeki fısıltılar gerçek seslerden daha kötü çünkü düşünce akışını sekteye uğratıyorlar. Servetimi koruyacak bir ilaca ihtiyacım var, böylece kaygılarımdan kurtulmuş olacağım ki fısıltıların nedeninin bu kaygılar olduğu apaçık belli. Beni düşmanlarımdan koruyacak kalıcı bir çareye ihtiyacım var. Buyrun, aynayı geri alın."

Kargalar Büyücüsü aynayı geri almadı. Uzun uzun ve dikkatle Kaniuru'nun yüzüne baktı.

"Tüm istediğin bu mu?" diye sordu Kaniuru'ya.

"Tüm istediğim bu."

"O halde kendini yiyip bitirme" dedi Kargalar Büyücüsü. "Gençsin. Yaşamını değiştirme şansın var hâlâ. İhtiyacın olan şey, yeni ve farklı bir benliğe kavuşmana engel olarak kaygıyı tetikleyen şu şeylerden kurtulmak. Asıl düşman onlar."

"Teşekkür ederim Sayın Kargalar Büyücüsü. Zihnimi doğru okudunuz. Yolumun üstünde duran düşmanlardan kurtulmak ya da en azından üzerimdeki güçlerini etkisiz kılmak. Size ve hekimliğinize güveniyorum."

"Aynayı önünde tut" dedi Kargalar Büyücüsü. "Sıkıca tut. Gözünü ayırmaksızın doğruca aynaya bak şimdi. Tüm düşüncelerini, arzularını, ihtiyaçlarını bakışa odakla. Yalan söylersen kendine

yalan söylemiş olursun. Doğruyu söylersen de kendine söylemiş olursun. Kendini sağaltıcı ve koruyucu sözcük büyüsünü almaya hazır hissettiğinde haber ver."

"Hazırım. Tedavi ve korunma için hazırım" dedi Kaniuru derhal, Kargalar Büyücüsü'nün aniden fikrini değiştirebileceğinden korkuyordu.

"Doğrudan aynaya mı bakıyorsun?"

"Evet, evet."

"Benden sonra tekrar et: *Yaşam düşmanını sök at içimden, hırsız ve soyguncuların günleri sayılı.*"

"*Yaşam düşmanını sök at içimden, hırsız ve soyguncuların günleri sayılı.*"

"Yedi kez makamlı olarak söylemeni istiyorum bunu."

Kaniuru söyleneni yaptı ve sihirli sözcükleri yedi kez tekrarladı, gözleri ve aynadaki aksi dikkatle birbirine bakmış, dudakları ve aksi yedi kez birbirini taklit etmişti.

"Şimdi, kulağını dört aç ve beni dinle" dedi Kargalar Büyücüsü otoriter bir tavırla. "Her sabah bir aynanın önünde durmalı ve aynaya bakarak bu formülü yedi kez söylemelisin. Bunu yedi ay boyunca haftada yedi gün yap."

"Hepsi bu kadar mı?" diye sordu Kaniuru.

"Hepsi bu kadar" dedi Kargalar Büyücüsü aynasını geri alırken.

"Peki bu büyü yaşamım ve servetim üzerinde koruma sağlayacak mı?"

"Evet, doğru yaparsan tabii."

"Borcum ne kadar?"

"Ücret almayacağım çünkü herhangi bir ot, toz ya da sıvı hazırlamadım. Seninkisi servet, mal mülk hastalığı, bunun ilacı da kalbinde. Kendini ruhunun düşmanlarına karşı doğru sözcüklerle güçlendirmen halinde, ruhun ve sahip olduğun her şey iyi olacak."

"Sözcükler mi?"

"Evet, sözcükler. Ve de doğru sözcüklerden doğan eylemler. Bu sebeple, bundan böyle ağzından çıkana dikkat et. İnsanı dilinden dökülen zehirler. Kargalar Büyücüsü'nün mabedinde gördüklerini ve duyduklarını başkasına anlattığını da duymayayım sakın. Beni işitiyor musun?"

"İşitiyorum."

"Benden sonra tekrar et: Ve söylememem gerekeni söylersem sözcükler beni ele versin."

"Ve söylememem gerekeni söylersem sözcükler beni ele versin."

6

Kaniuru zihnini meşgul eden büyük bir dertten kurtulmuştu. Serveti artık koruma altındaydı. Düşmanları – her kimse ve neredelerse – paralarına ulaşamazlardı. Tüm varlığında hissettiği keyifle öylesine meşguldü ki daha önce kendisini karşılamış olan kadın bir kâğıt parçası uzattığında alıp cebine atmış, teşekkür etmeden, yüzüne bakmadan ya da tek söz söylemeden oradan ayrılmıştı. Büyük bir minnet duyduğu tek kişi Kargalar Büyücüsü idi. Bu adam gerçek bir büyücü deyip duruyordu kendi kendine, kendisi ve durumu hakkında bu kadar çok şey biliyor olmasına hayret ediyordu. Bir ücret almamış olması sahiciliğini daha da artırıyordu. Güvenilmez olanlar daima almaya, dürüst olanlarsa daima vermeye hazırdırlar. Kargalar Büyücüsü'nün, korkularını bastırmayı başarmış olması da az şaşırtıcı değildi, bu sayede, büyücüye hastalığına ilişkin yalan söylediği anlar hariç, kendisini rahat hissetmiş ve onunla sanki daha önce başka bir yerde tanışmışlar da şimdi yalnızca tanışıklıklarını tazeliyorlarmış gibi konuşmuştu. Daha önceden tanışmış olma olasılığını derhal zihninden uzaklaştırmış, sohbetlerindeki rahatlık ve teklifsizliği büyücünün kâhinlik yeteneklerine bağlamıştı.

O gece gözüne uyku girmedi. Tüm bedeni sevinç, rahatlama, umut ve düzenbazlığının ulaştığı başarıdan duyduğu övünç nedeniyle iyice gerilmişti. Kargalar Büyücüsü'nün bile hakkından geldiğini düşünüyordu.

Ancak Kargalar Büyücüsü'nün yüzü gözünün önünden gitmiyordu. Yüz, uykuya çekilmiş sanat içgüdüsünü uyandıracak biçimde dans ediyordu zihninde. Okuldayken sanatsal yatkınlığının olduğu alan portrelerdi. Zihni karşılaştığı farklı farklı yüzlerden oluşan bir depo gibiydi. Diğer yandan resim bir servet kazanma aracı olarak hayal kırıklığına uğratmıştı onu, hafızası berraklığını ve keskinliğini yitirmişti. Şimdiyse Kargalar Büyücüsü'nün yüzünü hayalinde tekrar tekrar evirip çeviriyordu. Yüzü, mabetteyken görmüş olduğu kadar net gördüğü anlar vardı. Onun dışında,

özellikle de uyku ile uyanıklık arasındayken, büyücünün yüzünü Eldares sokaklarının üstünde süzülür ve kendisine *"Gel, beni izle, seni her şeyin avcısı yapacağım. Ağaçların, servetin, insanların, erkeklerin ve kadınların. Evet, bilhassa kadınların..."* diye seslenirken gördüğü anlar oluyordu.

Kendisine kâğıt parçası vermiş olan kadını anımsadı. Neyin nesiydi acaba bu kâğıt ve üzerinde ne yazıyordu? Yataktan çıkıp da kâğıdı cebinden alamayacak kadar tembel hissediyordu kendisini. Ancak uyuyamayınca kalkıp ışıkları yaktı ve başlığı okudu: *Yedi* Şükran Otu. Şu büyücü hekim son derece şaşırtıcı biriydi gerçekten. Hımmm, hayvan, bitki, hatta böceklere özen gösterilmesinden mi söz ediyor? *Ne komik*! Etrafını saran tüm yaşamı önemseyen bir büyücü ha! Modern, çevre bilincine sahip bir büyücüymüş dedi ve yatağına dönerken esnedi.

Rüyasında Kargalar Büyücüsü ile kendisini, bir ormanda birbirlerini kovalarken gördü. Kâh o Kargalar Büyücüsü'nü kovalıyor, kâh Kargalar Büyücüsü onu kovalıyordu. Ne zaman bir yere saklanıp da biraz soluklanmak istese bir ağaç şöyle diyordu: Kalbindeki aynaya yedi kez bak.

Sabah uyanınca banyodaki aynaya gitti ve büyücünün öğrettiği sihirli sözcükleri yedi kez söyledi, yedi sözcük, sanki kendilerine ait bir yaşamları varmış da kendilerini ispatlamak istiyorlarmış gibi zihninin koridorlarında yankılandılar. Sihir işe yarıyor olmalıydı. Yedi. Yedi Şükran Otu. *Yedi* sözcüğü onunla oyunlar oynayıp duruyordu. Kimi zaman bir cümlenin sonuna geçiyor –Şükran Otlarının Sayısı Yediydi– kimi zaman da cümlenin başında duruyordu – Yedi, Şükran Otlarının Sayısıydı. Yedi Şükran. Şükran Yedi. Grace* Mugwanja. Grace Mugwanja mı?

Nyawira'nın diğer adlarıydı Grace Mugwanja. *Bu mümkün olabilir miydi*? Zihninde oluşan düşüncelere karşı duyduğu şüphe nedeniyle felce uğramış gibi hissediyordu kendisini. Kargalar Büyücüsü kendisine Nyawira hakkında bir şey mi anlatmaya çalışmıştı? Nyawira'nın bulunabileceğini mi söylemeye çalışmıştı? Yedi Şükran Otu. Şükran. Yedi. Grace Mugwanja. Kargalar Büyücüsü'nün farklı farklı yüzleri havada süzülmeye başladı. Bu yüzü daha önce bir yerde görmüş olduğundan emindi artık. Paradise'ın giriş kapı-

* (İng.) Şükran. (ç.n.)

sının dışında kendisini dilenciye dönüştürmüş olan adamın yüzüydü bu.

Kaniuru yönünü şaşırmış gibiydi, düşmemek için banyo duvarına tutunmak zorunda kaldı. Bu adam öyle sıradan bir büyücü değildi. Tesirli büyüler yapmakla nam salmış cinlerden biriydi. Bu da beni daha önce hiç görmemiş olduğu halde hakkımdaki her şeyi bilmesini açıklıyordu. Kalbimde olup bitenleri bile biliyordu! Bu sebeple bir kadının kalbimi tutsak edip etmediğini sordu bana. Cevabını hatırlayınca kendisine kızıyordu şimdi: Onu aradığı doğruydu ama mabede geliş sebebi bu değildi.

Bu sıradışı görüşmeyi düşündükçe, Kargalar Büyücüsü'nün, düşüncelerini Nyawira'ya yönlendirmeye çalıştığı belirginlik kazanıyordu. Adam Nyawira'yı tanıdığını söylemek ister gibiydi. Kaniuru gerçekten de bir keresinde bu adamı ve Nyawira'yı Tajirika'nın ofisinin bitişiğindeki yan sokakta keyifli keyifli sohbet ederlerken gördüğünü hatırlıyordu şimdi. Ayrıca Tajirika'nın video kaydında anlattıklarına göre, Kargalar Büyücüsü'nün mabedini ziyaret etmeyi öneren Nyawira'nın kendisi olmuştu. Kargalar Büyücüsü ona yardım teklif ediyordu şimdi. Bu teklifi kabul etmeliydi.

Aklına bir fikir geldi. Kargalar Büyücüsü aynaların gücü ile kolaylıkla bulabilirdi Nyawira'yı. Şahit olduğu akıllara ziyan kehanet gücünü düşündükçe, Aburirya'da Nyawira'nın tutuklanmasını sağlayabilecek tek kişinin büyücü olduğu daha da netlik kazanıyordu. Çözüm gün gibi ortadaydı. Nyawira'nın nerede olduğunu bulmak için hükümetin Kargalar Büyücüsü ve aynasından destek alması gerekiyordu.

Kaniuru tek taşla birden fazla kuş vuracaktı. Nyawira yakalanacaktı. Kargalar Büyücüsü yakalanmasını sağladığı için ödüllendirilecek, bu da yaşamını ve malını, karşılığında bir şey istemeden kutsamış olan büyücüye Kaniuru'dan bir teşekkür hediyesi olacaktı. En önemlisi de Kaniuru Nyawira'nın tutuklanmasının semeresini görecekti. Zihninde bir ezginin oluştuğunu duyuyordu:

Ne bekliyorsun?
Ne bekliyorsun?
O an geldi
Ne bekliyorsun?

Bunları düşünürken telefona gidip Sikiokuu'nun numarasını çevirdi ve içten bir yanıtla karşılaştı. Bakan sabah trafiği ile uğraşmasın diye derhal şoförünü gönderecekti.

7

"*Teşekkürler kardeşim*" dedi Sikiokuu Kaniuru'ya sarılıp onu ofisine geçirirken.

Denk olduklarını ima eden bu içten, sıcak kucaklama Kaniuru'yu şaşırtmıştı. Küçücük bir Aburirya bayrağının dalgalandığı şoförlü bir Mercedes-Benz'in biricik yolcusu olmak gururunu yeterince okşamıştı zaten. Günün birinde kendisini, plakası, kabine bakanı sözcüklerinin kısaltması olan KB ile başlayan bir aracın arka koltuğunda otururken bulacağını hiçbir zaman hayal etmemişti. Büyücünün sihri ummadığı biçimde işe yarıyordu ve bir anlığına söyleyecek söz bulamadı.

"Otur lütfen kardeşim" dedi Sikiokuu, aşırı bir ilgiye boğuyordu Kaniuru'yu. Kargalar Büyücüsü'nün sihri sayesinde, daha şimdiden kendisini bir prens gibi görmeye başlamıştı Kaniuru.

Ancak bir ikilemle karşı karşıyaydı. Kargalar Büyücüsü, mabette gördüğü ya da duyduğu şeyleri ifşa etmemesi konusunda açıkça uyarmıştı onu. Büyücü tam olarak ne kastetmişti acaba? Kendisinden hiçbir surette bahsetmemesini mi? Yoksa kastettiği şey uyguladığı tedavi miydi? Büyücüye ettiği yemini bozsa ne olurdu acaba? Kendi geleceğini riske atmaya hiç niyeti yoktu. Sikiokuu ne kadar kardeşçe davranırsa davransın, bakan için hayatını feda etmeyecekti.

Ayrıca Sikiokuu'nun olası tepkilerinden de korkuyordu Kaniuru. Mabede yaptığı ziyareti, Tajirika'nın videoda sözünü ettiği koruyucu büyüden istemek için gittiğini belli etmeden nasıl açıklayabilirdi ki? İstemeden yeni edindiği servetinin kaynağı olan Cennete Yürüyüş'ün potansiyel müteahhitlerini ifşa edebilirdi. Hayır. Sikiokuu'nun bu konudan haberi olmamalıydı. Pay hatta kıdem hakkı talep edebilirdi. Hayır, servetinin kaynağı ve banka hesapları, yalnızca kendisinin ve Jane Kanyori'nin bildiği bir sır olarak kalacaktı. Peki ama kendisini Kargalar Büyücüsü'nün karşısında riske atmadan ya da Bakan Sikiokuu'ya bilmesi gerekenden

fazlasını aktararak kendi çıkarlarını tehlikeye sokmadan nasıl bilgi verecekti?

Kargalar Büyücüsü ile ilgili anıları bir kez daha imdadına yetişti. Büyücü "*Bundan böyle ağzından çıkana dikkat et. İnsanı dilinden dökülen zehirler*" demişti. Aburirya'da gerçeğin insanın başını derde sokabileceğini bilirdi. Ağzından çıkana dikkat etmeliydi.

Sanki tüm hikâyeyi daha önce prova etmiş gibiydi Kaniuru. Son derece rahat bir şekilde, Tajirika'nın videosunu izledikten sonra hikâyeyi doğrulatmak amacıyla Kargalar Büyücüsü'ne gittiğini ve aynı sözcük hastalığından mustaripmiş gibi yaptığını anlattı bakana.

Kardeşi Kaniuru'nun düzenbazlığına duyduğu hayranlıkla, "Çok akıllıca" diye bağırdı bakan.

"Bu büyücüye dair en şaşırtıcı şey nedir biliyor musunuz?" diye devam etti Kaniuru. "Adımı, yaptığım işi ve hakkımdaki her şeyi biliyordu ve tüm bu gerçekleri elinde tuttuğu bir aynadan okuyordu. Maalesef, hastalığımla ilgili yalan söylediğimi de derhal anladı."

"Öyle mi?"

"Evet, doğrusu, tepkisi beni daha da şaşırttı. Yalnızca gerçekten hasta olanlara vakit ayırabilirmiş, bu sebeple beni huzurundan kovdu ve bir daha asla orada görmek istemediğini söyledi. Bu yüzden Tajirika'nın abartılı iddiaları hakkında daha fazla bilgi edinemedim. Gerçekten de anlatmaya değecek bir şey ne gördüm ne de duydum. Bu nedenle, şimdi size söyleyeceğim şey, mabette duyduğum ya da gördüğüm bir şey olmaktan ziyade geriye dönüp bakınca çıkardığım bir sonuç. Eve dönünce bu şahsın muazzam gücünü düşünmeye başladım ve birden aklıma, bir çeşit vahiy gibi, bu büyücünün Nyawira'yı bize teslim edecek kişi olabileceği geldi."

"Bu Kargalar Büyücüsü de ipini koparanın takıntısı haline geliyor gibi" diye yorumda bulundu Sikiokuu, birazcık hayal kırıklığına uğramıştı. "Ancak işimize yarayacak bir dedektif olduğunu yeni öğreniyorum" diye ekledi istihza ile.

"İnanın bana Sayın Bakan, onunla yapmış olduğum o kısa görüşmeden yola çıkarak, onun tepeden tırnağa bir kâhin olduğunu iddia edebilirim. Aynasının gözü uzakları ve derinleri görüyor" dedi şairane bir tavırla, büyücünün önemli uyarısını anım-

sayınca kendisini dizginledi. "Hastalık yalanını uydurduğum için pişmanım ama öyle yapmamış olsaydım, daha fazla bilgi edinmem mümkün olmazdı. Gördüğüm ya da duyduğum şeylerin ayrıntılarına gelince, onları unuttuğum için size tekrar edemeyeceğim. Ama huzuruna çıkmış olmak, Kargalar Büyücüsü'nün başvurulacak çare olduğunu gösterdi bana."

Sikiokuu bir süre sessiz kaldı, Kaniuru'nun söylediklerini tartıyordu kafasında. Şimdiye kadar devletin Halkın Sesi Hareketi'ni bastırma girişimlerinde işe yarayacak bir bilgi getirmeyi başarmış tek kişi Kaniuru idi. Nyawira, saklandığı yerden onun yardımı sayesinde çıkmak zorunda kalmıştı. Ayrıca, Nyawira'nın genç ve bekâr olduğu zamanlara ait resimlerini getirmişti, karı-koca oldukları döneme ait resimler de vardı, bunlar kadının polisin elinde bulunan yegâne fotoğraflarıydı. Tajirika'yı tuzağa düşürmeye yardım etmiş, Vinjinia ve dansçı kadınların resimlerini elde etmede faydası dokunmuştu. Bu şartlar altında, kulağa ne kadar çılgınca gelirse gelsin, Kaniuru'nun fikrini nasıl önemsemezdi? Neticede, Hükümdar, Nyawira'yı ararken altına bakılmadık taş kalmasın dememiş miydi?

"Bana bu büyücünün yalnızca hastalıklarla ilgilendiğini söylemiştin. O halde nasıl polis gücünde çalıştıracağız onu?" diye sordu Sikiokuu, sesinde kuşku ve biraz da merak vardı.

"Para ve iktidar" dedi John Kaniuru. "Kimse para ve iktidarla dirsek temasında olmaya hayır demez. Sayın Bakan, unvanınız ve zenginliğiniz, büyücüye kendisini öylesine yücelmiş hissettirecek ki itiraz etmeksizin Nyawira'yı bize verecektir. Söyledim size, aynanın gücü..."

"Peki" dedi Sikiokuu kararlı bir tavırla. "Bunu sonra konuşuruz. Şu anda yapılması gereken bir iş var ve hızla halledilmesini istiyorum. Derhal Kargalar Büyücüsü'ne git ve ona selamımı ilet. Seni, Nyawira'nın yerini tespit etme işini üstlenmesi karşılığında ne kadar talep ediyorsa kabul etmen için yetkilendirdiğimi söyle ona."

Kaniuru tam görevi kabul etmek üzereydi ki bir kez daha Kargalar Büyücüsü'nün uyarısını hatırladı. Sikiokuu'nun kendisine yapmasını emrettiği şeyi nasıl yorumlardı büyücü. Yeniden ortaya çıkmasını ve görevini, Kaniuru'nun ettiği yemini bozması olarak görmez miydi? Büyücünün kendisini kovduğunu ve bir daha asla karşısına çıkmamasını söylediğini iddia ederek Kargalar Büyücü-

sü ile görüşmesi hakkında yalan söylemişti, bu yalanla güvenilirliğini daha da tehlikeye atmış gibi hissediyordu. Ya Sikiokuu daha sonra bunu hatırlayıp, Kaniuru'nun başka mevzulardaki dürüstlüğünü sorgulamaya başlarsa ne yapardı?

"Oraya yeniden gitmemin iyi bir fikir olacağını sanmam. Neticede, bir daha gelmememi söyledi. Çok kötü bir yalancıyımdır Sayın Bakan, yalan söylemekten gerçekten nefret ederim ve işin içinden nasıl sıyrılacağımı hiç bilmem. Bence onu ofisinize davet etseniz daha iyi olurdu..."

"Ofisimde bir büyücü mü? Asla" dedi Sikiokuu, hayli hiddetlenmişti.

"Fikrimce" diye sürdürdü Kaniuru, "huzurunuzda öylesine kendinden geçecek ki ücret bile talep etmeyecek."

Sikiokuu bir süre sessiz kaldı, Kaniuru'nun önerisini düşünüyordu. Bu adam, ofisine, yani Hükümdar'ın ofisine bir büyücü hekimi davet etmiş olduğu dedikodusunu çıkarabilir mi acaba diye merak ediyordu. Hayır, bakanın Kargalar Büyücüsü ile bundan sonraki münasebetini bilmemeliydi Kaniuru.

"John. İyi iş çıkardın ve bu bağlılığını hiçbir zaman unutmayacağım. Çok yardımın dokundu ve bana yalan söylememeni takdir ediyorum. Artık konuyu bana bırakabilirsin. Bir yolunu bulup bu sorunu halledeceğim. Politika ile büyücülüğü bir araya getirmek tehlikelidir. Şu andan itibaren, seninle Kargalar Büyücüsü ve onun Nyawira ile Halkın Sesi Hareketi'ndeki öteki muhaliflerin yakalanması konusunda oynayabileceği rol hakkında konuşmuş olduğumuzu unutmanı istiyorum."

Kaniuru'yu bu sonuçtan daha mutlu edecek bir sonuç olamazdı herhalde. Sınırları azıcık zorlamış olsa da büyücüye verdiği sözde durmamazlık etmemişti. Sikiokuu da önerisini tamamen reddetmemişti. İşler yolunda gitmez de büyücü Nyawira'yı teslim edemeyecek olursa bakan kendisini suçlayamazdı. İşler yolunda gider de Nyawira... kim bilebilirdi? Oradan ayrıldığında Sikiokuu'nun kendisine dengi gibi, yani neredeyse dengi gibi davranmış ve hatta onu bir kardeş gibi kucaklamış olmasının tadını çıkararak ıslık çalıyordu.

Ofise dönünce, güvenilir adamları Njoya ve Kahiga ile bir toplantı yaptı Sikiokuu.

Kargalar Büyücüsü toplantısının sadık temsilcilerine, "Hepsi video kaydınız ve maharetli sorgulamanız sayesinde oldu. Ancak bu konuyu ele alırken çok dikkatli davranmanızı istiyorum. Sivil kıyafetler giyin ve hiçbir koşulda benim adımı anmayın" dedi.

8

"Ben Elijah Njoya" dedi biri.

"Ve ben de Peter Kahiga" dedi diğeri.

"Polisiz."

"Rozetlerimizi görmek ister misiniz?"

"Gerek yok" dedi onlara. "Kargalar Büyücüsü için herkes birdir."

"Bunu duyduğumuza sevindik" dediler bir ağızdan.

"Sizi bu kadar erken bir saatte mabedime getiren nedir?"

"Hükümetten bir mesajımız var size" dedi Kahiga.

"Aynalar üzerindeki gücünüz devletin kulağına kadar geldi" dedi Njoya acemice.

Hal ve tavırlarında korku seziliyordu ama bunun pek bir önemi yoktu. Benzer bir tedirginlikle sık sık karşılaşırdı, özellikle de dindar, bağnaz kişilerde, eğitimli meslek sahiplerinde ve yüksek mevkilerdeki memurlarda görülürdü bu, doğaüstü olana inanmazmış gibi bir tavır takınırlardı. Her pazar büyücülüğü şiddetle kınayan bir rahip bir keresinde şafak vakti kendisine gelmiş ve mabette cemaatinden biriyle karşılaşmıştı. Her ikisi de büyücünün bir akrabası olduklarını ve onu ziyarete geldiklerini iddia etmişlerdi. Müsaade isteyip, başka bir zaman yeniden geleceklerini söyleyerek oradan ayrılmışlardı sonra da.

O karşılaşmanın anısı zihninde canlanınca, biz insanlar karmaşık varlıklarız diye düşündü.

Polislerden biri daldığı düşler âleminden çıkardı onu.

"Dinleyin. Nyawira adında bir kadını arıyoruz her yerde" dedi Njoya, öne doğru eğilip sesini alçaltarak.

"Ve tam anlamıyla çuvalladık" diye ekledi Kahiga.

"Kim ola ki bu Nyawira?" diye sordu büyücü.

"Mutlaka duymuşsunuzdur" diye yanıtladı Njoya. "Hükümdar'ın meşru yönetimini devirmeye ant içmiş bir terörist."

"Berbat bir kadın" diye ekledi Kahiga. "Pek çok kişiyi yoldan çıkarmış."

"Özellikle de kadınları" diye ekledi Njoya.

"Cennete Yürüyüş alanını lekeleyen kadınları duymadınız mı?"

"Kargalar Büyücüsü kendisinin üstat olmadığı törenlere katılmaz" dedi Kargalar Büyücüsü.

"Onu gözaltında istiyoruz" dedi Njoya.

"Ve siz de onu bulabilme gücüne sahip tek kişisiniz" dedi Kahiga.

"Aynanıza başvurmanızı istiyoruz sizden" dedi Njoya.

Kargalar Büyücüsü dikkatle yüzlerini inceledi ama alaycılıktan eser yoktu bu yüzlerde.

"Benimkisi şifa verme gücü" dedi onlara.

"Size bir anlaşma teklif ediyoruz. Para sorun değil. Fiyatınızı söyleyin" dediler bir ağızdan. "Siz kendi üzerinize düşeni yapın, biz de kendi üzerimize düşeni."

"Mevzu buri banknotları değil" dedi onlara. "Her mesleğin kendine özgü bir alanı ve uzmanlığı vardır. Bir dişçiden kalp nakli yapmasını istemezsiniz. Sizin işiniz devletin yasalarını çiğneyenlerin peşine düşmektir. Benim işimse yaşam kanunlarını tehdit eden güçleri arayıp bulmaktır."

"Ama Nyawira bir hastalık. Devletin aleyhinde çalışarak pek çok insanın yaşamını tehlikeye sokuyor" dedi Njoya.

"Evet, hangi deliğe girdiyse oradan çıkarın onu. Bulaşıcı bir hastalık o" dedi Kahiga.

"Onu buraya, mabedime getirin" dedi Kargalar Büyücüsü. "Hastalık bulaştırdığı kişileri de."

"Pek çok kişiye bulaştırdı" dediler bir ağızdan. "Gençleri çılgına çevirdi. Hepsini nasıl bir araya getirelim! Enfeksiyona son vermek için virüsü yakalayın."

"Bana virüsü getirin, ilacını bulayım" dedi Kargalar Büyücüsü tartışmayı sona erdirmek isteyen kararlı bir ses tonuyla. "Şifa verme gücümün devletin elinde bir silaha dönüşmesi şart mı? Müşterilerim bu durumu öğrenirlerse ne derler? Bana güvenirler mi o zaman? İsterseniz beni Başkanlık Sarayı'na davet edip tüm ülkeye takdim edin bir de: *'Karşınızda Sör Kargalar Büyücüsü. Kendisi mabedine müşteri çekerek devletin suçluları yakalamasına yardımcı olmakta'* " dedi karalı bir tavırla.

Kızmak yerine, büyücünün ne ima ettiğini ya da istediğini anlamış gibi birbirine baktı iki polis.

"Mesajınızı bizi buraya gönderenlere ileteceğiz" dedi Njoya. "Bu arada, devlete vereceğiniz hizmetler için bir fiyat belirlemenizi rica ediyoruz sizden."

"Düşünecek bir şey kalmadı bu konuda" dedi kesin bir dille. "Sizler devletin muhafızlarısınız, bense yaşamın."

9

Kamiti az önce olan biteni kendisine anlatınca, "Bizi uyutmadıklarına emin misin?" diye sordu Nyawira.

Eldares'e döndüklerinden beri, ara sıra büyü için gelen şu polis memuruna rağmen, görünmez bir duvar Nyawira'yı düşmanın gözünden koruyor gibi hissetmişlerdi. Ancak Kaniuru'nun ziyaretinden beri, bu duvar sanki birden yıkılmış gibi hissediyordu Nyawira.

"Şayet benim için gelecek olurlarsa" dedi Nyawira, gömüldükleri korkulu sessizliği bozarak, "mabetten asla vazgeçmeyeceğine söz ver. Yedi Şükran Otu'nun yoluna sadık kalacağına söz ver bana."

"Lütfen böyle konuşmayı bırak. Halkın arasında saklandığın müddetçe hiçbir düşman yerini saptayamayacak."

"Bahçende kamp kurmuş bir casustan kaçış yoktur" dedi Nyawira kaderine boyun eğmiş bir ruh haliyle. "Farklı karakterlere bürünmeyi ve kılık değiştirmeyi daha ne kadar sürdürebilirim bilmiyorum. Tedbir amaçlı alınan bir önlemin ödleklikle ilgisi yoktur. Senden bu sözü alabilirsem kendimi daha rahat hissedeceğim" dedi Nyawira.

"Ölüm tehditlerinin ortasında yaşam umudu peşinde olanları yüzüstü bırakacak olsam kendime nasıl şifacı diyebilirim ki? Yedi Şükran Otu'na gelince, onlar bir yolu ifade ediyor ve o yol hepimize ait bir yol. Ben de senden bir söz alacağım. Beni alıp götürecek olurlarsa Kargalar Büyücüsü'nün yoluna devam edeceğine söz ver bana."

"Öyle söyleme" dedi Nyawira.

"Pekâlâ, vedalaşıyormuş gibi konuşmayı bırakalım" dedi Kamiti. "Hiçbir bir yere gitmiyorsun Nyawira. Ben de öyle. Mabedimizde güvendeyiz."

Birbirlerine sıkıca sarılıp, ebedi güvenlik hissini ebedi bir kucaklaşmayla mühürlemek ister gibi öylece kaldılar uzunca bir süre.

"İşe dönme vakti" dedi Nyawira, Kamiti'yi iterek en sonunda.

"İtirazım var" dedi Kamiti, hâlâ sıkıca tutuyordu Nyawira'nın ellerini.

"İşe dönmeye mi?"

"Birbirimizin yaralarını gündüz vakti kontrol etmeye kısa süre önce gelmiş olan yasağa."

"Gündüz olmaz, akşam" dedi Nyawira.

Bu karşılıklı keşif anlarını daima sabırsızlıkla beklerlerdi ama Nyawira'nın yakalanabileceğine dair geçmek bilmeyen his duydukları açlığı şiddetlendirmişti şimdi.

Akşam olup da, tüm müşteriler ve işçiler gidince, Nyawira keşfin artık başlayabileceğini düşündü. Ancak tam o sırada avludaki Kahiga ile Njoya'yı fark etti.

"Konuşayım onlarla" dedi Kamiti, kendi içinde hissetmediği bir güvenle Nyawira'yı sakinleştirmeye çalışarak. "Buradan çıkma ama kaçmaya da hazır ol. Kararlaştırmış olduğumuz parolayı ve izleyeceğin yolu biliyorsun."

10

"Dinleyin" dedi Njoya Kargalar Büyücüsü'ne. "Bakan sizi bu gece görmek istiyor."

"Ne istiyor?"

"Biz sadece elçiyiz."

"Sizi gönderen kişiye gidin ve kendisini mabedimde seve seve kabul edebileceğimi söyleyin" dedi büyücü onlara. "Eğer onu tedavi edeceksem..."

"Tedaviye ihtiyacı yok" diye açıklamada bulundu Kahiga.

"Öyleyse neden istiyor beni?"

"Yalnızca bir davet bu" dedi Njoya.

"Onun özel konuğu olacaksınız. Şeref konuğu" diye ekledi Kahiga.

"Ona, daveti beni onurlandırsa da hem kendisine hem de bana uyan bir gün ve saat belirlemesinin gerektiğini söyleyin."

Njoya ve Kahiga birbirlerine baktılar, büyücüye, bu konuda seçme şansının olmadığını güzellikle nasıl anlatacaklarını düşünüyorlardı.

Njoya boğazını temizledi ve şöyle dedi: "Sayın Kargalar Büyücüsü, biz hükümettekilerin protokol dediği şeye pek *alışık* olma-

yabileceğinizi biliyoruz ve *quite frankly, I don't blame you.** Ah, İngilizce konuştuğum için özür dilerim. Demek istediğim şu ki hükümetle olan münasebetlerde geçerli tüm nezaket kurallarını bilmiyor olabilirsiniz."

Mükemmel bir İngilizceyle, "*No need to explain*"** diye karşılık verdi Kargalar Büyücüsü. "Büyücüler de dil bilebilir. *Manze enda mtell buda na masa wenu ati sitago. Murogi wa Kagogo hachorewangwi na mtu. Haneed vinaa. Hello-na-zuribye*" dedi Kargalar Büyücüsü *Sheng**** dilinde.

Kargalar Büyücüsü'nü onlarla olan işi bitmişcesine evine doğru ilerlerken gördüklerinde, büyücünün yalnızca iyi bir İngilizceye değil şehirdeki son moda argoya da vakıf olması karşısında yaşadıkları şaşkınlığı henüz tam olarak üzerlerinden atamamışlardı.

"Hey, bir dakika" diye bağırdılar bir ağızdan, Kargalar Büyücüsü durdu.

"Çok üzgünüm" dedi Njoya, "ama sizi almadan gidemeyiz buradan."

"Gazabımı uyandırmak mı niyetiniz?"

"Ah, hayır, hayır, katiyen" dedi Kahiga çabucak, büyücünün sesindeki tehditten tedirgin olmuştu. "Ama ülkemizde işler nasıldır bilirsiniz. Bir yurttaş, iktidardan gelen bir daveti geçerli sebebi olmadan geri çeviremez."

Polis memurlarının korku ve saygı karışımı bu garip tavrı da neyin nesi böyle diye düşünüyordu Kamiti. Gerçekten onu tutuklamaya mı gelmişlerdi yoksa hepsi zalimce bir şakadan ibaretti de, asıl amaçları ta başından beri birden Nyawira'nın üzerine çullanmak mıydı? Kamiti elindeki seçenekleri gözden geçiriyordu. Küplere binmiş bir Kargalar Büyücüsü olup onları cehennem ateşiyle mi tehdit etmeli? Ya blöf yaptığını anlarlarsa? Gitmeyi reddetse ne olurdu? Yine de zorla götürmeye kalkabilirlerdi. Ayrıca, direnmesi şüphelenmelerine yol açıp mabetle ilgili konuları derinlemesine incelemelerine sebebiyet verebilirdi. Ya mabede

* (İng.) Doğrusu, bunun için de sizi suçlamıyorum. (ç.n.)

**(İng.) Açıklama yapmanıza gerek yok. (ç.n.)

*** Nairobi'de şehirli alt sınıflar, özellikle de gençler tarafından konuşulan, temelde Svahili ve İngilizce karışımı olmakla birlikte, bölgede konuşulan diğer dillerin de etkisinde kalmış olan argo ağırlıklı, karma ve son derece dinamik bir dil. (ç.n.)

baskın yapıp Nyawira'yı ele geçirlerse? Kendisini asla affetmezdi. Onlarla giderek Nyawira'nın saklandığı yerden uzaklaşmak çok daha iyiydi.

"Öyle mi?" diye sordu Kargalar Büyücüsü saf saf. "Siz burada bekleyin, çabucak hazır olurum" dedi onlara, şayet onu tutuklamaya gelmişlerse kendisini gözlerinin önünden ayırmayacaklarının farkındaydı.

Tam düşündüğü gibi, bir tanesi onu izlemeye davrandı ama Kargalar Büyücüsü arkasını dönüp dik dik baktı ona.

"Arkamdan gelmek istediğine emin misin? Büyü hattımı geçmek istediğine?"

"Ah, hayır! Hayır!" dediler bir ağızdan. "Rahat olun, acele etmenize hiç gerek yok Sayın Kargalar Büyücüsü."

Doğruca Nyawira'nın yanına gidip onu durumdan haberdar etti, o ve polisler yerleşkeden ayrılana dek ortaya çıkmaması konusunda uyardı.

"En iyisi bu şekilde olması" dedi Kargalar Büyücüsü. "Böylece mabetten ve senden uzak dururlar."

Kargalar Büyücüsü ve polis memurları tam oradan ayrılırlarken Nyawira aniden gölgeler içinden çıkarak onlara doğru koşmaya başladı, sol elinde açık bir su kabağı, sağ elinde ise bir sineklik vardı. Kamiti ve polis memurları oldukları yerde kalakaldılar. Nyawira'nın üzerine vuran ışık ve gölge oyunu, onun öteki dünyadanmış gibi görünmesine yol açıyordu. Kamiti, Nyawira'nın aklını kaçırmış olduğunu düşündü. Dilini yutmuşcasına bir kenara sinmiş halde bıraktığı Nyawira nereye gitmişti? Neden yapıyordu bunu? Sonra sinekliği su kabağına daldırıp sihirli sözler söyleyerek başlarının üzerinde salladı.

"Saçının tek teline zarar gelirse siz ikinizi sorumlu tutacağım, tutacağım, tutacağım."

Etraflarında dönerek aynı uyarıyı defalarca ve farklı sözlerle yineledi.

Yedinci tekrarın sonunda birden sustu ve sersemlemiş yüzlerinden birkaç adım geride durdu. Sonra ağır ağır ve kesin bir dille, tek bir sözcüğünü bile atlamalarını istemiyormuşcasına şöyle dedi:

"Şayet kayıplara karışacak olursa, bu toprak da, onu alıp götüren sizleri yutacak aynı şekilde!"

Böyle dedikten sonra elindeki çanağı havaya kaldırıp içinde kalan suyu toprağa döktü.

"Ya da bu su kabağı gibi parçalara ayrılacaksınız!" Ve su kabağını yere çaldı.

Ardından koşarak eve girdi.

Njoya ile Kahiga öylece kalakalmışlardı, sanki bacakları yere zincirlenmiş gibi adım atamaz haldeydiler.

"Üzülmeyin" dedi Kargalar Büyücüsü onlara. "O benim koruyucu ruhum. Yaşam gözüm. Bir kuzu gibi uysaldır. Ama ah, bir kez öfkesini uyandırmaya görün, işte o zaman tehlikeli bir iblise dönüşür. Benim için bile kanun olur sözü."

Büyü bozulmuştu. Polis memurlarının ayakları yeniden hareket edebilir hale gelmişti, Kargalar Büyücüsü'nü Hükümdar'ın Devlet Bakanı Sikiokuu'ya götürdüler.

11

Arabayla uzaklaşırlarken, Nyawira'yı ve mabedin dışında yaşanan sahneyi düşünüyordu Kamiti. Nyawira'yı tanıdığından beri, yaşamı önceden asla öngöremeyeceği biçimde değişmişti. Sık sık bir düşler tarlasında yürüyormuş gibi hissediyordu kendisini. Nyawira'nın bir anlığına aklından geçmesi bile kanının hızlı hızlı akmasına, içinin iyilik, huzur ve ne olduklarını bilmese de büyük umutlarla dolmasına yol açıyordu.

Nyawira'da onu en çok şaşırtan şeyse başındaki onca belaya rağmen kaybetmediği mizah duygusu ve kahkahaydı. Onu ne kadar tanıdığını düşünürse düşünsün, her gün yeni yeni sürprizlere gebeydi. Kararlaştırdıkları gibi o ve polisler oradan ayrılana dek evin içinde kalacağı yerde, kasırga gibi ortaya çıkarak böylesine muhteşem bir performans sahneleyeceğini asla tahmin edemezdi. Polis Kamiti'yi Nyawira'nın saklandığı yerden alıp uzaklaştırmıştı artık.

Ama çok geçmeden Kamiti'nin içi şüpheyle doldu ve aniden dizlerinin bağı çözüldü. Ya polis memurları Nyawira'dan haberdarlarsa? Değilseler bile ya onun nerede olduğuna ilişkin kendisinden şüpheleniyorlarsa? Ya kendisine işkence yaparlarsa?

Değiştiremeyeceği şeyler için endişe etmemeye karar verdi. Kendisini, Nyawira ve Halkın Sesi Hareketi ile ilgili olarak işken-

ceye yatırıp sorguya çekseler bile onlara anlatabileceği çok az şey vardı. Nyawira'nın nerede saklandığını söylemektense ölmeyi tercih ederdi. Harekete ilişkin bildikleriyse Nyawira'nın kendisine anlattıklarından ibaretti ki bu da çok bir şey sayılmazdı.

Bu birbiriyle çelişen duygu ve düşüncelere öylesine dalıp gitmişti ki araba bir takım binaların dışında durduğunda bile hedefe ulaşmış olduklarını fark etmedi.

Yol boyunca Njoya ile Kahiga ne kendisiyle ne de aralarında konuşmuşlardı. Mabedin dışında yaşanan olay onları kendi dünyalarına itmiş, büyücünün raksının, hayatları açısından ne gibi sonuçlar doğurabileceğini hesap etmeye çalışmışlardı.

Njoya, Kahiga ile Kargalar Büyücüsü'nü arabada bırakıp, bakanın konuğu ne yapmalarını isteyeceğini öğrenmeye gitti.

Oldukça ters bir tavırla, "Gece vakti, biraz geç oldu" dedi Sikiokuu. "Onu yarın sabah görürüm. Kendisini kabul etmek için bütün gece ayakta kalacağımı sanıp da havalara girmesin."

"Onu evine geri mi götürelim yani?"

Ayrıntıya girmeden "*Of course no*"* dedi Sikiokuu İngilizce olarak.

"Peki nerede misafir edeceğiz onu?" diye sordu Njoya, bu beklenmedik gelişmeler karşısında içi eziliyordu. "Bir otelde mi?"

"Şaka yapıyor olmalısın. Devletin misafiri olduğu için onu hükümet oteline götürün."

Kargalar Büyücüsü'nü hapse atmak zorunda kalmamak için, "Sanırım tüm hücreler dolu" dedi Njoya.

"Şu kaçıkla aynı yeri paylaşsın o halde."

12

Tajirika, Sikiokuu'nun odasından çıkarılış biçimi nedeniyle kendisini hakarete uğramış hissediyordu ama öfkesinin yönünü Machokali ile Vinjinia'ya çevirdi. Neden arkadaşı ABD'ye giden heyetin bir parçası olmasına izin vermemişti? Tekrar tekrar bu soruyu sorup duruyordu kendisine. Machokali ara sıra onu arayacağını söylemişti ama Amerika'ya gittiğinden beri bir kez olsun aramamıştı. Sikiokuu'nun aklına soktuğu şüpheler içini kemirmeye başlamıştı. Yine de hâlâ Machokali ile Vinjinia arasında her-

* (İng.) Tabii ki hayır. (ç.n.)

hangi bir bağ kuramıyordu. Öte yandan, Vinjinia'sı ile dansçı kadınların resimleri karısına duyduğu güveni sarsmıştı. Elinde kanıt olarak pek bir şey yoktu ama Tajirika, bir kadınla bir çocuğun lafına insan ancak üzerinde bir gece düşündükten sonra inanmalıdır sözüne katılıyordu. Daha önce Vinjinia'nın hayatta becerememeyeceğine yemin etmeye hazır olduğu şeyler olmuştu ama artık o kadar da emin değildi.

Onu en çok inciten, karısının kendisine kadın dansçılar tutarak işlediği kabahat olmuştu. Bir kadının doğuştan güvenilmez olduğuna inanıyor olsa da bir erkeğin karısı fazilet timsali olmalıydı. İyi bir koca, karısının doğruluğu ile iyi bir kadınsa ketum oluşu ve kocasının kusurlarını örtme yeteneğiyle değerlendirilirdi. Böyle biriydi evlendiği kadın. Yaşamdan çok fazla şey beklemeyen bir kadın! Geceyi nerede geçirdiğine dair sorular sormayı uzun zaman önce bırakmış bir kadın! Mutfak ve tarlada geçen yaşamından tamamıyla memnun görünen bir kadın! Hiçbir zaman siyasete ilişkin sorular sormayan bir kadın! Böyle biriydi tanıdığını sandığı kadın. Onca zaman rol yapmış olabilir miydi?

Belki Sikiokuu ve arkadaşları, tüm riyakârların anası olarak gördükleri Nyawira'nın yeni Vinjinia ile bir münasebetinin olduğunu ima ederlerken haklıydılar. Gerçekten de işlerin, hastalandığı ve Vinjinia'nın işe gitmeye başladığı gün bozulmaya başladığı su götürmezdi. Becerikliliğiyle kendisinin gözünü boyayabildiğine göre Vinjinia'nınkini de boyamış olabilirdi pekâlâ. Bunu böyle kabul ediyordu ama yine de karısının, utanmaz, ilkel dansçıların arkadaşlığına kalmayacak imkânlara sahip olduğunu sanıyordu.

Koca dayağı erkek iktidarına özgü bir hak olmasa da bir imtiyazdı ve şimdi, hücrede erkekliğini ölçme imkânından mahrumdu. Hayalkırıklığı içinde dişlerini gıcırdatarak karısının her yanına indirdiğini, onun merhamet ve af dileyen çığlıklarını hayal etmekle yetinmek zorunda kalmıştı. Bu, onu bunaltan öteki mevzuları daha makul düşünmesini sağlamıştı.

Silver Sikiokuu mevzusu gibi mesela.

Bakanın Machokali için teferruatlı bir tuzak kurduğu ve bunu başarmak için de Tajirika'ya gereksinim duyduğu aşikârdı. Ama nasıl bir rol oynaması isteniyordu? Sikiokuu'nun kendisinden *eğer*, *beyaz* ve *dilek* kelimelerinin "gerçek anlamlarını" düşünmesini istemesi kulaklarında uğulduyordu hâlâ. Yoksa rolü bu sözcükler-

de mi gizliydi? Peki karşılığında o ne alacaktı? Anlaşma neydi yani? Sikiokuu bu konuda esrarengiz bir tavır takınmıştı. Neden öyle davranmıştı acaba?

Sikiokuu onu bir kovanın içine tuvaletini yapmakta olduğu hücreye geri gönderterek yumuşatmaya çalışıyor olmalıydı. Gardiyanlar kovayı üç günde bir boşaltıyor, hatta kimi zaman bu plana uymuyorlardı. Bu yüzden, kovanın bok ve sidikle dolup taştığı, o iğrenç kokunun gece gündüz kendisine refakat ettiği günler oluyordu. Ama Sikiokuu onun hayatta kalma iradesini hafife alıyordu, ticari zekâsını da öyle. Bir çeşit uzlaşmanın olmadığı herhangi bir anlaşmayı kabul etmesinin mümkünatı yoktu.

Tajirika dostluğa pek önem vermezdi. Kendi paçasını kurtarmak adına yapmayacağı şey yoktu, yeter ki uygun bir karşılığı olsun ve ucu Hükümdar'ın yaşamına ve iktidarına değen bir şey olmasın. Bunun anlamı ölüm demekti kuşkusuz. Bu yüzden de birilerinin, Hükümdar'a yönelik bir komplo hakkında konuştuklarını duymuş olabileceğini kabul etmeye hiç niyeti yoktu.

Hükümdar ve maiyetinin kesin olarak hangi gün ve saatte döneceklerini bilebilmeyi nasıl da isterdi! En sonunda, Sikiokuu'nun masaya bir anlaşma koymasını ya da Machokali'nin Amerika'dan dönüşünü beklemekten başka bir seçeneğinin olmadığı sonucuna vardı. Artık hangisi önce olursa!

Bir gece geç bir vakitte, gardiyanlar hücresinin kapısını açıp içeri bir adam fırlattılar ve tekrardan kapadılar kapıyı. Tajirika köşesinde tam anlamıyla kımıltısız duruyor, dikkatle yeni tutsağın soluk alıp verişini dinliyordu. Bir süre sonra sessizliğe dayanamayıp sordu: "Kimsin sen?" Ancak adam, her kimse, karşılık vermedi ona.

İçinden bir ses, belki de gece vakti, sana zarar vermesi için gizlice buraya getirilmiş bir katildir o dedi Tajirika'ya. Soğuk bir ter attı ve bedenini bir titreme aldı. Heyecanına yenik düşerek çığlık atmaya başladı:

"Öldürme beni. Yalvarırım sana, öldürme beni. Hiçbir suçum yok benim. Merhamet et bana. Karım ve çocuklarım var. Lütfen para için bir masumun kanını dökme. Ne verdilerse sana, iki katını vermeye söz veriyorum."

"Şişşşttt!" diye karşılık verdi adam, ancak Tajirika kendisini öylesine kaptırmıştı ki onu duymadı.

"Kaç para verdiler sana?" diye sordu Tajirika, bu kez bir yanıt bekleyerek sustu.

"Ne için?" diye sordu adam.

"Beni öldürmen için."

"Neden öldüreyim ki seni? Seni tanımıyorum. Seninle hiç karşılaşmadım."

"Benim sana anlatmaya çalıştığım tam da bu işte. Masumum ben. Asla kimseye bir zararım olmadı."

"O halde korkacak bir şeyin yok. Seni öldürmeyeceğim" dedi adam ona.

"Ne dedin sen?"

"Sakin ol. Seni öldürmeyeceğim."

"Teşekkür ederim, kurtarıcım benim. Ne kadar istersin?"

"Neden para isteyeyim ki senden?"

"Hayatımı bağışladığın için. Bana kıymadığın için."

"Kim söyledi ki canına kıyacağımı?"

"Kimsin sen öyleyse? Ve neden buraya getirdiler seni?"

"Dinle" dedi adam öfkeyle. "Kim olduğun hakkında bir fikrim yok. Çene çalacak havada değilim. Uyumana bak ve müsaade et ben de uyuyayım" dedi ve sonra sustu.

Ama Tajirika'ya göre, adamın sessizliği hayra alamet değildi. Tamamıyla sahte. Beni uyutup sonra öldürecek.

"Beni kandırabileceğini sanma" dedi Tajirika.

"Nedenmiş o?" diye sordu adam.

"Beni uyutup sonra da..."

"Deli misin yahu sen?"

Tajirika'nın tahriklerine rağmen adam gece boyu ona cevap vermeyi reddetti, bu da Tajirika'nın Sikiokuu'nun kendisini öldürtmek istediği yolundaki şüphelerini doğrulamaya yaradı yalnızca. Bir kez olsun yummadı gözünü. Şafak söktüğünde, gözlerini dikmiş adamın yattığı köşeye bakar bir haldeydi.

İkisi de gözlerine inanamıyordu.

"Titus Tajirika!"

"Kargalar Büyücüsü!"

13

Tajirika kendisini hapisten çıkaracak güce sahip birinin ortaya çıkmasıyla sevinçten kendinden geçmişti. Kargalar Büyücüsü için imkânsız diye bir şey yoktu, Tajirika'yı başındaki beladan kurtarmak için bile gelmiş olabilirdi. Kargalar Büyücüsü'nün orada ne işinin olduğunu ya da oraya nasıl geldiğini sorma zahmetine bile girmedi.

Kaniuru'nun Kuyruk Çılgınlığını Araştırma Komisyonundan gelen celbi aldıktan sonra başına gelenleri anlatarak içini dökmeye koyuldu derhal. Tutuklanışını, Njoya ve Kahiga'nın sorgularını, Sikiokuu ile bakanın ofisinde yaptığı görüşmeyi ve bu karanlık hücreye geri dönüşünü anlattı ona. Söylemeye cesaret edemediği tek şey, Vinjinia'nın utanç verici ihanetiydi, özellikle de dansçı kadınlarla resim çektirmek için poz vermiş olması.

"Sikiokuu'nun bana yaptıklarına bak! Şu kovayı görüyor musun? Tuvalet bu işte! En son ne zaman boşalttılar peki? Yedi gün önce. Neyse ki fazla sıçmıyorum. Yine de gördüğün gibi kova neredeyse dolmuş durumda."

"Hepsini sen mi yaptın?"

"Evet. Buraya geldiğimden beri başka biri gelmedi bu hücreye. Bana bunu yapmaya nasıl cüret eder? Bu konuda ne yapmalıyım?"

"Sen ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Filler tepişince ezilen çimenler olur sözünü bilirsin. Sikiokuu ile Machokali'nin, tahtın arkasında iktidar için verdiği mücadelede şu çimenler gibi hissediyorum kendimi. Sorun şu ki Sikiokuu tam olarak ne yapmamı istediği konusunda açık değil."

"Daha ne kadar açık olsun? Machokali hakkında sana sorduğu şey ortadayken..."

"Machokali'nin adını zikretmedi bile. Benimle şüpheci Tomas'ın bir müridi hakkında – Descartes adında bir Fransız– bilmece gibi konuşurken çok tedbirliydi. Sonra çıkmamı ve beyazlığa duyduğum şehveti daha derinlemesine düşünmemi söyledi."

"Şu beyazlık hastalığını sana başka birisinin bulaştırmış olduğunu kendi ağzınla söylemeni istemiş, bunu anlayamıyor musun? Ama kimi seçip de 'Hastalığı işte bu kişi bulaştırdı bana. Hastalığın kaynağı bu' diyebilirsin ki? Arkadaşım dediğin kişiler arasında bu hastalıktan –bencilliğinin arkasındaki akkor halindeki açgözlü-

lükten- mustarip olmayan var mı? Söylediğinin anlamı ve sonuçları hakkında daha fazla düşünmeni istemekte haklıymış. Kara kara düşünüp neye karar verdin?"

"Ben de sana soruyorum işte. Ne yapmalıyım?"

"Önce kendini yokla."

"*Elbette* insan önce kendini yoklayıp, çıkarının ne olduğunu ve onu nasıl koruması gerektiğini anlamalı."

"Yani şunu demek istiyorum, kalbini dinle ve neden buraya düştüğünü bul."

"Kendi kendimi hapsetmedim ya buraya."

"Kim hapsetti seni o zaman?"

"Anlatayım sana. Sikiokuu ve Kaniuru düşman bana. Hapiste ölmemi istiyorlar. Neden? Çünkü Cennete Yürüyüş'ün başkanı olarak kalmamı istemiyorlar. Cennete Yürüyüş başladığında ortalarda olmamamı sağlamaya çalışıyorlar. Tüm projenin ekmeğini bir tek kendileri yesin istiyorlar. Ama dur sen! Kiminle uğraştıklarını bilmiyorlar Bay Kargalar Büyücüsü. Yardım et bana. Lütfen, hapisten kaçmama yardım et, seni asla unutmam."

"Hangi hapisten kurtarmak istiyorsun kendini?"

"Bay Kargalar Büyücüsü, ciddi bir konu bu. Etrafta kaç hapis görüyorsun?"

"İki. Biri bedeni, öteki zihni hapsetmiş."

"O halde, aynanın gücüyle kır bu hapishanenin duvarlarını."

"Yanımda bir ayna yok."

"Ah!" diye inledi Tajirika umutsuzluk içinde.

"Kendi aynamızı yapmaya ne dersin?" diye sordu Kargalar Büyücüsü birden.

"Nasıl?"

"Zihinlerimizi kullanarak. Zihnimizin aynasından daha büyük bir ayna var mı ki hem?"

"Sen öyle diyorsan öyledir" dedi Tajirika, Kargalar Büyücüsü'nün ayna, nasıl yapılırsa yapılsın herhangi bir ayna kullanmaktan söz ediyor olmasına sevinmişti.

"Gözlerini kapa... Zihninde Kaniuru ile Sikiokuu'yu resmet."

Tüm gücüyle, hayalinde Sikiokuu ile Kaniuru'yu canlandırmaya çalıştı, bir yandan da o iki kabadayının güçlerini etkisiz kılarak bana yardım etmek istiyor diyordu kendi kendine. Ancak imgeler zihninin karanlık aynasında doğru durmuyorlardı.

"Şimdi görüyorum, şimdi görmüyorum" dedi Tajirika. "Bir içinde bir dışındalar odağımın."

"Varsın hayal meyal olsunlar, önemli değil" dedi Kargalar Büyücüsü. "Şimdi ülkenin canına okuyanları işaret et. Nerede olduklarını göster bana."

Elini uzatıp uzakları işaret ederken bu kolay diye düşündü Tajirika, ancak parmak tıpkı zihnindeki imgeler gibi dönüp duruyordu.

"İşte orada" dedi Tajirika, önündeki belirsiz bir noktayı işaret ediyordu hâlâ.

"Öylece kal" dedi Kargalar Büyücü. "Şimdi gözlerini açıp o namussuz ve açgözlüyü göstermeye devam et."

Tajirika söyleneni yaptı. Düşmanlarının, o gözü aç, şerefsiz hırsızların yakında ölecek olmalarının yarattığı sevinçten içi içine sığmıyordu.

"Dikkatle eline bak. Bir parmağın düşmanlarını gösteriyor, diğer üçü ise seni."

"Pek anlayamadım."

"Neyi anlamadın? Birini soymaya kalkışan beş parmaktan bahseden şu çocuk masalını hatırlar mısın? Serçe parmağı hadi gidelim der. Nereye, ne yapmaya diye sorar yanındaki parmak. Hırsızlığa der orta parmak. Ya yakalanırsak diye sorar dördüncü parmak. Başparmak ne der peki biliyor musun?"

"Ben sizden değilim" diye yanıtlar Tajirika, başparmak rolüne bürünüp, ardından da kahkaha atarak.

"İşte bu nedenle başparmak bugün bile diğerlerinden ayrı durmaktadır. Bir hırsız ötekilerden uzak duruyor ve işaret ettiği..."

Tajirika yeniden inceledi elini. İşaret parmağı ve diğer üç parmağın nereyi gösterdikleri belliydi. Peki ama başparmak nereyi ve neyi işaret ediyordu? Söylemesi zordu. Birden Kargalar Büyücüsü'nün ne kastettiğini anladığını sandı.

"Yani çocuk masalları bile dünyanın vaziyetine dair bazı şeyler öğretebilir bizlere" dedi Tajirika heyecanla. "Bay Kargalar Büyücüsü, neyi anlamamı sağlamaya çalıştığını biliyorum artık. Aptallar tıpkı bu dört parmak gibi belli rolleri üstlenirler. Herkes onların nerede durduğunu bilir. İşlettiğim firmada benim durumum da buydu. Bundan böyle her zaman başparmağın aldatıcı tavrını sergileyeceğim. Bay Kargalar Büyücüsü, teşekkür ederim, binlerce kez teşekkür ederim."

Kendi kendine konuşur gibi, "İsa'nın ağlamasına şaşmamak lazım!" dedi Kargalar Büyücüsü yüksek sesle, hüsrana uğradığı belliydi.

"Neden İsa'nın ağladığını söyledin?" diye sordu Tajirika, Kargalar Büyücüsü'nün zihninin işleyişi kafasını karıştırmıştı gerçekten. Şimdi de İncil'le meşguldü zihni.

"Çünkü onlara bazı şeyler söyledi, kulakları olduğu halde işitmediler. Onlara bazı şeyler gösterdi, gözleri olduğu halde görmediler."

Ayinlerinde Kutsal Kitabı bile kullanıyor. Büyüsü bu sebeple o kadar güçlü diye düşünüyordu Tajirika kendi kendine. Aklına koyarsa benim gibi birisi için yapamayacağı şey yok Kargalar Büyücüsü'nün.

"İşte bunun için Tanrı bile ancak kendisine yardım edenlere yardım eder derler" diye ekledi Kargalar Büyücüsü.

"Bay Kargalar Büyücüsü, kendime nasıl yardım edeyim ki siz de bana yardım edebilesiniz?" dedi Tajirika teşvik eder bir tavırla.

"Yine söylüyorum, yüreğinin sesini dinle. İçinde ne var ne yok bir gözden geçir."

"Nasıl?"

Bu adam yalnızca kendisini umursuyor diye düşündü Kargalar Büyücüsü. Yalnızca işine geleni görüyor ve duyuyor. Kargalar Büyücüsü, Kamiti wa Karimiri, öfkeye, çok büyük bir öfkeye kapıldı.

Tajirika'nın kendisini Eldares Modern İnşaat ve Emlak tesislerinde nasıl aşağılamış olduğunu unutmamıştı, bazen boş kaldığında o anları anımsardı yeniden. Bir insanın bir başkasına böylesine kötülük ve kinle yaklaşabileceğini hiçbir zaman düşünemezdi. Uzun zaman önce bunun intikamını almamaya karar vermişti çünkü öyle yapmak demek Tajirika'nın seviyesine inmek anlamına gelecekti. *Bir ahmakla tartışmaya girme, insanlar aranızdaki farkı anlamayabilir* diye bir söz vardı.

Ama şimdi adamın hafızasını tazeleyip ona ilk karşılaşmalarını hatırlatmaya karar vermişti. Tajirika'nın utanç belirtisi gösterip göstermeyeceğini merak ediyordu. Böylesine bencil insanların yüzüne, muğlaklığa yer bırakmadan doğrudan söylemek gerekirdi bir şeyleri.

"Bir hikâye dinlemek ister misin?" diye sordu Tajirika'ya.

"Evet" dedi Tajirika çabucak. "Şayet hikâyeler beni hapisten çıkarmana yarayacaksa memnuniyetle."

"Hapishane konusundan o kadar emin değilim ama hikâyeyi dikkatle dinlersen, taş ve demirden yapılma bunun gibi bir hapishaneden daha büyük bir hapishaneden çıkmana yardımcı olabilir."

"Bunu biliyordum. Buraya ne için geldiğini biliyordum. Bu hapishanede çürümeme hiçbir surette izin vermeyeceğini biliyordum. Bu nedenle, lütfen hikâyeni anlat, hemen başla, söz, bölmemek için öksürmeyeceğim bile."

14

Daha önce Mahabharata, Ramayana ya da Bhagavad Gita'dan bahsedildiğini duydun mu hiç? Bu üçü –ya da ikisi diyelim çünkü Gita, Mahabharata'da bir bölüm yalnızca– Hindistan halklarının din, kültür, tarih ve felsefesinin ana metinleridir. Hindistan'ın eski dili Sanskritçe olarak yazılmışlar, gerçi artık, tıpkı Latince, eski Yunanca, Geez ve Saba dilleri gibi, ölü bir dil Sanskritçe.

Mahabharata aynı ailenin iki kolu olan Kauravalar ile Pandavalar arasındaki bir savaşı anlatır. Pandavaların kahramanı Arijuana usta bir okçudur, aydaki hedefi bile vurabilmesiyle nam salmıştır. Ancak Arijuana ve hocası Drona bir başka okçudan bahsedildiğini duyarlar, ki yeteneği Arijuana'nınkini fersah fersah geride bırakmaktadır. Bir köpek ağzını açar açmaz, daha havlamaya fırsat bulamadan, ağzına yedi ok birden atabilen bir okçuymuş bu. Ekalaivan bu hünerini bir başına edinmiş ancak kendisine esin kaynağı olsun diye diktiği Drona'nın heykelinin gölgesinde başarmış bunu. Yine de Ekalaivan, Drona'nın ustası olduğunu iddia ediyormuş. Yasa, yani dharma, bir öğrencinin minnet ifadesi olarak öğretmenine bir şey vermesini şart koşar. Drona, Ekalaivan'a hiç hocalık yapmamış olduğu halde ondan ücret istemiş. Ne istersen kabul demiş Ekalaivan. O halde başparmağını istiyorum demiş Drona. Ekalaivan'ın başparmağını kesmişler. Hakareti, zulmü görüyor musun? Drona yoksul birinin oğlu olan Ekalaivan'a hocalık yapmak istememiş ama kendi yaratıcılığı ile mükemmeliyete, başarıya ulaştığında Drona onu sakatlamış ki zenginlerin çocukları rakipsiz kalsın. Ekalaivan'ı saf dışı bırakarak Arijuana'nın üstünlüğünü ilan etmişler böylece.

Bunun yalnızca Eski Hindistan'dan bir hikâye olduğunu mu sanıyorsun? Günümüzden bir hikâye bu aynı zamanda. Zengin bir adam konut işine girmiş, alım satım yaparak, inşaatları denetleyip karşılığında para alarak zenginleşmiş. Dürüst olmak gerekirse, düşünceli davranıp iş olmadığını açıkça belirten bir de ilan panosu asmış. Ama nasıldır bilirsin! Aşkın gözü nasıl körse ihtiyacın da öyledir! Gökyüzündeki yorgun bir kuş her yere konabilir derler. Derken bir akşam iş arayan bir yabancı girer adamın ofisine. O günkü mesai bitmiş olsa da zengin adam yabancıyla görüşmeyi kabul eder. İş arayan adamın belgelerini inceleyip ona bir yığın soru sorar. Peki zengin adam sonra ne yapar sence? Lütfen beni takip et der yabancıya, güya amacı düzgün bir mülakat yapabilmektir. Yabancıyı giriş kapısına götürür ve ondan okuma-anlama yeteneğini ölçmek için ilan panosunda ne yazdığını söylemesini ister. Şimdi, öyküye devam etmeden önce, kimsenin bir işvereni, işyerinde iş olmadığı için suçlayamayacağını belirtmek isterim. Ama iyi düşün ve bana şunu söyle. İnsan zaten aşağılanmış birini daha da aşağılayarak nasıl eğlenebilir? Söyle bana Tajirika sefalet çığlığında bu kadar keyif veren ne var? Birisi senin bu hapishane hücresinde dolanıp duruyor olmandan keyiflense ne hissederdin?

Neden yaptın bunu Tajirika? Senden iş isteyerek mi hata ettim?

15

Büyücünün anlattıkları hem beklenmedik hem de ona göre kaçınılmaz bir şiddette sarsmıştı Tajirika'yı. O karşılaşmayı anımsamış, daha kendisi bunu doğrulamadan yabancının ve Kargalar Büyücüsü'nün aynı kişi olduğunu anlamıştı. Demek bu nedenle, büyü seansı ve beyazlık hastalığının tedavisi sırasında daha önce karşılaşmışlar hissine kapıldığı olmuştu. O sırada, beyazlık takıntısının etkisiyle halüsinasyon gördüğünü zannedip ciddiye almamıştı bu hissi. Şimdi ise işler bu noktaya varmıştı! Daha önce ölü dil diye bir şey duymamıştı Tajirika, Kargalar Büyücüsü'nün ölülerin konuştuğu dillerden söz ettiğini varsaymıştı. Büyücü Afrika, Hindistan ve tüm dünyadaki ölü büyücülerin sırlarına vakıftı. Yeni ortaya çıkan bu bilinmezlik karşısında daha önce hiç olmadığı kadar dehşete kapılmıştı. Birkaç dakika donmuş bir halde köşesinde kaldı, uğursuz imgeler, daha da uğursuz yeni yeni imgelere

yol veriyor, düşünceleri doludizgin, hararetle birbirleriyle yarışıyorlardı. Yine de inanılmaz biçimde, büyücünün ortaya serdikleri, gizemli olduğunu düşündüğü kimi şeylere ışık tutmuş gibiydi.

Başına gelen tüm dertlerin kaynağı büyücü olmalıydı! İşyerinin dışına, kuyruk çılgınlığını ateşleyen bir büyü yapmış olmalıydı. Kuyruklar, iş arayan adamı Eldares Modern İnşaat ve Emlak'tan kovmasından yalnızca bir iki gün sonra başlamıştı. Tajirika'nın dilini bağlamıştı. Vinjinia ve Nyawira'ya da büyü yapıp onları kendisinin aleyhine çevirmişti. Gerçekte iş bile aramıyordu, aradığı şey, hasetten doğan kötülüğünü tatbik etme fırsatıydı ve bir masum olan kendisi tuzağına düşmüş, ona intikam alma imkânı yaratmıştı. Paramı bile çaldı.

"Sana üç çanta dolusu para verdim" dedi Tajirika, bunun onu yumuşatarak öfkesini körelteceğini umuyordu.

"Senin gibilerin parası kötülük kokuyor. Geri alabilirsin. Çayırlığa gömdüm onu" dedi Kargalar Büyücüsü. Tajirika'nın kuşkucu hayretini görünce gömdüğü noktayı tarif etti.

Yoksa yine Tajirika'nın düşmanları mı göndermişti onu? Gecenin bir vakti, hücresine onu hikâyeler ve toprağa gömülen para yalanıyla tuzağa düşürmek için mi getirilmişti? Nüfuzu ve imkânları olan tek bir düşman geliyordu aklına.

Sikiokuu'nun sözleri aklından çıkmıyordu: *"Çok iyi düşün..."* Sonunu getirmemişti, ne olurdu yoksa? Kargalar Büyücüsü esrarengiz bir biçimde hücrede mi belirirdi? Beyaz olma arzusunu ilk teşhis eden büyücü olmuştu. Şimdi ise Sikiokuu tarafından kati olarak icabına bakılmak üzere gönderilmişti. Sikiokuu kendisiyle oyun oynuyordu, o entrikacı tavrıyla neler olabileceğini önceden söylemişti. Kesin, büyücü parmaklarını keserek başlayacaktı işe. Uyanık olmasam muhtemelen dün gece öldürmüş olurdu beni.

Kendisi bir köşede donmuş halde hareket edemeden ve herhangi bir şey yapamadan dururken, insan şekline bürünmüş ölüm ağır çekimde üzerine doğru ilerliyordu. Tajirika, hemen oracıkta, ne olursa olsun, üzerine dolu taneleri gibi dert üstüne dert yağdırarak evine ve işyerine büyü yapmış olan Hindistan'da eğitim görmüş bu büyücünün kana susamış varlığıyla aynı çatı altında bir gece daha geçiremeyeceğine karar verdi.

Stratejisi ölümden kurtulmak olsa da taktiği Kargalar Büyücüsü'nü lafa tutarak bir çıkış yolu bulmaktı.

Strateji ve taktiğinin berraklığı azıcık sakinleşmesini sağladı, böylece içindeki düşünce ve imgelerin karmaşasına rağmen, ağzından çıkan sözler korku ya da kaygısını açığa vurmuyorlardı.

"Sana zarar verme niyetinde değildim. İnan bana, sınav *erkekler arasındaki küçük bir şakadan* ibaretti. Senin de benim kahkahalarıma katılacağını ummuştum. İş bulamamış olmanın yükünü hafifletmek istemiştim."

"Bu tip bir şaka yapmadan evvel iki kez düşünmek gerekmez mi sence de? Böylesi bir mizah anlayışı ölüme bile sebebiyet verebilir."

Ölüm mü? Gerçek rengini belli etmişti işte! Büyücülük ve siyaset bana karşı el ele vermişti. Ne tesirli bir ittifak! Bu büyücü bin yıldır ölülerle konuşuyordu. Eski Hindistan ve Antik Yunan'dan bu yana büyücülükle ilgili ne kadar rehber eser varsa hepsini okumuştu. Hapiste olayım ya da olmayayım Kargalar Büyücüsü'nün her şeyi gören gözlerinden ve her yanı kuşatan gücünden kaçış yoktu. Fena halde köşeye sıkıştım.

Durumu umutsuzdu. Çökmüştü adeta. Ancak küçük bir umut ışığı doğdu birden. Kargalar Büyücüsü nerede olursa olsun, neyi görmek istiyorsa onu görebileceğinden neden Sikiokuu onu hapse gönderme zahmetine girmişti? Kargalar Büyücüsü'nün tüm yapması gereken Tajirika'nın gölgesini aynasında ele geçirip kazımaktı, Tajirika kaybolurdu o zaman. Umudunu canlandırarak, Sikiokuu hemen ölmemi istemez dedi kendi kendine, benimle bir anlaşmaya varmak için can atıyor. Sağ kalmamı istiyor ama elbette istediğini yapmayı reddeder ya da veremeyecek olursam... Ama istediği şeyin ne olduğunu bile bilmezken neden reddedeyim ki?

Tajirika gerçekten de ışığı gördüğünü düşünmüştü. Mütemadiyen Kargalar Büyücüsü'nün bakışlarına maruz kalmaktansa Sikiokuu'nun elinde olmayı tercih ederdi. Aynı hamurdandı onunla, düzenbazlık ve kurnazlıkta aynı dili konuşuyorlardı. Sikiokuu tarafından bağışlanmak için, boyun eğmek, diz çökmek, dalkavukluk etmek, ne gerekiyorsa yapmaya hazırdı. Neticede Sikiokuu'yu kandırmak Kargalar Büyücüsü'nü kandırmaktan daha kolaydı. Masallar uydurur, kuyruk çılgınlığının ortaya çıkmasının suçunu başkasının üzerine atardı. Mesela karısının üzerine? Evet, tüm suçu entrikacı Vinjinia'nın üzerine yıkardı. Kendisini gerçekten iyi hissederek, ne kadar da akıllıca diye düşündü. Bu şekilde bir taşla üç

kuş vurmuş olacaktı; kadın dansçılarla poz verdiği için Vinjinia'dan gerçek bir intikam almış olacaktı, belli ki kendisi ortadan kaybolduğundan beri iyi vakit geçiriyordu; Kargalar Büyücüsü'nün işaret ettiği feci akıbetin önüne geçecekti; en önemlisi de, başparmaklarını kaybetmekten ve ölümden kurtulacaktı.

İçinde, Sikiokuu'dan kaynaklanabilecek tehditlere ilişkin ne kadar şüphe varsa hepsi kaybolmuştu. Aklına ve bedenine yönelik en acil tehdit Kargalar Büyücüsü'nden gelmekteydi, onu kurtarabilecek yegâne kişi de Sikiokuu idi. Geceyi beklemeyi göze alamazdı. Büyü gücünden derhal kaçıp devlet koruması altına girmeliydi. Ancak düzenbaz intikam meleğinin gazabını üzerine çekmeden ne yapabilirdi ki? Elinden hiçbir şeyin gelmeyeceğini hissediyordu, umutsuzluk içinde yerine oturup ölümü beklemeye başladı. Vinjinia'ya şöyle esaslı bir dayak atamadığı için müteessirdi; bu şekilde, karısının kiliseye gidişlerini, ibadetlerini hatırladı ve ölümden kurtulmak için dualar mırıldanmaya başladı. Duaları derhal karşılığını buldu ama onun bile hiç ummadığı ya da düşünmediği bir biçimde.

Tam o esnada, normalde bok ve sidik dolu kovayı almaya gelen ve yedi gündür bunu yapmamış olan iki gardiyan birden kapıyı açtı. Tajirika gözü kara bir kendini koruma içgüdüsü ile hareket ediyordu. Gardiyanlar kovaya uzanamadan, Tajirika köşesinden fırlayıp kapmıştı onu. Hareket edecek olurlarsa yedi gündür boşaltılmayan kovayı üzerlerine boca etmekle tehdit etti gardiyanları. Tajirika sallanır bir halde onlarla kapı arasında dururken, iki adam donakalmış vaziyetteydiler.

Kargalar Büyücüsü bile şaşakalmış, Tajirika'nın aklını yitirdiğini sanmıştı. Gerçekten de sohbetleri sırasında ağzından çıkanlar hiçbir anlam ifade etmiyor gibiydi. İki hafta süren tecrit ve işkence ağır darbe vurmuş olmalı diye düşündü. Ancak Tajirika konuşmaya başlayıp da Kargalar Büyücüsü neler olup bittiğini anlayınca içinden gülme gelse de gülmedi, tarafsız bir izleyici olarak kalması daha iyiydi.

"Dinleyin beni" diyordu Tajirika gardiyanlara. "Beni bu büyücünün yanından alın. Bakan Silver Sikiokuu'nun yanına götürün. Ellerime kelepçe vurun. Ya da bana verin, ben kendim yapayım, böylelikle meşru bir gözaltından kaçmaya çalışmadığımı size ispatlamış olurum. Söylediğim şeyi yapmaya yanaşmazsanız ya da

ikinizden birinin direndiğine dair en küçük bir işaret görecek olursam bu kovanın içinde ne var ne yok hepsini başınızdan aşağı boşaltırım. Son üç gündür kan çıkarıyorum. Ölümcül bir virüs taşıyorum."

Tahripkâr virüsü duyan iki gardiyan havada kendi ölümlerinin kokusunu aldılar ve yakarmaya başladılar. Tajirika'ya karşı hiçbir garezlerinin olmadığı, onu tamamıyla anladıkları ve durumununu da anlayışla karşıladıkları konusunda Tajirika'yı ikna etmeye çalıştılar çünkü kendileri bir büyücüyle aynı çatı altında uyumayı düşünemezlerdi bile. İşte görüyorsunuz, siz ve biz bu mevzuda aynı taraftayız ve nereye gitmek isterseniz götüreceğiz sizi. Kelepçeleri ona fırlattılar, Tajirika da onları kendi bileklerine taktı. Kovayı kendilerine vermesini istediler ama reddetti. Kendi bokunun silahı olduğunu söyledi, bu durum gardiyanların yüreğine su serpti, adamın ölüm saçan bokuyla temas etmekten kurtulduklarına seviniyorlardı, öte yandan, bu durum endişelerini de artırıyordu çünkü artık bu kaçık mahkûmun insafına kalmışlardı. Artık yanlarında bulunduğu gardiyanlara kapıyı arkalarından sıkıca kapatmayı unutmamalarını söyledi. Kargalar Büyücüsü'nün kaçmasını istemiyordu.

Kargalar Büyücüsü bu deliliği acıma ve üzüntü karışımı hislerle izlemişti. Aynı zamandada gülmek gelmişti içinden. Anlattıkları Tajirika'yı kendi bokunu taşımaya zorlamıştı, en azından şimdilik.

Dışarıda, Tajirika adamlara yolu göstermelerini emretti ve onları bir kez daha aptalca bir şey yapmamaları konusunda uyardı, kendi bokuyla dolu kova bacaklarının arasında sallanır halde adamları hemen arkalarından takip ediyordu.

Haber hızla yayıldı tüm kampta. Bütün muhafız taburu silahlanmış halde meydana çıktı. Takviye polis ekipleri geldi olay yerine. Ancak Tajirika'yla aralarında bir adımlık bile mesafe bulunmayan gardiyanlar sürekli bağırıyorlardı: Onu rahat bırakın. Elleri kelepçeli. Kışkırtmaya kalkmayın sakın. Bokunda ölüm var.

Eldares Tutukevi müdürünün odasına varana kadar bu şekilde ilerlediler, dört yandan çevrili silahlar ateşe hazır haldeydi. Müdür, silahlı muhafızlar ve takviye polis ekipleri mahkûmun ölüm taşıdığı yolundaki söylentiden korkmuşlardı. Ellerinin kelepçeli olduğunu bildiklerinden, üzerlerinde harekete geçme baskısı yoktu,

kaldı ki böyle bir adım, durumu daha da kötüleştirebilirdi. Ne istediği sorulduğunda, biricik isteğine sadık kalarak kendisini Sikiokuu'ya götürmelerini söyledi.

Kampın müdürü Sikiokuu'yu aradı: Görünüşe bakılırsa, kampı bir kova bokla ele geçirmiş olan bir mahkûm var burada. Sizi görmek istiyor. Ne yapalım?

16

Ne? Aklını tamamen mi kaçırmış Tajirika? Sikiokuu'nun kriz haberine verdiği ilk tepki bu oldu. Hükümdar'ın dönüşünü beklerken ihtiyacı olan son şey, zaten gerilmiş sinirlerini daha da gerecek bir şeydi. Ancak durumun saçmalığından da etkilenmişti: Tajirika elindeki tek silah olan bir kova dolusu bokla silahlı bir kampı ele geçiriyordu. Sikiokuu gülmekten yerlere yattı, türlü türlü dertlerini bir süreliğine hafifletmeye yaramıştı bu haber. Ancak üzerinde düşündükçe daha az eğlendirici gelmeye başladı. Medya, Cennete Yürüyüş'ün başkanının Hükümdar'ın silahlı kuvvetlerinden bir müfrezeyi bir kova bokla kovaladığını öğrenirse neler olurdu? Bu olayın resmini, Cennete Yürüyüş için kovalar dolusu dolarla yurda dönen, etrafı kendisini karşılayan dansçı ve diplomat kalabalığı ile çevrili Hükümdar'ın fotoğrafı ile yan yana yayınlayacak olurlarsa ya? Atılacak manşeti hayal edebiliyordu: HÜKÜMDAR YURDA CENNETE YÜRÜYÜŞ PROJESİ İÇİN KOVALAR DOLUSU DOLARLA DÖNDÜ. CENNETE YÜRÜYÜŞ BAŞKANI, SİLAHLI MUHAFIZLARA YÜRÜYÜŞ EMRİNİ BİR KOVA BOKLA VERDİ. Korkunç! Kelepçeleri derhal çıkarın diye emretti ve adama kovayı teslim etmesini söyleyin. Ancak sonra kamp amirinin konuyu gereken gizlilikle idare edebileceğine güvenmeyerek – hücredeki iki mahkûmun kim olduğunu bile bilmemesi gerekiyordu – pazarlığı yürütmeleri için kendi adamlarını, Elijah Njoya ile Peter Kahiga'yı gönderdi.

Tajirika, kovayı ancak bakanla bir toplantı yaptıktan sonra teslim etmekte ısrar ediyordu. Nakil konusunda ayarlama yapılırken bile söz sahibi olmak istedi. Kahiga direksiyona geçecek, Njoya yan koltuğa oturacak, kendisi de tek başına arka koltukta olacaktı; bu herkes için uygun bir düzenlemeydi. Böylelikle Tajirika gözünü adamların üzerinden ayırmayacak, kendisine karşı

çıkmaya kalkarlarsa üzerlerine bok dökmeye hazır bir halde bulunacaktı. Memurlar da kovanın yanına oturmaktan kurtulmuş olacaklardı.

Sikiokuu'nun bulunduğu yere vardıklarında, Njoya ve Kahiga mahkûmu kimse görmesin diye arka kapıdan içeri gizlice soktular.

Sikiokuu, Njoya ile Kahiga'ya çıkmalarını ve dışarıdaki odada bulunan diğer iki polis muhafızının yanına gitmelerini işaret etti. Tajirika ve Sikiokuu orada durmuş, birbirlerini tartıyorlardı.

17

Sikiokuu Tajirika'da tuzağa düşürülmüş, yaralı bir hayvanın bakışını görmüştü. Öylesine tehlikeli bir bakıştı ki bu, yana yakıla ona sunabileceği bir çıkış yolu aradı. Gerginliği azaltmak için mizaha başvurdu.

"Hui, sasa, story zako? Ni nini makalau wanakubringiya kinaa? Ni haari wanakuitia?" diye sordu Sikiokuu *Sheng* dilinde.

"Modası geçmiş *Sheng* muhabbetin çok da umrumdaydı!" diye tersledi onu Tajirika öfkeyle, Sikiokuu'nun kendisini hafife aldığını düşünüyordu. "İkimiz de çocuk değiliz artık. Buraya oyun oynamaya gelmedim."

"Yalnızca sıcak biçimde karşılamak istemiştim seni" diye çabucak karşılık verdi Sikiokuu, *Sheng*'inin reddedilmesi azıcık hayalkırıklığına uğratmıştı onu. "Şu polis memurlarıyla aranda ne sorun var?" diye sordu Sikiokuu, konuyla hiçbir ilgisi yokmuş gibi.

"Hiçbir şey" diye yanıtladı Tajirika. "Erkek erkeğe konuşmak istiyorum yalnızca."

"Pekâlâ! Ama önce kelepçelerini çözelim ve lütfen şu kovayı da yere bırak. Adamlarım dışarı çıkarsınlar. Tüm binayı kokutuyor."

"Sana bu konuda neden güveneyim ki?"

"Sözüm senettir çünkü."

"Bir iki polis memurunun huzurunda yemin et, konuşmamız ne şekilde sonuçlanırsa sonuçlansın, bir daha asla Kargalar Büyücüsü ile aynı hücreye koymayacaksın beni."

"Yalnızca bu mu?" diye sordu Sikiokuu, talep karşısında tam anlamıyla şaşkına dönmüştü.

"Şimdilik!" dedi Tajirika. "Gerisi seninle benim aramda."

Büyücünün uzlaşmaz tutumuna rağmen, Sikiokuu onu bir günden fazla hapiste tutmayı planlamıyordu. Büyü yoluyla Nyawira'nın yerini tespit eder etmez onu salmayı düşünüyordu. Aslında, ikisini bir gece bir arada tutarsa, Tajirika'nın ürkütücü işkence hikâyeleri, Kargalar Büyücüsü'nü dehşete düşürür de ertesi gün yapacakları görüşme öncesi yumuşatır diye düşünmüştü. Büyücüyü hizaya getirmekti amacı.

"Ne oldu ki ikinizin arasında?" diye sordu Sikiokuu, hem rahatlamış hem de meraklanmıştı.

"Büyücülüğü ölülerden öğrenmiş ve sürekli olarak ölülerin diliyle konuşan biriyle aynı çatıyı paylaşmak ne demek biliyor musun sen? Bir polisin tanıklığında yemin edecek misin etmeyecek misin?"

Büyücüyü hizaya getirelim derken ne olmuştu da Tajirika paranoyakça sayıklar hale gelmişti?

"Peki" dedi Sikiokuu azıcık yatıştırmak için onu, aslında Tajirika'nın neden söz ettiği konusunda bir fikri yoktu. Belki de işkence altında aklını yitirmişti. Cennete Yürüyüş'ün delirmiş başkanı ile ne yapacaktı şimdi? Nasıl mantıklı bir açıklama getirebilirdi bu olanlara? Tajirika'nın kaçıkça isteğini kabul etmeye karar verdi ve Njoya ile Kahiga'ya seslendi.

Amirlerinin yardım istediğini sanıp, peşlerinde iki polis memuruyla, silahları çekili halde odaya daldılar.

"İndirin silahlarınızı" dedi Sikiokuu telaşla. "Bu beyefendi ve ben eski arkadaşız. Aslında yalnızca ikinize ihtiyacım vardı ama belki de hepinizin burada olması daha iyi çünkü şimdi söyleyeceğim şeye hepinizin tanıklık etmesini istiyorum. Kendisi, adı ne olursa olsun, herhangi bir büyücü hekimle asla aynı çatı altına konmayacak. Kuralımı çiğneyen olursa ihbarsız işini kaybeder, nokta! Bu beyefendi bir mahkûm da değil ayrıca. Kendisi koruyucu gözaltında bulunmakta çünkü hükümete, devletin güvenliğini ilgilendiren konularda yardım ediyor. Oldu mu, dostum?" diye sordu Tajirika'ya.

"Oldu" dedi Tajirika, üzerinden büyük bir yük kalkmıştı sanki ama hâlâ sersem gibi görünüyor, sesi de titriyordu.

Sikiokuu, "Kelepçeleri çözün" diye talimat verdi Kahiga'ya.

Tajirika öne doğru ilerledi, elindeki boklu kovayı masaya koymaktı amacı, böylece kelepçeyi çözmeleri için ellerini uzatabile-

cekti ancak ayağı aniden bir sandalyeye takılınca kovanın içindekileri ofisin dört bir yanına sıçratarak yere yuvarlandı. Bir kısmı Sikiokuu'nun yüzüne ve kıyafetlerine, bir kısmı Kahiga, Njoya ve öteki iki polis memurunun üzerine, bir kısmı da Hükümdar'ın masanın üzerinde yer alan portresine gelmişti. Tajirika'nın, gün boyu onları yapmakla tehdit ettiği şeyi uygulamaya koyduğunu sandılar. Njoya ve Kahiga bekleme odasına kaçıp, üzerlerine daha fazla pislik bulaşmasın diye kalkan olarak kullandıkları kapının arkasına saklandılar. Öteki iki polis memuruysa "Ölümcül virüs!" diye çığlıklar atarak hoplayıp zıplıyorlardı.

Kocaman, kirlenmiş kulaklarını sallayarak, *"Bok!"* diye bağırdı Sikiokuu, içeride bulunan bir odaya doğru koşarken *"Vurulmayı hak ediyor bu budala!"* diye bağırdığını duydular.

Tajirika *vurulma* sözcüğünü işitmiş, Sikiokuu'nun bu yönde bir emir verdiğini sanmıştı.

Yerde, kendi bokuna ve idrarına bulanmış halde yalvarıyordu: *"Vurmayın beni. Yalvarırım size, vurmayın beni. Yalan söylüyordum. Ölümcül virüs yok bende."*

İlave polis memurları bu itirafla öylesine rahatlamışlardı ki içlerini bir minnet duygusu kapladı, ayağa kalkmasına yardım ettiler, kelepçeyi çıkarıp kovayı da oradan uzaklaştırdılar.

Tajirika ayakta durmuş, geri dönmelerini beklerken gözünün önündeki sis perdesi kalkmış gibi hissediyordu, yüksek ateşin yol açtığı bir hezeyan durumundan çıkmış gibiydi aniden. Kendisini azıcık da sersemlemiş gibi hissediyor, nasıl bir adım atması gerektiğinden emin olamıyordu. Ne yapmalıydı? Yüzünü kirli gömleğine mi silseydi? Njoya ile Kahiga, peşlerinde öteki iki polis memuruyla geri gelmişler, alçak sesle sövüyorlardı: Şunu yeniden işkence odasına tıkıp bir güzel dersini vermeli. İçerideki odadan çıkan Sikiokuu, Njoya ile Kahiga'nın sözlerini işitmişti, onları zırvalamayı kesmeleri konusunda uyardı. Ardından, iki polis memuruna su ve sabun alıp, Njoya ile Kahiga'nın gözetiminde ortalıktaki pisliği temizlemelerini emretti.

"Bitirdikten sonra, öteki odaya geçip yeni talimatları bekleyin. Ve sen" dedi Tajirika'ya dönerek, "beni takip et."

Ancak odaya girmeden önce, birden Hükümdar'ın portresini hatırladı Sikiokuu. Masaya koşup kaptı portreyi.

"Şuradaki banyoda bir lavabo var" dedi Tajirika'ya, bir kapıyı işaret ederek. "Oraya git ve biraz temizlen. Korkarım yedek kıyafetim yok."

Sikiokuu bile üzerine temiz kıyafetler giyememişti. Gömleğinin üstündeki pislikleri silmeye çalışmıştı elbette ama kir lekeleri hâlâ görülebiliyordu. Şimdiyse Hükümdar'ın portresi üzerinde çalışıyor, lekeleri çıkarmaya çabalıyordu ancak ne zaman bitirdiğini düşünse sanki portrenin içinden geliyormuşcasına yeni bir leke peydahlanıyordu, en sonunda pes edip üstünü bir havluyla kapadı. Tajirika banyodan çıkınca Sikiokuu'yu odanın havasını parfümle tazelemeye çalışırken buldu ancak ne kadar parfüm kullanılırsa kullanılsın, Hükümdar'ın makam odalarındaki pis koku çıkacak gibi durmuyordu pek.

"Durum *umutsuz*" dedi Sikiokuu, parfüm şişesini masaya koyup bir sandalyeye oturdu. Sonra Tajirika'ya da oturması için başka bir sandalyeyi işaret etti, daha önce diğer odada olduğu gibi karşı karşıya oturuyorlardı yeniden ama bu kez aralarında yalnızca bir sehpa bulunuyordu.

"Bay Tajirika, bugün yaptığın şey rehine almakla aynı şey ve bu hem iç hukukta hem de uluslararası hukukta bir suçtur. Ve sana şunu söyleyeyim, şayet kelepçeli olmasaydın vurup öldürürlerdi seni. Azıcık tavsiyede bulunmama izin ver. Bir daha asla ateşle oynama ve umarım seni silahlı birlikleri bokla tehdit etmeye iten sebepler, devletin gazabını üzerine çekmeye değecek kadar sağlamdır. Bana anlatmak istediğin ne varsa hepsini anlat. Ama seni uyarıyorum. Sakın daha fazla aptallık etmeye kalkma. Oyun moyun yok artık! Kargalar Büyücüsü ile aranda geçenlerden başla. Yoksa onu buraya çağırtıp ondan mı dinleyeyim olup bitenleri, böylelikle tarafsız birinin huzurunda aranızdaki husumeti tartışabilirsiniz."

18

Sikiokuu'nun Kargalar Büyücüsü'nden bahsetmesi ve büyücünün ofise gelme ihtimali, Tajirika'yı bakanın yanına götürülmeyi istemeye sevk eden dehşeti canlandırmıştı yeniden. Büyücüden tamamen kurtulamayacak mıydı? Kaderleri birbirine mi bağlanmıştı yoksa? Belki de Kargalar Büyücüsü, onu Hindistan'dan gelen

tesirli bir karışımla çoktan büyülemişti ve bundan kurtuluş yoktu. Bir kez daha, büyücüyü, insan görüntüsüne bürünmüş ölüm şeklinde, mekanik hareketlerle, amansızca kendisine doğru yaklaşırken canlandırdı zihninde. Ölüm her yerde olabilirdi artık, tam dışarıda bile. Tajirika, kendisini Sikiokuu'dan himaye talep etmeye iten o sinsi çaresizliği yeniden hissetti. Yerinden fırlayıp sehbanın etrafından dolandı ve yere diz çöktü, ardından da şaşkına dönmüş Sikiokuu'nun bacaklarına alçaltıcı bir biçimde sarıldı.

"*Lütfen*, yalvarırım sana. Kargalar Büyücüsü'nden bana dün gece yaptığı ölüm büyüsünü bozmasını iste. Onu benim yanıma gönderme sebebin bu değil miydi? Büyücülüğü tesirlidir. Beni hastalığımdan kurtardığı an anlamıştım bunu. Ama o zamanlar ölülerden gizli tarifler alıyor olduğuna dair pek bir şey bilmiyordum. Kargalar Büyücüsü'nden üzerimdeki tüm ölüm büyülerini kaldırmasını isteyecek olursan, sana söz veriyorum ne yapmamı ya da ne söylememi istersen kabul. Kurtar beni. Beni öldürme emrini geri çek. *Lütfen*."

Sikiokuu, Tajirika'nın bacaklarına sarılmış olmasının şokunu atlatır atlatmaz meseleyi çözmeye girişti. Demek Tajirika büyücü ile benim ortak çalıştığımızı, büyücüyü hücresine ona ölümcül bir büyü yapması için benim yolladığımı sanıyor. Böyle bir düşünce nereden gelmiş olabilir ki aklına? Bu yanlış anlamayı düzeltmeye hiç niyeti yoktu çünkü amaçlarına hizmet ediyordu. Kargalar Büyücüsü, işkencenin başaramadığı şeyi, Tajirika'yı işbirliğine mecbur etmeyi başarmış gizli bir müttefike dönüşmüştü.

"Bay Tajirika, lütfen yerine geç ve kafana takılan ne varsa anlat bana"

"Hayır, önce büyüyü bozmasını iste ondan."

"Büyücü ne anlattı sana?"

"Ne anlattığı önemli değil. Onu hücreme beni öldürmesi için gönderdiğini anlamak zor olmadı benim için. Önceki gün yaptığımız konuşmayı ve konuşmanın nasıl sona erdiğini hatırladım. Bana düşünmemi söylediğin o üç sözcükle, Kargalar Büyücüsü'ne hasta olarak ilk gittiğimde anlamlarını tahmin ettiği sözcükler aynı değil mi? Onu gece yarısı gizlice hücreme sokarak sohbeti devam ettirdin. Amacın bana zarar vermesini sağlamak değilse gecenin bir yarısı neden gönderdin onu? Bay Sikiokuu, aptal biri değilimdir ben. Tam olarak neyin peşinde olduğunu çok iyi biliyorum.

Sözcük hastalığının bedenime geri gelmesini sağlasın istiyorsun. Düşünceler, sözcükler olmayınca, çıkışı olmayan buhar gibidir tıpkı. Kendi düşüncelerimde boğulmamı ya da onların baskısı altında patlamamı istiyorsun. Bu gerçekleşmezse başparmaklarımı kesecek. Kargalar Büyücüsü itiraf etti bile."

"İtiraf mı etti? Neyi itiraf etti?"

"Kuyruk çılgınlığını başlattığını."

"Öyle mi dedi sana?"

"Doğrudan değil. Ama ilk karşılaşmamızın onun mabedine gittiğim gün olmadığını söyledi bana dün gece. Kısa bir süre önce, iş arayan çok sayıda insanın toplaşmasını önlemek için, işyerimin ana girişine iş yok yazan bir tabela asmıştım. Böylece ne zaman iş arayan biri tabeladaki yazıyı göz ardı edip ofisime dalacak olsa, dışarı çıkmasını ve tabelada ne yazdığını okumasını isterdim daima ondan: İş Yok. Ancak Kargalar Büyücüsü bana daha önce hiç yapmadığım bir şeyi yaptırdı. Tabelaya kadar onunla yürüdüm ve o okurken başında durdum. Bir gün sonra şu hastalığa yakalandım, sonra da Kargalar Büyücüsü'nün tam tabelayı okurken durduğu noktada kuyruklar oluşmaya başladı. Tüm bunlar bir tesadüf olabilir mi?" diye sordu Tajirika, sanki onlardan bir karşılık beklermiş gibi Sikiokuu'nun bacaklarını sallıyordu bir yandan da. "Kuyruk çılgınlığını onun başlattığını anlamak için başka kanıta ihtiyacım var mı? Asıl soru şu: Onu ofisime kim, ne için gönderdi? Büyücülük alanında iyi ve kazançlı bir işi olan birinin, ofisime öylece girip de normal şartlarda ihtiyaç duymayacağı bir işi isteyeceğine inanmam mı gerekiyor yoksa? Bir zamanlar Şeytan'ın Eyüb'e yaptığı gibi, beni dertlerle sınaması için gönderildiği aşikâr, ancak Eyüb'ün aksine, onun hilelerine karşı hiçbir şansım yoktu. Ona iş vermiş olsaydım, işlerimi büyüyle bozması için geniş olanaklara kavuşmuş olacaktı. İşlerim yavaş yavaş mahvolur ve bu çöküş sebebiyle de artık Cennete Yürüyüş'e uygun biri olmadığım düşünülürdü. Ona iş vermeyi reddedecek olsam, ki öyle yaptım, bunun intikamını alırdı, ki o da öyle yaptı, önce beni hasta ederek, sonra da kuyruk çılgınlığını başlatarak. Geriye iki soru kalıyor: Onunla mabette karşılaştığımda ne ses tonunda ne de hareketlerinde beni tanıdığına dair en küçük bir iz bile yoktu, sen onu hücreme koyduktan sonra ne değişti peki? Sayın Bakan, onu oraya kuyruk çılgınlığını başlatması göreviyle gönderen sen değildiysen, kimdi o halde?

Beni yıkıma uğratmak ve Cennete Yürüyüş başkanlığımı baltalamak için başka kimin sebepleri olabilir ki?"

"Bay Tajirika, mevzuları azıcık karıştırıyor olsan da söylediğin şey çok ilginç. Mesela, kuyrukları benim başlatmış ya da başlatmak için birini göndermiş olabileceğimi düşünmen bir çeşit hezeyan. Hikâyene aklın rehberliğinde bir göz atalım. Şu ana kadar bana söylediklerinden yola çıkarak, Kargalar Büyücüsü'nün bir görevde olduğunu, birisinin onu kuyruk çılgınlığını başlatması için gönderdiğini düşündüğünü varsayıyorum. Bir başka deyişle, birisinin şu kuyruk mevzusunu kasten başlattığını söylemek ister gibisin. Lütfen yerine geç ki bu konuyu açık açık konuşabilelim."

"Her şeyin bir sırası var. Söyle ona üzerimdeki ölüm büyüsünü bozsun."

Bu konuşma sırasında Sikiokuu defalarca Tajirika'yı iterek uzaklaştırmayı denemişti ama bunu her deneyişinde Tajirika daha da sıkı yapışmıştı bacaklarına. Şimdi bir kez daha denedi ama hiçbir işe yaramadı, Tajirika'nın bir çeşit güvence elde etmeden yerine geçmesinin mümkün olmadığı belliydi. Sikiokuu ufak bir numara yapmaya karar verdi. Telefonu kaldırıp polislerin beklediği odayı aradı ve Kahiga'yı istedi. Kahiga içeri girip de manzarayı görünce tabancasını çekti ama Sikiokuu göz kırparak silahını kılıfına sokmasını işaret etti. Kahiga'nın içinden gülmek geldiyse de kendisini tuttu, patronun yeni talimatlarını beklemeye geçti.

"Kargalar Büyücüsü'ne git ve Tajirika'ya tam olarak ne söylediğini öğren. Ona, artık Tajirika'ya kendisini onunla uğraşması için hücresine yolladığım zamanki kadar kızgın olmadığımı söyle. Bu doğrultuda, Tajirika'ya yapmış olabileceği tüm büyü ve lanetleri kaldırmasını emrediyorum. Bunu derhal yapmazsa da vur aşağılık herifi. *Hemen oracıkta. Konuşmasına fırsat verme.*"

Sikiokuu kulaklarına dokunup hafifçe bir yandan diğer yana doğru salladı, niyeti olanların gülünç bir oyundan ibaret olduğunu anlatmaktı Kahiga'ya.

Dışarıda, kıkır kıkır gülmeye başladı Kahiga, âlemdi bu Tajirika, önce bok dolu kovayla şimdi de diz çökmüş, Sikiokuu'nun bacaklarını tutarak ortalığı velveleye vermişti.

Tajirika Sikiokuu'nun bacaklarını bırakıp yerine döndü.

"Teşekkürler, cesur Bakan" dedi Tajirika.

"İngilizlerin dediği gibi, *'Don't mention it'* "* dedi Sikiokuu. "Ancak biz hikâyemize dönelim. Bu büyücünün bir keresinde iş arıyormuş numarasıyla ofisine geldiğini mi söylemiştin?"

"Evet."

"Peki Nyawira, o sırada hâlâ sekreterin miydi?"

"Evet."

"Ve birkaç gün sonra, aynı Nyawira seni büyücünün mabedine götürdü, öyle mi?"

"Evet. Nyawira ve karım Vinjinia."

"Nyawira ile bu kargazade birbirlerini tanıyorlar mıydı?"

"Hayır. Bunu gösteren bir işaret yoktu, ne bana iş istemeye geldiğinde ne de tedavi için ben onun yerine gittiğimde."

"Ama birbirlerini tanımadıklarından da emin değilsin?"

"Doğru."

"Sonrasında da Nyawira'nın ondan söz ettiğini hiç duymadın?"

"Doğru."

"Büyücüyü iş için ofisine gönderenin başka biri olduğunu mutlak bir kesinlikle söyleyebilirsin yani? Ve bu başka birine gelince, asıl amacı kuyruk çılgınlığını başlatmaktı, öyle mi?"

"Evet, parçaları birleştirdiğimde bana öyle geliyor."

Sikiokuu Tajirika'nın söylediklerini ölçüp biçiyormuş gibi sustu. İçinde şeytanca bir sevinç vardı ama bunu göstermek istemiyordu. Tajirika'nın daima olmasını istediği gibi birine dönüştüğünü görüyordu: Merhamet ve bağışlanma için yalvaran biri. Gerçi hâlâ belirsizliğini koruyan şeyler de yok değildi. Nyawira ile Kargalar Büyücüsü'nün arasında – şayet varsa – nasıl bir ilişki vardı? Kargalar Büyücüsü neden iş arıyormuş gibi yapmıştı? Daha fazla araştırma şarttı. En çok hoşuna giden de Tajirika'nın en sonunda kuyrukların öylece kendiliğinden ortaya çıkmadığını, birinin bir plan uyarınca onları başlattığını kabul etmiş olmasıydı. Bu işin beyni her kimse kökü kazınmalıydı.

"Bay Tajirika, beni dinle. Sana yalan söylemeyeceğim. *Başın büyük dertte.* Ama sana yardım edeceğim. Önce gerçekler üzerinde hemfikir olalım. Kuyrukların işyerinin dışında başladığını reddetmiyorsun, doğru mu bu?"

"Doğru."

---

* (İng.) Lafı mı olur! (ç.n.)

"Ve şimdi de, kanaatin ve tahminlerine göre, tüm olup bitenlerin bir komplo olduğunu açıkça ve kesin surette belirttin."

"Evet."

"Şimdi, o biri ben değilim, bunu biliyoruz. Sen de değilsin. O birinin Kargalar Büyücüsü olmadığını da biliyoruz çünkü onun yalnızca bir elçi olduğunu itiraf ediyorsun. Hepimizi ilgilendiren konu, bu işin *fikir babasının* kimliği. İşte bu nedenle, Bay Kaniuru'nun başkanlığında bir Araştırma Komisyonu kurdu Hükümdar. Yani her ne sebeple olursa olsun çağrıya itaat etmeyi reddettiğinde, aslında Hükümdar'a itaatsizlik etmiş oldun. Beni anlayabiliyor musun?"

"Evet. Bana yardım et. Bu konunun Hükümdar'ın kulağına gitmemesi için elinden geleni yap lütfen."

"Tanrı kendilerine yardım edenlere yardım eder, yakında kendine yardım etmeye ne kadar hazır olduğunu göreceğiz. Kendi adıma, bu odadaki itiraflarının, kayıtlarına eklenmesi için Araştırma Komisyonuna gönderileceğinin garantisini veririm. Gerçekte, yüce kurulun karşısına kendi özgür iradenle çıkmışsın ya da kurula *yazılı bir maruzatta* bulunmuşsun gibi görünecektir. Her halükârda, komisyonla tam bir işbirliği içinde hareket ettiğin düşünülecek, meşru bir celbe uymamış, yasayı çiğnemiş ve Hükümdar'ın otoritesine meydan okumuş olman artık söz konusu olmayacak. Bu iyiliğe karşılıksa, kimseye, tutuklandığından ya da bir hücreye konduğundan asla bahsetmeyeceğine söz vereceksin. Şu Tomas ve Descartes mevzusu da kapanmalı tabii."

"*Teşekkür ederim, Bay Sikiokuu. Teşekkür ederim*" dedi Tajirika. Şu tarikatlar için de endişe etme. Hiçbirine mensup değilim."

"Pekâlâ! Devam edelim ve bu işlerin beyni olan şu suçlunun kimliğini belirleyebilecek miyiz görelim. Büyücünün iş aramasıyla sözcük hastalığın arasında bir bağlantı olduğunu düşündüğünü zaten söylemiştin. Her iki durumda da Kargalar Büyücüsü araçsaldı, bu nedenle iş araması ile senin başına gelen musibetin ardındaki kişi aynı kişidir diyebiliriz. Şimdi söyle bana, üç kelimeli bulmacayı çözmeyi başardın mı? Sana beyazlık özlemi virüsünü gerçekte kimin bulaştırdığını buldun mu?"

"İçimizden herhangi biri diğerine bulaştırmış olabilir bu musibeti" dedi Tajirika, üç kelimeyle ilgili Kargalar Büyücüsü ile

yapmış olduğu konuşmadan bir alıntı yaptığını fark etmeden. "Bu hastalıktan mustarip olan tek kişi ben değilim."

"Kısacası, sana hastalığı bir başkasının bulaştırmış olduğunu mu söylüyorsun?"

"Belki."

"Belkiyi unut. Kimlerden şüpheleniyorsun? Arkadaşlarından mı? Belki de arkadaşın Machokali'den?" diye sordu Sikiokuu, ismi zikretmek zorunda kaldığı için azıcık rahatsız olmuştu.

"Olabilir. Sorun şu ki dediklerimi takip ettiysen, sen bile bulaştırmış olabilirsin."

"Benim adımı bu işin dışında tut Tajirika! Söylemeye çalıştığın şey sana virüsü bulaştıranın Machokali olduğu. Bundan hâlâ şüphen mi var?"

"Nasıl şüphe edebilirim ki? Bana Tomas Descartes'ı unutmamı söyledin."

"O halde sana virüsü bulaştıranın Machokali olduğundan şüphe etmiyorsun?"

"Başka kim bu virüsü bana bulaştırmış olabilir diye anlamaya çalışıyorum hâlâ. Bulunduğumuz çevrede ne kadar yükseğe tırmanırsak, bu beyazlık özlemi virüsüne hem taşıyıcı hem de alıcı olarak o kadar savunmasız hale geldiğimizi görüyorum artık. Yani görüyorsun ki Sayın Bakan, sen bile..."

"Bay Tajirika, yardım konusunda gerçekten ciddi olduğunu sanıyordum ben ama görüyorum ki *hâlâ oyun oynuyorsun*" dedi Sikiokuu buz gibi bir sesle.

"Özür dilerim Sayın Bakan ama yalnızca örnek olsun diye senden bahsettim. Sosyal anlamda görüştüğüm ve şüphesiz benden daha yüksek bir mevkide olan tek kişi Machokali demek istedim ve onu..."

"... *'eğer'* derken duymuş olman mümkün" diye onun adına tamamladı cümleyi Sikiokuu.

"Evet" dedi Tajirika. "Ya da onun..."

"... daha yüksek bir mevkide olmayı arzuladığını, günün birinde mesela başkan olmayı dilediğini duymuş olman mümkün."

"Doğrudan değil. Ancak o bir siyasetçi olduğundan, birkaç kez bu türden şeyler söylemiş olabileceğini tasavvur etmek mümkün. Şayet şöyle olursa böyle olabilir ya da şayet ben..."

"... ülkedeki en yüksek mevkide bulunan kişi olsaydım?"

"Evet. Böyle şeyler. Öte yandan, bu tip hayaller kurmayan siyasetçi var mıdır acaba?"

"Bay Tajirika, söylediğin şeyin çok ciddi bir şey olduğunun farkında mısın? Hükümdar sağ olduğu müddetçe günün birinde başkan olmayı dilemenin ya da düşlemenin yasak olduğunun? Bunun aslında bir ihanet olduğunun?"

"Evet. Öyle gibi."

"Bu konuda net olalım. Böyle düşüncelerin, dileklerin ya da hayallerin oldu mu?"

"Ben, Aburirya hükümdarı olmak? Ah, hayır, hayır! Mecliste bir sandalyeye ya da bakanlığa bile heves etmiyorum. Hayattaki esas ve biricik gayem para kazanmak. Bana kazançlı bir iş ver, halinden gayet memnun bir adam bulursun karşında."

"Sana inanıyorum" dedi Sikiokuu, siyasi ihtirasları olmadığı için onu kutlar gibiydi. "Sen zengin olmayı seviyorsun, beyazlık özlemi hastalığından ancak beyaz adam yazgının yoksul birine dönüşmek olduğunu öğrendikten sonra kurtulmuş olman da bunu doğruluyor."

"Doğru. Cepteki paraların şıngırtısı hoş bir müzik gibi adeta. Siyasi mevkiler siz bakanların olsun..."

"Bak Tajirika, birbirinin etrafında dönüp duran, dövüşmeye isteksiz boğalar gibi olmayalım. Burada, ağıldaki tek boğa benim. Onun için konunun etrafında dolanmayı bırak. Sadede gel. Söylemeye çalıştığın şey, Machokali'nin sürekli olarak..."

"Keşke daha fazla güce sahip olsaydım dediği. Tüm siyasetçiler gibi tıpkı, evet. Az önce söylediğimiz şey de bu değil mi?"

"Az önce *söylediğin* şey demek diyorsun!"

"Daha yüksek bir mevkiyi dilemiş olabilir, tüm siyasetçiler gibi."

"Ama tüm siyasetçilerden söz etmiyoruz, öyle değil mi?"

"Katılıyorum. Tekil konuşuyoruz, çoğul değil."

"İşte şimdi doğru bir dilbilgisi kullanmaya başladın. İki kişinin aynı anda, aynı mevkide bulunamayacağını kabul ediyorsun?"

"Doğru."

"Öyleyse, bir politikacının gözü bir başkasının koltuğunda olduğu zaman ancak şöyle şeyler söylüyor olabilir: Yer yarılsa da içine girse! Keşke yok olsa ya da yok edilse!"

"Dediğin gibi!"

"Benim dediğim gibi değil, senin dediğin gibi. Bay Tajirika, söylediğin şey bu ulusun güvenliği ve refahı açısından son derece hayati. Az önce söylediğini kâğıda dökmek ister miydin ya da Araştırma Komisyonunun önünde tekrar etmek?"

"Evet" dedi Tajirika, tam olarak neyi tekrarlamaya hazırlandığından emin olmadan.

"Şimdi özetleyelim ve bana, kendi iradenle, özgürce, herhangi birinden gelen bir zorlama olmaksızın anlattıklarında hemfikir olalım. Njoya ile Kahiga'nın önünde itirafını yazmaya başladığında bu özetten sapmayacaksın. Bana söylemiş olduğun şey şu: Değişik zamanlarda ve vesilelerle, Machokali'nin ülkedeki daha yüksek bir mevkiye duyduğu özlemi dile getirdiğini duydun, bunu da sıkça "Şayet *Hükümdar orada olmasaydı vs...*" gibi bir koşula bağlardı. Bu seni öylesine sarstı ve sende öyle büyük bir kedere sebep oldu ki onun hislerini ve kastettiği şeyleri anımsamaya çalıştığında, hançeren isyan edip bu düşünceleri sözcüklere dönüştürmeyi reddetti. Sözcük hastalığın geçince, yalnızca beyaz olma arzunu dile getirdiğini söyleyerek asıl sebebi örtbas etmeye çalıştın. Beyazlık özlemi. Ancak biz, beyaz sözcüğünün neyi temsil ettiğini biliyoruz. Ayrıca bu senin kendi dileğin bile değildi. Sen, senden daha açıkgöz ve kurnaz başkaları tarafından çoktan tasarlanmış ve dile getirilmiş olanları kusuyordun. Sen aslında özel bir dostunun kusurunu gizliyordun. Sen hastalığı atlattıktan sonra bile Machokali sana hâlâ hastaymışsın gibi davranmaya devam etmeni söyledi, bu düşünceleri zihninde canlı tutacak, böylece onun vekili olmaya devam edecektin."

"Kuyrukların Hükümdar için çok önemli olduğunu söyleyerek sona ermesini istemediğini eklemeyi unuttun."

"Ne arkadaşmış ama! Kuyruklara Hükümdar'ın gereksinim duyduğunu mu iddia ediyordu yani? Bu çılgınlığı tetikleyenin o olduğunu?"

"Tam olarak bu sözcüklerle değil" diye açıklık getirmeye çalıştı.

"Arkadaşının icraatlarını savunma konusunda pek hevesli gibisin."

"Ah, hayır, hayır."

"O zaman Hükümdar'ın adını bu mevzunun dışında tutmalısın. Machokali'nin sana söylediği şey, hasta olduğunu iddia etmeye

devam etmen ki böylece kuyruklar sürüp gitsin ya da bu anlama gelen şeyler işte?"

"Doğru."

"Görüyor musun? O halde söylemeye çalıştığın, senden bu maskaralığa devam etmeni isteyerek iki şeyi amaçlamış olduğu: Kuyrukların sayısını çoğaltmak, böylece insanlar usanma noktasına gelince ayaklanacaklardı, ikinci amaçsa ülkedeki en yüksek makam için duyduğu hedefe senin, vekilinin düşünceleri vasıtasıyla kavuşmak. İtirafını toparlayalım. Machokali Amerika'ya gitmeden önce, Mars Café'de gizli bir toplantı yaptığınızı söyledin bana. Toplantı sırasında, ABD'ye giden heyetin bir parçası olma isteğini ifade ettin çünkü neticede Cennete Yürüyüş'ün başkanıydın; ancak Machokali bu konuyu düşünmeyi bile reddetti. Reddederken sergilediği hararetli tutum ilkten seni hayrete düşürdü ama sonra sebebi anlaşıldı. Zira birkaç dakika sonra, kendisi yokken onun Aburirya'daki gözü kulağı olup olamayacağını sordu. Kısacası, senin kendisine sadık, alternatif bir istihbaratın nüvesi olmanı istiyordu. Ancak sen, iyi ve sadık bir yurttaş olarak, evet ya da hayır demedin çünkü böyle bir düşüncenin aklını karıştırmasını istemiyordun. Yalnızca Hükümdar'ın bir istihbarat ağını yönetme hakkına sahip olduğunu çok iyi biliyordun. Seni neden Cennete Yürüyüş'ün başkanı olarak atadığını öğrenmiştin artık. Onun projedeki vekili ya da temsilcisi olacaktın çünkü gelecekte kendisinin en yetkili kişi olacağından neredeyse emindi. Zaman geçtikçe bu konu seni öylesine kaygılandırmaya başladı ki Hükümdar'ın yönetiminin sadık ve sorumlu bir üyesi olarak sahip olduğum itibar nedeniyle beni görmek istedin."

Tajirika, Machokali'yi Sikiokuu'nun gözünden görmeye başlamıştı. Machokali'nin Cennete Yürüyüş'ün en sonunda kendi yönetimi altına girmesini amaçlamış olmasının doğruluğu etkilemişti Tajirika'yı. Demek ki bu nedenle, önce doğum günü hediyesi fikrini ortaya atmış, sonra da fikir Doğum Günü Komitesi üyeleri tarafından bulunmuş gibi yapmıştı. Ne dost ama diye düşündü Tajirika hayretler içinde kalmıştı, gerçek Machokali'yi ilk kez kabulleniyor gibiydi. Machokali, Sikiokuu'nun düşman olduğunu düşünmesine bile sebep olmuştu. Bu en zor gününde, arkadaşı sandığı kişi onu nezaketen bile olsa Amerika'dan arama zahmetine girmemişti, düşmanı sandığı kişiyse yardımına koşan

kişi olmuştu. Sikiokuu yalnızca Kargalar Büyücüsü'nü yakasından düşürmekle kalmamış, aynı zamanda celbe uymayı reddeden Tajirika'yı okkanın altına gitmekten kurtarmanın akıllıca bir yolunu da bulmuştu, şimdiyse, en önemlisi, onun için düşünmeye başlamıştı. İnsanın aklını bir başkasına emanet etmesi nasıl da huzur vericiydi, bir ferahlama hissiyle iç çekti. Bitkin düşmüş, zihnen ve ruhen çökmüş, başına gelen şeylerin altında ezilmişti, Tajirika, özetin iyi bir açıklama olduğunu hissetmekle kalmıyor aynı zamanda Sikiokuu'nun Tajirika'nın zihnini bunaltan sıkıntıları da nazikçe kendi üzerine aldığını düşünüyordu.

"Teşekkür ederim. Beni rahatlattın" dedi Tajirika.

"*Teşekküre, şuna buna* gerek yok. İçimden geleni yapıyorum yalnızca. Ayrıca, bu çok ciddi bir konu, ülkenin güvenliği, Hükümdar'ı ve icraatlarını seven herkesin ortak sorumluluğudur. Tajirika, Hükümdar'a senin gibi örnek bir yurttaşa sahip olduğu için çok şanslı olduğunu bizzat söyleyeceğim. Şimdi Titus, çok dikkatle dinle. Az önce seni rahatlatmış olmamdan söz ettin. Bu özet kime ait? Hükümetin yetkili tanıklarının karşısında itiraf etmek istediklerini tam olarak yansıtıyor mu?"

"Elbette" dedi Tajirika. "Özette yer alanlar birebir benim sözlerimdir."

"Seni şiddete başvurma tehdidiyle farklı bir baskı aracıyla ya da içki gibi ayartıcı bir şeyle kandırdım mı?"

"Ah, hayır, gerçi şimdi bir içki olsa hiç de fena olmazdı."

"Birazdan Titus. Önce iş. Sonra kutlama. Şimdi, özette yer alan her şeyi hatırlamanı istiyorum. İki itirafta bulunacaksın. İlki, kuyruk sorunu ve Machokali'nin bu sorunun başlaması ve gelişmesi ile olan bağlantısına ilişkin. Yerinde olsam Kargalar Büyücüsü'nün iş aramak için ofisine gelmesine ilişkin konuya hiç girmezdim çünkü Machokali ile büyücü arasında bir bağlantı olduğuna dair kanıtımız yok. Bilhassa üzerinde durmamız gereken şey, Machokali'nin kuyruklara yayılma fırsatı verebilmek için hasta rolü yapmaya devam etmen konusundaki ısrarı. Bu özel itiraf Kuyruk Çılgınlığını Araştırma Komisyonu başkanına gidecek. Öteki itirafsa Machokali'nin ihtirası ile hastalığın arasındaki bağlantıyla ilgili, hastalığının aslında onun ülkedeki en yüksek mevkiye duyduğu şehvetin vücuda gelmiş hali olduğu ki kendi istihbarat ağını kurmak için sana verdiği talimatlar da bu durumu

doğruluyor. Bu itiraf yalnızca Hükümdar'ın bileceği çok gizli bir sır, *bir devlet sırrı* olacak, şey, bir de ben bileceğim tabii."

En çok da itirafının çok gizli bir sır, bir devlet sırrı olacağını bilmek hoşuna gitmişti Tajirika'nın. Yüzü aydınlanmış, gözleri parlamıştı.

"Bir şey daha. Sen itiraflarda bulunurken ben yanında olmayacağım. Seni bir biçimde bu itiraflarda bulunmaya zorladığıma dair bir şey duymak istemiyorum asla. Ancak açıklamalarını yapıp belgeyi imzalar imzalamaz gitmekte serbest olacağını da bil. Seni temin ederim, itirafların özete uygun olursa, Hükümdar devlet adına yaptığın bu şeyi hiçbir zaman unutmayacaktır. Geleceğin emniyette Bay Tajirika. Seni bir bakanlık için bile düşünebilir. Bakanlar Kurulu olmaz da belki, daha düşük bir mevki olur."

"Ben ve bakan olmak? Hoş bir şaka ama yine de en candan teşekkürlerimi sunarım" dedi Tajirika, sesine hafif de bir duygusallık katmıştı.

"Bahsetmeye bile değmez" dedi Sikiokuu. "O zevk bana ait. İtiraflarına gelince, adamlarım Njoya ve Kahiga hizmetindeler. Onlara güvenebilirsin. Profesyonel editör ve tanıktırlar."

19

Birkaç saat sonra, Tajirika'nın olağanüstü itirafları Sikiokuu'nun ofisindeki bir güvenlik kasasına kilitlenmişti. Sikiokuu bir yandan kasaya bakıyor, bir yandan da ezeli rakibine karşı elde ettiği zaferin tadını çıkararak kulak memelerini ovuşturuyordu. Machokali hakkında gereğinden çok pislik vardı kasada.

Tajirika'yı yanına getirdiler, Sikiokuu içeride bulunan odaya kadar eşlik etti ona. İki bardağa viski doldurdu.

"Titus. *Kadeh kaldıralım. Sağlığına. Şerefe.*"

"Şerefe ve milyonlarca teşekkürler Silver" dedi Tajirika, arkadaşlıklarının yarattığı heyecandan yüzünü ateş basmıştı.

Bir sürü alakasız konu hakkında sohbet edip, sanki birbirlerinin en yakın arkadaşıymış gibi içtiler.

"Eve gidince yapacağın ilk şeyi tahmin edebilir miyim?" dedi Sikiokuu. "Karının üzerine atlamak. Onu ne kadar özlemiş olabileceğini hayal bile edemiyorum. Düşündüğün şey bu değil mi? İtiraf et, Titus."

"Haklısın. Üzerine atlamayı düşünüyorum ama hayal ettiğin biçimde değil."

"Titus, bir kadına atlamanın değişik yolları mı var?" dedi Sikiokuu gülerek. "Belki ben fazla tutucuyum. Üç karım, birkaç da *metresim* var, inan bana, MP'den hiç vazgeçmedim."

"MP mi?" diye sordu Tajirika, Meclis üyesi* olmanın bu konuyla ne ilgisi var merak etmişti.

"Misyoner pozisyonu" dedi Sikiokuu gülerek.

"Ah, aklıma bile gelmedi o konu. Kırbaçlamayı düşünüyordum onu."

"Eve döner dönmez neden böyle bir şey yapmak isteyesin?"

"Kadınlarla olan münasebeti yüzünden" dedi.

"Kadınlar mı? Yoksa karın? Sanmıştım ki..."

"Başka kadınlarla yatağa girme mevzusu olsaydı sırf" dedi Tajirika, "bunu şahsi meselesi, kendi bileceği iş sayardım. Ama şu kadınlar onun için dans ederken, orada, halkın arasında oturuyor olması, işte bu farklı bir durum. O resimleri bana getirme nezaketini göstermemiş olsaydın, hiçbir zaman haberim olmayabilirdi."

Zafer sarhoşu olan Sikiokuu resimleri tamamen unutmuştu ama şimdi telaşla hatırladı onları. Şayet Tajirika Vinjinia'yı dövecek ya da resimler yüzünden onunla atışacak olursa, itiraflar amacına ulaşamadan gerçek ortaya çıkabilirdi.

"Bu arada, Titus, şu resimlerden bahsetmene sevindim çünkü sen eve gitmeden önce sana söylecek olduğum bir şeyi hatırlattın bana ama şimdi de söyleyebilirim. Eve vardığında o fotoğraflarla hatta kadın dansçılarla ilgili tek söz etme. Vinjinia'nın hikâyesini, daha ziyade yalanlarını dinlemeni istiyorum. Ancak biz bu ilişkiyi her yönüyle araştırmadan evvel ona elini sürmemelisin."

"İznin olmadan karımı dövemeyeceğimi mi söylemek istiyorsun bana?" diye sordu Tajirika meydan okurcasına.

"Sana dayaktan elini eteğini çek demiyorum. Modern Aburiryalı erkekliğini tanımlayan şeyden vazgeçmeni nasıl isteyebilirim senden?"

"Pekâlâ, geçici bir ateşkes ama..." dedi Tajirika.

"Bak ne diyeceğim, bir yardım hattı oluşturalım. Ne zaman karını dövmek için şiddetli bir istek duyacak olursan lütfen beni ara, ben sana uygun vaktin gelip gelmediğini söylerim."

* (İng.) MP (Member of Parliament): Meclis üyesi. (ç.n.)

"Pekâlâ!" dedi Tajirika, yardım hattı fikri hoşuna gitmişti.

20

Sikiokuu, aynı günün akşamı, erken saatlerde Njoya ile Kahiga'dan Kargalar Büyücüsü'nü getirmelerini istedi. Bir başarı elde etmişti, ikincisi neden olmasındı? Demir tavında dövülür dedi kendi kendine, memnuniyet ve umut dolu bir ezgi çalıyordu ıslıkla.

Sikiokuu'nun ofisine girince, Kargalar Büyücüsü'nü etkileyen şey, ağır bir çürümüş et kokusuydu. Tajirika'yı ve bok kovasını hatırlatmıştı ona. Tajirika gelmiş olmalı buraya diye düşündü, dolayısıyla da odanın her yanına yayılmış olan hapishane kokusu. O iğrenç kokuyla mücadele etmeye ve odayı inceleyerek sakinleşmeye çalışırken başı döndü azıcık, bakışları bir anlığına Hükümdar'ın masanın üstünde duran fotografik portresine kaymıştı bu arada. Resmin üzerinde neden havlu var acaba diye merak etti. Sonra gözler, burun ve ağız üzerinde bazı lekeler fark etti ve birkaç saniyeliğine içlerinden koyu, yoğun bir sıvının sızdığını görüyormuş ya da gördüğünü sanıyormuş gibi bir hisse kapıldı. Sikiokuu neye baktığını görmüştü.

"Azıcık göz korkutucu değil mi?" dedi Sikiokuu, portreyi gelişigüzel biçimde kaldırıp kısacık bir bakış attı, sonra köşede duran bir dolabın üzerine koymadan önce şefkatle, neredeyse nazikçe havluyla tozunu aldı. "Uzaklara gittiğinde bile gücünden bir parçayı ardında bırakıyor, bunu resminde bile görebiliyorsun. Bir çeşit *stigmata*"* diye ekledi, Kargalar Büyücüsü ile kapının yanında duran iki muhafızı, Njoya ve Kahiga'yı aldatan bir gülümseyiş vardı yüzünde. "Lütfen bizi yalnız bırakın" dedi sadık iki teğmenine. "Şey, konuğumla özel bir görüşme yapmak istiyorum" diye ekledi, Kargalar Büyücüsü'ne oturmasını işaret ederek.

Nyoja ile Kahiga'nın odadan çıkışlarını tuhaf bir sessizlik izledi. Birbirlerini tartıyorlardı. Sonra öne doğru eğildi Sikiokuu, sesini azıcık alçalttı ve bir samimiyet havası yaratmaya çalıştı.

"Seni beklettiğim için üzgünüm ancak halletmem gereken acil bir durum söz konusuydu. Ah! Biz bakanların sırtındaki onca yük!

* İsa'nın çarmıha gerilişi sırasında vücudunda oluşan yara ve lekelere verilen ad. (ç.n.)

Şöhretin hükümetin kulağına kadar geldi ya da daha doğrusu benim kulağıma kadar geldi. Ancak itiraf edeyim. Kargalar Büyücüsü'nden bahsedildiğini duyduğumda, bir elinde baston bir elinde sineklik, boynuna tütün kesesi asılı, yetmişlik yaşlı bir adam canlanmıştı gözümün önünde. Ancak şu işe bak! Markalı takım elbise giymiş genç bir adam. *Modern bir büyücü yani, ha? Yoksa post-modern mi demeliyim?"*

"Post-kolonyal" diye ekledi Kargalar Büyücüsü.

"Post-kolonyal bir büyücü hekim yani" diye ekledi Sikiokuu kahkahalarla gülerek. "Mizah duygusuna da sahip bir büyücü. Hatmetmediğin büyücülük kitabı yokmuş, öyle diyorlar. Bu arada, sende en çok ne ilgimi çekti biliyor musun? İhtiyatlı oluşun. Müşterilerinin ve komşularının cezai bir soruşturmaya dahil olabileceğini öğrenmelerini istemediğini ve bizimle işbirliğine azami bir gizlilik içinde yanaştığını duyduğumda arkama yaslanıp kendi kendime şöyle dedim: İşte, bu dünyada neyin ne olduğunu gayet iyi bilen bir adam, suçluları yakalamada bize yardım ettiği haberi yayıldığı anda işimize yaramaz hale gelecekti çünkü olası şüpheliler ondan ve mabedinden uzak duracaklardı. İşte bu sebeple seni buraya getirmeleri için adamlarımı sivil giysiler içinde ve bir Mercedes Benz'le gönderdim. Daha önce hiçbir bakan tarafından bu türden bir hürmet gören büyücü duymuş muydun? Sana duyduğum saygıdan sırf. Dün gece görüşecektik ama heyhat, bazı önemli devlet meselelerine daldım. Sokaktaki bir dilencinin bile bir bakandan daha fazla huzuru var dediğimde bana inan..."

"Büyük başın derdi büyük olur, öyle değil mi?"

"Kesinlikle öyle" dedi Sikiokuu. "Kimi zaman uyumayız bile. Ancak kendi dertlerimizle başını ağrıtmayayım. Bu geceki gündemimizle ilgili ne düşündüğümü söyleyeyim, ha? Burada senden beklenen işi yapar yapmaz, gece yarısı derhal mabedine geri götüreceğiz seni. Komşularının ruhu bile duymayacak, sanki oradan hiç ayrılmamış gibi olacaksın. Meselenin ben ve güvenilir iki adamım arasında kalacağına dair sana söz veriyorum. Bu, devletin seni unutacağı anlamına gelmesin. Ah, hayır. Yönetimin, senin gibi insanlara duyduğu minneti göstermesinin pek çok yolu vardır. En önemli şey, işini iyi yapıp suçluyu, Nyawira'yı yakalamamıza yardımcı olman."

"Ne yapmamı istediğinizi pek anlamadım" diye itiraf etti Kargalar Büyücüsü.

"Nyawira'yı bulmak için tüm ülkeyi didik didik aradık ama en küçük bir ize dahi ratlayamadık. Kehanet ya da tahmin gücünü, her ne ise işte o, tüm büyü güçlerini bize iki şeyi söylemek üzere kullanmanı istiyoruz. Nyawira ölü mü diri mi? Ölüyse cesedi nerede gömülü? Diriyse nerede saklanıyor?"

"Affedersiniz" dedi Kargalar Büyücüsü, "adamlarınız kendilerine söylediğim şeyi anlamamış görünüyorlar. Çok açık konuştuğumu sanmıştım ama yanılmışım. Onlara benim işimin zihne ve bedene acı veren cinleri ele geçirmek olduğunu söylemiştim, suçluları yakalamaksa onların işi."

"Polisi aptal zannetme. Birisi ne zaman ciddi ne zaman değil bilir onlar. Sözcüklerin görünen ve görünmeyen gizli anlamları olduğunu bilirler. Rüşvet alma alışkanlıkları mesellerin dilini öğretti onlara. Bir polis memuru rüşvet istediğinde bana rüşvet ver demez, hava cehennem kadar sıcak da olsa, bugün çok soğuk der. Seninse şu buri banknotuyla kendine bir çay ısmarla demen gerekir. Bu yüzden de doğrudan evet dememiş olsan da hayırının bir tür *evet* olduğunu anlamışlardır. Görüyorsun ya, seni de onların bildiği şeyi, yerin bile kulağı olduğunu biliyor saydılar. Çok ihtiyatlı birisin sen, Bay Büyücü Hekim, bilge birisin. Acele işe şeytan karışır. İhtiyat iyidir ama fazlası da tehlikeye davetiye çıkarır. İnan bana dostum, bana ne söyleyecek olursan ol bu duvarların arasında kalacak. Kimse hiçbir zaman senin ya da herhangi bir büyücünün Nyawira'yı yakalamada bize yardımcı olduğunu bilmeyecek."

"Sayın Bakan" diye bağırdı Kargalar Büyücüsü. "Gelin bir daha deneyelim. Benim güçlerim bedeni ve ruhu yöneten yasaları korumak için var, sizinkilerse toplumu yöneten. Toplumun yasalarına karşı gelenleri değil, yaşamın yasalarını çiğneyenleri arıyorum. Ben hastalıklarla savaşıyorum, sizse suçlularla."

Sikiokuu ümidinin kırıldığını ve öfkelenmeye başladığını hissediyordu, şu cüretkâr herife hakaretler yağdırmamak için kendisini güçlükle zaptediyordu.

"Bay Kargalar Büyücüsü, dünyanın en büyük büyücüsü olabilirsin ama kanunların üstünde değilsin. Kanunlar der ki her vatandaş, büyücü, rahip ya da ne olursa olsun, suçluları yakalamada devlete yardım etmek zorundadır. Eğer birisi bir başkasını suç

işlerken görür de yetkililere haber vermezse, bu durumda, o kişi de suç işlemiş sayılır. "

"Size söylediklerim gerçek. Bana atfetmiş olduğunuz güçlere sahip değilim ben" dedi Kargalar Büyücüsü, sesini meydan okuduğunu gösterircesine yükseltmişti.

Sikiokuu hızla ayağa kalkıp amaçsızca dolanmaya başladı, arada bir sinirli sinirli kulaklarını çekiştirip çimdikliyordu, halihazırda ülkenin yönetiminden sorumlu üst düzey bir bakan olarak, gecenin bir vakti, makamında oturmuş, bir büyücüyle büyü konusunda tartışmakta olduğuna inanamıyor gibiydi. Sakinleşip yerine geçti, amaçladığı şeyi elde etmeye kararlı bir hali vardı.

"Pekâlâ, diyelim ki gerçekten bir *yanlış anlama* oldu. Ne olmuş yani? Unutalım geçmişi. Olan oldu. Son pişmanlık fayda etmez. Öyle demezler mi? Durumu anlamak için sana bir iki soru sormam gerekiyor. Hükümete yardım etmeye bir itirazın yok, öyle değil mi?"

"Hayır yok."

"Güzel, tam düşündüğüm gibi. Gücü hafife alınacak biri değilsin ama gücü hafife almaman gerektiğini de bilen birisin. Şimdi aynana bak ve orada ne görüyorsun söyle bana."

"Aynamı yanımda getirmedim" dedi Kargalar Büyücüsü.

Daha fazla hayal kırıklığını gizlemeye çalışmadan, "Ne demeye geldin o halde buraya?" diye patladı Sikiokuu. "Vaktimi çalmaya mı, neye? Aynanı getirmen için verdiğim talimat açık ve netti."

Kargalar Büyücüsü bakana buraya zorla getirildiğini hatırlatmak üzereydi ki vazgeçti bundan. Nyawira'nın yaşamı pamuk ipliğine bağlıydı neticede. Bakan, adamlarını ikide bir mabede göndermeye kalkarsa, Nyawira sürekli tehlikede olurdu. Bu yüzden açıkça karşı koymak yerine farklı bir taktiğe başvurdu.

"Onların hatası değil" dedi Kargalar Büyücüsü. "Aynamı getirmemi söylediler ama ben el altındaki herhangi bir aynayı da kullanabileceğim konusunda güvence verdim onlara. Çoğu durumda, dert çeken kişinin aynasını kullanmak daha iyi, daha etkili bile oluyor aslında çünkü böyle aynalar sahiplerinin gölgelerini zaten hapsetmiş olduklarından daha fazla fayda sağlıyorlar."

"Bu iyi" dedi Sikiokuu, biraz yatışmıştı. "Dairemde çok sayıda oda, her birinde de bir ayna var. Geç saate kadar çalışıp da eve gidemeyecek kadar yorgun olduğumuzda geceyi burada geçiririz.

Dairelerimiz bürolarımızın uzantıları gibidir aslında ki bu bana bir şey hatırlattı, ah, lütfen bu kadar kötü bir ev sahibi olduğum için affet beni. Bir şey içer miydin? Bira? Viski? Şarap? Ne istersen!"

"Hayır, teşekkürler. İçki içmem. Alkol kişisel kurtarıcım değildir."

Sikiokuu gülerek başka bir odaya geçti. Bir aynayla geri döndüğünde bile hâlâ gülüyordu.

"Alkol kişisel kurtarıcın değil mi?" diye sordu aynayı uzatırken. Sonra, konu işe gelince son derece ciddi bir havaya büründü. "Bu aynaya bakmanı istiyorum. Nyawira'yı görene dek her yerini gözden geçir. Onu bulursan, dile benden ne dilersen, sözüm söz: Para, bir şirkette hisse, vaktiyle yalnızca beyazlara ait olan bir bölgede çiftlik, Eldares'te bir iki işyeri arsası. Tercih senin. Anlaştık mı? Ve şunu da unutma, günün birinde daha yüksek bir mevkiye çıkacak olursam, seni de *baş hükümet büyücüsü* yapacağımdan emin olabilirsin. Buna inan. Bugünkü iyiliklerinin karşılığını alacaksın."

Önce sözcükler ağzından çıkar, düşünceleri ise arkadan gelirmiş gibiydi Sikiokuu'nun konuşması, şimdi ise düşünceler sözcükleri takip etmekten yorulmuş da tek bir arzuya saplanıp kalmış gibiydi: Nyawira'nın inine giden yol. Bir insanın ses tonunun, yakarma, rüşvet, tehdit, korku ve ihtirastan oluşan bir karışımı taşıyabiliyor oluşu garipti.

Büyücü Sikiokuu'nun umutsuzluğunu, elinden bir şey gelmediğini açıkça görebiliyordu, bu nedenle onu kızdırmamaya karar verdi. Sikiokuu ve adamlarını mabede yeniden gitmeye ilişkin herhangi bir düşünceden döndürmek için ne gerekiyorsa yapmalıydı.

"Aynayı verin bana" dedi. "Ama sizi uyarmalıyım. Daha önce hiç böyle bir şey yapmadım. Bu sebeple beklenmedik bir şey olursa şaşırmayın."

"Bir dene de neler göreceğini öğrenelim. Başarıya giden yol tekrar tekrar denemekten geçer."

Aynayı eline aldığında bile, nasıl bir performans sergileyeceğine dair en ufak bir fikri yoktu, tek bildiği Nyawira'yı korumak zorunda olduğuydu. Ayağa kalkıp derin düşüncelere dalmış halde ofisin içinde dolanmaya başladı. Sikiokuu yerinde oturmaya devam etse de gözleriyle büyücünün her hareketini izliyordu. Nihayet yerine geçip boğazını temizledi büyücü.

"Aynayı görebileceğim biri hariç tüm ışıkları söndürmenizi istiyorum" dedi Kargalar Büyücüsü. Daha talimatını tamamlamadan Sikiokuu ayağa fırlamış, masayı çarpıcı biçimde aydınlatan hariç tüm ışıkları kapamaya başlamıştı.

"Masanın diğer tarafına, tam karşıma oturun" dedi Kargalar Büyücüsü.

Aynayı masanın tam üstünde tutuyordu büyücü.

"Büyük bir dikkatle dinleyin. Soru sorma sırası bende."

"Ne istersen sor. Bugüne kadar soru sorduğu için mahkûm edilen olmadı."

Sikiokuu aynanın Kargalar Büyücüsü'nün ellerinde sallanmaya başladığını gördü.

"Sorun nedir?" diye sordu.

"Göremiyor musunuz?"

"Neyi?"

"Bilmiyorum gerçekten. Anlamaya çalışalım. Soru sorma sırası bende dediğimde ne demiştiniz siz?"

"Bugüne kadar kimsenin soru sorduğu için mahkûm edilmediğini söyledim."

Kargalar Büyücüsü her iki eliyle masanın üzerine koymaya çalışırken bile şiddetli biçimde sarsılıyordu ayna.

"Bugüne kadar soru sorduğu için mahkûm edilen olmadı derken ne demek istiyorsunuz?"

"Neden söz ettiğimi küçük bir çocuk bile anlar" dedi Sikiokuu, istihbaratını küçümsediği için büyücüye içerleyerek.

"Ayna küçük bir çocuk değil ve öğrenmek ister."

"Peki. Peki. Hiç kimsenin soru sorduğu için mahkemeye verilmediğini söylüyorum. Bir insanı soru sorduğu için hapse atmazsın."

Ayna öylesine kontrol edilemez biçimde sarsılarak karşılık verdi ki Kargalar Büyücüsü aynanın Sikiokuu'ya doğru uçmasına büyük güçlükle engel olabildi.

"Neden sallanıyor böyle? Onu bu kadar kızdıracak ne söyledim?" diye sordu Sikiokuu ürkmüş bir halde.

"Sayın Bakan. Yüreğinize bakın. Kimsenin soru sorduğu için yargılanıp mahkûm edilmediğinden emin misiniz? Aburiya'da bile?"

Sikiokuu soruyu düşünüyordu. Büyücü ve ayna yavaş yavaş endişelendirmeye başlamıştı onu.

"Şey, kimi zaman insanları soru sordukları için hapse atarız aslında ancak yalnızca yerleşik doğruları sorgulayanları ya da hukuk düzeninin ve ülkenin yönetiliş biçiminin altını oymaya çalışanları."

Ayna sakinleşmişti. "Aynanın sarsılması durdu" dedi Kargalar Büyücüsü, alnındaki teri silerken. "Size sorularımı dikkatle dinlemenizi söylemiştim. Dürüstçe cevaplamalısınız, gördüğünüz gibi aynayı hafife almaya gelmez. Size mi ait bu ayna?"

"Evet."

"Bir tek siz mi kullanıyorsunuz onu?"

"Neden?"

"Ne demiştim ben size? Bir ayna hem son derece sıradan hem de bir o kadar inanılmaz bir araçtır. Gölgelerimizi ele geçirir. Aynadan geçen gölge bir yere kaybolmaz. İzi kalır, bizlerin ve kalplerimizin yansımaları, eylemlerimizin üzerlerimizdeki etkileri. Tek sorun aynadaki yansımalar birbirine karışabilir, kâh birinin kâh ötekinin belirgin biçimde görülmesini engelleyebilir. Şayet başkaları dokunduysa, elimdeki ayna için de söz konusu olabilir bu durum. Ayrıca Sayın Bakan, sizden başkasının görmesini istemeyeceğiniz kimi görüntüler de olabilir. Bu aynayı sizden başkasının kullanıp kullanmadığını sorma sebebim bu. Benim onların yüzlerini görmeme aldırış etmiyorsanız o başka tabii. Son derece ketum biriyimdir."

Sikiokuu kadınların yüzlerini anımsadı, yatak odasında sevişiştiği başkalarının karılarının yüzlerini bilhassa da. İçlerinden biri, düzenli olarak Hükümdar'ın yatağına giren kadınlardandı. Hükümdar yatağına giren kadınlara karşı çok sahiplenici davranırdı. Önce ya da sonra onlara dokunan başkalarının olup olmadığını bilmek istemezdi. Ne çok kocayı uzaklara göreve göndererek yurtdışına sürmüş, böylece karılarını serbestçe kullanabilir hale gelmişti. Önde gelen işadamlarından biri Hükümdar'ın gözdelerinden biri olarak bilinen bir kadınla görüştüğü ve bu konuda böbürlendiği için kellesinden olmuştu. Sözü uzatmadan aynayı kaptı Sikiokuu.

"Başka bir tane getireceğim" dedi.

Yeniden başka bir odaya daldı Sikiokuu, yalnızca kendisinin kullanmış olduğu bir ayna bulup Kargalar Büyücüsü'ne getirdi.

"Bu aynayı bir tek sizin kullanmış olduğunuzdan kesin surette eminsiniz yani artık?"

"Yüzde yüz emin değilim ama deneyelim."

"Kendi yansıma izlerinizin de aynada alıkonduğunu biliyorsunuz değil mi?"

"Daha önce kullanmadığım bir aynayı nereden bulayım? Sen elindeki aynayla kehanette bulunmaya bak, sonuçlarıyla ben ilgilenirim."

"Yalan söylerseniz ya da dürüstlükle cevap vermeyecek olursanız bunun yaptığımız aramaya mani olacağını biliyorsunuz değil mi?"

"Tüm sorularını yanıtlayacağım ama unutma *yalan makinesine* girmek için gelmedim buraya. Ve hatırlatayım, Nyawira'yı arayacak olan sensin, ben değilim."

"Yalnızca aynanın nasıl çalıştığını bilmenizi istedim, böylece aramaya devam edip etmeyeceğimize bilinçli bir şekilde karar verebilirsiniz. Size kalmış."

"Devam edelim" diye yanıt verdi Sikiokuu, azıcık sabırsızlanmıştı.

"Diz çökün, gözlerinizi kapayın ve dua ediyormuş gibi ellerinizi birleştirin, hayali bir mabette yakaran biri gibi tıpkı. Zihninizde Nyawira'nın imgesine odaklanın. Ne olursa olsun akıl gözünüzün imgeden uzaklaşmasına ya da başka düşüncelerin araya girmesine izin vermeyin."

Sikiokuu kendisine söyleneni yapmaya çalışıyordu ama zihni konudan konuya atlayıp duruyordu. Yardımcılarına bekleme odasında kalmalarını söylediğine memnundu. İçeri girip de ışıkları sönmüş, kendisini de bir büyücünün önünde diz çökmüş halde görürlerse ne derlerdi? Ayağa fırlayıp telaşla diğer odalara açılan kapıları içeriden kilitledi. Hükümdar'dan bile gelse, hiçbir arama işlemlerini bölmesin diye telefonu da açık bıraktı. Yalvaran kişi duruşuna geri döndü. Hâlâ kadına ait belirgin bir imge oluşmamıştı zihninde, yalnızca belli belirsiz, kesik kesik siluetler vardı ama denemeyi sürdürdü. Arada bir göz ucuyla çaktırmadan Kargalar Büyücüsü'ne bakıyor, büyücüyü gözlerini aynaya dikmiş halde görünce, olan bitenle ilgili olarak kendisini daha iyi hissediyordu. Kargalar Büyücüsü'nün sesi odanın sessizliğini delip geçti şimdi, aynada beliren şeye cevap veriyor gibiydi. Sikiokuu da aynaya bakmak isterdi ama buna cesaret edemedi, ortamın ağırbaşlı havası nedeniyle huşu içindeydi.

"İşte bir gölge göründü. Orada. Durdu. Yürüyor. Yürüyor. Şimdi gitti. Geri geldi. Bir kadın şeklinde, çok belirgin değil ama ah, evet, bir kadın bu. Genç bir kadın. Ormandaki bir antilop gibi koşuyor. Gölgesi ağaçlara karışıyor. Orada, orada bir nehri geçiyor. Harikalar Diyarı'ndaki Alice gibi bir deliğe giriyor. Karanlık. Aydınlık. Delikten çıkıyor. Şimdi yeniden ormanda görüyorum onu, hayır hayır insanların arasında. Kalabalıkların içinde kayboluyor..."

"Durdur onu. Lütfen durdur onu" diye bağırdı Sikiokuu. "Ya da takip et. Takip et ve nereye gittiğini, kiminle buluşacağını ya da konuşacağını öğren, her şeyi, ama sakın gözden kaybolmasına izin verme..."

"Şişşttt. Başka bir gölge daha belirdi, zorla sahneye sokuyor kendisini. Kocaman, bulanık. Güzel. Netleşti yeniden. Güç ve güven sahibi bir adamın yansıması bu. Bir bakana benziyor. Tıpkı, tıpkı şey gibi giysiler giymiş... Burada durayım. Daha fazlasını görmek istemiyorum" dedi Kargalar Büyücüsü, bakışlarını aynadan kaçırarak.

"Neden bakışlarını kaçırdın aynadan?" diye sordu Sikiokuu, gözlerini açmıştı artık.

"Devam etmemi istediğinizden emin misiniz?"

"Ne gördün? Kimin görüntüsüydü o? Machokali miydi? Kadını mı takip ediyordu? Konuşuyor, selamlaşıyor ya da birbirlerine mi bakıyorlardı? Anlat bana. Az önce ne gördüysen anlat hepsini..."

"Sizin görüntünüzdü o."

"Benim gölgemi bu işin dışında bırak" dedi Sikiokuu hayal kırıklığıyla. "Aynaya dön ve kadının görüntüsünü geri getirebilecek misin bak bakalım. Çabala güzelce. Ona odaklan."

Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, sonuç her defasında aynıydı. Kadının görüntüsü ormanda koşuyor, nehri geçiyor, en sonunda da kalabalıkların içinde yitip gidiyordu hep ve tam o noktada Sikiokuu'nun görüntüsü kalabalıkları örtüyordu.

"Vay canına! Gölgeniz çok nüfuzlu gerçekten de..." dedi büyücü, Sikiokuu'ya iltifat eder gibi. "Nüfuz mu? *Nüfuz* mu dedin?" diye sordu Sikiokuu, birden kendi görüntüsüyle ilgilenmeye başlamıştı.

"Evet. Diğer tüm gölgeler ondan korkar gibi."

"Korkmak mı? Bir süreliğine Nyawira'yı unut ve benim gölgeme ilişkin daha fazla bilgi toplamaya bak. Neye benziyor? Nasıl giyinmiş?"

"Hık demiş burnunuzdan düşmüş. Tıpkı Hükümdar gibi giyinmiş... ve onunkine benzer bir yürüyüşü var..."

"Bir dakika. Dur. Şunu ara, hayır, hayır, iyice bir düşüneyim... şöyle enine boyuna..." dedi Sikiokuu, sesinde telaş vardı.

Sikiokuu titriyordu. Tüm bunların anlamı neydi? Ekselansları'nın başına kötü bir şey mi gelmişti? Yoksa bu, olacakların bir işareti miydi yalnızca? Sikiokuu'nun kaderinde mi vardı yoksa günün birinde o mevkide..?

Meraktan ölüyordu. Öte yandan, aklından geçenleri söyleyerek kendisini tehlikeye atmadan istikbalinin bilhassa bu alanına bir göz atmasını nasıl isteyecekti Kargalar Büyücüsü'nden? Gözlerini kapadı ve farklı bir gelecek düşlemeye çalıştı ancak ne kadar uğraşırsa uğraşsın, düşünceleri Yüce Ekselansları'nın giydiğine benzer bir takım elbise giymiş kendi haline gidiyordu sürekli. Aynı yürüyüş biçimi mi? Kendisini yürürken gördü, esas duruşa geçmiş selam veren askerleri teftiş ediyordu... Kargalar Büyücüsü aynanın imgeleri yakalama özelliğinden söz etmişti... Birden dünya durmuş gibi hissetti. Bu ayna en gizli güç gösterilerinden birini yakalamış olabilir miydi?

Son zamanlarda, Hükümdar Amerika'dayken, Sikiokuu kendisini ofisine ya da dairesine kapayıp tıpkı Hükümdar gibi giyinir, hatta Yüce Ekselansları'nınkine çok benzeyen yüksekçe bir koltuğa otururdu. Bu durumu bilen bir tek kendisiyken, Kargalar Büyücüsü bunu ortaya çıkarmayı nasıl başarmıştı?

Bu durum, kendisi gibi kuşkucu ve alaycı birisi için bile, Kargalar Büyücüsü'nün doğaüstü güçlerinin olduğunu doğruluyordu yalnızca. Kendi yansımasının akıbetini öğrenmeye duyduğu arzu dayanılmaz bir açlığa dönüşmüştü, daha fazla işarete ihtiyacı vardı. Ancak bir türlü düşüncelerini sözcüklere dökemiyordu. Ansızın "eğer" dedi. Ne zaman bir şey söylemeyi denese yalnızca "eğer" çıkıyordu ağzından. Sonra bir dizi "eğer" duyuldu, Kargalar Büyücüsü hayretler içinde bakakalmıştı. Sikiokuu yere düşüp emeklemeye başladı, kulakları iki yana sarkmış, burnunu ve gözlerini yardım istermişcesine Kargalar Büyücüsü'ne doğru kaldırmıştı. Tam o sırada büyücü aynayı ona vererek dikkatlice kendisine bakmasını ve zihnini yalnızca tek bir meseleye odaklamasını söyledi.

"Dinleyin. Düşüncelerinizi sözcüklerle ifade etmenize yardım edebilirim. Ancak yine tüm sorularımı dürüstlükle yanıtlamalısınız, aksi halde ayna yalanlarınızı olduğu gibi ifşa edecektir."

"Eğer, eğer, eğer" diye bağırıyordu Sikiokuu. Sanki evet, evet, evet der gibiydi hali, vurgulamak için de başını sallıyordu.

"Aynayı geri verin bana. Başlayalım. Şu anda Hükümdar'ın işgal ettiği koltuğu işgal etme hayalleri kurduğunuz oluyor mu hiç?" diye sordu büyücü, aynaya bakarak konuşuyor, arada bir de göz ucuyla bakanın yüzünü inceliyordu.

Sikiokuu kendisine sorulanı gayet açık biçimde duyabilmişti ama cevap vermekte zorlandı. En sonunda başıyla onayladı.

"Hayır, sözcüklere dökün bunu" diye ısrar etti Kargalar Büyücüsü. "Ülkedeki en yüksek mevkide bulunmayı düşlediğiniz oluyor mu hiç?"

"Evet, oluyor" dedi Sikiokuu dişleri sımsıkı kenetlenmiş bir halde.

Ve böylece hız kazanıp konuşmaya başladı, sözcükler aniden coşkun akan bir nehir gibi sel olup taşmıştı ağzından.

"Günün birinde Hükümdar olma hayali kurmayan bakan yoktur. İktidar için yanıp tutuşuruz hepimiz, en tepedeki ulu hakanın gücünden daha büyük güç var mıdır? Bir sinekliği ya da bir değneği kaldırmanız yeter insanların önünüzde diz çökmesine. Bir hapşırığınızla kalabalıklar susar. Ülkedeki tüm zenginliklerin anahtarı sizdedir. Tek sözünüz, yalnızca tek sözünüz Merkez Bankasının kapılarını açar size. Hazine boşmuş, ne gam! Bir sözünüz binlerce banknotun basılmasına yeter. Ah, bir düşün, burnunuzu silin dersiniz, bir milyon mendil bir milyon burna uzanır. Bakanlarınıza virgül koyun dersiniz virgül koyarlar, nokta koyun dersiniz sorgusuz sualsiz onu da yaparlar. Bakanları ve gözlerini hırs bürümüş Meclis üyelerini bir düşün, karılarıyla ilgilendiğinizde onur duyarlar, onlarla seviştiğinizi öğrendiklerindeyse sevinçten çıldırırlar. İktidar. Böylesi bir iktidarı uykudayken de uyanıkken de günün her saati düşlerim. Hem neden olmasın? Gerçek şu ki bugün devletin *de facto* olarak başıyım, tahtın ardındaki gücüm tabiri caizse, Hükümdar bugün hastalanacak ya da ölecek olsa.."

Düşüncesini tamamlayamadan, Hükümdar'ın ölümünden bahsetmenin, bunu hayalinde canlandırmanın, düşlemenin, düşünmenin ya da konuşmanın ölümle cezalandırılabilecek büyük bir

ihanet olduğunu hatırladı. Az önce söylemiş olduğu şey ve bunun geleceği açısından doğurabileceği sonuçların yarattığı korku nedeniyle yüzü seğirmeye başlamıştı.

Kargalar Büyücüsü bunu fark etmiş, söylenenlerden tamamıyla bihabermişcesine kendinden geçmiş numarası yapıyordu. Sikiokuu son sözlerini işitip işitmediğini anlamak için Kargalar Büyücüsü'ne göz ucuyla baktı, büyücüyü aynaya eğilmiş halde görünce ne düşüneceğini bilemedi. Büyücü bir şeyler söylesin ya da başını çevirsin diye bekledi ama büyücünün ayna karşısındaki transa geçmiş hali sürüyordu. Sikiokuu doğrulup sandalyesine geçti.

"Sayın Kargalar Büyücüsü! Sayın Kargalar Büyücüsü!" diye seslendi Sikiokuu, derin uykulara dalmış birini uyandırmaya çalışır gibi.

Kargalar Büyücüsü irkilerek kendine geldi.

"Şişşttt. Konuşmayın. Kadının görüntüsü geri geldi, takip etmeye çalışıyorum. İşte orada. Pazarda. Kilisede. Camide. Tapınakta. Orada dur. Kadın, dur" diye bağırdı, aynayı iki eliyle sıkıca kavramıştı. "Ah, görüntü kayboldu, sizin görüntünüz önüne geçti yine. Üzgünüm" dedi, bakışlarını aynadan uzaklaştırıp doğruca Sikiokuu'ya bakarak. "Şimdi, ne diyorsunuz? Size bir soru sordum ve hâlâ bir cevap bekliyorum, yoksa cevap vermek istemiyor musunuz?"

"Söylediklerimi duymadın mı yani?"

"Neyi?"

"Yok, yok bir şey" dedi Sikiokuu kendi kendine konuşur gibi, az önce başına gelen şeye inanamıyordu.

"Bekleyin bir dakika" dedi Kargalar Büyücüsü, gözlerini dikmiş Sikiokuu'ya bakarak. "Neden böylesine asık yüzünüz? Tebrikler Sayın Bakan."

"Neden?"

"Bu kadar çabuk mu unuttunuz? Aklınızdan geçenleri söylemekte özgürsünüz artık. Sözcük hastalığınız geçmiş."

Sikiokuu'nun kafası büyük ölçüde rahatlamıştı ama yine de tedirgindi. "Sözcükler ağzımdan serbestçe dökülmeye başladığında neler dedim ben?" diye sordu Kargalar Büyücüsü'ne. Büyücünün tam olarak ne duyduğunu bilmediğinden, ihanetini tekrar edecek olursa, ağza alınamaz olanı dile getirmekle suçlamaya hazırlanı-

yordu onu. Ancak Kargalar Büyücüsü tuzağı fark edip bundan sakındı.

"Şu kadının aniden ortaya çıkışıyla kendimi kaybetmiş haldeydim. Duracak zannettim, böylece düzgünce inceleyebilecektim onu, yani, kimlerle temas kurduğunu ve nerede olduğunu. Ama artık sorularıma vermiş ya da vermemiş olabileceğiniz cevapların bir önemi kalmadı. Önemli olan iyileşmiş olmanız. Peki ama vardığımız bu çıkmazda ne yapacağım ben şimdi: Sizin her şeyi engelleyen gölgenizle yani?"

"Hayır, görünenden daha fazlası olmalı" dedi Sikiokuu sesli düşünür gibi.

"Öyle mi?"

Sikiokuu ayağa kalkıp ofiste dolanmaya başladı yeniden, derin düşüncelere dalmıştı. Bu büyücünün öylesine, uluorta söylediği şeyleri duymamış olduğundan nasıl emin olacaktı? Aynanın, ihanetinden izler taşımadığını nereden bilecekti? Belli sözcükleri duyup duymadığını Kargalar Büyücüsü'ne doğrudan sormak istiyordu ancak onları tekrarlaması gerekecek, böylece aynı hıyanet suçunu iki kez işlemiş olacaktı. Ya Kargalar Büyücüsü sözlerini duymadıysa? O zaman onu haberdar etmiş olmaz mıydı? Zihninde bir fikir şekillendi ve gezinmeyi bıraktı.

Odanın ışıklarını yakıp koltuğuna döndü, doğrudan Kargalar Büyücüsü'ne bakıyordu.

"Sevgili Büyücü" dedi sakin bir tonda, "elinden geleni yaptığını biliyorum. Beni iyileştirdin neticede, sana bunun için teşekkür ederim..."

Kargalar Büyücüsü sevinmişti. Yakında Nyawira'ya kavuşacaktı. Ona anlatacak çok şey vardı.

"Aynayı alabilir miyim?" diye devam etti Sikiokuu.

Kargalar Büyücüsü memnuniyetle verdi ona aynayı. Sikiokuu derhal yere fırlatıp ezmeye başladı onu, kulakları ritmik biçimde dalgalanıyordu. İşini bitirdiğinde ayna ufacık parçalara ayrılmıştı, tıpkı bir hipopotam gibi soluk alıp veriyordu bakan, burnu da bir köpeğinki gibi ter içinde kalmıştı. En zeki büyücünün bile, ayna tarafından yakalanmış olabilecek haince düşüncelerine ulaşabilmesini imkânsız kıldığı için rahatlamıştı, sandalyesinde gevşemiş, hâlâ şaşkınlığını atamamış olan Kargalar Büyücüsü'ne bakıyordu. Bir yakınına son derece sıradan bir şeyi anlatır gibi konuşuyordu artık.

"Mademki işimiz bitti, ayna da yok artık, sana dönebiliriz yeniden. Bay Kargalar Büyücüsü, şöhretinin efsaneden ibaret olmadığını kendi gözlerimle görmüş bulunuyorum. Güçlerin var, aslında senin bile farkında olduğundan fazlası söz konusu ve bu güçler ulusun hizmetinde olmalı. Gücünün devletin hizmetinde olduğunu düşünsene, polis, suçluların nerede saklandığını, savunma kuvvetleri de düşmanın pozisyonunu yalnızca aynaya bakarak saptayabilecek! Sen ve ben birlikte çalışmalı, suçlunun, Nyawira'nın yakalanmasını sağlamalıyız. Şunu bil ki o bulunana dek gitmene müsaade etmeyeceğim. Hükümdar dönmeden önce Nyawira elimizde olmalı."

Kargalar Büyücüsü keyfinin kaçtığını hissetti ama ses tonu ya da davranışlarıyla telaşını belli etmemeye çalıştı. Ne bakanı kızdıracak ne de serbest kalmak için yalvaracaktı. Bu tatsız vaziyeti olumlu açıdan görmeye bile başlamıştı. Hapiste ne kadar uzun kalırsa, Sikiokuu da mabetten, Nyawira'nın saklandığı yerden o kadar süre uzak dururdu. Sikiokuu bin tane ayna kırabilirdi, hangi aynayı getirirse getirsin, hepsi aynı gerçekle son bulan bir hikâye anlatırdı: Nyawira halkın arasında bulunmakta. En doğrusu, Nyawira'nın Sikiokuu'nun gölgesinin örttüğü kişiler arasında ortadan kaybolmasıydı.

Sikiokuu'nun gölgesi mi? Birden bir fikir geldi aklına.

"Ne ekersek onu biçeriz" dedi Kargalar Büyücüsü. "Kendi görüntünüzü yadsımak için aynayı kırdınız. Gölgenizin bulaşmadığı bir ayna getirin bana."

21

Njoya ile Kahiga, Kargalar Büyücüsü'nü hapse tıktıktan sonra, ne yapacağız şimdi diye sordular kendi kendilerine. Keyifleri kaçmıştı. Onu önceki gece cadıya götürmeyerek verdikleri sözü tutmayı başaramamışlardı. Bu beklenmedik durumu kadına nasıl açıklayacaklardı? Bir kadının büyüsünün bir erkeğinkinden daha tesirli ve ölümcül olduğuna inanıyorlardı.

Kargalar Büyücüsü'nü onunla telefonla görüştürmeye karar verdiler. Bu onu yatıştırabilirdi. Njoya ve Kahiga'nın Sikiokuu ile hemfikir olmadıklarını gösterirdi. Gizlice konuşmalarını dinleyerek kadının kendilerine ne yapma niyetinde olduğunu da öğrenmiş olurlardı.

Böylece ertesi gün erkenden, büyücüye bir cep telefonu vererek, arkadaşına olup bitenleri açıklayabilmesi için ona bir iyilik yapmakta olduklarını söylediler. Rahat rahat konuşabilsinler diye odadan çıkmayı bile teklif ettiler.

Nezaketlerini hiç de inandırıcı bulmayan büyücü tuzağı sezdi ama Nyawira ile hiç temas kuramamaktansa buna razı olmaya karar verdi. En azından bu sayede hâlâ hayatta olduğunu öğrenmiş olacaktı Nyawira.

"Bu aramayı kendi yetkilerine dayanarak yapmamı sağlayanlarla o gece beni almaya gelenler aynı kişiler, seninle konuşarak iyi olduğumu söyleyebilmem için beni yalnız bırakacak kadar da düşünceliler" diye söze girdi Kargalar Büyücüsü. O ve Nyawira ihtiyatlı konuşmaya alışkındılar, Kargalar Büyücüsü, kadının verdiği yanıttan ona söylediklerinin özünü kavramış olduğunu anladı.

"Hükümete yardım etmene sevindim ama seni bir gece daha tutmalarından hiç memnun değilim. Seni buradan alanlar buraya geri getirmeliler. Saçının bir teline bile zarar gelmiş olursa gazabım nasıl oluyormuş görecekler. Öfkem cehennemin en sıcak yerinden de sıcaktır. Aburirya bugüne dek görülmemiş musibetlerle sarsılır. Su kabağının kırık parçalarını unutmasınlar."

Bu görüşmeden kısa bir süre sonra, birkaç temizlikçi belirdi hücrede. İlkten onlara pek aldırış etmedi büyücü ancak çok geçmeden giriştikleri işin tuhaflığını daha fazla göz ardı edemez oldu. Yerleri yakından inceliyor, zar zor seçilebilen döküntüleri toplayıp ufak, plastik bir torbaya koyuyorlardı.

"Neyin peşindesiniz?" diye sormayı göze aldı.

"Kimsin sen sahi? Saklamamız için başından düşmüş olabilecek tüm saç tellerini toplamamız emredildi bize."

Kargalar Büyücüsü'nün içinden gülmek geldiyse de kendini tuttu.

22

Sikiokuu kendi gölgesinin azıcık da olsa bulaşmadığı bir ayna getirmeye cesaret edemedi, öte yandan, Hükümdar gelmeden evvel Nyawira'yı yakalamaya can atıyordu. İlkten ayna bulma işi kolay göründü gözüne, ülkedeki herhangi bir fabrikaya yeni bir ayna siparişi açmak yeterliydi. Ama yerli bir aynaya, başka yerli

davetsiz gölgelerin bulaşmış olma ihtimali vardı. Lekesiz bir aynayı ancak yurtdışından temin edebilirdi.

Riske girmemek için Japonya, İtalya, İsveç, Fransa, Almanya, Britanya ve ABD'den ayna sipariş etti.

Bu sorunu henüz çözmüştü ki, Njoya ile Kahiga yaşamını zorlaştırmak için odasına girdiler.

23

Njoya ile Kahiga, devletin sadık kulları ve Sikiokuu'nun vefakâr yardımcıları olarak, bilginin onlara nasıl ulaştığını açık etmeden telefonda edindikleri istihbarattan Sikiokuu'yu haberdar etmeye mecbur hissettiler kendilerini. En çok da Sikiokuu'nun yapmış olduğu şeyin vahametini dile getirmek istiyorlardı.

"Sizi devletin güvenliğine yönelik her türlü tehditten haberdar etmek görevimizdir" diye söze başladı Kahiga, "Aburirya'nın muazzam bir tehditle karşı karşıya olmasından korkuyoruz şu anda."

"Aburirya bugüne dek eşi benzeri görülmemiş türden belalarla sarsılabilir" diye ekledi Njoya.

"Ne gibi belalar?"

"Akla hayale sığmayacak türden" dedi Kahiga.

"Ne ya da kim sebep olacak buna?" diye sordu Sikiokuu, geceki boşboğazlıklarını anımsayarak.

"Kargalar Büyücüsü" diye ekledi Njoya.

"Hapse tıkılmış olmasının sonucu olarak" dedi Kahiga.

"Saçlarına zarar gelebilir" diye uyardı Njoya.

"Ya da tırnaklarından bazısına" diye ekledi Kahiga.

"Ya da düşüp ayak bileklerini burkabilir" dedi Njoya.

"Mahkûmlara verdiğimiz yemek yüzünden karnı ağrıyabilir" dedi Kahiga.

"Atılan dayaklar yüzünden yara bere içinde kalabilir."

"Taş gibi sert hapishane yatağı yüzünden kemikleri sızlayabilir" dedi Kahiga.

"Aburirya'da devlet düşmanlarının ortadan kaybolduğu biçimde sırra kadem basabilir" dedi Njoya.

"İşte o zaman, ortadan kayboluşuyla hiçbir ilgisi olmayan bizler de sırra kadem basarız."

"Tıpkı dinozorlar gibi" diye vurguladı Njoya.

"Ya da patlar, kırık bir ayna gibi parçalara ayrılırız..."

"Kapayın çenenizi!" diye bağırdı Sikiokuu adamlarına. "Defolun gidin, sizi sefiller. Kargalar Büyücüsü'nü Tanrı'nın ikiz kardeşi mi sandınız siz?"

24

Njoya ile Kahiga Sikiokuu'nun güç savaşlarındaki en sadık yardımcılarıydı, bu mesele üzerinde ihtilafa düşmüş olmaları, vücudundaki organlardan biri ağrıyormuşcasına etkilemişti bakanı. Tuzla buz ettiği aynayı anımsadı. Aynanın üzerinde tepinirken iki adam odada değildi, öyleyse nasıl olmuştu da kırık parçalar imgesiyle aklını çelmeye çalışır hale gelmişlerdi? Yoksa büyücü, büyü marifetiyle onlara söyleyecekleri şeyleri aktarmış mıydı? Toplumsal ve bedensel organları dağılmaya mı başlıyordu yoksa? Dehşete kapılmıştı.

Gece vakti yatakta bir o yana bir bu yana dönerken bir sesin, adeta alay edercesine *Kargalar Büyücüsü seni parçalara ayıracak* dediğini duydu Sikiokuu, sarsılmış halde doğrulup alnındaki teri sildi. Bu şekilde devam edemezdi. Kendisini toparlaması şarttı. Derhal bir karara vardı. Büyücünün hayatı kendi ellerindeydi. Büyücünün cehennemden intikama kalkışmasının mümkünatı yoktu. Evet, işler buraya varmıştı, ya büyücü ya kendisi diye düşündü. Bu büyücüden kurtulmak zorundaydı ama onu, Nyawira'yı, mükâfatını yakalamasına yardımcı olmaya zorlayacaktı önce. Bu ironi kötücül yanını okşadı: Nyawira'nın yakalanmasını sağlayarak Kargalar Büyücüsü kendi cehennem biletini garantiliyordu. Sikiokuu Kargalar Büyücüsü'nden gelebilecek tehditlerin olmadığı güvenli bir gelecek tasavvur ettikçe bir çeşit huzur hissetti.

Aldığı kararın etkisiyle zihninin berraklık kazandığını düşündü, ertesi sabah erkenden ofise gitti, Hükümdar'ın varış tarihine dair önemli haberler bekliyordu. Heyetin geri dönüşünü iple çekmediği zamanlar olmuştu çünkü bu Machokali'nin zaferi anlamına geliyordu. Ama şimdi, Tajirika'nın itiraflarından ve büyücünün kaçınılmaz biçimde cehennemi boylayacağından eminken hiçbir huzursuzluk hissetmiyordu. Hatta heyetin dönüşünü dört gözle bekler olmuştu. Gelen faks yoktu, bilgisayarını açtı. Ancak e-postalarını gözden geçiremeden telefon çaldı.

Arayan Tajirika'ydı. Neden arıyordu acaba bu kadar erken bir saatte? Hayırdır diye düşündü. Karşılıklı hal hatır sorup, böyle erkenden aramış olmasının nedenini konuşurlarken bir e-posta açıp sessizce okumaya başladı Sikiokuu. *Ne? Bunun anlamı nedir böyle?* dedi yüksek sesle, hattın öteki ucundaki Tajirika'yı tamamen unutup alıcıyı masaya koymuştu. Mesaj rahatsız edici biçimde açıktı. Hükümdar'ı karşılamak üzere yapılan tüm hazırlıklar ertelenecekti. Hükümdar kendini iyi hissetmiyordu.

Gönderen Machokali idi. Sikiokuu altüst olmuştu. Hükümdar ölüyor muydu? Ya Machokali'yi meşru halefi olarak kutsayacak olursa diye düşündü. Üzerinde düşünülemeyecek kadar korkunç bir düşünceydi bu, kendi kafasında iktidarı ele geçirme planları yapmaya başladı.

En iyisi, satır aralarında gizli bir şeyler olabilir mi diye dikkatlice mesajın tamamını okumaktı. Birden öylece kalakaldı. Çünkü orada, e-postada Kargalar Büyücüsü'nün adı geçiyordu. Gözlerine inanamıyordu.

Sikiokuu Kargalar Büyücüsü'nü çağırtacak, ona bir pasaport çıkarttıracak, vize almasını sağlayacak ve New York'a giden ilk uçağa bindirecekti.

Felç olmuş gibi hissediyordu kendini. Yardımcıları Kahiga ile Njoya, akla hayale gelmeyecek felaketler konusunda önceden uyarmışlardı onu. Aldığı kararı anımsadı. Koltuğuna oturdu, gözlerini tavana dikip dalgın dalgın kulaklarını çekiştirmeye koyuldu.

Üçüncü Kısım

1

Eve döndükten sonra, bir hastalıktan kurtulup daha ölümcül bir başka hastalığın pençesine düşmüş gibi davranıyordu Tajirika. Karısını dövmek için dayanılmaz bir istek duyuyordu. Her gece bunun hayalini kuruyor, her sabah aklında bu düşünceyle uyanıyor, bütün günü küçücük mevzulara takılıp, kendisini haklı çıkaracak kışkırtıcı bir ortam yaratmaya çalışarak geçiriyordu. Yine de Vinjinia'nın sözlerinde ya da hareketlerinde atacağı dayağı haklı çıkaracak bir şey bulamıyordu.

Vinjinia'nın tüm işlerini etkin biçimde yürütmüş olmasına şaşırmıştı. Kayıtları çok temiz tutmuştu. Onun idaresinde işler hem gelişmiş hem de yeni müşteriler kazanılarak, yeni siparişler alınmıştı. Genele bakıldığında, sanki hayatı boyunca işkadını olmuşcasına üstesinden gelmişti işlerin. Bu kusursuz performansı Tajirika'yı mutlu edecek yerde karısı hakkında duyduğu şüphelerin daha da artmasına yol açtı. Bu yeni Vinjinia daha önce nerelerdey-

di acaba? Onu yalan söylerken yakalayabilmek için pat diye gelişigüzel sorular yöneltip, türlü türlü dalaverelere başvuracak ama Vinjinia tümüne yalın ve açık yanıtlar verecekti.

"Pekâlâ, artık mutfağa geri dönebilirsin" dedi ona, ufacık bir teşekkür bile etmeden.

Vinjinia evi de bir o kadar başarıyla çekip çevirmişti. Sosyal giderlere dair tuttuğu hesapları ayrıntılarıyla inceledi ama en küçük bir tutarsızlık göremedi. Kendi düşünceleriyle baş başa kaldığında, tüm bunların bir gösteri olduğu sonucuna vardı, Vinjinia'nın sözde becerisi ve bir eş olarak dürüstlüğü ikiyüzlülükten ibaretti yalnızca. Kaçırılmasından önce Vinjinia'nın kendisine her zaman sergilediği tablo da bu değil miydi? Herhangi bir konuda çok fazla soru sormayan bir insanın tavrı? Sadık bir sessizlik hali? Öte yandan, kendisini ideal bir eş gibi gösterirken, utanmaz dansçılarla düşüp kalkacak vakti ve enerjiyi bulabilmişti yine de. Evlilik yaşamının saadeti ve çocuk sahibi olmayla geçen yıllar boyunca, bir kez olsun söz etmemişti onlardan. Üstelik geleneğe ve törensel performanslara dair dışavurduğu tek şey küçümseme olmuştu. O halde nasıl birlikte alenen fotoğraf çektirecek kadar tanır hale gelmişti bu kadınları? Ne zaman başlamıştı onlarla olan arkadaşlığı? Onlarla görüşecek vakti nereden bulmuştu? Günün ya da gecenin hangi vaktinde görüşüyorlardı?

Tajirika'nın kuşku ve soruları, Vinjinia'nın sırtına darbeler indirmek için duyduğu dayanılmaz isteği artırmaktan başka bir işe yaramıyordu, onu tutan tek şey Sikiokuu'nun koca dayağına getirdiği geçici yasaktı. Kana duyduğu susuzluğu giderme yollarından mahrum halde, giderek yılgın, asık suratlı ve çoğu zaman da suskun birine dönüştü. Hapiste yaşadıklarından konuşmak istemiyordu çünkü bunun karısına duyduğu hıncı alevlendirerek kendisine yasak edilmiş sonuçlar doğurabileceğinden korkuyordu. Emniyeti suskunlukta arıyordu.

Tajirika'nın bu zalimce, amansız sessizliği, çektiği sıkıntıları, ıstıraplarını, ikiz belalar Kaniuru ve Sikiokuu'ya karşı kazandığı kısmi zaferi kocasıyla paylaşma fırsatından mahrum edilen Vinjinia'ya incitici geliyordu. Onu her yerde, polis merkezlerinde, hastanelerde, morglarda nasıl aradığını, Kargalar Büyücüsü'nden ve hiç tanımadığı bazı gizemli kadın dansçılardan nasıl yardım aldığını anlatmak için yanıp tutuşuyordu. İletişimlerindeki bu

mutlak kopuş, serbest bırakıldıktan sonra tesadüfen rastgeldiği tamamlanmamış basın bildirisiyle kocasının kendisini alenen itham etmeye dünden hazır olduğunu keşfettiğinde hissettiği ve halen de hissetmekte olduğu öfkenin yol açtığı hüsrandan daha büyük bir hüsrana uğratmıştı Vinjinia'yı.

Vinjinia polisten Tajirika'nın serbest bırakıldığını haber veren bir telefon aldığında katıksız bir sevinç hissetmişti, öfkesi azalmış olduğundan değil, kocasının eve dönüşünü yaşamlarına çekidüzen verme fırsatı olarak gördüğü içindi böylesine sevinmiş olması. Tecrübesizliğine rağmen işleri başarıyla çekip çevirmiş olmasının kocasını hoşnut edeceğini ummuştu. En azından "para tüm kapıları açar" diye düşünmüştü Vinjinia. Ancak yüklü bir banka hesabı bile erkeğin kalbinin kilidini açmayı başaramamıştı. Onu memnun etmek için her yolu denemişti ama bir türlü Tajirika'nın içini dökmesini sağlayamamıştı. Neden? Neydi bu sessizliğin sebebi?

Bir sabah ona krep, yumurta ve sosisten oluşan özel bir kahvaltı hazırladı. Karısına bakmaksızın tepsiyi almak üzere ellerini uzattı Tajirika ama alamadı ve tepsi yere düştü, her yer berbat olmuştu. Vinjinia daha fazla çenesini tutamadı.

"Sana ne kötülük ettim Titus? Seni darıltacak ne yaptım da böyle çalım satıp duruyorsun? Ağzını yalnızca ipe sapa gelmez sorular sormak için açıyorsun. Ne yaptılar sana hapiste? Seni böyle dilsiz bir yaratığa döndürmeyi nasıl başardılar?"

Şayet Tajirika tek kelime bile etmiş olsaydı Vinjinia'yı acımasızca dövmüş olurdu ancak Sikiokuu ile yaptığı anlaşmayı hatırlayarak ona vurmamak için bütün iç gücünü topladı. Kendisini evden dışarı atıp garaja gitti, arabasına atlayıp ofisin yolunu tuttu. Öfkeden deliye dönmüştü. Daha önce Vinjinia'nın kendisiyle böyle yüzsüzce konuştuğunu hiç görmemişti. Öte yandan, bu patlama en sonunda karısının gizli benliğini gün yüzüne çıkarmıştı. Gizlice dansçı kadınlarla buluşmuş olan işte bu Vinjinia idi. Ah, evet, nihayet! Onu bugün pataklamayacak olursa bedeninin parçalara ayrılacağını hissediyordu. Sikiokuu ile konuşmak zorundaydı. Telefona uzandı.

"Neden böyle erkenden aradın beni Titus?" diye sordu Sikiokuu şen şakrak.

"İzin istiyorum. Hemen."

"Ne için?"

"Oyun oynayacak havada değilim!"

"Neden söz ediyorsun sen?"

"Karımı dövmem gerek. Yoksa bu öfke beni öldürecek."

"Neden? Başka bir erkekle mi yakaladın onu?"

"Hayır. Böyle bir şey değil. Lütfen izin ver bana."

"Titus! *Neden söz ediyorsun sen?*"

"Sana danışmadan karımı dövmememi söylemiştin bana."

"Ah, evet, elbette" dedi Sikiokuu belli belirsiz. Sonra meşhur fotoğrafları ve itiraflardaki rollerini anımsadı. "Şu fotoğraflar yüzünden tartıştınız mı yoksa?" diye sordu Sikiokuu, telaşlanmıştı şimdi.

"Hayır, *ama...*"

"O halde, aklından bile geçmesin Titus. Rahat bırak onu. Ya da en iyisi, devlet güvenliğiyle ilgili meselelerin içine etmek yerine karını sikmeyi dene. Bölücülerle olan bağlantılarını ortaya çıkarmak üzeresin, sabırlı ol kardeşim. Sonradan pişman olacağın işlere kalkışma. En iyisi Hükümdar'ın ve şu küstah devlet düşmanının, Machokali'nin dönüşünü bekle. Neyseki çok beklemen gerekmeyecek..."

"Ne zaman dönüyorlar?"

"Her an olabilir. Amerika'dan haber bekliyorum. O sebeple bu kadar erkenciyim. Aradığında bilgisayarımı yeni açmıştım. Ah, evet, ekranda bir şey var... bir dakika bekle... *Ne? Bu da ne demek oluyor?*"

Bunlar Tajirika'nın duyduğu son sözler oldu. Alo, alo diyerek ahizeyi kulağında tutmaya devam ediyor, bağlantılarını kimin kestiğini merak ediyordu. Yoksa bakan mı konuşmayı durup dururken sona erdirmeye karar vermişti? Telefonu kapatıp tekrar tekrar aradı ama hat sürekli meşguldü. Tajirika ne yapacağını bilmiyordu.

Bir kahve içip sakinleşmek ve kafasını toplamak için Mars Café'ye gitmeye karar verdi. Kapının tam dışından bir *Eldares Times* satın aldı. Kahve, yumurta ve domuz pastırmasından oluşan siparişini beklerken bir köşede gazetesine göz atıyordu. Ön sayfa ile arasına tatsız düşünceler girdi. Sikiokuu tüm söyleyeceklerimi dinlemeden sohbeti bitirmeye nasıl cüret eder? Derdimi dinlemeden böylesine kaba bir biçimde telefonu yüzüme kapamaya nasıl

cüret eder? Uğradığı hakaret öylesine yoğundu ki başının döndüğünü hissetti, gözleri yaşlarla doldu.

Bu kadar mı alçaldım ben? Nasıl bu hale geldim? Kendi evimde ne yapıp ne yapamayacağımı bir başkasının söylemesine nasıl izin veriyorum? Karımı hizaya getirmeme izin vermesi için bir başkasına yalvarıyorum. Vinjinia'nın dansçılarla olan ilişkisine değinmeye gerek duymuyordu çünkü bu gerçekten de devletin güvenliği ile ilgili soruşturmaların alanına giriyor olabilirdi ancak karısını dövmek erkek olarak onun hakkıydı ve bu hakkı ağıldaki bir başka boğaya devretmeye hiç niyeti yoktu. Neden bu konuyu bu şekilde düşünmemişti daha önce?

Kahvaltısının gelmesini beklemedi. Çıldırmış gibi eve doğru sürdü aracını. Daha içeri girerken sımsıkı yapmıştı yumruklarını.

Rivayet o ki Nyawira da dahil Aburirya'daki tüm kadınlar, Vinjinia'nın attığı çığlıkları duyabilmiş.

2

Kahiga ile Njoya, Amerika uçağına bindirilmeden evvel, temiz kıyafetler giymesi ve arkadaşına hoşça kal demesi için Kargalar Büyücüsü'nü mabede götürdüler. Büyücünün yaklaşan Amerika ziyareti nedeniyle ancak şimdi ortaya çıkabildikleri izlenimi yaratmaya çalışıyorlardı, bunu daha önce haber verememişlerdi kendisine çünkü gizlilik yemini etmişlerdi. New York'ta büyücüye ihtiyaç olduğunu söylediler, hem Aburiryalı müzakerecilerin ellerini güçlendirecek hem de Cennete Yürüyüş'e kaynak vermeleri için Global Bank yöneticilerinin kalplerini yumuşatacak bir büyü yapması isteniyordu. Ancak Nyawira onların bu abartılı iddialarına kanmadı, Kamiti için hakikaten korkuyordu. Güpegündüz polis tarafından kaçırılan, işkenceye uğrayan, sırtlanlara yem olsunlar diye ormana terk edilen insanlara dair öyle çok hikâye anlatılıyordu ki... Kahiga ve Njoya onu arayıp da her şeyin yolunda gittiğini söylediklerinde bile içi pek rahat etmedi, onlara, Kargalar Büyücüsü'nün başına bir şey gelecek olursa, bundan kendilerini mesul tutacağını hatırlattı.

Birkaç gün sonra Kahiga ile Njoya mabede, onu görmeye geldiler ve kendisine küçük bir mücevher kutusu takdim ettiler. Nyawira kutuyu açarken yüzlerinde hoşnut bir gülümsemeyle yanı

başında dikiliyorlardı. Neredeyse düşüp bayılacaktı Nyawira ama kendisine hâkim olmaya çalıştı.

"Neden bir kutunun içinde saç getirdiniz bana?" diye sordu, en kötü ihtimalin gerçekleşmiş olmasından korkarak.

"Kargalar Büyücüsü'ne ait o saçlar" diye açıkladı Kahiga.

Nyawira aniden tehditini anımsadı ve içinden gülmek geldi. Ancak bu gülünecek bir mesele değildi. Neden getirmişlerdi ki şimdi Kamiti'nin saçını, hem de bir kutunun içinde? Aslında ne anlama geliyordu bu? Sıradan bir şaka mıydı? Kamiti ölmüş müydü yoksa?

Nyawira, Kamiti'den New York'a sağ salim vardığını bildiren bir telefon alınca rahatlayabildi ancak. Acelesi var gibi geliyordu sesi ama yeniden arayacağına söz verdi ancak ondan kısa süre içinde haber alamayınca kaygılanmaya başladı. Zorunlu ayrılıkları, düşünmesine olanak vermişti. O ve Kamiti her zaman aynı fikirde değillerdi, bilhassa da ideolojik meselelerle politik uygulamalar söz konusu olduğunda. Kamiti'nin örgütlenmeye ve örgüt içi disipline karşı duyduğu şüpheler, Nyawira'nın örgütlenmenin insanların anlamlı değişiklikleri gerçekleştirebilmesinin tek yolu olduğu yönündeki inancının tam tersiydi. Daha az sızlan, daha çok örgütlen! Ancak kendisinin bir örgüte mensup olması, Kamiti'nin ise olmaması gerçeğine rağmen insanlığa duyulan ortak inanç ve topluma hizmet etme düşüncesi onları birleştiriyordu, yalnızca bunu nasıl gerçekleştirecekleri konusunda ayrılıyorlardı. Neticede onların arasındaki bağ bağların en sağlam olanıydı.

Onu ve sohbetlerini fena halde özlüyordu. Böylesi anlarda teselliyi gitarında arardı genellikle ama bu günlerde gitarın tellerine bile dokunmak gelmiyordu içinden. Başka ne yapabilirdi? Uzun zaman önce lisede, sonrasında da üniversitede ara sıra günlük tuttuğu olmuştu. Yeniden tutmaya başladı. Yazmak kendisini daha iyi hissetmesini sağlıyordu, sanki orada olmayan aşkının ruhuyla konuşur gibiydi. Bir gece, "siyasi ilmihal" olarak adlandırdığı şeyi izah etmeye çalıştı:

"Siyahların beyazlar, kadınların erkekler, köylülerin toprak sahipleri, işçilerin de sermayedarlar tarafından ezildiğine inanıyorum. Buradan hareketle en fazla ezilenler, siyah kadın işçi ve köylüler oluyor. Yeryüzündeki tüm siyahlar gibi renginden ötürü eziliyor, yeryüzündeki tüm kadınlar gibi cinsiyetinden ötürü ezi-

liyor, yeryüzündeki tüm köylü ve işçiler gibi mensup olduğu sınıftan ötürü sömürülüyor ve eziliyorlar. Taşımak zorunda oldukları üç tane yük var sırtlarında. Hem kendi ulusu hem de dünya halkları için mücadele etmek isteyenler, kendi ülkelerindeki emekçi sınıfın birliği ve hakları için savaşmalıdırlar, ırk, etnik köken, renk, inanç sistemine dayalı her türlü ayrımcılığa karşı savaşmalıdırlar, cinsiyete dayalı her türlü eşitsizliğe karşı ve dolayısıyla da evlerindeki, ailelerindeki, uluslarındaki ve dünyadaki kadınların hakları için savaşmalıdırlar..."

Hayır, zihnindeki kateşizmdeki sözcükler bunlar değildi. Hem kimin için yazıyorum ki diye düşündü ve kâğıdı parçalara ayırdı.

Kamiti'ye duyduğu özlem ve güvenliği için duyduğu endişe arttıkça örgütlenme ve şifacılık konularına daha çok vermeye başladı kendisini. Başkalarının acılarıyla ilgilenmek, kendi kişisel acılarıyla başa çıkmanın en iyi yoluna dönüşmüştü çünkü bu dertlerin kendine mahsus olmadığını, pek çok insanın da aynı türden acılar çektiğini görebiliyordu böylece.

Bir sabah erkenden bir kadın geldi onu görmeye. Peçe vardı yüzünde. Kadını, günah çıkarma odası olarak anmaya başladıkları odaya geçirirken, bir Müslüman diye düşündü Nyawira. Yüzünü okumaya çalıştı ama insan peçeli bir yüzü nasıl okuyabilirdi ki? O halde bile kadının gözlerinin üzüntüden kızarmış olduklarını görebiliyordu.

"Anacığım, seni Kargalar Büyücüsü'nün mabedine getiren ne?" diye sordu Nyawira.

Cevap vermeye çalışırken kendini tutamayıp hüngür hüngür ağlamaya başladı, gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. Nyawira sabırla kadının kendini toparlamasını bekledi. Çok geçmeden başını ve yüzünü saran şalı kaldırdı kadın. Vinjinia? Nyawira az kalsın Kargalar Büyücüsü kılığına girmiş olduğunu unutarak adını söylemek üzereydi. Peçenin ardındaki yüz öylesine şişmişti ki gözler neredeyse kapanmıştı. Şoktaydı adeta, ziyaretinin sebebi konusunda hiç üstelemedi. Ne havadan sudan konuşmalara girdi ne de kayıp kocasını bulmak için yardım istemek üzere mabede yaptığı geçen seferki ziyareti hatırlattı. Dilediği kadarını anlatma hakkını tanıyacaktı Vinjinia'ya. Mabede sürekli gelen ama her seferinde ilk kez geliyormuş gibi davranan ziyaretçiler vardı. Ancak

Vinjinia konuşamayacak kadar büyük bir üzüntünün altında ezilmiş gibi görünüyordu.

En sonunda, uzun süren sessizliği bölmek amacıyla, "Neyin var, kadın? Bir hayvanın saldırısına falan mı uğradın?" diye sordu Nyawira.

"O hayvanın bir adı var. Koca deniyor ona. Gece gündüz. Sebepsiz tartışmalar. Aralıksız kavgalar. Evlilik bir hapis. Ömür boyu süren bir mahkûmiyet, çocuklar olunca daha da büyük bir mahkûmiyet. Dinler bile kadın için ömür boyu süren bu durumu onaylıyor."

"Bugün içinde yaşadığımız dönem geçmiş dönemlerden farklı" dedi Nyawira. "İnsan çok isterse özgürce çıkabilir o hapisten artık. Eskiden bile kadınlar ana babalarının yanına geri dönmeyi ya da kendi başlarına yaşamayı seçebilirlerdi daima. Kadın kadına evlenenler bile vardı."

"Neden birlikte kurduğumuz bir yuvayı terk edip gideyim ki?" diye sordu Vinjinia.

"Sana yuvanı yık demiyorum."

"Yıkılacak yuva mı kaldı! Bunu zaten becerdi o!"

"Ne yaptı?" diye sordu Nyawira. "Ne istiyordu senden? Seks mi?"

Vinjinia nereden ya da nasıl başlayacağını bilemiyormuşcasına sustu. Utanç verici detaylara girmeli miydi?

"Benden yardım istiyorsan her şeyi anlatmalısın bana" dedi Nyawira, müşterisinin zihnini okumuş gibi. "Tecavüz etmeye yeltendiyse bile. Tecavüz tecavüzdür, arkadaş ya da koca tarafından yapılsa bile."

Vinjinia hikâyesini kırpma derdinden kurtulduğunu hissetti. Adını söyleyip, daha önce iki kere daha mabede gelmiş olduğunu hatırlatacak kadar ileri gitti. İhtiyaçları karşılanmıştı, üçüncü kez yeniden gelme nedeni de buydu. Tajirika döndüğünden beri evinde yaşananları çekinmeden aktarıyordu.

"Bana neden o kadar kızgın olduğunu ya da benden ne istediğini hâlâ bilmiyorum."

"Kadın" diye hitap etti Nyawira nazikçe, "karısını dövmenin ve hizaya getirmenin doğal hakkı olduğunu sanan bir kocan var. Maalesef yalnız değil. Kadına şiddet pek çok erkeği canavarlaştırıyor – zengin, fakir, siyah, beyaz, dindar. Bugünün dünyasında,

bir erkek erkekliğini karısını hırpalayarak ölçüyor. Bir kadınsa kutsal benliğine yöneltilmiş bu şiddete karşı koyacağı yerde somurtkan bir sessizlikle hakaretleri sineye çekiyor. Kutsal benlik kısa süre içinde yaralı bir köleye dönüşüyor ve bu da yaralı bir yaşama. Bana hikâyeni anlattın, ben de dinledim. Şimdi, seni mabede getiren şey nedir? Bana hikâyeyi anlatıp yaraların için şifalı ot almaya mı geldin?"

"Kalbimdeki yara, kocam olacak adam hayatta olduğu müddetçe asla iyileşmeyecek."

"Ne istiyorsun o halde?"

"Ölmesini istiyorum. Ölmüş ve toprağın altına girmiş olmasını. Yemeğine katmam için zehir verin bana. Onu Cehenneme göndermem için zehir verin. Ya da en iyisi, gölgesini aynanıza hapsedip oradan kazıyın onu."

Hiddeti ürkütmüştü Nyawira'yı. Vinjinia'nın yüreğinin böylesine büyük bir kin barındırabileceğini asla düşünemezdi.

"Ben yalnızca iyiliğin peşinde kötülüğü zehirlerim."

"Yumruklarıyla bana yaptıklarından daha kötü ne olabilir?"

"Onun yaşamına mı yoksa şiddetine mi son vermek istersin?"

"Şiddeti ancak ölümle son bulur, onun ölümüyle ya da benimkiyle."

"Önce davranışlarındaki kötülüğü görmesini sağlamaya ne dersin?"

"Tajirika davranışlarındaki yanlışları görebilmekten aciz. Bir kadının gözündeki toz zerreciğini görebilir de kendisindeki tozu göremez o."

"Bir bilgeler heyeti onu ikna etmeye çalışsa da mı olmaz?"

"Bu yalnızca onu kızdırıp, onlar gittikten sonra daha da vahşileşmesine yol açar."

"Mahkemeye versen?"

"Aburirya mahkemelerine mi? Mahkeme kürsülerinde kaç kadın hâkim ve yargıç gördünüz bugüne dek? Her halükârda, Aburirya adaleti en yüksek fiyatı kim verirse onundur. Sizce ben kocamın verebileceğinden fazlasını verebilir miyim? Hayır, adalete rüşvetle masaj yapmaya benim gücüm yetmez."

"Adalete rüşvetle masaj yapmak mı?" diye yüksek sesle tekrarladı Nyawira, ama içinden, zehirli otlardan vermeden -ki bunu asla yapmazdı - ve umudunu öldürmeden -ki umut tüm şifa sa-

natlarının temeliydi– Vinjinia'nın durumuyla ilgili ne yapacağını düşünüyordu. Nasıl hareket edeceğine ya da ne söyleyeceğine karar veremez bir halde düşünceleri oradan oraya sürükleniyordu. Karşısında durmakta olan bu kadın giderek daha fazla meşgul ediyordu zihnini. Kimi açılardan sürekli olarak şaşırtıyordu Nyawira'yı, şayet durum bu kadar acılı ve acıklı olmasaydı Şeytan'a uyup Vinjinia'nın geçirdiği bu dönüşüme gülebilirdi, en azından içinden.

Beden ve cinsellikle ilgili konularda öylesine iffetli geçinen kadınla bu kadın aynı kişi miydi? Birlikte Eldares Modern İnşaat ve Emlak'ta geçirdikleri günler boyunca yaşadıkları tartışmaları ve görüş ayrılıklarını anımsayarak, peki ya Aburirya siyaseti söz konusu olduğunda üç maymunu oynayan kadın nereye gitti diye soruyordu kendi kendine. Vinjinia'ya bakılırsa Aburirya'da her şey yolundaydı o zamanlar. Hal böyleyken, Hükümdar'ın Aburirya'sı ile ilgili en ferasetli yorumlardan birini yapmamış mıydı az önce? Ya da ev içi şiddet ve cinsiyet eşitsizliğine dair? Din ve dinin kadına karşı aile içi şiddeti önemsizleştirme eğilimine ilişkin eleştirel bir kavrayış bile sergilemişti. Kişinin uğradığı mağduriyetin bilincine varmasının, siyasi anlamda kendi kendini eğitmenin ilk adımı olduğu sonucuna vardı Nyawira.

Zihninde bu düşünceleri evirip çevirirken aklına bir fikir geldi. Yeni bir fikir değildi, daha önce de aklından geçirmiş, hatta üzerinde tartışılması ve mümkünse politika olarak benimsenmesi için hareketin liderlerine götürmeyi bile düşünmüştü ancak henüz yapmamıştı. Neden bunu Vinjinia ile denemiyordu?

"Şimdi evine git" dedi Vinjinia'ya nazikçe. "Meseleyi Kargalar Büyücüsü'nün ellerine bırak. İhtiyarlar heyetiyle, sihirli kaftanlar giyen ve makul bir yargıya varabilecek bilge ihtiyarlarla ilgilenmek durumunda kalacak. Sana gelince, bu sözleri evine götür. Bil ki en tesirli büyü kalpten çıkandır. Kadınlar kendi içlerinde derinlere inip, artık kocalarının ve erkek arkadaşlarının kendilerini dövmesine müsaade etmeyecekleri kararını vermeliler. Bu gerçekleştiğinde, koca dayağı diye bir şey kalmayacaktır. 'Aşk ve anlayışa giden yol diyalogdan geçer' düsturu yuvaya hâkim olacaktır. İnsanın içine hapsettiği düşünceler hiçbir zaman sorunları çözmez. Kadının erkek şiddeti karşısında sessiz kalması daha fazla şiddet doğurur. Heyet onunla görüştükten sonra sana hâlâ yumruk indirmeye

devam ederse tekrardan gel bana. Ama sana en başta sormam gereken bir soruyu sormama izin ver. Bir daha asla dayak yememeye kararlı mısın?"

"Evet."

"O halde evine dön. Bu işi adaletli ihtiyarlara bırak."

"Umarım buraya geldiğimi kocama söylemezler."

"Bu konuda bir endişen olmasın. Hiçbir maharetli şifacı, mabedin huzur ve sükûnet ortamında elde edilenleri rüzgâra savurmaz."

3

Tajirika'nın evini saran sessizlik, zifiri karanlık bir gecede en sık çalılıktaki sessizlikten de daha derindi. Ufaklıklar, Gacigua ile Gaciru, yatılı okuldaydılar. Hizmetliler gün boyu evde oluyorlardı, gece ise karı koca kendi kaderlerine terk edilmiş haldeydiler. Çoğu zaman, iş çıkışı erkenden eve gitmek gelmiyordu Tajirika'nın içinden, bu nedenle de bir bara uğruyordu.

Bir akşam sert içkiden bıktığını hissetti, ki her zaman yalnızlığına çare de olmuyordu, bunun yerine bir fincan kahve içmek için Mars Café'ye gitmeye karar verdi.

Karısını dövdüğünden beri kendisini daha iyi hissediyordu ancak ne zaman gözünün önüne dans eden kadınların görüntüsü gelse ve Vinjinia'nın o hapisteyken kendisini kaptırdığı yaşam biçimini düşünse, aniden öfkesi kabarıyordu hâlâ. Ne gariptir ki bu dirilme ve Vinjinia'nın uygunsuz davranışlarına aşırı biçimde odaklanma sayesinde, gözaltı sırasında başına gelenler üzerinde düşünmez olmuştu. Bacaklarının arasında sallanan bir kova bokla nasıl düşünebilirdi ki kendisini? Hoş bir tablo değildi bu, kendisi için bile, hem Vinjinia'nın pislikleri üzerinde düşünmek kendisini daha lekesiz hissetmesini sağlıyordu.

Kendisine inanılmaz keyif veren tek anısı, Kargalar Büyücüsü'nün polisin elinde olmasıydı, böylelikle büyücüden kurtulduğunu düşünüyordu.

Tajirika, Kargalar Büyücüsü destanındaki son gelişmelerden haberdar değildi, büyücünün şu anda Amerika'da, Hükümdar'ın emrinde olduğunu öğrense kesinlikle inanmazdı buna. Umursadığı tek şey, Sikiokuu'nun Tajirika'ya yapmış olduğu büyüyü bozup,

büyünün tüm uzun ve kısa vadeli yan etkilerini hükümsüz kılmayı emretmiş olmasıydı.

Hükümdar'ın eli kulağındaki dönüşünü dört gözle bekliyordu. Sikiokuu, Cennete Yürüyüş başkanlığının, Kaniuru'nun gayrimeşru biçimde almış oldukları da dahil tüm yetkileriyle birlikte kendisine iade edileceği konusunda garanti vermişti ona. Sikiokuu'nun şahsında yeni bir dost kazanmıştı gerçekten de aklına ne zaman Machokali ile olan eski dostluğuna dair anılar gelecek olsa derhal zihninden uzaklaştırırdı onları. Ama kimi zaman bu anılar gitmez, Tajirika da vaziyeti düşünmeyi bir yana bırakıp, Machokali döndüğünde ne yapacağım ben diye sorardı.

Ancak bu, geceleri uykusunu kaçıracak bir soru da değildi. Tajirika, hayatta kalmasını sağlayacak her konuda esnek olabildiği için gurur duyardı kendisiyle. Dünyaya karşı değil onunla birlikte hareket ederdi. Eski dostu ve velinimeti ile olan ilişkisi de Machokali ve Sikiokuu'nun iktidar oyunundaki göreceli güçlerine bağlıydı. Şayet Machokali daha güçlü olduğunu gösterirse, o zaman Tajirika, Machokali'nin yokluğunda Sikiokuu'nun çevirdiği dolaplara dair ne biliyorsa anlatırdı ona. Şayet Sikiokuu daha güçlü olduğunu kanıtlayacak olursa, Tajirika onun tarafında olmaya devam eder ve geçmişi unuturdu. Mars Café'ye gitmek üzere karşıdan karşıya geçerken, tahtın arkasındaki güç için savaşan iki dev rakip arasında nasıl manevra yapacağına dair düşünceler meşgul ediyordu zihnini, evde yalnız geçireceği yeni bir gece ihtimali çıkmıştı aklından.

Birilerinin kendisini izlediklerini hissetti ama bunu kalabalık caddelerde yürümenin nahoş yanlarından biri sayıp önemsemedi. Azıcık rahatsız olmuş bir halde, Eldares taşradan çok fazla ayak takımını cezbediyor dedi kendi kendine. Ancak ilerlemek isteyip de baskıyı yeniden hissedince, başını çevirip baktı ve kafalarına yalnızca tehdit dolu gözlerini açıkta bırakan maskeler takmış kişiler gördü. O zaman bile bu durumu kendisiyle ilişkilendirmedi hemen. *Kupigwa ngete* kurbanlarıyla ilgili bir şeyler okumuş ve duymuştu. Güpegündüz bu türden bir soyguna tanıklık etmek üzere miydi yoksa?

Ancak daha ne olduğunu anlayamadan havaya kaldırıldığını ve itilerek beklemekte olan bir minibüsün içine arkadan sokulduğunu hissetti, araç derhal hareket etmişti. Her şey öylesine hızlı

cerayan etmişti ki yoldan geçenlerin hiçbiri minibüsün etrafında olağandışı bir şeyler yaşandığını fark etmemişti. Karanlık minibüsün içinde, sağ ve sol kollarından sıkıca tutulmuş halde kendisini esir alan iki kişinin arasında oturmaktaydı. Kendisini pençelerinden kurtarmaya çalıştı ama kalçalarını bile oynatamadı, o derece sıkı tutuyorlardı kollarını. İlk tepkisi onları hırsız sanmak oldu.

"Üzerimde çok para yok. Nereye götürüyorsunuz beni?" diye sordu ama cevap veren olmadı.

En iyisi sessiz kalmak ve kendisini her nereye götürüyorlarsa oraya varmayı beklemekti, minibüsün dışına çıkar çıkmaz kaçmayı deneyecekti. Ama minibüs durur durmaz, gözlerini bağlayarak bir eve soktular ve bir sandalyeye oturttular onu. Gözünü açtıklarında etrafının maskeli kişiler tarafından çevrilmiş olduğunu gördü ve alnını boncuk boncuk ter bastı. "Kimsiniz siz?" diye sordu yeniden, sesi titriyordu.

Maskeleri çıkardılar. Ne! Kadınlar mı? Neye uğradığını şaşırmış, gururu kırılmış, utanmıştı aynı zamanda. O, yani bir erkek, kadınlar tarafından kaçırılıyordu! Ardından horgörü ve meydan okuma geldi. Dokuz kadının kendisini iradesi dışında alıkoyabilmesinin mümkün olmadığını düşündü ve hızla kapıya doğru atıldı. Kilitliydi kapı.

"Sandalyeye dön ve seremoniyi bekle" dedi kadınlardan biri ama Tajirika kulak asmadı ona.

"Kapıyı açın yoksa size erkek neymiş gösteririm" dedi onlara, bir yandan da ayakkabılarıyla kapıyı tekmeliyordu.

Tajirika kendisine ilk kim dokundu ya da el hangi yönden uzandı anlamadı bile, kaşla göz arasında kendisini iki seksen yerde yatar, üstüne de üç kadın oturmuş halde buldu, biri boynuna, diğeri beline, üçüncüsü ise ayaklarına.

"İsmin nedir?" diye sordu ayaklarına oturmuş olan.

Öfkeden gözü dönmüştü. O, bir erkek, nasıl olur da bir avuç kadın tarafından yere serilebilirdi?

"Sana sorduk. İsmin nedir?" diye sordu boynuna oturmuş olan.

"Tajirika" dedi dilinin ucuyla, üç kadının ağırlığı altında güçlükle nefes alıyordu.

"Başka adın yok mu?" diye sordu ortadaki.

"Titus."

"Yanlış adamı almadığımızdan emin olmak istedik yalnızca."

"İnin sırtımdan" diye tısladı. "Ne istiyorsunuz benden? Fidye mi?" diye sordu onları sırtından atmaya çalışarak ama boşunaydı çabası.

"Kendimizi takdim edelim. Katil değiliz. Hırsız da değiliz. Yanında ne kadar para varsa saymanı istiyoruz çünkü sonra buradakilerden birinin senden tek kuruş dahi aldığını ileri sürmeni istemiyoruz."

"Buna lüzum yok. Bin buri var yanımda, hepsi sizin olsun."

"Senin burilerine ihtiyacımız yok" dedi ayakta duran kadınlardan biri, diğerleri güldüler.

"Ne istiyorsunuz o zaman? Tecavüz etmek değil niyetiniz herhalde."

"Kafası nelere çalışıyor görüyor musunuz?" dedi içlerinden biri. "Tecavüz bir başkasının bedenine zor kullanarak girmektir. Şiddettir bu ama şayet istediğin buysa..."

"Hayır, hayır, yani seks peşindeyseniz anlaşabiliriz. Belli bir rutine, bir düzene oturturuz..."

"Kendini bir şey sanıyor bu da!" dedi bir başkası. "Dokuz kadının tümünü kendine istiyor!"

"Kimsiniz siz?"

"Günümüz modern kadını tarafından yaratılmış olan yeni bir adalet düzeni. Bir halk mahkemesinin karşısında bulunmaktasın şu anda."

"Otoritenizi kabul etmeyi reddediyorum" diye yanıtladı Tajirika, kafa tutar bir edayla.

"Dert etme. Gün ağarırken kabul etmiş olacaksın nasıl olsa."

"İnin sırtımdan" dedi yeniden, sesi yalvarır gibi çıktığı için kızmıştı kendisine.

"O kadar çabuk değil. Ağırlığımızı tam anlamıyla hissetmeni istiyoruz."

"Neyin nesi bu şimdi?"

"Adalet. Biz şahin gözlü adaletiz. Göklerde süzülür, pür dikkat kadınların haykırışlarına kulak kesiliriz. Duyduk ki gece gündüz, durmadan dövüyormuşsun karını."

Öfkeden tıkanır gibi oldu Tajirika. İşine burunlarını sokmaya nasıl cüret ederlerdi bu edepsizler?

"Dinleyin beni. Bana evimi nasıl yöneteceğimi söyleyecek kişi anasının karnından doğmadı daha."

"Dediğin gibi olsaydı gayet güzel olurdu ama yuva dediğin, erkek, kadın ve çocuktan oluşur, bir ayağı zayıf olursa aile de zayıf olur, aile zayıf olursa ulus zayıf olur. Yani bir evde olup bitenler pekâlâ da ilgilendirir ulusu, tam tersi de geçerli tabii."

"Derse ihtiyacım yok. Karım herkese değil yalnızca bana ait."

"'Karım' dedin ama 'kölem' dediğini duymadım."

"Dinleyin. Gelenekler de benden yana. Evde erkeğin borusu öter."

"Gelenekten bahsediyorsun. Unutma, eskiden karılarına kötü muamele eden erkekler kadınlardan oluşan bir konseyce yargılanırlardı."

"İncil bile kadın erkeğin kaburga kemiğinden yaratılmıştır der" dedi Tajirika.

"Neden kaburga kemiklerinden birini sökmüyoruz, böylelikle bir kemik nasıl kadına dönüşür bize göstermiş olur" diye ekledi bir başkası.

İrice bir kadın, elinde pırıl pırıl parlayan bir palayla başka bir odadan çıkıp gelmişti şimdi. "Neden bu adamın başınızı böylesine ağrıtmasına müsaade ediyorsunuz? Ne yapmak gerektiğini göstereyim size. Çıkarın pantolonunu. Penisini keselim."

Kadın öylesine ciddi görünüyor ve konuşuyordu ki, Tajirika gayriihtiyari bir inilti kopardı. Altına işemek üzere olduğunu hissediyordu. Ya bu kadınlar gerçekten deliyse? Erkekleri mahvetmek üzere içlerine dişi cinler girdiyse? Şu sözde mahkemelerine razı olmak çok daha güvenli göründü gözüne. Nasıl kaçacağını hesaplarken onları oyalamış olurdu böylece.

"Lütfen inin sırtımdan, konuşalım. Sadece davacının anlattıklarına dayanarak karar veren hiçbir hukuk mahkemesi yoktur, özellikle de ortada bir davacı bile yokken."

"Kendisini savunması için ona bir şans verelim." Yeniden yerine geçmesine izin verdiler ama saygısızlık etmemesi konusunda uyardılar onu.

"Dinleyin beni" dedi, samimiyetten uzak, saygılı bir tonda. "Kim olduğunuzu bilmiyorum. Ayrıca beni karımı dövmekle kimin suçladığını bile bilmiyorum. Vinjinia ve ben *dünyanın en mutlu çiftlerinden biriyiz*. Aile içi şiddete inanmıyorum. Bizim yuvamız bir Hıristiyan yuvasıdır ve orta sınıfa mensup bir aileyiz. Koca dayağı yoksul paganların işidir bilirsiniz, çağdaş olmanın ne an-

lama geldiğini bilecek anlayıştan yoksun insanların işi yani. Tüm bu koca dayağı zırvalarının, karım kayıp da beton zemine düşünce yüzünde oluşan şişlik ve çizikleri gören komşulardan çıkmış olabileceğinden şüphe ediyorum. Sizler de kadınsınız, kimi zaman ne kadar sakar olabildiğinizi bilirsiniz. Başkalarının işlerine burunlarını sokmaktan başka yapacak işleri olmayan komşulardan gerçekten nefret ediyorum."

"Ne olup bittiğini bilen iki kişi var yalnızca. Sen ve karın. Sen karının sakar biri olduğunu ve beton zemine düştüğünü söylüyorsun. Öyleyse sana soruyoruz: Onu buraya çağırmamızı ister misin?"

Tajirika afallamıştı. Karısının da çağrılması beklediği son şeydi. Öte yandan, Vinjinia'nın aile meseleleri hakkında hiç tanımadığı kimselere asla münasebetsiz açıklamalarda bulunmayacağına inanıyordu. Tanıdığı Vinjinia özgürlüğünün anahtarıydı ve erkeğinin yanında yer alacağından emindi.

"Evet, çağırın onu" dedi böbürlenir bir edayla.

Vinjinia ile işbirliği içinde olmadıklarını göstermek için, "Bize adresi ver ve karını tarif et" dedi kadınlardan biri. "Biz yalnızca seni tanıyoruz."

Yaklaşık bir saat sonra Vinjinia odadaydı. Kocasının karşısına oturtmuşlardı onu. Kadınlardan biri konseye başkanlık ediyordu. Ötekilerse jüriydi. Vinjinia başını bir şalla örtmüştü. Gözlerinde korku ifadesi vardı ve kocasına doğrudan bakmıyordu. Tajirika sahte bir gülüşün arkasına gizlediği sert bir bakış attı ona.

Kurul başkanı ağzını açamadan, "Sana elimi sürmediğimi anlat onlara" diye telaşla atıldı Tajirika. "Yüzünün beton zemine düştüğün için şiştiği doğru değil mi?"

Yargıç, gerçekleri kendi bildiği haliyle anlatmasını söyledi Vinjinia'ya. Odada heyecan dolu bir sessizlik vardı. Vinjinia gözucuyla Tajirika'ya ve kadınlara baktı, ardından da başka yöne çevirdi bakışlarını.

"Beton zemine düştüm" dedi güçlükle duyulabilen bir sesle.

Kadınlar afallamış görünüyorlardı. Tajirika zaferini gizlemeye çalışmadı.

"Kendi kulaklarınızla duydunuz" diye bağırdı, bariz bir küstahlık vardı sesinde.

"Bu üzücü mevzuda söyleyecek başka söz kalmadı" dedi yargıç.

Tajirika bu kadınlardan öcünü derhal alabileceği imkânlara sahip olmayı dilerdi. Kapıda kollarını karısına dolayarak, "İyi iş çıkardın. Aksi halde son yediğin dayak bu gece yiyeceğin dayağın yanında solda sıfır kalırdı" diye fısıldadı.

Vinjinia titredi. Resmen çok ileri gitmişti kocası. Kendisini kadınların duyabileceği bir yerde tehdit edebiliyorsa evde neler yapmazdı? Öleceksem şahitlerim olsun bari diye düşündü. Kendisini çabucak Tajirika'nın kollarından kurtarıp arkasını döndü.

"Özür dilerim" dedi yargıca hitaben. "Size yalan söyledim, kocam adına yalan söylerken kendime de yalan söylemiş oldum. Bu adam keyfince dövüyor beni. İşte ya da bir barda başkalarıyla anlaşmazlık yaşamaya görsün bunun acısını benden çıkarıyor. Kalbi beton zemin kadar sert."

Tajirika az önce erkekliğine ihanet etmiş olan kadının karşısında kendini kaybetmişti. Üzerine atıldı, bir kez daha onu dövmeye hazırlanıyordu ki kadınlar ondan önce davrandılar. Yumruğunu indiremeden onu tuttular. Ancak onu karısından uzaklaştırmaya çalışırlarken bile parmağıyla Vinjinia'yı tehdit etmeye devam ediyordu.

"Sen dur eve gidene kadar! Dur hele!" diye bağırdı Vinjinia'ya, ihtiyatı elden bırakmıştı.

"Kim sana eve gideceğini söyledi ki?" dedi palalı kadın, hızla ona doğru ilerliyor, elindeki palayı tehditkâr bir tavırla havada sallıyordu. Tajirika bir adım geriye sıçradı, ellerine küçücük bir koz verse kendisini öldürmekten çekinmeyeceklerinden emindi.

Yargıç oturmalarını söyledi, palalı kadını uzaklaştırmış olduğu için içten içe kendisine minnet duyan Tajirika dahil herkes yerine geçti.

"Sen" dedi yargıç Tajirika'yı işaret ederek. "Gözlerimizin önünde yaptıkların duyduklarımızı doğruluyor. Ama bu mahkeme sana kendini savunma fırsatı vermeden mahkûm etmeyecek seni. Neden dövdün karını?"

"Karım değil o artık" dedi Tajirika, karısına bir ders veremiyor olmanın yarattığı hayal kırıklığı yüzünden nefes nefeseydi. "Bu kadın tam bir ikiyüzlü. Kısa süre önce polis beni tutukladığı sırada, fırsattan istifade kendisini eğlendirmeleri için dansçı fahişeler ve gangsterler tutmuş."

Tajirika'nın neden söz ettiğine dair en ufak bir fikri bile olmayan Vinjinia hayretler içinde başını sallıyordu. Ancak dansçı kadınlar bahsi, hükümeti, Tajirika'nın ellerinde olduğunu itiraf etmeye mecbur bırakan kadınları anımsamasını sağlamıştı.

"Tutuklanmanla ilgili hiçbir şey yapmadığım yalanını kim söyledi sana? Kadın dansçılarla parti yaptığımı ya? Bazı insanlar gerçekten de nankör oluyor. Polis bir süre önce beni tutukladığında bu adam hiçbir şey yapmadı. Beni ihbar edeceğinden söz eden bir basın bildirisine bile rastladım tesadüfen. Ancak o tutuklandığı ve bu gizli tutulduğu sırada sözümona arkadaşlarının onun için neler yaptıklarını öğrenmek için ayak basmadığım tek bir karakol, hastane, gazete kalmadı. Mezardan çıkıp gelince o ne yaptı peki, kendisi yokken, evde işlerin yolunda gidip gitmediğini soracağı yerde, dedikodu peşinde etrafta dolanıp, sarhoş arkadaşlarının anlattıklarını hakikat sayarak öldürücü darbelerine gerekçe olarak gördü bunları."

"Kadın sana bir soru sordu" dedi yargıç Tajirika'ya dönerek. "Karın aleyhinde suçlamalarda bulunan kim? Bize söyle ki yakalayıp, tanıklık etmesi için buraya getirelim onu."

Tajirika, Sikiokuu'nun, sürmekte olan güvenlik soruşturmaları nedeniyle, resimler ve dansçı kadınlar hakkında konuşmasını yasaklamış olduğunu hatırladı. Cevap vermedi.

"Konseye söylemek istediğin başka bir şey var mı?" diye sordu yargıç Vinjinia'ya.

"Artık dayak yemeyi kabul etmeyeceğimi hepinizin önünde söylemek istiyorum yalnızca."

"Yalan söylemeyi bırak kadın. Sana asla gerçek bir erkeğin yapması gerektiği biçimde dokunmadım bu ellerle" diye bağırdı Tajirika, ayağa kalkmış, yumruklarını sıkıyordu bir yandan da.

Kadınlar yerine oturttular onu.

"Gözlerimizin önünde sergilediğin davranışlar aleyhinde tanıklık ediyor" dedi yargıç Tajirika'ya. "Jürinin adil bir hükme varabilmesi için yeterli kanıt var elimizde. Vinjinia evine geri götürülecek" dedi yargıç son noktayı koyarcasına.

Vinjinia'nın odadan çıkarıldığını gören Tajirika'nın içinden lütfen beni bu deli kadınlarla yalnız bırakma burada diye bağırmak geldi ama yapmadı. Bir erkek nasıl olur da karısından, bir kadından kendisini başka kadınlardan kurtarmasını isteyebilirdi?

Yargıç gözlerini dikmiş Tajirika'ya bakıyordu.

"Karına indirdiğin darbeler kadar darbe yemeye mahkûm edilmiş bulunuyorsun."

"Ama tekrardan karşımıza çıkacak olursan, bu defa penisin bacaklarının arasında sallanır halde ayrılamayacaksın buradan" dedi palalı kadın, silahını sağa sola sallayıp ufak bir savaş dansı yapıyordu bir yandan da. Kadınlar onu yumruklarken bile gözlerini paladan ayıramıyordu Tajirika. Acıyı hissetmiyor, boş gözlerle bakıyordu.

4

Tajirika nihayet kendisini konutunun kapısının dışında bulunca buna inanmakta güçlük çekti. Bırakmışlar mıydı yani onu? Golden Heights'ta güvende miydi gerçekten? İlk itkisi, derhal eve girip Vinjinia'nın üzerine atılmak ve kemiklerini kırmaktı. Ancak duyduğunu anımsadığı son sözler kesindi: "Unutma! Yeniden karını dövmeye başlayacak olursan, dişi cinlerin gerçek gücü neymiş kesinlikle öğreneceksin." Böylece kadınların gerçekte ne oldukları konusunda haklı çıkmıştı. Onu cezalandırmak için ansızın civardaki mısır tarlalarında ortaya çıktıklarını zihninde canlandırınca titremeye başladı, rahatlama, utanç, öfke ve çaresizlik karışımı bir duygunun etkisine girmişti.

İçeri girmek yerine kapıya yaslanıp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Gözyaşları yanaklarından hızla süzülüp verandaya düşüyorlardı. Giderek daha iri ve daha hızlı akmaya başladılar, kısa süre sonra ise tıpkı yıkılmış bir barajdan taşarcasına sele dönüşmüş, verandanın tam dışında toprağın üzerinde iki tünel oluşturmuşlardı. Ancak Tajirika kapıyı açıp çabucak içeriden kilitlerken tünellerin farkına varmamıştı.

5

Dişi cinler hadisesi, Tajirika'nın hiç de başkalarının duymasını isteyeceği türden bir şey değildi. Yanından geçenlerin iğrenç, alaycı yorumlarını tahayyül edebiliyordu. İşte kadınlardan dayak yemiş bir adam geçiyor. Bu nedenle kendini evine kapatmış, işlerini telefonla yürütüyordu.

Vinjinia da yara bere içindeki yüzüyle ilgili sorulara muhatap kalmak istemediğinden tıpkı kocası gibi dışarı çıkmıyordu.

Böylelikle birbirlerine ilişmeksizin gece gündüz tüm vakitlerini evde geçirir oldular. Çürük içindeki yüzlerini birbirlerinden bile gizlemeye çalışıyorlardı, Tajirika geniş kenarlı bir şapka takıyor, Vinjinia ise başına sardığı bir örtüyle dolaşıyordu.

Vinjinia Tajirika'nın öç alacağından öylesine emindi ki aradan birkaç gün geçip de herhangi bir şiddet yaşanmayınca her zamankinden çok endişelenmeye başladı. Sessizlik ve hesaplı bir kayıtsızlık kisvesi altında çok daha fena bir şey mi planlıyordu yoksa Tajirika? Birkaç gün daha geçince Vinjinia meraklanmaya başladı: Şu kadınlar ne yapmışlardı acaba ona? Yoksa erkekliğini mi kesmişlerdi?

Çareyi gizli gizli kocasını izlemede buldu, bulunduğu tarafa kaçamak bakışlar atıyor, banyodan ya da tuvaletten çıkarken onu çıplak yakalamayı umuyordu. Bir iki kez pijamalarını giyiyor olabileceğini düşündüğü sırada yatak odasının kapısını açtı ama onu tamamen giyinik halde bulunca alışkanlıkla boş bulunmuş süsü vererek derhal kapadı kapıyı.

Tajirika da tatmin edici cevaplar bulamadığı pek çok soru yüzünden huzursuz ve kafası karışmış hissediyordu kendisini.

Bu sorulardan bazısı egosundan kaynaklanıyordu. Kadınlar tarafından esir alınması, üzerine oturulması, yargılanması ve dövülmesi, dünyaya dair bildiği ne varsa tümüne meydan okuyordu. Böyle anlarda hepsini yok edecek araçlara sahip olabilmeyi diliyordu ama onlar öteki dünyadan varlıklar değiller miydi? Ayrıca, Vinjinia ve kendisinden nasıl haberdar olmuşlardı? Neticede koca dayağı, farkına varılamayacak kadar yaygın bir şeydi Aburirya'da. Bir evin huzuru, böylesi darbelerin olmamasına değil, bir çiftin yaşanan şiddeti evlerinin dört duvarı arasında tutabilme yeteneğine bağlıydı.

Tajirika'yı hem büyüleyen hem de rahatsız eden şey, kadınların suçlamalarında tek bir asılsız bilginin dahi olmamasıydı, bu da bu mevzudaki kendi tutumunu kara kara düşünmeye mecbur ediyordu onu. Sikiokuu'nun anlattığı hikâyenin doğruluğunu neden Vinjinia'ya sorarak kontrol etmemişti ki?

Vinjinia'nın, kendisi tutuklandığında pek bir şey yapmamış olduğu yönündeki iddiasının doğruluğunu da inkâr edemezdi,

karısının yanında olacak kadar erkekçe davranmadığı için utanç duyuyordu şimdi.

Peki ya karısının onu bulmak için çalmadık kapı bırakmadığı yönündeki iddialarına ne demeliydi? Bu doğru muydu acaba? Daha fazlasını bilmek isterdi, kendisini küçük düşürmeden bu sessizliği nasıl bozabilirdi? O da karısını sinsi sinsi takip etmeye başladı böylece, bir yumuşama belirtisine rastlayabilir mi diye kaçamak bakışlar atıp duruyordu Vinjinia'ya.

Birbirlerinin etrafında dolanmaya başladılar, sık sık evin aynı bölümünde buluyorlardı kendilerini, birbirlerine dair duydukları merakı giderecek bir fırsat kolluyorlardı. Bir öğleden sonra verandada rastlaşıp da bir sürprizle karşılaşınca şaşkına döndüler. Verandanın duvarından başlayan iki tünel oluşmuştu. Hangi yağmurlar yapmış bunu diye yüksek sesle sordular bir ağızdan. Ancak yakın zamanda yağmur yağdığını fark etmemişlerdi. Biri bir tünelden, öteki de diğerinden yürüyerek mısır tarlaları boyunca vadiye dek ilerlediler. Ve o zaman bir sürprizle daha karşılaştılar.

Çamurlu, bataklık vadinin zemininde bir havuz oluşmuştu. Birbirlerine bakakaldılar. Parmaklarını havuza daldırıp sıvının tadına baktılar. Tuzluydu, tıpkı gözyaşı gibi. Her ikisi de dilleriyle hissettikleri şeye inanamıyordu. Birbirlerinin onayına ihtiyaç duyuyorlardı, parmaklarını tekrardan havuza sokup bu kez de birbirlerine tattırdılar. Su hâlâ tuzluydu. Aynı anda kıkırdadılar. Her ikisi de bir diğerine tuzlu sudan tattıracak ilk kişi olma umuduyla parmağını hızla havuza daldırdı yeniden. Ancak birbirlerinin niyetini okumuş gibiydiler. Vinjinia mısır tarlalarına dalarken Tajirika da oyuncu bir tavırla onu takip ediyordu.

Hemencecik teslim oldular yorgunluğa, gençlik günlerinde birbirlerinde uyandırdıkları türden bir sıcaklık hissettiler ansızın. Şaşkınlık içinde bakakaldılar birbirlerine. Konuşmasalar da biliyorlardı. Ama orada, tarlalarda, mısır yapraklarının altında kendilerini iyi, çok iyi hissediyorlardı, yüzlerindeki ve kalplerindeki yara berenin acısı, giderek artan bir coşkuyla son bulan ezgiler çalan bir tatlılıkla birkaç dakikalığına dinmiş gibiydi.

6

Ne Tajirika ne de Vinjinia, ıstırap gözyaşlarının böylesine yoğun sevinç çığlıklarına dönüşebileceğini tahayyül edebilirdi. Ancak Vinjinia'nın kopardığı bir sonraki çığlık ne sevinçten ne de acıdandı, birkaç saniye boyunca tek kelime edemedi. Tajirika, karısının işaret ettiği yere çevirdi başını. Gördüğü şey onu da afallatmıştı, bir kuş sürüsü gölün üstünde uçarken donmuştu. Havuzun az uzağında kuşlara havlayan bir köpek gözlerinin önünde donuverdi aniden.

Tajirika ile Vinjinia derhal tabanları yağladılar ve eve varana dek bir kez olsun dönüp arkalarına bakmadılar. Vadi tabanı sanki altı boşlukmuş gibi sallanırdı eskiden. Ne olmuştu da sular yüzeye çıkmıştı? Peki ya canlıların hapsolan devinimlerine ne demeliydi?

Her şeyin normale döndüğünü umarak ertesi gün yeniden gittiler oraya. Değişen bir şey olmadığı gibi, kuşlara ilaveten, şimdi bir de arılar ve kelebekler donmuşlardı uçarken. Yüzeyde ise ördekler ve tavuklar, bir tavuğun üzerine çıkmaya çalışan bir horoz da dahil, topu birden hareket halindeyken donmuşlardı. İki antilop da öyle, biri havada, ötekiyse zıplamak üzereyken.

Gizemi çözmeye çalışmaktan vazgeçtiler. Gaciru ve Gacigua tatil için eve geldiklerinde, Tajirika ile Vinjinia onları vadinin yakınına gitmekten de orası hakkında konuşmaktan da men ediyorlardı, bu yasağı, çocukları vadideki bir havuza çekip sonra da yutan cin hikâyeleri ile destekliyorlardı. Ancak Gaciru ile Gacigua, bu hikâyeleri fıs fıs arkadaşlarına aktarınca, hikâyeler en sonunda ebeveynlerinin kulaklarına ulaştı, onlar da çocuklarını bölgeden uzak durmaları konusunda sert bir dille uyardılar.

Ebeveynler kulaktan dolma bu korkutucu hikâyeye kendilerinden de bir şeyler kattılar: Havuz, yüzeyine dokunan ya da üzerinde uçan her canlıyı taşa çeviren bir göle dönüşmüştü. Kimileri, doğrudan göle ya da bulunduğu yöne bakmanın bile insanı taşa dönüştürebildiğini eklemişler, bu da insanların bakışlarını gölün bulunduğu varsayılan yöne çevirmeden yürümelerine yol açmıştı. Göle dair bir sessizlik hâsıl olmuştu böylece.

Ancak Tajirika ve Vinjinia, ışığa koşan pervaneler misali göle çekilmekteydiler. Orayı bilhassa akşamları görebilecekleri bir nokta bulmuşlardı çünkü ışık, hareketsiz nesnelerin üzerine vurdu-

ğunda güneşin yoğunluğuna ve açısına bağlı olarak her şey çarpıcı biçimde renk değiştiriyordu.

Tajirika ile Vinjinia bu manzaraya Tutuklu Devinimler Müzesi adını vermişlerdi.

7

Tutuklu Devinimler Müzesi'ne karşı, her zamanki yerlerinde oturdukları bir sırada, durup dururken kadınların törensel danslarına nasıl onur konuğu olduğunu sordu Tajirika, yalan söylememesi konusunda da uyardı onu çünkü eğlence fotoğraflarını kendi gözleriyle görmüştü. Kendisi hiçbirini görmemiş olsa da basında çıkan resimleri kastettiğini sandı Vinjinia. Kargalar Büyücüsü'ne yaptığı ziyarete değinmeden, Tajirika'yı beyhude biçimde arayışını, en sonunda da Kaniuru'nun ofisinin resmi açılışında, Sikiokuu'nun karşısına çıkma kararı aldığını anlattı. Daha önce hiç karşılaşmadığı bu kadın dansçılar Sikiokuu'yu açıklama yapmaya zorlamışlardı. Ancak kendisinin onları tanıyıp tanımamasının bir önemi yoktu gerçekte, tüm bilmesi gereken o kadın dansçılar olmasa asla sağ olarak bulunamayacağıydı.

Sıra Tajirika'daydı, o da Kargalar Büyücüsü ile karşılaştığı, tüm kampı bir kova bokla ele geçirdiği, dostu ve velinimeti Machokali'ye ihanet ederek özgürlüğü için pazarlık ettiği kısımları es geçti. Bunların yerine, kendisini tutuklayanlara nasıl kafa tuttuğunu ve kendisine yaptıkları kötü muameleleri Hükümdar'a bildirmekle onları tehdit ettiğini anlattı. İşte o zaman görevliler, onu aslında karısı bölücü, dişi unsurlara bulaştığı için tutuklamış olduklarını söylemiş, kanıt olarak da Vinjinia'nın kadın dansçıların önünde otururken çekilmiş fotoğraflarını göstermişlerdi.

Tajirika, Vinjinia'nın yüzündeki şok ifadesini görünce resimler hakkında hiçbir şey bilmediğine kanaat getirdi. Orada kameralı insanların olduğunu inkâr etmedi Vinjinia ama onları gazeteci zannetmişti. Hem neden gazeteciler onun ve dansçıların resimlerini çekip de aynı karedeki Sikiokuu ile Kaniuru'nun görüntülerini silsinlerdi ki hem de onlar törenin en önde gelen isimleriyken?

"Görünenden fazlası var bence" dedi Vinjinia başını iki yana sallayarak.

Sözleri Tajirika'yı suskunluğa sevk etti. Demek bu yüzden resimler hakkında Vinjinia ile konuşmasını istememişti Sikiokuu. Demek bunun için karısını dövmesini yasaklamıştı. Tajirika, Vinjinia'ya dayak atmak için izin isterken, Sikiokuu'nun telefonu nasıl kapamış olduğunu anımsamıştı şimdi. Duyduğu öfke kaçırılmış olmasını arka plana itiverdi.

"Bakan Sikiokuu ile görüşüp, bir daha asla benimle oyun oynayamayacağını öğreteceğim ona" dedi Tajirika en sonunda.

Ne tür bir intikam alacağını bulamadı. Sikiokuu'nun işini bitirmeleri için kiralık katiller bile tutmayı düşündü ama onları nasıl bulacağına dair en ufak bir fikri bile yoktu. Ayrıca riskliydi bu ve ayarlaması vakit alırdı, o, öcünü derhal almak istiyordu. Bir eylem planına karar verememiş olmak, Sikiokuu'nun yalanlarının canını daha çok acıtmasına sebep oluyordu. Neden kendisine yalan söylemişti ki? Machokali'ye karşı işbirliği yapsın diye...

Ansızın ne yapacağını buldu. Machokali'ye karşı komplo kurulmasına yanaşmayacaktı. Sikiokuu'yu aramak üzere ofise geçti.

8

Sikiokuu, Tajirika'nın hattın öteki ucunda nefes alıp verişinden bir şeylerin fena halde ters gittiğini anlamıştı. "Sorun nedir?" diye sordu.

"Sorun nedir?" diye yineledi Sikiokuu.

Tam Machokali meselesinde artık işbirliği yapmayacağını söylemek üzereydi ki sahte bir itirafın üzerine çoktan imzayı basmış olduğunu hatırladı Tajirika. Sikiokuu açıkça köşeye sıkıştırmıştı onu, boyun eğmesini sağlamak için de güzelce sıkıp suyunu çıkarmaya hazırlanıyordu. Bu kâbustan uyanmanın bir yolu yok muydu?

"Kaniuru ile birlikte gösterinin yıldızları olduğunuzu söyleyecek cesaretin bile mi yok?" dedi, ses tonuna mümkün olduğunca sertlik ve küçümseme katmaya çalışmıştı.

İlkten Tajirika'nın neden söz ettiğini anlamadı Sikiokuu.

Sataşmalara aldırış etmeyerek, "Karını mı dövdün?" diye sordu doğrudan.

Tajirika duraksadı, evinde yaşananları nereden bildiğini merak ediyordu. Yoksa evin etrafını takibe mi almışlardı? Yoksa Sikiokuu,

Vinjinia ve şerefini on paralık eden kadınlarla işbirliği içinde miydi? Vinjinia'nın güvenliği ile neden o kadar ilgili olduklarını bile açıklayabilirdi bu. Şimdi düşününce, o güne dek yalnızca Sikiokuu ile şu kadınların karısını dövmemesini istemiş olduklarını fark etti.

"Erkek ol da emrini yerine getirmeleri için üzerime kadınları göndermek yerine benimle açık açık dövüş. Düelloya hazırım Sayın Yalancılık ve Ödleklik Bakanı."

"Kadınlar mı? Hangi kadınlar?" diye sordu Sikiokuu.

"Eminim haklarında hiçbir şey bilmiyorsundur. Eminim beni kaçırmaları için onları sen göndermemişsindir. Sikiokuu, gerçekten muhteşemsin. Seni suçüstü yakalamışım, senin elinden gelen tek şeyse inkâr etmek."

*"Please hold yourself together"** dedi Sikiokuu İngilizce olarak, kafası adamakıllı karışmıştı çünkü Tajirika'nın neden bahsettiğini gerçekten de bilmiyordu. "Dinle beni. Neden söz ettiğine dair en ufak bir fikrim yok. Hakikat bu. Sen ve ben birlikte çalışıyoruz, unuttun mu? Polise sana eziyet etmemeleri için özellikle talimat verdim. Şayet evde ya da işyerinde birisi canını sıktıysa emirlerime itaat etmiyor demektir, bu konuda gereken yapılacaktır. *Sen bu hükümet için çok önemli birisin*, Bay Tajirika. Bu sebeple ya kısaca anlat ya da hiç acele etme. Sözümden şüphe etmene yol açacak ne oldu?"

Sikiokuu bir nebze yatıştırmayı başardı Tajirika'yı. Yaşananların değiştirilmiş bir versiyonunu anlattı Sikiokuu'ya. Karısına attığı insafsız ve gaddarca dayağı yüze atılan tek bir fiskeye indirgedi. Kadın saldırganların sayısı ondan yirmi beşe çıkarken, tek bir pala dokuz tabancaya dönüşmüştü.

Sikiokuu'nun içinden gülmek geldi ama bir yandan da bu kadınların kim olduklarını merak ediyordu. Halk mahkemesi olduklarını ileri sürmeye bile cüret edebilmişlerdi! Ve silahlılardı üstelik!

"Bay Tajirika karına dayak atmanı açıkça yasaklamış olduğumu hatırlatmama gerek yok. Sonuçlarını görüyorsun işte. Tam anlamıyla yeni bir mesele ortaya çıktı şimdi ama üstesinden gelmek için elimizden geleni yapacağız. Yaşamına, olağandışı herhangi bir şey olmamış gibi devam etmeni istiyorum senden. Hükümet konuyu el altından araştıracak, işin iç yüzünü öğrenene dek rahat

* (İng.) Lütfen kendine hâkim ol. (ç.n.)

etmeyeceğiz. İncelemenin seçme birkaç kişi tarafından yürütüleceğine söz veriyorum. Kocaların karılarını yola getirme haklarını kaybettiği bir dünyayı düşünemiyorum bile! Senden bir isteğim daha olacak. Lütfen bu konuyla ilgili benimle konuştuğunu Vinjinia bilmesin. Kadınların sana yaptıklarını da başka hiç kimseye anlatma. Bu tip bir şeyin tüm ülkeye yayılmasını istemeyiz. Her şey normale dönene kadar şu dayak işini ertelemeni tavsiye ederim sana yine de."

"Teşekkür ederim Bay Sikiokuu" dedi Tajirika, küfürler ve tehditler savurmak yerine minnetini dile getirince kendi kendisine hayret etti. "Kadın doğasının anlaşılmaz olduğunu söyleyenler doğru söylemiş. Çok duygusallar. Karım bile. Ona yeniden güvenebileceğimi hiç sanmıyorum. Bu günden itibaren şu Fransız dostunuz Descartes gibi olacağım. Doğruyu söylemek gerekirse, gözlerimle gördüğüm şeyleri gerçekten gördüm mü bundan bile kuşku duymaya başlıyorum. Gerçek ve hayal birbirine karışıyor."

"Lütfen Bay Tajirika." Sikiokuu, işadamı olacak bu serseme Fransız'dan söz etmiş olduğuna dövünüyordu. "Şu Fransız'ı unut artık. Uzun yıllar önce öldüğünü söyledim sana ve gerçek bu."

Tajirika Sikiokuu'nun ağzı sıkı olma konusundaki endişesine hak verdi. İncelemenin seçme birkaç kişi tarafından yürütüleceği konusunda verdiği söz de hoşuna gitmişti.

Böylece, telefon görüşmesinin ardından kendini çok daha iyi hissediyordu, kadınlar, Sikiokuu ve Kaniuru itibarını iki paralık etmeden önce olduğu gibi neşeliydi şimdi. Güzel günler çok yakındaydı yine, Tajirika'nın içinden şarkılar söylemek geliyordu.

9

Tajirika'nın serbest bırakılması Kaniuru'nun hoşuna gitmemişti, hele ki bunun Araştırma Komisyonu'nun başkanı olan kendisine danışılmadan yapılmış olması daha da fenaydı. Tajirika'nın Sikiokuu ile ittifak halinde olması keyfini kaçırmıştı çünkü bu durum Cennete Yürüyüş'ün başkanlığını tam anlamıyla üstlenebilme çabasında gerekli olan bakan desteğinden mahrum ediyordu onu. O makam, ter dökmeden elde edeceği kişisel servetin kesintiye uğramadan çoğalmasının anahtarıydı. Şayet bugünlerde işadamları güven ve umuda dayanarak ona büyük paralar verme-

ye hazır iseler, Hükümdar, inşaatı fiilen başlatacak bolca krediyle döndüğünde, muazzam bir servetin sahibi olacak demekti. Tajirika'nın hapisten çıkmasıyla çorbasına sinek kaçmış gibi hissediyordu. Bunun dışında, işleri yolunda gidiyordu, yaşamının ve malının güvencede olduğuna inanıyordu.

Koruma büyüsü ve paranın ikna gücü sayesinde Nyawira'nın bile günün birinde kendisine döneceğini düşünüyordu. Tıpkı Hükümdar'ın öteki çömezleri gibi, paranın her şeyi ve herkesi satın alabileceğine inanıyordu. Nyawira para için siyasi görüşlerini değiştiren ne ilk ne de son kişi olacaktı kuşkusuz.

Paraya ilgi göstermeyen tek kişi Jane Kanyori idi. Tüm banka işlerinde kendisine yardım ediyor ancak ara sıra çıktıkları, karalahana ve ızgara keçi eti yedikleri öğle yemeklerinin dışında başka bir şey istemiyordu. Para konularındaki saflığıyla ideal kızdı doğrusu. İlkten bir muamma gibi gelmişti bu Kaniuru'ya ancak sonra durumu kavradı. Etrafı mütemadiyen kucak dolusu parayla çevrili olunca değerine kayıtsız kalmıştı, tıpkı bir aşçının gün boyu kokusunu aldığı yemekler karşısında iştahının kapanması gibi. Elbette ki Kaniuru böyle olmasından hoşnuttu.

Böylece, Jane Kanyori'nin bedava hizmetleri ile Kargalar Büyücüsü'nün bedava koruma büyüsü arasında, Aburirya'nın nazik siyasetinde yapacağı manevraları tasarlarken kendisini güvende hissediyordu.

Sikiokuu'nun, Kargalar Büyücüsü'nün hizmetlerinden yararlanması konusunda kendisine vermiş olduğu tavsiyelere ne kadar uyduğunu, büyücüyü çağırtıp çağırtmadığını ya da bir gece vakti, kılık değiştirerek mabedine gidip gitmediğini bilmiyordu. Çok da fark etmiyordu Kaniuru için. O, üzerine düşeni yapmıştı. Kalanı Sikiokuu'nun bileceği işti, büyücülük ve sihir mevzularına çok fazla dahil olmadığı için hoşnuttu Kaniuru. Bir büyücüye ondan koruma büyücüsü alacak kadar yakın olmakta bir sorun yoktu, ancak ona fazla yakın olmak iyi değildi çünkü insan büyücünün ne zaman kendi aleyhine döneceğini asla kestiremezdi.

Hükümdar dönmeden evvel Kaniuru'yu bekleyen en mühim iş, Kuyruk Çılgınlığını Araştırma Komisyonu'nun çalışmalarını tamamlayıp, bulguları kâğıda dökmekti. Tajirika'nın itirafları raporun temelini oluşturuyordu, bu da Sikiokuu'nun planlarına uygun olmak zorunda olduğundan bu görevi hiç kafaya takmıyordu.

Ancak Tajirika'nın salınmış olması içini kemirip duruyordu. Tüm yetkileriyle yeniden başkanlığa gelebilirdi. İçi dolu zarfları almaya ve onları sadık Jane Kanyori'nin yardımıyla güvenle ve akıllıca bankaya yatırmaya devam etse de zihnini devamlı olarak, Tajirika'yı oyuna getirip ahmakça bir şeyin içine çekme ve böylelikle uzlaşmaya mecbur etme düşüncesi meşgul ediyordu.

Telefon çaldığında muhtelif senaryolar üzerinde düşünmekle meşguldü. Arayan Sikiokuu idi, neden bu kadar erken bir saatte arıyordu ki?

"Kadınlar mı? Hangi kadınlar? Tajirika'yı mı dövmüşler?" diye sordu Kaniuru, gülmekten yerlere yatmıştı, doğru düzgün cümle kuramaz haldeydi. "Üzerine mi oturmuşlar? Neyin peşindelermiş?"

Kaniuru'nun kahkaha tufanı, Sikiokuu'nun kadın çetesini araştırmasını söylemesiyle katıksız bir keyif nidasına dönüştü.

10

Aburiryalı kadınların kocalarına karşı ayaklandıklarına dair söylentilerin kökeni Kaniuru'nun araştırmalarına dayanıyordu, bu söylentiler ülkenin dört bir yanına yayılmıştı sonraları. Kaniuru, soruşturmayı gizlice yürütmesi yönünde talimat almış olmasına rağmen, bu skandalın Tajirika'nın itibarını ve erkekliğini iki paralık etmek için kesinlikle gereksinim duyduğu şey olduğuna karar vermişti. Tajirika'nın birkaç kadın tarafından saldırıya uğradığını, kadınların pantolonunu indirtip ardından kaba etlerini bir güzel kırbaçladıklarını bir iki kişiye çıtlatarak koyuldu işe. Bu da yerini dedikodulara bıraktı ancak Kaniuru'nun beklentisinin aksine, Tajirika'nın adı pek geçmiyordu, koca dayağının yerini kadın dayağının aldığı pek çok ürkütücü hikâyede herhangi bir erkeğin adına rastlamak mümkündü.

Kaniuru adeta kendi şeytani girişiminin kazandığı başarının kurbanı olmuştu çünkü daha sonra, dedikodu dalgasına son vermek üzere araştırmayı kararlılıkla sürdürmesi yönünde acil talimatlar aldı. Ulusal bir cinsiyet savaşı, yerleşik aile değerlerine ciddi bir tehdit oluşturmaktaydı.

Kimdi bu kadınlar? Halk mahkemesinin kadınları, kadın dansçılar ve Halkın Sesi Hareketi arasında nasıl bir bağlantı vardı? Bir

süre makamının açılış törenini onurlandırmaya gelen kadın dansçılar üzerinde durdu.

Törenden sonra, kendilerine bir otobüs filosu alma sözünü gerçekleştirmesi için gelmelerini beklemişti ama gelen giden olmamıştı. Azıcık hüsrana uğramıştı çünkü onlara söylemek istediği birkaç şey vardı. Dansçıların Vinjinia'nın lehine hareket etmiş olduklarını anımsadı. Neyin peşindeydiler? Vinjinia'nın bu işle ne gibi bir ilgisi vardı?

Onu ofisine çağırsa mıydı çağırmasa mıydı? Ancak ister ofisine çağırsın, ister görmeye gitsin, Vinjinia kesin kocasına anlattığı hikâyenin aynısını anlatırdı. Tajirika'yı yeniden mi çağırtmalıydı yoksa? Şüphesiz Vinjinia'nın aktardıklarını tekrarlardı. Hem neden onunla işbirliği yapacaktı ki? Ayrıca Sikiokuu, Tajirika'ları gereksiz yere rahatsız etmemesini açık açık söylemişti ona. Neticede bakan, araştırmayı yürütmesi için polis yerine kendisini tercih etmişti çünkü bu işin hızla halledilmesini istiyordu, Kaniuru'nun raporu resmi bir belgeye dönüşmeden önce kendisi görmek istiyordu. Bu yeni bir şey değildi. Sikiokuu daima bencilce kendisini düşünürdü. Ama yine de Kaniuru, Vinjinia'nın bu araştırma açısından gerekli olduğundan bal gibi emindi, bu yüzden ona ulaşmak zorundaydı.

Tajirika'yı taciz eden kadınlar çetesinin ayrıntılarına odaklandı. Onu Mars Café'ye doğru ilerlerken pusuya düşürmüşlerdi. Bekleyen bir minibüse atıp gözlerini bağlamışlar ve bilinmeyen bir yere götürmüşlerdi, bunların tamamı güpegündüz olmuştu. Aniden bir şeyin farkına vardı. Keyfinden ıslık çalıyordu. Kadınların izinden gidecekti, bu, Sikiokuu'nun Tajirika'ları sıkboğaz etmemesi yönünde verdiği emirlere harfiyen uymamak anlamına gelse bile.

11

Vinjinia, kocasıyla arasında bir yakınlaşma yaşandığı günden beri, yaşamlarında yeni bir başlangıç olması için dualar etmiş, ümitler beslemişti. İlişkilerinin olması gereken noktaya döneceğine inandığı yoktu ama konuşmaya başlamış olmaları bile iyileşmeye giden yolda ilk adımdı.

Hayattan çok fazla şey istemiyordu. Tanrı korkusu olan, kiliseye giden bir aile, siyasete ve yurttaşlık meselelerine bulaşmayan

bir koca, üniversite öğrenimi görmüş, sağlam işleri olan çocuklar, bir ev, bir çiftlik ve iki araba. Tajirika ve kendisi ilkokulda öğretmenlik yaparlarken hayalleri buydu.

Diplomalı öğretmen olarak, Vinjinia Tajirika'dan daha fazla iş güvencesine sahipti. Tajirika çoğun zaman vekil öğretmendi, çalışması doğum iznine ayrılan kadın öğretmenlere bağlıydı. Evlenmiş, kız olan ilk çocuklarının adını Nyawira koymayı düşünmüşlerdi, ancak sonra buna karşı çıktılar çünkü Nyawira "iş" anlamına geliyordu, çocuklarını sembolik bile olsa bir emekçinin yaşamına mahkûm etmek istemiyorlardı. Bunun yerine ona, perişan bir gelire sahip öğretmenler olarak, kendilerinin sahip olduğundan daha iyi bir yaşam serüvenine duydukları umudu simgelemesi için Ng'endo adını verdiler.

Tüm bunlar sömürge dönemindeydi, banka kredilerine konmuş ırk engelinin gevşetildiği ve Aburiryalı siyahlar için de daha fazla iş imkânının doğduğu bağımsızlık sonrasına kadar yaşamları değişmedi. Tajirika, mobilya ve ev eşyaları satarak yeni bir kariyere adım attı. Marangoz değildi ama Tanrı vergisi tatlı bir dili vardı. Önce çeşitli ürünler için sipariş alır, sonra marangozlarla anlaşırdı, çok geçmeden atölyesi ve ücretli marangozları olan oldukça büyük bir mağazanın sahibi oldu. Sonraları bir çiftlik satın aldıklarında, Vinjinia öğretmenliği bırakarak evin ve çiftliğin tam zamanlı müdürü oldu. Ne zaman talihleri iyi yönde dönecek olsa o günleri hatırlardı Vinjinia: Titus Tajirika ismi kehanetin gerçekleşeceğine işaret ediyordu. Ancak servetleri arttıkça, keyifleri de kaçmaya başladı çünkü aile içi şiddete yol açan geçimsizlik de eksik olmamaya başlamıştı.

Keşke kısa süre önce yaşadıkları heyecan sırasındaki yakınlıkları evdeki başka uğraşlarda da ortaya çıksa diye iç çekti Vinjinia, bu ihtimal en sevdiği şarkılardan birini söylemeye sevk etti onu:

Karanlığın ardından geldi ışık
Canlılık kattı her şeye
Kalbim sabırla beklemekte
Aşkın yaşamıma hükmetmesini

Evinin dışındaki tarladaydı, akşam yemeği için yeşil mısır topluyordu, bahçe kapısına kadar şarkıya devam etti.

Günbatımından sonraki akşam saatleriydi, her şeye huzur hâkimdi. Birden, yaklaştıklarını görmediği kişilerce yakalanıp, bir aracın içine sürüklendi ve ardından araç hızla oradan uzaklaştı. Her şey öylesine ani gelişmişti ki çığlık atacak vakit bile bulamamıştı. Topladığı yeşil mısırları içine koyduğu hasır çantayı yere düşürdüğünü bile fark etmemişti.

12

Kendisini, leş gibi alkol kokan iki adamın arasında oturur halde buldu. Aracın arka kısmı karanlıktı, içinde kaç kişi olduğunu söyleyemezdi. Tajirika gibi o da adamların fidye beklentisiyle kendisini kaçıran adi suçlular olduklarını sandı. Ama ya kocası fidye ödemeye yanaşmazsa? Ya da intikam almak için bu işi kendisi tezgâhladıysa?

Aburirya'da eş cinayetlerine dair pekçok hikâye anlatılırdı. Karılarının ölümünü planlayıp, sonra da katili ele geçirene dek peşini bırakmayacağını iddia ederek timsah gözyaşları döken kocalar, kocaları içerideyken evi ateşe verip, ufak tefek yanıklarla canlarını kıl payı kurtarmayı başarmışlar süsü veren kadınlar. Tajirika katil tutup, kendisini sosuza dek susturmayı mı kafasına koymuştu? Belki de tüm bu olanlar bir rüya, bir kâbustu ve uyandığında her şey normale dönecekti. Ancak bir rüya değildi bu ve Vinjinia her an tecavüze uğrayabileceği düşüncesiyle dehşete kapılmıştı. Titreyen bir sesle, "nereye götürüyorsunuz beni?", diye sordu.

Kaniuru, şoförün yanındaki yolcu koltuğundan, "Bayan Tajirika" diye yanıt verdi. "Adım John Kaniuru. Bunun ilk karşılaşmamız olduğunu sanmıyorum. Şayet unuttuysanız hatırlatayım. Cennete Yürüyüş projesinde kocanızın vekiliyim ben. Ofisimizin açılışına teşrif etmiştiniz. Aynı zamanda Kuyruk Çılgınlığını Araştırma Komisyonu'nun da başkanıyım. Daha da önemlisi, Yüce Hükümdar'ımızın bölge gençlik kolları lideriyim. Tüm bunları, hayatınızın, bana gerçeği anlatıp anlatmamanıza bağlı olarak benim ellerimde olduğunu bilmeniz ve anlamanız için size anlatıyorum. Eve, çocuklara yemek yapmaya mı gideceksiniz, yoksa Kızıl Irmak'ta timsahlara yem mi olacaksınız, buna ancak siz karar verebilirsiniz."

"Genç adam, neden yapıyorsunuz bunu bana? Size nasıl bir kötülük yaptım? Yoksa kocam sizi çok zorladı da acısını benden çıkarmaya mı karar verdiniz? Kendinizden utanmalısınız."

"Kocanız mı? O kadar çabuk sevinmesin. Onunla işim henüz bitmedi. Ancak bugün, daha doğrusu bu gece, kocanızın peşinde değiliz. Aslında kocanızla benim aynı tarafta olduğumuzda söylenebilir. Bize şu düşüp kalktığınız kadınlardan bahsetmenizi istiyoruz, erkekleri yıldırma harekâtına girişen kadınlardan. Şu dansçılar ve jüri üyeleri, nereden tanıyorsunuz onları?"

Kaniuru'nun Tajirika ile birlikte çalıştıkları yolundaki iması canını acıtmış olsa da hiç duraksamadan, "Tanımıyorum" dedi Vinjinia. Kocası sırf onu mahvetmek için kendi düşmanıyla nasıl birlik olabilmişti?

"Pekâlâ. Kaderini belirlemiş oldun. Bütün Aburirya'da bu gece nerede olduğunu bilen bir Allah'ın kulu yok. Şoför, yola devam. Sen de duydun. Bu kadın Kızıl Irmak'ın timsahlarına yem olmayı seçti."

Araba hızlandı. Yaklaşık bir saat sonra durdu, üç adam Vinjinia'yı aracın arkasından zor kullanarak indirdi. Çalılıklar arasındaydılar, mehtaba rağmen etraf biraz karanlıktı. Adamlar Vinjinia'yı nehre doğru boş bir alana sürüklediler, Kaniuru ile şoför peşlerinden gidiyorlardı. Orada, nehrin kıyısında, ayın parlak ışığı altında, kamışların arasından çirkin başlarını çıkaran birkaç timsah gördü Vinjinia. O güne dek çilekeşler gibi yaşayıp, sesini bile pek yükseltmemiş olan Vinjinia, öylesine şiddetli ve yüksek bir sesle bağırmaya başlamıştı ki bir an başının çatlayacağını sandı. Ancak karşılık olarak kendi sesinin yankısından başka bir şey duymayınca dehşete kapıldı. "Kimse duyamaz" dedi Kaniuru, bir iki adım gerisinde duruyordu şimdi. "Bu nehri bilir misiniz? Adına Kızıl Irmak derler çünkü bu timsahlar, Hükümdar'a karşı aptalca işlere girişenlerin kanına baylırlar. Kocanız sizi Aburirya'nın Anası yapma sözü verecek kadar ahmakça davranmış olabilir mi? Tajirika ve bir hükümeti devirmek ha? Sizi kandırıyor. İçinde burada gördüğünüz timsahlar gibi timsahların olduğunu bildiği nehre taş bile atamaz o. Bu timsahlar çok açlar çünkü, doğruyu söylemek gerekirse, Hükümdar Amerika'ya gittiğinden beri insan etinden mahrum kaldılar."

Bunun nedeni kullandığı sözcükler miydi, ses tonu muydu, yoksa her ikisi birden miydi bilmiyordu ama Vinjinia hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştı: Kaniuru onu sadece korkutmaya çalışmıyordu, söylediğinde ciddiydi, onu timsahlara atmaya can atıyor bile olabilirdi. Bu delilikten nasıl kurtaracaktı yakasını? Ölümün kesinliğiyle, tüm varlığını ele geçiren korku, içinde bulunduğu kötü vaziyetin farkına varmasını sağlamıştı. Kendisini bu canilerden kurtarmak istiyorsa, çok hızlı düşünmek ve kendisine vakit kazandıracak herhangi bir çare bulmak zorundaydı. Çığlık atmayı kesti. Çabucak dua etti, sinirlerini yatıştırması için Tanrı'dan yardım diledi ve kendisini Kargalar Büyücüsü'nün kurtaracağına hükmetti.

"Kafam karıştı biraz. Bana iki kadın grubunu sordunuz, dansçılar ve jüri üyeleri."

"Evet, doğru."

"İşin aslı şu ki dansçılar kimdi hiçbir fikrim yok. Açılış törenine Bakan Sikiokuu'yu görmeye gitmiştim. Ofislerin dışındaki yerleşkede rastladım onlara ve tören için orada bulunduklarını sandım."

"Evet, onları ben davet etmiştim" dedi Kaniuru, kendisine ihanet etmiş olduklarının üzerinde durmak istemez gibiydi. "Ya kocanızı döven kadınlar?"

"Onlar hakkında ne bilmek istiyorsunuz?" diye sordu Vinjinia, sesi işbirliğine hazırmışcasına sakin çıkmıştı.

"Kim olduklarını, nerede yaşadıklarını ve onlarla ne gibi bir bağlantınız olduğunu."

"Onları tanımıyorum."

"Şaka yapıyor olmalısınız."

"Onlar gerçek değil" dedi Vinjinia pat diye.

"Ne demek istiyorsunuz? Nasıl gerçek değiller?"

"Yalnızca gölge onlar. Zahiri. Kargalar Büyücüsü'nün aynasının içinde varlar sadece."

13

Tajirika karısının bu kadar geç saate kadar dışarıda nasıl kalabildiğini anlayamıyordu, özellikle de şimdi, tam da yaşamlarını yeniden yoluna koymaya çalıştıkları sırada. Evdeki çalışanlar dı-

şarıya, mısır tarlasına giderken gördüklerini söylediler onu ama döndüğünü gören olmamıştı. Arabasının hâlâ garajda olması uzağa gitmiş olamayacağını gösteriyordu. Ancak geceyarısı olup da hâlâ ortaya çıkmayınca Tajirika meraklandı: Yoksa Gözyaşı Gölü'nde mahsur kalıp, Tutuklu Devinimler Müzesi'nin bir parçası haline mi gelmişti? Yataktan fırlayıp onu aramaya çıktı.

Gölden birkaç adım ötede duruyordu. Gölün üzerine ay ışığı vuruyor, yüzeyini gümüşrengi bir parıltıyla kaplıyordu. Bakışlarını kuşlara, kediye, köpeğe, antiloplara, kelebeklere çevirdi, hepsi hareket halindeyken donakalmışlardı, aralarında herhangi bir insan figürüne rastlamayınca rahatladı. Eve dönmeye karar verdi. Bahçe kapısında durdu. Kalbi küt küt atıyordu. Yerde içi yeşil mısır dolu hasır bir çanta durmaktaydı, birkaç koçan da otların üzerine savrulmuştu.

Vinjinia gelip de buraya boşaltmak için mısır toplamaya gitmiş olamazdı herhalde. Yoksa bir hayvan saldırmış sonra da sürükleyerek götürmüş müydü onu? Ancak etrafta bir boğuşma belirtisi yoktu. Belki de cinayete kurban gitmişti. Son günlerde suçlular öylesine cüretkâr bir hale gelmişlerdi ki evlere fütursuzca baskınlar yapıyorlardı; elektrikli çitlere, üstü kırık camlarla kaplı yüksek duvarlara, özel eğitimli köpekleri olan güvenlik görevlilerine ve hatta son model elektronik gözetim cihazlarına rağmen hiçbir ev gerçek anlamda güvende değildi.

Sonra Bakan Sikiokuu ile son görüşmelerini anımsadı. Belki de Sikiokuu'nun adamları yeniden gelmişlerdi? Öte yandan, Sikiokuu kadınlar mevzusuyla ilgili herhangi bir soruşturmanın sessiz sedasız yürütüleceğine dair söz vermemiş miydi? Vinjinia'yı gözaltına almak şöyle dursun, sorgulama ihtimalinden bile bahsetmemişlerdi, şayet böyle bir şeye kalkıştılarsa, bu kez ne diyeceğini gayet iyi biliyordu: Çekin ellerinizi karımın üzerinden!

Yeniden konuşmaya başladıklarından beri Vinjinia'ya karşı olan hisleri canlanmıştı. Hükümeti, kendisini gözaltında tuttuklarını itirafa zorlamak için gösterdiği çabalar sebebiyle ona gerçekten minnettardı. Ancak bu, halk mahkemesinin kadınlarına ve penisini işaret eden ışıltılı palaya karşı duyduğu korkuyla karışık bir minnettarlıktı.

Erkenden çıktı yataktan, yeni arkadaşı Sikiokuu'yu aramak üzere telefona uzandı ama cevap veren olmadı. Sonra saatine

baktı ve saatin daha yedi bile olmadığını fark etti, bakan gelmemiş olabilirdi. Ofisine geçip oradan aramaya karar verdi, ofise vardığında saatin sekize yaklaşacağını ve bakanın işte olacağını umuyordu. Kapıdaki hasır sepet dik dik kendisine bakıyordu. Vinjinia'nın ortadan kayboluşunu kadınlara nasıl açıklarım diye düşündü.

Bunu düşünürken Vinjinia'nın kendisine doğru gelmekte olduğunu gördü. Bir bakışta zor ve tehlikeli bir gece geçirdiğini anladı.

Endişeyle "Ne oldu sana?" diye sordu. Vinjinia içgüdüsel olarak kocasının ses tonunda riyakârlık olmadığını anlamıştı.

Dünyanın tüm yükü omuzlarına binmişcesine olduğu yere yığıldı. Tajirika onu kaldırıp içeri geçirdi ve yatağa götürdü. Vinjinia tek kelime etmeden yatağın ucunda oturuyordu. Tajirika kendisine kızgın olduğunu sanıp meramını anlatmaya girişti.

"Nerelerde olduğunu bilmiyorum ya da başına neler geldiğini. Ama her ne olduysa, geri döndüğün ve hayatta olduğun için çok mutluyum. Neredeyse hiç uyumadım. Seni nasıl arayacağımı, nereden başlamak gerektiğini planlamak üzere ofise gitmek üzereydim ben de. Bakan Sikiokuu'ya da ulaşmaya çalıştım ama telefonu açan olmadı."

"Sikiokuu'yu karıştırma bu işe" dedi Vinjinia. "Hepsi Kaniuru'nun başının altından çıkıyor."

"John Kaniuru'nun mu?" diye sordu Tajirika, içinden onu parça parça etmek geliyordu. Kaniuru, işlerine burnunu sokma konusunda çok ileri gitmişti. İşini ele geçirmekle kalmamış, celbe uymadığı için onu tutuklatıp işkence ettirmişti bir de. Aynı Kaniuru şimdi de karısına el sürmeye cüret etmişti. "Buna bir son vermeli. İki cambaz bir ipte oynamaz" dedi hiddetle, gözlerinde yaşlar vardı.

"Vaktini onun gibilere harcamaya değmez. Ne hali varsa görsün! Dövmedi beni, tecavüz de etmedi. Ellerinden kurtulmayı başardım."

Vinjinia ona her şeyi anlattı, kaçırılışından, az kalsın Kızıl Irmak'ta timsahlara yem olacağına kadar.

Tajirika, Kaniuru'nun sorgusunun mahiyetini öğrenince, Sikiokuu'nun emriyle hareket ettiğini derhal anladı. Kendisini döven kadınlar hakkında yürütülen tahkikatın bir parçası olduğu için utanmıştı çünkü dolaylı da olsa, karısının kaçırılmasından kendisini sorumlu hissediyordu artık. Dilini tuttu ve suç ortaklı-

ğını açığa vuracak herhangi bir şey demedi. Sikiokuu ile yaptığı telefon konuşmasına dair tek kelime etmemiş olduğuna memnundu. Yine de öfkesini ve hayalkırıklığını dizginlemekte güçlük çekiyordu. Neden Sikiokuu polisin alanına giren bir görevi Kaniuru'ya vermişti?

"Kaçmayı nasıl başardın?" diye sordu.

"Kargalar Büyücüsü sayesinde! İhtiyaç duyduğum anda aklıma geldi" dedi Vinjinia ancak yardım istemek için mabede gitmiş olduğunu Kaniuru'ya söylediğinden bahsetmedi. Kargalar Büyücüsü ile yüz yüze gelmiş olduğunu Tajirika'nın bilmesini istemiyordu hâlâ.

Hikâyesi sona erdiğinde, Tajirika gülmekten bayılıyordu. Kasıklarına ağrılar girene dek güldü.

"Onlara ciddi bir ifadeyle o kadınların gerçekte var olmadıklarını, salt gölgeden ibaret birer hayal ürünü olduklarını mı söyledin yani? Ve onlar da sana inandılar? Kaniuru'nun beyni sulanmış olmalı!" dedi Tajirika, kadınların üzerine oturmalarını, ne kadar ağır olduklarını, nasıl caka sattıklarını, içlerinden birinin elindeki palayı sallayıp durduğunu ve en sonunda kendisini nasıl dövdüklerini anımsamıştı. Şen kahkahalara boğuldu yeniden.

"Neden gülüyorsun bu kadar? Denize düşen yılana sarılır."

Kahkahalar arasında, "Oh, büyücüyü sorguya çekmek üzere bir an önce mabede gitsinler istiyorum" diye açıklamaya çalıştı Tajirika. "Onu orada bulamayacaklar."

Vinjinia hızla, "Bulamayacaklar mı?" diye sordu, kendini suçlu hissediyordu çünkü Kaniuru'ya anlatmış olduğu hikâyenin Kargalar Büyücüsü'nün başına bir iş açmasından korkuyordu.

"Kargalar Büyücüsü hapiste, ağır bir polis gözetimi altında."

"Hapiste mi? Nereden biliyorsun?"

"Çünkü onu orada kendi gözlerimle gördüm. Onunla aynı hücredeydim. Ben çıkarken hâlâ oradaydı, Sikiokuu'nun gözetiminde."

Vinjinia başka bir şey söylemedi.

Tajirika'nın keyfi yerindeydi. Baş düşmanı Kaniuru, Vinjinia tarafından, yani bir kadın tarafından alt edilmişti! Karısına karşı hayranlıkla doluydu içi, ofise giderken Kaniuru'nun yara almış erkekliğinin tadını çıkarıyordu.

Vinjinia ise şaşkınlık içindeydi: Kargalar Büyücüsü aynı anda iki yerde olmayı nasıl başarmıştı? Nasıl hem hapiste hem de Tajirika'yı dize getirmek için bilge ihtiyarlardan oluşan bir heyet gönderme sözü vererek mabette olabilmişti? Büyücü, pazarlığın kendi payına düşen kısmını yerine getirmişti. Şimdi sıra kendisine gelmişti. Geleneksel deri etekle aşıboyalı üstü giydi.

14

Ertesi gün Kaniuru Kızıl Irmak kıyısında olup bitenleri bildirmek üzere arayınca, "Ne?" diye ani bir tepki gösterdi Sikiokuu.

"Tıpkı size anlattığım gibi. O kadınlar gerçek değilmiş. Bir aynadan dışarı çıkan gölgeler, salt yansımalarmış. İşte bunun için bir görüyor bir görmüyorsunuz onları. Ofisimin açılış törenindeki kadın dansçılar gibi. Onları bir daha ne gördüm ne de haberlerini aldım."

"Bunları sana Vinjinia mı anlattı? Şu gölgeleri yani, kim yaratıyormuş onları?

"Kargalar Büyücüsü. Aynası aracılığıyla. Hologram gibi bir şey. Şimdilerde *sanal gerçeklik* dedikleri şey."

"Bir dakika dur. Erkekleri döven kadınlar, nam-ı diğer halk mahkemesinin kadınları... Yani sen Kargalar Büyücüsü, Tajirika'yı dövmeleri için onları hologram ya da sanal gerçeklik olarak gönderdi mi demek istiyorsun?" diye sordu Sikiokuu, müstehzi bir tını vardı ses tonunda: "Vinjinia'nın sana söylediği bu mu?"

"Evet."

"Tajirika tahliye edildikten sonra karısını dövdü, daha önce değil yani, bunu biliyorsun değil mi?"

"Evet."

"Kendisi ise karısını dövdükten sonra dayak yedi, bunu da biliyorsun?"

"Evet, şu kadınlar tarafından, kesinlikle biliyorum. Sıkılı yumruklar, kırbaçlar ve cömert darbeler" diye gülerek ekledi, ifade veren bir görgü tanığı gibiydi. "Tesirli bir büyüymüş gerçekten de."

"Gülünecek bir mesele değil bu."

"Biliyorum, işte bu sebeple, mabede saldırmak ve Kargalar Büyücüsü'nü onun adına çalışanlar ve oraya şifa aramaya gidenlerle birlikte tutuklamak için bir grup sivil polise ihtiyacım var.

Sonrasında polis orayı yakıp kül eder. Büyü ateşten ölümüne nefret eder. Büyücü beklenmedik bir anda büyü ile karşılık vermeden önce elimizi çabuk tutmalıyız."

"Orada dur. Aceleye gerek yok. Teker teker."

"Peki, Bakan'ım."

"Vinjinia sana kendisinin de mabede gittiğinden söz etti mi?"

"Evet. Ona bu nedenle inandım. Ses tonuna bakılacak olursa, yalan söylüyor gibi bir hali yoktu. Yardım istemek için oraya bizzat gittiğini açıkça itiraf etti. İtirafı önemli çünkü sizin ve benim gibi, bizim sınıfımıza mensup pek çok kişi gece vakti bir büyücüyü görmeye gidecek olsa da bunu asla itiraf etmeyecektir, gece gündüz işkenceye maruz kalsalar bile."

Konuşulanları zihinlerinde evirip çeviriyorlarmışcasına bir sessizlik oldu aralarında, aslında ikisi de Kargalar Büyücüsü ile kendi karşılaşmaları üzerinde düşünüyorlardı. Kaniuru büyücüye yaptığı ziyaret hakkında yalan söylemişti. Sikiokuu ise Kaniuru'nun, Kargalar Büyücüsü ile ofisinde yaptığı toplantıya dair bir şey bilip bilmediğini merak ediyordu. Kim söyleyecekti ki ona?

"Dinle. Zenginden ya da yoksuldan, şu ya da bu sınıftan bahsetmiyoruz. Komünist değiliz biz. Bilmek istediğim şu: Vinjinia sana Kargalar Büyücüsü ile yüz yüze görüştüğünü söyledi mi?"

"Evet."

"Bundan eminsin, *yani*, onu kendi gözleriyle gördüğünü söylediğinden?"

"Evet."

"John, sen oldukça eğitimli, üniversiteye gitmiş birisin öyle değil mi?"

Kaniuru sorudaki ironiyi fark etmedi. Kendisine iltifat edildiğini sandı.

Okul başarılarını allayıp pullamaya çalışarak, "Evet. Sonrasında da okutmanlık yaptım" dedi gururla.

"O halde, bir kadının sözüne ancak üzerinde gece boyunca düşündükten sonra inanılmalı sözünü de biliyorsundur."

"Evet, tam da bu sebeple sizi hemen rahatsız etmedim. Hikâyesinde boşluklar var mı yok mu anlamak için iddialarını gözden geçirmek istedim. Hiçbir şey bulamadım. Size, bu Kargalar Büyücüsü'nün ülkede gerçekleşen pek çok tuhaflığın arkasındaki kişi olduğu yönündeki sezgimden söz etmiştim. Aleyhime

bile olsa doğruyu söylemem lazım, adamın tuhaf yetenekleri var. Size ondan ilk söz ettiğimde, sorguya çekmek için onu neden tutuklayıp gözaltına almadığınızı bir türlü anlamıyorum. Şayet öyle yapmış olsaydınız şimdiye bir dolu bilgi edinmiş olurduk. Sayın Bakan, bana ihtiyacım olan yetkiyi verin, Kargalar Büyücüsü nasıl kuzuya döndürülürmüş göstereyim onlara."

"Ya ben sana Vinjinia'nın anlattığı hikâyenin kesinlikle doğru olmadığını, Kargalar Büyücüsü'nün bu işle bir ilgisinin olamayacağını, o esnada ortalarda bile olmadığını söyleseydim?"

Bu açıklama karşısında, kendisini küçük düşmüş, alçalmış hissetti Kaniuru. Sikiokuu onunla oyun oynamıştı. Kızmıştı ama öfkesini orada olmayan Vinjinia'ya yöneltti.

"O kadını bir elime geçireyim..."

"Sakın ilişeyim deme ona" dedi Sikiokuu. "Ben senden Tajirika'yı döven kadınların kim olduklarını araştırmanı istemiştim. Sense gittin karısını kaçırdın. Kaniuru, bu kadını ikinci kez alıkoyduğumuzu sana hatırlatmama gerek yok ve ikisi de senin hatan yüzünden. Tajirika beni arayıp duruyor, haliyle karısının gördüğü muamele yüzünden öfkeli, uydurduğum sudan bahanelerden kendim bile utandım. Tajirika'yı daha fazla darıltmak istemiyorum. Başka konularda işbirliğine ihtiyacım var."

Kaniuru, Tajirika'nın Sikiokuu'nun tasarılarında artık mühim bir yer işgal ettiğini duymaktan hiç hoşlanmamıştı. Neden bu bakan tıpkı bir bukalemun gibi habire değişip duruyordu? Sadık hizmetlerine rağmen kendisini sepetlemek üzere miydi yoksa? Ateş püskürüyordu: Sikiokuu'ya, Tajirika'ya, bilhassa da Vinjinia'ya duyduğu öfkeyi sözcüklere dökebilmesinin mümkünatı yoktu.

Bir anlığına, Vinjinia'nın Kızıl Irmak'ın kıyısında, ayışığında, sahip olduğu tüm kutsal şeyler adına Kargalar Büyücüsü ile buluştuğunu söylerken doğruyu söylediğine dair yemin ederkenki ses tonunu anımsadı. Kaniuru mabedi tarif etmesini söyleyerek sınamıştı onu, kendisinin zaten bildiği yeri ayrıntılarıyla anlatabilmişti Vinjinia.

"Kargalar Büyücüsü: O nerede?" diye sordu Kaniuru. "Öldü mü, yoksa..."

"Çok fazla soru soruyorsun" diye hızla karşılık verdi Sikiokuu. Kaniuru'nun, büyücüyle olan ilişkisini eleştirel bir tonla sorgulaması hiç hoşuna gitmemişti. "Tavsiyeme uy ve bu alışkanlığından

vazgeç. Hazır o işe girişmişken aynalara ve fantezilere inanmayı da bırak. Ben kadınların kendilerini istiyorum, gölgelerini değil" dedi Sikiokuu ve telefonu kapadı.

15

Sikiokuu telefonu kapamıştı çünkü gülme krizi geçirmek üzereydi ve telefonda gülmemesinin daha uygun olacağını düşünmüştü. Kargalar Büyücüsü'nün olağanüstü güçleri olduğunu kabul ediyordu. Ancak büyücünün, zorla adam kaçıran, onları yargılayan, tartaklayan, yumruklayıp yaralayan yaşayan gölgeler yarattığı, işte bu kabul edilir gibi değildi. Büyücü gölgelerini Amerika'da yaratıp, onları Atlantik'in bir ucundan öteki ucuna geçirip, sonra da Aburirya'ya mı yollamıştı? Aynı anda hem Hükümdar'la New York'ta, hem de Vinjinia ile Eldares'te olmayı nasıl başarmıştı? Ya Kaniuru'nun buna kandığını düşünmek? Birden Kargalar Büyücüsü'nün Amerika uçağına binmemiş olabileceği aklından geçince gülmeyi kesti. Ancak hızla zihninden uzaklaştırdı bu düşünceyi çünkü Kahiga ve Njoya onu havalimanına götürmüş, uçağa kadar ona eşlik etmiş ve uçak kalkana kadar da orada beklemişlerdi.

Sonra aklına büyücünün Amerika'ya vardığına dair herhangi bir teyid almamış olduğu geldi. Vinjinia'nın iddialarının uyandırdığı kuşkuları dağıtmak için Amerika'yı aramaya karar verdi.

Hükümdar'ın durumu hakkında da daha fazla bilgi edinmeyi umuyordu Sikiokuu. Hastalığı daha da kötüye giderse Aburirya'da neler olacağını kim bilebilirdi? Bu durum bir darbeyi ateşler miydi acaba? Hastalık, ölüm ve veraset konularında düşünmek huzurunun kaçmasına yol açmıştı. Bu türden düşünceleri akla getirmek bile ihanetti, Kargalar Büyücüsü'nün hayattaki en büyük dileğini tahmin edebileceğine dair daha önce yaşadığı korkuyu anımsadı. Büyücü Sikiokuu'nun hainçe arzuları hakkında Hükümdar'ın kulağına bir şeyler fısıldar mıydı? Hükümdar'ı iyileştirmede göstereceği başarı, büyücünün liderin özel doktoru yapılmasıyla sonuçlanabilirdi. Büyücü bir tehdit oluşturuyordu. En iyisi bilgi edinmek ve kesin durumdan çok geç olmadan haberdar olmaktı.

New York'u aradı, can düşmanının sesini duymaktan nefret etmesine rağmen telefona Machokali'yi istemekten başka seçene-

ği yoktu çünkü Hükümdar'ın Kargalar Büyücüsü'nü istettiğini belirten e-postayı gönderen oydu.

Duyduklarına inanamıyordu. Machokali oyun mu oynuyordu? Kendisine yalan söylüyordu belki de? Bu olamazdı. Machokali'nin sesinde üzüntü, öfke ve hatta yorgunluk vardı, tabii numara yapmıyorsa. Kargalar Büyücüsü'nün Amerika'ya gerçekten vardığını ve Yüce Ekselansları ile bir kez görüşmüş olduğunu doğruladı. Ancak sonrasında sırra kadem basmıştı. Ortalarda yoktu, gittiğini gören de olmamıştı. Orada olmadığı ancak önceki gün anlaşılmıştı, ne zaman kayıplara karıştığı ya da hâlâ Amerika'da olup olmadığı konusunda kimse kesin bir şey bilmiyordu.

Büyücünün gizemli bir biçimde kaybolmuş olduğu haberi hiç aklından çıkmıyordu Sikiokuu'nun. Kargalar Büyücüsü ülkeye geri mi dönmüştü yoksa? Belki de bir süreliğine dönmüştü? Vinjinia onunla görüştüğünü ve yüz yüze konuştuğunu söylerken doğruyu mu söylüyordu? Büyücünün yaşayan gölgeler yaratma kabiliyeti ne anlama geliyordu? Artık Hükümdar'ın hastalığının mahiyetini de bildiğine göre, ya bir gölgeler ordusu yaratıp ülkeyi ele geçirmeye kalkışırsa? Ah, Hükümdar'ın hastalığını sormayı unutmuştu! Görünmez büyücü aklıyla oyun mu oynuyordu?

Sarsılmıştı, evet, ama duruma ilişkin de derhal bir şeyler yapmak gerekiyordu. Kargalar Büyücüsü Amerika'ya gitmeden önce bile onu ortadan kaldırmak için planlar yaptığını anımsadı. Hükümdar'ın büyücüyü ani ve beklenmedik biçimde çağırmış olması planının olgunlaşmasını engellemişti. Ama şimdi, büyücünün nerelerde olduğuna ilişkin şu belirsizlik...

Birden bir sevinç hissetti Sikiokuu. Tanrı beni seviyor, bunu biliyorum diye mırıldandı kendi kendine. Sikiokuu'nun ihtiraslarını yakalayabilmiş ya da yakalayabilecek aynalar da dahil, tüm ıvır zıvırıyla birlikte Kargalar Büyücüsü'nü cehenneme gönderme vakti gelmişti artık. Şimdi harekete geçerse, Kargalar Büyücüsü'nün tam olarak nerede, ne zaman ve nasıl öldüğünü kimse bilmeyecekti çünkü Vinjinia dışında büyücünün mabedine döndüğünü bilen sözüne itibar edilir başka biri yoktu.

Yoksa büyücüyle ittifak mı kursaydı? Sikiokuu'ya sadık bir gölgeler ordusu. Hayır, bu, güvenilmez bir büyücüye çok fazla güç vermek demek olurdu. Hayır, Sikiokuu onu gizlice yakalatıp ofisine getirtecekti, orada hile ve tehditle kandırıp Nyawira'yı ortaya

çıkarmasını sağlayacaktı. Sonra Kızıl Irmak'ın aç timsahlarına yem olabilirdi. Bu pis iş için sadık yardımcıları Kahiga ile Njoya'yı kullanmak yerine – bu ikisi Kargalar Büyücüsü'nden korkuyorlardı – başıbozuk askerleri kullanacaktı ki Kaniuru'nun gençlik kollarından birileri bu iş için biçilmiş kaftandı.

Telefonda Kaniuru ile görüşüyordu yeniden, daha önce yarıda kalmış bir görüşmeye kaldıkları yerden devam etmek için arıyormuş gibi yapmıştı.

"Söylemem gerekenleri bitiremeden hat kesildi" diye söze girdi Sikiokuu. "Telefon hatlarımız nasıldır bilirsin. Umarım bizim telefonlarımızın da Japonya ve Amerika'dakiler kadar düzgün çalışacağı günler gelir. Hat kesilmeden evvel ne diyordum? Kargalar Büyücüsü'nün ne o zaman ne de şimdi mabette olmadığını. Ancak söylediklerin üzerinde düşündüm ve şu sonuca vardım: Farz edelim ki Vinjinia doğru söylüyor, gerçekten de Kargalar Büyücüsü'nü gördü ve onunla konuştu. Gençlerden oluşan güvenilir, ağzı sıkı bir çete oluştur. Kargalar Büyücüsü'nü bul ve canlı olarak bana getir. Ancak mabette kim varsa, müşteri ya da çalışan fark etmez, Kızıl Irmak'a götür. Timsahlar açlıktan helak oldular."

Kaniuru mabede yapılacak bir baskında bir grup eşkıyaya önderlik etme fikrinden hoşlanmamıştı. Bu sebeple daha önce bir polis ekibi istemişti, kendisi arka planda ya da en iyisi sahnenin tamamen dışında kalarak emirleri verecek, böylelikle büyücünün lanetinden kendini koruyabilecekti.

"Neden bu işi... polis... Neden bana büyük av tüfekleriyle silahlanmış bir polis ekibi vermiyorsunuz, bir fili paramparça edecek türden tüfekler, bilirsiniz işte?"

"Anlamıyor musun? Yapacağımız şeyi tüm dünyaya ilan etmek istemiyoruz, hükümetin bu işle bir ilgisi yok. Tamamen gayriresmi bir durum. Sen gençleri hazır et. Sanırım bazıları zaten silahlıdır. Ancak bir şeyi aklından çıkarma: Kargalar Büyücüsü'nü sağ olarak istiyorum."

Sikiokuu'nun Kargalar Büyücüsü ile yapacağı bu son görüşmeden beklediği çok şey vardı: Nyawira'nın nerede olduğu, Hükümdar'ın hastalığına ilişkin detaylı bilgi ve olası bir ittifak. Ancak hâlâ cevaplanmamış sorular vardı: Kargalar Büyücüsü ne zaman ve nasıl kaçmıştı Amerika'dan? Ve niçin kaçmıştı? Yoksa New York'ta öldürülmüştü de gizliyorlar mıydı bunu?

16

Nyawira'nın Kamiti'yi özlemediği tek bir gün bile yoktu ama o sabah öyle büyük bir hasretle uyanmıştı ki kayıp hissini hafifletmek için dağlardan Eldares'e döndükleri gece giymiş olduğu geleneksel kıyafetleri geçirdi üzerine. Saplantılı biçimde dönüşlerini düşünüyor, bu şekilde bir nebze olsun huzur bulmaya çalışıyordu. Gitarını alıp çaldı biraz. Geleneksel kıyafetlerle modern bir enstrüman olan gitarın birlikteliği hayal gücünü harekete geçirmişti, kendisini daha iyi hisseder halde yeniden duvara astı gitarı.

Sabahın ilerleyen saatlerinde bir kadın gördü Nyawira, o da geleneksel biçimde giyinmişti ve kapıya doğru yaklaşıyordu. Ne tesadüf diye düşündü. Neden bu kadar çok insan mabede yaptıkları ziyaretlerde geleneksel kıyafetler giymek zorunda hissediyorlardı acaba kendilerini?

Nyawira Vinjinia'yı tanıdı! Onu buraya getiren ne acaba diye düşündü. Yoksa kocası onu dövmeye devam mı ediyordu? Ve neden bu şekilde giyinmişti? Önceki gelişlerinde sade bir elbise giymiş, başını ve omuzlarını da *kanga* ile örtmüştü.

"Kargalar Büyücüsü'ne bugün ne söylemek istiyorsun?" diye sordu Nyawira.

"Beni dinleyin" dedi Vinjinia. "Dışarı çıkıp açık havada konuşalım, birbirimizi ve etrafımızdakileri görebileceğimiz bir yerde."

"Korkma! Kargalar Büyücüsü'nün pek çok gözü vardır."

"Geçen seferden hatırlıyor musunuz beni?"

"Çok kişi gelip gidiyor buraya. Ama aynaya bir bakayım" dedi Nyawira.

Vinjinia'nın ne istediğini bilmiyordu. Onu hiç böyle görmemişti, hem gergin hem de kendine güvenir bir tonda konuşuyordu. Kocası peşine mi düşmüştü acaba? Vinjinia gözlerini dikmiş Nyawira'nın yüzüne bakıyordu, sanki kendisini mabede getiren şeyi söyleme konusunda ona güvenip güvenemeyeceğini anlamaya çalışır gibiydi.

"Hiç zahmet etmeyin. Kocamın şiddeti son bulsun diye geçen gün buraya gelen kişiyim."

"Hâlâ mı devam ediyor?"

"Yok, bitti o iş, en azından şimdilik."

"Öyleyse ona gönderdiğim ihtiyarların sözüne kulak vermiş."

"Sizi ziyaret etme sebebim de bu."

"Korkma. İçini sıkan ne varsa söyle."

"Konu biraz acil. Kapalı kapılar ardında konuşmak istemiyorum çünkü buraya gelmek üzere yola çıkmış olabilirler."

"Kimler?"

Vinjinia omzu üzerinden şöyle bir göz attı arkaya ve öne doğru eğildi sonra.

"Kaniuru ve çetesi" dedi Vinjinia. İşte söyledim, ne olacaksa olsun artık demek ister gibiydi ses tonu.

Nyawira korkuya kapıldı ama bunun bir tuzak olma ihtimaline karşı telaşını belli etmedi.

"Kaniuru mu? O da kim?" diye sordu, isme karşı ilgisiz bir tavır takınmıştı. "Ama şayet dilini çözecekse dışarı çıkalım."

Nyawira çalışanları tetikte olmaları için uyarmak üzere içeri geçti. Sonra bahçeye çıkmış olan Vinjinia'nın yanına gitti, iki kadın da benzer biçimde giyinmişlerdi. Bahçe kapısına doğru, sanki biri diğerini yolcu ediyormuş gibi sessizce yürüdüler. Vinjinia ansızın durdu ve doğruca Nyawira'nın gözlerinin içine baktı. Nyawira büsbütün afallamıştı.

"Nyawira" diye adıyla hitap etti ona. "Oyun oynamayalım. Mabedin içinde gerçek adını söylemek istemedim."

"Ne zaman anladın?" diye sordu Nyawira, normal sesiyle konuşmuştu.

"Buraya her gelişimde seni tanıdığım hissine kapılmış bir halde eve dönerdim. Ancak tam bu sabah, kocam Kargalar Büyücüsü'nün hapiste, Sikiokuu'nun ellerinde olduğunu söyleyince, büyücü rolü oynayanın sen olduğun kafama dank etti birden. Buraya gelip karşı karşıya olduğun tehlikeden seni haberdar etmem gerektiğini hissettim. Dışarıya çıkmanı istedim çünkü ne derler bilirsin, yerin kulağı vardır. Ama aynı zamanda duruşunu, davranışlarını gözlemleyerek şüphelerim konusunda emin olmak istedim."

Yürüyüşe devam ederlerken, Nyawira'ya Kaniuru ve eşkıyaları tarafından ikinci kez kaçırılışına dair tüm olup bitenleri ve tereddüt etmeksizin, canını nasıl kurtardığını anlattı.

Duydukları Nyawira'yı hem de sevindirmiş hem de üzmüştü. İçin için bir zamanlar Kaniuru'da ne bulmuş olduğunu soruyordu kendine.

"Seni tehlikeye attım, buraya da bu konuda seni uyarmaya geldim çünkü arkadaşın hâlâ hapisteyse, Kaniuru ve adamları yine

de mabede gelerek danıştığım öteki büyücünün kim olduğunu öğrenmek isteyebilirler. Sana ne yapman gerektiğini söyleyemem, buna kendin karar vermelisin. Artık gitmeliyim. Ancak gitmeden önce benim için tüm yaptıklarından ötürü, ki kendi yaşamını bile riske attın, son derece minnettar olduğumu bilmeni isterim. Yine de, savunduğun tarzda bir siyasete inanmıyorum. Ancak senin için yapabileceğim bir şey olursa..."

Nyawira sessizce duruyor, gözyaşlarına güçlükle hâkim oluyordu. Vinjinia'nın ruh yüceliğinden etkilenmişti. Buraya gelip onu tehlikeye karşı uyarmak için işkenceyle geçen uykusuz bir gecenin yorgunluğuyla savaşmıştı. Karanlıktan ışığa yürümüştü. Az önce yeni, çok daha kendine güvenen bir Vinjinia'nın doğuşuna tanık olmuştu Nyawira.

Veda edip oradan ayrıldı Vinjinia. Önceki ziyaretlerinde olduğu gibi arabasını mabetten epey uzak bir mesafeye, yol kenarına bırakmıştı. Nyawira arkasından yetişip şöyle dedi: "Sana kızgın olduğum için sessiz kaldığımı düşünme lütfen. Yaptığın şey için minnettarım. Beni uyarmak için kendini tehlikeye attın. Hakkımdaki şüphelerini kimseye açmamış olman da çok etkiledi beni. Dün gece Kızıl Irmak'ta olanlar için de kendini çok fazla üzme. Başımın çaresine bakmayı bilirim ama yardım teklifini de aklımın bir köşesinde tutacağım. Bir parolamız olsun."

Birbirleriyle iletişim kurmaları gerekirse kullanabilecekleri muhtelif adları değerlendirdiler, Vinjinia başkalarının fikirlerini benimseyen edilgen biri değildi artık, enikonu katılımcı birine dönüşmüştü.

"Güvercine ne dersin?" diye önerdi Vinjinia en sonunda.

"Güzel" diyerek kabul etti Nyawira. "Güvercin barış ve kurtuluş elçisidir."

"Sana sormak istediğim bir soru var" deme cesaretini kendinde buldu Vinjinia. "Cevap vermek istemezsen anlarım."

"Devam et."

"Diğer Kargalar Büyücüsü. Hâlâ hapiste mi?"

"Hayır. Tajirika hapisteyken öyleydi. Şimdi ise Amerika'da."

Şaşkınlıktan ağzı bir karış açık kalmıştı Vinjinia'nın.

"Amerika'da mı?"

"Hükümdar hasta. Kargalar Büyücüsü'nü çağırttı."

17

Vinjinia'nın Nyawira'ya kuşku dolu gözlerle bakması, daima zihnini kurcalayan bir şüpheyi canlandırmıştı: Hastalık Kargalar Büyücüsü'nü ele geçirmek için başvurulmuş bir tezgâh mıydı yoksa? Nyawira kararsızlık içinde bahçe kapısında durmuş, arkadaşının yavaş yavaş gözden kayboluşunu izlerken bir zamanlar köy kızlarından duyduğu bir şarkı gelmişti aklına, kendi kendine söylediği sessiz bir ninni. Mabede girip yeniden gitarını aldı eline. Verandaya oturdu, gitarın telleri adeta mucizevi biçimde parmaklarının dokunuşuna karşılık veriyorlardı artık. Bir yandan melodiyi çalıyor, bir yandan da hafif hafif mırıldanıyordu, gözlerini çok uzaklardaki bir noktaya dikmişti.

Hiç gitmeyeceğine yemin etmiştin
Şimdi ise gidiyorsun
Beni burada bir başıma bırakıp
Yalvarırım gitme kal
Hiç olmazsa bir gece daha

Kargalar Büyücüsü'nü Amerika'da, Hükümdar'ın himayesinde düşündü, onu bir daha görebilecek mi artık emin olamıyordu.

Dördüncü Kitap
Erkek Cinler

Birinci Kısım

1

Seçkin Harvard profesörü Din Furyk tarafından hazırlanmış olan bir makalede Hükümdar'ın hastalığından bahsedilmektedir. Profesör bu raporu, Avro-Amerikan Tıp Derneği'nin yıllık konferansında okumayı umarak, derneğe usulüne uygun bir özet göndermişti ancak hastalık kulağa öylesine inanılmaz gelmişti ki sunmasına izin verilmedi. Profesör pes etmedi. Raporu İngiltere'deki ünlü bir dergiye, *Nature and Nurture*'a gönderdi, daha önce makaleyle ilgilenmiş olan editörler okuduktan sonra fikirlerini değiştirdiler. Söz konusu hastalık dost bir ülkenin devlet başkanıyla ilgili olduğundan, makalenin yayımlanmasının İngiltere ile Aburirya arasındaki ilişkileri bozarak iki ülke arasındaki bilim ve teknoloji alanlarındaki işbirliğini zora sokacağını söylediler. Bir başka dergi ise makaleyi yazarına geri göndermiş, bilimkurgu kitapları basan itibarsız bir yayıncının kapısını çalmasını tavsiye etmişti!

Profesörün, kendisini bu makaleyi yazmaya iten koşullardan söz ettiği günlüğünün bir kopyasına tesadüfen rastladım, diğer kaynaklarımı desteklemek için bu günlükten ziyadesiyle yararlanacağım.

2

Görünüşe bakılırsa, Hükümdar'ın bedeni bir balon gibi şişmeye başlamıştı, tüm vücudu, uzuvları orantısını yitirmeden şiştikçe şişiyordu.

Onu ilk muayene eden Dr. Wilfred Kaboca, hastaya yapılan işlemlere tanıklık etmesi için derhal Machokali'yi çağırmıştı. Machokali ise güvenlik personeli de dahil bütün öteki bakanları odaya toplamıştı, herkes bu tekinsiz manzara karşısında şaşkına dönmüş vaziyetteydi. Hükümdar yalnızca patlamasına ramak kalmış gibi durmuyordu, aynı zamanda konuşma yetisini de yitirmişti.

Bakanlar, Hükümdar'ın hastalığı ve bundan kaynaklanan çok sayıdaki sorunla nasıl başa çıkacaklarını görüşmek üzere kafa kafaya verdiler. Onu nereye koyacaklardı?

3

Yerde oturup, yerde uyuyabileceğine hükmedildi. Peki ne giyecekti? Aşırı büyüme sürdükçe kıyafetleri dikiş yerlerinden sökülmeye başlamıştı, Hükümdar paçavralar içinde gibi görünüyordu. Onu yatak çarşaflarına sarmışlardı. Ancak Hükümdar'ın bu amansız şişmesiyle ilgili ne yapacaklardı? Büyümeyi nasıl durduracak, nasıl yavaşlatacaklardı?

Dr. Wilfred Kaboca süreci kontrol altına almak adına bilgi ve tecrübesi dahilinde her şeyi denemişti ama elinden daha fazlası gelmiyordu artık.

Onu bir hastaneye mi götürmeliydiler yoksa? Tekrar tekrar bu soruyu tartışıp duruyorlardı. Peki ama haberin yayılmasını nasıl önleyeceklerdi? Dr. Kaboca'yı, tüm bilgisini, enerjisini ve vaktini Hükümdar'a vakfetmeye hazır bir uzmandan yardım isteme konusunda yetkilendirdiler. Dr. Wilfred Kaboca New York'ta obezite ve benzeri rahatsızlıklarda uzman olan Dr. Clement C. Clarkwell'le irtibata geçti, ancak Clarkwell gözlerinin önünde farkedilir biçim-

de genişlemekte olan bedeni görünce yardım istemek için Profesör Din Furyk'i aradı.

4

Harvard Tıp Fakültesi'nden Din Furyk günlüğüne şunları yazmış: "Hastalıktan eski bir öğrencim olan Dr. Clarkwell sayesinde haberdar oldum, zor bir vakaya rastladığında, akıl danışmak için sık sık beni arardı. Bu özel vakaya dair aktardıkları öylesine merak uyandırmıştı ki bende, işi gücü bırakıp New York'a gittim. Hükümdar Beşinci Cadde'de VIP Oteli'nde kalıyordu ve otelin en üstteki üç katı kendisine tahsis edilmişti. Güvenliği aşarak doğruca Hükümdar'ın kaldığı süite götürüldüm, orada ayaküstü Dr. Clarkwell ve Dr. Kaboca ile görüş alışverişinde bulundum, durum gerçekten vahimdi çünkü ilk incelemelerine göre, giderek şişmesi dışında her şey normal görünüyordu, Clarkwell ile Kaboca bu durum karşısında hayretler içinde başlarını iki yana sallayıp duruyorlardı. Hükümdar'ın odasına girdim. Diğer soruları hastayı gördükten sonra soracaktım.

"Hasta sırtını duvara dayamış yerde oturuyordu. Alnını yoklayıp, ateşini ölçtüm, kalp atışlarını dinledim. Yorgunluktan azıcık zor nefes alıyor olsa da her şey normaldi. Ancak gözleri, o gözler, daha önce bir yetişkinde hiç böylesi bir bakışla karşılaşmamıştım. Dehşet ve çaresizlik vardı bu bakışlarda, umulmadık ve meçhul bir durum karşısında korkuya kapılmış bir çocuğun gözleriyle bakıyordu sanki.

"Destekçilerinin her zaman ona hitap ettiği adla Hükümdar, konuşma yetisini yitirmiş görünüyordu. Neyse ki kendisine gösterilenleri hâlâ okuyabiliyor, *evet* demek istediğinde başını aşağı yukarı, *hayır* demek istediğindeyse iki yana sallıyordu. Ancak baş hareketiyle anlatmaya çalıştığı bu *evet* ve *hayır*lar bile ender ve oldukça tutarsızdı."

Din Furyk, hastanın hipertiroidizm, nefrotik sendrom, polikistik böbrek hastalığı, kandaki kortizol hormonunun yol açtığı bir çeşit Cushing sendromu ya da obezite ile ilişkili tıp tarafından bilinen herhangi bir rahatsızlık belirtisi gösterip göstermediğini anlamak için kendisinden kan örnekleri alınmasını istediğini anlatıyor. Dr. Wilfred Kaboca'nın Hükümdar'ın hiçbir zaman her-

hangi bir steroid almamış olduğu, doymak bilmez bir iştahla aldığı tek ilacın Viagra olduğu yolundaki teminatlarına rağmen Furyk, rahatsızlığın steroid kaynaklı bir obezite olabileceğinden endişe ediyordu.

Furyk daha sonra hastanın tıbbi geçmişi hakkında fikir edinmek için bakanlar ve güvenlikçilerden oluşan maiyetinden bilgi alma girişimlerini anlatmakta. "Kimse konuya ışık tutabilecek durumda değildi. Onlara hastalık ne zaman başladı ya da hastalığın ilk belirtilerini ilk ne zaman fark ettiniz gibi sorular sorduğumda, önce Hükümdar'ın bulunduğu tarafa, sonra birbirlerine bakıp bilmediklerini söylüyorlardı. Afrikalılar, yoksa siyahlar mı desem, genelde tuhaf insanlar."

Bu noktada, profesör, Afrikalı karakterini tartışmak üzere konunun dışına çıkmakta. Günlük, "Yüzleri kolaylıkla okunamıyor", "maske gibi bir surat", "bakanlar doğrudan gözümün içine bakamıyorlardı, insanda yalan söyledikleri hissini uyandıran kurnaz bir hal vardı üzerlerinde" gibi ifadelerle dolu. Hükümdar'ın özel doktorunu da sorguya çektiğini, onun da bakanlardan bir farkı olmadığını anlatıyor Furyk, gönülsüzce tek tük bilgiler verdiğini, bunu da ancak başkalarının işitmesinin mümkün olmadığı anlarda yaptığını söylüyor.

Günlükte övgüyle söz edilen tek kişi, aksansız konuşan ve doğrudan bir tutum sergileyen Dışişleri Bakanı Bay Machokali. Batı'da öğrenim görmüş olduğu tahmin ediliyordu. "Nadide bir zekâ, bu oldukça istisnai bir durum. Harvard ya da bir diğer Sarmaşık Birliği okulunun ürünü olabilir rahatlıkla."

"Hepsi umutsuz olduklarından" diye yazmış Profesör Furyk, "laboratuvar sonuçlarını beklemenin daha iyi olacağını düşündüm."

"Sonuçlar her şeyin işlevini normal biçimde yerine getirdiğini gösterdiğinde yaşadığım şoku bir düşünün! Bu nasıl mümkün olabilirdi? Nasıl oluyordu da bedeni kendi kendine genişlemeye devam ediyordu? Göbeği davul gibi gergindi ve ne zaman hafifçe dokunacak olsam ağzından bir ses geliyordu. *Sss* mı, *soluk* mu, *solak* mı yoksa *salaş* mı? Dr. Clarkwell ile Dr Kaboca'yı görüşmek için dışarı çıkardım. Hükümdar *soluk*, *solak* ya da *salaş* ile ne demek istiyor olabilirdi? Dr. Kaboca'nın cevabı tuhaftı. Kendisi yalnızca bir doktordu, şifre çözücü değildi, bu soruyu bakanlara sormak daha iyi olurdu çünkü onlar politikacıydı ve politikacılar sözleriyle bilinirlerdi.

"Bakanların karşısına çıktım ben de. Hepsi gözlerini Machokali'ye çevirdiler."

5

Machokali'nin kendisi de içten içe korkuyordu. Saçma sapan, anlamsız laflar eden bir beden; bu mevzunun kendi başına kalması yeterince kötüydü zaten. Şimdi bir de suçlayıcı bakışlarla uğraşmak zorundaydı: Bu ziyareti sen ayarladın, bu beladan da sen çıkar bizi. Onun gibi Aburirya Üniversitesi'nde iktisat okumuş, Michigan Üniversitesi'nde siyaset bilimi alanında yüksek lisans yapmış ve İsveç'teki Uppsala Üniversitesi'nde iktidar psikolojisi konusunda doktorasını tamamlamış oldukça eğitimli biri kendisini bu kargaşanın ortasında nasıl buluvermişti?

Zaman kazanmaya ihtiyacı vardı. Bu nedenle, o iki sözcüğü anlamlandırmasına yardımcı olacak daha fazla sözcük duyabilmek için Hükümdar'ın yanına gitmesinin gerektiğini söyledi toplantıda. Yeni bir bilgi edinir edinmez yeniden toplayacaktı hepsini.

Böylece gerçekte hissetmediği bir gözü peklikle Hükümdar'ın odasına girip yalnızca "Nasılsınız?" diye sordu Machokali. Hükümdar sanki onu görmemiş ya da duymamış gibi boş boş bakıyordu. Bunu görünce vazgeçti Machokali, odanın dışına çıkar çıkmaz derhal kendi odasına yöneldi, kapıyı içeriden kilitleyip ilahi bir müdahale için diz çöküp dua etti.

Birden kapısının çalındığını duydu. Çabucak ayağa fırladı, kapıyı açmadan evvel duraksadı. Hükümdar'ın güvenlik elemanlarından biriydi gelen. Hükümdar'ın durumu mu kötülemişti? Yoksa... yoksa... daha da kötüsü..?

"Sizinle yalnız görüşmek istedim" dedi Arigaigai Gathere, nam-ı diğer A.G.

Ziyaretçisine oturmasını işaret ettikten sonra "Konu nedir?" diye sordu Machokali.

"Nereden ve nasıl başlayacağımı gerçekten bilmiyorum ancak öncelikle benim gibi küçük bir memuru hafife almamanızı rica ediyorum sizden... Fil ve diken hikâyesini bilir misiniz?"

Machokali, şaka yapıyormuş gibi zoraki gülmeye çalışarak, "Lütfen beni halk masallarının bilgeliğiyle oyalama" dedi, ancak içten içe endişeden deliye dönmüştü çünkü başka bir düşünce

sinsi sinsi zihnini meşgul etmeye başlamıştı: Yoksa Sikiokuu iktidarı ele mi geçirmişti?

"Ben yine de size hikâyeyi anlatayım. Fil ayağında sivri bir şey hissetmiş ve bakınca bunun ufacık bir diken olduğunu görüp çok sinirlenmiş. Böylesine ufak bir şey benim gibi kocaman bir hayvanın yürümesine nasıl engel olabilir? Dikeni iyice içeri doğru itmiş ve sertçe yere basarak meydan okurcasına yürümeye devam etmiş. Sonrasında gelişen enfeksiyon filin ölümüne sebep olmuş. 'Küçük olanı asla hor görme' demiş atalarımız! Doğru! *Haki ya Mungu*! Ben de sizden, mevkisi ne kadar düşük, mesajı da ne kadar tuhaf olursa olsun elçiyi hakir görmemenizi rica ediyorum."

"Ne söylemeye geldiysen söyle" dedi Machokali.

"Bu hastalığı tedavi edebilecek bir adam tanıyorum."

"Profesör Furyk'den daha ehil biri yani?"

"Şey, bildiğimiz anlamda bir doktor değil aslında. O bir büyücü."

"Bir büyücü mü?"

"Şey, bir kâhin."

"Bir kâhin? Bir büyücü? New York'ta?"

"Aburirya'da. İsmi Kargalar Büyücüsü."

6

Daha sonraları, A.B.D.'ye yaptığı o uğursuz ziyaret sırasında yaşananları anlatırken, "Doğru! *Haki ya Mungu*" diyecekti A.G. "İlk andan itibaren bunun sıradan bir hastalık olmadığını biliyordum. Onu alt edebilecek yalnızca tek bir kişinin olduğunu da biliyordum. Ancak bu bilgiyi paylaşmak için can atmıyordum doğrusu. Kargalar Büyücüsü'nün Batılı tıp uzmanlarının başaramadığını yapabileceğini iddia etsem kim inanırdı ki bana? Bu yüzden Batılı doktorların neler yapabileceklerini görmeleri için bakanlara zaman vermek üzere bilgiyi kendime sakladım. Bakanlar benden daha eğitimlilerdi ancak hepiniz bilirsiniz, eğitimin fazlası kişiyi etrafında olup bitenlere karşı körleştirebilir.

"Ancak Hükümdar'ın kimsenin bir anlam veremediği sözler söylediğini ve sanrılar görmeye başladığını işitince kendi kendime şöyle dedim: Vakit tamam. Ya şimdi konuşacağım ya da sonsuza dek susacağım. Bu hastalığın kaynağının beyazlar olduğundan

emindim. Beyaz adam siyah adamın orijinal bir fikir ortaya atmasından ne kadar nefret eder bilir misiniz? Hükümdar'ımızın Cennete Yürüyüş hayalinden daha orijinal ne olabilirdi? Şu beyazlar yok mu! Nerede ve kim olurlarsa olsunlar leş gibi ırkçılık kokar hepsi! Kararımı vermiştim, hesaba katmam gereken tek bir şey kalmıştı, şu bakanların, sorunu benim bakış açımdan görmelerini sağlayabilmek için nasıl bir konuşma yapmalıydım.

"Bu işi halletmenin üç yolu vardı: fikrimi derhal tüm bakanlara açmak, yalnızca Machokali ile konuşmak çünkü görünüşe bakılırsa liderleri oydu ya da Hükümdar'a bir not yazıp gizlice kendisine vermek. Doğru! *Haki ya Mungu*! Hükümdar'la konuşup, ona vaktiyle Paradise'ın dışında cinlerle yüz yüze gelip onları gecenin zifiri karanlığında korkusuzca Eldares çayırlığına kadar kovalayan adam olduğumu hatırlatmaya hazırdım.

"Şey, düşüncemi hepsine birden açmanın iyi bir fikir olduğunu düşünmüyordum çünkü bakanlar, şu beyaz doktorların yanında bunu batıl bulup böyle şeylere inanmıyormuş gibi yaparlardı kesin. Hükümdar'la nasıl baş başa kalabileceğimi ise bilmiyordum. Bu yüzden tereddüt içinde olsam da Machokali'de karar kıldım. Kararımın, bizlere Hükümdar'la konuşmaya çalışacağını açıkladığı zaman kesinleştiği de söylenebilir. Onu takip edip Hükümdar'ın odasının dışında bekledim.

"Yüzündeki ifadeden başarılı olamadığını anladım, bu da onu takip etme konusunda yüreklendirdi beni. 'Kargalar Büyücüsü' adını anınca, adamın içinde şüpheyle inancın mücadeleye giriştiğini gördüm. Şifa verme gücüne sahip olduğunu nereden biliyorsun diye sordu. Paradise'taki dilenciler gecesine dair hikâyeyi anlattım ona ama elbette ki tüm ayrıntılara girmedim. Ona Kargalar Büyücüsü'nün koruma büyüsü sayesinde, sıradan bir memurken Hükümdar'ın ofisinde saygın bir mevkiye terfi ettiğimi, şimdi de Amerika heyetinin bir parçası olduğumu söylemedim. Çok geçmeden şüphelerini bastırma arzusunda olduğunu gördüm, bu konuda tek başına karar alamayacağını, bundan Hükümdar'a bahsetmesi gerektiğini, şayet başarılı olamazsa o zaman da mevzuyu öteki bakanlarla görüşeceğini söyledi bana.

"Machokali'nin derhal kalkıp Hükümdar'a gideceğini zannediyordum ama kafası karışmış görünüyordu. Kendisine eşlik etmemi istediğinde ne kadar şaşırdığımı tahmin edebilirsiniz! Doğru! *Haki*

ya Mungu! Tamamıyla beklemediğim bir talepti bu ama onur duydum. Düşünsenize, hükümetin en yetkili bakanı, Hükümdar'ın yanına giderken kendisine eşlik etmemi istiyordu! Oraya vardığımızda Hükümdar'ı selamladım, bakansa reverans yaptı. Ancak konuşmak ya da yazmak yerine sadece beni işaret etti, büyücülük konusunda elçilik yapmak istemediği aşikârdı. Şey, kalemimi çıkarıp bir kâğıda adımı yazdım, amacım yalnızca kendimi hatırlatmaktı, A.G. ya da bir keresinde şaka yollu bana dediği gibi Cinler Fatihi. Sonra bakana da anlatmış olduğum şeyleri yazdım kâğıda, onu iyileştirebilecek bir büyücü tanıdığımı yani. Gözlerindeki ani ışıktan önerime muhalefet etmediğini anladım, bakana bakıp kesinlikle bu fikre katıldığını söylemek ister gibi başını salladı.

"Machokali'nin yüzü aydınladı, odanın dışına çıkınca, kolunu sanki yakın arkadaşmışız gibi omzuma doladı. Bu büyücülük mevzusu tamamen aramızda kalmalı dedi, New York medyası Hükümdar'ın Aburirya'dan büyücü getirttiği haberini alacak olursa, buraya akın eder ve otelin dışına kamp kurardı çünkü. Profesör Din Furyk ve Dr. Clement C. Clarkwell bile bu gelişmeden haberdar edilmeyecekti. Diğer bakanlara ise ancak büyücü geldikten sonra söylenecekti.

"Sikiokuu'ya Hükümdar'ın Kargalar Büyücüsü'nü New York'a, ABD'ye göndermesini istediğini bildiren bir e-posta gönderdiği sırada yanındaydım. Sikiokuu büyücünün seyahat detaylarını içeren cevabını ilettiğinde, Machokali büyücüyü uluslararası havalimanında ikimizin karşılamaya gideceğini söyledi.

"Aburirya'dan böylesine çabuk gelen bir cevap sonrası büyücünün varışını beklerken Machokali'nin halinden hoşnut olacağını düşünmüştüm. Ancak mutlu görünmüyordu. Bir şey onu hâlâ endişelendiriyordu.

"'En korktuğum şey' dedi içtenlikle, 'büyücünün havalimanına ham deri kıyafetler, boynunda sivri hayvan kemiklerinden oluşan bir kolye, elinde içi leş gibi kokan yağ ve yeşil yapraklarla dolu bir su kabağı, bileklerinde muskalar, çıplak ayak bileklerinde ise halkalarla gelmesi. Buradakiler tehlikeli bakterilerden korktuklarından tarım ürünlerinin ithalatı konusunda çok duyarlılar. Ya gümrük memurları onu durdurursa? Ya Göçmen Bürosu getirdiği tozları uyuşturucu zanneder de büyücü buraya Hükümdar'ın isteğiyle gelmiş olduğunu ifşa ederse o zaman? Hükümdar, uyuşturucu

suçundan bir Amerikan hapishanesinde müebbet hapse mahkûm edilen Latin Amerikalı devlet başkanlarının akıbetine uğrayabilir!' Büyücünün ziyaretinin etrafında bir skandalın patlak vermesinden endişe eden Machokali, büyücünün düzgün biçimde giyinmesini ve ıvır zıvırının diplomatik çanta içinde gönderilmesini açıkça belirtmiş olmayı çok isterdi!

"Şey, bakanın sözleri ve yaşadığı kaygı karşısında gülmeden edemedim.

" 'Kargalar Büyücüsü modern bir büyücüdür' dedim ona. 'Takım elbise giyer. Ayrıca, kehanette bulunmak için yalnızca bir ayna kullanıyor.' "

"Doğru! *Haki ya Mungu*! Kargalar Büyücüsü ve kutsal aynasını tarif edince Bakan Machokali'nin ağzı bir karış açık kalmış, gözleri neredeyse yuvalarından fırlamıştı."

7

Machokali büyü ve kehanete pek inanmazdı. Ancak denize düşen yılana sarılırmış, şu anda Kargalar Büyücüsü o yılanı temsil ediyordu onun için. Şayet Hükümdar'ın sağlığı düzelecekse kendisinin neye inanıp inanmadığının bir önemi yoktu. Şu anda Machokali'yi en çok meşgul eden konu, büyücünün orada bulunduğuna dair haberlerin bakanlar konseyi ile güvenlik memurlarının ötesine sızmasını önlemek için ne gibi önlemlerin alınacağıydı. Machokali Dışişleri Bakanı olarak ülke imajının düzgün olmasından mesuldü, Hükümdar'ı ve Aburirya'yı dünyanın gözünde maskaraya çevirmeyi hiç istemezdi, özellikle de Birleşmiş Milletler koridorlarında. Gittiği her yerde kendisini karşılayacak kıs kıs gülüşleri hayal edebiliyordu: Hükümdar'ınızın büyücüsüyle arası nasıl bu aralar?

Machokali, Kargalar Büyücüsü'nün koyu renk takım elbisesi ve elindeki evrak çantasıyla New York'taki herhangi bir işadamından hiçbir farkının olmadığını görünce rahatlamıştı.

Yolda çok fazla konuşulmadı, otele varınca ise konuğun girişi yapılmadan doğruca Hükümdar'ın bulunduğu kısma çıkarıldı. Büyücünün ziyaretine dair herhangi bir kayıt bulunmayacaktı.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordu Machokali odasını gösterir göstermez. "Yıkan, üstünü değiştir, sonra Hükümdar'ın yanına gidelim. Ya da önce bir şeyler atıştırmaya ne dersin?"

Cevap vermek yerine, bir bakana, bir A.G.'ye bakıyordu Kargalar Büyücüsü, kim kimdir anlamaya çalışıyor gibiydi.

"İkinizden biri Hükümdar'ın beni hangi sebeple görmek istediğini söyleyebilir mi acaba?"

A.G. Svahili dilinde "Özür dilerim beyler" dedi çabucak, gerginliği hissedip ikisine bir biçimde denklermiş gibi hitap etmeye çalışıyordu. "İngilizlerin *introduction* dedikleri, Svahili dilinde ise tanışmak diye adlandırılan şeyi yapmadık. Buradaki Dışişleri Bakanı Sayın Doktor Machokali."

Beyler sözü Machokali'yi rahatsız etmişti, sert bir bakış attı A.G.'ye, oradaki tek "bey"in kendisi olduğunu hatırlatmak ister gibiydi.

"Bakan Sikiokuu meselenin ne olduğundan söz etmedi mi sana?" diye sordu Machokali.

"Hükümdar'ın beni istetmiş olduğunu söyledi yalnızca."

Machokali Hükümdar'ın hastalığına dair ayrıntıya girmedi ama şefi iyileştirmek için sahip olduğu varsayılan tüm güçlerini kullanması gerektiğini söyledi büyücüye. Ertesi sabah Aburirya'ya geri dönecekti. Bu kadar basitti.

Kargalar Büyücüsü kesin bir dille "*Jet lag** etkisindeyim" dedi Machokali'ye. "Biraz dinleneyim, böylece zihnim daha iyi çalışır."

Jet lag mi? Bir büyücü ne bilirdi *jet lag*'i? Machokali merakını dillendirmedi ama acele etmeleri gerektiğini vurguladı.

A.G. iki bey arasındaki gerilimi sezdi yeniden, aceleyle Machokali'nin kulağına fısıldadı. Ne diyorsa yapalım. Onu kızdırmak istemeyiz.

Machokali büyücünün tavrından hoşnut değildi. A.G.'nin korkusu ve tevazusu da eşit derecede tatsızdı. Ancak büyücünün talebine boyun eğmekten başka bir seçeneği olmadığını hissediyordu. Büyücünün başarısız olması durumunda, bir sebeple bundan sorumlu olduğunun söylenmesini istemiyordu.

"O halde yarın buluşalım" dedi Machokali.

* Uzun mesafeli uçuşlarda varış noktasındaki saat farkı nedeniyle ortaya çıkan geçici uyku bozukluğu. (ç.n.)

8

Hemen o akşam tüm bakanları odasına çağırdı Machokali. Resmi biyografi yazarı, nam-ı diğer RBY Dr. Luminous Karamu-Mbu da toplantıya katılmak istedi ancak kabine üyesi olmadığı için buna müsaade edilmedi. Ele alınacak konulardaki uzmanlıkları nedeniyle Dr. Wilfred Kaboca ve güvenlik personeli içinse özel bir istisna söz konusuydu.

Karamu-Mbu arkadaş olarak çok da aranan biri sayılmazdı. Ağzından cımbızla laf alınırdı, neredeyse hiç dostu yoktu. Kaleminin boyu göz korkutucuydu, boyut olarak kalemden hiç de geri kalmayan deftere neler yazdığını hiç kimse bilmezdi. Herkes tahta yakınlığından ötürü ondan az da olsa çekinir, mümkün olduğunca uzak durmaya çalışırdı. Normalde RBY Hükümdar'ın mevcudiyetinin en ufacık ayrıntılarını bile kayda geçmekle öylesine meşguldü ki liderin eksikliğini hissetmemesi mümkün değildi. Ancak Hükümdar hasta düştüğünden beri RBY devamlı aynı şeyi yazıp durmuştu: *Hükümdar'ın hastalığı ve suskunluğu sürüyor. Hükümdar bugün de hasta yatağında ve suskun. Hükümdar halen...* RBY bu kadar boş vakitle ne yapacağını hiç bilmiyordu, bu yüzden toplantıya alınmamış olması özellikle sinir bozucu gelmişti ona. Heyet Amerika'ya vardığından bu yana tutmuş olduğu notları düzgün ve okunaklı bir sıraya sokmak üzere odasına çekilmişti.

Machokali haberi nasıl vereceğini pek bilmiyordu ama konuya doğrudan girmenin en iyi yöntem olduğuna karar verdi. Yine de bakanları gücendirmemek adına büyük bir ihtiyatla hareket etmek istiyordu. Konuya büyücünün varışıyla değil, bizzat Hükümdar'ın da onayıyla New York'a getiriliş sürecine kısaca değinerek girdi. Sözlerinin yarattığı tesiri değerlendirmek üzere konuşmasına ara verdi. Kıs kıs gülen olmaması şaşırttı Machokali'yi, Kargalar Büyücüsü'nü duymuş olduklarını itiraf edenler bile çıktı. Aynı şekilde düşünmüş olmalarına rağmen, bilime bir şans vermek adına görüşlerini kendilerine saklamışlardı. Dr. Wilfred Kaboca'nın bile herhangi bir şüphesi yoktu bu konuda.

"O halde ne zaman geliyor New York'a?" diye öğrenmek istedi hepsi.

Machokali haberi verdi. Sersemlemiş halde birbirlerine baktılar. Ancak kısa sürede şoktan çıktılar, bu kez de bir merak aldı

hepsini. Neye benziyordu acaba? Genç miydi yaşlı mı? Nasıl giyinmişti? Uzun tartışmaların ardından büyücüyle tanışmak için fazla hevesli görünmemeleri gerektiğine karar verdiler, kendisini bakanlarla aynı seviyede sanmaması için bulunduğu tarafa kaçamak bakışlar atacaklardı sadece. Ayrıca büyücüye beyaz doktorlardan, Dr. Furyk ile Dr. Clarkwell'e de büyücüden bahsetmemeyi kararlaştırdılar. Hükümdar iyileşsin de varsın Harvard tıbbı bundan kendine pay biçsin ne çıkardı?

9

Machokali ertesi gün erkenden Kargalar Büyücüsü'ne uğradı. Aynanın önünde kravatıyla uğraşan büyücü, Machokali'ye oturmasını işaret edip beceriksizce işine devam etti. Ancak bakan ayakta öylece durmuş onu izliyordu.

Havadan sudan konuşmak amacıyla, "İyi uyudun mu?" diye söze girdi Machokali.

Machokali Kargalar Büyücüsü ile her karşılaştığında şüpheleri artıyordu. Böylesine genç biri şifacılıkta nasıl bu kadar usta olmuştu?

"Bir ayna aracılığıyla teşhis koyup tedavi ettiğin söylendi bana?"

"Hastalığa ve aynaya bağlı. Aynalar kalın ya da ince, içbükey ya da dışbükey olabilirler: Her hastalık arz ettiği tehlikeye uygun bir ayna gerektirir. Aynadaki görüntüleri yorumlamam vakit alıyor. Hasta ile temas kurmuş kim varsa onlarla da tek tek konuşmam gerekiyor. Sizle ve tüm bakanlarla mesela..."

Ya Sikiokuu bu adamı kendisini ya da diğer bakanları Hükümdar'a zarar verecek bir tezgâha bulaştırmak için tuttuysa?

"Bu mevzunun bu duvarların dışına çıkmaması gerektiğini biliyorsun değil mi? Burada bulunan az sayıdaki insanla sınırlı kalması gerektiğini?"

"Sayın Bakan, düsturum daima Kökenine İn, Hastalık Ortadan Kalksın olmuştur. Şayet hastalığın kökünü kazımam isteniyorsa, o zaman kiminle gerekli görürsem onunla konuşmalıyım."

"Pekâlâ. Tüm bakanları, güvenlikçileri ve doktorunu görebilirsin."

"Kaç doktoru var?"

"Yalnızca bir. Dr. Wilfred Kaboca. Özel *doktoru*. Yanından hiç ayrılmaz."

"Onu gören tek doktor yani? Başka bir doktor görmedi?"

"Hayır görmedi."

"Benim için hava hoş."

"Akıllıca olur. Çok fazla kişiyle konuşarak zaman kaybetmenin anlamı yok. Vakit nakittir. Aynana başvur ve..."

"İlk uçakla eve dön" diye Machokali'nin yarım kalan cümlesini tamamladı Kargalar Büyücüsü. "İnanın bana, Sayın Bakan, Amerika'da gerekenden bir dakika daha fazla kalmaya hiç hevesli değilim. Çalılıkları ve onların iyileştirme özelliklerini tercih ederim. İşlemlerim hastayla temas kurmuş olan kişilerin tüm bildiklerini anlatıp anlatmamalarına bağlı olarak hızlı ya da yavaş sonuçlanacaktır."

"Bir hükümet bakanı sana yalan söyler mi?" dedi Machokali, gücenmişti.

Kargalar Büyücüsü teklifsizce "Doğruyu mu söylüyorsunuz şimdi bana?" diye sordu, bir yandan da kravatıyla uğraşmayı sürdürüyordu.

Svahili dilinde "*Benimle oyun oynama Büyücü Kagogo*" dedi Machokali, sesinde öfke vardı. "Neden sana yalan söyleyeyim? Senden hiçbir şey istemiyorum. Hasta olan ben değilim burada."

"Affedersiniz ama buraya gelebilir misiniz lütfen" dedi Kargalar Büyücüsü, parmağıyla bakanı yanına çağırarak.

Machokali büyücünün kendisine talimatlar vermesinden memnun değildi ama işleri hızlandırmak adına düşmanca tavrına çekidüzen verip isteneni yaptı.

"Aynaya bakın lütfen" dedi Kargalar Büyücüsü, Machokali'ye yer açmak için kenara çekilmişti.

Kargalar Büyücüsü sağ avcuna bakarken Machokali de kendisine söyleneni yaptı.

"Ne görüyorsunuz?" diye sordu Machokali'ye.

"Yansımamı" dedi Machokali. "Ve durmuş eline bakan seninkini"

"Kendi yansımanıza odaklanın. Çok dikkatle inceleyin."

"Peki sonra ne olacak?"

"Dikkatle kendinize bakarsanız benim gördüğümü görürsünüz. Bir kez daha soruyorum. Kaboca Hükümdar'ın tek doktoru mu?"

"Ben de cevabımı yineliyorum: Neden yalan söyleyeyim ki sana?"

"Devam edin aynaya bakmaya" dedi Kargalar Büyücüsü. "Ne görüyorsunuz? Beyaz bir şey görüyor musunuz, beyaz insanların beyazlığı gibi? İki beyaz yüz?"

Ne kadar uğraşırsa uğraşsın Machokali kendisininkinden başka bir yüz göremedi. Büyücünün bahsettiği beyaz yüzler neredeydi?

"Hayır. *Tam bir maskaralık bu*" dedi ve başını çevirdi.

Ancak Kargalar Büyücüsü sanki bir el aynasıymış gibi ciddiyetle avucuna bakmayı sürdürüyordu.

"Orada, işte oradalar" dedi büyücü heyecanla.

Machokali çabucak aynaya çevirdi bakışlarını ve hararetle bakmaya başladı. Hiçbir şey göremedi.

"Stetoskop takmış iki kişi var. Biri New York'lular gibi yürüyor. Sokakta yürürken kendine fazlasıyla güvenir bir havası var. Ya diğeri? O nereli?" dedi gözlerini Machokali'ye dikerek.

Machokali'nin dudakları titriyordu. Furyk ile Clarkwell'i ve onların farklı yerlerden geldiklerini nereden bilmişti? Machokali önceki gece Kargalar Büyücüsü'nü A.G. ile baş başa bıraktığını unutmuştu. Büyücüye bakıyordu, bir iki saniye boyunca birbirlerini tarttılar.

"Ah, şu ikisi" dedi Machokali, daha fazla yalan söylemek istemiyordu. "Tuhaf ama gerçekten de onları doktor olarak düşünmemiştim hiç. Profesör Din Furyk ile Clement C. Clarkwell'i görmek isteyeceğini düşünmemiştim. Beyazların tıbbı ile siyahların büyücülüğünün bir araya gelmeyeceğini, gece ile gündüz gibi olduklarının söylendiğini duymuştum. Onlarla da konuşmak istediğinden emin misin?"

Kargalar Büyücüsü biraz daha sohbet etmek için artık oturmaları gerektiğini işaret etti.

"Sayın Bakan. Hasta ile temas kurmuş olan herkesle konuşmak istediğimi söylerken ciddiydim" diye açıkladı Kargalar Büyücüsü.

"Seni nasıl takdim etmemi istersin?"

"Onlara doğruyu söyleyin."

"Büyücü olduğunu mu?"

"Şifacı olduğumu. Afrikalı bir şifacı. İyiyi kurtarmak için kötüyü tuzağa düşürdüğümü."

"Pekâlâ. Bunu bana bırak" dedi Machokali. "İlk kiminle konuşmak istersin?"

"Sizinle!"
"Neyi bilmek istiyorsun?"
"Her şeyin nasıl başladığını."

10

Machokali'nin işleri, Hükümdar için resmi bir gezi düzenlemeyi başaramadığında yolunda gitmemeye başlamış, heyetin Amerika'ya varışından sonra ise daha da kötülemişti. Başkan'ın Aburirya Hükümdarı'nı on beş dakikalığına bile olsa kabul etmesini sağlamaları için Amerikalı dostlarına başvurarak bu başarısızlığını telafi etmeye çalışmıştı. Ama görünüşe bakılırsa Amerikan başkanının tüm programı doluydu.

Başkan yardımcısı, dışişleri bakanı, senatörler ve kongre üyelerine kadar sonuç hep aynıydı. En sonunda, şiddetli bir lobi faaliyeti sayesinde başkanla bir Dua Kahvaltısı ayarlanabilmişti.

Hükümdar, Amerikan başkanıyla dua kahvaltısına katılacağını öğrenince çok sevinmişti, tek üzüntüsü Aburirya adına dua edecek bir din adamını heyetine dahil etmeyi unutmuş olmasıydı. Hükümdar bir uçak kiralayarak Washington'a gitmiş, orada, maiyetiyle birlikte, Aburirya büyükelçisi ve Hükümdar'a sanki asıl büyükelçi kendisiymiş gibi hitap eden yardımcısı Yunice Immaculate Mgenzi tarafından karşılanmıştı. Oradan bir limuzin filosuyla ibadetin yapılacağı yere doğru yola çıkmışlardı.

Machokali keyfinin yerine gelmeye başladığını hissediyordu, gel gör ki, etkinlik alanına vardıklarında ne görsünler, ellerinde pankartlar taşıyıp sloganlar atan bir grup gösterici, Aburirya diktatörünü ve Cennete Yürüyüş planlarını kınamakta. Machokali öfkeyle, kendilerine Aburirya Demokrasi ve İnsan Hakları Dostları adını vermeye cüret etmiş olan bu çılgın herifler de kim böyle diye düşünüyordu. Limuzinin penceresinden şöyle bir göz atınca protestoculardan birini –belki de gösterinin fikir babasıydı bu kişi– tanıdı. Aburirya Üniversitesi'nde eski bir tarih profesörü olan Materu adındaki bu adam, Aburirya'nın bağımsızlığı üzerine yazıp da Hükümdar'ın bir özgürlük savaşçısı olduğuna değinmediği için ülkenin azami güvenliğe sahip cezaevinde almış olduğu on buçuk yıllık ağır hapis cezasının on yılını çektikten sonra serbest bırakılmıştı vaktiyle. Ve bu profesör, yaşamının altı koca ayını

kendisine bahşeden Hükümdar'a bir teşekkürü çok görmüştü. Machokali'nin öfkesi, yabancı bir ülkede horozlanarak, ülkesine ve Hükümdar'a ihanet edip birazdan gerçekleşecek kahvaltıya ilişkin güzel hisleri mahveden bu kendini beğenmiş sakallı profesörü izlerken daha da artıyordu.

Hükümdar gösteriyle ilgili soru sormadığı için rahatlamıştı. Ancak kötü talih peşini bırakmıyordu, kabul salonuna girilip de Hükümdar, bir tabağa binlerce dolar ödeyen binlerce kişiden yalnızca biri olduğunu fark edince, bu da neyin nesi böyle, Başkan'la el sıkışıp yanına oturamayacak mıyım demek ister gibi tehditkâr bakışlar atmaya başlamıştı Machokali'ye.

Machokali, etkinliğin Amerikan başkanının hayır işlerine bağış toplamak için yapıldığını Hükümdar'ın ta başından beri anlamış olduğunu sanıyordu. Bir yanlış anlamanın yaşandığı belliydi; dua kahvaltısı, felakete, Machokali'nin Hükümdar'ın gözündeki itibarına inen yeni bir darbeye dönüşmüştü.

Pes etmedi. Hükümdar'ı, yabancı politikacılar arasında çok popüler olan çünkü onlara bir yandan global bir izleyici kitlesine seslenirken, bir yandan da görüşlerini doğrudan Amerikan halkına iletme imkânı veren *Dünyaya Yön Verenler* ve *Bir Dünya Liderini Tanıyalım* gibi televizyon programlarına çıkarmaya çalışarak, yara almış gururunu onarmak için üstün bir çaba sarf etti. Ancak yapımcılar Hükümdar'a ilgi göstermediler.

Böylece, elinde kalan tek imkân, Birleşmiş Milletler Genel Kurulu'na hitaben yapacağı konuşma idi. Ancak her iki taraf için de uygun bir tarih saptamada sorunlar yaşandı çünkü Hükümdar, bu yüce kurula ancak Cennete Yürüyüş için gereken parayı temin ettikten sonra hitap etmek istiyordu.

Bunlar Machokali için sıkıntılı günlerdi, ne yaparsa yapsın, Hükümdar'la arasındaki kara bulutlar dağılmıyor gibiydi. Hiçbir şey lehine gelişmiyordu sanki.

Derken bir gün, Hükümdar tüm heyeti özel yemek odasında bir öğle yemeğine davet etti. Uzunca bir süredir kendisiyle yemek yememişlerdi, hepsi bu kutlama havasından çok etkilenmişti. Masalarda çiçekler ve şampanya vardı. Neler oluyor diye sordu Machokali kendi kendine, diğer tüm bakanlar da aynı soruyu soruyorlardı. Ancak Hükümdar'ı kendileriyle neşe içinde konuşur görünce iyi bir şeyin olduğu sonucuna vardılar.

Hükümdar, protokol görevlisine dönerek Global Bank Yönetim Kurulu Başkanı'nı nereye oturtmayı düşündüğünü sorunca bu doğrulanmış oldu. Ama elbette buraya bankanın elçisi sıfatıyla geliyor olduğundan, belki de yalnızca kapıda durması ya da diz çökmesi hatta emeklemesi uygun olurdu. Sizce ne yapmalıyız diye sordu Hükümdar. Hepsi güldüler. Eldares'te yaşanan kadınlar hadisesinden bu yana Hükümdar'ı bu kadar tasasız görmemişlerdi. Herkes Hükümdar'la Machokali'nin arasında bulunan sandalyenin boş olduğunu görebiliyordu, bu da Hükümdar'ın, Global Bank başkanının gerçekten geliyor oluşuna ve böylesine mühim bir zatın Cennete Yürüyüş için uzun süredir beklenen krediye ilişkin iyi haberler getirmediği sürece bizzat gelmesinin mümkün olmayacağına dair en ufak bir şüphesinin olmadığını kanıtlıyordu.

Tam o sırada, koruma polisi Global Bank'tan bir temsilcinin kapıda olduğunu haber verdi. İçeri al dedi Hükümdar. Gözlerini kapıya çevirdiklerinde elinde zarf tutan bir adam gördüler. Adam daha tek kelime etmeden, hepsi onun bankanın başındaki kişi olmadığını anlamıştı. Belki de bir yanlışlık söz konusuydu. Danışmaya ve otel güvenliğine, Global Bank'tan kim gelirse gelsin içeri alınması talimatını vermiş olsalar da içeriye yanlış birini almış olabilirlerdi. Ancak adam onları uzun süre şüphede bırakmadı. Manhattan Global Kurye Hizmetleri'nden geliyordu, getirmiş olduğu mektup Global Bank'tandı. Lütfen birisi formu imzalayabilir miydi?

Hükümdar başıyla Machokali'yi işaret etti. Machokali mektubu Hükümdar'a uzattı ancak Hükümdar tam zarfı almak üzereydi ki beklentinin yarattığı heyecandan elinin titremekte olduğunu fark etti. Bunun belli olmasını istemediğinden, Machokali'den mektubu açmasını ve masadaki herkes duyabilsin diye içinde yazanları sesli olarak okumasını istedi. Neticede önemli olan mesajı kimin getirdiği değil, mesajın kendisiydi.

Bakan Machokali, "Anlayacağın üzere, Hükümdar da bizler de iyi haberler bekliyorduk" dedi Kargalar Büyücüsü'ne. "Ancak mektuba şöyle bir göz gezdirince içim bir fena oldu."

Mektup yaklaşık on satırdan oluşuyordu. Tüm projeyi gözden geçiren Global Bank, Cennete Yürüyüş'te herhangi bir ekonomik fayda görmemişti. Aburirya hükümetinin iddia ettiği gibi, projenin istihdam yaratacağını söylemek, modası geçmiş Keynezyen eko-

nomiye özgü bir görüştü. Ne modası geçmiş ne de neo Keynezyen anlayışın çağdaş küresel ekonomide yeri vardı. Global Bank'ın *mevcut dosyaya dayanarak* kredi vermesi mümkün değildi. Aburirya konunun peşine düşmek niyetindeyse, daha iyi bir tezle gelmek zorundaydı. Sorun para değildi. Ancak Global Bank sınırın resmen gökyüzü olduğu bir projeye para aktaramazdı. Global Bank'ın Cennete Yürüyüş'e kaynak ayırma mevzusunu yeniden gözden geçirmesi isteniyorsa daha sağlam olgular ve tezlerle ortaya çıkması için Aburirya'ya yedi günlük bir süre veriliyordu.

Odadaki herkes şaşkınlıktan donakalmıştı. Aşağı mı, yukarı mı, uzaklara mı, yanlara mı, ne tarafa bakacaklarını bilemiyorlardı! Tek bildikleri Hükümdar'ın yüzüne bakmak istemedikleriydi.

Durum Machokali için daha da fenaydı, şimdi bile, o günü Kargalar Büyücüsü'ne anlatırken, mektubu okumasının ardından odada oluşan buz gibi havayı hissedebiliyordu. Dudakları titriyordu. Felç olmuş gibiydi. Mektubu Hükümdar'a mı vermeliydi? Global Bank hiç olmazsa kapıyı kapatmadı diyerek görüşünü mü dile getirmeliydi? Mezar sessizliği her geçen saniye daha da artıyordu sanki. Hükümdar mektubu kendi gözleriyle görmek ister gibi elini uzattı. Machokali mektubu ona verip çabucak yerine oturdu.

Hükümdar konuşma yapmak üzere ayağa kalktı, elindeki mektubun sallanmakta olduğundan tamamıyla habersizdi. Herkes oturduğu yere yapışmış, Hükümdar'ın söyleyeceklerini bekliyordu. Ancak Hükümdar ağzını açtığında tek kelime çıkmadı. Orada durmuş, anlamsızca konuşmaya çabalıyordu. Bu da neydi böyle? Hükümdar sözcüklerini mi yitirmişti yoksa? Dehşete düşmüştü hepsi: Hükümdar, ağzı açık öylece durmuş, bir şey söylemeye çalışıyor ancak ağzından yalnızca sıcak hava ile bronşlardan gelen hırıltı çıkıyordu. Asıl dehşetse birkaç saniye sonra yaşanacaktı.

Birden yanakları ve karnı genişlemeye başlamıştı. Hayır, yalnızca yanakları ve göbeği değil, tüm bedeni genişliyordu. Herkes dehşet içinde birbirine bakıyordu. Daha önce hiç böyle bir şey görmemişlerdi. Hükümdar eliyle işaret ederek kâğıt kalem istedi ancak parmakları her geçen saniye tombullaştığından kalemi bile düzgünce tutamıyordu. Resmi biyografi yazarı kendi kalın kalemini vermeyi denedi ama Hükümdar eliyle uzaklaştırdı onu. Ardından da toplantının bitmiş olduğunu işaret etti.

Bugün bile, o gün yaşananları anlatırken Machokali'nin kalbi çılgınca atıyordu, sanki tüm sahne gözlerinin önünde yeniden canlanıyormuş gibiydi.

"Bana anlattıklarınızı toparlayayım" dedi Kargalar Büyücüsü. "Global Bank Cennete Yürüyüş'e kredi vermeyi reddediyor. Hükümdar'ın vücudu şişmeye başlıyor. Konuşma yetisini kaybediyor."

"Gerçi resmettiğinden daha karmaşık ama onun gibi bir şey" dedi Machokali.

"Anlamaya çalışıyorum. Hükümdar'ın yediklerinde zehir olup olmadığına bakılmış mıydı?" diye sordu Kargalar Büyücüsü.

"Biz de benzer şeyleri düşündük" diye karşılık verdi Machokali. "Ama henüz yemek ikramı yapılmamıştı. Masadan şampanyalar bile açılmadan kalktık. O zamandan beri... şey, gerisini zaten biliyorsun."

"Ne kadar süredir devam ediyor bu durum?"

"Günlerin sayısını unuttuk. Belki haftalar oldu, ama bu yalnızca bir tahmin. Belki biyografi yazarına sorabilirim, tüm yaptıklarının ve söylediklerinin kaydını tutuyor."

"Buna gerek olmayacak. En azından şimdilik. O zamandan bu zamana tek kelime etmedi diyorsunuz?"

"Furyk *soluk*, *solak* ya da *salaş* demeye çalıştığını iddia ediyor. Din Furyk'e sorsan daha iyi edersin, gerçi bana sorarsan hayal görüyor. Ancak benim anlattıklarımın ışığında Din Furyk ya da Clement Clarkwell'i görmeye gerek olmadığına karar verdiysen ben kendim de sorabilirim. Ya da Dr. Wilfred Kaboca'yı görüştürelim onlarla, tam sözcükleri öğrenmeye çalışsın, hatta cevapların ses kaydını alsın senin için."

Kargalar Büyücüsü Machokali'nin tavsiye ve tekliflerini duymazdan gelerek, "Sizden şunları rica ediyorum" dedi. "İki şey. Bana, iki üç kişinin birbirini engellemeden aynı anda bakabileceği büyüklükte bir duvar aynası bulun. Ayna yatak odasının ya da hastanın oturduğu yerin tam karşısındaki duvara asılmalı."

"Duvarda bir ayna var."

"O halde Din Furyk'ten gelmesini isteyin."

11

Machokali kendisini çağırdıktan sonra, "Kim? Bir doktor mu?" diye sordu Furyk, afallamış bir haldeydi. Machokali adamdan bir çeşit uzman ya da maneviyatçıymış gibi söz ediyordu ama Furyk sorularla iyice bir deşince, bir büyücü doktordan bahsettiğini itiraf etti.

"Ne? New York'ta bir büyücü mü?" diye sordu Furyk, hayretler içinde kalmıştı.

"Yanlış anlamadığımdan emin olmak için Machokali'ye baktım" diye yazmış günlüğüne, "ve o kocaman gözlerinin, çağrıyı geri çevirmemem için bana yalvardığını gördüm. Böylece, niyetlendiğim gibi gümbür gümbür bir hayır diyeceğim yerde, kendimi ona üzülmemesini söylerken buldum. O bir ruh doktoru, benim işimse insan bedeni, böylece ikimiz rüya gibi bir ekip olacağız. Merakım giderek artarken bile tek yaptığım onu sakinleştirmeye çalışmaktı. Batı'da eğitim görmüş bu üst düzey bakan üzerinde büyük bir tesiri var gibi görünen adamla buluşmaya can atıyordum. Adamın odasına girerken nasıl iletişim kuracağımızı merak ediyordum. El hareketleriyle mi anlaşacaktık acaba?

"Sanki Harvard'da eğitim görmüş gibi İngilizce konuşan bir büyücü doktorla karşılaşınca ne kadar şaşırdığımı bir düşünün. Ona dedim ki: Mükemmel İngilizce konuşuyorsunuz. Bu kadar iyi nerede öğrendiniz? Şöyle cevap verdi: Treetops Üniversitesi'nde. Daha önce bu üniversiteyi hiç duymamıştım, herhangi bir yerde bahsine de rastlamamıştım. Ya siz diye sordu. Mükemmel İngilizce konuşuyorsunuz. Nerede okudunuz? Hem soru hem de ses tonu azıcık rahatsız etmişti beni, beyaz olduğumu göremiyor muydu? Başka nasıl konuşmamı bekliyordu ki? Harvard tabii ki dedim kısaca ve şunu sordum ona: Demek ki ülkenizde, üniversite düzeyinde büyücülük ve cadılık eğitimi veriyorlar? Şöyle karşılık verdi: Ah, evet, büyücülük sanatı ve bilimi Treetops üniversite sisteminin özüdür. Büyü alanında uzmanlaşmış, hem eğitim veren hem de araştırma yapan bölümlerimiz var. Sizde yok mu? Tabii ki hayır dedim. Bizde tıp, psikiyatri ve farmakoloji bölümleri var.

"Konuyu derhal değiştirip, liderlerinin başına gelmiş olan o tuhaf hastalığı görüşmek üzere kendisiyle bir araya gelmekten duyduğum memnuniyeti dile getirdim, bu kendi kendine genişle-

me hali vahim bir durumdu. Eşine ender rastlanacak türde, daha önce duyulmamış bir şeydi.

"Evet, bu doğruydu ve birden bu tuhaflığa bir isim vermiş olduğumu fark ettim. KKG: Kendi Kendine Genişleme.

"Sözümü kesmeden dikkatle dinledi hikâyemi. Ancak hastanın karnına bastırınca ağzından *soluk*, *solak* ya da *salaş* gibi bir kelimenin çıktığını duyduğumu söyleyince, sözde Kargalar Büyücüsü başını kaldırdı.

"*Soluk* mu *solak* mı *salaş* mı yoksa *soğuk savaş* mı diye sordu bana. İlkten sesler arasındaki farkı ayırt edemedim. En nihayet farkı anlayana dek, her birini ağır ağır ve ayrı ayrı telaffuz ederek yineledi sözcükleri. İtiraf etmeliyim ki kendi bulduğu sözcükler Hükümdar'ın ağzından çıkana en yakın olanı gibi geldi bana. Ona da söyledim bunu, evet, evet, Hükümdar bunu söylüyordu. Ama udam soğuk savaşı, artık tarih olmuş bir şeyi neden saplantı haline getirsindi ki?

"Bir soru daha sordu: Bu kelimeler ya da ses hafifçe karnına dokunduğunuzda mı çıktı yalnızca? Evet dedim. Emin misiniz diye sordu, evet diye yanıtladım. Bunu defterine kaydetti. Peki ya öteki doktorlar Hükümdar'ın karnına dokunduğunda? Ona, bunu bir tek ben yaptım diye yanıt verdim. Başka sorunuz var mı diye sordum. İlkten karşılık vermedi. Beni duymamış gibiydi. Tam oradan ayrılıyordum ki bana seslendiğini duydum. Yanıma geldi. O zamana kadar bir büyücü doktor olduğunu düşündürecek ne bir şey demiş ne de bir şey yapmıştı. Davranış tarzı ya da soru sorma biçimi modern bir doktorunkinden çok da farklı değildi. Ortalıkta ne *vudu* ne de *juju* büyüsüne dair en ufak bir işaret vardı.

"Ancak alçak bir sesle, yapmamı istediği şeyi açıklayınca benimle dalga mı geçiyor emin olamadım. İçimden gülmek geldi. Benden duvarda asılı duran bir aynanın önünden geçmemi istiyordu."

12

Kargalar Büyücüsü, Hükümdar'la daha önce hiç yüz yüze gelmemişti, kafasındaki şişman olmayan, iriyarı, uzun boylu görüntüsünü de televizyon ve gazetelere borçluydu. Hükümdar

görüntüsüne önem verirdi ama kolobus maymununun derisinden kıyafetler, yakasız ya da *dashiki* adı verilen Afrikalıların giydiği tarzda gömlekler giyen şu liderlerden biri değildi. Tamamı kendisine ait büyük kedilerin derilerinden yapılma süslemeleri olan Batı tarzı takım elbiseler giyerdi her zaman. Tabii bir de şu meşhur şapkası vardı, leopar derisinden yapılma, taç biçiminde, yüce konumunun ve iktidarının simgesi olan şapka. Hasta odasına girerken büyücünün zihninde aşağı yukarı bu görüntüler vardı. Bir farklılık da beklemiyor değildi tabii, özellikle de böylesine sarsılmış durumdaki birinden, ancak gözlerinin önünde beliren şeyi kesinlikle ummuyordu.

Eldares sokaklarında sıkça saptadığı türden iğrenç bir koku çarptı burnuna ancak bu kez koku Hükümdar'ın vücudundan sızıyordu dışarı.

Hükümdar'ın gözleri korku doluydu ancak bu korkunun sebebi hastalık mıydı yoksa kim olduğunu bilmediği kendisi miydi bundan emin olamadı. İlk iş, hastanın zihnindeki tüm şüpheleri gidermeli diye düşündü Kargalar Büyücüsü çünkü iyileşme sürecinde, şifa verecek kişiye duyulan güven her şeyden önemliydi.

"Dikkatle dinleyin" dedi Hükümdar'a. "Sırayla ilerleyelim. Söylediklerimi duyuyorsanız başınızı iki kez sallayın."

Hükümdar iki kez başını salladı.

"Güzel. Eğer duyabiliyorsanız kesinlikle konuşabileceksiniz demektir. Endişe etmeyin. Ülkede tuhaf bir hastalık var. Sözcük hastalığı, düşünceler kişinin içine saplanıp kalıyor. Kekemeleri bilirsiniz, değil mi? Kekemeliklerinin nedeni düşüncelerin, hesapların ya da kaygıların ani biçimde kesintiye uğramasıdır. Şimdi size soruyorum: Bir devlet başkanından daha çok kimin kaygısı olabilir ki? Büyük başın derdi büyük olur demezler mi? Sizden çok basit bir şey istiyorum. Duvardaki aynaya bakın. Sizinle yakın temas kurmuş kişiler – bakanlar, güvenlik çalışanları, doktorlar – hepsi aynanın önünden geçecekler. Sizin göreviniz yalnızca onların yansımalarına bakmak. Bırakın zihniniz serbestçe dolaşsın, kendi izlenimlerini oluştursun. Ancak düşüncelerinizi sözcüklere dökme konusunda endişelenmeyin. Şu anda önemli olan zihninizin ve kalbinizin düşünüp hissetmesi. Bırakın imgeler, hisler ve düşünceler özgürce dolaşsınlar. Nerede tıkandığınızı görmek için düşüncenizin izini süreceğim, bana yardım etmenizi istiyorum.

Duygu ve düşüncelerinizi sözcüklere dökeceğim. Kendi suskunluğunuzu kendiniz bozacaksınız, ben buna yardımcı olacağım. Kendi, öz düşüncelerinizi aktarmanızda yalnızca bir katalizör vazifesi göreceğim."

Hükümdar kabul ettiğini gösterircesine başını salladı.

13

Aynanın önünden ilk geçen Machokali oldu. Hükümdar odayı geçerek dışarı çıkan Machokali'yi izlerken gözlerini kısıp alnını kırıştırmıştı. Başını öylesine hafif biçimde iki yana sallamıştı ki şayet Kargalar Büyücüsü aynada Hükümdar'ın görüntüsüne yoğunlaşmış olmasaydı bu hareketi kaçırmış olacaktı. Kargalar Büyücüsü, Hükümdar'ın alnındaki kırışıklıklarda ve kısık gözlerindeki ışıkta yoğun bir öfke sezmişti.

Öteki bakanlar da sırayla aynanın önünden geçtiler ancak hiçbiri Hükümdar'ın Dışişleri Bakanı'na attığı türden bir bakışa sebep olmadı. Sıra, güvenlik çalışanlarıyla özel doktoruna gelince Hükümdar onların kendisini bu durumda görmelerini istemezmiş gibi bakışlarını kaçırdı.

Sıra en son Din Furyk ile Clement Clarkwell'e geldi. Birden Hükümdar ayağa kalkmak için çabaladı ama nafile bir uğraştı bu, yine de ağzından EĞER! sözcüğünü çıkarmayı başardı.

Din Furyk bunu duyunca, aynanın önünden geçerek tek kelime etmeden odadan çıkması gerektiğini unuttu. Kargalar Büyücüsü'ne dönüp bağırdı: İşte, kelime bu! Söylediği kelime bu.* Hükümdar, Furyk'in taşkınlığına karşılık verircesine, ayağa kalkmak için beyhude bir çabayla duvardan destek almaya çalışarak *eğer* sözcüğünü yineleyip duruyordu. Kargalar Büyücüsü Furyk ve Clarkwell'e odadan çıkmalarını işaret etti.

Hükümdar nefes nefese kalmıştı. *Eğer* kelimesini çıkarırken ayağa kalkmaya çalışınca bitkin düşmüştü. Gözlerini Kargalar Büyücüsü'ne dikmiş, nedir hastalığım der gibi bakıyordu. Kargalar Büyücüsü cevap verdi, hayır, sözcüklerinizi yitirmediniz, yalnızca bakanlarınız ve astlarınızın önünde bir hürmetsizliğe maruz kalma düşüncesi öylesine eziciydi ki evvela hiçbir sözcük çıkmadı.

* Duyduğu sözcük eğer anlamına gelen *korwo* sözcüğü. İngilizcede Soğuk Savaş anlamına gelen Cold War ile ses benzerliğine sahip.

Ancak şu iki beyazı, huzurunuzda olduklarının ya da onlar gibilerin size neler yaptığının farkında değillermiş gibi lakayt bir biçimde aynanın önünde yürür görünce hadlerini bildirmek istediniz ama tıkandınız. Kekemeler kimi zaman ilk kelimeyi aşmayı başaramazlar. Tıpkı sizin gibi. Siz *eğer* kelimesinde takılıp kaldınız. *EĞER beyaz olsaydım bu yaptıklarını yapabilirler miydi bana? Ya da, EĞER beyaz olsaydım bakanlarımın önünde bana davrandıkları biçimde davranabilirler miydi?*

Belirgin biçimde "Doğru" dedi Hükümdar. "Onlara söylemeye çalıştığım buydu. Git ve bakanlarıma söyle, şu beyazlara ne söylemeye çalıştığımı duymaları için hepsini buraya istiyorum."

Sözcükleri yitirme sırası Kargalar Büyücüsü'ne gelmişti şimdi. Hükümdar'ın böylesine çabuk iyileşmesi karşısında o kadar şaşırmıştı ki aldığı emre nasıl karşılık vereceğini bilmiyordu. Tanısını daha yeni koymuş olduğunu söylemek üzereydi ki Hükümdar emrini yineledi.

"Çabuk ol. Vakit kaybetmeden buraya gelsinler" dedi, bir şifacıyla değil de bir elçiyle konuşur gibiydi.

Kargalar Büyücüsü odadan çıkıp mesajı Machokali'ye iletti, o da derhal öteki bakanları topladı. Kargalar Büyücüsü odasına dönerken Furyk ve Clarkwell'le karşılaştı. Neler olduğunu merak ediyorlardı. Başarılı olmuş muydu?

Kargalar Büyücüsü, "Ben yalnızca dilini çözmeyi başardım, daha fazlasını değil. En azından artık konuşuyor" diye karşılık verdi, doğruca Din Furyk'in gözlerinin içine bakarak söylemişti bunu. "Eskisi kadar hızlı şişmiyor olsa da hâlâ tıpkı bir canavar kadar şişman."

Furyk'in tepkisi tamamıyla beklenmedik bir tepkiydi.

"Bir düzenbazsın sen" dedi Kargalar Büyücüsü'ne, bir yandan da parmağını tehditkâr biçimde sallıyordu. "Benim çalışmalarıma yaslanıp başarıya ulaştığını iddia ediyorsun. Hastalığı ilk ben keşfettim ve ona bir isim bile verdim. Bilim adına, kendi kendine genişleme hastalığının tedavisini bulma yarışmasına çağırıyorum seni. Ama seni uyarırım. Hasta benimdir ve hastanın, hastalığın adının ve tedavisinin patentini ben alırım."

14

"Ona bu şekilde meydan okumaya beni neyin sürüklediğini bilmiyorum" yazmıştı Furyk günlüğüne, "ama yöntemlerinin, her ne ise o yöntemler, bilime üstün gelebileceğini düşünmesini istememiştim sanırım. İtiraf etmek gerekirse, yaptığı şey kendi çapında oldukça *sıradışıydı*. Maharetimizi son raddesine kadar sınayan bir düğümü birkaç saat içinde çözmüştü. Orada olup da kendi gözlerim ve kulaklarımla tanık olmasaydım hayatta inanmazdım. Yine de bedenin aşırı büyümesinin önüne geçmek ve Hükümdar'ın konuşmasını sağlamak için her ne yaptıysa bunun bir biçimde Clarkwell ile birlikte daha önce yapmış olduğumuz çalışmanın neticesi olduğuna kanaat getirmiştim. Onunla baş başa görüşüp tedavisinin ayrıntılarını öğrenmek iyi olurdu ama o, hokkabazlık sanatında hünerli olanlar gibi, sahne dışında beklediğimiz kadar çenebaz biri değildi. Ancak KKG'ye kesin bir çözüm bulamamıştı henüz, hastalığın gizemini ondan önce çözmek için elimden ne geliyorsa yapmaya karar verdim.

"İlk iş, kendi kendine genişleme (KKG) adını verdiğimiz bu emsalsiz olayın ve hastanın patentini almaktı. Böylece büyücünün ortaya atabileceği –atabilirse tabii– herhangi bir şey Clem & Din adını verdiğimiz yeni firmamızın fikri mülkiyet hakları kapsamına girecekti. Hükümdar adı çok genel olduğu ve dünya üzerindeki tüm hükümdarların bedenleri üzerinde patent almış olduğumuz anlamına gelebileceği için hastanın ya da bedeninin patentini almayı başaramamış olsak da KKG'nin keşfine ilişkin haklara sahip olduğumuz için memnunduk.

"Bir tedavi bulabilmek için insan genomu, klonlama ve kök hücre konularındaki en son gelişmelerin tamamını kullanacaktım artık. Büyücülüğe karşı bilim. Kargalar Büyücüsü ile aramdaki savaş, karanlıkla aydınlık arasındaki savaş biçimini alıyordu, Kutsal Haçlı Seferleri'ne kadar uzanan o uzun Hıristiyan askerler hattıyla aramda bir bağ oluştuğunu hissediyordum."

15

Kargalar Büyücüsü bu yarışma çağrısına hemen karşılık vermedi. Şu anda tek istediği azıcık dinlenmek ve zorlu olacağını

bildiği işe yeniden koyulmadan evvel bakanlarıyla görüşmesi için Hükümdar'a zaman tanımaktı. Gerçekten uykuya ihtiyacı vardı. Eldares'teki hapishane hücresindeki tecritten gelip, New York'ta, aralarında Hükümdar'ın da bulunduğu bir topluluğun karşısına çıkmak şaşkına çevirmişti Kargalar Büyücüsü'nü, zihninin ve bedeninin buna alışması gerekiyordu. Biraz kestirse içindeki tüm gerginlik dağılır, bu da daha fazla baskıyla başa çıkabilmesine olanak verirdi.

Sırtüstü uzandı, gözlerini dikmiş tavana bakarken hafiflediğini hissetti, uykuya teslim olmaya hazırdı. Ama ısrarcı sorular rahat vermedi. Hükümdar'ın bedenine musallat olan bu illet, kehanet becerilerine kafa tutuyordu. Önce hastalığın sebebini bulmadan nasıl bir tedavi salık verecekti ki? Hastalık sanki kendisiyle alay ediyordu, bunu düşününce aklına Furyk'in yarışma çağrısı geldi. Şu adamın, kısacık bir temasla bir Afrikalıya dair her şeyi bilebileceğini sanması ne küstahlıktı! Çağrıyı kabul edeceğim dedi kendi kendine, hem hastalığa hem de Din Furyk'e hitap ediyordu sanki. Nereden başlamalıydı yarışa?

Derken, onu hayrete düşüren bir şey oldu, bir ses duydu. Nyawira'nın sesi miydi bu? Ses daha da belirginleşti: Geçmişe geri dön. Doğrul ve tüm kavşaklara, tüm pazar yerlerine, tüm tapınaklara ve dünyanın dört bir köşesinde siyahların yaşadığı yerlere git ve güçlerinin kaynağını keşfet. KKG'nin devasını da işte orada bulacaksın.

İtaat etmek istedi ama bacaklarını ya da bedeninin öteki bölümlerini güçlükle hareket ettirebiliyordu. Ruh istekli, güzel, diye iç çekti uysal uysal ama beden engel oluyor. Ses gitmesine izin vermeyecekti, bu kez de şarkı söylüyordu ona:

Uyan, erkek kardeşin ruhu
Uyan, kız kardeşin ruhu
Uykunun sana hükmetmesine izin verirsen
Lütuflar geçip gider yanından

Şarkı çağrıdan çok ninniyi andırıyordu, şayet ses bu defa da Nyawira'nın şekline bürünmüş olmasaydı uykuya teslim olacaktı ama Nyawira yukarıdan kollarını ona uzatmıştı. Tüm benliğinin hafiflediğini hissetti, yavaş yavaş yükseldiğini, Nyawira'nın ulaşa-

mayacağı kadar yükseklere çıkarak gökyüzünde süzüldüğünü gördü. Bedenini geride bırakmıştı, artık bir kuştu, açık göklerde özgürce uçuyordu...

Uçuş esnasında uyandı, gülüyor, bilgelik hasat etmek için Mısır piramitlerinden Serengeti düzlüklerine ve Büyük Zimbabve'ye, Benin'den Bahya'ya, Karayipler üzerinden New York gökdelenlerine dek her yere konarak yaptığı yolculukları anımsıyordu. İçinde seyahat ettiği vücut öylesine gerçekti ki istemsiz olarak ağzına dokundu, neyse ki dudakları gaga değildi, kolları da tüylü kanatlardan oluşmuyordu, üzerindeki giysiler de dinlenmek için yatağa uzandığında üzerinde olanların aynısıydı.

Ne kadar uyudum acaba diye düşündü. Tam o sırada tanıdık bir koku geldi burnuna, hasta odasından yayılan iğrenç koku, kendisini Amerika'ya getirmiş olan göreve geri dönmesine yol açtı. Hükümdar'ın içindeki tüm sözcükleri dışarı çıkarıp çıkarmadığını öğrenmek için hasta odasına dönecekti. Onunla yalnız görüşüp kendisine birkaç soru soracaktı. Kendisini dinlenmiş hissediyordu, bir tedavi ya da kendisini tüm bu kargaşanın içinden çıkaracak güvenli bir yol bulur bulmaz Aburirya'ya, Nyawira'ya dönecekti.

Üç adamla karşılaştı, beyaz, esmer ve siyah, ellerinde birbirinin benzeri evrak çantalarıyla hasta odasından çıkıyorlardı. Beyaz olanı sövüyordu: *Ah, lanet olsun, geç kalmışız!* Geç kalmak mı? diye sordu Kargalar Büyücüsü kendi kendine. Yoksa Aburirya Hükümdar'ı ölmüş müydü?

16

Söylenenlere bakılırsa, bakanlar ve beraberindekiler Hükümdar'ın hasta odasına girdiklerinde onları her zamanki bildik sözlerle –Nasılsınız, nerelerdeydiniz, geldiğiniz için sağ olun ya da Tanrı'ya şükür artık kendimi daha iyi hissediyorum– karşılamamış. Yarıda kalmış olan öğle yemeğine devam eder gibi konuşmaya başlamış hemen. Global Kurye Hizmetleri'nden gelen habercinin getirdiği mektup da elindeymiş, tıpkı Machokali'nin mektubu kendisine uzattığı gün tuttuğu gibi tutuyor, onu bir destek, kanıt ve tılsım gibi sallayıp duruyormuş.

"Evet, eğer tenim beyaz olsaydı, Global Bank yöneticileri bu mektupta yaptıkları gibi aşağılayabilirler miydi beni?" diye sormuş bakanlara ve çın çın yankılanan bir sesle kükremiş: HAYIIRRR!

Bakanların hayretler içinde kaldıklarını söylemek, yüzlerindeki rahatlama ve şaşkınlık kaynaklı muhtelif ifadeleri hafife almak olur. Hükümdar konuşma zahmetine henüz alışamamış gibi nefese nefese kalmıştı ama vücudunda en küçük bir sönme belirtisi yoktu. Ama hiç olmazsa her an patlayabilirmiş gibi de görünmüyordu artık. Bu sebeple sözleri, ne anlama gelirlerse gelsinler kulağa çok hoş geliyordu.

"Mektup üzerinde çok düşündüm ve bu çağrıya uyup Global Bank idarecilerinin fikirlerini değiştirmelerini sağlayacak tezler bulmamız gerektiğine karar verdim."

Cevaplanmamış pek çok soruları olsa da hepsi birden bir alkış tufanına tuttular Hükümdar'ı. Bu kez, konunun bizzat takipçisi olacağını ancak bunu yazılı olarak değil sözlü argümanlarla yapacağını söyledi onlara. Global Bank iderecilerini, Cennete Yürüyüş'ün finanse edilmesini destekleyen ilave olgu ve görüşleri dinlemek üzere ertesi gün otelde yapılacak bir toplantıya davet eden kısa bir mektup kaleme almasını istedi Machokali'den. Mektubu da birkaç dakika önce burada olan kuryeye ver dedi bakana, Kargalar Büyücüsü'nü Global Kurye Hizmetleri'nden gelen kişiyle karıştırıyordu.

Machokali dışarı çıkmış, kuryenin çoktan gitmiş olduğunu görünce mektubu bizzat fakslayıp, hemen ardından telefonla aradığını haber vermek üzere odaya geri dönmüştü; Hükümdar'ın dileklerinin kabul olduğunu bildirmenin gururunu yaşıyordu çünkü her ne kadar banka yöneticileri ertesi gün ya da bir sonraki gün gelemeyecekleri için üzülmüş olsalar da görüşme için yedi gün içerisinde temsilcilerini gönderecekleri konusunda kendisine güvence vermişlerdi. Machokali bankacılardan elde edilen tavizi kutlarcasına faks onayını elinde sallıyordu.

Hükümdar memnuniyetini bildirdi. Şimdi de bakanlarının önünde onlara büyük keyif verecek ve hepsinde arsızca bir hayranlık uyandıracak olan sözlü argümanını prova etmeyi planlıyordu. Bu özel gösterimden yararlanma ayrıcalığına sahip olmaktan duydukları minnetle alkışladılar Hükümdar'ı.

"Dikkatle dinleyin çünkü Birleşmiş Milletler Genel Kurulu'na hitap ederken de aynı konuşmayı kullanabilirim. Kendinizi Global Bank idarecileri varsayın" dedi bakanlara, "Hatta Birleşmiş Milletler Genel Kurulu temsilcileri olduğunuzu düşünün..."

Adamın akıl sır ermez, yorulmak bilmez zihni her zaman ilgilerini çekmişti, bu kez de olağanüstü olacağa benzeyen performansın gönüllü tutsaklarıydılar.

17

Rivayet o ki, Hükümdar yedi gün, yedi gece, yedi saat, yedi dakika ve yedi saniye durmaksızın konuşmuş. O esnada bakanlar öylesine şiddetli biçimde alkış tutmuşlar ki en sonunda üzerlerine bir uyuşukluk çökmüş, uykuları gelmiş. Kimisi sesinin kısıldığını bile fark etmemiş, güçlükle duyulabilen fısıltılarla, *daha çok, daha çok bahşedin bizlere, Yüceler Yücesi'ne katılmamak ne mümkün* gibi sözler sarf eder olmuşlar. Kimisi ise bir cümleyi, derken bir kelimeyi, ardından da bir heceyi bile güçbela tamamlayabilir hale gelmiş.

Ayakta duramayacak kadar yorulunca, tüm sahne, Tanrı'nın huzurunda ibadet etmek üzere bir araya toplanmışlar gibi görünene dek, Hükümdar'ın önünde diz dökmeye başlamışlar. Ancak çok geçmeden, dizüstü dururken bedenlerini dik tutmanın da aynı derecede yorucu olduğunu görmüşler, bunun üzerine kimisi Budistler gibi bağdaş kurarak oturmaya başlamış. Diğerleriyse namaz kılan bir Müslüman gibi, alınları yere değer vaziyette, ellerini kaldırmak için hiç acele etmeksizin durmayı tercih etmişler. Ellerini kaldıramayacak durumda olan birkaçı baş ve eller yerde, kalçalar havada, mütematiyen Hükümdar'ın önünde eğilmiş numarası yapıyormuş. Sonunda her biri, bacaklarını, boyunlarını, kollarını hatta dudaklarını bir nebze olsun rahatlacak herhangi bir pozisyonu dener hale gelmiş. Biyografi yazarı yere dümdüz uzanmış, Hükümdar'ın ağzından ne çıkarsa yazıyormuş, en sonunda başını defterin bir tarafına yaslayıp biyografi için notlar karalamayı bir şekilde başarmış. Yedinci günün yedinci saati geldiğinde düşmemek için bir duvara yaslanmış olan güvenlikçiler, ayakta kalabilen çok az sayıdaki kişiden birkaçıymış. Siviller arasında en uzun süre dayanansa Machokali olmuş ancak o da dizlerinin bü-

külmek üzere olduğunu hissediyormuş. Hükümdar'ı gücendirmemek için daima dikkatli davranan bakan, oturma izni istemek için yanına yaklaşmaya çalışmış ama kendisini diz çökmüş, sersem gibi sendeler bir halde bulmuş; bir yandan da sanki Hükümdar'la âşık atışmasına girmiş gibi, evet efendim, âmin, siz nasıl buyurursanız diye inleyip duruyormuş.

18

Anlatılanlara bakılırsa, Global Bank'tan gelen üç elçi – beyaz, esmer ve siyah – yedinci gün, saat birde odaya girdiklerinde bu manzarayla karşılaşmışlar. Ne sırtını duvara yaslamış halde halının üzerine oturan Hükümdar'ın ve muhtelif ibadet pozisyonlarındaki bakanların sebep olduğu çirkinliği gördüklerinde, ne de adamlara bakıp bitkin yüzlerindeki o şiddetli ıstırabı gördüklerinde lüzumsuz bir şaşkınlık belirtisi göstermişler çünkü ziyaretçiler bunun yerlilere özgü bir dini ayin olduğunu sanmışlar.

Paranın, din, ırk, ten rengi ya da cinsiyet tanımadığını, yeni dünya düzeninin tek değişmez kanunu olan sermayenin temeli olduğunu anlayacak şekilde eğitilmiş banka diplomatlarıymış onlar. Yine de kültürel çeşitliliğe karşı duyarlı olmaları öğretilmiş onlara, bu nedenle, tek korkuları, izinsiz araya girerek canlı bir dini ayini bölüp onları sinirlendirmekmiş. Diplomatlardan biri özürlerini sunabileceği biri var mı diye etrafına bakınmış.

Ziyaretçilerin şansına, Hükümdar, tam odaya girdikleri anda, haftalardır içinde mahsur kalan sözcüklerin tamamını tüketmiş de yeni bir iç dökmeye hazırlanıyormuşcasına konuşmasına ara vermiş. Onları görmüş, kalkmak için hiçbir çaba sarf etmeden *Hoş geldiniz, Hoş geldiniz* diye bağırmış. Hoş geldiniz sözünü duyan bakanlar, kendilerini içinde bulundukları farklı pozisyonlardan çıkmaya zorlayıp, ziyaretçiler ve kendileri için sandalye almak üzere bedenlerini sürüklemişler, içten içe, yedi günlük yorgunluk, açlık, susuzluk ve uykusuzluğa ara verdikleri için banka görevlilerine minnet duyuyorlarmış.

Hükümdar hiç vakit yitirmemiş, Maliye Bakanı ile Ulusal Hazine Koruyucusu'ndan, Cennete Yürüyüş'ün Aburirya, Afrika ve genel olarak da dünya ekonomileri açısından oynayacağı rol üzerine yapmış oldukları etraflı değerlendirmeleri, Global Bank'ın ret

mektubunda ortaya atmış olduğu tüm sorulara yanıt verecek biçimde özetlemelerini istemiş. Ancak Maliye Bakanı yorgun boğazını temizleyip de özetini sunamadan evvel Hükümdar sözü yeniden devralarak, yeni bir sözcük dalgası üzerinde başarıdan başarıya koşmaya başlamış.

Banka diplomatları huzursuzlanıp ikide bir saatlerine bakar olmuşlar ancak dini bir töreni böldükleri için kendilerini hâlâ suçlu hissettiklerinden, nezaketen, söze girmek için uygun bir an kolluyorlarmış. Bir saat sonra, geliş sebeplerini dile getirebilmeleri için, Hükümdar'a kendilerine bir şans vermesini söyleyebilecek biri var mı diye birbirlerine ve bakanlara bakmışlar. Ancak bakanlardan hiçbiri bu sorumluluğu üstlenmeye hazır gibi görünmüyormuş.

Üç banka görevlisinin en kıdemlisi, artık iş konuşma vaktinin geldiğini bildirme görevini üstlenmiş. Affedersiniz efendim, demiş, ancak beyhude bir çabaymış bu. Bir iki girişimde daha bulunmuş, sesini yükseltmeme ve kibar bir ses tonuyla konuşmayı sürdürebilme konusunda zorlanmaya başlamış ancak en sonunda sesini ciddi ciddi yükseltmek zorunda kalmış. Sayın Başkan, efendim! Sayın Başkan, size iletmemiz gereken acil bir mesajımız var ve başka randevularımız nedeniyle çok da fazla vaktimiz yok.

Acil bir mesaj sözü işe yaramış, Hükümdar nihayet şalteri indirmiş. Dikkatle memurların ellerindeki evrak çantalarını incelemeye koyulmuş. Global Bank'la Aburirya arasında yapılacak sözleşme bu çantalarda olmalı. Çantaların görüntüsü bakanları da canlandırmış. Umutlar yeşermiş. Hükümdar'ın ikna edici tezleri görevlileri etkilemiş olmalı diye düşünüyorlarmış. Böylece sanki ağır çekimdelermiş gibi alkış tutmuşlar, sözcük seli sona erdiği için hissettikleri rahatlamadan mı yoksa şu çantaların içindeki iyi haber umudu sebebiyle mi alkışlıyorlarmış, işte bunu söylemek mümkün değilmiş.

"Buraya, bankanın göz önünde bulundurmasını istediğiniz yeni bilgiler olduğunu bildirdiğiniz için gönderildik. Ancak bu konuya gelmeden önce, ülkenizin mevcut durumuna ilişkin iki rapor var elimizde ve bankanın onlara dair birkaç sorusu olacak."

"İlk rapor kadınlarınızla ilgili. Aburiryalı kadınların erkekleri dövmeye başladığını duyduk. Bizce bu, kadın özgürleşmesini fazlaca ciddiye almak ve çok ileriye gitmek demek. Erkek şiddetine

karşılık kadın şiddeti aile içi şiddete cevap olamaz ve bu, ailevi değerler açısından ciddi bir tehdit oluşturur ki söz konusu değerler istikrarlı bir toplumsal ortamın temelidir."

"İkinci raporsa şu kuyruk oluşturma mevzusu hakkında. Sanırım bu duruma son verildiğini söylemiştiniz. Ancak ortalıkta dolaşarak kuyrukların yeniden oluşturulmasını istediğinizi söyleyen motosikletli kişiler olduğunu duyuyoruz ve kimi bölgelerde insanlar bu çağrıyı ciddiye alıyorlarmış. Sayın Başkan, bu iki konuda ne söyleyeceksiniz?"

"Siz neden bahsediyorsunuz?" diye sormuş Hükümdar, motosikletli sürücüler mevzusunu tamamıyla unutmuş olduğundan kafası karışmış, aslında ülkesi hakkında kendisinden daha fazla malumat sahibi olmalarına da canı sıkılmış biraz. "Kuyruk saçmalığının karşıt görüşlü bir terörist hareketin işi olduğundan eminim. Ancak anlamadığım şey şu, erkeklerin, gerçek erkeklerin yani, kadınların kendilerine dayak atmalarına izin verdiği yönündeki iddianız. Bu kadınlar, erkekleri kadına çevirip, kendileri mi koca rolüne soyunmak istiyorlar?" diye sormuş, konuyu hafife almaya çalışarak.

"*Mesele de bu Sayın Başkan, ülkenizde her şey tepetaklak olmuş durumda.* Kadınlarınız düzene meydan okuyorlar, kendi tabirleriyle halk mahkemeleri bile kuruyorlar, kuyruklarsa toplumsal düzeni hiçe sayıyor. Malumun ilamına gerek var mı? Kitleler adaleti kendileri uygulamaya başlarlarsa, size kalan yalnızca kaos olur. Aşırı demokrasi. Doğrudan demokrasi. Sanırım, Eski Yunanlılar Atina şehir devletinde denediler bunu, ne oldu peki? Yunan medeniyeti yıkıldı. Sayın Başkan, Aburirya'ya geri dönün. Ülkenize çekidüzen verin. Sonra da bize gözden geçirmemizi arzu ettiğiniz yeni ne varsa, hepsini kapsayan bir memorandum gönderin. Banka etraflıca değerlendirecektir onu... *ancak şimdi müsaadenizle. Başka bir randevumuz var*" demiş banka görevlisi, göz ucuyla saatine bakıp "*Ah, kahretsin, şimdiden geç kaldık bile...*" diye çaktırmadan homurdanarak dışarı çıkmış, diğer iki görevli bir yandan parlak evrak çantalarını sıkıca tutuyor bir yandan da onu takip ediyorlarmış.

Hükümdar, banka görevlileri ekonomik kuramlarını, felsefesini ve bilhassa da Cennete Yürüyüş'e dair mimari vizyonunu dinlemeden gittikleri için öylece kalakalmış.

Ağzı bir karış açık, boynunu dik tutamaz halde, başını duvara yaslamış. Sessiz bir çığlık gibiymiş hali.

"Ah, hayır, yine mi!" demiş Machokali çaktırmadan, sil baştan *déjà vu.* Kargalar Büyücüsü'nü hatırlamış. Gözleri endişeyle onu aramış odanın içinde ama orada bulunanlar arasında yokmuş. Kapıya gitmiş, A.G. oradaymış.

"Sözcük hastalığı ikinci kez nüksetti" diye fısıldamış. "Kargalar Büyücüsü nerede?"

19

Kargalar Büyücüsü, Hükümdar'ın hasta odasına girmek üzereyken, bunlar Global Bank temsilcileri olmalı diye düşündü. Hükümdar'ın borç para almak için ileri süreceği yeni tezleri az önce dinlemiş olmalılar. Ama Machokali onların yedi gün sonra geleceklerini söylememiş miydi? Bunca zamanı uykuda mı geçirmişti yani kendisi? Çok yorgundum demek ki. Arkasını dönüp oradan uzaklaşmakta olan adamlara dikkatle baktı. Tanıdık gelmişlerdi ama hiç tanışmadıklarına yemin edebilirdi. Görünüşlerinde, kıyafetlerinde, yürüyüş biçimlerinde böyle hissetmesine yol açan bir şey vardı ama neydi bu? Birden kafasına dank eden şeye inanamadı. Genel halleri kuş gibi uçarken karşılaştığı bazı insanların hallerine benziyordu tıpkı: Yoksa hâlâ rüya mı görüyordu?

Uykuda yürüyen, hatta uykulu halde pazara gidip alışveriş yapan, sonra da eve dönen insanlara dair hikâyeler duymuş ve okumuştu; uyandıklarında, uykuda aldıkları şeylerin odalarına nasıl geldiğini merak ederlermiş. Karısını öldürmüş bir adamın davasıyla ilgili bir haber okumuştu bir keresinde, adam mahkemede, her şey olup biterken uyurgezer vaziyette olduğunu ileri sürmüştü. Yoksa kendisi de mi bir uyurgezerdi?

Bunu öğrenmeye karar verdi. Hükümdar'ın odasına girmek yerine kendi odasına dönüp evrak çantasını kaptı, içinde kâğıt, kalem ve sahip olduğu tüm dünyevi varlığı vardı. Asansöre binip zemin kata indi.

Global Bank'tan gelen adamları görebilmek için etrafa bakındı. Biri erkek biri kadın iki dilenci çarptı gözüne: Yoldan geçen herkese ellerini uzatıyorlardı: Emekli askerim diyordu adam. Açım. Bana verecek bozukluğunuz var mı? Bu üçü bu kadar çabuk nere-

ye kaybolmuş olabilirdi? Keşke evrak çantasını almak için geri dönmemiş olsaydı.

Birden üçlüyü krem rengi bir limuzine binerken gördü. Sarı taksileri durdurmayı denedi ama sürücüler hızla geçip gidiyorlardı yanından, içlerinden biri yolun ilerisindeki beyaz bir çifti almak üzere durmuştu. Neyseki siyah bir taksi şoförü imdadına yetişti. Şu limuzini takip et dedi Kargalar Büyücüsü.

20

Ne zaman bir dinleyici anlattığı hikâyeye kuşkuyla yaklaşıp, bunun zırvalık olduğunu söylese, "Doğru! *Haki ya Mungu*", derdi A.G. "Ben bir masalcıyım, dedikodu tellalı değil" diye ekler, sonra da kanıt olarak, kendisinin de bizzat orada bulunduğunu hatırlatırdı dinleyenlere. "Yorgun, çok yorgundum ama Machokali beni öyle bir ürkütmüştü ki derhal kendime gelmiştim. Kargalar Büyücüsü neredeydi gerçekten de? Onu en son ne zaman görmüştüm?

"Hepimizin, Hükümdar'ımızın mutluluk ve keder ekonomisi tarafından yönetildiği bir dünyaya ilişkin kuramlarının esiri olduğumuz günlerde, bir kez olsun Kargalar Büyücüsü'nü görmemiş olduğumu fark etmiştim. Kargalar Büyücüsü'nü hiç aklıma getirmemiş olmam, Hükümdar'ın sesinin hipnotize etme gücüne dair bir fikir veriyor olmalı sizlere. Herkes gibi ben de Hükümdar'ın dilini çözenin o olduğunu unutmuştum."

"Hasta odasından çıkıp onun odasına bakmaya gittim. Orada değildi. Danışmaya indim. Tarif ettiğim kişiyi gören olmamıştı. Yeniden odasına çıktım. Orada bulunduğuna dair en ufak bir iz yoktu. Nereye gitmişti? Ne olmuştu ona? Machokali'nin yanına gittim tekrardan."

"Her şey bıraktığım gibiydi. Hükümdar'ın ağzı konuşma esnasında donmuş gibi açıktı hâlâ. Bakanlar, yüzleri yorgunluk ve uykusuzluktan çökmüş, başları bitkinlikten bükülmüş halde hâlâ yerlerindeydiler, ölü gibi bakıyorlardı etrafa. Machokali, aralarında ismi –Haşin Bakışlı– söylendiğinde tepki veren tek kişiydi, gerçi Machokali söz konusu olduğunda, gözleri daima aynı boyda olduğu ve uyurken bile asla kapanmadığı için bunu söylemesi her zaman için kolay değildi ama olup bitenler onu alarma geçirmiş gibiydi. Biz polisler zorluklara göğüs gerecek biçimde

eğitiliyorduk, çoğumuzun uyanık kalması, Hükümdar'ın ve ulusun muhafızları olma görevinin her daim bilincinde olması beni şaşırtmamıştı."

"Machokali hafifçe elini sallayarak işaret etti bana, benimle dışarıda görüşmek istediğini anladım. Ona, Kargalar Büyücüsü'nün arkasında iz bırakmadan ortadan kaybolmuş olduğunu söyledim. Sessizliğe, derin bir sessizliğe büründü, gözlerini dikmiş ileriye doğru bakıyor, sağ kulağının üzerindeki saçını ağır ağır çekiyordu, sanki zihni, bedenini geride bırakarak dolaşmaya çıkmış gibiydi. Aklımdan sorular geçiyordu: Hükümdar bir kalp krizine mi yenik düşmüştü? Machokali'nin halini başka nasıl açıklayabilirdim! Kargalar Büyücüsü neredeydi? Ölüyü kim diriltecekti şimdi?"

21

Kargalar Büyücüsü arka koltuğa yerleşmiş, hasta odasından yayılan koku kendisini takside de takip etmediği için rahatlamıştı. Gerçek New York'u görmesi için iyi bir fırsattı bu çünkü geldiğinden beri otel dışına çıkacak zamanı olmamıştı.

Fifth Avenue VIP Otcli'ni düşündü, çok geçmeden otelin görmüş olduğu azıcık kısmını Aburirya'da gördükleriyle karşılaştırmaya koyuldu, bu da zihnini gerçeklik ve hayal üzerine daldığı derin düşüncelerden uzaklaştırdı.

Şoför, trafik ışıklarında, limuzinin birkaç blok ötede durduğunu fark etti. Büyücüyü daldığı içgözlemden uyandırarak, seninkiler durdular dedi. Üç adam araçtan inmiş, limuzin uzaklaşırken hızla karşıdan karşıya geçiyorlardı. Kargalar Büyücüsü taksi şoförüne kenara çekmesini söyledi, parayı ödeyip çabucak araçtan indi. Adamlar gösterişli bir gökdelene girmişlerdi. Kendisi de aynı adrese gidiyormuş gibi Global Avenue'yu geçti. Cam ve betona gömülmüş olan tüm bu güç onu hipnotize etmiş gibiydi. Yeryüzündeki ulusların ekonomi ve para politikalarını yöneten kanun ve yönetmelikler bu binadan çıkıyordu, banka hangi türküyü tutturursa dünya liderleri de ona göre dans etmek zorundaydılar, o aksırsa tüm dünyanın migreni tutuyordu. Ne yapmalıydı? İçeri girip üç adamın karşısına mı dikilmeliydi? Yeni küresel toplumun gelişiminde oynadıkları rol üzerinde kaynakça araştırması yapmak için gelmiş süsü mü verseydi yoksa kendisine? Binaya

yaklaşırken hâlâ kararsızdı, ÇIKMAZ SOKAK işareti bulunan bir ara sokağı geçti.

Azıcık başı dönüyor, gözlerine inanamıyordu. Kuş şeklindeyken gördüğü bir sahneydi bu. Bu tabela bir alamet miydi yoksa? Olası anlamlarını ölçüp biçti kafasında, kendi kendine gülümsedi ve otele dönmeye karar verdi. Hiç olmadığı kadar ilgiliydi artık Hükümdar'ın durumuyla.

Fifth Avenue Oteli'nde danışmayı geçerek bir asansöre yöneldi. Düğmelere ne kadar ısrarla basarsa bassın asansör üçüncü kattan yukarı çıkmıyordu bir türlü. Konuya açıklık getiren danışma görevlisi oldu. Üçüncü katın yukarısındaki katlar özeldi ve ancak özel bir geçiş kartıyla çıkılabiliyordu, kendisinde ise o karttan yoktu.

Danışma görevlisi kayıtlarda aramak üzere soyadını sordu. Tam Kamiti wa Kamiri diyecekti ki Sikiokuu'nun, güvenlik sebebiyle pasaportuna farklı bir isim, Abdi Mganga yazdırttığını hatırladı, otele giriş yaptığını da anımsamıyordu. Görevli süiti aramayı önerdi ama telefonu açan olmadı. Onun için yapabileceği bir şey yoktu ancak kendisini seve seve resepsiyon alanında ağırlayabileceklerini belirtti, belki ekiplerinden biri arar ya da dolaşmak üzere aşağıya inerdi.

Oturdu, bekledi. Neden işler böylesine karmaşık bir hal almıştı?

22

Kargalar Büyücüsü ne yapması gerektiğini bilmeksizin resepsiyonda oyalanıyordu. Bir gazete aldı ama kendini haberlere veremedi. Herkesi inceliyor, delegelerden birini bir anlığına görebilmeyi umuyordu. Hamile olduğu belli olan bir kadın bir taksiden inip otele girdi, gözden kaybolana dek kadını izledi. Bir anda Nyawira'yı bebek bekleyen bir anne olarak düşünmeye başladı. Karı koca ve çocuklar arasında sevgi ve saygının hüküm sürdüğü bir aileye daima özlem duymuştu.

Nyawira'yı görme ihtiyacı hudutsuz bir hal almıştı artık, çok uzun zamandır uzaklardaydı. Machokali'nin, kendisine yalnızca bir günlüğüne gereksinim duyulduğunu, tedavisini uygular uygulamaz aynı gün yurda geri döneceğini söylemiş olduğunu anımsadı. Belki de Hükümdar iyileşmiş, sağlığı yerine gelmişti, belki

hâlâ konuşuyordu. Durum ne olursa olsun, artık hizmetlerine gereksinim duyulmadığı belliydi. Aburirya'ya dönmeliydi. Neyse ki pasaportu ve uçak bileti hâlâ yanındaydı.

Ancak bu şekilde, kimseye haber vermeden ayrılmak da istemiyordu. Bu sebeple resepsiyona gidip kâğıt istedi. Machokali'ye not bırakacaktı. Yazmak üzere eğilince bir dizi imge bulanık görmesine yol açtı. Önce, davul gibi şişmiş Yüce Ekselansları. Bu görüntü, hamile bir kadın imgesine dönüştü, sonra da Global Bank'tan gelen üç adama. Şimdi ise hasta odasındaki büyük aynanın önünde ilerleyen Furyk ve vekilleri görüyordu. Bir kez daha Hükümdar'ın Machokali'ye nasıl baktığını anımsadı, nasıl da vahşi bir bakıştı o! Endişeden bedeni ürperdi ve Machokali'ye karşı yoğun bir acıma hissetti içinde. Kargalar Büyücüsü o bakışın ve Hükümdar'ın başını iki yana sallayışının ne anlama geldiğinden gayet emindi ama bunu kâğıda dökecek olsa, kimsenin, Machokali'nin bile kendisine inanmayacağını biliyordu. Yine de kimseye karşı kin gütmediğinden, Machokali'yi karşı karşıya olduğu tehlike konusunda üstü kapalı biçimde uyarmanın görevi olduğunu hissetti.

Şöyle yazdı: *Geçiş iznim yok. Kendinize dikkat edin. Ülke bebek bekliyor. Ne doğacak Allah bilir.*

Notu gözden geçirip katladı, üzerine Machokali'nin adını yazdı ve danışma görevlisine uzattı.

Sonra sarı bir taksiye el etti ve Nyawira'ya kavuşma umuduyla, Aburirya'ya dönmek üzere bir uçuşu, hangi uçuşu olursa artık, yakalamak için havalimanına doğru yola koyuldu.

23

Tam o esnada Machokali hâlâ odadaydı, morali bozuk, yorgunluk, yenilgi ve kararsızlıktan çökmüş bir haldeydi. Hükümdar'ın hastalığının nüksetmesi konusunda ne yapacaktı? Kargalar Büyücüsü ardında iz bırakmadan esrarengiz biçimde ortadan kaybolmuştu. Otoriteyi hiçe saymaya nasıl cüret ederdi?

Otorite sözcüğü banka temsilcilerinin söylediklerini hatırlamasına neden oldu: Ülkeyi dolaşıp, kuyrukların yeniden oluşturulması için çağrıda bulunan insanlar vardı. Kadınlar Eldares'te yaşanan o rezilce eyleme kalkışmadan hemen önce, Hükümdar ve

Bakanlar Kurulunun beş sürücüyü görevlendirmiş olduğunu hatırladı. Görevlerine son verilmemişti. Neler oluyordu?

Telefon çaldı, Machokali açtı. *Yalnızca şansımı deniyordum. Yedi gündür kimse bakmıyor telefona* dedi resepsiyon görevlisi. Machokali tam kadına kendi işine bakmasını söylemek üzereydi ki fikrini değiştirdi. Öfkelenmek için bile enerji gerekiyordu, kendisi ise şu anda o enerjiden yoksundu. Aburiryaʼdan Bakan Sikiokuu arıyordu! Doğrudan konuya girildi. Sikiokuu Kargalar Büyücüsüʼnün Amerikaʼya ulaşıp ulaşmadığını öğrenmek istiyordu yalnızca. Machokali evet diye karşılık verdi, gelmişti ama şu anda nerelerde olduğunu bilmiyorlardı. Sikiokuu aceleyle, ben yalnızca teyid etmek istemiştim dedi, büyücüyü kontrol etmeye neden ihtiyaç duyduğu konusunda bir açıklama yapmadan kapadı telefonu.

Kargalar Büyücüsüʼnün varışıyla ilgili bu gecikmiş alaka da neyin nesiydi? Hem neden şimdi, tam da adam sırra kadem bastığı sırada? Bu telefon görüşmesi sayesinde, Sikiokuu ile Kargalar Büyücüsüʼnün gizemli biçimde ortadan kaybolması arasındaki bağlantı konusunda hiç şüphesi kalmamıştı. Sikiokuuʼnun başka bir şey -borçla ilgili son durum, ne zaman dönecekleri ve hatta Hükümdarʼın sağlığı- sormadığını fark etti. Hayır, tehlikeli bir şeyler dönmekteydi ve Machokaliʼnin şüphelerini kendisine saklamaya hiç niyeti yoktu.

A.G.ʼnin kapının dışında durduğunu fark etmeden odadan çıktı. Hasta odasına dönmüş, diğerlerini bıraktığı halde bulmuştu: Yedi gün boyunca sağanak şeklinde yağan laf kalabalığından tamamen tükenmiş vaziyette, muhtelif, umutsuz pozisyonlarda yerlere kapanmışlardı. Machokali, tıpkı cansız bir ilah gibi ağzı kocaman açık, başı bir yana devrilmiş Hükümdarʼın oturmakta olduğu yere doğru sürünerek ilerledi. Aburiryaʼda neler olup bittiğine dair şüphelerini, anlasa da anlamasa da Hükümdarʼa açmanın görevi olduğunu hissediyordu. Ağzını Hükümdarʼın sol kulağına dayayıp fısıldadı. Afrika, Asya ve Güney Amerikaʼda pek çok hükümet hükümdarları ülke dışındayken devrilmişti. Kuyrukların yeniden oluşması için çağrının yinelenmesi yapım aşamasındaki bir darbe planıydı.

Bu sözler Hükümdarʼın üzerinde derhal etkisini gösterdi: Doğruldu: "Valizlerinizi hazırlayacağınıza, yerde uzanmış tembel tem-

bel ne yapıyorsunuz böyle hepiniz? Gitmeliyiz" dedi Machokali'ye dönerek, kuyruklarla kocalarını döven kadınların oluşturduğu tehditlere karşı koymak üzere Aburirya'ya doğru yola çıkabilmeleri için, herkesin ve her şeyin hazır edilmesi sorumluluğunu ona verir gibiydi.

24

A.G. daha sonraları Amerika ziyaretini anlatırken, "Üzücü, çok üzücüydü çünkü hepsi Kargalar Büyücüsü'nü unutmuş gibi görünüyordu" diyecekti. "Ama ben, ah, hayır ben unutmamıştım. Doğru! *Haki ya Mungu*. Kargalar Büyücüsü'nün gizemli biçimde ortadan kaybolduğunu anlatmak üzere Hükümdar'ın yanına gidebilmek için her yolu denedim ama çoğu zaman etrafı, her biri Hükümdar'ın ihtiyaçlarıyla ilgilenmeyi bir tek kendisinin bildiğini göstermek isteyen dalkavuklarla çevrili olduğundan, onunla baş başa görüşmek zordu.

"Bir ara onunla yalnız kalma fırsatı yakalamayı başardım ancak Kargalar Büyücüsü konusunu açınca Hükümdar'ın neden söz ettiğimi anlamıyor gibi göründüğünü fark ettim. Büyücülük, büyü ve ülke haberlerinden bahsettiğimi sanmıştı. İşte şimdi doğruyu söyledin çünkü kuyruk oluşturan kişilerle erkekleri döven kadınlar, kurnaz büyücülerin etkisinde olmalılar. Ama kiminle uğraştıklarını bilmiyorlar, asla unutamayacakları bir ders vereceğim onlara. Karnının kaşınan bir yerine uzanarak kaşıntıyı gidermek istedi ama elleri o noktaya yetişmedi. Sonra bana dönüp, şimdilik büyücülük konusunu unutmamı, gidip herkes gibi Amerika'dan ayrılmak üzere hazırlık yapmamı söyledi. Dudaklarını esrarengiz bir gülümsemeyle çarpıtarak, o güne dek görülmemiş mucizelerin kapıda olduğunu belirtti; sanki kendine sakladığı bir şey varmış gibi geldi bana, düşünmekte olduğu şey nedeniyle muzafferane biçimde gülmemek için kendini zor tutuyor gibiydi. Bastırılmış bir öfke vardı o gülüşte, dürüst olmak gerekirse onu en çok neyin kızdırdığını söyleyemezdim: Vücudunun kendi kendine şişmesi mi, Global Bank mı, kuyruk çılgınlığının yeniden başladığını haber almış olması mı, yoksa erkekleri döven kadınlar meselesi mi? Doğru! *Haki ya Mungu!* O çarpık gülüş hiç hoşuma gitmemişti. Bizleri bekleyen şu eşi benzeri görülmemiş harikalar da

neyin nesiydi hem? Ancak çok geçmeden eli kulağındaki yolculuğun karmaşası içinde buldum kendimi."

25

Hükümdar'ı otel odasından nasıl çıkaracaklardı? Kapılardan nasıl geçireceklerdi? Peki ya havalimanına götürme işi? Çözüm geliştirmeleri ve Sıcak Çıkış adını verdikleri operasyonun gizliliğini sağlamaları için bir firmaya, otele ve havalimanına Aburirya hazinesinden yığınla para ödendi.

Rahatlamış olan Machokali, her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak için resepsiyona uğradı. Danışma görevlisi düzgünce katlanmış bir kâğıt parçası uzattı ona. " Yedi günden uzun bir süredir kutunuzda bekliyor bu" dedi. Tam Machokali nereden bildiğini soracaktı ki vazgeçti. Sıcak Çıkış'ın başarısı sebebiyle kendini iyi hissediyordu, her şeye burnunu sokan bir danışma görevlisinin zevzekliklerinin kendisini sinirlendirmesine neden izin verecekti ki? Bu haberin bir hükmü kalmadı artık diye düşündü, tam kâğıdı açmadan çöp kutusuna atmak üzereydi ki fikrini değiştirdi, havalimanına gitmek üzere kapıda bekleyen limuzine doğru aceleyle ilerlerken ceketinin iç cebine koydu.

İki uçak ayarlanmıştı: ilki, Hükümdar, güvenlik ekibi, özel doktoru, biyografi yazarı ve bir iki bakan için yeniden şekillendirilmiş koltukları olan bir jumbo jet, ikincisi ise geri kalan heyet üyeleri için daha küçük bir uçak.

"Hükümdar'ın uçağa yüklenmesi gerçekten de o güne dek eşi benzeri görülmemiş bir mucizeydi. O itiş kakışlar, oflamalar puflamalar! Doğru! *Haki ya Mungu*!" diye anlatacaktı A.G. daha sonra. "Ölümüne mücadele edip, kendimizi paraladığımızı görünce, şayet Kargalar Büyücüsü burada olsaydı, kendimizi böyle bir kargaşanın içinde bulur muyduk diye düşündüm. Eminim o gövdeyi uçağa yerleştirmenin kolay bir yolunu bulurdu. Dürüst olmak gerekirse ümidimi kesmiş değildim. Bu nedenle tüm o arbedenin ortasında, bize yardım etmek için pistte koşarak geldiğini görme umuduyla sürekli arkama bakıp duruyordum.

"Uçağa binmeden hemen önce, Kargalar Büyücüsü'nün meçhul akıbeti hakkında Machokali ile konuşmak istedim. Ona, satın aldığım ve görünüşe bakılırsa, içinde yer alan her iki haberden

birinin siyah bir erkeğin tutuklanması, vurulması ya da hapse atılmasıyla ilgili olduğu bir gazeteyi gösterdim. Göçmenlere karşı beslenen düşmanlık yeni bir şey değildi. Büyücü hakkında Amerikalı yetkililerle görüşmemiz iyi olmaz mıydı? Machokali hiç istifini bozmadı. Homurdanarak, bırak bir Amerikan hapishanesinde çürüsün diye karşılık verdi. Artık büyücülerle ve onların ortadan kayboluşlarıyla hiçbir işi olamazdı. Ancak kendi adıma, onu düşünmekten ve onun için kaygılanmaktan hiç vazgeçmedim. Doğru! *Haki ya Mungu*!"

26

Machokali, Hükümdar, Dr. Wilfred Kaboca, Dr. Luminous Karamu-Mbu, A.G. ve güvenlikçilerle aynı uçağa binmiş olduğu için kendini gergin hissediyordu ancak uçak kalkınca sakinleşebildi. Ceketini çıkarıp ikiye katladı ve yanındaki boş koltuğa koydu. Artık olayları doğru düzgün bir önem sırasına göre değerlendirecek vakti vardı. Dışişleri Bakanı olarak geçen yıllar içinde, bu kadar çok sorunun yaşandığı başka bir görevle daha karşılaşmamıştı, işleri daha da karmaşıklaştıran şey, Hükümdar'ın özel durumu muydu yoksa Global Bank'ın işleri ağırdan alması mıydı, bundan emin olamıyordu.

Hükümdar'ın hastalığı, kendisinin ve Hükümdar'ın menfaatlerini, ki buna Birleşmiş Milletler Genel Kurulu'na hitaben yapacağı konuşma da dahildi, çoğaltacak girişimlerde bulunmasını olanaksız hale getirmişti. Diğer yandan, iyi ki Global Bank'tan para gelene kadar Cennete Yürüyüş projesi beklemeye alınmış diye düşünüyordu. Kapının yeni müzakerelere tamamıyla kapatılmamış olmasında bir umut ışığı görüyordu. Aburirya'ya dönmeleri, Hükümdar'ın yabancı bir ülkede her an patlayıp paramparça olabileceği endişesini sürekli olarak taşımaksızın projenin yeniden canlandırılması için zaman kazandıracaktı kendisine.

Machokali, Hükümdar'ın otelde bakanlarına yaptığı maraton konuşması sırasında, tüm o laf salatasının ortasında, Cennete Yürüyüş için yeni argümanlar bulabilmişti. Eldares'e dönünce, Hükümdar'ın dosyasını allayıp pullasınlar diye iş dünyası ve akademinin en önde gelen ekonomi uzmanlarını bir araya getirecekti, amaç Global Bank'ı daha fazla etkileyebilmekti. Aburirya

ekibini desteklemeleri için Amerika ve Avrupa'dan ilave uzmanlar da tutabilirdi. Bu konu üzerinde düşünürken, mendilini almak üzere elini ceketinin cebine attı ve danışmada kendisine verilmiş olan katlanmış kâğıt parçasını fark etti. Kendisini iyi hissediyor, bu saçmalıkla keyfini kaçırmak istemiyordu, bu yüzden kâğıdı avucunda buruşturuverdi. Tam atmak üzereyken, benim için elle yazılmış bir mesaj bırakmış olan bu kişi de kim acaba diye düşündü. Mgenzi olabilir miydi? Aburirya'nın Washington Büyükelçi Vekili Yunice Immaculate Mgenzi?

Machokali, Hükümdar'ın kadınlara karşı olan tutumuna, özellikle de Mao Tse-Tung'un ateşli bir savunucusu olmaktan vazgeçip Hükümdar'ın sadık süs köpeğine dönüşen bu kadına karşı tavrına daima hayret ederdi.

Amerika'ya ilk vardıklarında, Yunice Mgenzi, Hükümdar'la, odasında, kimisi bütün gece süren birkaç özel toplantı yapmıştı. Ancak Hükümdar'ın hastalığı başladığından bu yana ikisi birbirlerini görmemişlerdi. Machokali ve öteki bakanlar, herhangi bir kadının Hükümdar'ı bu halde görmesinin iyi bir fikir olmadığına karar vermişlerdi. Yunice Immaculate Mgenzi devamlı surette arayarak Hükümdar'la konuşmak istediğini söylemiş, Machokali'yi, Hükümdar'ın hassas uluslararası diplomasi meselelerine dalmış olduğuna dair binbir çeşit hikâye uydurmak zorunda bırakmıştı. En sonunda, Hükümdar'ın kendisini şahsen arayacağını söylemişti kadına, buna rağmen, oraya bizzat gelme tehditinde bulunmuştu. Hükümdar ve Mgenzi ya daha sonra kadının notunu Hükümdar'a iletmemiş olduğunu keşfederlerse ne yapardı?

Machokali çabucak açtı katlanmış kâğıt parçasını: Bilgi güç demekti.

Dört satırlık nottan hiçbir anlam çıkmıyordu. Başka bir şey yazılı mı diye bakmak için notun arkasını çevirdi. Hiçbir şey yoktu, bu yüzden bir kez daha okudu. *Geçiş iznim yok. Kendinize dikkat edin. Ülke bebek bekliyor. Ne doğacak Allah bilir.* KB diye imzalanmıştı not. Kargalar Büyücüsü, elbette ya! Geçiş izni yok! Demek dışarı çıkmış, tekrardan Hükümdar'ın süitine dönmeyi başaramamıştı. Demek büyücünün ortadan kayboluşunun müsebbibi benmişim diye düşündü Machokali. Büyücünün esrarengiz notunu dikkatle incelerken, notun bizzat kendisine hitaben mi yazıldığını, yoksa bakan sıfatıyla Hükümdar'ın dikkatine sunması

için mi kendisine yazıldığını merak ediyordu. Keşke öteki bakanlar da bu uçakta olsaydı, onların da görüşlerini alırdım diye düşündü. Notun içeriğini gizli tutmaya kalksa, Kargalar Büyücüsü aniden ortaya çıkıp tedavi için bir formül bırakmış olduğunu iddia edebilirdi. Şeytanca tasarıları için büyücüyü kullanan siyasi düşmanı Sikiokuu tarafından tezgâhlanmış bir tuzak bile olabilirdi bu. Hükümdar'a uygun bir dille içini dökmek zorundaydı. Ruh halini tartıp, kuyruk çılgınlığının yeniden başlaması konusunu bile açacak, bir darbe ihtimaline ilişkin korkularını bir kez daha dile getirecekti. Böylelikle Hükümdar, talihsiz Amerika ziyaretine değil, Sikiokuu'nun hıyanetine yoğunlaşmak zorunda kalacaktı.

Hükümdar'a ayrılmış olan bölüme geçti. Mühendisler, onu içine alacak genişlikte bir koltuk ya da yatak tasarlayamamışlardı, bu nedenle yere mecbur kalmıştı.

Machokali'ye, onu yüce huzuruna getiren şeyin ne olduğunu söyleme fırsatı vermeksizin, "Şu senin Cennete Yürüyüş hakkında ne yapmayı öneriyorsun bakalım?" diye sordu Hükümdar.

"Global Bank kapıyı tamamen kapamadı" diye yanıt verdi Machokali. "İhtiyacımız olan, bize anlattıklarınızı gerçekleştirilebilir bir memoranduma dönüştürecek zaman. Aburirya'ya döner dönmez, hayır duanız ve rehberliğinizle iş çevreleri, Eldares Üniversitesi ve yurtdışındaki birkaç üniversiteden gelecek temsilcilerden özel bir görev grubu oluşturacağım, tek yapacakları, görüşlerinizi ve hayalinizi kâğıda dökmek olacak. Akabinde, memorandumu Global Bank'a göndereceğiz. *Memorandum Addendum.*"

"Memorandum Addendum" diye yineledi Hükümdar, sözcüklerin dilinden dökülüşü belli ki çok hoşuna gitmişti. Machokali kendisini tebrik edilmiş gibi hissetti.

Machokali, muzaffer bir ses tonuyla "*Son sözümüz budur*" diyeceğiz onlara diye ekledi.

"*Son durumumuz budur*" dedi Hükümdar. "Yurda varır varmaz hallet bu işi."

"Sözünüz kanundur benim için" dedi Machokali tevazuyla.

"Söyle, Ölmek var dönmek yok!" diye ekledi Hükümdar.

"Ölmek var dönmek yok!" diye araya girdi Machokali. "Gerçek adınız budur sizin."

"Ama şu Global Bank idarecileri bu adı hiç duymamış gibi davranıyorlar" dedi Hükümdar.

Machokali büyücünün notunu gündeme getirmek için bir fırsat yakalamıştı şimdi. Alelade bir "Bu arada" ile giriş yaparak, Hükümdar'a, sesinin kilidini açmaya yardımcı olan adamı hâlâ hatırlayıp hatırlamadığını sordu. Hükümdar, ne sözle ne de bakışla, Machokali'nin neden bahsettiğini anımsadığına dair bir belirti göstermedi. Kendisini tedavi eden kişi bir yana, sözcüklerin boğazında takılıp kaldığını bile hatırlamıyordu. Sanki tüm o dil tutulması hiç yaşanmamıştı. Machokali bir kez daha sormak zorunda kaldı, bu kez Kargalar Büyücüsü isminden bahsetmeyi ihmal etmedi.

"Bir büyücü mü?" diye araya girdi Hükümdar. "Neden herkes büyücü laflarıyla başımın etini yiyip duruyor? Amerika'da bile! Geçen gün bir polis büyücülük hakkında konuşmaya geldi benimle. Şimdi de sen. Yoksa ülkedeki kuyruklardan ve kocaların dayak yiyor olmasından büyünün mü sorumlu olduğunu düşünüyorsun? Endişeye mahal yok! Yalnızca bekle ve gör! O konuyu halledeceğiz."

Machokali, sonraları, etrafındaki her şey un ufak olmaya başladığında, Hükümdar'ın Kargalar Büyücüsü'ne dair hiçbir şey hatırlamadığını gördüğünde, notu bir kenara bırakıp yerine dönmesini söyleyen iç sesine neden kulak vermediğini tekrar tekrar soracaktı kendisine. Ancak aşırı korku bedbahtlık getirir, notu Hükümdar'a uzattığı esnada, siyasi düşmanlarının kendisine komplo kurmuş olabilecekleri düşüncesi sezgilerini göz ardı etmesine yol açmıştı. Hükümdar dört satırdan oluşan notu okumuş, Machokali'nin yaptığı gibi kâğıdın arkasına bakmış, en sonunda da başını kaldırıp gözlerini bakana dikmişti.

Soğuk ve kuru bir ses tonuyla, "Kim yazdı bunu?" diye sormuştu Hükümdar.

"Kargalar Büyücüsü" demişti Machokali.

Hükümdar arkasına yaslanıp, unutmuş olduğu bir rüyayı ya da uzak bir anıyı hatırlamaya çalışır gibi gözlerini kapamıştı.

"Hayal görüp görmediğimi bilmiyorum ama gözlerimi yumduğumda sanki bu isme karşılık gelen birini görür ya da duyar gibi oluyorum. Sanki o ve ben konuşuyoruz ya da daha ziyade o bana bir şeyler söylüyor. Ama hayır. Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Yüce Ekselansları, hayal görmüyorsunuz" dedi Machokali aceleyle, Hükümdar'ın bastırılmış hiddetini Kargalar Büyücüsü'ne

yöneltmeyi umuyordu. "Şu anda gördüğünüzü sandığınız kişi gibi birisi gerçekten de vardı."

Machokali, Hükümdar'a sözcüklerin nasıl gırtlağında takılıp kaldığını, Profesör Din Furyk ile Dr. Clement C. Clarkwell'in tatmin edici bir tedavi bulmayı başaramamış olmalarını, Kargalar Büyücüsü'nün konuşma yetisini ona geri kazandırmayı nasıl becermiş olduğunu anımsattı.

"Bu şey, yani bu genişleme sorununuzla ilgilenmesi için gönderilmişti ama şimdi..."

"Nerede o?" diye araya girdi Hükümdar.

Kargalar Büyücüsü ile arasına mesafe koymaya çalışarak, "Bilmiyorum. Belki de onu gönderenlerin yanına dönmüştür" dedi Machokali.

"Kim yolladı onu?" diye sordu Hükümdar, gözleri hâlâ kapalıydı.

"Sikiokuu."

"Sikiokuu mu? Kendisine verdiğim görevler dururken bana büyücü göndermekle mi meşgul oluyor? Hastalığımı nereden öğrenmiş?"

Machokali duraksamıştı. Hükümdar gözlerini açmış, dik dik Machokali'ye bakıyordu.

"Seni hayal meyal bana Kargalar Büyücüsü'nü sorarken hatırlıyorum? Amerika'ya gelip gelemeyeceğini sorarken? Yanılıyor muyum?"

"Aslında, benim fikrim değildi bu. Büyücülük ve kehanetle ilgili ne varsa uzak durmaya..."

Pat diye "Kimin fikriydi bu?" diye sordu Hükümdar.

"A.G. Arigaigai Gathere."

"Gathere ne?"

"Hani şu bir defasında gün ağarana dek cinlerle boğuşan kişi."

"Ben cinleri yalnızca takip ettiğini, onlarla dövüşmediğini sanıyordum?"

"Evet, çayırlık boyunca izlemiş onları. Şu polisle ilgili sıradışı ve tuhaf bir şeyler var."

"Peki ne zaman A.G.'yi bakan yardımcın olarak atadın?"

"Yüce Ekselansları, çok iyi bilirsiniz ki böyle bir şeyin hayalini bile kurmaya asla cüret etmem ve edemem ..."

"Bunun için mi herkes eşyalarını toplamakla meşgulken büyücüden söz etmeye yanıma geldi?"

"Ekselansları, A.G.'nin sizi görmeye geldiğini bile bilmiyordum. Size ne demiştim ben? Şu polis memuru..." Machokali, A.G. ve onun tuhaf davranışları konusunun notu unutturacağını umuyordu ancak bu umudu derhal suya düştü.

"Notu dikkatle oku" dedi Hükümdar, kâğıt parçasını ona geri uzatarak.

Acaba Hükümdar dalga mı geçiyor benimle diye düşündü Machokali, yoksa yalnızca sopasının menziline mi çekmeye çalışıyordu onu? İtaat etmemesi mümkün değildi. İleri doğru iki adım atıp nota uzandı ve okuyabilmek için daha fazla ışık arıyormuş gibi yaparak içgüdüyle geri çekildi.

Ne kadar dikkatle bakarsa baksın, üzerinde ne kadar çok düşünürse düşünsün, orada olduğunu bildiği şeyin ötesinde bir şey görmüyordu Machokali. Gözlerini kaldırınca Hükümdar'ın gözlerinde öylesine yoğun bir ışık gördü ki en kötü ihtimalin gerçekleşeceğinden korktu.

"Yüce Ekselansları, itiraf etmeliyim ki sizi görmeye gelmeden evvel herhangi bir gizli mesaj içerip içermediğini anlamak için zaten defalarca okudum bu notu. Ancak Kargalar Büyücüsü'nün ne demeye çalıştığını anlamayı başaramadım, işte bu nedenle size geldim."

"Tekrardan oku ve bu sözlerin ne anlama geldiğinden o kadar da emin olmadığını söyle bana."

Machokali sessizce yeniden okuyormuş gibi yaptı ama aslında her kelimeyi zaten ezbere biliyordu.

"Sessizce kendi kendine oku demedim" dedi Hükümdar. "Tıpkı bir erkek gibi yüksek sesle ve kararlılıkla oku. Ülke kelimesinin yerine de *Hükümdar* kelimesini koy çünkü ülke, benim."

Machokali boğazını temizledi. Notu okumaya başladı. *Geçiş iznim yok. Kendinize dikkat edin. Hükümdar...*" Machokali kendisini uçurumun kenarında bulan biri gibi aniden durdu.

"Devam et. Oku" dedi Hükümdar sabırsızlıkla. "Bitir ve anlama dair o kadar da belirgin olmayan şey nedir söyle bana."

"*Hükümdar bebek bekliyor. Ne doğuracağını Allah bilir.*"

Giderek artan bir öfkeyle, "Açık olmayan ne? Söyle bana!" dedi Yüce Ekselansları.

"Ah, hayır" dedi Machokali, sözcüklerin ne gibi anlamlara gelebileceği aniden kafasına dank etmişti. "Yemin ederim... eğer o adamı..."

Hükümdar, ne yapmaya ant içtiğini öğrenmeye hiç de meraklı değilmiş gibi, "Machokali" diyerek bir kez daha sözünü kesti. Hükümdar'ın sesinde ufak bir değişiklik sezen Machokali'nin cesareti kırılmıştı şimdi. Sesinde bir çatlama vardı, buz gibi soğuk değil de daha ziyade ağlamaklı gibiydi. "Sen oldukça eğitimli bir adamsın, öyle değil mi Markus?"

"Evet, Mukaddes ve Yüce Ekselansları."

"Dünya tarihini bilirsin."

"O kadar iddialı değilim ama evet, topyekün de bilgisiz sayılmam."

"Okuduğun onca kitapta hiç hamile bir hükümdar vakasına rastlamış mıydın?"

"Hamile bir hükümdar mı? Hayır! Bir kadın olmadığı müddetçe... Kesinlikle hayır."

"Ne söylediğini göremiyor musun? Bu kendi kendine genişleme halinin bir çeşit hamilelik olduğunu yani?"

Hükümdar gülmeye başlamıştı, Machokali, şakayı –her ne ise o şaka– anladığını göstermek için ona katılsın mı katılmasın mı bilemiyordu. Sükûtun altın olduğu anlar vardır ama bu o anlardan biri değildi çünkü Machokali Hükümdar'a yaranma fırsatını kaçırmamış, kahkahaları çoğaltmak için cesurca şöyle demişti:

"Tebrikler! Tarih yazıyorsunuz. Kargalar Büyücüsü'nü Amerika'ya getirtmekle iyi etmişim. Onu havalimanında karşılamaya bizzat ben gittim hatta. Sanırım bir basın toplantısı düzenleyip bunu dünyaya duyurmalıyız."

Bunu takip eden sessizlik keyfini kaçırmış, az önce ne kadar büyük bir gaf yapmış olduğunu derhal fark etmişti. Yavaşça, adım adım geri çekilirken kendisini bu durumdan kurtaracak uygun sözcükleri bulmaya çalışıyordu.

"Sen? Sen! Sen bile?" dedi Hükümdar, öfkeden gözü dönmüş, parmağını tehditkâr bir biçimde Machokali'ye doğru sallıyordu. "Demek büyücü ile işbirliği içindeydin? Sırf aksadığım için, yüzüme karşı beni aşağılama işini kendine görev edindin? Bana kadın mı diyorsun sen?"

Machokali'nin üzerine atılmak için doğrulmak istediyse de beceremedi. Bakanın iri gözlerine fırlatmak için tören asasını almaya çalıştı ama alamadı. Machokali Hükümdar'ın asasıyla kendisine ulaşamadığını görünce geri geri gitmeyi bıraktı ama yerde duran sopadan da gözlerini ayırmıyordu. İnsanın kendisini bir darbeye karşı koruması ödleklik değil ihtiyattı yalnızca. Ödleklığı sözcüklerle yapmayı tercih etti:

"Kendisine Kargalar Büyücüsü diyen şu herifin dalaveresinin içyüzünü görmedeki çabukluğunuz sebebiyle yalnızca tebriklerimi sunuyordum. Onu Amerika'ya getirmiş olmakla iyi ettiğimi söyledim çünkü gelmeseydi onun ne mal olduğunu anlayamayacaktınız, o da hamile olduğunuza dair karalayıcı yalanlarla milyonları kandırarak, dünyaya kazık kakacak kadar uzun yaşayabilecekti."

"Tekrar tekrar o lafı etmek hoşuna mı gidiyor seni kokmuş, aşağılık herif. Pislik seni. İnsan müsveddesi. Yıkıl karşımdan!" dedi Hükümdar eliyle gitmesini işaret ederek. Daha Hükümdar hakaretleri sıralarken, Machokali yerine uçmuştu bile.

"Bekle!" diye bağırdı Hükümdar arkasından. "Gel buraya. Notu geri ver bana! Yoksa onu başkalarıyla paylaşmayı mı planlıyordun?"

Machokali notun hâlâ kendisinde olduğunu unutmuştu. Dönüp ihtiyatla Hükümdar'a uzattı onu. Geri dönerken heyecan içindeydi: Hükümdar kâğıt parçasını kapıp ağzına atmış, çiğneyip yutmuştu, bu sırada gözünü bir an olsun Machokali'den ayırmamıştı.

"Bu meseleyi bir başkasından asla duymayayım!"

İkinci Kısım

1

Hükümdar'ın meşhur Amerika ziyaretinden döndüğünü ilan eden şey, uçağın, gök gürültüsünden de kuvvetli iniş sesi oldu. İnsanlar bir tek Haşmetmeapları'nın şimşek çakması ve yağmur olmaksızın gök gürlemesine yol açabileceğini söylediler ancak bu işte bir terslik var diye de eklediler çünkü Hükümdar tıpkı bir hırsız gibi zifiri karanlıkta dönmüştü yurda. Ne zaman bir yurtdışı gezisinden dönecek olsa, kendisini havalimanında karşılayan diplomat, bakan ve dansçılardan oluşan kafile görünürlerde yoktu. Televizyona da çıkmayınca, insanlar kendilerinden emin biçimde, evet, bu işte bir iş var demeye başladılar çünkü Hükümdar ne zaman yurtdışından dönse, mutlaka televizyonda canlı yayına çıkardı. Ancak aradan günler geçip de hâlâ dönüşüyle ilgili bir fotoğraf ya da televizyon görüntüsü olmayınca, insanlar aralarında fısıldaşmaya başladılar: Yoksa Amerika'dan gelen Hükümdar'ın naaşı mıydı?

Enformasyon Bakanı Big Ben Mambo, Hükümdar'ın ülkenin geleceğini düşünmek üzere Başkanlık Sarayı'na çekilmiş olduğunu duyuran bir açıklama yayımladığında bile dedikodular durulmadı. Aksine, açıklama yangına körükle gitme etkisi yaratmıştı.

Bakanların çoğu da, Başkanlık Sarayı'ndaki Hükümdar'a neden ulaşılamadığı konusunda bilgi sahibi değildi, çok azı Hükümdar'ın, gözlerinden yaş akmasa da, tıpkı bir çocuk gibi hüngür hüngür ağladığını biliyordu. Kargalar Büyücüsü'ne karşı duyduğu intikam arzusu adeta bir saplantı halini almış, bundan hiçbirinin haberi olmamıştı. Gözyaşlarının çok sayıda fıçıyı doldurduğu geçen defanın aksine, bu kez gözyaşı dökemiyor, bu da hayal kırıklığını artırarak, giderek daha fazla hüngürdemesine yol açıyordu. Gerçekleşmemiş bir intikam arzusu için dökülmemiş gözyaşları insanı tüketir ve mahremiyet gerektirir.

Huzuruna yalnızca silahlı kuvvetlerin liderleri kabul edilmişlerdi çünkü Sikiokuu ve öteki bakanlarla bir araya gelmeden önce onların raporlarını duymak istemişti. Rapor vermeyi bitirdiklerinde, onlardan, orduya Başkanlık Sarayı'ndan komuta etmelerini istedi, böylelikle gözü üzerlerinde olabilecekti çünkü bir askeri darbe ihtimalinden korkuyordu. Ancak çevresinde güvenlik çemberi oluşturulmuş ve ordu tarafından korunuyor olsa da yine de büyücünün notunda yazılı olanlar *–Hükümdar bebek bekliyor–* zihnine sinsice süzülmenin bir yolunu buluyordu, bunları işittiğinde, sanki bu sözleri kulağına birisi fısıldıyormuş gibi irkiliyordu. Söylentilere bakılırsa, bir keresinde yanına yaklaşma gafletinde bulunan ordu liderlerinden birinin yakasına yapışıp, Hükümdar bebek bekliyor demeye nasıl cüret edersin diye sormuş. Askerse ah, hayır, hayır ben tek kelime bile etmedim diye bağırıyormuş. Hükümdar hatasını fark edince şaka yaptığını iddia etmiş: Her daim teyakkuzda olup olmadığını anlamak için seni denemek istedim. Ancak bu olayı asla kimseye anlatmaması, kendisine bile tekrarlamaması konusunda uyarmış adamı. Subay, siz neden söz ediyorsunuz, hiçbir şey hatırlamıyorum ben deyince, görünüşe bakılırsa gayet samimi olan bu cevap Hükümdar'ı daha da kızdırmıştı çünkü adam daha biraz önce yaşanan bir şeyi bu kadar kolay unutabildiyse olayı kendisine ya da bir başkasına tekrar etmemesi konusunda az önce yapılan uyarıyı nasıl hatırlayacaktı? Anca hatırlamadığı o şeyin ne olduğunu sormak istemedi çünkü subayın

Hükümdar bebek bekliyor sözlerini yinelemesini istemiyordu. Zihninde uğultular oluyordu, böylesi anlarda, ne yapacağını bilmeksizin, gözyaşı dökmeden hüngür hüngür ağlardı, giderek artan bir düşkırıklığı ve öfkeyle omuzları inip kalkar, bedeni sarsılır, yalnızca bina değil, tüm ülke de beraberinde sarsılır, kimileri bir yerlerde deprem ya da yanardağ patlaması oluyor sanırdı.

Tekrar tekrar, bu Kargalar Büyücüsü olacak soysuz bana kadın demeye nasıl cüret eder diye kendi kendine soruyordu. Gücümün zayıfladığını mı ima ediyor yoksa? Bu nedenle mi Batılı liderler kabul etmediler beni? Belki de iktidarının ilk günlerinde, ülkedeki pek çok komünisti kararlılıkla öldürdüğü zamanlarda olduğu gibi kan gövdeyi götürmediği için onu hor görmeye başlamışlardı. Onlara bir zamanlar neysem hâlâ o olduğumu nasıl gösterebilirim diye düşünüyordu. Öte yandan, Global Bank'ı etkilemek için kan dökme konusunu sonraya bırakmaya özen gösteriyor, bu sebeple, çaresizlik hissi hüsranını daha da derinleştiriyordu. Batı'daki dostlarının kendisini yüzüstü bıraktıklarını, halkı tarafından da horlandığını hissediyordu, öyle olmasa, bir büyücü yüzüne karşı kadın demeye cüret edebilir miydi! Yalnızca büyücü de değildi. Kadınlar bile...

Düşüncesini tamamlayamadı çünkü aniden Eldares'te yaşanan utanç verici olaydaki kadınları anımsamıştı, dünyanın dört bir yanından gelmiş olan diplomatların önünde gerçekleşen olayın anısı zihninde yeni bir öfke dalgasına yol açtı. Mevcut cüretkârlık ve saygısızlığın kaynağı yaşanan bu rezaletti. Aklına Nyawira geldi. Ele geçirildi mi acaba diye merak etti. Son zamanlarda kocaların bolca dayak yediğini anımsadı. Sikiokuu'ya şu kadınlar mevzusunu ve muhalif politikalarla arasındaki bağı araştırma görevini vermemiş miydim? Sikiokuu'yu çağırmaya karar verdi, böylece gönüllü tecritine, en azından bakanlar için bir ara vermiş oluyordu. Devlet Bakanı Sikiokuu, Hükümdar Amerika'dan döndüğünden beri huzuruna çıkmak üzere davet edilen ilk kabine üyesi olmaktan gurur duyuyordu.

Hükümdar hal hatır sormayla vakit yitirmeden, doğruca meselenin özüne indi. Amerika'ya doğru yola çıkmadan önce sana birkaç görev vermiştim: Nyawira'nın tutuklanması, Halkın Sesi Hareketini'nin belinin kırılması, kuyruk çılgınlığının araştırılması. Amerika'dayken raporlar ulaştı bana, Aburirya'da evin reisi

kadınlar olmuş artık, o kadar pervasız olmuşlar ki halk mahkemeleri kurup gün ortasında erkekleri dövüyorlarmış. Bu konuda ne diyorsun bakalım?

2

Sikiokuu, Hükümdar'ın yeni boyutu ve şekli karşısında afallamışsa da bunu ne bakışı ne de hareketleriyle belli etti. Güvenlikçiler arasında birkaç muhbiri, bakanlar arasında da müttefikleri vardı. Şef, kendisine övgü dolu giriş kısmını kısa kesip sadede gelmesini söylediğinde bile çok fazla canı sıkılmış görünmüyordu.

Nereden ve nasıl başlayacağını bilemediğini söyledi çünkü aktaracağı çok fazla şey vardı, her ne kadar henüz Halkın Sesi Hareketi'nin belini kıramamış olsa da toplumun neredeyse her kesimine gizli ajanlar yerleştirmiş, yasadışı hareketi etkisiz kılmayı başarmıştı. En önemlisi de ülkedeki her türlü fenalığın ardındaki beyin takımını meydana çıkarıp kimliklerini belirleyebilmişti. Aktardıklarının yarattığı etkiyi görebilmek için sözlerine ara verdi. Hükümdar kaşlarını kaldırıp sordu: Kimmiş bu kişiler? Sikiokuu'nun yüzü gerilmiş, yanakları güçlükle bastırabildiği öfke nedeniyle şişmişti.

"Adını ağzıma alma düşüncesinden bile nefret ederken nasıl söyleyebilirim?"

"Kimmiş?" diye sordu Hükümdar, sabırsızlıktan sesini yükseltmişti. Sanki yalnızca Hükümdar'ın emrine itaat ediyormuş gibi görünmek tam da Sikiokuu'nun istediği şeydi.

"Dışişleri Bakanı" dedi, bu apaçık ihanet karşısında duyduğu üzüntüyle sesini alçaltmıştı.

"Machokali mi?"

"Az önce adını zikrettiğiniz zatın ta kendisi" dedi Sikiokuu, bir kez daha adı anma konusunda gösterilebilecek en büyük isteksizliği göstererek.

"Machokali mi?" diye sordu Hükümdar yeniden.

"Evet."

Sessizlik. Hükümdar'ın ne düşündüğünü anlayabilmek için göz ucuyla hızlı bir bakış attı ancak bu hareketsiz yüzde fark ettiği tek şey bir seğirme idi, acı ya da korkuya verilen şu istemdışı tepkilerden biri, o seğirme, arkasından gelen *"Nereden biliyorsun?"* sorusu

ile birlikte Sikiokuu'yu sözcüklerle yanıt vermeyip, evrak çantasını açmaya ve içinden, daktilo ile yazılmış, hacimli iki rapor çıkarmaya sevk etti: "Kuyruk Çılgınlığının Kökenleri ve Hükümet Karşıtı Faaliyetlerle Olası Bağlantısı Üzerine Kaniuru Raporu" ile "Vatana İhanet Faaliyetleri Hakkında Gizli Rapor." Çarpıcı bir hareketle dosyaları masanın üzerine koydu, hain olduğu tahmin edilen kişiye duyduğu öfkeden yanakları şişmiş haldeydi hâlâ.

Hükümdar'ın uzun yazılmış raporlara pek sabrının olmadığını ve hiç kuşku yok ki kendisinden bir özet isteyeceğini bildiğinden, "Her şey orada" dedi, dosyaları işaret ederek, "raporları okuyabilmeniz için çıksam iyi olacak sanırım" diye ekledi. Ancak Hükümdar raporlara ulaşmak için bir kolunu uzatınca şaşırdı, uzatmak için aceleyle atılınca neredeyse yere yuvarlanıyordu. Hükümdar birini aldı, şöyle bir göz gezdirdi, yere koydu, ötekini de aynı şekilde inceleyip yere bıraktı.

"Suçlamalarının doğruluğundan emin misin?" dedi Hükümdar.

"Yeryüzünde her şeye kadir olan sizin ve Gökteki Tanrı'nın huzurunda yemin ederim ki bu iki raporu derleyen kişiler tam anlamıyla sadık ve güvenilir kişilerdir" dedi Sikiokuu, sağ kulak memesini sözlerini teyid edercesine çekti ve ekledi: "Onlara bir bankanın anahtarlarını bile emanet edilebilir."

"Kimmiş onlar?"

"John Kaniuru, Cennete Yürüyüş başkan vekili ve Kuyruk Çılgınlığını Araştırma Komisyonu başkanı. İkinci raporsa, her ikisi de birinci sınıf istihbaratçılardan olan Elijah Njoya ile Peter Kahiga tarafından hazırlandı."

Gözlerini Sikiokuu'ya dikerek, "Bu suçlamaları itham edilen kişinin karşısında da tekrar eder misin?" diye sordu Hükümdar.

"Hainlerden korkum yok" dedi Sikiokuu, bu kez her iki kulak memesini de çekmişti.

Hükümdar Machokali'yi çağırttı.

"Machokali'nin bu raporların varlığından haberdar olmasını istemiyorum, anlıyor musun?"

"Anlıyorum Yüce Ekselansları. Çok gizli. İkimizin arasında."

"Hain gelmeden evvel raporların bulgularını bana kısaca özetleyiver."

Sikiokuu, Machokali ile karşı karşıya gelmeyi istemezdi ama Hükümdar'ın her şeyi Sikiokuu'nun gözlerinden görebilmesi için

kulaklarına zehir akıtmak üzere bu davetten memnuniyetle yararlandı.

"*İnsanı sırtından sokacak* böcek giydiği giyside olurmuş" dedi Hükümdar, Machokali'yi zar zor gizlediği bir istihza ile selamlayarak. "Hiç duymuş muydun bu atasözünü?"

"Ah, evet. Bildik bir Svahili sözüdür. *Kikulacho kimo nguoni mwako.*

"Peki neden bu sözü söylemişler onu biliyor musun?"

"*Şey...*" dedi Machokali ve duraksadı, bu soruyla nereye varmak istiyordu acaba Hükümdar.

"Şu sandalyeye otur ve arkadaşının yüzüne bak" dedi Hükümdar. "Böylece birazdan atasözünün gerçek anlamını öğrenirsin. Sen Sikiokuu, ne söyleyeceksen Machokali'nin yüzüne söyle, böylece sen de yalnızca bir insanın arkasından söylenenlere bel bağlamadığımı öğrenmiş olursun."

Sikiokuu kaynaktan bir kez olsun bahsetmeden, Tajirika'nın itirafından derlenmiş ihanet hikâyesini anlattı, rakibini kuyruk çılgınlığının arkasındaki kişi olmakla ve doğrudan kendisine bağlı bir istihbarat ağı oluşturmayı planlamakla suçladı.

"Bu kumpas, Machokali sizinle birlikte Amerika'ya gitmek üzere yola çıkmadan önce, Mars Café'de gerçekleşen gizli bir toplantıda karara bağlandı" diye bitirdi konuşmasını.

Machokali ilkten, Hükümdar'ın bunu apaçık bir uydurmaca olarak göreceğini ve düpedüz saçmalık sayarak göz ardı edeceğini umdu ama bakışları, Hükümdar'ın öfke dolu bakışlarıyla karşılaşınca, derhal diz çöküp, Göklerdeki Tanrı adına kuyruk çılgınlığıyla herhangi bir bağlantısının olmadığına dair yeminler etmeye başladı. Hiçbir zaman, herhangi bir yoldan gücü ele geçirme hayali kurmamıştı. Rakip bir istihbarat ağı suçlaması Sikiokuu'nun haset ve nefretinden kaynaklanıyordu.

"Tajirika şahidimdir!" dedi umutsuzluk içinde, Eldares Modern İnşaat ve Emlak CEO'su, Cennete Yürüyüş başkanı ve sevgili dostu Tajirika'nın kendisine tam anlamıyla arka çıkacağına inanıyordu.

"Çağıralım kendisini" dedi Sikiokuu hevesle, dostu Tajirika'nın kendisini yarı yolda bırakmayacağına hâlâ inanıyor olsa da bu durum Machokali'yi huzursuz etmişti.

"Kesinlikle çağırtacağım" dedi Hükümdar. "Şimdi geç oldu. Adamlarım yarın sabah ilk iş, Tajirika'nın burada olmasını sağlayacaklar. Ama içinizden birinin tanığı etkilemesini istemediğimden ikiniz de geceyi burada geçireceksiniz. Başkanlık Sarayı'nda aynı yatak odasını paylaşmanızda bir sakınca yoktur herhalde?"

3

Sikiokuu ile Machokali, duvarlarını, Hükümdar'ın geçmişteki düşmanlarının kemik ve iskeletlerinin süslediği bir odaya kapatıldılar. Bir süre sonra ışıklar söndürülünce, kendilerini zifiri karanlıkta buldular. Oda soğuk ve perişandı, ölüme mahkûm edilip edilmediklerini bilmediklerinden dehşetten felç olmuşlardı, belki de iskeletlerinin bu tüyler ürpertici dekorun bir parçası olması kararlaştırılmıştı. Birbirleriyle tek kelime konuşmadılar, ölülerin ruhlarının orada olduğuna dair kendi düşünce ve tasavvurlarının insafına kalmış halde, her biri kendi köşesinde büzüşüp kalmıştı. Karanlıktaki bir silueti ilk hisseden Machokali oldu, elini uzatarak ruh olduğundan emin olduğu şeyi çimdikledi. Sikiokuu çimdiği hissetti ve o da bunun ruhlardan biri olduğunu sandı, yeni bir çimdiği defetmek için ellerini uzatınca, kendisi de bir şeyi çimdikledi, bu da en kötü korkularını doğruluyordu. Sabah olunca ikisi de hayatta ve iyi oldukları için rahatlamışlardı. Artık Tajirika'nın bulunmuş olması için dua ediyorlardı çünkü Tajirika'nın şahitliğinden destek umuyor olmaları bir yana, ölüler diyarından temsilcilerin refakatinde bir gece daha geçirmek istemiyorlardı.

4

Polis o sabah erken bir saatte Tajirika'yı Golden Heights'taki evinden apar topar alarak Başkanlık Sarayı'na getirdi ve çekili, beyaz perdelerin olduğu bir odaya götürdü. Neden çağrıldığını söylemediler, kafasından binbir çeşit varsayım geçtiği halde, oraya varışından hemen hemen birkaç dakika sonra Machokali ile Sikiokuu'nun odaya girmesi görmeyi umduğu son şeydi. Nasıl tepki vereceğini ya da ilk kimi selamlaması gerektiğini bilemediğinden, belli birine hitap etmeksizin yalnızca günaydın demekle yetindi.

Hiçbiri cevap vermedi, ikisi de onunla göz temasından kaçınıyordu. İtirafının mevzubahis olduğunu derhal anladı. Şayet bu konu sorulacak olursa ne diyeceğini hesaplamaya çalıştı ancak eline geçen yalnızca zihinsel bir çıkmaz sokak oldu çünkü itirafını kelimesi kelimesine hatırlamasının mümkün olmaması bir yana, iki bakandan hangisinin Hükümdar'la aynı tarafta olduğuna dair de hiçbir fikri yoktu. En iyisi, bunu anlamak için, kendisine yöneltilen ilk birkaç soruya mümkün olduğunca muğlak cevaplar vermekti.

Perdeler açıldı ve Tajirika gözlerinin önünde insan şeklinde bir hilkat garibesinin belirdiğini gördü. Tam sıvışmak üzereydi ki Machokali ile Sikiokuu'nun bu durumu doğal karşıladıklarını gördü ve cesaretini toplayıp kıpırdamadan oturmayı sürdürdü. Şu anda yargıç konumunda bulunan figürde Yüce Hükümdar'ı anımsatan şeyler yakalamaya çalışırken, Hükümdar Amerika'da çok fazla biftek yemiş olmalı diye düşünüyordu.

Machokali ve Sikiokuu sanık sandalyesinde karşı karşıya oturuyorlardı, kim davalı kim davacı hiç belli olmuyordu çünkü yüzleri eşit derecede ciddi görünüyordu. Tajirika yargıcın tam karşısında, ortada oturuyordu. İçten içe, üçü de sanki bir kâhinmiş gibi Tajirika'nın bir şeyler söylemesini bekliyorlardı.

Machokali, Tajirika'nın sözlerinin, aleyhindeki tüm haksız suçlamalardan kendisini temize çıkaracağından oldukça emindi. Sikiokuu ise Tajirika'nın söyleyeceklerinin suçlamaları doğrulayacağından bir o kadar emindi.

Hükümdar, Tajirika'nın sözlerinin suçlamaları destekleyip desteklemeyeceğinden endişe etmeyen tek kişiydi çünkü kendisinin çok daha farklı ve öncelikli bir gündemi vardı.

Sikiokuu'nun kendisine verdiği iki cildi de okumuştu, bir saplantıya dönüşecek kadar dikkatini çeken şey, Tajirika'nın Cennete Yürüyüş projesinden çoktan para tahsil etmiş olduğuydu. Bu beklenmedik keşif, kimilerinin projeden çoktan menfaat sağlamış olması onu derinden yaralamıştı; demek insanlar Cennete Yürüyüş'ten para kazanmaya başlamışlardı ve kimse ona bu konuda tek laf etmemişti? Demek öyle, ben utana sıkıla dünyayı dolaşayım, Global Bank'ın aşağılamalarını sineye çekeyim, bu insanlar arkamdan iş çevirip servet elde etsinler! Acaba ne kadar para toplanmıştı? Başka kimler bu işin içindeydi? O esnada bir cevap

bulmayı umduğu sorular bunlardı ancak Tajirika'yı düzenbaz ortaklarının adlarını ifşa etmeden ürkütmek ve adamın kabuğuna çekilmesine yol açmamak için adımlarını dikkatli atmak zorunda olduğunu biliyordu.

Böylelikle Tajirika yalnızca Machokali ile Sikiokuu arasındaki suçlama ve karşı suçlamaların merkezinde olmakla kalmamış, aynı zamanda Hükümdar'ın zihnindeki şüphe ve kırgınlıkların da odağına yerleşmişti. Gerilimi hissetmiş ama bunun itirafıyla ilgili olduğunu sanmıştı, tıpkı Machokali ve Sikiokuu gibi bu konuda kendisine soru sorulmasını bekliyordu. Ancak Hükümdar'ın beklenmedik hallerine alışkın olan iki bakan bile yargıcın yönelttiği ilk soru karşısında şaşırıp kaldılar.

Adeta nazikçe, "Seni buraya getiren nedir?" diye sordu Tajirika'ya.

"Yüce Ekselansları, sabah beni almaya geldiler ve açıkçası... şey için... vaktim olmadı ..." diye kekeleyip birden durdu Tajirika.

Hükümdar Tajirika'nın neden sustuğunu anladı ve hızla onu rahatlatmaya çalıştı.

"Buraya eliboş geldiğin için üzülme. Hediyelerini arkadan gönderirsin. Şu anda sana sormak istediğim şey şu: Buradaki bakanların huzurunda bana söylemek istediğin şey nedir?"

"Hangi konuda?" diye sordu Tajirika, kafası karışmıştı çünkü kendisine huzura çıkmayı isteyen sanki oymuş gibi davranıldığını hissediyordu.

"Vicdanını rahatsız eden şey her ne ise. Sana sıkıntı veren ne varsa" dedi Hükümdar, Tajirika'nın parayı itiraf etmesini kolaylaştırmaya çalışıyordu. "Bana arzetmek istediğin, içine dert olan bir şey var mı?"

Soru Tajirika'yı altüst etmişti. Daima Hükümdar'ın huzuruna çıkabileceği böylesi bir fırsatın hayalini kurmuştu, şimdi ise sözcüklerini yitirmişti. Belki de Hükümdar'ın, kendisine uzun zaman önce duymuş olduğu bir daveti anımsatan ihtimamlı ses tonu onu hazırlıksız yakalamıştı: *Ey bütün yorgunlar ve yükü ağır olanlar! Bana gelin, ben size rahat veririm.* Yoksa bir tuzak mıydı bu? En gizli düşüncelerimi ortaya serip de başımı daha fazla belaya mı sokacağım yoksa? *Ey bütün yorgunlar ve yükü ağır olanlar! Bana gelin, ben size rahat veririm.* Nasıl da davetkârdı sözcükler! Huzur vaat ediliyordu! Nereden başlayacaktı? Cennete Yürüyüş başkan-

lığının zayıflatılmasıyla uğradığı hakaretten, kadınlar tarafından dövülmüş olmasına, yakın zamanda yaşadıklarını gözden geçirdi zihninde. Efendi'ye ilk hangi derdini arz etmesi daha iyi olurdu acaba? Soğuk bir beton zeminde, iriyarı, güçlü kuvvetli üç kadının ağırlığı altında yatışını anımsadı ve dayak yemiş olmanın acısını yeniden hissetti. Sırf huzuruna çıkması için yaptığı çağrıya itaat etmeyi reddettiği için kendisini tutuklatmış olan gaspçı Kaniuru'nun bizzat kendisi tarafından karanlık bir ormana sürüklenen Vinjinia'yı, karısını düşündü. Kaniuru o pis ellerini karısına sürmeye nasıl cüret edebilmişti? Erkekliğine indirilmiş en ağır darbe gibi geliyordu ona bu. Kaniuru'nun Sikiokuu'nun hesabına hareket etmiş olduğunu hatırladı, şu anda karşısında oturmakta olan adam yüzünden uğradığı hakaretlerin öfkesi nefesini kesiyordu. İçini dökmek için aniden şuursuzca açtı ağzını.

"Şimdi bile anlamadığım şey" dedi Tajirika, sanki çoktan başlamış olan bir monoloğu sürdürür gibi, "Sikiokuu ile halk mahkemesinin kadınları arasındaki bağlantı."

Silver Sikiokuu'nun bulunduğu yöne doğru göz ucuyla bakarak, "Halk mahkemesi mi?" diye sordu Yüce Ekselansları.

"Yüce Ekselansları" dedi Sikiokuu kendini savunurcasına, "size her şeyi tam olarak özetleme fırsatım olmadı. Sanırım Tajirika erkeklere dayak atmakla suçlanan kadınlardan söz ediyor."

"Ve benimle başladılar bu işe" dedi Tajirika kendisine acıyarak. "Kendi kendime soruyorum: Neden ben?"

Sikiokuu işlerin gidişatından şaşkına dönüp endişeye kapılmışken, Machokali, konuşmalar ihanet suçlamalarından uzaklaştığı için azıcık daha kaygısız hissediyordu kendisini. Arkadaşının kadınlar tarafından dövüldüğünü düşününce içinden gülmek bile geldi ama kendini tuttu.

Machokali'nin düşüncelerini sezmişcesine, "Gülünecek bir mevzu değil bu" dedi Hükümdar. "Çok ciddi bir mesele" diye ekledi vurgu yapmak için, Eldares'teki o utanç verici olayı, bilhassa da kadınların Rachael'ı serbest bırakması için yaptıkları çağrıyı anımsamıştı. Bu düşünceler, bir biçimde Hükümdar'ın kendisini, kadınların elinde kepaze olan bir arkadaş olarak Tajirika'ya daha yakın hissetmesini sağlamıştı. "Devam et Titus" dedi ona.

Tajirika, Hükümdar'ın sesinde, kendisine başına gelen talihsizliklerin hikâyesini anlatması için ihtiyaç duyduğu cesaret ve gücü

veren bir acıma sezdi. Kadınların onu kaçırdıklarını, sopa darbeleriyle cezalandırmadan evvel, onu aile için şiddetle suçlamış olduklarını anlattı, şimdiyse bu ıstıraplar baladının sonuna gelirken, bedbahtlığını candan bir dinleyici ile paylaşmış olmaktan duyduğu sevinç ve minnetle dolup taşıyordu. Mukaddes Ekselansları sonsuza dek yaşasın diyordu kendi kendine.

"Peki Sikiokuu nasıl karıştı bu işe?" diye sordu Hükümdar.

"*Bir ilgim yok. Katiyen bir ilgim yok!*" dedi Sikiokuu, bir yandan da kulaklarını bir o yana bir bu yana savuruyordu.

Hükümdar, "Ben sana sormuyorum" dedi Sikiokuu'ya.

"Anlamadığım şey şu: Sikiokuu neden beni karımı dövmekten menetti? Ya da şöyle söyleyeyim. Sikiokuu karımı dövmememi emrediyor. Ama ben, bir erkek olarak hakkım olanı savunma arzusuyla onu bir güzel pataklıyorum. Üzerinden bir hafta geçmeden bu kadınlar beni almaya geliyorlar. Sonra da beni cezalandırıp karımı dövmemem konusunda beni uyarıyorlar, ilk Sikiokuu'nun ağzından duyduğum sözcüklerin tıpatıp aynısıyla hem de. *What a coincidence!*"* diye İngilizce olarak ekledi.

Sikiokuu kendini tutamayarak, umutsuzca, "Onlar gerçek kadınlar değildi" diye bağırdı. "Kargalar Büyücüsü'nün yarattığı gölgelerdi."

Tajirika büyücünün orada olabileceğinden korkuyormuşcasına kapıya baktı. Machokali ve Hükümdar da aynısını yaptılar ama Hükümdar iyi duyamamış gibi yapıp gözlerini Sikiokuu'ya dikti hemen. Birkaç saniye boyunca yalnızca sessizlik hâkim oldu ortama.

Sessizliği bozarak, "Benimkiler gerçek kadınlardı" diye iddia etti Tajirika.

Machokali candan bir tavırla, "Ne zaman dövdü bu kadınlar seni?" diye sordu.

"Hükümdar Amerika'dayken" dedi Tajirika, kesin tarihi anımsamaya çalışarak.

"Ama Kargalar Büyücüsü Amerika'dayken olmuş" dedi Machokali, Tajirika'nın bunu bilmediğini unutarak.

Hükümdar, Sikiokuu ve Tajirika aynı anda ama farklı nedenlerle Machokali'ye baktılar: Hükümdar, bakanın Kargalar Büyücüsü'nden söz etmesiyle büyücünün mektubunun sebep ol-

* Ne tesadüf ama! (ç.n.)

duğu acı canlandığı için; Sikiokuu, Machokali'nin kendi çıkarlarına uymayan bir hikâyeyi diri tutmaya çalıştığını gayet iyi bildiği için; Tajirika, Kargalar Büyücüsü'nün Amerika'ya gittiğini ilk kez duyuyor olduğu için. Tajirika, bu iki bakan ne tür bir oyun oynamaya çalışıyor böyle diye düşünüyordu, Sikiokuu, kendisini döven kadınların gölgeden ibaret olduklarını iddia ederken, Machokali, Kargalar Büyücüsü'nün bir biçimde hapisten kaçıp Amerika'ya gittiğini ileri sürüyordu.

"Kargalar Büyücüsü Amerika'da mı değil mi bu konuda hiçbir şey bilmiyorum. Tüm bildiğim ben çıkarken onun hâlâ hapiste olduğuydu" dedi Tajirika.

"Sen hapiste miydin?" diye sordu Hükümdar. Bir gece önce okuduğu raporlarda bundan hiç bahsedilmiyordu. "Neden hapisteydin?"

"Yüce Ekselansları, bu ve öteki konuları size kısaca aktarmaktı niyetim" dedi Sikiokuu. "Tajirika aslında tutuklanmadı, bu yalnızca *koruyucu gözaltıydı*. Öyle değil miydi Titus?" diye sordu Sikiokuu, Tajirika'nın da bunu doğrulayacağını umuyordu.

"Hayır, hayır" diye itiraz etti Tajirika. "Hakikaten tutuklandım. Gerçek bir hücreye kapatıldım. Ancak Yüce Ekselansları, bir hapishane hücresine konmaktan da beteri var..." diyerek sözlerine ara verdi Tajirika, geçmişteki haksızlıkları hatırlamak onu etkilemiş gibiydi.

"Devam et Tajirika" dedi Hükümdar yüreklendircesine. "Söz senin. Şu dediğin, hapiste olmaktan daha kötü olan şey nedir? İşlenen kimi günahları ifşa etmemekten dolayı azap çeken bir vicdan mı yoksa?" diye ekledi Hükümdar, Tajirika'nın itiraflarını para mevzusuna yöneltmeyi umuyordu.

"Hayır, bu bile değil."

"Hayati bir bilgiyi gizlemekten ya da insanın yaptığı kötülükleri içinde saklı tutmasından daha kötü ne olabilir?"

"Şu büyücüyle, Kargalar Büyücüsü ile aynı hücreye tıkılmak."

Hükümdar, "Bu da ne demek oluyor böyle?" diye sordu Sikiokuu'ya.

"Nyawira hakkında hazırlayacağım raporda hepsini açıklayacağım" dedi Sikiokuu, bir yandan da umutsuzca merhamet ve anlayış dilenen gözlerle bakıyordu Hükümdar'a.

"Bir şey soracağım Sikiokuu, Kargalar Büyücüsü'nü hapse Amerika'ya gitmeden önce mi yoksa oradan döndükten sonra mı attınız?" diye sordu Machokali saf saf, ancak hâlâ gerginlik ateşini körüklemeye çalışıyordu. "Kargalar Büyücüsü aynı anda iki yerde olmuş olamaz. Tajirika dövüldüğü sırada Amerika'daysa, bu gölgeleri ne ara imal edip salıverdi?"

Sikiokuu, "Sen daha iyi bilirsin" diye bağırdı Machokali'ye. "Numara yapmayı bırak. Kargalar Büyücüsü'nün Amerika'ya gönderilmesini isteyen sendin. Konuyla ilgili tüm faks ve e-postalarını sakladım. İçlerinden birinde Hükümdar'ın hasta olduğunu ileri sürüyordun."

Parmağını tehditkâr biçimde Machokali ve Sikiokuu'ya doğru sallarken, "Buraya sizi büyücü hakkındaki atıp tutmalarınızı dinlemek için çağırmadım" dedi Hükümdar. "Siz ikiniz Cennete Yürüyüş başkanım gibi açık açık konuşmayı başaramaz mısınız?" diye ekledi, Tajirika'ya doğru onaylarcasına başını sallıyordu bir yandan da.

Tajirika'nın içi sevinçle dolmaya devam ediyordu. Şayet işler bu şekilde devam ederse bu badireyi bu iki bakanın etkisinden kurtularak atlatabilirdi.

"Teşekkür ederim" dedi Hükümdar'a.

"Titus" diye ön adıyla hitap etti Hükümdar, hâlâ para konusunda yumuşatmaya çalışıyordu onu, *"ne biçim bakanlarım var görüyor musun?"*

"Şey, sahip olduklarınızla ilgilenmeye mecbursunuz. Ormanda doğuran ormanda emzirir" dedi Tajirika.

"Ne dedin sen?" diye bağırdı Hükümdar. "Doğurmakla ilgili ne dedin sen?"

Hükümdar'ın neden böyle alınganlaştığını bir tek Machokali anlamıştı. Yine de ne bakışı ne de jestleriyle anladığını belli etti. O ve Sikiokuu, dile getirilmemiş bir *Evet, neden öyle söyledin?*'le, yangına körükle gidercesine Tajirika'ya döndüler.

"Yalnızca bir atasözü bu" dedi Tajirika telaşla, Hükümdar'ın neden böyle aniden düşman kesildiğini merak ediyordu. "Özür dilerim."

"Özür mü diliyorsun?"

"Affedin beni."

"Ne için affedeyim seni? Sorularıma açık cevaplar ver, yeter. Bilmece ve atasözlerini kendi evindeki akşam eğlencelerine sakla."

"Peki Kutsal Efendimiz."

"Beni dinle. Güvenilir bir kaynaktan, kuyrukların senin işyerinin dışında başladığını duydum" dedi Hükümdar, konuyu hamilelik ve büyücülükten kuyruk ve para mevzularına getirmekti niyeti.

Tajirika Hükümdar'ın bu konuda böylesine hassas olduğunu bilmiyordu, atasözü ile yapmış olduğu hatayı telafi etme arzusuyla, kuyruk çılgınlığını başlatanın Kargalar Büyücüsü olduğu kuramını ortaya atma telaşına düştü. Bunun üzerine Sikiokuu kötü bir bakış attı ona çünkü Kargalar Büyücüsü'nü kuyruk çılgınlığını başlatan kişi olarak göstermemesini açık açık söylemişti Tajirika'ya, böyle bir açıklamayla Machokali'yi temize çıkarmış oluyordu bir bakıma. Machokali ise Tajirika'dan yana minnettar bir bakış attı. Tajirika Sikiokuu'nun şeytani bakışını gördü ama deredeki kurbağanın inekleri su içmekten alıkoymayacağını bilirdi. Hikâyesini kesmek yerine, kaldığı yerden Kargalar Büyücüsü'nün iş arayan biri gibi nasıl işyerine gelmiş olduğunu anlatmayı sürdürdü...

"Neden bu büyücüye böylesine kafayı taktın?" diye araya girdi Hükümdar. "Kuyrukları kimin başlattığını boş ver de doğrudan tanışma zarflarına geç."

Hükümdar'ın ta başından beri konuyu buraya getirmeye çalıştığı bir saniyede dank etti Tajirika'nın kafasına. Başkanlık Sarayı'na çağrılma sebebi bu muydu aslında? Kullanmamış, bankaya bile yatırmamış olduğu paralar hakkında sorulan soruları cevaplamak? Lanetliydi o para ve şimdi Başkanlık Sarayı'nın içinde bile ona musallat olmuştu.

"Zarflar mı? Şimdi o konuya geliyordum. İşin aslı, kuyruklarla şu zarflar arasında bir bağlantı var" dedi hiç duraksamadan.

Cennete Yürüyüş'e başkan olarak atandığı haberini alışını, çok geçmeden işyerinin dışında, kendisiyle sözleşme yapmak isteyenlerden oluşan kuyrukların meydana geldiğini, kendisine takdim edilen tanışma zarflarını ve günün sonunda, her biri en az bir buçuğa yarım metre boyutlarında üç büyük çuvalı parayla doldurmuş olduğunu anlattı.

"Para dolu üç çuval mı? Ve her biri bir buçuğa yarım metre? Bir günde mi?" diye sordu Hükümdar.

Aklına nereden geldiğini bilmiyordu –belki de Hükümdar'ın gözlerindeki öğrenme hevesi tetiklemişti bunu– ama birden Kaniuru'dan intikam alma fikri oluştu zihninde ve kendisini para hikâyesini abartıp bundan keyif alır halde buldu.

"Bir gün bile değil" dedi bu defa. "Öğleden sonra birkaç saatlik bir mevzu yalnızca."

"Bir öğleden sonra mı? Birkaç saat mi?" diye bastırdı Hükümdar.

"Evet, birkaç saat."

"Ve üç çuval, her biri bir buçuğa yarım metre boyunda, parayla dolu?"

"Yalnızca dolu da denemez. Banknotları, çuvalların her biri tıka basa dolana ve bir tahıl çuvalı kadar ağır olana dek el ve ayaklarımla bastırmak zorunda kaldım. Ama heyhat, tam nihayet yoksulluk vadisinden geçip kalıcı bir servete kavuştuğumu düşünürken hasta oldum."

Başlangıçta muğlak olan intikam fikri giderek büyümüş ve sonunda belli bir plana dönüşmüştü. O ana dek, genel olarak paradan söz etmişti yalnızca, dinleyenlerse bahsi geçen paranın buri banknotları biçiminde olduğunu varsaymışlardı. Şimdi ise, plana göre, buri banknotları dolar halini almışlardı. Artık tüm yapması gereken para biriminin adını değiştirmenin bir yolunu bulup, dinleyiciler üzerinde azami bir etki yaratmaktı. Duraksadı ve başını mahzun bir ifadeyle hafifçe yana eğdi, bu sesine de yansıdı ve şöyle dedi:

"Ancak iyileştikten sonra içine her biri yüzlük dolarlar zulalanmış başka bir zarf daha almak nasip olmadı."

"Dolarlar mı? Sana Amerikan dolarıyla mı rüşvet verdiler?" diye sordu Hükümdar.

"Şey, gözümü boyamak istiyorlardı. Kimi açık açık Aburirya burisinin beş para etmediğini, tıpkı bukalemunların renk değiştirmesi misali her gün değerinin değiştiğini söylediler. Kimisi *Buri ni bure* dedi Svahili dilinde, dostluğumuzun daimi olmasını istediklerinden bunun ancak evrensel, sağlam ve kalıcı bir para birimi ile mümkün olabileceğini düşünmüşlerdi, Amerikan doları bu iş için biçilmiş kaftandı."

"Buri değersiz mi dediler?" diye tekrarladı Hükümdar. Tam patlayıp etrafa küfürler yağdırmak üzereydi ki fikrini değiştirdi. "Sonra niye kesildi dolarlar?" diye sordu.

"Yüce Ekselansları, iyileştiğimde, tüm yetkilerimin vekilim John Kaniuru tarafından ele geçirilmiş olduğunu gördüm."

"Ya vekilin, o da aldı mı şu tanışma zarflarından?" diye sordu.

"Kesin olarak bilmiyorum. Sanırım bu soruya en iyi cevap verebilecek kişi Bakan Silver Sikiokuu. Kaniuru onun adına çalışıyor. Çok yakın arkadaşlar."

"Yemin ederim, bu konuda hiçbir şey bilmiyorum" dedi Sikiokuu, imalar yüzünden telaşlanmış ve sarsılmıştı.

Sikiokuu'nun çıkışına aldırmayarak "Devam et Bay Tajirika" dedi Hükümdar. "Devam et lütfen."

"Bu konuda çok fazla şey bilmesem de" dedi Tajirika, "kuyrukların onun mekânına taşındıklarını ve bugüne dek de sözleşme peşindeki sayısız kişiyi kabul etmeye devam ettiğini duydum. Kimilerinin daha yeni ve daha şişman tanışma zarflarıyla iki üç kez ziyaret ettiklerinden bahsedildiğini duydum. Umudu canlı tutmaya yarayan dolarlar" diye ekledi Tajirika.

"Günde üç büyük çuval dolusu dolar" diye ağır ağır tekrarladı Hükümdar.

"Günde en az iki ya da üç kez" dedi Tajirika.

"Bu da günde en az altı ile dokuz arası çuval demek oluyor. Sikiokuu, senin şu Kaniuru Cennete Yürüyüş'e başkan vekili olduğundan beri aradan kaç ay geçti?"

Sikiokuu cevap vermek yerine, bir kez daha zarflarla bir ilgisinin olmadığını söylemek üzere ayağa kalkmıştı. Bu tezgâhtan yeni haberi olduğuna dair tekrar tekrar yeminler ediyor, vurgulamak için de kulak memelerini çekiştiriyordu.

"Ancak bir soruşturma başlatacağım. Meselenin özüne ineceğim. Yarın derhal bir araştırma ekibi oluşturuyorum" dedi Sikiokuu, boynundaki damarlar şişmişti.

"Hayır, yarın değil" dedi Hükümdar. "Bunun hesabı verilecek bana. Derhal Kaniuru'yu getirtiyorum buraya."

"Evet, evet" dedi Sikiokuu coşkuyla. "Gelsin de bazı kişilerle kurnaz dostlarının su katılmamış yalanlarını bir güzel ortaya çıkarsın" diye ekledi Sikiokuu, Tajirika ile Machokali'den söz ettiği gün gibi ortadaydı.

Hükümdar, nerede olursa olsun, Kaniuru'nun derhal huzuruna getirilmesi için telefonla talimat verdi, onu Başkanlık Sarayı'na getirmek için gerekirse helikopter bile gönderilecekti.

Sikiokuu, işlerin bu şekilde gelişmiş olmasından memnundu. Sadakatinden emin olduğu biri varsa, o da John Kaniuru idi. Şu gençlik kolu üyesi için pek çok iyilik yapmıştı, onu, basit bir politeknik okutmanlığından ülkenin nüfuzlu mevkilerinden birine getirmişti. Kaniuru'nun, kendisinden onay almadan bu miktarda bir parayı toplamasının mümkünatı yoktu. Tajirika'nın yalanları ortaya çıkacak diye düşündü, işte o zaman arkadaşına ihanet eden bu adam yardım istemek için kime yüzünü dönecekti acaba? Tam, zafer duygusuyla, için için, Tajirika'nın kuyruğunu bacaklarının arasına kıstırmış hızla kaçarkenki halini düşünüp gülüyordu ki Tajirika'nın şöyle dediğini işitti:

"Karımı kaçırıp döven eşkıya çetesinin lideri Kaniuru ile aynı Kaniuru bu."

"Neden yaptı bunu? Aralarında bir şey mi var yoksa?" diye sordu Hükümdar.

Tajirika, "Hayır! Hayır!" diye itiraz ederek hikâyeyi anlatmaya koyuldu.

Vinjinia'nın nasıl aşağılanmış olduğunu anlatırken, duyduğu utancın hatırasıyla sesi titriyordu, hikâyesini tamamladıktan sonra birkaç saniye boyunca nahoş bir sessizlik oldu odada. Sesindeki içtenlik hepsini etkilemişti. Hükümdar Sikiokuu'ya soru sorarcasına bakarak sessizliği bozdu.

"Kaniuru'dan şu halk mahkemesinin kadınlarını soruşturmasını isteyen benim" dedi Sikiokuu. "Ama Kaniuru çok ileri gitmiş. Ben yalnızca Tajirika'ya yardımcı olmaya çalışıyordum. O ve ben konuşmuştuk, soruşturmayı kabul etmişti. Aksine, kendisine dayak atmış olan kadınları meydana çıkarmak için sert önlemlere başvurmamı isteyen Tajirika idi."

"Öyle mi Tajirika?" diye sordu Hükümdar.

"Evet, araştırmayı kabul etmiş olmamla ilgili kısım doğru."

*"Thank you, Titus"** dedi Sikiokuu İngilizce olarak. *"You are a good man surrounded by false friends."***

"Kes şunu Sikiokuu" dedi Hükümdar. "Senden, başkasının karakterini değerlendirmeni istemedim."

Machokali, Kaniuru'nun kuyruk çılgınlığına dair yürütülen soruşturmalara ilişkin rapor verecek olmasından hiç hoşlanma-

* (İng.) Teşekkür ederim Titus. (ç.n.)

** (İng.) Yanlış arkadaşlar edinmiş iyi bir adamsın sen. (ç.n.)

mıştı, bu nedenle güvenilirliğinin altının oyulduğunu görmek hatta buna katkıda bulunmak fazlasıyla memnun etmişti onu.

Yapmacık bir masumiyet havasıyla, "John Kaniuru, şu Sikiokuu'nun arkadaşı, daha önce Vinjinia hakkında haksız iddialarda bulunup tutuklanmasına ve kanunsuz biçimde alıkonmasına sebep olan Kaniuru değil mi?" diye sordu Machokali.

Sikiokuu rakibinin soytarılıkları karşısında daha fazla kendini tutamadı.

"Kaniuru arkadaşımdır" dedi Sikiokuu. "Ama senin de Santamaria'da pek çok garip arkadaşın var Machokali. Öyle olmasa, Amerika'ya gitmek üzere yola çıkmadan hemen önce veda etmek için Santamaria'ya gitmezdin herhalde? Yoksa gizlice Santamaria'ya gittiğini inkâr mı edeceksin?"

Hazırlıksız yakalanan ve can düşmanının ziyaretin ne kadarından haberdar olduğunu bilmeyen Machokali, gerçeği azıcık eğip bükerek itiraf etmeye karar verdi.

"Evet, Santamaria'yı ziyaret ettim, tıpkı Eldares'in pek çok başka bölgesini de ettiğim gibi. Şehrin bazı yerlerini ziyaret etmenin yasak olduğunu bilmiyordum."

"Evet ama neden gizli saklı gittin oraya?"

"Dinle. Oraya arkadaşım Tajirika ile buluşmaya gittim. Mars Café'de herkesin gözü önünde buluştuk. Gizli saklı dediğin bu mu?"

"Şoförlü Mercedes-Benz'inle gitmek yerine neden taksiye bindin?" diye meydan okudu Sikiokuu.

"Trafiğin yoğun olduğu saatlerde Eldares'te araç kullanmanın ne kadar zor olduğunu herkes bilir. Bir *mkokoteni* bile daha hızlı ilerler. "

"Taksi başka yoldan mı gidiyordu peki?"

"Taksi şoförleri arka sokakları herkesten iyi bilir."

"Tajirika'dan, sen uzaklardayken buradaki gözün kulağın olmasını Mars Café'deki buluşma sırasında istedin öyle değil mi?"

"Sözlerimi çarpıtma" dedi Machokali hararetli bir şekilde. "Tajirika'dan, yokluğumda, Cennete Yürüyüş söz konusu olduğunda gözüm kulağım olmasını istedim. Diğer bir deyişle, onu yalnızca dostum olduğu için değil, aynı zamanda Hükümdar tarafından Cennete Yürüyüş başkanı olarak atanmış biri sıfatını taşıdığı için görmeye gittim. *Aslına bakılırsa, projenin başkanı olarak, ABD'ye giden resmi heyete dahil edilmiş olmalıydı.* Oraya, adının neden liste

dışı bırakıldığını izah etmeye gitmiştim. Ama o sırada, arkamdan iş çevirip görevlerini hakkıyla yerine getirmesine engel olacağını bilmiyordum. Atanmış vekilinin, dostun Kaniuru'nun, Hükümdar'ın kendisine vermiş olduğunu Tajirika'nın elinden alacağını bilmiyordum." Bu sözlerle Sikiokuu'yu itham ettikten sonra Tajirika'ya dönerek, "Öyle değil mi Titus?" diye sordu tedirgin bir sesle.

"Söylediğinde doğruluk payı var" dedi Tajirika, pek de coşkulu değildi ses tonu çünkü heyete dahil edilmemiş olmasına hâlâ içerliyordu.

Bakanları, özellikle de bu ikisi gırtlak gırtlağa geldiklerinde Hükümdar'ın keyfine diyecek olmazdı çünkü ancak bu hararetli konuşmalar sırasında kendisinden gizlenmiş olabilecek bazı şeyleri öğrenebiliyordu. Ancak şimdi, buri değil de dolarlar söz konusuyken bu ağız dalaşının, dikkati para çuvallarından başka yere çekmesini istemiyordu. Günde üç, altı, dokuz çuval para! Muhtemelen daha da fazlası!

"Bay Sikiokuu, Kaniuru Cennete Yürüyüş başkan vekili olarak göreve geldiğinden bu yana kaç ay geçti diye sormuştum sana. Henüz bir cevap vermedin" dedi Hükümdar.

Sikiokuu Hükümdar'a yanıt veremeden, Kaniuru'nun geldiği ve kapıda beklediği bildirildi.

"Olanları birinci ağızdan dinleyebiliriz artık" dedi Hükümdar.

5

Kaniuru, uzun adımlarla, güvenle girdi odaya, sağ elinde bir evrak çantası tutuyordu. İyi ya da kötü, her ne sebepten olursa olsun Başkanlık Sarayı'na çağrılmış olmak büyük bir şerefti. Sikiokuu'ya bir bakış atınca her şeyin yolunda gitmediğini anlamıştı gerçi. Derken, Hükümdar'ın kendisini işaret ettiğini gördü. Hükümdar'ın ve elinin boyutu Kaniuru'yu şaşırtmışsa da bunu belli edip Hükümdar'ı huzursuz etmek istemedi.

Hükümdar, eliyle Sikiokuu'nun yanına geçip oturmasını işaret ederek, "Cennete Yürüyüş'ün başkan vekilinden ayrıntılı bir rapor almak istiyoruz" dedi.

Tajirika'ya da kalkıp Machokali'nin yanına geçmesini söyledi, böylece iki çift birbiriyle yüz yüze olacaktı. Bu düzenleme sayesinde, herkesi her an görüş alanı içinde tutabilecekti Hükümdar.

Kaniuru, fiyakalı biçimde evrak çantasını açıp, içinden dosya üstüne dosya çıkararak hepsini yere, ayaklarının dibine koyarken, "Yüce Ekselansları, anlatacak çok şeyim var, yalnızca nereden ve nasıl başlasam bilemiyorum" dedi.

"Sana para getiren ziyaretçilerden başlamaya ne dersin?" diye buyurdu Hükümdar.

Kaniuru rahatsız olmuş görünmüyordu. Soru ve düşmanca ses tonu, Sikiokuu'nun köşeye sıkışmış olduğuna ve kriz anında kendisine yardım edemeyeceğine dair gözlemini doğruluyordu yalnızca. Herkes kendi başının çaresine bakacaktı artık.

Dosya ve makbuzlarını sıraya koyarken hiç acele etmedi. Ardından meramını anlatmaya koyuldu.

Kaniuru, iş çevrelerinin, kendisinin Hükümdar'a ve ülkeye, Cennete Yürüyüş başkan vekil olarak hizmet etme şerefine nail olduğunu öğrenince onu ziyaret etmeye başladıklarını, onların tabiriyle kartvizitlerini –elbette, içlerine kâğıt para gizlenmiş zarfları ifade ediyordu bu söz– bırakmış olduklarını derhal itiraf etti. İlkten bu zarfları ne yapacağını bilememişti ancak meseleyi dostu ve velinimeti Bakan Silver Sikiokuu ile görüştükten sonra, gelen paranın yüzde yirmi beşini kendisine ayırmasına, kalan yüzde yetmiş beşlik kısmını Sikiokuu'nun muhtelif hesaplarına yatırmasına karar verilmişti.

Sikiokuu kulaklarına inanamıyordu.

"*What? Are you crazy?*"* dedi İngilizce olarak, tam olarak ne yapacağını bilmeden ayağa fırlamıştı. Hükümdar'dan medet umarak hiddetle kulak memelerini çekiştiriyor, öylece dikilip duruyordu. "Ekselansları, görmüyor musunuz? Adımı ve karakterimi itibarsızlaştırmak için düşmanlarım bu adamla işbirliği içine girmişler. Yemin ederim ki bu kartvizitlerle uzaktan yakından bir alakam yok. Kaniuru, Svahililerin dediği doğruymuş yani, eşek minnetini tekme atarak gösterirmiş? Evet, *asante ya punda ni mateke.*"

"Dostum" dedi Kaniuru tatlılıkla, "Tıpkı senin ve Aburiya'daki herkesin olduğu gibi benim de bir hayatım var. Benim yaşamımla başkalarının yaşamı arasındaki fark, benimkinin tamamıyla Hükümdar'a adanmış olmasıdır, onun karşısında yalan söylemem asla mümkün olamaz. İnan bana, kendi bedenim beni ele verir."

* Ne? Çıldırdın mı sen? (ç.n.)

"Bu adam insanın gözünün içine baka baka yalan söylüyor" diye bağırdı Sikiokuu, katıksız bir hayal kırıklığına uğramıştı.

"Genç adam" dedi Hükümdar, "söylediğin şeyin ne kadar ciddi bir şey olduğunun farkında mısın? İddialarını destekleyecek kanıtın var mı?"

"Yüce Ekselansları, Sikiokuu'nun zarflardan ve içindekilerden haberdar olduğunu neden inkâr ettiğini anlamıyorum. Sizi temin ederim, bu işadamlarından ne Sikiokuu ne de ben hediye istedik." Son sözlerini, "*This has absolutely nothing to do with bribery or corruption*"* diye İngilizce olarak vurguladı.

"Evet ama benim bu işle hiçbir ilgim olmadı" dedi Sikiokuu.

"Bu doğru" diye onayladı Kaniuru, "ama her şeyi ben hallettiğim için öyle oldu."

"Kanıt nerede?" diye araya girdi Hükümdar. "Sonu gelmez tartışmalar değil, kanıt istiyorum."

Kaniuru, yargıç kürsüsüne yaklaşmak için izin isteyen avukat edasıyla, "*Yakınınıza gelebilir miyim?*" diye sordu Hükümdar'a.

Bir yanıt beklemeden ödenmiş çeklerden bir deste alarak Hükümdar'a uzattı, Kaniuru, birkaç aydır her gün Silver Sikiokuu'ya ödenmek üzere çek yazmıştı. Hepsinde Sikiokuu'nun hesabına geçirildiklerini gösteren, görünüşte geçerli bir banka kaşesi vardı.

Kaniuru'nun dile getirmediği şeyse bankadaki arkadaşı Jane Kanyori'nin, Kaniuru'nun para yatırmasını kolaylaştırmak için Sikiokuu adına sahte bir hesap açtığıydı. Aynı şekilde, Jane Kanyori'nin, kendisine, Sikiokuu'nun hesabına yatırılmış olan parayı çekip, başka bankalardaki kendi hesaplarına yatırabilmesi için Sikokuu adına çıkarılmış bir banka kartı verdiğinden de söz etmedi. Her şey kitabına uydurulmuştu. Kaniuru bir sanatçıydı, kaligrafi alanındaki yeteneği Sikiokuu'nun imzasını taklit etmede işine yaramıştı.

"Şayet yüzde yirmi beşlik payıma Efendi'mizin yardım programlarından birinde ihtiyaç duyulacak olursa, derhal feragat ederim bu paydan" diye açıkladı Kaniuru ve Sikiokuu'nun yanındaki yerine döndü.

Hayatında ilk kez söyleyecek söz bulamıyordu Sikiokuu. Ağzı açık kalmış, ne inkâr ne itiraz edebiliyor, masumiyetini kanıtlayamıyordu. Zihni, Kaniuru'ya karşı nerede ve ne zaman bir yanlış

* Bu işin rüşvet ve yolsuzlukla kesinlikle bir ilgisi yok. (ç.n.)

yaptığını bulmaya çalışmakla meşguldü ama bir türlü bulamıyordu. Bunun yerine, arkadaşı adına yapmış olduğu kendi cömertlikleri öne çıkıyordu.

En sonunda, ağlamaklı bir sesle, "Yüce Ekselansları, mesele göründüğü kadar basit olamaz" dedi Sikiokuu. "Lütfen, size yalvarıyorum tüm meseleyi araştırmama izin verin, karanlıkta kalan noktaları gün yüzüne çıkarayım."

"Bunu doğrulamanın daha kısa ve kolay bir yolu var" dedi Hükümdar. "Senden banka hesap özetlerini istiyorum."

Talimatı verdi ve birkaç dakika içinde Ulusal Ticaret ve Sanayi Bankası istediği bilgileri gönderdi. Kayıtlar, Kaniuru'nun tüm iddialarını destekliyordu.

Sikiokuu, acınası bir hayal kırıklığı içindeydi, tamamıyla çaresiz bir halde, Kaniuru'nun yalanlarını ortaya çıkaramıyor, ağlamaklı gözlerle boş boş önüne bakıyordu sadece.

Hükümdar içten içe kuduruyordu. Kendi projesi olan Cennete Yürüyüş'ten bu kadar büyük bir para gelsin de tek bir kuruşundan yararlanamasın? Sikiokuu ve hatta sıradan bir gençlik kolu üyesi olan Kaniuru bile milyonlar koymuştu bankaya.

Ancak birden Tajirika'nın daha önce söylemiş olduğu bir şeyi anımsadı. Şeytan ayrıntıda gizliydi. Çabucak, ödenmiş çekleri, banka kayıtlarını toplayıp dikkatle incelemeye koyuldu.

Sikiokuu, Hükümdar'ın bir çelişki, ne kadar ufak olursa olsun Kaniuru'nun verdiği zararı telafi edecek bir şey bulması için tüm kalbiyle dua ediyordu.

Hükümdar çeklerden bir kısmını Kaniuru'ya doğru sallayarak, "Bir sorum var" dedi. "Burada yalnızca Aburirya parasıyla ilgili kayıtlar görüyorum."

"Evet, Efendim" dedi Kaniuru. "Hepsi buri."

"Dolarlar nerede?" diye sordu Hükümdar.

"Dolarlar mı?" diye sordu Kaniuru, kafası karışmıştı.

"Evet, dolarlar. Yüzlük Amerikan dolarları. Her biri bir buçuğa yarım metre boyunda, tek bir öğlende elde edilen üç çuval. Tıpkı senden önce Tajirika'nın elde ettiği gibi. Yoksa senin ziyaretçilerin buriye burun kıvırmıyorlar mıydı? *Buri ni bure* demiyorlar mıydı?"

"*Al sana, ahmak herif!*" dedi Sikiokuu kendi kendine sevinerek. "Kurnaz ortak suçüstü yakalandı."

Tajirika da sevinmişti, düzenbazlığının Kaniuru'yu içinden çıkamayacağı bir duruma soktuğundan emindi.

Birden her şeyi kavrayıverdi Kaniuru: Şu işadamları Tajirika'ya dolarla mı ödeme yapmışlardı yoksa? Kendisine neden öyle yapmamışlardı? Tajirika sandığı kadar budala değilmiş meğer. Yine de Kaniuru vakit kaybetmeden söze girdi. En ufak bir telaş göstermeksizin Hükümdar'a şöyle yanıt verdi:

"Dolarla ödeme yapmak isteyen birileri oldu. Ama Sikiokuu ve ben tekliflerini geri çevirdik. Yabancı ülke parası kabul edecek olsaydık, Merkez Bankasının dövize ilişkin tüm kural ve düzenlemelerini çiğnemiş olurduk, hem de bir hiç uğruna, sırf kendi keyfimiz için, bu tip şeyler hiç bana göre değil. Şahsen ben, yanlış yaptığım anlaşılsa bile arkasında durabileceğim kayıtlı bir şeyler olsun istedim. Kayıtlarım üzerinden yargılanmak istedim. Kimilerinin buriyi hakir görürcesine konuştuklarını duyduğumda sinirlendim doğrusu, biri *Buri ni bure* bile dedi. İnsanlar ulusal paramız hakkında ipe sapa gelmez şeyler söylerken kayıtsız kalabilecek biri değilim ben. Arkadaşım ve velinimetim Sikiokuu onların vatanserverlikten böylesine yoksun oluşlarına benden bile çok öfkelendi. Sözün kısası, dolarla rüşvet almayı kabul etmedik."

"Ekselansları" diye araya girdi Sikiokuu, "Yalvarıyorum size, bu alçakla aramda, buri ve dolarla ilgili böyle bir konuşma kesinlikle geçmedi dediğimde inanın bana."

Hükümdar Sikiokuu'nun söylediklerine pek ehemmiyet vermedi. Zihni hâlâ üç çuval dolusu dolarla meşguldü çünkü onun gözünde bir çuval dolusu dolar, Aburiryadaki tüm burilerden daha değerliydi. O da ulusal paranın değersiz olduğunu, değerinin bukalemun gibi sürekli değişip durduğunu düşünüyordu. Tajirika'yı yeni bir açıdan görüyordu artık: İşte havadan dolar kazanmanın yolunu bilen parlak bir zekâ. Kaniuru ve Sikiokuu, ödemelerini buri alma konusundaki ısrarları nedeniyle birer ahmak gibi görünüyorlardı gözüne.

"Bay Tajirika" dedi Tajirika'ya dönerek. "Kaniuru bize burileri ne yaptığını söyledi. Peki ya sen üç çuval dolusu doları ne yaptın?"

Tüm gözler Tajirika'ya çevrildi.

6

"Sana söylüyorum Tajirika" diye yineledi Hükümdar. "Sağır mı oldun? Üç çuval parayı ne yaptım? Kiminle paylaştın?" diye ekledi, göz ucuyla da Machokali'ye bakıyordu.

Tajirika, durum aleyhime dönüyor diye düşündü kendi kendine. Neden dolarlarım var diye yalan söyledim ki?

Hikâyesini değiştirmek için çok geçti. Sonuçları ne olursa olsun bu duruma katlanmak zorundaydı. O andan itibaren en iyi bildiği yoldan ayrılmayacağına yemin etti kendi kendine: Büsbütün yalan söylemek yerine gerçeği çarpıtmak.

"Çuvalları Kargalar Büyücüsü'ne bıraktım" dedi Tajirika.

Hükümdar keyifsiz kahkahalar atmaya başlamıştı. Sikiokuu hayata geri dönüyormuş gibi hissetti kendisini. Kaniuru'nun burnu seğirdi. Machokali arkadaşına acımayla bakıyordu. Daha iyi bir açıklama bulamaz mıydı?

"Ne?" diye sordu Hükümdar.

"Ne var ne yok hepsini Kargalar Büyücüsü'ne verdim."

"Anlamadım. Ona borcun mu vardı?"

"Beni iyi etme ücretiydi o." Tajirika sözcük hastalığını anlattı. "Sesimi yeniden kazandığım için öylesine mutluydum ki ücreti hiç sorun etmedim. O sırada parayı bağışlamam önemli bir mevzu değildi. Nasıl olsa arkadan devamı gelecekti."

"Büyücü ne yaptı parayı?" Hükümdar, Machokali ve Sikiokuu bir ağızdan sormuşlardı.

Dışarıda kalmamış olmak için, "Üç büyük çuval dolusu dolar! Vay canına!" diye ekledi Kaniuru.

"Aynı hapishane hücresine kapatıldığımızda, çuvalları gömmüş olduğunu söyledi" dedi Tajirika.

Tajirika'nın yalan söylemede artık çok ileri gittiği konusunda hemfikir olmuşcasına hepsi birden güldü buna.

Sikiokuu istihza ile "Kesin, onları nereye diktiğini sana söylememiştir?" dedi.

"Aslına bakarsanız" dedi Tajirika herkesi hayrete düşürerek, "söyledi."

Dile getirilmemiş bir soruyla Tajirika'ya dönmeden evvel çabucak birbirlerine baktılar.

"Parayı Santalucia'nın arkasındaki çayırlığa gömmüş."

"Tabii sen de hiç aramaya gitmedin" dedi Kaniuru.

"Hayır" dedi Tajirika hızla, "çünkü büyücünün bana yalan söylediğini düşündüm. Hem dürüst olmak gerekirse o parayla bir ilgim olsun istemedim, asla da istemem, lanetli o para. Bırakın gömülü kalsın, şayet bana doğruyu söylediyse durum bu. Şayet para yoksa, tekrar ediyorum unutun gitsin. Kargalar Büyücüsü, dolarların akıbeti hakkında bizi aydınlatabilecek tek kişi."

Hükümdar Tajirika'nın iddialarına ilgisiz görünüyordu. Kafayı tek bir şeye takmıştı: Bu adamlar resmen para çalarken yakalanmışlardı. Banka kayıtları, Sikiokuu'nun milyonları cebine indirdiğini gösteriyordu ama onca kanıta rağmen karşıma geçmiş inkâr etmekle meşguldü. Çocukça yalanlarıyla Tajirika da ondan geri kalmıyordu. Suç ortaklarını koruyordu, belki de bu kişi Machokali'ydi. Bir tek Kaniuru oldukça dürüst ve açıksözlü konuşmuştu. Diğerleri ne sanıyordu? Ahmak olduğumu mu? Onlara elimde hâlâ bir iki gizli koz olduğunu göstereceğim.

Hükümdar, önce Sikiokuu'ya sonra da Machokali'ye bakarak, "Kimin doğruyu söyleyip söylemediğine hemen şimdi karar vermeyeceğiz" dedi. "Bana Kargalar Büyücüsü ile temas kurmuş ve onunla karşı karşıya gelmekten korkmayan en güvenilir polislerinizden ya da gençlik kolları üyelerinden üçünü vermenizi istiyorum."

"Peter Kahiga ile Elijah Njoya" dedi Sikiokuu derhal. " Tanıdığım bazı kişiler gibi yalan söylemezler, en önemlisi de ağızlarını nasıl sıkı tutacaklarını iyi bilirler."

"Ben de A.G.'yi tavsiye ederim" dedi Machokali.

"Evet, A.G." diye ona katıldı Sikiokuu.

"Tajirika, şunu bil ki en nefret ettiğim şey bana yalan söylenmesidir. Tıpkı Kaniuru'nun yaptığı gibi bana doğruyu söyleyip sonrasında af dilemek yalana başvurmaktan iyidir. Ama kendini affettirmen için sana bir şans daha vereceğim. İkinci bir şans. Son bir şans. Az önce gömülü hazineyle bir ilginin olmadığını söyledin. O halde Kahiga, Njoya ve A.G.'ye nerede olduğunu göster, onlar da çuvalları ortaya çıkarsın. Polis memurlarının dürüstlüklerinden emin olmak için kazı sürecini sen yöneteceksin. Ama seni uyarıyorum! Dolarlar bulunmazsa çukura girip seni gömmeleri için yalvaracaksın. Anlıyor musun? Sakın beni hafife almaya kalkma."

Tajirika dolarlara dair yalan söylediğine bin pişman olmuştu, dizlerinin bağı çözülmüş halde ayağa kalkıp kapıya doğru sendeleye sendeleye ilerledi, ruhen çökmüştü adeta, kendisine verilmiş olan görevin ölüm cezasıyla aynı anlama geldiğinden emindi.

7

Machokali, Sikiokuu ve Kaniuru bile az önce bir ölüm cezası verildiğine tanıklık etmiş gibi hissediyorlardı. Tajirika'yı bir daha diri göremeyeceklerdi, kendi hayatları bağışlanmış olduğu için şükran duyuyorlardı. Kaniuru yalan söyleme sanatındaki başarısı nedeniyle kendisini tebrik ediyor, bu başarısını, Tajirika'nın aksine zeki biri oluşuna bağlıyordu. Şu adam, yalanları, ben yalanım diye bas bas bağıran dangalağın tekiydi.

Machokali ile Sikiokuu da aynı şeyi düşünüyorlardı. Her ikisi de Kaniuru'nun da yalan söylemiş olduğunu biliyorlardı ama en azından o, yalanlarını akıllıca örtbas etmeyi başarmıştı.

Ancak keyifleri, günün sonunda asılmış olma ihtimalinden kaynaklanan korkuyla kaçıverdi. Tajirika'nın silahlı polisler eşliğinde çıkışını izleyen sessizlikte, diğerlerinin pahasına da olsa kendi postunu nasıl kurtaracağını düşünmekle meşguldü her biri.

Sessizliği bozan Hükümdar oldu yine.

"Bay Sikiokuu" diye seslendi, "iyi bir çoban, kurt gördü mü tanır değil mi, kuzu postuna bürünmüş olsa da?"

"Evet, Yüce Ekselansları" diye çabucak cevapladı Sikiokuu, Hükümdar'ın Kaniuru'yu teşhir etmek üzere olduğunu zannediyordu. "Hükümdar'ımızın doğuştan gelen o harikulade bilgeliğine şükürler olsun" diye ekledi.

"Tanrı vergisi" diye görüş belirtti Kaniuru.

Kaniuru'nun, övgülerine ortak olma teşebbüsüne içerleyerek, "Ama kendi çabalarını da yabana atmamak lazım" dedi Sikiokuu. "Hatmetmediği kitap kalmadı."

"Gerçek bir bilgi pınarı" dedi Kaniuru, "hocaların hocası, bir numaralı hoca. Dünyadaki tüm bilgilerin kaynağı."

Hükümdar, aşırıya kaçmış olmalarına kızmış gibi yaparak, "Bu kadarı yeter" dedi. "Bir insanı yüzüne karşı methetmek iyi değildir, onu utandırabilir bu."

"Ben de bu hissiyatınızı paylaşıyorum Yüce Ekselansları" dedi Sikiokuu. "Ah, beni bir de huzurunuzda değilken duymalısınız çünkü yeteneklerinizi övmek için en çok öyle zamanlarda özgür hissediyorum kendimi."

"Ben de daima övüyorum sizi, nerede olursam olayım" dedi Machokali altta kalmamak için.

"Kalbimin derinliklerinde" dedi Kaniuru, "bizler için yapmış ve yapmakta olduklarınız için size mütemadiyen methiyeler düzmekten daha yüce bir arzu duymuyorum. Bir keresinde kalbimi şöyle derken duydum: *Şayet Tanrı ve Hükümdar bir arada, yan yana duruyor olsalar ve şapkaları başlarından aynı anda uçacak olsa, önce Hükümdar'ınkini alırdım ve farkında olmadan şöyle demişim: Şükürler olsun, Tanrı'ya ve Efendi'mize sonsuza dek şükürler olsun, Amin.*

Hükümdar, samimiyetten uzak bir katiyetle, "insanların beni Tanrı ile bir tutup yere göğe sığdıramaması işine yasak getireceğim artık" dedi.

"Herkesi birer suçluya çevirirdiniz çünkü insanların bu yasaya itaat etmeleri mümkün olmazdı" dedi Sikiokuu.

"Asıl konuya gelmene sevindim Bay Sikiokuu" dedi Hükümdar, "çünkü bildiğin gibi bazıları benim kanunlarıma karşı gelmeye karar vermiş, ben de onların başlarını ezmeye azmettim. Sen iyi bir çobansındır Bay Sikiokuu, Tajirika'nın saha çalışmasından raporla dönmesini beklerken, neden bize şu Nyawira denen kadını adalete teslim etmek için neler yaptığından söz etmiyorsun?"

Kuyruk çılgınlığının sebepleriyle vatana hıyanete ilişkin ayrıntılı raporlar öylesine sarsıcıydı ki Hükümdar'ın dikkatinin şimdiye dek çoktan Nyawira davasından başka yöne kaymış olduğunu ummuştu Sikiokuu.

"Ah, şu kadın mı?" diye sordu, boğazını temizleyerek. "Yakında elimizde olacak. Üzerine çullanmadan evvel beklediğim birkaç şey var."

"Ne gibi şeylermiş onlar?"

"Aynalar ve onların idarecisi."

"Onların idarecisi mi?"

"Evet, onların idarecisi. Onların yorumcusu da denebilir. Japonya, İtalya, İsveç, Fransa, Almanya, Britanya ve ABD'den ayna

sipariş ettim" dedi Sikiokuu coşkuyla, sanki Hükümdar tüm meseleyi biliyormuş gibi konuşuyordu. "Mevcut duruma en uygun aynalar çünkü kendi gölgem bulaşmadı onlara."

"*Sikiokuu, are you okay?*"* diye sordu Hükümdar İngilizce olarak. "Yani, kafaca?"

"İyiyim. Kendimi harika hissediyorum. İdareci, ayna ile Nyawira arasındaki bağ."

"Peki kimmiş bu idareci?"

"Kargalar Büyücüsü."

"Kargalar Büyücüsü mü?" diye sordu.

"Bu adam bir aynaya bakıp sıradan gözlerin göremeyeceği pek çok şeyi görebiliyor."

Bu ifşaatlar Hükümdar'ı ürkütmüştü, tüm engellerden uzak olduğuna inandığı bir yolda güvenle yürümeye başlayan ve aniden ayağına diken batan biri gibiydi tıpkı. Sikiokuu'nun, büyücünün yeteneklerinden tutkuyla söz etmesi sinirlendirmişti onu. Ancak bunu belli etmemek için arkasına yaslanıp gözlerini kapayarak elinden geleni yaptı. Kendisini birkaç saniyeliğine New York'ta bir otel odasında buldu yeniden, tıpkı bir rüyadaymışcasına, kendisinden duvardaki bir aynaya yakından bakmasını isteyen bir insanın gölgesini görür gibi oldu.

Sikiokuu, sözlerinin Hükümdar'ı derinden yaralamış olduğundan habersizdi. Nyawira'nın izini sürme sürecinin, Hükümdar'ın dikkatini onu tutuklamayı başaramamış olmasından uzaklaştıracağını umuyordu. Bu sebeple, coşkuyla büyücünün güçlerine dair gevezelik etmeyi sürdürüyordu.

"Bu adamda gaipten haber verme yeteneğinin olduğuna ve insanların kalbini okuyabildiğine inanıyorum" diye ekledi.

"Nereden buldun bu büyücüyü?" diye sordu Hükümdar, gözleri hâlâ kapalıydı.

"Buradan, Eldares'ten."

"Ne zaman?" diye sordu Hükümdar, doğrulup gözlerini açmış, dik dik Sikiokuu'ya bakıyordu.

"Amerika'ya gitmeden önce" dedi Sikiokuu. "Büyücünün hünerlerini, aynaları tıpkı kitap okur gibi okuyabildiğini iddia eden insanlardan duydum ilk."

* Sikiokuu, iyi misin sen? (ç.n.)

Durumdan kendine de pay çıkarmak için, "Hatırlatayım, büyücünün varlığından seni haberdar eden aslında bendim" dedi Kaniuru ama Sikiokuu hiç oralı olmadı.

"Kadını ele geçirmek için yaptığım tüm hazırlıklar yolunda gidiyordu, ta ki Amerika'dan hastalığınıza dair haberler gelene dek. Bana, Kargalar Büyücüsü'ne orada ihtiyaç olduğu söylenince, Nyawira'nın ele geçirilmesi büyücü dönene kadar beklemek zorunda kalacak dedim. Bugünse şöyle bir mesele var: Aynalar çok yakında burada olacak ancak onları yorumlayacak kişi nerede bilen yok."

Bu hikâye Hükümdar'ı endişeye sevk etmişti. Şayet büyücü sıradan gözlerin göremediğini görebiliyorsa, ülkenin, yo hayır, Hükümdar'ın hamile oluşuna dair neler biliyordu acaba? Ve neden hikmetini açmak için Machokali'yi seçmişti, neden onun yerine... Bu düşünceyi tamamlamak dahi istemedi çünkü birden bir kadınla kıyaslanmış olmanın dehşetini yeniden yaşadı. Bu büyücü susturulmalıydı.

"Nerede o? Kargalar Büyücüsü nerede?" diye sordu Hükümdar öfkeyle.

"Nerede olduğunu bilmiyorum. Amerika'ya gittiğinden beri... belki Machokali..." dedi Sikiokuu, büyücünün kayıplara karışmış olmasının sorumluluğunu Machokali'nin sırtına yüklemeye çalışıyordu.

"Amerika'da değil" dedi Machokali kısaca, bu mevzuya karışmak istemediğini belli ederek.

"Aburirya'da değil. Amerika'da da değil. O halde nerede bu büyücü?" diye sordu Hükümdar. "Yeryüzünde bir yerlerde olmalı mutlaka?"

Mevzu Hükümdar'ı tüketmişti birden, sanki zihnini çok daha mühim konulardan uzaklaştırıyordu. Gözlerini tam karşıya dikmiş, Tajirika'nın getirebileceği şeyi, şayet eli boş dönecek olursa ona ne yapacağını düşünüyordu yalnızca.

Ta başından beri Sikiokuu ile Kargalar Büyücüsü arasında bir bağlantı olduğundan şüphelenmiş olan Machokali, Hükümdar'ın dolarları ortaya çıkarmak için bir polis ekibi göndermiş olmasından kötücül bir sevinç duyuyordu şimdi. Hükümdar'ın Kargalar Büyücüsü'ne olan kızgınlığı arttıkça Sikiokuu da bundan nasibini alacaktı, bilhassa da bakanla büyücünün kumpası ortaya çıktığında.

"Büyücünün nerede olduğunun" dedi Machokali, "gerçekten bir önemi yok. Gömülü hazineyi ortaya çıkarmaları için üç polis memurunu göndermiş olmanız akıl sır ermez bir sağduyu ve öngörü örneği çünkü dolarlar bulunamasa bile bu sayede, adam ve ortaklarının yalanları açığa çıkacak" dedi Machokali.

"Hangi adam? Hangi yalanlar? Arkadaşın Tajirika'nın söylediği yalanlar mı yoksa Kargalar Büyücüsü'nünküler mi?" diye sordu Kaniuru muzipçe.

"Ne zamandan beri hakikat savunucusu oldun sen?" diye sordu Sikiokuu.

Çocukça bir üstünlük sağlama mücadelesi başlamıştı, her biri son sözü söyleyen olmaya çalışıyordu. Rivayet o ki bu durum yedi gün yedi gece sürmüş, en sonunda sesleri kısılmış ve öyle alçak bir fısıltıyla konuşur hale gelmişler ki birbirlerini katiyen duyamaz olmuşlar. Birbirlerinin ne söylediğini, ancak boyun ve alınlarındaki damarların hareketinden ve dudaklarının otomatik biçimde açılıp kapanmasından anlayabiliyorlarmış.

Öte yandan, Hükümdar onların laf düellosuna kayıtsız bir halde, başını sağ eline yaslamış, arada bir saatini yoklayarak, çayırlıktan, gömülü dolar avının sonucunu kendisine bildirecek bir haber gelmesi umuduyla olduğu gibi kalmayı sürdürmüş.

8

"Doğru, *Haki ya Mungu*, bizler de çayırlıktan bir haber çıkması için can atıyorduk" diye anlatacaktı A.G. dinleyenlere, o sırada aralarında ne aradığını sorsunlar diye her yolu deniyordu.

A.G., sözlerine teslim olmalarından aldığı cesaretle, onlara, Kahiga, Njoya ve Tajirika ile birlikte Santamaria karakoluna giderek plakasız bir araç aldıklarını anlatacaktı. Polis şefi Wonderful Tumbo'ya, çayırlığa Nyawira'yı kapana kıstırmak üzere gittiklerini, şayet karakola düzlükte gezinen yabancıların olduğu yolunda bilgiler gelecek olursa, kendisinin ve adamlarının bunları dikkate almamalarını söylemişlerdi.

A.G., Hükümdar'ın elçilerinden biri olarak, macera yaşama olasılığı karşısında heyecanlıydı ama arkadaşlarının azıcık korktuklarını düşünüyordu. Özellikle de Tajirika'nın. Yüzünde mahzun bir ifade vardı, Njoya ve Kahiga ile de pek konuşmuyorlardı. As-

lında üçü A.G. aracılığıyla konuşuyorlardı, bunun, üçünün ilk karşılaşması olmadığından kuşkulanıyordu.

Çayırlıkta biraz ilerleyip aracı bir akasya çalısının yanına bıraktılar ve iç kısımlara doğru ilerlediler, Tajirika yolu gösteriyor, diğerleri çapa, kürek ve kazmaları taşıyarak tek sıra halinde onu takip ediyorlardı.

A.G., ateşli dinleyicilerine, bir sırrı paylaşırcasına, "Altın aramaya çıkmış bir kafileyi andırıyorduk" diye fısıldayacaktı, "Tajirika da grubun lideriydi."

Dolar arayacak olmalarına rağmen, düşünceleri çoğunlukla A.G.'yi daima hayrete düşüren Kargalar Büyücüsü ile meşguldü. Aburirya'da kaç kişi, mesleğini icra ederek kazandığı parayı toprağa gömer, sonra da bunu ve nereye gömdüğünü bir başkasına söylerdi? Öte yandan, Kargalar Büyücüsü'nün nerelerde olduğu konusunda da azıcık endişeliydi. Amerika'da mıydı yoksa Aburirya'da mıydı?

Njoya ile Kahiga ise tüm bu olup bitenlerden tedirgindi, bu işe hiç bulaşmamış olmayı tercih ederlerdi. Kargalar Büyücüsü'nün Amerika'dan dönmemiş olduğunu öğrendiklerinden beri, kara kara, büyücünün öteki yanı tarafından savrulmuş olan tehditleri düşünüyorlardı, ortadan kayboluşundan muhakkak kendilerini sorumlu tutacaktı. Alacağı intikamı düşünüp de endişeye kapılmadıkları tek bir gün bile yoktu. Yoksa bu görevi de o mu tezgâhlamıştı?

Tajirika ise bu işte bir tuzak olduğunu düşünüyordu. Bir insan neden para gömsündü ki hem? Ya birisi onlardan önce parayı bulup da aldıysa? Ya tüm bunlar büyücünün bir şakasından ibaretse? Hükümdar'a eli boş nasıl giderdi? Mevzuya hangi açıdan bakarsa baksın, şu Kargalar Büyücüsü'nün onu korkunç bir çıkmazın içine sokmuş olduğunu görüyordu.

Belli bir hedefi yoktu. Aradıkları şey sayısız çalılık içinde bir çalılıktı. Kargalar Büyücüsü neye benzediğini söylememişti, yalnızca Santalucia'dan çok da uzakta olmayan çayırlık alandaki bir çalıdan söz etmişti. Araştırmalarına tam olarak nereden başlamalıydılar?

"Doğru, *Haki ya Mungu*, o çayırlıkta, toprakta karıncalar gibi çukurlar açarak ne kadar süre kaldık bilmiyorum" diye anlatacaktı A.G. "Santalucia ya da başka bir yerden gelerek sorular soran ya

da canımızı sıkan birileri olmadı. Gece gündüz, hiç durmadan arıyor, kazıyorduk, bu rutinden yorulmuştuk. En sonunda dayanamayıp sorumluluk aldım ve şöyle dedim: Dinleyin beni, Tanrı bile gökleri ve yeri yaratırken yedinci gün dinlenmeye çekildi ama biz yedi günden de uzun bir süredir çalışıyoruz. Neyi ispatlamaya çalışıyoruz? Buna yalnızca Tajirika itiraz etti, bir çalıdan ötekine gitmek dışında bir şey yapmadığı için muhalefet etmekle suçladık onu, bunu duyar duymaz, eline bir kazma alıp, insanın kendisini bir işe nasıl vermesi gerektiğini göstermek için çılgıncasına kazmaya başladı. Yanında durup, çukurlardan birine düşene dek ara vermeden deliler gibi kazmasını izledik, onu oradan çekip çıkarmak zorunda kaldık ama inanın bana, o esnada öylesine bitkin bir haldeydik ki bizler de liderimizin yanına yıkılıp uyuyakaldık."

Birkaç gün uyudular. Nihayet uyandıklarında sonsuz sayıda karınca yuvası ile karşılaştılar, tüm çayırlığa yayılmış toprak yığınlarını andırıyorlardı. Kahiga ile Njoya, Tajirika'nın Başkanlık Sarayı'nı arayarak dolar çuvallarını bulamamış olduklarını Hükümdar'a bildirmesini önerdiler. Tajirika buna şiddetle karşı çıkıp inatla ısrar etti: "Parayı bulana dek kazmayı sürdürmeliyiz." Njoya ile Kahiga ise çukur kazmanın arkeologlara, altın, petrol ve değerli madenleri arayanlara bırakılması konusunda bir o kadar ısrarcıydılar. Gözle görülen tüm arazi kazılmış ama hiçbir sonuç alınamamıştı. Bir kazma daha vurmaktansa banka soymayı tercih eder haldeydiler.

Tajirika bir gün daha dayanmaları için yalvardı ama gerçekten de güçten düşmüş, tüm umutlarını yitirmişlerdi. O zamana dek tartışmalarda taraf tutmamış olan A.G., bu defa araya girmiş, bitmek bilmeyen kavgalarından usandığını, ne karara varırlarsa varsınlar buna riayet edeceğini ama şu anda tek istediğinin biraz yalnız kalmak olduğunu söylemiş, sonra da ayağa kalkıp çalılıkların derinlerine doğru ilerlemeye başlamıştı.

Kahiga ile Njoya, birbirlerinden gözlerini ayırmamama kuralını ihlal etmemek adına onu takip etmişlerdi. Tajirika ise işten kaçmamaları ve onu çayırlıkta bir başına bırakmamaları için yalvararak peşlerinden koşuyordu. Kendisinde de pek takat kalmamıştı aslında.

A.G. anlatının bu kısmına gelince sözlerine ara verip çarpıcı bir tavırla şöyle soracaktı dinleyenlere: "Sizce neden yorgunluğu

vurgulayıp duruyorum?" Herhangi biri yanıt veremeden A.G. cevaplardı kendi sorusunu:

"Sebep tam olarak neydi bilmiyorum, belki de çalılıklar bir ya da iki dilenci kılığına girmiş Kargalar Büyücüsü'nü Paradise'tan Santalucia'ya dek kovaladığım o geceyi hatırlatmıştı bana. Tıpkı o zaman, tüm gayretlerime rağmen önüne geçemediğim bir kuvvetin beni yönlendirdiğini hissetmem gibi, o gece de doğru, *Haki ya Mungu,* bilmediğim bir güç tarafından sürüklendiğimi hissediyordum. Bir noktada, az kalsın bir tümseğe takılıyordum. Durdum. Önümde, ortadan ikiye ayrılmış kayalık bir yükselti duruyordu, ikisinin arası otlar ve yabani bitkilerle kaplıydı."

"Aniden komik bir his doğdu içime, doğru, *Haki ya Mungu,* etrafa bakınınca Kargalar Büyücüsü'nün peşinden koştuğum gece aynı çalılıklarda olduğumu anımsadım, bu, takılıp düşmeme ve büyücüyü ya da işte her iki büyücüyü birden kaybetmeme sebep olan yükseltinin aynısıydı. Daha sonra, düşüşümün kazara olmadığını, büyücünün işi olduğunu öğrenecektim. Peki ama *bu tesadüf ne anlama geliyor şimdi* diye sordum kendi kendime. Yoksa Kargalar Büyücüsü hazineyi ölüler diyarının güçleri tarafından korunan bu yere mi gömmüştü?"

"Kayanın üzerine oturdum, Kahiga, Njoya ve Tajirika de sessizce aynısını yaptılar çünkü dürüst olmak gerekirse konuşmak dayanılmaz bir hal almış, adeta bir yüke dönüşmüştü. Her birimiz kendi düşüncelerimize gömülmüş olsak da arkadaşlarıma Kargalar Büyücüsü'nün pek çok dalavereye muktedir olduğunu söylerken duydum kendimi. Bir keresinde onu çayırlıkta kovalamıştım ve sanırım beni bunun gibi bir yerden geçirmişti... Sözlerim ilgilerini çeker sanmıştım ama hiçbiri söylediklerimle ilgilenmiş görünmüyordu. Kendi yalnızlığımızda, bizleri ele geçirmiş olan cinlerle mücadele ediyorduk; öyle ki zihnen, bedenen ve ruhen tükenmiş birinin gün ortasında parlak yıldızlar gördüğünü sanmasına bile yol açabilirdi bu cinler..."

Tajirika bir şeyler gördüğünü sandı. Önündeki üç çalının yaprakları olağan görünmüyorlardı, ama hayır, gözlerine inanamıyordu, diğerlerine seslenmeye çalıştı. Gördüklerini ifade edecek sözcükleri bulamıyor, bu nedenle, boğuk bir sesle fısıldayarak işaret ediyordu yalnızca, bakın, lütfen bakın ve bunun Kargalar Büyücüsü'nün yeni bir oyunundan ibaret olmadığını söyleyin bana.

Şu çalılıklarda büyüyen şeyler Amerikan doları mı değil mi söyleyin bana.

"Hiçbirimiz duyduklarımıza inanamıyorduk. Aynı şeyi düşünerek baktık birbirimize: Ağaçta yetişen para mı? Tajirika çıldırmıştı. Daha yakından inceleyince, yaprakların Amerikan dolarına benzediklerini kabul etmek zorunda kaldık. Ancak kuşkulanmıyor da değildik, bu şüpheler, Tajirika cebinden para çıkarıp bunları ağaçtakilerle kıyaslamak üzere titreyen ellerle çalılıklara yaklaşınca ortadan kayboldu. Doğru, *Haki ya Mungu*, bulunduğumuz yerden bakınca ikisi arasında bir fark göremiyorduk, bilakis ağaçta yetişmiş olanlar, Tajirika'nın cebinden çıkanlardan daha pürüzsüz, daha yeşil ve daha az buruşuk görünüyorlardı. Yaprakların bazısında ufak delikler vardı, bazılarınınsa kenarları yıpranmıştı ama liderimiz Tajirika bunun bir doların ne anlama geldiğini bilmeyen kurtçuk ve diğer böceklerin marifeti olduğunu söyledi."

Tajirika, çalılıkların önünde diz çöküp, idamı kaçınılmaz ve an meselesiyken, cezası hafifletilmiş bir idam mahkûmu gibi sevinçten hüngür hüngür ağlamaya başladı.

"Kurtulduk" diye bağırdı, diğerleriyse Amin dediler hep bir ağızdan.

9

Kaniuru, Machokali ve Sikiokuu zamana hapsolmuş gibi oturmuş, ağız dalaşı yapıyorlardı. Hükümdar onların haline ilgisiz vaziyette, habire saatine bakıp duruyordu. Rivayet o ki, polis ve ordu şefleri durumun tuhaflığı nedeniyle her şeyin yolunda olup olmadığını görmek üzere oraya gelmişlerdi. Ancak Hükümdar'ın tamamıyla ayık olduğunu anlayınca, kendi kendilerine, ne de olsa politikacılar konuşmayı sever diye mırıldanmışlar, öte yandan, sessizce görüşebilme becerilerine de şaşıp kalmışlardı. Onları bir daha rahatsız etmemeye karar vererek, biz eylem adamları gibi değiller demişlerdi kendi kendilerine. İstedikleri buysa, bırakalım, ebediyyen konuşsunlar.

Telefon çalmış, Hükümdar açmıştı.

"Ne? Ne dedin?" diye soruyordu Hükümdar. Yüzü kararmış, elleri titriyor, tüm bedeninden etrafa bir ürperti yayılıyordu. Tüm Başkanlık Sarayı, bütün ülke ve halk depremi hissetmiş,

Hükümdar'ın Amerika dönüşü sırasında yaşanan sismik çalkantıyı anımsamıştı. Hükümdar, yaşadığı şokun yarattığı etkinin farkında olmaksızın şöyle devam etti:

"Nasıl olabilir bu?....*Are you pulling my leg?*"* diye sordu İngilizce. "Üçü mü?.... Peki peki, bir dakika bekle..."

Tek eliyle ahizenin ağız kısmını kapamaya çalıştı ama olmadı, o devasa göbeğine yaslanarak Machokali, Sikiokuu ve Kaniuru'ya döndü, onları sanki ilk kez görüyor da kendi kendine bu davetsiz misafirler burada ne yapıyorlar böyle diye sorar gibi yüzlerine bakıyordu. Sonra kendisini onların tartışmalarının ve ağız dalaşının ayık tutmuş olduğunu anımsadı:

"Çıkın" dedi onlara. "Sizin davanızı başka gün karara bağlayacağım."

Çıkmak üzere ayağa kalktıklarında, onlara tam bulundukları yerde durup kendisini dikkatle dinlemelerini emretti. Başkanlık Sarayı'nda kaldıkları sırada görmüş ya da duymuş olduklarından fısıltıyla bile olsa bahsettiklerini kesinlikle duymak istemediğinden, onlardan yazılı bir taahhütte bulunmalarını talep edecekti: *Başkanlık Sarayı'nda duymuş ya da görmüş olduklarımı hiçbir surette ifşa etmeyeceğim.* Kimin ne kadar affedileceğini imzalı taahhütlerinin sayısı belirleyecekti. Sonra birkaç polis memurundan onları Başkanlık Sarayı'nda farklı farklı yerlere kapatmalarını istedi.

Hükümdar telefon görüşmesine kaldığı yerden devam etmeye başladığında odadan henüz çıkmışlardı: "Hâlâ orada mısın?... Güzel, şimdi söyle bana, emin misin tüm bunlardan? Siz dördünüz mü?..."

10

Dolar ağaçlarının ve ağaçların büyüdüğü değerli toprağın alınıp getirilmesi için, ordu komutanına çayırlığa mümkün olduğunca çabuk üç zırhlı araç göndermesi talimatını verdi. Hiçbir şeyi tehlikeye atmamak adına, bir kaplumbağa kadar yavaş döneceklerdi. Duygu seline kapılmıştı adeta, son zamanlarda yaşadığı aşağılanmalar nedeniyle içi sızlıyordu, artık Global Bank'a ihtiyacı kalmamıştı. Global Bank yöneticilerinin gözlerinin içine elinden geldiğince horgörüyle bakarak, alın da o parayı başınıza çalın

* Benimle kafayı mı buluyorsun? (ç.n.)

demek nasıl da mutlu edecekti onu! O haddini bilmez ahmaklara memorandum falan yoktu artık! Yeni servetinin tadını çıkaracaktı yalnızca. Bu para üreten ağaçlar sonsuza dek yaşasın! Adamlarının çayırlıktan dönüşünü iple çekiyor olsa da, toprağın yol kenarına dökülme olasılığını önlemek için zırhlı araçların dönüşte acele etmemelerini tembihlemiş olduğu için memnundu.

Envai çeşit ateş gücü ile silahlanmış, ağır ağır Eldarese'e doğru ilerleyen konvoyu gören vatandaşlar darbe olduğunu sanıp korkuyla kapalı kapılar ardına saklandılar. Hükümdar, yedi günlük endişeli bir bekleyişin ardından, konvoyun Başkanlık Sarayı topraklarına girdiğini duyduğunda ah nasıl da mutlu olmuştu! Mevcut durumu ortadayken, konvoyu karşılamak üzere elbette dışarı çıkamazdı, bu nedenle polis ve ordu şeflerinden, paraların olağan güvenlik kontrolleri olmaksızın derhal teslim alınmasıyla alakadar olmalarını istedi.

11

Bugün bile, sonrasında yaşananları anlamlandırmak hayli güç. Sözcüklerle arası iyi olan A.G. bile bu konuda suskun kalırdı, ama insanlar, bunun A.G., Tajirika, Njoya ve Kahiga gizlilik yemini etmiş oldukları için böyle olduğunu iddia ederlerdi çünkü boşboğazlık edecek olurlarsa, dilleri kesilerek cezalandırılacaklardı. Ancak etrafını sarıp da cömert içki teklifleriyle desteklediklerı coşkulu yakarışlarla açıklama yapmasını istediklerinde, A.G. onlara, yaklaşın, belki kulağınıza bir iki şey fısıldarım derdi. Gerçekten de sözünün eri A.G. hikâyenin bu kısmını da anlatırdı ancak bunu öylesine kısık bir sesle yapardı ki dinleyenlerden bazısı pek bir şey anlamazdı ama fikrini değiştirir de hikâyeyi anlatmaktan vazgeçer korkusuyla araya girmekten kaçınırlardı. Ancak "Doğru, *Haki ya Mungu*" diye yemin etmek için ara verdiğinde sesini yükseltirdi, büyü ve açgözlülükten mürekkep bir hikâye, fazlasıyla inanılmaz görünür diye ikide bir yeminle destekleme gereği duyuyordu.

"Her birimize çuvala sarılı hediyenin arkasında durmamız söylenmişti, çuvalları, dikkatle bizi izleyen Hükümdar'ın karşısında sırayla açacaktık. İlk açan Kahiga oldu. Açması uzun sürdü çünkü elleri kontrol edilemez biçimde titriyordu. Bunun nedeni

korku ya da yorgunluk değildi. Kahiga da tıpkı benim gibi, Hükümdar'ın, getirdiklerimizi görür görmez minnet duygusuyla maaşlarımızı, mevkimizi ya da her ikisini birden yükselteceğinden emindi."

Bu noktada, A.G. daha da alçak sesle fısıldardı, hüsrana uğrayan kimi dinleyenler, sesini gerçekten yitirdiğini sanıp ayrılmak üzere ayağa kalkarlardı, nasıl olsa A.G.'nin söylecekleri dedikodu biçiminde arkalarından yetişirdi.

"Ey ahali, bundan sonra olanları nasıl anlatmalı bilemiyorum! Şayet orada olup da kendi gözlerimle görmemiş olsaydım şahsen ben hayatta inanmazdım" diye fısıldar, ardından ani ve beklenmedik biçimde "Doğru! *Haki ya Mungu*" diye bağırırdı. Bu ani çıkış karşısında, dinleyenler ürker, o esnada çıkmak üzere olanlarsa oldukları yerde kalakalır, öyküyü başkalarından dinlemektense birinci ağızdan dinlemenin daha iyi olacağına hükmederlerdi.

"Ee sonra ne oldu?" diye sorarlar, A.G. hiç acele etmez, görüp duyduklarına hâlâ inanamıyormuşcasına başını sallardı.

"Yani Kahiga kendi bohçasını açtıktan sonra mı?" diye sorardı, soruyu iyi anlayıp anlamadığından emin olmak için.

"Evet, evet" derdi dinleyenler bir ağızdan.

"Kahiga'nın ağzı bir karış açık kaldı" der, sonra imgenin zihinlerinde bir güzel yerleşmesi için sözlerine ara verirdi.

"Neden? Neden?"

"Haşere istilası yüzünden. Beyaz termitin gövdesiyle, kırmızı karıncanın baş ve altçene kemiğine sahiptiler. Nasıl tarif edebilirim ki onları? Çekirge kadar büyüklerdi. Termit olup olmadıklarını bile bilmiyorum, yanılıyor olabilirim. İki binden fazla tür var, bunlar o türlerden biri olabilecekleri gibi mutasyona uğramış bir cins de olabilirlerdi. Yalnızca haşere diyeceğim onlara, beyaz haşere."

"Neden söz ediyorsun sen?" diye soracaklardı, masalcı birayı fazla mı kaçırmış acaba diye düşünerek. "Çalılığın tüm yaprak ve kökleri haşereler tarafından yenmiş, kuru dallardan başka bir şey kalmamış mıydı geriye?"

Kahiga ve Njoya bir ağızdan bağırmışlardı, *Nedir bu?*

Anlattığına göre, Kahiga hızla koşarak yapraklar gömülü mü diye toprağın altını üstüne getirmiş, karşısına, yedi günden fazla bir süredir kendilerine paradan yapraklarla ziyafet çekerek, koca-

man solucan ve tırtılların boyutuna ulaşacak kadar semirmiş termitler çıkmıştı yalnızca. O da tıpkı diğerleri gibi neyin daha şaşırtıcı olduğunu bilememişti, tıpkı termiti andıran yaratıkların mı yoksa haşerelerin tüm parayı yemiş olmasının mı?

Hükümdar tek kelime etmemiş, bir sonraki bohçayı ve muhafızını işaret etmişti.

Sıra Njoya'daydı. Burada da termitler tüm yaprakları ve ağaç kabuklarını yemiş, bitkiyi çırılçıplak bırakmışlardı. Artık sıra A.G.'ye gelmişti.

"Termitler benim bohçadakilerle işlerini henüz bitirmemişlerdi, kalan son birkaç yaprağı gözlerimizin önünde gövdeye indirmeye devam ediyorlardı. Derhal silkeledim haşereleri, benimle alay eder gibi lime lime olmuş kâğıt parçalarını sallanır halde bırakarak yere düştüler. Kargalar Büyücüsü'nün koruma büyüsünün fazlasıyla işime yaradığını söyleyebilirim artık çünkü Hükümdar'ın gözlerindeki bakıştan çıkardığım sonuca göre, şayet o lime lime edilmiş yapraklar olmasa bugün hiçbirimiz hayatta olmayacaktık. Doğru! *Haki ya Mungu!* Bizi gazaptan onların kurtardığına inanıyorum çünkü üzerlerinde, bir zamanlar doğal bir doların gerçek yeşilliğine sahip olduklarını gösterecek kadar yeşillik kalmıştı."

O ana dek hiç kımıldamadan, dili tutulmuş gibi duran Tajirika, parçacıkları bir araya getirip çalılığa yerleştirmek için koşmuş, bu da en sonunda Hükümdar'ın konuşmasına sebep olmuştu.

Dur diye bağırmıştı Hükümdar.

Hükümdar gözlerini dikmiş manzaraya bakıyor, derin derin biz fani günahkârların akıbeti üzerinde düşünüyordu. Öfkeden kaskatı kesilmiş, gazabını en iyi ne şekilde ifade edebileceğini ölçüp biçiyordu.

Tajirika dayanacak takatinin kalmadığını hissediyordu, Njoya ile Kahiga da aynı durumdaydı, karşılaştıkları büyücü yardımcısının ant içtiği intikamın başlarına gelmek üzere olduğunu düşünüyorlardı. Kahiga suçu üzerlerinden atmaya karar vermişti.

"Biz ikimiz yaprakları hemen toplamayı önermiştik" dedi Hükümdar'a, Tajirika'yı işaret ederek sözlerini sürdürdü, "ama bu adam elindeki yetkiye dayanarak bizi geri çevirdi ve çalıları toprakla birlikte kökünden sökmemizde ısrar etti. Yüce Ekselansları, bu haşerelerin yuvalarını çayırlıkta yaptıklarını herkes bilir."

"Şayet parayı orada toplamış, gövde ve kökleri çayırlıkta bırakmış olsaydık bu fiyasko da önlenmiş olurdu" dedi Njoya.

"Ey Yüce Ekselansları, bu adamdan sakının. O çok kötü biri, aklı fikri tehlikeli, alengirli işlerde" diye ekledi Kahiga coşkulu bir tavırla.

"Bir keresinde koca bir polis kampını bir kova bok ve sidikle rehin almıştı" diye ekledi Njoya ona katılarak.

"Bu doğru mu?" diye sordu Hükümdar Tajirika'ya.

Tajirika hemen yanıt vermedi, Hükümdar bok kovasını mı yoksa hazinenin sökülme biçimini mi soruyor emin olamamıştı.

"Bu ikisinin beni neyle suçladıklarını bilmiyorum. Ben sadece emirlerinizi yerine getiriyordum" dedi Tajirika.

"Emirlerimi mi? Bok ve sidikle silahlı bir polis kampını rehin almak mı?"

"Ah, hayır, o değil" dedi Tajirika, işlerin nereye varacağının yeni yeni farkına varıyordu. "Yüce Ekselansları, bazı şeyleri açıklaması zordur."

"Senden bir şey açıklamanı isteyen olmadı. Sana polis kampı ile ilgili bu suçlamalar doğru mu diye sordum. Yoksa bir darbe girişiminin ilk perdesi miydi bu?"

"Size karşı bir darbe mi? Asla. Kendimi öldürürüm daha iyi. Ecdadım şahidim olsun."

"Açıklama yapmazsan, ecdadının arasında bulursun kendini."

Tajirika kendi kendine, bu iki polis memuru benden gerçekten nefret ediyor olmalılar diyordu. Buradan canlı çıkamayacağıma eminim. Ama umutsuzluğa kapılmak yerine, mezbahaya götürülen hayvanın bile içinde bulunduğu duruma karşı koymaya çalışacağı sözünü anımsayarak moralini yükseltmeye çalıştı.

"Yüce Ekselansları, geçen gün de dediğim gibi, hepsi Sikiokuu'nun hatasıydı. Beni boş yere tutuklamıştı. Sonrasında da beni Aziz Tomas ile Fransız müritlerinden biri olan Descartes'a inanan dini bir tarikata döndürmeye çalıştı. Reddedince beni içeri tıkıp, gece yarısı, aynı hücreye Kargalar Büyücüsü'nü de koydu. Kaçabilmek için elimdeki tek çareye başvurmaktan başka ne yapabilirdim ki Yüce Ekselansları? İnanın bana Lord Hazretleri, bu Kargalar Büyücüsü hiç de yabana atılacak biri değil, her şeye muktedir. Resmen başıma bela kesildi, sürekli peşimde. Kuyruk çılgınlığını o başlattı. Şu tuhaf sözcük hastalığını başıma sardı, peki neden? Tedavi

için kapısını çalayım diye. Ve tıpkı eskiden Şeytan'ın yaptığı gibi önce karımın aklını çeldi. İşleri yoluna koyma bahanesiyle para çuvallarını kendisine vermesi için ahmak karımı kandırdı. Peki çantaları ne yaptı sonra? Çayırlığa gömdü, ardından da gecenin bir yarısı onları nerede bulabileceğimi söylemek için hücreme geldi. Şimdi bu haşerelerin marifetini gördükten sonra, bunların gerçekten termit olup olmadıklarını çok merak ediyorum. Keşke Kargalar Büyücüsü'nü çayırlıkta kovaladığı geceden bahsetmeye çalışan A.G.'nin sözlerine kulak verseydik. O zaman Kargalar Büyücüsü'nün oraları çoktan efsunlamış olduğunu anlamış olabilirdik. Her şeyin göründüğü kadar iyi olmadığını biliyor olurduk."

"İşte böyle, Tajirika iyi dedi" diye araya girdi A.G., bu üstü örtülü iltifatla meşhur kovalamaca hikâyesini anlatma girişiminin engellenmiş olmasının Tajirika tarafından onaylamasından memnundu.

A.G., çayırlıktaki ikiye ayrılmış kayanın üzerinden atlayınca tek bir kişiye dönüşen iki dilenciyi kovaladığı gecenin hikâyesini anlatmaya bayılırdı. Hükümdar'ın çayır cinlerini kovalama öyküsünü bildiğinden haberdardı ama bunu kendi ağzından dinlememişti. Şayet Hükümdar onu dinleyecek olursa dünyalar onun olurdu! İşte bir fırsat doğmuştu. Boğazını temizledi, hikâyeyi anlatmaya hazırdı.

"Doğru, *Haki ya Mungu*" diye söze girdi, "nereden geldiğini açıklayamayacağım bir güç beni sürüklüyordu ama tepeye vardığımızda güç azalıp birden kesildi. İşte tam o sırada, Kargalar Büyücüsü'nün kendisini iki güçlü cine ayırdığı geceyi anımsadım. Haşmetmeapları, ben Müslüman değilim ama doğru, *Haki ya Mungu*, eğer Yüce Kuran'ı okuyacak olursanız, o zaman göreceksiniz ki cinler..."

"Evet, Kargalar Büyücüsü'nün cinler familyasına ait olduğuna şüphe yok" diye araya girdi Kahiga, A.G.'nin başrolü kapmış olmasına azıcık hasetlenmişti.

"Tehlikeli bir ruh. İşte bu sebeple Sikiokuu'yu büyücüyü içeri tıkma konusunda uyarmıştık" diye ekledi Njoya.

"Ama uyarımıza kulak asmak yerine onu Tajirika ile aynı hücreye koymamızı emretti" diye devam etti Kahiga.

"Yani siz ikiniz büyücüyü kendi gözlerinizle gördünüz?" diye sordu Hükümdar, polis memurlarının daha önce büyücü ile temas

kurmuş oldukları için araştırmanın bir parçası olarak seçilmiş olduklarını unutmuş gibiydi. Kahiga'ya göre, Hükümdar'ın ilgisini para ağaçları ve termitlerden uzaklaştırmada başarılı olmuşlardı sanki ama Kahiga'nın umurunda değildi aslında tüm bunlar.

"Aslında onu tapınağından almaya burada bulunan ortağım ve ben gitmiştik" dedi Kahiga.

"Ama bizi gönderen Sikiokuu idi" diye ekledi Njoya.

"Böylelikle büyücü, Nyawira'yı arayıp bulmada bize yardım edecekti."

"Yaptığı hata, onu ikna etmek yerine geçerli bir sebep olmaksızın içeri tıkmak oldu" dedi Njoya.

"Ve dikkatinizi çekerim, üstüne basa basa, büyücüye karşı girişilecek böylesi bir hareketin ülkeye zarar getireceğini anlatmıştık ona" diye ekledi Kahiga.

"Ancak o Kargalar Büyücüsü'nün ilah olmadığını söyleyerek yanıt vermişti bize" dedi Njoya suçlayıcı bir tonda.

"Büyücülükle ilgili meselelerde tavsiyeye ihtiyacı olursa arayacağını söyleyerek bizi huzurundan kovmuştu" diye ekledi Njoya.

"Bu sebeple hastalığınızı işitince..."

"Derhal anladık, bu işin Kargalar Büyücüsü'nün..."

"Halledebileceği bir mevzu olduğunu..."

"Amerika'ya gitmesi için onu havaalanına götürdüğümüze sevinmiştik..."

"Ancak kimseye görünmeden Aburirya'ya dönmüş olduğunu duyduğumuzda çok endişelendik..."

Dışlanmış olmamak için, "Yüce Ekselansları" diye sohbetin ortasına dalıverdi Tajirika, "bu beyaz termitleri üretenin Kargalar Büyücüsü olduğu gün gibi aşikâr artık. Evet, bu haşereleri gönderen kişi Kargalar Büyücüsü. Hiç bu boyda termit görmüş müydünüz Yüce Ekselansları?"

"Onları *gönderdi* mi dediniz?" diye sordu A.G. bir cevap beklemeksizin. "O kendisini termite çevirip çoğalmaya muktedir biridir. Kahiga sözümü kesmeden evvel söylediğim gibi Paradise'tan çayırlığa kadar Kargalar Büyücüsü'nü kovaladığım gece... Baştan alayım mı Yüce Ekselansları?"

Birden durdu ve neyin Hükümdar'ın dikkatini çekmiş olduğunu anlamaya çalıştı. Yalnızca Hükümdar da değildi. Tüm gözler yere çevrilmişti. Termitlerden bazısı halının dört bir yanına dağıl-

mış geziyor, bazısı duvarlara tırmanıyor, bazısı da eşikten geçmiş öteki odalara doğru ilerliyordu.

Nereden çıkmıştı tüm bu termitler? Hükümdar kaşlarını çatmıştı ama Tajirika, Kahiga, Njoya ve A.G. bu somurtmanın neyin habercisi olduğunu kestiremiyorlardı, aynı şeyden korkarak birbirlerine baktılar. Onları hapse mi tıkacaktı? Yalnızca polis gücündeki işlerinden etmekle mi yetinecekti? Yoksa bir tek Tajirika'dan mı çıkaracaktı bunun acısını? Esip gürlemesini beklerken en kötü ihtimalin gerçekleşeceğini varsayıyorlardı.

Ama hiçbiri Hükümdar'ın tepkisine bir nebze olsun yaklaşacak bir tahminde bulunamamıştı. Onları hazırlıksız yakalayan ilk şey sesinin tonu oldu. Tecrübeli olduğu konularda çocuklarıyla sohbet eden bir ihtiyar gibiydi konuşması. Olanlar için üzülmemelerini söylerken ses tonu yatıştırıcıydı, mücadele ettikleri hain, kurnaz ruhu göz önünde bulundurarak, ellerinden geleni yaptıkları için onları takdir ediyordu. Korkmalarına gerek yoktu çünkü bu kurnaz herif kendisini asla alt edemeyecekti. Oturmaya devam etmelerini ve sabırlı olmalarını söyledi onlara, birkaç bakanın da kendilerine katılmasını istediğini, kendisinin, Hükümdarları olarak bu tehlikeli ruha karşı ne yapılacağı konusunda açıklama yapacağını söyledi.

Fısıltıyla dahi olsa para ağaçları ve termitlerden bahsetmemelerini tembihledi. Ne de olsa artık devlet sırrıydı bu.

"Beni duyuyor musunuz?" diye sordu, sırayla A.G., Kahiga ve Njoya'ya bakarak. "Doğal yoldan dolar ya da başka bir döviz üreten bitkilere dair hayal bile kurayım demeyin sakın, yoksa hayalinizi kâbusa çeviririm haberiniz olsun."

Bu beklenmedik tepki karşısında şaşkına dönmüş, neler oluyor diye düşünüyorlardı.

"Şimdi bakanları çağırtacağım..." dedi Hükümdar, tam dalkavuklarının gelmesini emredecekti ki birden Machokali, Sikiokuu ve Kaniuru'nun taahhütlerini yazmaları için hâlâ ayrı odalarda tutulduklarını hatırladı. Çayırlıktan hazineyi beklemekle geçen zaman zarfında onları tamamıyla unutmuştu.

Üç polis memurunu onları alıp getirmesi için gönderdi. Hükümdar ve Tajirika baş başa kalmışlardı.

12

Machokali, Kaniuru ve Sikiokuu karşısına getirilir getirilmez, "pek çok şeyi gözden geçirdim" diye söze girdi Hükümdar, "ve artık ülkenin gerçek düşmanının kim olduğunu biliyorum. Ancak bu düşmana karşı etkili bir mücadele yürütebilmem için açıklığa kavuşturmam gereken birkaç şey var. Sikiokuu?"

"Yüce Ekselansları?"

"Seni buraya çağırdığımda ne söylemiştim? Amerika'dayken, ülkede dolaşarak kuyruklar oluşturmanın erdemlerinden söz eden insanların olduğu bilgisini aldığımı. Ayrıca, bir çeşit halk mahkemesi hükmü uyarınca erkek milletini döven kadınların olduğu söylenmişti bana. Senden şu ana kadar bu meselelere ilişkin hiçbir şey duymadım. Ülkenin her yerine M5 ajanları yerleştirdiğini söylemiştin. Tajirika dışında, bu dişi halk mahkemesi tarafından mahkeme edilip, dövülen başka erkekler de var mı?"

Sikiokuu, Hükümdar'ın kendisinin bilmediği bir şeyleri bilip bilmediğini bilmiyordu. Bu sebeple, evet demenin mi yoksa hayır demenin mi daha ihtiyatlı olacağından emin olamıyordu. Kaçamak cevap vermeyi denedi.

"Yüce Ekselansları, şayet iki raporu da okuduysanız..."

"Raporlar söz konusu meselere dair hiçbir şey söylemiyorlar" dedi Hükümdar kısaca.

"Yüce Ekselansımız, yalnızca sizin ve benim bilmemizi gerektiren pek çok güvenlik meselesi var" dedi Sikiokuu kulak memelerini çekiştirerek. "Aramızda, hiçbir sırrın emanet edilemeyeceği kişiler var" diye ekledi gözleriyle Kaniuru'yu hedef alarak.

"Kim mesela?"

"Açık konuşayım. Mesela Kaniuru."

"Ama onu bana Kuyruk Çılgınlığının Kökenlerini Araştırma Komisyonu başkanı olarak tavsiye edecek kadar güveniyordun bir zamanlar?"

"Evet, Yüce Ekselansları, ama..."

"Halk mahkemesini araştırmasını emredecek kadar da güveniyordun ona?"

"Evet, Yüce Ekselansları, ama..."

"Ayrıca, onun hazırladığı raporlara, onları okuyup okumadığımı soracak kadar güveniyorsun?"

"Evet, hayır, ama"

"Ama ne?" diye dudak büktü Hükümdar gözlerini diğerlerine çevirirken. "Halihazırda Devlet Bakanı Silver Sikiokuu'nun idaresinde olan Güvenlik Hizmetleri Başkanlığı'nı genişletmek ve bünyesinde Gençlik ve Kadın İşleri'nden sorumlu olacak bir alt birim, özel bir birim oluşturmak istiyorum. Dünyada pek çok ülke, öğrencilere, gençlere ve kadınlara karşı gevşek davranıp, münasip bir rehberlik ve idare olmaksızın her istediklerini söylemelerine ve yapmalarına müsaade ettiği için yıkıma sürüklendi. Şu anda oluşturmakta olduğum bu birimin yegâne sorumluluğu, nüfusun bu kesimlerinin faaliyetlerini izlemek olacak. John Kaniuru, ayağa kalk. Gençleri örgütleyip, kadınlara karşı –zengin ve nüfuzlu olanların karılarına karşı bile– sert olma konusunda güvenilebileceğini ispatladın. Bugünden geçerli olmak üzere, Gençliğin ve Kadınların Milli Ülkülere Uygunluğunu Araştırma başkanısın. Asli görevin, kuyruk çılgınlığı gösterilerini araştırıp, bunlarla mücadele etmeye devam etmek ve erkeklere yönelik aile içi şiddeti araştırıp, buna bir son vermek olacak. ASS Kahiga, etkili bir gözetim sistemi kurmada sana yardımcı olacak."

Kaniuru sevinç ve şaşkınlıktan hoplayıp zıplıyordu. Kahiga, Kaniuru gibi yapıp mutluluktan zıp zıp zıplasın mı yoksa oturmaya devam ederek nankör görünme riskini mi alsın bilemiyordu. Bir iki saniye boyunca Peter Kahiga gerçekte ne duymuş olduğunu anlayamadı. Kendisinden KBY olarak söz edilmişti, halbuki daha dün yalnızca K idi. Şimdi ise KBY olmuştu. Hükümdar'dan bu şeref payesine bir açıklık getirmesini mi istemeliydi? Ancak Hükümdar'ın bir sonraki sözleriyle bu belirsizlik ortadan kalktı.

"Asi gençlerin ve kadınların elebaşlarının karıncalar gibi ezilmelerini istiyorum, bunun *Kıdemli Başkomiser Yardımcısı* Peter Kahiga için bir sorun teşkil edeceğini hiç sanmıyorum."

Kahiga kalbinin duracak gibi olduğunu sandı. Öteki büyücü henüz intikam almamıştı. Şimdilik güvendeydi ve kalbinin neşeyle dolduğunu hissediyordu. Ayağa kalkıp odanın içinde bir zafer turu attı. Hükümdar, Kaniuru ve Kahiga'ya yerlerine geçmelerini işaret etti, onlara Başkanlık Sarayı'nın atletizm alanı olmadığını, Aburirya'da olduklarını hatırlamalarını, atlet olmak istiyorlarsa Kenya ya da Etiyopya'ya göç etmeleri gerektiğini söyledi.

"Bir şey söyleyebilir miyim" dedi Sikiokuu, bu hainin terfisi canını yakmıştı. "Bana kuyrukları ve kuyruk çılgınlığını sormuş-

tunuz. Bu çılgınlığı yasakladığınızdan bu yana kuyruklar oluşmadı. Kuyruk işi resmen son buldu derken bundan eminim. Ayrıca, Aburirya'nın herhangi bir yerinde yeniden belirecek olurlarsa bunu bana bildirecek birilerini çoktan ayarladım" diye ekledi, kuyruk çılgınlığının, kurulacak birim tarafından daha fazla araştırılmasından vazgeçileceğini umut ediyordu.

"Yani kuyruk çılgınlığının yeniden ortaya çıktığını duyacak olursam bana yalan mı söylenmiş olacak?" diye sordu Hükümdar.

"Şey, yalan değil de yanlış bilgilendirme olacak bu" dedi Sikiokuu. "Size bu bilgiyi verecek olan kişi tüm gerçekleri bilmiyor olacağından önce bana danışmış olmalıydı diyebilirim. Kimileri terfi alabilmek için her şeyi söylerler" diye ekledi, göz ucuyla bir kez daha yalan söylediğini varsaydığı Kaniuru'ya bakarak.

Hükümdar, Global Bank adamlarının ülkesi hakkında kendisinin bildiğinden daha fazlasını biliyormuş havalarına girmelerine hâlâ içerliyor olduğundan Sikiokuu'nun verdiği güvenceleri duyunca hiç oralı olmadı, gerçi Global Bank'ın kendisini ülkesine dönmeye zorlamak için böyle davranmış olabileceği konusundaki şüpheleri de giderek artmıyor değildi.

"Kuyruk çılgınlığını zaptetmede iyi iş çıkardın" dedi Hükümdar "ama bu, ihtiyatlı olmayı elden bırakmamız anlamına gelmemeli. İngilizler ne der? İhtiyatın bedeli özgürlüktür."

Sikiokuu, Hükümdar'ın, ihtiyat özgürlüğün bedelidir şeklindeki İngiliz deyişinin sözlerini karıştırmış olduğundan emin olsa da "yetkinliğime duyduğunuz güven için teşekkür ederim Yüce Ekselansları" dedi.

"Evet Sikiokuu, işte sana bir sınav daha" dedi Hükümdar. "Bugüne dek Cennete Yürüyüş'ten kazandığın parayla ilgili olarak bir geri ödeme planıyla gelmeni istiyorum. Bir şey daha: Ben ABD'ye gitmeden önce, ülkeyi, altına bakılmadık taş kalmayacak şekilde arayıp şu Nyawira denen kadını bulmanı emretmiştim. Haftalar sonra dönüyorum ve onun tutuklu olduğunu söyleyen bir Allah'ın kulu çıkmıyor. Bu görevden yırtacağını sandıysan bir kez daha düşün. Başkalarının becerilerine haset etmeyi bırak da bana onu getir. Senin için bu işi kolaylaştıracağım. KBY Njoya sana yardımcı olacak. İşte *sana anlaşma.* Kadını getirecek olursan bana borcun olan paradan bile feragat edebilirim."

Hükümdar, ödül ve ceza konusunda gerçekten de doğuştan kabiliyetli diye düşündü Sikiokuu, bakanlıktan azledilmemiş ve sadık adamlarından Njoya'yı kaybetmemiş olduğu için minnettardı. Ama yine de Kaniuru'nun terfi edilip bir altbirimin başına geçirilmiş olması içini acıtıyordu. Sürtüşmenin kaçınılmaz olacağını seziyordu.

"Yüce Ekselansları, emir komuta zinciriyle ilgili bir konuya açıklık getirebilir miydiniz acaba? Kaniuru kime rapor verecek?"

"Kaniuru'nun birimi senin bakanlığına bağlı olacağından çoğu zaman sana rapor verecek ancak gerekli gördüğüm durumlarda da bana. *Yeterince açık mı?*"

Elinin kolunun bağlanmış olduğunu görse de "Evet, efendim" dedi Sikiokuu.

"Size ne demiştim?" diye sordu Hükümdar kendi sorusuna kendisi yanıt vermeden önce. "Bu ülkenin gerçek düşmanı kim biliyorum." Sözlerine ara verip, tek tek her birinin yüzüne baktı, en sonunda gözlerini Machokali'ye dikti. "Ona şunu söyleyeceğim" dedi, suçluyu işaret edercesine parmağıyla Machokali'yi göstererek, "her neredeyse, kendisini çok kurnaz sanıyor olabilir ama..."

Öfke, Hükümdar'ı birkaç saniye boyunca sessizliğe mahkûm etmişti, hissettiği tüm acılar, başına gelen tüm dertler, katlandığı tüm hakaretler zihnine hücum ediyor gibiydi.

Machokali, Hükümdar'ın nereye varmaya çalıştığını anlamamıştı. İlkten Kaniuru'nun yükselmesine sevinmişti çünkü bu Sikiokuu açısından tenzili rütbe anlamına geliyordu. Ama şimdi bu kendisine doğrultulmuş parmak...?

"Sorusu olan?" diye sordu Hükümdar, kendisini toparlamak için zaman kazanmaya çalışarak.

Kaniuru ayağa kalktı. Önce Sikiokuu'ya, sonra Machokali'ye, en sonunda da Tajirika'ya muzafferane bir bakış fırlattı, kendisini bekleyen belirsizliğin yarattığı korkudan sinmiş olan Tajirika'nın görüntüsü keyfini daha da yerine getirdi. Fırsattan istifade Cennete Yürüyüş'e tam başkan olmayı talep edecekti.

"Kendi adıma ve diğerlerinin adına konuşmam gerekirse..."

Sikiokuu ile Machokali bir ağızdan "Kendi adına konuş.." diye karşılık verdiler.

"Pekâlâ. Kendi adıma ve vatanseverliğin anlamını bilen herkes adına konuşmam gerekirse, geçen gün söylediğim şeyi tekrar ede-

ceğim. Yüce Ekselansları, şayet bir kasırga Tanrı'nın ve sizin başınızdaki şapkayı aynı anda uçuracak olsaydı önce sizinkini alacağımı söylediğimi hatırlarsınız. Sizi Tanrı ile kıyaslamamamız konusunda bizleri uyardığınızı biliyorum ama Lordum ve Efendim, buna engel olamıyorum. *Asante sana*, Lordum. Ufacık bir istirhamım olacaktı. Dile getirebilir miyim izninizle?"

"İsteyin, verilecektir."

"Cennete Yürüyüş vekil makamı ne olacak?"

"Hâlâ başkana rapor veriyor olacak."

"Peki kim o başkan?" diye sordu Kaniuru, kendisinden tam başkanlığı üstlenmesinin isteneceğinden neredeyse emindi.

"Sorduğun için teşekkür ederim" dedi Hükümdar. "Az kaldı unutuyordum. Müsaadenizle sizlere Merkez Bankası Başkanı'nı takdim edeyim."

Yeni müdürü görmek için gözlerini kapıya çevirdiler ama içeri giren kimse olmadı.

"Titus Tajirika, Yeni Merkez Bankası Müdürü ve Cennete Yürüyüş Daimi Başkanı, lütfen ayağa kalk da herkes seni rahatça görebilsin"

Kulaklarına inanmakta güçlük çekiyorlardı. Tajirika bile ilkten aynı isimde bir başkası mı var acaba diye omuzunun üstünden arkasına baktı. Ancak kendisinden söz edildiğini anlayıca tevazu ve şükranla diz çöktü, diğerleriyse bu yükselişin olası sonuçları karşısında dehşete düşmüşlerdi.

"Mukaddes ve Yüce Ekselansımız" dedi. "Size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum. Siz ki biz fanilere adil biçimde adalet dağıtan, nerede bir umutsuzluk varsa orada umut olan, ölü canları bile dirilten bir ilahsınız. Bu müşfik lütuflarınızın karşılığını nasıl ödeyeceğim ben? Yeminimi yineliyorum: Bugün ve ilelebet düşmanınız düşmanımdır."

Kaniuru Tajirika'nın yükselmesine ondan daha çok sevindiğini göstermek için fırsattan istifade ayağa kalkıp kendini ortaya attı.

"Kahrolsun Hükümdar'ın düşmanları!" diye bağırdı.

"Kahrolsun Yüce Hükümdar'ın tüm düşmanları!" diye bağırdı Sikiokuu altta kalmamak için.

"Kahrolsun Yüceler Yücesi Hükümdar'ın her bir düşmanı!" diye onlara katıldı Machokali, methiyecilerden oluşan çemberin dışında kalmak istemiyordu.

Bu insanlar yedi gün yedi gece taahhütlerini tekrar tekrar kaleme almaktan yorulmuş olabilirlerdi ama şimdi rekabetleri onlara yeni bir soluk vermiş, ayağa kalkmış, Hükümdar'ın düşmanlarına duydukları nefreti haykırarak birbirlerini bastırmaya çalışıyorlardı. Son sözü söyleyen olabilmek için daha uzun süre böyle devam ederlerdi ama Hükümdar onlara, "Kahrolun hepiniz emi!" diye bağırınca derhal çenelerini kapayıp yerlerine dönmeye davrandılar.

Ama Kaniuru, Sikiokuu ve Machokali ileriye bir adım bile atamadılar. Durup, bulundukları yerde öylece dikildiler, korkudan donakalmış halde, kocaman açılmış gözleriyle önlerindeki manzaraya bakıyorlardı. Tajirika, A.G., Kahiga ve Njoya neyin böyle kalakalmalarına yol açtığını görmek için arkalarına baktılar.

Daha sonraları, "Doğru! *Haki ya Mungu!*" diye anlatacaktı A.G. dinleyenlere. "Hükümdar bile sarsılmış görünüyordu. Termitlerin gözlerinizin önünde yerlere ve duvarlara yuva yaptıklarını görseniz siz de sarsılmaz mıydınız? Bunun Kargalar Büyücüsü'nün marifeti olduğunu Hükümdar da benim kadar iyi biliyordu ..."

Hükümdar, odada tiksinti yaratacak kadar çoğalmış olan termitler karşısında, kadri mutlak kabul edilişine bir tehdit arz eden Kargalar Büyücüsü'nün güçlerini daha fazla göz ardı edemezdi artık. Bu büyücü, kadın diyerek, hatta hamile olduğunu iddia ederek kendisini aşağılamış, kuyruk çılgınlığını ateşlemiş, karıları kocalarına karşı işlemişti; şimdi de sayısız beyaz termit sarayının içinde yuva yapıyorlardı! Bu adamın ülkede aylak aylak, serbestçe dolaşmasına müsaade edilemezdi. Hükümdar'ın sahip olmadığı bir güce sahip hiç kimseye müsaade edilemezdi. Onu yakalatacak, ilminin sırlarını –para ağaçları nasıl yetiştirilir, aynalarla nasıl kehanette bulunulur– ifşa edene dek pohpohlamalar ve vaatlerle gönlünü alacaktı. Büyücünün güçlerini kendi bünyesine katınca onu bir zindana atıp kaderine terk edecekti. Hükümdar'ın bir numaralı büyücü olmaktan daha çok istediği başka bir şey yoktu şu anda.

Öfke ve umuttan güçlükle nefes alıp veren Hükümdar, Kaniuru, Sikiokuu ve Machokali'ye ayağa kalkmalarını emretti.

"Aranızda kulağı tıkalı olan varsa açsın, böylelikle söyleyeceğim şeyi rahatlıkla duyabilir. Machokali, Kargalar Büyücüsü'nü bana getir. Arigaigai Gathere'nin yardımıyla, kefene sarılmış halde ölü

olarak değil, zincirlere bağlı halde diri olarak istiyorum onu. Siz üçünüze gelince: Bugünden tezi yok, sonuç görmek istiyorum. Bakalım, içinizden ilk kim görevini tamamlayabilecek!"

Kaniuru, Sikiokuu ve Machokali arasında kimin birinci çıkacağının görüleceği, yoğunluk ve beklenen sonuç açısından, hakkında Hükümdar'ın hiçbir yorumda bulunmadığı taahhütleri kaleme almalarının yanında sönük kalan üçlü rekabet büyük bir ciddiyetle başlamak üzereydi. Başarı canlandıracak, başarısızlık ise ölümcül olacaktı.

Hükümdar, yeni atadığı Merkez Bankası Başkanı hariç herkesi huzurundan kovmuştu. Aldığı kararlardan memnundu; nihayet, Global Bank heyetinin ziyareti ve eli boş döndüğü Amerika gezisinden bu yana kontrolü tam anlamıyla ele geçirmeye başlamıştı.

"Şimdi Başkan Titus..." Tajirika'ya danışma kuruluna hoş geldin diyerek gülümsedi.

13

Bir gün Eldares merkez karakoluna acilen komiseri görmek istediğini söyleyen motosikletli bir adam geldi. Saçları omuzlarından aşağı dökülüyor, sakalı ise dizlerine kadar iniyordu. Paçavralar içindeydi adeta, yıpranmış motosikletinin boyası uzun zaman önce çıkmıştı ama yakından dikkatle bakıldığında bir zamanlar kırmızı olduğu tahmin edilebilirdi. Şayet polis rozetini göstermiş olmasa kimse onun polis memuru olduğuna inanmazdı: Komiser bir dakikasını bile harcamazdı onun için. Etrafında yarattığı şaşkınlığa açıklama getirirken, insanlara kuyruk oluşturmanın faydalarını anlatmak üzere ülkenin dört bir yanına gönderilen motorlu beş polisten biri olduğunu iddia etti. Ne zamandı bu diye sordular, ne kadar zaman önce olduğunu ya da ne kadar zamandır uzaklarda olduğunu hatırlayamadı, tek bildiği amirleri tarafından görevini tamamlamadan dönmemesinin emredilmiş olduğuydu. Sakallı sürücüye öteki dört arkadaşı sorulduğunda akıbetlerini bilmediğini, şayet dönmedilerse belli ki kendisinin kazanmış olduğunu söyledi. Ne yarışı diye sordu komiser. Kuyrukları devam ettirme tabii ki. Sakallı sürücü kendisine anlamsız gelen bu sorulardan rahatsız olmuşa benziyordu, üstelik verecek daha önemli haberleri varken: Okullu çocuklar, iç

bölgelerde, üniversitelilerin izinden giderek kantinde yiyecek olması için değil, fazladan kitap, öğretmen ve onlara kendi ülkelerini ve ülkelerinin dünya ile ilişkilerini öğretecek bir eğitim talebiyle kuyruklar oluşturuyorlardı. Bu kuyruklar eski miydi yoksa yeni mi? Doğruyu söylemek gerekirse dedi, eskilerle yeniler arasında bariz bir fark yok çünkü hepsinin ne başı ne de sonu var. Komiser bu haberi derhal Sikiokuu'ya yetiştirdi, Sikiokuu da bana haber diye getirdiğin bu saçmalık da neyin nesi böyle dercesine öfkeli öfkeli somurtan Hükümdar'a. Ancak New York'ta, Global Bank'ın kendisine ülkesinde kuyruk oluşturmanın erdemlerinden söz ederek dolaşan insanlar olduğu yolunda söylediklerini anımsayıp, bunun ziyaretinin aniden sona ermesine yol açtığını ve hatta belki de Cennete Yürüyüş'e verilecek krediye mal olduğunu göz önünde bulundurup, şimdi de bu kargaşanın sorumlularının kendi güvenlik kadrosunun üyeleri olduğunu fark edince, motorlu sürücünün bir idam mangasıyla yüzleşmesini, Enformasyon Bakanı Big Ben Mambo'nun da silahlı kuvvetlerindeki öteki vicdansızlara bir uyarı olması için bunu radyo ve televizyon aracılığıyla duyurmasını emretti.

Şayet sürücü, Hükümdar'ın elçisi olan kendisini, güvenliğini sağlamak için ceketinin içine diktiği notu okumadan öldürmemeleri için yalvarmamış olsa idam edilmiş olacaktı. Hakikaten de kâğıt parçası oradaydı, polis katlanmış notu açtığında başlığı, *Hükümdar'ın Habercileri,* bir satır altındaysa İç Bölgelere Giden Habercime Hitaben yazısını, altında da sürücüye kuyruğa girme müjdesini yayarak bölgeyi turlamasını söyleyen talimatları gördüler. Yazıda, çağrıya kulak verilmesinin Hükümdar'ı hoşnut edeceği belirtiliyordu, en önemlisi de not Hükümdar'ın gayet anlaşılır imzası ile son buluyordu. Polis komiseri mevzudan Sikiokuu'ya söz etti, o da bu sözleri yazmış olduğunu hatırlayıp kâğıt parçasını Hükümdar'a götürdü, Hükümdar da imzanın kendisine ait olduğunu görünce bir önceki emrini geri aldığını, sürücüye Hükümdar'ın kendisini affettiğinin iletilmesini söyledi. Sürücü uzaklara gidecek, tıraş olup saçlarını kısacık kestirecek, süresiz ve ücretsiz izne çıkacaktı. Sürücü, Hükümdar'ın emrini harfi harfine, sadakatle yerine getirmiş olduğuna dikkat çekip yalvardı, bu da yeni bir istişare turunun başlamasına yol açtı. Görüşmeler sonucunda, birkaç aylık gerekli istirahat sonrası görevine dönebileceği

konusunda kendisine güvence verildi, iç bölgelerdeki öğrencileri izleme ihtiyacı doğarsa diye yol uzmanı olarak Kaniuru'nun emrine verilecekti.

14

Kaniuru talihine inanamıyordu. Araştırmaya nereden ve nasıl başlayacağını bilememişti ilkten ama şimdi öyle miydi? Üniversite öğrencilerine karşı ateşli bir nefret besliyordu, onların radikalizmi yüzünden iyi bir eşten mahrum olmuştu. Nyawira öğrenci siyasetine bulaşmamış olsaydı pekâlâ da hâlâ koruyucu kanatları altında yaşıyor olabilirdi. Şu çılgın sürücünün getirdiği haberler kafasına takılmıştı. Hezimete uğramış doğum günü merasimindeki yılan hadisesi de bu öğrencilerin başının altından çıkmıştı. Şu son yaşanan kuyruk çılgınlığının arkasında da kesin onlar vardı. Kaniuru, Hükümdar'ın bile öğrenci ve gençlerin pek çok hükümetin düşüşüne neden olduğunu söylediğini anımsadı. Ansızın çözüm yolunu buluverdi, basit ama etkili bir yol. Üniversite öğrencilerini ez, her türlü kuyruk son bulsun. Ama işe nereden başlayacaktı? Öğrencilerin beyinleri fena halde yıkanmıştı. Tüm bu saçmalıkları kafalarından çıkar, yerlerine devleti destekleyen iyi ve doğru fikirleri yerleştir. Peki ama hükümet nasıl ele alacaktı bu işi?

Kaniuru, son gelen raporlara göre öğrencilerin önce kendi ülkelerini öğrenmek istediklerini anımsadı. Hükümdar demek Ülke demek değil miydi? Kaniuru derhal kâğıt kalem aldı eline ve yeni bir milli eğitim programının taslağını hazırlamaya koyuldu. Aburirya'da herkes Hükümdar'ın başöğretmen olduğunu bilirdi. Bir numaralı öğretmen. Bu sebeple ilkokuldan üniversiteye, tüm öğrenim kurumlarının yalnızca başöğretmenden gelen fikirleri öğretmeleri gerekirdi. Hükümdar'ın matematiği, Hükümdar'ın fen bilimleri (biyoloji, fizik, kimya), Hükümdar'ın felsefesi ve Hükümdar'ın tarihinin öğretilmesi gerekirdi öğrencilere ve bu da önce ülkelerini öğrenme yolundaki taleplerini kesinlikle karşılardı. Ancak öğrenciler ülkelerinin dünyanın öteki bölgeleriyle olan ilişkisinin de kendilerine öğretilmesini istiyorlardı. Bu da oldukça basitti. Hükümdar'ın ziyaret ettiği ya da ziyaret etme niyetinin olduğu tüm ülkelerin coğrafya ve nüfus yapısı öğretilecekti. Oku-

tulacak kitaplara gelince, bu da kolaydı. Hükümdar'ın bir numaralı yazar olduğu gerçeğinden hareketle, ülkede basılan tüm kitaplarda gerçek yazar olarak Hükümdar'ın adı geçecekti. Kitap yazıp yayımlatmayı arzu eden herkes bunu ancak Hükümdar'ın adıyla yapabilecekti. Tabii bu kitaplar, Gençliğe Uygunluk altbirimince dikkatle incelenip basılmasına müsaade edilmiş kitaplarsa... İncil, Kuran, Tevrat ve Buda'nın Ruhu Aydınlatan Işık adlı kitabının ya da okullarda okutulan herhangi bir dini metnin tüm yeni baskılarında Hükümdar'ın önsöz ve girişleri yer alacaktı. Böyle bir eğitim sisteminin, aynı kaynaktan –Hükümdar ya da onun fikirleriyle yoğrulmuş olanlar– çıkan tek tip bilgiyle donatılmış öğrenciler üreteceği muhakkaktı.

Kaniuru tarih, edebiyat, siyaset bilimi, hukuk, felsefe ve fen bilimleri bölümlerinin üniversite hocalarından oluşan bir danışma kurulu oluşturdu. Hepsi Yüce Gençlik Kolları üyesi olup kendi komutası altında bulunmaktaydılar. Hazırladığı taslağı onlara verip eleştirel bir gözle incelemelerini, yorumda bulunmalarını ve gerekli düzeltmeleri yapmalarını istedi ama hepsi övgü dolu sözlerle döndüler: Metin güzel kaleme alınmıştı ve o güne dek gördükleri en iyi eğitim programını içeriyordu. Oturup bu eğitim girişimini en iyi nasıl uygulamaya koyacaklarına dair bir çözüm bulmaya çalıştılar. Hepsi bu fikri ortaokul, lise ve üniversite öğrencilerine kabul ettirmenin en iyi yol olduğu görüşünde birleşt. Öğrenciler onu kabul ettiklerinde ve danışma kurulu da bunda bir sorun görmediğinde, memorandum öğrencilerin tüm taleplerine cevap vermiş olacağından Kaniuru, hükümetin resmi eğitim politikasına dönüşmesi için onu Hükümdar'a sunacaktı. Memoranduma okkalı ama hatırda kalır bir isim verdiler: *Kadın ve Gençlerin Zihinlerini Milli İdealler ve Hükümdar'ın Felsefesi ile Uyumlu Hale Getirmek İçin Eğitim Alanında Atılacak Yeni Adımlara Dair Kaniuru Memorandumu.*

Papağanlık biliminde her açıdan uzman olan profesörlerden biri, öğrencileri ve halkı yeni eğitim programı konusunda eğitmek üzere bölgesel seminerler düzenlenmesi fikrini ortaya attı. İlk seminer Eldares'te yapılacaktı, Kaniuru kendi önerisiyle açılışı Hükümdar'ın yapıp yapamayacağını öğrenmekle görevlendirildi.

Kaniuru sevinçten kabına sığamıyordu. Hükümdar'ın seminere katılamayacağını biliyordu. Ama adının Hükümdar'ınkiyle bir-

likte anılacak olmasına bir itirazı yoktu. Hükümdar'dan bir mesaj, birkaç kelimelik selam yeterli olurdu.

15

Soyguna uğrayan bir hırsızdan daha tez öfkelenecek kimse yoktur herhalde. Devlet Bakanı Silver Sikiokuu'nun durumuna gayet iyi uyuyordu bu deyiş, yıllar içinde milyonlar değerinde rüşvet sızdırmış ve bunda hiçbir beis görmemiş olsa da Hükümdar'ın, tek kuruşunu dahi görmediği bir parayı iade etmesini istemesi onu kırmış ve üzmüştü. Kaniuru'nun Cennete Yürüyüş'le ilgili sömürü planından bihaberdi. En çok sinirini bozan şeyse bu gençlik kolu üyesini ön plana çıkarmış olanın kendisi olmasıydı. İnsanlar neden bu kadar güvenilmezler diye sorup duruyordu kendisine. Velinimetine karşı nasıl bu kadar nankör olabilmişti Kaniuru? Ondan intikam almayı düşünüyordu ama nasıl bir darbe indireceğini bir türlü bulamıyordu. Karanlık gecesine ışık tutan tek şey, Nyawira'yı ele geçirmesi halinde Hükümdar'ın borcunu sileceğine dair verdiği sözdü. Öte yandan, o zamana dek, insanı bunalıma sürükleyecek derecede yakalanamaz olduğunu kanıtlamıştı Nyawira.

Bir gün, acılar içinde kıvranırken, kendisine gelmiş ve gümrükte beklemekte olan bir pakete dair bildirim aldı. Gidip alması için kurye gönderdi. Londra'dan sipariş etmiş olduğu aynaydı gelen, çok geçmeden Tokyo, Roma, Stockholm, Paris, Berlin ve Washington'dan istetmiş oldukları da geldiler.

Bu durum hayra alametti, neşeyle kulaklarını salladı. Nyawira'yı yakalayıp Hükümdar'ın önüne sürükleme ve etkileyici bir tavırla işte düşmanınız, onu ne yapmamı istersiniz diye ilan ettiğini hayal etmeye başlamıştı. Hükümdar ne derdi acaba? İyi iş çıkardın sadık ve vefalı bakanım, bana borcun olan paradan vazgeçiyorum, şu andan itibaren günahını alanlara, bilhassa da seni haksız yere Cennete Yürüyüş'ün ihale sürecine fesat karıştırmakla suçlayanlara ne istersen yapabilirsin. Öte yandan, bir endişe, kurduğu düşlerin berraklığını bulandırıyordu: Aynalar burada ama onları idare edip yorumlayacak kişi nerede? Kargalar Büyücüsü nerede?

Sikiokuu Hükümdar'ın Kargalar Büyücüsü'nü yakalama görevini Machokali'ye vermiş olmasından hoşnut değildi çünkü büyücünün kendi ihtirasları hakkında öğrendiklerini can düşmanına

açabileceğinden korkuyordu hâlâ. Büyücüye ne yapacağı konusunda karışık duygular içinde olsa da bu görevin kendisine verilmesini isterdi. Öte yandan, büyücünün ölmesini istiyor olsa da büyücü, Nyawira'yı bulmada tek umuduydu. Peki Machokali neyin peşindeydi? Kargalar Büyücüsü'nü yakalama konusunda onu harekete geçiren neydi? Machokali'nin ona herhangi bir şey açıklamayacağını biliyordu, onu aydınlatmak şöyle dursun yanlış yönlendirmesi daha muhtemeldi. Sikiokuu Kargalar Büyücüsü'nü ondan önce ele geçirmeye karar verdi. Böylece yarış başlamış oldu.

Machokali ile Kahiga'nın faaliyetleri ve hareketleri konusunda casusluk edip rapor verecek bir gözetim ekibi oluşturdu, amaç, karşılarına çıkan her türlü istihbarattan yararlanmaktı. Njoya'dan, "Aranıyor" ilanı hazırlamak üzere Kargalar Büyücüsü'nün eskizini çizecek bir ressam kiralamasını istedi, ilanın üzerinde, bir ödül ve bir irtibat numarası da belirtilecekti. Bu işin gizli yürütülmesi gerektiğinden, ressam, büyücünün tasviri konusunda yalnızca Sikiokuu ile yardımcısı Njoya'ya bel bağlamak durumundaydı. Ancak Sikiokuu gece yarısı ofisine büyücüleri kabul ettiğinin bilinmesini istemediğinden, Njoya'dan kendisini bu işin dışında tutmasını istedi.

Njoya'ya gelince, o da büyücünün yüzünü tarif etme işiyle bir alakası olsun istemiyordu, çünkü öteki büyücünün misilleme yapacağından korkuyordu. Bu nedenle, onun yerine bakanı tarif etti, ressam, eskiz defterinde esrarengiz biçimde Sikiokuu'nun yüzünü andıran bir yüz belirdiğini görünce şaşırdı. Benzerliği maskelemek için resme uzun saç ve sakal ekledi. Sikiokuu, ortaya çıkan sonuç –kendi yüzüne sahip, siyah, uzun saçlı bir İsa Mesih– karşısında donakalmıştı. Njoya ortaya başka bir fikir attı. İlanda Kargalar Büyücüsü'ne ödül teklif edilecekti, ödülü almak için büyücünün meydana çıkması gerekecekti. Başlık KARGALAR BÜYÜCÜSÜ – ÖDÜL İÇİN ARANIYOR idi, en altta yalnızca Njoya ile Sikiokuu'nun cevaplayabileceği bir telefon numarası vardı. Böylece, insanlar posterleri gördüklerinde, resmin ödülü verecek kişiye ait olduğunu, yapılması gereken tek şeyin Kargalar Büyücüsü'nün ortaya çıkıp ödülü alması olduğunu varsayacaklardı.

Ancak Sikiokuu oturup Kargalar Büyücüsü'nün Nyawira'yı teslim etmesini beklemek istemiyordu. Neden sermayesinin tümünü büyücüye yüklesindi? Onu yakalamanın başka yollarını

bulmalıydı. Ayrıca, kendisinin de gizlice büyücünün izini sürdüğünü rakiplerinden gizlemek istiyordu. Tamamıyla Nyawira'nın yakalanmasıyla meşgulmüş gibi yaparak yanıltacaktı onları. Tüm Aburirya'ya Nyawira'nın yeni fotoğraflarını yaymaktan daha iyi bir yolu var mıydı bunun? Ancak bu kez de yeni bir sorun ortaya çıkmıştı: Kadının, Kaniuru'nun kendisi adına çalışmaya başladığında göstermiş olduğu fotoğraflarını ne yapmıştı?

Yeniden sandalyesine otururken hiçbir şey yolunda gitmiyor diye düşündü. Kaniuru'nun kendisi hakkında söylediği yalanları ve Tajirika'nın itiraflara uymayı reddedişini anımsadı. Öne doğru eğildi, öfke ve hayal kırıklığı arttıkça, sağ eliyle masaya vurmaya başlamıştı. Durdu, masanın üzerinde kollarını birleştirip alnını üzerine dayadı. Neredeydi bu kadın? Ne zaman kadına ulaşmanın bir yolunu bulduğunu düşünse, her seferinde bir şey kadını elinden kaçırmasına yol açmıştı. Nasıl kaybetmiş olabilirdi resimlerini? Metanetini korumaya çalışıyor, sızlanıp kötü talihe ah vah etmenin bir faydası yok diyordu kendi kendine. En iyisi resimleri aramaya başlamaktı. Sonra, sanki gözleri ona merhamet etmiş gibi, masasındaki kâğıt yığınlarının altında bir dosya fark etti ve çekip çıkardı oradan.

Sevinçten havalara uçtu. Kaniuru'nun kendisine vermiş olduğu Nyawira resimlerini içeren dosyaydı bu. Bir postere en çok hangisinin uyacağını belirlemek için dikkatle inceledi her birini. Tek aksilik çoğunda Kaniuru'nun da olmasıydı. Nihayetinde o ve Nyawira bir zamanlar karı kocaydı, resimler flört ettikleri dönemle evlilikleri sırasında çekilmişti. Derken, Sikiokuu kıkır kıkır gülmeye başladı. Nyawira ile Kaniuru'nın bir stüdyoda birbirlerine sarılmış halde duran bir fotoğrafını seçti. Resmin büyütülerek bin adet olarak kopyalanmasını emretti.

Nyawira'yı ararken bile hain Kaniuru ile ödeşmenin bir yolunu bulmuştu.

16

Büyücünün yakalanmasıyla resmi olarak görevlendirilmiş olan Machokali, rakipleri kendilerine verilmiş görevleri tamamlayamadan işini sonuçlandırmak için can atıyordu. Tam bir fiyaskoyla sonuçlanan Amerika ziyaretinden bu yana gücünün zayıflamakta

olduğunu hissediyor, mevkisini ancak Cennete Yürüyüş'e borç para verilmesini sağlayarak kurtarabileceğini düşünüyordu. Ancak Global Bank'ın yakın zamanda borç vereceğine dair hiçbir belirti yoktu. İktidarın kalbindeki eski itibarını bir nebze olsun geri kazanması büyücünün yakalanmasına bağlıydı. Kargalar Büyücüsü'nü aramaya nereden ve nasıl başlayacağına bir türlü karar veremiyordu. Büyücünün Aburirya'ya dönüp dönmediği bile belli değildi. Onun da aklına bir "Aranıyor" ilanı gelmiş ama A.G. onu bundan vazgeçirmişti.

"Doğru! *Haki ya Mungu*!" diye iddia edecekti daha sonraları, "Ona, hiçbir insan elinin Kargalar Büyücüsü'nün benzerini çizemeyeceğini söyledim. Sorun kendinize. Kargalar Büyücüsü kimdi? Erkek miydi yoksa kadın mı? Şahsen ben kendisini erkeğe, kadına ya da başka herhangi bir şeye değiştirme hünerine sahip olduğunu biliyordum. O bir kasırgadır. O bir şimşektir. O bir fırtınadır. O güneş ve yağmurdur. O ay ve yıldızlardır. Hava, nefes ve ruhun bir benzerini nasıl çizebilirsiniz ki? Kargalar Büyücüsü her şeye hayat verebilecek bir varlıktır, bunun resmini nasıl çizebilirsiniz ki? Ona dedim ki: Bana zaman ve tam serbestlik verin, izini sürüp bulayım onu."

Machokali kabul etmiş ve A.G.'yi Kargalar Büyücüsü'nü bulması için yetkilendirmişti. Onu olağan görevlerinden muaf tutmuştu. Ancak nereye giderse gitsin düzenli olarak Machokali'ye bilgi verecekti.

Ayrılmadan önce, bakan ona bir cep telefonu ile kırmızı bir motosiklet verdi.

17

A.G. baskıyı değil ikna yöntemini tercih ediyordu. Yolunu bulmak için dilini kullanır, kendisini dinleyenlerin dilini çözerdi. İnsanların toplandıkları yerlere çoğu zaman yaya olarak gidiyor, kimi zaman, *mkokoteni*'ye, eşek arabasına, bisiklete, *matatu*'ya, *mbondambonda*'ya, otobüse ve trene bindiği de oluyordu. Pazar yerlerinde, barlarda, kiliselerde, camilerde durur ve buralarda insanlara şöyle derdi: Konuşma da dahil kendisini her şeye dönüştürebilen bir varlığı arıyorum.

Şifreli sözleri dinleyenler arasında tartışmaya yol açardı. Evet, nedir bu varlık?

Tartışmalar ve hararetli çekişmeler, yavaş yavaş, yerlerini varlığın ne olduğuna dair hikâyelere, anekdotlara ve anılara bırakacaktı. A.G. ortaya çıkar, insanlar Kargalar Büyücüsü'nün akıllara ziyan öyküsünü anlatan bu seyyar ozanı dinlerken kısa sürede önceki tartışmalarının hiddetini unuturlardı. Onun dilinde, gerçek olanla olağanüstü olan birbirine karışırdı. Hükümdar'dan bile bahsederdi. Üstü kapalı olarak para doğuran ağaçların varlığından söz ederdi. Onun hikâyelerini dinleyip, sonra da başkalarına aktarırken kimi yerleri uydururlardı. Çok geçmeden bir dizi hikâye anonim hale gelmişti. Hikâyelerin hiç durmadan değiştirilerek aktarılması kısa sürede tüm Aburirya'da Hükümdar'ın hamile olduğu ve içinde dolar üreten bitkiler olan gizli bir bahçesinin olduğu dedikodularına yol açtı. Amerika'dan döndüğünden bu yana bu sebeple mi gözlerden ırak duruyordu? Hükümdar'ın, paranın kendisi ve arkadaşlarından geldiğini iddia ederek her zaman yardım projelerine bağışta bulunmasının nedeni bu muydu?

A.G., yaya olarak yolculuk ederken, bir gün bir elektrik direğine yapıştırılmış, üzerinde Kargalar Büyücüsü'nü andıran birinin resminin olduğu bir ilan gördü. Resimden ziyade isim onu şaşırtmıştı. Bir fotoğraf değildi bu. Bir polis eskizi gibiydi daha çok. Machokali ile yapmış olduğu konuşmayı ve bakana, hiçbir insan elinin Kargalar Büyücüsü'nün bir benzerini çizemeyeceğini çünkü onun pek çok şey birden -erkek, kadın, çocuk, birinin başındaki şapka, kuş, şimşek ve kasırga- olduğu yönündeki uyarısını anımsadı. Bu çizim, tıpkı İsa ile Sikiokuu karışımı gibiydi ve Kargalar Büyücüsü'ne bir ödül teklif ediyordu.

A.G. öfkeyle, yoksa bu Machokali'nin marifeti mi diye sordu kendi kendine. Kargalar Büyücüsü'nü bulma görevini kendisine vermiş olan Machokali'nin? Arkamı döner dönmez tüm ülkeye Kargalar Büyücüsü'nün çizimlerini dağıtacak kadar az mı güveniyor bana?

Machokali'yi aradı. Bakan, böyle bir şey için kimseyi görevlendirmediğini ileri sürdü, bunu kimin yapmış olabileceğini merak ediyordu.

"Kimin işi olduğunu öğren bakalım" dedi Machokali, "ama bunu yaparken, asıl konuyu, Kargalar Büyücüsü'nü yakalama işini

ihmal etme. Bir şey daha. Hükümdar'ın hamile olduğu haberleri giderek yayılıyor. Bu karalayıcı dedikoduların da kaynağına in."

A.G., kaynağın bir şekilde kendisi olduğunu bilmiyordu. Meseleyle ilgileneceğim diye güvence verdi Machokali'ye, ilanda belirtilen telefon numarasını not etmiş olarak yolculuğuna kaldığı yerden devam etti. A.G.'nin polis ve istihbarat ağında pek çok arkadaşı vardı. Daha kendisi ve büyüleri üne kavuşmadan evvel, kendilerini Kargalar Büyücüsü'nden haberdar etmiş olduğu için A.G.'ye teşekkürü borç bilenler vardı. Böylece ilanın kaynağına inmesi uzun sürmedi. Ancak bu mevzu çok fazla endişelendirmedi onu. Tüm bunlar düpedüz saçmalık dedi kendi kendine. Kargalar Büyücüsü rüşvet ya da aldatmaca ile dize getirilebilecek biri değildi.

Sikiokuu ile Machokali arasındaki iktidar mücadelesine sürüklenmemeye karar verdi. Sikiokuu'yu kendi planlarıyla baş başa bırakacak ve her şeye hayat verebilen varlığı aramaya devam edecekti.

"Doğru! *Haki ya Mungu*, şayet sebat edersem, bir şekilde, bir yerlerde, bir sesin 'o burada' dediğini duyacağıma dair inanç ve umut besliyordum."

18

Kaniuru resmini daima bir gazetede görmek istemişti. Basın onu hayal kırıklığına uğratıp kızdırmıştı çünkü kıdemli gençlik kolları üyeliğine ve akabinde de Cennete Yürüyüş'e başkan vekilliğine terfi edildikten sonra bile tek bir gazete dahi ona ilgi göstermemiş, hiçbiri resmini yayımlamamıştı. Bu sebeple, ilk seminerinde ellerinde fotoğraf makineleri olan iki muhabir görünce çok sevinmişti.

Kadın ve Gençlerin Zihinlerini Milli İdealler ve Hükümdar'ın Felsefesi ile Uyumlu Hale Getirmek İçin Eğitim Alanında Atılacak Yeni Adımlara Dair Kaniuru Memorandumu hakkında vereceği bir günlük seminer, ülkenin farklı bölgelerinde gerçekleşecek çeşitli seminerlerin ilki olacaktı, pek çok şey bu ilk seminerin başarısına bağlıydı. Eldares'te Hükümdar Konağı'nda gerçekleşecek, sabah saat onda başlayacaktı. Katılım berbat düzeydeydi. Gençlik kolları mensupları bile gelme zahmetine katlanmamışlardı çünkü se-

minerin, papağanlığı henüz kendilerine ilke edinmemiş olanlara yönelik olduğunu farz etmişlerdi. Saat on bir olmuş ancak ana konuşmacılar –bir papağanlık tarihi profesörü, bir papağanlık felsefesi ve psikolojisi profesörü, bir papağanlık politikası profesörü, bir edebi papağanlık profesörü, bir papağanlık bilimi profesörü ve nihayet seminer başkanı Kaniuru– dışında gelen olmamıştı. Sahneye yerleşip insanların gelmesini beklediler ama iki muhabirden başka dinleyici yoktu salonda. Muhabirlere şaka yollu takılmaya çalışarak "Görünüşe bakılırsa, Afrika saatine göre hareket ediyoruz" dedi Kaniuru.

Saat iki olup da beklenen öğrenciler gelmeyince, muhabirler sabırsızlanıp, Hükümdar ne zaman gelecek diye sordular. Ah, bu sebeple mi bu kadar erken gelmişler diye düşündü Kaniuru. Gazetelere seminerin açılışını Hükümdar'ın yapabileceğini çıtlatmıştı ama Hükümdar'ın mevcut durumunu bilen Kaniuru ona konuyu açma zahmetine bile girmemişti. Gazetecilere gelmeyeceğini ama bir mesaj göndermiş olduğunu söyledi. Bir zahmet kendilerine mesajın bir kopyasını verebilirse oradan ayrılabileceklerini söylediler. Bu durum, Kaniuru'nun semineri izleyicisiz başlatma kararı almasına yol açtı çünkü bir atasözü ile ifade ettiği üzere, güneş kimseyi, bir kralı bile katiyen beklemezdi ki kendisi henüz bir kral bile değildi. Sabırsız muhabirlere kameralarını boş koltuklara değil sahneye çevirmeleri tavsiyesinde bulundu. Kendilerine bir röportaj verebilirdi ama ancak toplantı sonrası olabilirdi bu.

Semineri, kapanışa doğru Devlet Başkanı'nın iyi niyet mesajını ileteceğini söyleyerek açtı. Bu arada, söyleyecek birkaç sözü vardı. Ülkedeki kuyruk çılgınlığı büyük ölçüde üniversite öğrencileri tarafından başlatılıp körüklenmişti ve maalesef onların izinden giden pek çok kişiye de kötü örnek olmuşlardı, ta ki...

Ancak bir kelime daha edemeden gençlerden oluşan uzun bir kuyruğun binaya doğru yaklaşmakta olduğunu gördü. Telaşa kapılarak sözlerini derhal değiştirmeye girişti.

"Elbette ki bu, tüm kuyrukların her zaman ve her yerde hatalı ve ahlaka aykırı oldukları anlamına gelmez" dedi Kaniuru, gazetecilere kameralarını yeni gelenlere çevirmelerini işaret ederek. "Neden sıraya girdiklerini ve kuyruklarının nereye yönlendiğini bilen zeki insanların oluşturduğu düzenli kuyruklar olursa iş de-

ğişir, tıpkı buradaki, salona girmek üzere olan iyi gençler gibi... onları kapıda karşılayayım."

Bir fotoğraf fırsatı için yanıp tutuşan Kaniuru öylesine heyecanlanmıştı ki gençleri karşılamak üzere sahneden inip kapıya doğru ilerlerken neredeyse ayağı takılıp düşüyordu.

Aniden etrafı, üzerinde Nyawira ile kol kola resminin olduğu "Aranıyor" posterini tehdit edercesine sallayan gençlerle sarıldı. Burada! Burada! diye bağırıyordu gençler. Bu hengâme karşısında kafaları karışan profesörler, ilanları görünce bağırıp, bir terörist tarafından düzenlenen seminere kandırılarak katılmış olduklarını söyleyerek pencereden atladılar. Muhabirler bu olağanüstü manzarayı kaydetmekle meşguldüler, öğrencilerden kimisi Kaniuru'nun ellerini bağlayıp sürüklerken, kimisi arkadan itekliyor, kimisi de iki yanda, ellerindeki ilanları havada sallayarak hoplayıp zıplıyordu. Onu en yakın karakola götürdüler.

Kaniuru polise kim olduğunu söyleyince ona inanmadılar. Aranıyor ilanı üzerindeki resmi göstererek yalan söylemeyi kes dediler, şu terörist kadınla el ele tutuşmuş olan sen değil misin diye sordular Svahili dilinde. Kaniuru resimdekinin kendisi olduğunu kabul etti ama polisler sözlerini kahkahalarla bölüp -özellikle de gerçek kimliğini öğrenmek için Başkanlık Sarayı'nı aramalarını söyleyince- herhangi bir açıklama duymaya yanaşmayınca, sinirlendi. En sonunda, Devlet Bakanı Sikiokuu'yu aramayı önerdiklerinde, mahkûm dehşete kapılmış gibi bakıp, onun yerine Hükümdar'ı aramaları için yalvarınca polis daha da işkillendi.

Polis suçluya ne yapacaklarını sormak için Sikiokuu'yu aradı ancak bakana ya da meseleyi çözüme kavuşturacak yetkili herhangi birine ulaşmayı başaramadı. Bu sebeple Kaniuru geceyi karakolda geçirmek zorunda kaldı.

Kaniuru'nun elleri bağlı fotoğrafı iki büyük gazetenin ön sayfasında, "Aranıyor" posterinin yanında çıktı, her ikisinde de başlık aynıydı: ÖĞRENCİLER NYAWIRA'NIN SUÇ ORTAĞINI ELE GEÇİRDİLER!

İşe bakın ki haber Kaniuru'yu hapishanede daha fazla kalmaktan kurtarmıştı çünkü KBK Kahiga gazeteyi görür görmez patronunun neden tutuklandığını ve bu konuda ne yapması gerektiğini sormak üzere Başkanlık Sarayı'nı aramış, Hükümdar da Kaniuru'nun derhal serbest bırakılmasını emretmişti.

Sikiokuu'ya poster sorulduğunda, amacının Kaniuru'ya zarar vermek olmadığını söyledi, tek amacı Nyawira'yı ele geçirmekti ama maalesef Kaniuru'nun kendisine göstermiş olduğu Nyawira'ya ait tek resim de ikisini el ele gösteren bu resimdi. Hükümdar Kaniuru'nun Nyawira ile olan bağlantısını ilk kez o sırada öğreniyordu. Dile getirdiği üzere, bu, işin yalnızca görünen kısmıydı, meselenin özüne inecekti! Yine de Kaniuru'nun resminin posterden çıkarılmasını buyurdu.

Anne ve babası o daha bebekken öldüğü için kör büyükannesi tarafından –ki aslında o bebekken ölmüş olan büyükannesi idi– yetiştirildiğini iddia eden Kaniuru, birkaç gün sonra gazeteler, bir taşra köyünden gelen ihtiyar ana babasının, oğullarının sokakta sürüklenirkenki görüntülerini gördükten sonra Eldares sokaklarında kendisini ararken çekilmiş resimlerini yayımlayınca daha da fazla hakaretle uğraşmak durumunda kaldı.

Bu yüzden, serbest kalmış olsa da bugüne bugün gazetede çıkan ilk fotoğrafının aşağılayıcı bir fiyasko olması nedeniyle öfke içindeydi.

19

Kaniuru, bu sıkıntının ardından, Sikiokuu, öğrenciler ve gazetelerin kendisine karşı büyük bir ittifak oluşturmuş olduklarını gördü. Önce gördükleri yerde dövmeleri için adamlarını öğrencilerin üzerine saldı. Bu durum tüm ülkede skandala sebebiyet verse de Kaniuru'yu caydırmadı. Sikiokuu'ya inat, bakanın yarışı kazanma fırsatlarına engel olacak ve Nyawira'yı bizzat kendisi ele geçirecekti. Bunu Kargalar Büyücüsü'nü yakalayarak gerçekleştirecekti çünkü her zaman ikisi arasında bir bağ olduğuna inanmıştı. Büyücüden halk mahkemesinin kadınları hakkında da bilgi edinecekti.

Kaniuru, büyücü ile muhtelif karşılaşmalarından hatırında kalanlara dayanarak çizdiği hayal meyal resimle bir poster tasarladı. Posterin alt kısmında, son zamanlarda salgın haline gelmiş olan koca dövmeye ilişkin birkaç soruya yanıt vermek üzere, belirtilen telefon numarasından kendilerini araması isteniyordu büyücüden.

Kahiga'ya, Nyawira ve büyücünün yakalanmasıyla ilgili planlarını çalmak üzere Sikiokuu ile Machokali'yi yakından izlemesini emretti. Sikiokuu'nun posterlerinin tamamının sökülüp, yerlerine Kaniuru'nunkilerin asılması konusuyla da ilgilenecekti Kahiga, ona anayollarla taşra yolları arasında seçim yapmakta özgür olması için de siyah bir motosiklet verdi. Kahiga ise gizlice A.G.'yi takip edip, onun bulduklarını kullanarak üzerine yüklenen görevleri hafifletmeye karar vermişti.

Sikiokuu, Kaniuru'nun astırdığı posterleri indirtip yerlerine kendininkileri koydurtarak karşılık verdi, bu da mücadelelerini bir poster savaşına döndürdü. Poster savaşını yürütmesi için Njoya'ya altın renginde bir motosiklet verdi, Njoya ise görevlerini yerine getirmenin en etkili yolunun gizlice Kahiga'yı izlemek olduğuna hükmetmişti.

20

Kaniuru, öğrencilerin kemiklerini kırdırtıp bayram etmiş, poster savaşını ve yarışı kazanacağından emin bir halde ilgisini bu kez de medyaya çevirmişti. Ancak henüz gazetecileri cezalandırmanın bir yolunu bulamamıştı.

Matatu ve otobüsler, yolcuların toplu taşıma araçlarına girmeden önce kuyruğa girmelerini yasaklayan yeni emri protesto etmek için greve gidince, aradığı fırsat aniden kapısını çalmış oldu. Görünüşe bakılırsa, yolcular beşten fazla kişiden oluşan kuyruklara yasak gelmiş olmasına aldırış etmiyor ve uzun kuyruklar oluşturuyorlardı. Yeni emre göre, insanların birbirlerini itip kakarak *matatu* ve otobüslere binmeleri gerekiyordu. Grev, fabrika sahipleri ve ticarethaneler mahvolduklarından yakınana dek neredeyse tüm ülkeyi, özellikle de büyük şehirleri felce uğrattı. Bu da hükümeti, emri değiştirip, hem kuyruklara hem de itiş kakışa izin vermek zorunda bıraktı. Yolcular bir yanda kuyruklar oluşturuyor, öte yanda ise *matatu*'ya, otobüse ya da trene binebilmek için acele ederken birbirlerinin üzerine çıkıyorlardı. Ama her şeyden önemlisi, hükümet kaos peşindeydi, bunun için de trafikte yeni toplu taşıma araçlarına ruhsat verme işine kısıtlama getirmeye başladı. Sömürge rejimi tarafından inşa edilmiş olan demiryolu sistemini geliştirme planları rafa kaldırıldı. Her yerde kargaşa

hüküm sürüyordu çünkü halkın kendisini örgütleme yönündeki en ufak girişimi, Hükümdar'ın yönetimince iktidara meydan okuma sayılıyordu.

Gücü yetenlerin taksiye bindiği grevin en şiddetli günlerinde, Kaniuru'ya, havalimanındaki kara ulaşım kısmında, ellerinde kameraları ve elbette kalem defterleriyle gazetecilerden oluşan uzun bir kuyruk olduğuna dair haberler geldi. Kaniuru kim olduklarını ya da havalimanında ne yaptıklarını öğrenme zahmetine bile girmedi. Fedailerini ve vatansever yurttaşları göndererek gazetecilerin üzerine saldırttı, fedailerin amansız öfkesinin gafil avladığı gazeteciler dört bir yana kaçıştılar.

Gazeteciler ve medya üzerindeki zaferinin tam manasıyla tadını çıkaran Kaniuru sevinçten adeta çılgına dönmüştü.

21

Hükümdar'ın hamile olduğuna dair ortalarda dolanan dedikoduları izlemek üzere dünyanın dört bir yanından medya mensupları gelmişlerdi. Örgütlü eşkıyaların, dedikoduların doğruluğundan emin olmaya gelen insanlara saldırdıklarını ileri süren haberler yapıyorlardı. Ancak iyi niyetli gazetecilerin Hükümdar Havalimanı'nda kaçarken ayaküstü yaptıkları haberler ve yayımladıkları TV görüntüleri merakları gidereceği yerde, daha fazla medya mensubunu çekmeye başlamıştı: Söylentiler doğru olmalı diye düşünülüyordu. Nihayetinde Hükümdar gözlerden uzak duruyordu, adeta sırra kadem basmıştı. Enformasyon Bakanı Big Ben Mambo suçlamaları kınamış, bu da dedikoduların daha da yayılmasına yol açmıştı. Gazeteciler ülkeye akın etmeye devam ediyorlardı, tüm oteller dolunca da çayırlık alanda, toprak yığınlarının arasında çadır kurmaya başladılar. Bu yığınlar öylesine çok ve öylesine büyüklerdi ki kimi sezgisi güçlü gözlemciler, bunları hangi tür karıncaların yapmış olabileceğini merak edip, Abuririya'daki bu tuhaf manzarayı rapor etmeye koyuldular. Bu haberler turist çekiyordu. Böylece, seks kumsallarıyla fauna ve floraya ilaveten, devasa karınca yuvaları ile gayritabii hamileliğe dair haberler turistleri cezbeder hale gelmişlerdi. Turizmdeki bu çarpıcı yükselişe rağmen Hükümdar öfkeliydi. Amerika'dayken durumunu hasır altı etmeyi başarmışlardı ama sözünün kanun olduğu

Aburiryada cümle âlemin diline düşmüştü. Erkekliğine inen korkunç bir darbeydi bu ve elbette ki çektiği ıstırapların sorumlusunun, büyücü tarafından Machokali'ye hitaben yazılmış not olduğunu düşünüyordu.

Öfkesinin ortasında, Amerikan Büyükelçisi Gabriel Gemstone'dan Amerikan başkanının özel temsilcisini kabul etmesini isteyen bir telefon aldı. İşler yoluna giriyordu. Belki de özel temsilci, Hükümdar'ın Amerika'da gördüğü muamele nedeniyle süper güç adına özür dilemek üzere geliyordu. Birleşik Devletler'de yaşananlar sebebiyle duyduğu hoşnutsuzluğu göstermek için temsilciyi kabul etmemeyi düşündü ama sonra bu fikirden vazgeçti. Yabana atılacak bir şey değildi bu. Özür pek bir hoş olacaktı.

22

Özel temsilciye Büyükelçi Gabriel Gemstone da eşlik ediyordu. Haşmetmeapları onları Eldares'teki Başkanlık Sarayı'nda, aralarında, Machokali, Sikiokuu, Merkez Bankası Başkanı Titus Tajirika ve resmi biyografi yazarı Luminous Karamu-Mbu'nun da bulunduğu bir grupla birlikte kabul etti. Hükümdar'ın özel biriminden seçilmiş iki de fotoğrafçı vardı, Başkanlık Sarayı'na giriş ve çıkışları esnasında ziyaretçilerin resmini çekmeleri talimatı verilmişti kendilerine. Diğer tüm resimler –mesela Hükümdar ziyaretçileri karşılarken– içinde film bulunmayan fotoğraf makinaları tarafından çekilecekti.

Ziyaretçiler Hükümdar'ın bedenen genişlemiş olmasına herhangi bir şaşkınlık belirtisi göstermediler. Temsilci doğrudan konuya girdi hatta. Washington ve başlıca endüstriyel demokrasi başkentleri, Aburirya devletinde yaşananlar konusunda –bilhassa da uluslararası basın mensuplarına yönelik sebepsiz saldırılar– duydukları endişeyi dile getirmesi için göndermişlerdi kendisini. Ülkede zaman zaman oluşan kuyruklardan, özellikle de kuyruk yandaşları ile karşıtları arasında yaşanan çarpışmalardan da endişe duyuyorlardı. Hukuk devletinin tam anlamıyla çökmesi ihtimali onları harekete geçirmişti, bir halk için, ülkesinin eşkıyaların, kötülerin ve savaş ağalarının eline düşmesinden ve bir terör cenneti haline gelmesinden daha fena bir şey yoktu.

Özel temsilcinin ağzından *kuyruklar oluşturulması* lafının çıktığını duyan Hükümdar, kendi halkını kontrol edemediği için azarlanmış ve kınanmış gibi hissetti kendisini, bu nedenle alaycı bir gülüşle adamın sözünü kesti. Hükümetinin, yabancı basının maruz kaldığı münasebetsizlikler nedeniyle zaten özür dilemiş olduğunu söyledi. Batılı gazetecilerin bir daha asla böylesi bir durumla karşılaşmaması için yurttaşlarına sert bir uyarıda bulunmuştu. Ancak her şey karşılıklıydı. Kuyruk oluşturma, düzenin, örgütlenmenin ve disiplinin ifadesi olarak fazlasıyla Batı düşüncesini temsil ediyordu ama şu anda insanların akıldan ziyade duygularıyla hareket ettikleri, bu nedenle de bir şeyler için itişip kakışmanın onlara "normal geldiği" Aburirya'da, Afrika'da olduklarını hatırlarından çıkarmamaları gerekiyordu. "Büyükelçiniz" dedi Hükümdar, "size, bizlerin, kafaları fikirlerle dolu kibirli insanlar değil, koca yürekleri içtenlikle dolu insanlar olduğumuzu söylemiş olmalı, işte bu sebeple dans etmeyi ve evlerimizi yabancılara açmayı severiz. Ancak misafir de evsahibinin koyduğu ağırlama kurallarını gözetmelidir. Yani Aburirya'da Aburiryalı gibi davranmalıdır."

Hükümdar konuklarına güvence vermeyi sürdürüyordu, izinsiz kuyruklara gelince, onları sona erdirme gücü konusunda endişeye ya da şüpheye kapılmalarına gerek yoktu. Sözlerine ara verip ordu ve polis şeflerini çağırttı. Onlardan ziyaretçilerine, izinsiz kafilelere, özellikle kadınlardan oluşanlara asla unutamayacakları bir ders vermek üzere almalarını emrettiği tedbirleri ana hatlarıyla aktarmalarını istedi. Ama Hükümdar onlara konuşma fırsatı vermedi, kendisi devam etti konuşmaya. Büyükelçiyle özel temsilciye ülke başkanı olduğu dönemde yaptıklarını hatırlattı. Amerika, Soğuk Savaş'ın ilk zamanlarında Aburirya'daki komünist isyanı nasıl bastırdığını unutmuşa benziyordu.

"Güldüğüme şahit oldunuz az önce, nedenini merak etmiş olabilirsiniz" diye devam etti. "Bir süper gücün hafızasının zayıf olmasına şaşırdım."

Hükümdar, yedi gün gibi bir sürede, büyük şehirlerdeki protestolarla toplumsal değişim talep eden yedi bin yedi yüz yurttaşı istikrarı tehdit ettikleri gerekçesiyle ortadan kaldırmış olmakla gurur duyardı. Muhaliflere karşı nasıl güç kullanılacağını unutmamış olduğunu göstererek eski dostluklarını canlandırmak ve onların güvenlerini kazanmak için bu fırsatı kullanacağını söyledi.

"Daha önce komünistlere karşı yaptığımı bu kez de teröristlere karşı yapabilirim!" dedi ağır ağır ve dikkatle, sonra da ordu ve polis şeflerine döndü.

"Evet" dedi ordu şefi, "motosikletli bir sürücünün bize bildirdiği şu çapulcu ordusunun başkente varmasını bekliyoruz. Sonra zırhlı araçlar ve bize bir süre önce satmış olduğunuz silahlarla –eski ama silahsız sivillere karşı yine de öldürücü– onların etrafını saracağız."

"Ulusal bir katliam. Televizyonda yayımlanacak. Canlı olarak" diye ekledi polis şefi bariz bir gururla.

"Birinci ağızdan duymuş oldunuz" dedi Hükümdar, özel temsilci ile Büyükelçi Gemstone'a dönerek. "Her şey kontrol altında" diye ekledi. "Sizin ve bizim çıkarlarımızı tehdit edenlerden korkunuz olmasın çünkü onları bekleyen kurşunlar."

Temsilci boğazını temizledi ve şöyle dedi: "Aslında başkanımızın sizinle görüşmemi istediği konulardan birine değinmiş bulunuyorsunuz. Batı ve uygar dünya, kötülük imparatorluğuna karşı kazandığımız zaferde oynadığınız rol sebebiyle sonsuz bir minnet duyuyor size. Şu anda yeni bir dünya düzeni tesis etme işine girişmiş bulunuyoruz. Bu sebeple tüm dostlarımızı ziyaret ederek onlara dünyaya ayak uydurmalarını söylüyorum. Her şeyin bir mevsimi vardır demiş vaiz. Bir zamanlar kölelik geçer akçeydi. Görevini yaptı, sermaye üretememeye başlayınca yavaş yavaş soldu ve en sonunda da doğal ölümü gerçekleşti. Sömürgecilik iyiydi. Endüstriyel ortak kaynaklar ve pazar kültürünü yaydı. Ancak sömürgeciliği yeniden canlandırmak bugün bir hata olur. Soğuk Savaş'ın iç işlerimizde ve uluslararası ilişkilerimizdeki her hesabı dikte ettiği zamanlar vardı. Sona erdi. Soğuk Savaş sonrası dönemdeyiz artık, hesaplarımızı küreselleşmenin kanunları ve ihtiyaçları belirliyor. Sermayenin tarihi iki kelime ile özetlenebilir: *"Özgürlük peşinde"*. Sermayenin genişleme özgürlüğü ve şimdi de tüm dünyayı oyun alanına dönüştürme şansı var. Makul talepleri için hareket edebileceği demokratik bir sahaya ihtiyaç duyuyor. Bu yüzden, sizden ülkenizi demokratik bir ülkeye dönüştürmeyi düşünmeye başlamınızı istemek için gönderildim. Kim bilir? Belki de bakanlarınızdan bazıları hayır dualarınızı alarak muhalefet partileri kurma işine bile girişebilir."

"Hayır, hayır" dedi bakanlar telaşla, neredeyse bir ağızdan. "Bizler Aburirya'da Tek Hakikat, Tek Parti, Tek Ülke, Tek Lider ve Tek Tanrı tanırız."

"Sizin ve bizim görüşlerimiz arasında çok da fark yok aslında" diye açıkladı temsilci. "Durumumuzu açıklığa kavuşturayım. Eski Soğuk Savaş politikaları ile küresel bir ekonomi inşa edemeyiz. Şunu söylüyoruz: Çok parti ama tek hedef –Modası geçmiş ulus-devletlerin yoldan çıkmış milliyetçi anlayışlarının diktiği duvarlar olmadan paramızın serbestçe dolaşabildiği özgür ve istikrarlı bir dünya. Amaç yeryüzündeki tüm kaynak ve enerjileri serbestçe kullanılabilir hale getirmek. Bundan tüm ülkeler ve halklar yararlanacak."

Hükümdar bakanlarının önünde kendisine ders verilmesine kızmıştı. Onları, bir özel temsilcinin kendisine özürlerini sunduğunu kendi kulaklarıyla duysunlar diye çağırmıştı, Özür dilerim yerine azarlandığını ve kendisine emirler yağdırıldığını işitiyorlardı. Öfkesini kontrol etmeye çalıştı, Washington, Londra, Berlin, Paris ile olan ilişkilerinin, onları, kendisini Bakanlar Kurulunun önünde yerden yere vurmak üzere özel temsilci göndermeye mecbur edecek kadar ne ara böyle bozulmuş olduğuna gerçekten akıl erdiremiyordu. Soğuk Savaş'ın yaşandığı günlerde kendi halkından binlerce kişiyi ebediyete göndermiş olduğu için kendisine övgüler yağdırırlardı. Şimdi ise onlar için geçmişte ne yaptıysa bugün de yapmaya hazır olduğu konusunda güvence verdikten sonra bile onu itidalli olmaya çağırıyor, yeni dünya düzeni hakkında ders vermeye kalkıyorlardı! Zedelenmiş itibarını korumaya çalışıyordu artık. Bakanlarına, Batı'dan gelmiş bir elçi bile olsa özel temsilciden korkmadığını göstermek zorundaydı.

"Sayın Özel Temsilci, ülkemizin bağımsız bir ülke olduğunu bilmenizi isterim, sürekli Batı'dan emir alamayız. Sömürgeciliğe hoşça kal dedik ve onu 20. yüzyıl tarihinin çöplüğüne terk ettik. Size Afrika'da olduğunuzu hatırlatmak isterim, bizim de *Afrika'ya özgü kendi yönetim anlayışımız* var. Amerika ve Avrupa'ya uygun demokrasi anlayışı Afrika için uygun olmayabilir. Bizde, insan yuvasını komşusunun ihtiyaçlarına göre kurmaz diye bir söz vardır. Kimseyle aşık atmaya kalkmayız."

"Bizler dostuz" diye karşılık verdi temsilci, "ve dostlar dostluklarını birbirlerine karşı açık olarak derinleştirirler."

"O halde fikir ayrılığına düşmeyi kabul edelim" dedi Hükümdar ve sonra biraz da sabırsız bir ifadeyle Aburirya'ya sırf bunu söylemek için mi geldiğini sordu temsilciye.

Özel temsilci aslında bir mesajının daha olduğunu söyledi, "ama korkarım bu yalnızca Hükümdar'ı ilgilendiriyor" diye ekledi bakanlara gergin bir bakış atarak.

Hükümdar kendisinden bakanlarının önünde özür dilenmesini tercih ederdi. Eli kulağındaki özür, Amerika'da uğradığı hakareti hafifletmiş olacaktı. Ama yine de yüzü aydınlandı çünkü bakanları, Amerika ile hâlâ yakın bir ilişkisi olduğunu görmüşlerdi, dünyanın en güçlü başkanı, özel bir temsilci ile kendisine ancak yalnızken iletilecek mesajlar gönderiyordu.

Bakanlar odadan çıktılar. Temsilci, incelikli bir giriş yapmakla vakit yitirmedi.

"Birkaç dakika önce de belirttiğim gibi, dostlar birbirleriyle rahatça konuşabildikleri için dostturlar. Başkanım işte bu sebeple gönderdi beni çünkü o ve öteki Batılı liderler, sağlık durumunuz ve koşullarınıza ilişkin raporlardan endişe duyuyorlar, bilirsiniz, şey, bazı düşünceleri dile getirmesi zordur. Ekselansları, eminim neden söz ettiğimi anlamışsınızdır, uluslararası medyanın ülkenize üşüşmesine yol açan söylenti. Dolar ve Batı'nın diğer para birimlerini üreten bir para-yapan bitki yetiştirmeyi düşündüğünüzü de duyduk. Eminim, izinsiz dolar basıp tedavüle sokmanın, yalnızca uluslararası hukuka göre bir suç olmadığını, bunun hem bizim ekonomimizin hem de küresel ekonominin istikrarını bozacağını ve Batı'nın buna müsamaha göstermeyeceğini biliyorsunuzdur. Elbette bu söylentilere katiyen inanmıyoruz, doğru olup olmadıklarını size sorarak onları yüceltmek istemeyiz. Ancak şüphe duymadığımız başka birkaç mesele var. Resmen ilan etmiş olduğunuz, Cennete Yürüyüş adını verdiğiniz bir tür modern Babil Kulesi inşa etme niyetiniz var. Batı'daki dostlarınız size şu soruyu soruyorlar: Yüce Ekselansları, biraz istirahat etmeyi düşündünüz mü hiç acaba? Yani, biraz dinlenmek, tatile çıkmak gibi bir şey? Galiba atalarınız söylemişti, yaşlılık, bilgelik meşalesini gençliğe devretmeyi gerektirir. Sizi seven ve vizyonunuzu paylaşan genç bakanlarınız var. Bunu önümüzde de söylediler zaten. Biz şunu merak ediyoruz, bunun yalnızca bir dost tavsiyesi olduğunu bilhassa vurgulamam istendi, neden biraz istirahate çekilip de

başkanlığı şu genç adamlardan birine devretmiyorsunuz, böylece gündelik stresten de kurtulmuş olurdunuz. Atalarınız yaş ve bilgelikle ilgili ne güzel söylemişler. Siz de uzun yıllara dayanan tecrübelerinizden yola çıkarak, nasihatler veren olgun bir devlet adamı olabilirsiniz bundan sonra."

Şayet temsilci bir Aburirya vatandaşı olsaydı, kendisini derhal bir idam mangasının karşısında bulurdu. Hükümdar kendisine söyleneni gayet iyi anlamıştı: Bunadığını ve artık hükümdarlığa uygun olmadığını söylüyorlardı. Görüşleri kafasını karıştırmıştı çünkü bariz çelişkiler içeriyordu. Onu güç kullanımına karşı uyarmalarının üzerinden daha dakikalar geçmeden yetkisini kullanabilecek durumda olmadığını söylüyorlardı! Orduyu kendi halkının üzerine salmamasını söyleyip, ardından nasıl oluyor da onu bunu yapamayacak kadar bunak olmakla suçlayabiliyorlardı? İçinden onları huzurundan kovmak geldi ama acaba bakanlarından hangisini halefi olarak gördüklerini merak ederek soğukkanlılığını korumaya çalıştı.

Temsilci Hükümdar'ın yumuşamakta olduğunu ve teklifi ciddiyetle değerlendirdiğini düşündü, bu nedenle vakit kaybetmeden daha da cazip hale getirdi:

"Söylediklerimi değerlendirdiğiniz için bile teşekkür ederiz. Son derece feraset sahibi birisiniz Ekselansları, Batı, sizin, ailenizin ve dostlarınızın servetine hiçbir şekilde dokunulmadan emekli olmanızı güvence altına alacaktır. Bu serveti çoğaltmanıza yardım bile edebiliriz. Dahası, varisinizin, devlet başkanı olarak görev yaptığınız süre zarfındaki eylemlerinizle ilgili herhangi bir suçlamadan dolayı hiçbir zaman mahkeme karşısına çıkarılmayacağınızı garanti edecek bir kanun çıkarmasını da sağlayabiliriz. Ve elbette, şayet başka bir ülkeye yerleşmenizin daha iyi olacağını düşünürseniz bunu da ayarlayabiliriz."

"Teşekkür etmeliyim size" diye iç geçirdi Hükümdar, "açık konuştuğunuz için. Biz hükümdarlar mağrur oluruz ve yaşlılığın kapımızı çaldığını ve içimize rahatça yerleştiğini asla fark etmeyiz" diye devam etti bitkin bir sesle. "Ama inanın bana, sık sık bu liderlik yükünü sırtımdan atmayı düşündüm, böylece torunlarıma vakit ayırabilecektim. Sorun, ulusu doğru yöne sevk etmede etrafımdaki genç adamlardan hangisine güvenebileceğimi gerçekten bilmekte."

Cevap özel temsilcinin hoşuna gitmişti, sırf örnek vermiş olmak için gelişigüzel Machokali deyiverdi.

"Son Washington ziyaretiniz sırasında gayet iyi bir intiba uyandırdı. Genç ve zeki birine benziyor. Felsefenize kendisini adamış. Duygulardan çok akla önem veriyor, biz Batılılar kesinlikle iş yapabiliriz onunla. Ancak bu yalnızca dostlarınızın fikri, elbette ki halefinizi seçmek ve yetiştirmek tamamıyla size kalmış bir mevzu."

Hükümdar görünüşte sükûnetini koruyor olsa da içinden asasını üzerlerine fırlatmak geliyordu. Hastalığında, bedeninin genişlemesinde bu insanların parmağı olabilir miydi? Belki de yemeğine bir şey katmışlardı, muhtemelen Washington'daki şu dua kahvaltısında olmuştu bu, böylece hamile olduğunu iddia edip itibarını sarsabileceklerdi?

"Düsturum, Dostlar Birbirine Hakikati Söyler olmuştur her zaman" dedi Hükümdar kıkırdayarak. "Ama eminim ki hemen bir yanıt beklemiyorsunuzdur. Bu meseleyi kesinlikle düşüneceğim. Lütfen başkanınıza en iyi dileklerimi ve şükranlarımı iletin, turp gibi sağlam olduğumdan emin olabilir."

Özel temsilci ve Büyükelçi Gemstone mesajları, tehditleri ve dilekleri ileterek iyi bir iş çıkarmış olduklarını hissederek ayrıldılar oradan, Hükümdar'ın biraz da mizah içeren tepkisini takdir etmişlerdi.

Ama Hükümdar farklı düşünüyordu. Bir anlığına, tarafları birbirine düşürebildiği Soğuk Savaş'a özlem duydu. Ama şimdi? Yalnızca bir süper güç vardı ve nasıl yaltaklanacağını değil kendisine nasıl yaltaklanılacağını biliyordu sadece. Yoksa temsilcinin niyetini yanlış mı okumuştu?

O gece tüm konuşulanları tekrar gözden geçirdi ve bazı tesadüfler ona tuhaf gelmeye başladı, özellikle de temsilcinin –aralara Afrika deyişleri serpiştirmiş olsa da– hamileliğe ve yaşa değinmiş olması. Bir tesadüf müydü bu? Amerikalılar, Machokali ve Kargalar Büyücüsü ile işbirliği içinde olabilir miydi? Keyifsizce güldü. Burası Amerika değil Aburirya ve *I will have the last laugh** dedi İngilizce olarak. Aburirya'da yalnızca bir hükümdar olduğunu ve onun adının da Aburirya Hükümdarı olduğunu biliyordu. Amerika iktidara gelmesine yardım etmiş olabilirdi ama artık 20. yüz-

* Son gülen ben olacağım. (ç.n.)

yılda değillerdi, artık kendi kendisinin adamıydı ve Amerika'nın kendisine ne zaman emekli olacağını söylemesine müsaade etmeyecekti.

Düşünceleri berraklık kazanınca sakinleşti.

Batı tarafından kutsanmış varisi Machokali'den Kargalar Büyücüsü'nü derhal diri olarak getirmesini isteyecekti. Büyücünün güçlerini gaspetme ihtiyacı hiç bu kadar büyük olmamıştı.

Üçüncü Kısım

1

Kimse Aburirya'ya dönüp dönmediğini bilmiyordu, Amerika'dan kaçış mevzusu kadar ihtilafa sebep olan başka bir mevzu olmamıştı. Ancak Kargalar Büyücüsü kaçmış mıydı yoksa yalnızca ortadan mı kaybolmuştu? A.G. bile söyleyecek söz bulamıyordu, hikâyesinde, New York Havalimanı'na gidip de Kargalar Büyücüsü'nün nerelerde olduğuna dair en ufak bir ize bile rastlamadığı kısmı anlatmaya gelince duraksıyor, o sırada hissetmiş olduğu acı ve kederi yeniden yaşıyordu. Kederi bulaşıcıydı, onu dinleyenler sessizliğe bürünür ve keyfini yerine getirmek için ne yapabiliriz der gibi birbirlerine bakarlardı. Ona bir iki bira ısmarlar –*susuzluğunu gider biraz birader*– ve devam etmesi için onu yüreklendirirlerdi – *azıcık daha anlatsana.* Dinleyenler daha sonra evlerine gidip, akşamı kendi büyücü efsanelerine girizgâh olarak, Kargalar Büyücüsü kaybolduğu esnada Amerika'da olduğunu ileri süren bir sarhoş hakkında hikâyeler anlatarak geçirirlerdi. Böylelikle her dinleyici bir masalcıya dönüşür ve kendisini bu konuda otorite

ilan ederdi. Kimisi kendileri için en kutsal şeyler adına yemin ederek Kargalar Büyücüsü'nün geçerli bir vizesi olmadığı için Amerikan Göçmenlik Bürosu yetkilileri tarafından alıkonduğundan kesinlikle emin olduğunu söylerdi. Onu, yanlışlıkla, Peru'ya giden bir uçağa bindirmişler, Perulu yetkililer vizesi olmadığı için ülkelerine girmesine izin vermemiş, dolayısıyla onu Yeni Zelanda'ya götüren başka bir uçağa koymuşlar, orada da aynı talihsizliğe uğramış, derken, oradan oraya, bir uçaktan ötekine, nihayetinde hiçbir yere ayak basmasına izin verilmeden, Mozambik'ten Moğolistan'a, Kazakistan'dan Kamerun'a, Tanzanya'dan Tazmanya'ya, Hawai'den Hong Kong'a, Hindistan'dan İzlanda'ya, Kenya'dan Kore'ye her yeri ziyaret ederek, yersiz yurtsuz birine, görmüş geçirmiş bir dünya vatandaşına dönüşmüştü. Diğerleri hayır derdi, bu ülkeden ülkeye dolaşma hikâyesi gerçeği yansıtmıyordu, Amerikan Göçmenlik Bürosu yetkililerinin onu sırf kim olduğunu ya da nereden geldiğini gösteren belgeleri olmadığı için hapse attığını iddia ettiler, bugüne kadar da terör şüphelisi olarak hapiste kalmaya devam ediyordu, aksi halde, ağaçta para yetiştirmenin sırrını söylemeyi reddettiği için mafya tarafından New York sokaklarında öldürülmüş olurdu.

Evet, hâlâ Amerika'da olduğu doğru derdi ötekiler ama hapiste değil, şayet okulu hapishane saymıyorsan tabii. Adam bir büyücülük okuluna kaydolmuştu sadece, karşılaştırmalı büyücülük alanında –geleneksel ve modern– doktora yapıyordu, sahi, buraya dönmesi için ne gibi bir sebep vardı ki? Çarpık çurpuk yollar, soygunlar, hızla yayılan öldürücü virüsler, ilaçsız hastaneler, aman vermeyen azgın bir işsizlik, gündelik tehditler, yaygın alkol bağımlılığı anlamına gelen bir Aburirya'ya? Evet, liderlerinin umudu öldürmüş oldukları bir Aburirya'ya? Amerika'da kalmalı, faksı, interneti, e-postayı, gece görüşünü, insan organları geliştiren ve hatta hayvan ve insan klonlayan laboratuvarları yapan, kendilerini savaşa ve başka dünyalara sevk eden nesnelerin sihrini keşfeden büyüye, doların dünyaya hükmetmesini sağlayan büyüye sahip olmalıydı. Amin derdi kimileri, bu bile aralarında daha fazla tartışmanın çıkmasına yol açardı kimi zaman: Neden amin diyorsunuz? Neye amin?

Birbirleriyle Kargalar Büyücüsü Amerika'da öyküsünün farklı versiyonları için üstünlük kurma mücadelesine girerlerdi ama

konu, büyücünün ülkenin dört bir yanında asılı posterlerine rağmen neden bulunamadığını açıklama meselesine geldiğinde ortak paydada buluşurlardı. İnsan Aburirya'da, Hükümdar'ın her an her yerde hazır ve nazır olan gözleri, kulakları, burunları, bacakları ve ellerini atlatmayı başararak nerede saklanıyor olabilirdi?

Peki, peki diye bağırırdı birkaçı, her kafadan ses çıkmasın. Hikâyeleri arka arkaya dinleyelim ama anlatanlar da şunu bilsin ki azı karar çoğu zarar.

Dedikodularda doğruluk payı olup olmadığına karar vermeyi zorlaştıran şey, çoğunun kaynağının bizzat A.G. olmasıydı. Hikâyeler farklılık gösterdiğinde bile, A.G. hepsinin doğru olduğuna yemin ederdi, nasıl ki bir okyanus, kaynağı farklı farklı tepeler ve dağlar olan çeşitli nehirlerden besleniyor ve bizler akarsu, nehir, deniz ve okyanuslardan söz ettiğimizde, aslında her seferinde sudan söz etmiş oluyorsak, hikâyeler için de durum aynıydı.

Bu açıklama, doğruluğa duydukları ilgi ve arzuyu canlandırır, tüm gözler A.G.'ye çevrilmiş halde, "Sonra ne olmuş?"diye sorarlardı.

2

Kamiti Amerika'dan Aburirya'ya dönünce doğruca eve gidip Nyawira ile olmak istemişti. Yuvasını özlemişti, sanki yıllardır gurbetteymiş gibi hissediyordu. Yine de Amerika'ya gitmeden önce yaşamının nasıl bir kâbusa dönüşmüş olduğunu hatırlamadan edemiyordu. Tutuklanmış, bir hapishane hücresini Tajirika ile paylaşmaya zorlanmış, hapisten çıkarılmış, bir uçağa bindirilerek Hükümdar'ın maiyeti ile bir türlü bir araya gelemediği Amerika'ya gönderilmişti. New York'ta ise aklına hayaline gelmeyecek şeyler görmüş ve yaşamıştı. Artık dönmüştü ülkesine, yaşamıma kaldığım yerden devam edip, Hükümdar ve onun gibilerin pisliğine bulaştırılmadan yaşamayı başarabilecek miyim diye soruyordu kendi kendine. Sikiokuu ve Machokali gibiler beni rahat bırakacaklar mı? Tek istediği Nyawira ile olmak ve ihtiyacı olanları iyileştirmeye devam etmekti. Havalimanından kendisini Eldares'in merkezine –oradan da *matatu* ile Santalucia'ya geçecekti– götürecek otobüse binerken kurduğu hayal buydu.

Kimi yolcular Hükümdar'ın Amerika ziyaretinden ve ziyaretin ne kadar iyi geçiyor olduğundan söz ediyorlardı. Şayet onlara Hükümdar'ın bir tür kendi kendine genişleme hastalığından mustarip olduğunu söyleyecek olsa nasıl tepki verirler acaba diye düşündü. Ya onlara, Amerika'dan henüz geldim, Hükümdar ve maiyetini Manhattan'da, Washington Meydanı ile New York Üniversitesi'nin yakınındaki Beşinci ve Altıncı Caddeler arasında bulunan VIP Otel'de bıraktım desem?

Santalucia'ya vardığında sabahın erken bir saatiydi. Nyawira ile ortak bir geleceğin saadeti sarmıştı Kamiti'yi, şimdi, yeniden birleşmelerine az bir zaman kala, onu yeniden görünce nasıl tepki vereceğini ve mabette işlerin nasıl gittiğini merak etmeye başlamıştı. Koşup sarılmalı mıydı ona, yoksa çitin ardına saklanıp sonra da çaktırmadan arkasından giderek elleriyle gözlerini mi kapamalıydı?

Yaklaşık iki yüz metre kala aniden durdu ve gözlerini ovuşturdu. Düzgün göremiyor muydu yoksa? Yanlış yola mı sapmıştı? Ama kör bile olsa yine de evinin yolunu bulabileceğinden emindi. Hızlandı. Evinin bulunduğu yere yaklaştıkça, kol ve bacaklarında derman kalmamış gibi hissediyordu. Olduğu yerde kalakaldı. Bir zamanlar onun ve Nyawira'nın birlikte inşa ettikleri evin, yuvasının, mabedinin bulunduğu yerde yanmış moloz yığınları vardı.

3

Birkaç metre ötede bir kedi duruyordu, Kamiti kayıtsızca dolanıp yerden bir şeyler toplayıp sonra da bırakırken, yeşil gözlerini dikmiş ona bakıyordu. Nereden başlayacağım onu aramaya diye sordu kendi kendine, ne yapacağına karar vermek üzere yeniden yere çöktü. Ya yangın kaza değilse?

Komşularına neler olduğunu sorabilirdi ama en yakını bile belli mesafedeydi. Kimliğine ya da olayla ne gibi bir ilgisi olduğuna dair kuşku uyandırmadan ihtiyatla yaklaşmalıydı onlara.

Görüştüğü komşuların tepkileri endişe vericiydi. Hal hatır sorarak söze giriyor, dostane bir tavırla karşılanıyor ama Kargalar Büyücüsü'nün mabedinden bahsettiği anda yüzleri ve tavırları değişiyordu. Dostça bakan gözlerde korkulu bir ifade beliriyordu birden. Telaşla oradan uzaklaşır, işlerinin başına döner ya da

kapıyı yüzüne kaparken, neden söz ettiğini bilmiyorum diyorlardı. İnsanların kapılarını çalmaktan vazgeçip sokaklara vurdu kendini.

Omuzunda, tek ucunda sallanan bir bohçanın olduğu bir değnek taşıyan yaşlı bir adamla karşılaştı. Kamiti kibarlığı bir yana bırakıp yanıp kül olmuş mabedi sordu ona. Yaşlı adam derhal tabanları yağlayıp kaçmaya başladı, bir yandan da, tüm dünyanın kaçtığını bilmesini ister gibi bağırıyordu: Öyle hızlı kaçıyorum ki topuklarım tütüyor, gelin de görün şu topuklarımın halini! Daha mutlu günlerde olsa gülmekten kırılırdı Kamiti.

Bir toprak yığınının üstüne oturup, gözyaşlarına mani olmaya çalışır gibi elleriyle yüzünü kapadı. Mağlup hissediyordu kendisini. Nyawira'yı Amerika'dan aramış ama hattın kesik olduğunu görmüştü, Aburirya'da alışılmadık bir durum değildi bu. Aklına kötü bir şey gelmemişti. Şimdi ise keşke Nyawira ve ben de cep telefonlarından yararlanmış olsaydık diye düşünüyordu.

Birden yakınında birinin olduğunu fark etti. Gözlerini açıp da yaşlı adamı görünce irkildi. Herhangi bir ayak sesi duymamıştı.

"Neden ilgilendin o evle?" diye sordu ihtiyar.

"Yalnızca ne olduğunu öğrenmek istedim" diye karşılık verdi Kamiti.

"Neden? Ev yanıp kül olmuş, görmüyor musun?"

"Kim yaktı?"

"Tanrı'ya inanıyor musun?" diye sordu ihtiyar.

Kamiti ağzını bozmak üzereydi ki kendini tuttu.

"Evet, inanıyorum."

"Ya onun yerlerin ve göklerin efendisi, hâkimi olduğuna inanıyor musun?"

"Dinlerle pek ilgili değilim ama bu doğru."

"Tanrı'ya şükür" dedi ihtiyar, gelen geçenin kendisini duymasını istercesine sesini yükselterek.

"Kaza mıydı yoksa kundaklama mı?" diye sordu Kamiti gergin bir şekilde.

"Kaza mı? Tanrı'ya şükürler olsun" diye yineledi ihtiyar.

"Ölen oldu mu?" diye sordu Kamiti, adamın çıldırmış olduğunu düşünüyordu.

Ancak yaşlı adam cevap vermek yerine azıcık eğilip Kamiti'nin gözlerinin içine bakarak fısıltıyla konuşmaya başladı.

"Az önce Tanrı'ya, göklerdeki Efendimize inandığını söylememiş miydin?"

"Neden? Kaç tane tanrı var?" diye sordu Kamiti sabırsızca.

"Mesele de bu zaten. Yalnızca bir tanrı var. Ama çok sayıda efendi var. Hiç düşünmüş müydün bunu?"

"Lütfen bilmece gibi konuşma benimle. Ne söylemek istiyorsan doğrudan söyle."

"Ben yalnızca yukarıdaki Tanrı'nın adil ve bilge olduğundan emin olmanı istedim."

"Ve bu nedenle de?"

"Onun işine akıl sır ermez."

"Yani?" diye sordu Kamiti umutsuzca.

"Tanrı'ya yalvar ve göklerdeki Yüceler Yücesi'ne şükret" diye mırıldandı ve oradan uzaklaşmaya başladı, bir yandan da "Hamdolsun!" diye bağırıyordu. Çok geçmeden gözden kayboldu.

4

Adam kendisine ne söylemeye çalışıyordu? Tanrı semavi ve dünyevi olabilirdi. Mabedi yakanların Hükümdar'la bir bağlantısı vardı. Tanrı'ya şükürler olsun. Ölen olmamıştı. O halde Tanrı'ya şükürler olsun. Bu yorum bir teselli oldu Kamiti için. Nyawira bal gibi hayattaydı. Ama neredeydi? Yaralanmış mıydı yaralanmamış mıydı? Hastanede miydi yoksa yakalanmış mıydı? Nasıl bulacaktı onu? Araştırmaya nereden başlayacaktı? Ama şayet Nyawira yakalanmış olsaydı haber gazetede çıkardı. *Eldares Times*'ın arşivlerini etraflıca taradı ama nafile, bir sonuç alamadı: Nyawira, Halkın Sesi Hareketi ya da kundaklamaya dair yakın tarihli hiçbir haber yoktu gazetede. *Eldares Times*'tan gelen bir muhabirmiş gibi yaparak, ülkenin farklı bölgelerinde yakın zamanda gerçekleşen tutuklamaları ve yaşanan kazaları öğrenmek için emniyet müdürlüklerine gitti ama bir kez daha eli boş döndü. Hastanelere yaptığı ziyaretlerden de bir sonuç alamadı.

Günler ve haftalar araştırmayla geçerken giderek zayıflamış, Amerika'dan evine dönmüş olan o kişiden tamamen farklı biri gibi görünmeye başlamıştı. Araştırmalarından kötü bir sonuç çıkmadığı için Nyawira'nın sağ ve özgür olduğundan emin olduğu anlar oluyordu. Diğer zamanlarda ise Bakan Sikiokuu'nun idaresindeki

gizli polisin elinde mi acaba diye düşünüyordu. Sikiokuu için kehanette bulunduğu sırada, Nyawira'yı daima kalabalıkların arasında görmüştü, bu sebeple onu insanların sevap işlemek için toplandıkları yerlerde aramaya başladı.

Tüm ülkedeki Katolik, Protestan ve Ortodoks kiliselerini, Müslümanların camilerini, Hindu, Sih, Cayna ve Yahudi tapınaklarını ziyaret etti. Bu ibadet yerlerinde Nyawira'nın izine rastlayamadı.

O sıralarda kimi kuyruklara rastladı, ağır, direngen kafilelerdi bunlar, Kamiti yeni mi yoksa eskilerin devamı mı olduklarını anlayamadı. Ama eski olmuş, yeni olmuş ne fark ederdi ki onun için. Kuyruklarda, Nyawira'nun ruhunu hissedebileceği bir araya toplanmış insanları görüyordu yalnızca, bu nedenle içlerinde Nyawira'yı arama başladı. Kendisi sıraya girmedi. Yüzü, kuyruğun hangi tarafında olduğuna bağlı olarak sağa ya da sola dönük halde kuyruklar boyunca koşarak ilerliyordu. Her gün, her yerde kuyrukların sayısı sürekli arttığından bu durum boynunu ciddi biçimde zorlamaya başlamıştı.

Bir keresinde o zamana dek karşılaştıklarından daha düzenli bir kafileye denk gelmişti, bir araya gelme amaçları bir şarkıda ifadesini bulmuştu:

İnsanlar konuştular
İnsanlar konuştular
Sesimi bana geri ver
İnsanlar konuştular
Benden aldığın sesi bana geri ver

Manzara her gün değişiyordu, halkın sesini söyleyerek Eldares'e doğru ilerleyen giderek daha çok sayıda insanla karşılaşıyordu. Yine de çoğunun peşinden ayrılmayıp ısrarla arayışını sürdürüyor ama tıpkı motorlu sürücüler gibi bu kafilelerin ne başının ne de sonunun olduğunu fark ediyordu.

Bir anda gelmişti aklına: Ya Nyawira onu terk edip bir başkasını bulduysa, belki de genç yoldaşlarından birini? Sonradan öldürücü bir virüse kurban giden Margaret Wariara'nın kendisini nasıl terk etmiş olduğunu anımsadı. En sevdiklerini kendinden uzaklaştıran bir şey mi vardı onda? Ama ne kadar uğraşırsa uğraşsın Nyawira'nın bir hoşça kal bile demeden kendisini terk ede-

bileceğini tahayyül edemedi. Öte yandan, mazbut bir kadın olan Wariara'nın kendisini büyük otellerde turistlere pazarlayacağı hiç aklına gelir miydi?

Wariara'nın bu görüntüsü, Nyawira'yı tüm ülkede mantar gibi çoğalan barlarda aramaya sevk etti Kamiti'yi. Her marka bira ve alkollü içki satıyorlardı, sık sık da içkicilerin kendi içtikleri içkinin markasının diğerlerinden üstün olduğuna dair iddia ve karşı iddialarda bulunmaları yüzünden kavga çıkıyordu. Kamiti, bir şey yapmadan öylece durduğu ya da bir soda dahi içmeden bir köşede oturduğu için garip hissediyordu kendisini.

Giderek içen kalabalığa karışma isteği duymaya başladı. Önceleri kendisini günde bir kadehle sınırladı. Ama her geçen gün tükettiği alkol miktarı artıyordu. Artık mabedi biraydı. Sarhoşluk hali geçer geçmez, gerçekliğin içine çekilme korkusuyla kurtuluşu aramak için yeniden tapınağa koşuyordu. Alkol onu hiçbir zaman hayal kırıklığına uğratmıyor, endişelerini daima uzakta tutuyordu.

Kaynakları tükenmişti, günlerini Nyawira'yı aramak yerine, daha ucuz ve daha tesirli bir içki arayarak geçiriyordu artık. Nyawira ve hatta Kargalar Büyücüsü, uzak bir ülkede, uzun zaman öncesinde kalan bir düşteki karakterler gibi gelmeye başlamıştı ona. Artık yeni dostları vardı, kendisi gibi ayyaştı hepsi, parası olmadığında bir iki kadeh için yalvarırdı onlara.

Sarhoşlar arasında hikâyeler ve açık saçık şakalar hiç eksik olmazdı. Bir gün bir barda, adamın birinin kalabalığa *Devil on the Cross* adını verdiği bir kitaptan okuma yaptığını gördü. Kadehi her boşaldığında ara veriyor, gagasını nemlendirmesi gerektiğini söylüyordu. İçkisi etrafını saranlar tarafından tazelenmeden okumaya devam etmiyordu. Adamın beleş içki tedarik etmedeki başarısını gören Kamiti de masalcı oldu. Bir keresinde bir çöplükte bedenini terk edip bir kuş gibi yükseklerde uçtuğunu, çöpçüler bedenini gömmeden evvel de geri dönmüş olduğunu anlatıyordu. Kamiti'nin masalları, her zaman bir köşede saklanır gibi tek başına oturan bir sarhoş dışında kimseyi etkilememişti. O güne dek neredeyse tek kelime etmemiş olan adam şimdi birden sesini yükseltip "Ne dedin sen?" diye sormuştu.

Öteki sarhoşlar adamın sesini duyunca şaşırmış, birbirlerine Balam'ın eşeği sonunda sesini bulmuş mu diye sormuşlardı. En sonunda, ilgili bir dinleyici kitlesini cezbetmeye başladığını düşü-

nerek hikâyesini tekrardan anlattı Kamiti. Haç biçiminde sapı olan bir değnekle dolaştığından Bay Baston olarak bilinen sarhoş, üzerine doğru yürüyüp, gözlerini dehşeti andıran bir ifadeyle ona dikmiş, başını sallayıp, hayır, olamaz, öteki gibi sırtında bir çanta taşımıyor ve boynuzları da yok diye mırıldanarak uzaklaşmıştı. Yine de o barın demirbaşlarından olan sarhoş o günden sonra mekân değiştirmiş, merak edenlere de tek bir yerde uzun süre oturup kalmak insanın kaba etlerini yoruyor diyerek bar bar dolaşmıştı.

Kamiti, başka bir sefer, aynı sarhoş kalabalığına kuş olup tüm Afrika'yı ve Karayip Adaları'nı gezdiğini anlatmıştı ama bu öykü, dinleyenlere o kadar da değil artık dedirtmiş, bu katıksız yalanlarını kolay kandıracağı enayilere anlatmasını söylemişlerdi. Bir sebeple, öyküleri ya da onları anlatma biçimi insanları hiç gitmedikleri diyarlara götürme, hiç görmedikleri harikaları gösterme, bir anlığına da olsa o bildik, sonsuz perişanlık ortamını unutturma gücünden yoksundu, bu yüzden de çok fazla içkisini tazeleyen olmadı. İstemeye istemeye de olsa hikâye anlatmayı bıraktı. Kadehi pek dolmadığından, artık yuvası haline gelmiş yanmış mabedine gitmek üzere kimi zaman erkenden ayrılırdı bardan, uyandığında, kömür halindeki kalıntılara ilk geldiğinde gördüğü kediyi yanına kıvrılmış bulurdu. Tıpkı o gün olduğu gibi kedi bir kez miyavlar, Kamiti'yi, takip etsem mi etmesem mi diye düşünür ancak bir kez olsun kendisinde o gücü bulamaz halde ardında bırakıp oradan uzaklaşırdı.

Bir gece, en sevdiği bardan çıkarken, duvarda bir poster fark etti ve posterdeki bir şey olduğu yerde kalakalmasına sebep oldu. Resim az çok kendisini andırıyordu, en azından alkol zihnine ve bedenine egemen olmadan önceki halini. Hayır, kendi yüzü değildi bu, ne eskiden ne de şimdi çünkü kendisi saçlarını hiç uzatmamıştı, sakalsa, bir çeşit siyah İsa gibi görünmesine yol açmıştı. Yakınına gidip de postere dokununca resmedilmiş yüzün hafiften Sikiokuu'yu andırdığını gördü. Yazıda, KARGALAR BÜYÜCÜSÜ-BİR ÖDÜL İÇİN ARANIYOR deniyordu. Gözlerini ovuşturup yeniden baktı. Bir irtibat numarası vardı. Neden bir ödül? Ne için? Ödül kendisine mi yoksa onu ihbar edecek olana mı verilecekti? Tam anlamıyla ne yapacağını bilemez haldeydi, özellikle de ilerleyen günlerde çelişkili mesajlar içeren başka posterler olduğunu görünce.

Bir öğleden sonra, müdavimi olduğu Ölüm-Sat-Bana adlı bara gitti, zil zurna sarhoş olduğu halde yine de bir kadeh daha içmeyi umuyordu. Yüzünde İsa sakalı olan Sikiokuu posterlerinden birinin asılı olduğu duvarın önünde sürücüsüz kırmızı bir motosiklet gördü ama bu durum keyfini kaçırmadı, poster savaşı artık endişelendirmiyordu onu.

Sarhoş haldeyken bile onu imrendiren şey, bir masalcının çevresinde toplanmış insanların görüntüsüydü, adamın anlattığı hikâyeler ve anlatma biçimi dinleyicilerin hayal güçlerini öylesine ele geçirmişti ki oraya içki içmeye gelmiş olduklarını bile unutmuştu bazısı. Masalcı sesini alçaltarak, bir başkanın hamile olduğuna dair bazı şeyler bildiğini ima edince heyecan doruğa ulaştı. Bir uğultu oldu. Ardından sessizlik geldi, insanlar daha fazlasını duymak istiyorlardı. Hamile bir başkan mı?

"Doğru! *Haki ya Mungu!*" dedi masalcı sesini yükselterek.

5

Kamiti masalcının yüzünü açık seçik göremiyordu. Ama "Doğru, *Haki ya Mungu*" sözleri rehavet uykusundan uyandırmıştı onu. Bu sözleri en son ne zaman ve nerede duymuştu?

"Beyaz doktorlar bile bu tuhaf durum karşısında şaşkına dönmüşlerdi" diye devam etti masalcı. "Ama Kargalar Büyücüsü? Ah, hayır, o hiç şaşırmadı. Mektup okunduğu sırada uçaktaydım, her şeyi duydum. Sayın Başkan diyordu mektupta, siz hamilesiniz ve ne doğuracağınızı kimse bilmiyor."

Benim sözlerimle atıp tutan bu adam da kim böyle diye düşündü Kamiti. Ve neden sözlerimi çarpıtıyor? Neden onları yalana dönüştürüyor? Masalcının, sözlerinin anlamını saptırmaya devam etmesine daha fazla müsaade edemezdi. Kendisini, eseri bir başkası tarafından, sırf biçimi ve içeriği çarpıtılmak üzere çalınmış bir yazar gibi hissediyordu. Sarhoş olmasına rağmen eserinin namusunu koruma gereği duyuyordu.

"*Hapana!* Hiç de anlattığın gibi olmadı!" derken duydu kendisini, dinleyenler hayretler içinde kalmışlardı.

Kamiti'ye döndüler. Onu muhtelif barlardan tanıyanlar, her zaman iyi bir hikâyenin tadını kaçırmaya çalışan şu sarhoş deyip görmezden geldiler. Bu müdahale, masalcının hem merakını uyan-

dırmış hem de şaşırtmıştı onu. Masalını anlattığı onca yerde, başka hiçbir dinleyenin yapmadığı biçimde hikâyesini sorgulayan bu adam da kimdi? "*Hapana!* Öyle olmadı. Machokali tanığımdır. Ona orada, resepsiyonda, yani otelin resepsiyonunda bir not bıraktım. Şey, neydi otelin adı? VIP. New York, evet VIP Otel, New York, bir sürü sarı taksi ile siyah çöp torbalarının şehri. Neden sarı? Neden siyah? Bana sormayın. Şimdi, ne diyordum ben? Notum bir kişiye, yalnızca bir kişiye hitaben yazılmıştı, Machokali, Dışgüçler yani Dışişleri Bakanı. Ve ona yalnızca tek bir şey söylemek istedim. Tek bir şey. *Kendine dikkat et*. Neden? Bir kere daha söyleyeceğim. Ülke bebek bekliyor ve ne doğuracağını Allah bilir. Hepsi buydu. Sözlerim için daha fazla mücadele edemem. Gidiyorum..."

Kamiti sendeleye sendeleye kapıya doğru ilerledi. Ama daha kapıya varmamıştı ki dinleyenlerden birkaçı ağızlarından kaçırıverdiler: Bu sarhoş doğruyu söylüyor. Ülkede yolunda gitmeyen bir şeyler var. Sonra birden konuşmayı kestiler, gözlerinin önünde cereyan eden olay karşısında büyülenmişlerdi adeta. Masalcı, korkudan titrer bir halde koşuyor, sarhoşa yetişmeye çalışıyordu.

"Kargalar Büyücüsü" diye seslendi masalcı. "Beni hatırlamadınız mı? Ben Arigaigai Gathere, nam-ı diğer A.G."

Bu kadarla kalsa iyiydi. Bara yeni gelmiş bir adam da seslendi: "Kargalar Büyücüsü! Ben Elijah Njoya, seni havalimanına götüren kişi, hatırladın mı?"

Kamiti tanıdığına dair bir belirti göstermedi.

Dışarıda bir motosiklet gürültüsü duyuldu, saniyeler içerisinde sürücüsü kapıda belirdi, nefes nefeseydi. "Kargalar Büyücüsü" dedi, "Ben Peter Kahiga. Beni hatırladın değil mi?"

Kamiti ağzını bile açamadı.

Üç adam, A.G., Kahiga ve Njoya hep bir ağızdan şöyle diyorlardı şimdi: Başkanlık Sarayı'ndan çağrılıyorsunuz!

Ancak Kamiti wa Karimiri, nam-ı diğer Kargalar Büyücüsü üçlüyü duymuş gibi görünmüyordu, sendeleye sendeleye kapıya doğru ilerlemeye devam etti, üç polis peşinden gidiyor, bar kalabalığı da onları takip ediyordu. Dışarı çıktı, azıcık tökezler gibi oldu, durdu, yol kenarındaki çimenlerin üzerine çıkardı. Yere yığıldı ve kusmuğunun içine uzandı, neredeyse aynı anda horlamaya başlamıştı.

Kargalar Büyücüsü'nün peşi sıra toplu halde ilerleyen A.G., Njoya ve Kahiga şiddetli bir anlaşmazlığa düşmüşlerdi, her biri büyücüyü ilk kendisinin ele geçirdiğini ve onu patronuna götürme hakkının kendisine ait olduğunu iddia ediyordu. Güvenli bir mesafeden onları izleyenlere bakılırsa, üçlü arasındaki itiş kakış öyle fena bir hal almıştı ki silahlar çekilmişti, şayet bir uzlaşmaya varmamış olsalar birbirlerini vurmuş olacaklardı. Kargalar Büyücüsü'nü, Sikiokuu, Machokali ve Kaniuru'yu es geçip, doğrudan Başkanlık Sarayı'na, Hükümdar'a götüreceklerdi, ayrıca A.G. kıdemli olduğu için – onlar KBY iken o KB idi – Hükümdar'a avın ele geçirildiği haberini vermek üzere Başkanlık Sarayı'na onun telefon etmesine karar verdiler. Başkanlık Sarayı'na vardıklarında, her biri kendi amirini cep telefonundan arayarak, görevin tamamlanmak üzere olduğu haberini verecekti. Böylelikle, üç amirden hiçbiri diğerlerinden önce bilgi sahibi olmanın avantajından yararlanamayacak, üç polis memuru ise büyücüyü teslim etmiş oldukları için tüm takdirleri toplayacaklardı.

Kargalar Büyücüsü'ne gelince, o bu konuşulanların hiçbirini duymadı. A.G.'nin motosikletinin arka koltuğuna bağlandığında bile bilincinin yerinde olduğuna dair bir belirti göstermiyordu. Önde Njoya, arkada Kahiga, üç motosikletli, zafer kazanmışcasına Başkanlık Sarayı'na doğru tam gaz yola koyuldular.

6

Barda kalanlar, az önce yaşananlara dair ateşli bir tartışmanın ortasında buldular kendilerini, her biri diğerlerine kendi yorumunu zorla kabul ettirmeye çalışıyordu, kapının arkasına saklanmış birisi hariç, kendisini savunurcasına haç biçimindeki değneğine sımsıkı sarılmış, zihni tamamıyla dışarıda yaşanan hadiseyle meşguldü. Bir zamanlar bedeni bir çöplükte dinlenirken, ruhunun göklerde süzüldüğünü anlatan Kamiti'yi dinledikten sonra bar bar gezen birine dönüşmüş olan Bay Baston'du bu kişi. Köşe bucak kaçtığı hayalet onu bulmuştu artık. Motosikletlilerin uzakta gözden kaybolduklarını görür görmez, dehşet içinde, sessizce ayrıldı bardan, değneğini sıkıca kavramış, talihine inanmakta güçlük çekiyordu. Yola çıkmasıyla aksi yönde koşmaya başlaması bir oldu.

Hedefe, İsa'nın Askerleri'nin Santalucia merkezine varana dek,

dinlenmeksizin yedi gün yedi gece koştu. Tükenmiş bir halde, Hıristiyan askerlerin ayaklarının dibine yığılıverdi, askerlerin, adamın kendilerine anlatmaya çalıştığı şeyi çözmeleri bir hayli vakit aldı.

"Birkaç sene önce çayırlıktaki bir çöp toplama alanında Şeytan'ın pusu kurduğu üç çöpçüden biriyim ben. Hatırladınız mı beni? Çok şey yaşandı o zamandan beri. Her birimiz kendimizi İblis'ten korumak için farklı farklı tedbirler aldık. Birimiz sizin gruba katılarak sizler gibi İncil, haç ve göklerdeki Tanrı'nın kelamıyla silahlandı. Diğerimiz, şoför olan, silah, kamçı ve Yüce Majestelerinin yetkisiyle donanmış gençlik kollarında güvenlik aradı kendisine. Lakin ben aptalca bir şey yaptım. İnsanların içmek için toplandıkları yerlerde saklanmayı denedim. Aniden şeytanca bir durumla karşılaşacak olursam kendimi bastonumla savunmayı düşünüyordum. Ne diyebilirim? Onu ilk kez sürekli içtiğim yerde böbürlenirken gördüm ve işittim. Beni bir daha asla göremeyeceksin, bundan böyle sürekli hareket halinde olacak, aynı yerde hayatta iki kez içmeyeceğim dedim kendi kendime. Şey, yanılmışım, alkole yenik düşmüş halde, Şeytan'ın beni bir bardan ötekine takip edip, nerede saklanırsam saklanayım, bulacağını düşünememişim. Nihayet arkamdan yetişti bana. Şey, bir şey diyeyim mi size, kıl payı kurtuldum. Bu haç biçimindeki baston olmayaydı, beni görmüş olurdu ve ben çayırlıktaki çöplükte karşımızda beliren ve kendi gözlerimle gördüğüm Şeytan'la karşılaştığımı anlatmak için burada olamazdım. Dine döndüğümü söylemek için buraya geldim. Tüm bu geçen yıllar boyunca akılsızca, teselliyi içkide aradım. Artık İsa'nın desteğine ihtiyacım var. İsa'nın askeri olmak istiyorum."

Adama güvenemediklerinden, eski iş arkadaşını görünce sevinçten havalara uçan Ruh Süpüren'i çağırttılar. Birbirlerini kucakladılar, bu dokunaklı sahne, az önce anlatılanları doğrulamış oluyordu, yeni gelen, Şeytan'ın saklandığı yeri göstermesi için İsa tarafından gönderilmiş bir elçiydi. Onu kendilerinden biri sayıp Ruh Bastonu adıyla vaftiz ettiler.

Vaftizden sonra, "Nerede o?" diye sordu İsa'nın Askerleri. "Nereye gitti? Onu nerede bulabiliriz?"

"Buna asla inanmayacaksınız" dedi Ruh Bastonu. "Kırmızı, siyah ve altın renkli motosikletlere binmiş üç cehennem sürücüsü onu Başkanlık Sarayı'na, Hükümdar'a götürdüler."

"Orada saklanabileceğini mi sanıyor?" diye sordu içlerinden biri.

Başkanlık Sarayı'na çıkan tüm yollarda nöbet tutacaklar, Saray'dan dışarı çıkarken onu ele geçireceklerdi, Hükümdar'ı, geçen sefer olduğu gibi –İsa'yı taklit edip eşek sırtında Tüm Azizler Katedrali'ne gitmeye zorladığı zaman– bu kez de yoldan çıkarmış olacaktı kuşkusuz. Ancak planlarını suya düşürecek düşmanca bir merak uyandırmamaya dikkat etmeliydiler. Hiç olmadıkları kadar kararlıydılar: Şeytan'ı yakalayacak, Eldares sokaklarında sürükleyecek ve sonra da yargılayacaklardı.

7

A.G. ise Ölüm-Sat-Bana adlı barda yaşananları azıcık daha farklı bir şekilde anlatıyordu. Ona göre, Kargalar Büyücüsü'nün sarhoşluğu alkolden kaynaklanmıyordu. Önünde uzanan topraklarda gördüğü onca kötülük bunaltmıştı onu yalnızca. Yol kenarındaki çimenlerin üzerine kusması da ülkenin temizliğe ihtiyacı olduğunu dile getirme biçimiydi. Bunun dışında, A.G.'nin hikâyesi pek ayrıntılı sayılmazdı ve açıklama getiremediği şeyler vardı. İyi bir hikâyeyi tanımaktan aciz birkaç oyunbozan sıkıştırdığında ise –Kargalar Büyücüsü'nün zehir satan ucuz bir barda ne işi vardı?– A.G oldukça şifreli biçimde karşılık verirdi onlara: İsa'yı hatırlıyor musunuz? Ya Muhammed'i? Onlar da yoksullar arasında yaşarlardı.

Çok daha açık bir dille ve konuyu bilen birinin tavrıyla anlattığı şey ise kendisinin de aralarında bulunduğu üç motosikletlinin Başkanlık Sarayı'na varmadan evvel Tüm Azizler Katedrali'nin gömütlüğünde durup, amirlerini cep telefonlarından arayarak, eş zamanlı olarak Kargalar Büyücüsü'nün yanlarında olduğunu bildirmiş olduklarıydı.

Kararlaştırılan vakitte, haberi vermek üzere çabucak Machokali'nin numarasını çevirir A.G. Bakanın sesinin ne kadar mutlu çıktığını, daha önce onu böylesine neşeyle konuşurken hiç duymamış olduğunun da altını çizer.

"Doğru! *Haki ya Mungu!* Bakanı gayet iyi tanıyordum, tüm ruh hallerini bilirdim. O ve ben Amerika'da beraberdik, hatırlarsınız. Birlikte yemek yerdik, Kargalar Büyücüsü'nü Amerikan Uluslara-

rası Havalimanı'nda karşılamaya o ve ben birlikte gitmiştik. Bu yüzden, bana verilen görevi başarıyla tamamladığımı işitince alışılmadık biçimde sevindi diyorsam inansanız iyi olur. Ona Njoya ve Kahiga'nın da ekmediklerini biçerek hak etmedikleri halde bu başarıdan faydalanmak istediklerini söylediğimde bile, rakipleri Sikiokuu ve Kaniuru'nun zafere ortak olacaklarına sinirlenmiş gibi durmuyordu."

A.G.'ye göre, Machokali en çok Hükümdar'ın arzusunun gerçekleşmiş olmasını önemsiyordu. Efendime olan görevimi yerine getirdim demişti A.G.'ye, sonra da Hükümdar'ın kendisini az önce çağırmış olduğunu açıklamıştı. A.G.'ye, gösterdiği gayret ve özveriyi asla unutmayacağı konusunda da güvence vermişti.

Akabinde, Başkanlık Sarayı'na varmalarının ardından, kendilerine, hâlâ baygın olan ve horlamaya devam eden Kargalar Büyücüsü'nü koyacakları bir oda gösterdiklerini anlatır A.G. Tutsaklarını güvence altına aldıktan sonra Hükümdar'ın yanına götürülmüşler.

Machokali, Sikiokuu, Kaniuru ve Tajirika da oradaydılar, tıpkı iki bakanla, Kaniuru'ya görev verildiği gün olduğu gibi. A.G.'nin keyifle belirttiği üzere, üç kahraman polisin karşılanması aradaki rekabet sebebiyle gergin olmuştu. Her amir, kendi memurunu kahramanlığından ötürü tebriklere boğarak, sanki Kargalar Büyücüsü'nü bir başına yakalamış gibi kutluyordu. Her biri, yardımlarından dolayı, diğer iki polis memuruna da teşekkür etmiş, el sıkışmıştı.

Hükümdar neşeli bir ruh hali içindeydi, Kahiga ile Njoya'yı derhal Kıdemli Polis Şefliği'ne yükseltti. A.G. ise Emniyet Müdür Yardımcısı oldu. Sonra onlara, ziyadesiyle ihtiyaç duydukları dinlenme için evlerine gitmelerini söyledi ancak ertesi sabah, göreve başlamak üzere Başkanlık Sarayı'nda olmalıydılar, zira bundan böyle doğrudan kendisine rapor vereceklerdi. Üç kahraman polis kapıya doğru ilerlerken adeta düşler âlemindeydiler.

"Nedendir bilmem ama kapıya vardığımda başımı çevirip arkama baktım ve Machokali'nin ağır ağır bana el salladığını gördüm, bir çeşit kişisel veda gibiydi. Doğru! *Haki ya Mungu!* O kocaman gözleri daha önce hiç görmediğim biçimde parlıyorlarlardı ama o sırada bunun çok fazla üzerinde durmadım çünkü ben de çok mutluydum, hem de iki nedenle, onca seyahate ve anlattığım sa-

yısız hikâyeye rağmen ortaya çıkardığım iş herkesin yüzünü bir nebze olsun güldürmüştü, elbette yeni mevkim sebebiyle de ayrıca sevinçliydim, İngilizlerin *icing on the cake** dedikleri gibi artık Başkanlık Sarayı'nda görev yapacak ve yalnızca Hükümdar'a hesap verecektim."

8

Kamiti, ertesi sabah uyanınca otelde olduğunu zannetti çünkü bulunduğu oda son derece lüks bir odaydı. Rüyada olduğunu sandı, rüya sona erdiğinde, kendisini mabedinin kül halindeki kalıntıları arasında bulacak, kedi, yine kıvrılmış bir halde yanında yatıyor olacaktı. Ama başı öylesine şiddetli ağrıyordu ki tamamıyla uyanık olduğuna kanaat getirdi. Yatağın kenarına oturup çenesini birleştirdiği ellerine dayadı. Nasıl gelmişti oraya?

Machokali'ye yazdığı notla ilgili çarpıtılmış hikâyeler anlatan birini anımsadı hayal meyal; haddini bildirmek için adama doğru ilerlediğini bile anımsıyordu, peki ama bu olayda Kamiti'yi o kadar kızdıran şey neydi ki? Bir kez daha Doğru! *Haki ya Mungu!* sözleri ona neden barda bulunduğunu izah edemediği bir polis memurunu anımsattı belli belirsiz. Motosikletlerle, Nyoja ve Kahiga'ya benzeyen çehreler de hatırlıyordu. Polisle aralarında ne gibi bir ilişki vardı ve üçünü birden aynı bara getiren şey neydi?

Pencereleri açmak ve nerede olduğunu keşfetmek için dışarı bakmak üzere ayağa kalktı; pencereler çok küçüktü ve uzanamayacağı kadar yüksekteydi ki bu ona bir hapishane hücresini hatırlatmıştı. Ümitsizliğe kapıldı, alkole yenik düşerek Nyawira'yı bulma amacından saptığı için kendisinden tiksiniyordu.

İki asker odaya girip, sabun ve kıyafet uzattılar, iyice temizlenip hazırlanmasını söylediler, peki ama ne için? Yüzündeki, kuruyup topak topak olmuş kusmukları temizlemesi daha yeni bitmişti ki sanki özgür biriymiş gibi kendilerine eşlik etmesini emrettiler. Aptalca hareket edip olay çıkarmamalı ya da kaçmaya çalışmamalıydı. Başka polis ve askerlerin yanından geçerek dehliz ve koridorlar boyunca ilerlediler.

Bir odadan içeri sokulup da Hükümdar ve Tajirika ile yüz yüze gelince nasıl da şaşırdı! Hükümdar'ın hâlâ kendi kendine genişle-

* İşin cabası. (ç.n.)

me hastalığından mustarip olduğunu fark etti: Bu sebeple mi kaçırılmıştı, bir çare bulması mı isteniyordu? Aranıyor posterlerinin sebebi de bu muydu yoksa? Peki ama Tajirika ne arıyordu burada? Alkol diyeti yaparken gazete okuyup radyo dinlememişti pek, bu sebeple Tajirika'nın artık Merkez Bankasının başında olduğundan haberi yoktu. Tajirika gerçekten şaşırtıyor insanı diye düşündü: Karşılaştığı onca Tajirika arasında ne gibi bir bağlantı vardı? Nyawira'nın patronu olan Tajirika, Eldares Modern İnşaat ve Emlak binasının dışında düzmece bir sınavla kendisini aşağılamış olan Tajirika, sözcük hastalığına şifa bulmak için kendisini ziyaret etmiş olan Tajirika, Tajirika ve bok kovası, şu anda da Hükümdar'ın yüce huzurunda oturmakta olan Tajirika?

Aniden dehşete kapıldı. Nyawira'yı mı ele geçirmişlerdi yoksa? Tajirika'nın burada olma sebebi bu muydu?

Bir sandalye uzatıldı Kamiti'ye, askerler dışarı çıkarıldı. Konuşmaya başlayan Hükümdar oldu. Kamiti'yle Tajirika'yı tanıştırdı, Tajirika eski bir dostla karşılaşırmış gibi gülümsedi. Keyifli hallerine bakılacak olursa Nyawira ile ilgili olarak bir kedi fare oyunu oynuyorlardı kendisiyle.

"Sen ve ben en son New York'ta bir araya gelmiştik galiba" dedi Hükümdar candan bir sesle.

"Bizse sen Amerika'ya gitmeden evvel" diye ekledi Tajirika, hâlâ gülümsüyordu.

"Bize yardımcı olabileceğin bir iki konu var" diye devam etti Hükümdar, aynı dostane tavırla. "Ama önce bir düzeltme yapayım. Titus'la seni tanıştırırken yeni unvanından bahsetmeyi unuttum. Sanırım Tajirika'nın artık Merkez Bankasının başında olduğunu biliyorsundur. O halde, para meseleleriyle ilgili toplantımıza başlayabiliriz artık, sözü Paraların Efendisi'ne bırakıyorum."

"Beni iyileştirdiğin için sana ödediğim paraları hatırlıyor musun, üç koca çuvalı?" Tajirika dolar demek üzereydi ki tam zamanında tuttu kendini. Ona dolar vermemişti ve Kargalar Büyücüsü'nün kendisine yapılan ödemenin döviz cinsini tartışmaya kalkışmasını istemiyordu. "Çuvalları çayırlıkta bir yere gömdüğünü söylemiştin bana, hatırladın mı?" diye ekledi Tajirika. "Şunu söyle bize: Neden toprağa gömdün paraları?"

"Yani toprağa tohum eken bir çiftçi gibi tıpkı" diye ekledi Hükümdar yüreklendirircesine.

"Lütfen söyle bize: Paranın büyüyeceğini mi umuyordun?" diye sordu Tajirika sakıngan bir tavırla.

"Yani, paranın para ya da öyle bir şey yavrulaması gibi" diye ekledi Hükümdar manalı bir şekilde.

Paranın tıpkı bir buğday tanesi gibi çoğalsın diye toprağa gömüldüğünü kim duymuştu daha önce? Hükümdar ve Tajirika keçileri mi kaçırmışlardı yoksa? Bu şüphe, cevap vermek için söze girmesine bir türlü izin vermemeleriyle daha da derinleşti. Bilmeleri gereken o şey her ne ise onu öğrenme ihtiyaçları dinleme yetilerine baskın çıkıyor gibiydi. Hükümdar Kamiti'nin düşüncelerini okur gibi aceleyle ekledi:

"Ayrıntılara girmeden evvel, birbirimizi daha yakından tanımaya çalışalım, zira sen ve ben New York'ta bir araya gelmiş olsak da bakanım, merhum yani muhterem Machokali layıkıyla yakınlaşmamıza müsaade etmedi hiç. Güzel, şık kıyafetlerin olduğunu hatırlar gibiyim. Ne oldu onlara? Yoksa yaptığın işe uygun olsun diye buruşuk olanları mı tercih ediyorsun? Açık konuşmak istiyorum, bildiğin her şeyi güzelce açıklarsan huzurumuzdan eli boş ayrılmayacaksın. Ama bir dakika bekle. Önce doğru kişiyle konuştuğumuzdan emin olalım, şimdi senden, hukuk mahkemelerinde yaptıkları gibi adını söylemeni isteyeceğim. Kargalar Büyücüsü müsün sen?"

Keşke neyin peşinde olduklarını bilseydi! Keşke buraya nasıl geldiğini hatırlayabilseydi! Keşke Nyawira'nın akıbetini bilseydi! Sağ mıydı, tutuklu muydu yoksa serbest miydi? Eğer bilseydi... Bu durumda söyleyeceği her söz hem kendisini hem de Nyawira'yı tehlikeye atabilirdi.

"Hükümdar'ın sorusunu duymadın mı?" diye sordu Tajirika, kızmış gibi yaparak. "Hükümdar sana sen Kargalar Büyücüsü müsün diye soruyor."

Kamiti bir şey demek ister gibi ağzını açtı ama astım krizi geçirir gibi hırıltıyla nefes alıp vermeye başladı. Sonra birden tek bir sözcük çıkıverdi ağzından: *Eğer!* Sordukları her soruya aynı biçimde karşılık verecekti: Konuşmaya çabalayacak, tıslayarak bazı sesler çıkaracak, sonra da *Eğer!* gelecekti.

Hükümdar ve Tajirika dehşet içinde birbirlerine baktılar, kafalarından aynı şey geçiyordu. İkisi de Kargalar Büyücüsü dışındaki tüm doktorlara meydan okuyan nöbetlerini anımsamışlardı. Du-

ruma bakılırsa, hayati bilgiyi paylaşması için ona en çok ihtiyaç duydukları sırada şifacının şifaya ihtiyacı vardı. Hüsrana uğramış, ne yapacaklarını bilemez haldeydiler. Birkaç soru sormayı daha denediler ama cevabı hep aynı oldu.

"Sözcükler boğazında takılıp kalmış" dedi Hükümdar.

"Ne yapacağız?" diye sordu Tajirika. "Kapana kısılmış sözcükleri nasıl azat edeceğiz?"

"Ah! Endişeye mahal yok!" dedi Hükümdar tehdit edercesine. "Ben onun ağzını zorla açıp sesini oradan kendi ellerimle çıkarmasını bilirim."

Hükümdar Kargalar Büyücüsü'nü huzuruna getirmiş olan askerleri çağırdı ve adamı alıp götürmelerini istedi.

9

Ertesi sabah Kahiga, Njoya ve A.G. göreve başlamak üzere Başkanlık Sarayı'na geldiler, derhal Haşmetli Hükümdar'ın huzuruna çıkarıldılar. Njoya ile Kahiga, Hükümdar'ın yanında her zamanki danışmanları Sikiokuu ve Machokali'nin olmadığını görünce şaşırdılar. Onların Hükümdar'ın sağındaki yerlerini Tajirika almış görünüyordu. Nasıl böylesine hızlı yükselmişti Tajirika? Büyü ya da tesirli bir karışım marifetiyle mi? Bu Kargalar Büyücüsü insanların hayatlarını altüst ediyor diye düşündü ikisi de. Büyüsü, kimilerini iktidar merdiveninde birkaç basamak yukarı taşırken, kimilerini de birkaç kademe aşağı indiriyordu. Tajirika'nın yükselmesi onları korkutmuyordu. Geçmişte onu işkenceden geçirmişlerdi, bunun intikamını almaya kalksa bile bu konuda yapabilecekleri bir şey yoktu artık, bu sebeple tevekkülle işleri oluruna bırakmaya karar verdiler.

Görevleri, gece gündüz, sürekli Kargalar Büyücüsü'ne nöbetçilik etmekti. Odada, yanı başında iki, dışarıda ise bir muhafız olmak zorundaydı. Hükümdar'ın gözü kulağıydı onlar. Büyücünün ağzından uykuda ya da uyanıkken çıkabilecek her şey bir tek Hükümdar'a iletilecekti, şayet dillerinden olmak istemiyorlarsa, bırak başkalarıyla tartışmayı, kendi aralarında bile bu konudan söz etmeyeceklerdi. A.G. kapının dışında dururken, Njoya ve Kahiga içeride görev yapacaklardı.

Hükümdar elbette ki onlara sabah erken saatte Kargalar Büyücüsü ile aynı odada bulunduğunu ya da onun sözcük illetinden mustarip olduğunu söylemedi, bu sebeple polis memurları herhangi bir sorun beklemiyorlardı.

Aslında Kahiga ile Njoya yapacakları işi öğrenince sevinmişlerdi çünkü özür dilemek ve kendisine karşı şahsi bir husumet beslemedikleri konusunda güvence vermek için Kargalar Büyücüsü ile konuşmak istiyorlardı. Onlar yalnızca elçiydiler, mesajın içeriğine vakıf değillerdi, görevlerini yapmak zorundaydılar. Şayet sorun yaşadıysa, öfkesinin muhatabı kendileri olmamalıydılar. Güzel günler geldiğinde ise daima kendisinin yanında yer aldıklarını unutmamalıydı.

Odaya girer girmez Kargalar Büyücüsü'nü lafa tutmaya başladılar. Bizi hatırladın mı diye sordular. *Eğer* sözcüğü ve büyücünün onu çıkarabilmek için sarf ettiği güç az kalsın kaçırıyordu onları. Şayet bir yere kımıldamadılarsa, kaçmanın, yaşamlarına olmasa bile işlerine mal olacağını bildikleri içindi, ayrıca Tajirika'nın itiraflarında da rastlamışlardı bu *eğer* sözüne. Daha önceden aşinalıkları olsa da sözcük ve ima ettiği şeyler içlerine korku salıyordu. Kargalar Büyücüsü, dün gece buraya getirildikten sonra mı hastalanmıştı acaba? Tekrar tekrar onu sohbete katmayı denediler ama tek söylediği *eğer* oldu. Umutla daha fazlasını duymayı beklediler ama hiçbir şeyin çıkmayacağı anlaşılınca, Kahiga'nın, *eğer*'i Hükümdar'a iletmesine karar verdiler. Dışarıda görevli olan A.G. de odaya girmiş, Njoya ile Kargalar Büyücüsü'ne katılmıştı şimdi.

Hükümdar'ın habere hiç şaşırmamış olması karşısında Kahiga'nın kafası karışmıştı biraz. Kahiga'ya, büyücünün ağzından çıkan tek söz *eğer* olduğu müddetçe bunu rapor etme zahmetine girmemelerini söyledi. Kahiga dönünce odanın dışında durmaya başladı, bu yüzden de Hükümdar'ın mesajını diğer ikisine hemen iletmemiş oldu. A.G., Kargalar Büyücüsü ile konuşmaya çalışıp da kurbağa vıraklaması gibi *eğer* sesini çıkardığını duyunca hemen dışarı koşup Kahiga'ya içeriye geçip yerini almasını işaret etti ve hızla Hükümdar'ın yanına gitti. Az önce sizden birine, şayet tek sarf ettiği söz bu olursa beni bununla meşgul etmeyin dememiş miydim diye gürledi Hükümdar. A.G. odanın dışındaki eski yerine döndü. Sözcüğü rapor etmek üzere dışarı fırlamamış tek kişi Njoya idi çünkü Kahiga patronun mesajını ona iletmişti.

Böylece üçü –Kahiga ile Njoya Kargalar Büyücüsü ile içeride, A.G. ise kapının dışında– gece gündüz beklediler. Yemekleri nöbet tuttukları yere getiriliyordu, gazeteler de. *Eldares Times* onları dış dünyaya bağlıyordu. Büyücünün *eğer*'in ötesine geçmesini beklerken bütün günü gazeteyi en ince ayrıntısına dek okuyarak geçiriyorlardı.

Machokali hakkındaki haberi de *Eldares Times* aracılığıyla öğrendiler.

10

Njoya ile Kahiga gözleri fal taşı gibi açılmış, vücutları kaygıdan alev alev birbirlerine baktılar. Aynı anda, bu Kargalar Büyücüsü'nün işi olmalı diye düşündüler, her ikisi de yüzünden bir şeyler çıkarabilme umuduyla gözlerini ona dikmişti. Büyücü ise başka bir âlemdeydi, her zamanki gibi gözleri uzaklardaydı. Polis memurları birbirlerine göz kırptılar, Kahiga gazeteyi gelişigüzel çevirdi, böylece Machokali'nin haberinin olduğu sayfa şimdi Kargalar Büyücüsü ile yüz yüze bakıyordu, Njoya ise manşeti – MACHOKALI KAYIP – görünce büyücünün yüzünde bir değişiklik olacak mı diye kaçamak bakışlarla onu kolluyordu.

Ama Kargalar Büyücüsü etrafında olup bitenlerin katiyen farkında değilmiş gibi görünüyordu, yüzünden hiçbir şey anlaşılmıyordu.

Gazetedeki haberi incelemeye kaldıkları yerden devam ettiler. Hangi gün bildirilmişti kayıp olduğu? Yeniden Kargalar Büyücüsü'ne diktiler gözlerini. Machokali'nin kaybolması olayında bir parmağının olduğu konusundaki varsayımları, bakanın, Kargalar Büyücüsü'nü Başkanlık Sarayı'na getirdikleri gün sırra kadem bastığını fark ettikleri zaman doğrulanmıştı. Bağlantıyı kurmak kolaydı. Machokali büyücüyü ele geçirmekle görevlendirilmemiş miydi? Kargalar Büyücüsü'nü ele geçirenin kendileri olmadığını bilmek rahatlatıyordu onları, bu şeref doğrudan Machokali'nin yardımcısı A.G.'ye aitti. Tüm tatsızlıklar ve intikam kendilerini es geçip A.G.'yi bulacaktı. Bilhassa Njoya, "Aranıyor" posterini hazırlamakla görevli ressama Kargalar Büyücüsü'nün yüzü yerine Sikiokuu'nun yüzünü tarif ettiğini anımsayınca kendisi ile gurur duydu. Büyücüden kendisine bir zarar gelmeyeceğinden bilhassa

emindi. Machokali büyücünün ilk kurbanı idi, bir sonraki de A.G. olacaktı.

Tüm ülkede insanlar kendi kendilerine soruyorlardı: Kabinede görevli bir bakan tıpkı bir keçi ya da çocuk gibi, ardında hiç iz bırakmadan nasıl ortadan kaybolabilirdi? Tüm dünyada, en seçkinlerin saraylarında Hükümdar'ı böylesine beceriyle temsil etmiş bir dışişleri bakanı nasıl öylece kayıplara karışabilirdi? Etrafı gece gündüz korumalarla çevriliyken nasıl bir tane bile görgü tanığı olmazdı?

Njoya ve Kaniga kafalarında kurduklarını hiç durmadan fısıltıyla birbirlerine aktarıyorlardı ama arada bir Kargalar Büyücüsü'nün de orada olduğunu unutup seslerini yükseltiyorlardı. Bu durum pek endişelendirmiyordu onları, mademki konuşamıyordu, duyması ve anlaması da mümkün değildi onlara göre. Gece gündüz Machokali'ye dair hikâyeler ve spekülasyonlar üretip birbirlerine aktardılar. Gazetelerden ve yemeklerini getirenlerden bilgi ve dedikodu kırıntıları topladılar.

Ancak duydukları ya da okudukları hiçbir şey, Kargalar Büyücüsü'nün tutuklanmasının Machokali'nin ortadan kaybolusuyla ilişkili olduğu konusundaki o güçlü inançlarını ne değiştirebildi ne de sarsabildi.

11

Tüm ülkede insanlar, bir yandan olanlardan bir anlam çıkarmaya çalışıyor, bir yandan da dedikodu, yalan haber ve hatta kimi zaman da gerçeklerle boğuşuyorlardı.

Machokali'nin şoförü ile koruması, bakanı kendi isteği üzerine Başkanlık Sarayı'nda bırakmış olduklarını ifade ediyorlardı; bakan, muhafızlardan biriyle onlara mesaj göndererek gece kendisini almalarına gerek olmadığını, Hükümdar'la halletmesi gereken mühim meseleler olduğunu, işi bitince de evine dönmenin bir yolunu bulacağını söylemişti. Ancak mesajı getiren muhafızın adını veremiyorlardı. İnsanlar, mesajın gerçekten bakanın kendisinden geldiğini nereden biliyorlardı ki diye soruyorlardı.

Machokali'nin eşi, kocasının ne o gece ne de ertesi gece eve geldiğini, ondan haber almadığını, bunun alışılmadık bir durum olduğunu çünkü telefonla daima irtibat halinde olduklarını söy-

lüyordu. Ortadan kaybolduğu sabah işe gitmemiş, sekreterini de aramamıştı.

Hükümet, ancak yedi gün süren dedikodular ve karşı dedikodulardan sonra Dışişleri Bakanı Machokali'nin kayıp olduğunu doğrulayan bir açıklama yayımladı. Bakanın nerede olduğuna ya da bu gizemli kayboluşa dair bilgisi olan varsa en yakın karakola bildirmeliydi. Kimileri, hükümetin ancak pek çok dünya liderinin, bakanın kayıplara karışması karşısında duydukları endişeyi dile getirmelerinin ardından açıklama yaptığını iddia ediyordu.

Hükümet, bir hafta daha geçtikten sonra, sürmekte olan bir soruşturmaya – Vatana İhanet Faaliyetleri Hakkında Gizli Rapor – göre Machokali'nin, Aburirya Cumhuriyeti meşru yönetimini devirmeye yönelik bir kumpasa karışmış olduğunu ifade eden kısa ve öz bir açıklama yayımladı. Açıklama, bakanın, rezaletini gizlemek için başka bir ülkeye kaçmış ya da soruşturmanın kokusunu alınca intihar etmiş olabileceğini ima ediyordu. Bakana siyasi sığınma hakkı vermeyi düşünen bir ülke varsa suçlunun iade işlemlerini başlatabilmesi için Aburirya Hükümetine bu konuda bilgi vermeye davet ediliyordu. Hükümetin, bakanın aydınlatabileceğini umduğu birkaç da sorusu vardı. Açıklama, o zamana dek Machokali'nin destekçilerinden biri olarak bilinen Enformasyon Bakanı Big Ben Mambo tarafından imzalanmıştı. O zamanlar bile, kayıp bakanın Başkanlık Sarayı'nın duvarları arasında bir yerlerde olduğunu, kemiklerinin meşhur ruhlar tapınağının duvarlarını süslediğini, zaman zaman Hükümdar'ın muzafferce gülerek, "Diplomalarına ve Londra ile Washington'un desteğine güvenerek benden daha kurnaz olduğunu sanıyordun demek... Dinsizin hakkından imansız gelir... Git söyle arkadaşlarına, benimle oyun olmaz" derken duyulduğunu fısıldayan birileri vardı.

12

"Doğru! *Haki ya Mungu!* Orada, odanın dışında, duygularımı paylaşabileceğim bir Allah'ın kulu olmadan bir başıma oturmuş, kendi kendime benzer sorular soruyordum ama hiç kolay değildi gerçekten. Bir insan için, zihnindeki sayısız neden ve nasılla uğraşmasına ya da gerçekle kurguyu birbirinden ayırmasına yardım edecek tek bir kişi bile olmadan kendi düşünceleriyle boğuşması-

nın ne anlama geldiğini bir düşünün! Bu şekilde, gece gündüz demeden, kara kara düşünmek nasıldır bilir misiniz!"

A.G.'nin durmadan zihninde evirip çevirdiği şey, Kargalar Büyücüsü'nün Machokali'ye yazmış olduğu iki satırlık mektuptu. Bir cümleye takılıp kalmıştı: Kendine dikkat et! Kargalar Büyücüsü'nün o gün barda sarhoş kafayla dili dolaşarak söylediği sözleri anımsadı: *Notum bir kişiye, yalnızca bir kişiye hitaben yazılmıştı, Machokali, Dışgüçler yani Dışişleri Bakanı. Ve ona yalnızca şunu demek istedim... Kendine dikkat et.*

Daha sonraları, o günlerde yaşananları anlatırken, "Doğru! *Haki ya Mungu*, Kargalar Büyücüsü tüm bunları önceden görmüştü!" diye bağıracaktı A.G.

Ama Kargalar Büyücüsü tam olarak neyi görmüştü? A.G. meseleyi kafasında evirip çevirdikçe Kargalar Büyücüsü'nü bakanın ortadan kayboluşunun müsebbibi olarak görme eğiliminden uzaklaşıyordu. Düşünülemez olan şey, Hükümdar'ın bu işte parmağının olduğu fikri sinsi sinsi zihnini ele geçiriyordu. Bakan ortadan kaybolmadan önce, A.G., Hükümdar'a, Tanrı'ya ve Kargalar Büyücüsü'ne olan inancı arasındaki tutarsızlığı görmüyor, üç varlığın insanlar için faydalı olan idealleri temsil ettiğini düşünüyordu. Şimdi ise ilk kez ciddi kuşkuları vardı. Bu yüzden, zihninden geçenleri açabileceği birine ihtiyaç duysa da bunu arzulamaktan vazgeçti, bu düşünceleri bir başkasıyla nasıl paylaşabilirdi? Kuşkularımla bir başıma mücadele edip, cevapları da kendime saklarım daha iyi diyordu kendi kendine. Hem belki de Machokali'nin baş düşmanı Sikiokuu'nun işiydi bu.

"Tuhaf olan şu ki beynim sayısız soruyla serseme dönmüşken bile, Machokali'nin bana hoşça kal der gibi elini kaldırıp sallamasını çok net biçimde anımsıyordum. Şimdi kimdeydi acaba ortadan kaybolma sırası? Bunu kesin olarak bir tek Kargalar Büyücüsü bilebilirdi ama o da *eğer*'den başka laf etmiyordu."

"A.G.'nin tek umudu, Kargalar Büyücüsü'nün sesine yeniden kavuşmasıydı."

13

Büyücünün sözcük hastalığına yakalandığını bilmeyen Sikiokuu, endişe içinde söyleyeceği şeyi bekliyordu. Can düşmanının sırra

kadem basmış olmasına sevineceği yerde kayıp olduğunu öğrenince sarsılmıştı. Başkanlık Sarayı'nda son kez bir araya geldikleri zamanı hatırladı. Üç polis memuru çıktıktan sonra oradan ilk ayrılan Sikiokuu olmuştu, Hükümdar, Machokali, Tajirika ve Kaniuru geride kalmışlardı. Kendisi çıktıktan sonra ne olmuştu acaba? Bakanın ortadan kaybolmasında Tajirika ve Kaniuru'nun bir şekilde parmağı var mıydı?

Onları soruşturmayı ne kadar istese de bu fikirden vazgeçti. Şayet Machokali cinayete kurban gittiyse bu işi gerçekleştirme görevi Tajirika ile Kaniuru'ya mı verilmişti? Sikiokuu kendisi için kaygılanmaya başlamıştı. Ya Kargalar Büyücüsü Hükümdar'a Sikiokuu'nun kendisine malum olan ihtiraslarından bahsettiyse? Bu konuyu düşündükçe giderek daha çok tehlikede olduğuna inanmaya başlamıştı. Başka bir ülkeye mi kaçsaydı acaba? Ya da Eldares'teki bir Batı elçiliğine gidip siyasi iltica mı talep etseydi? Peki ama karşı karşıya olduğu bu tehditi nasıl açıklayacaktı?

Böylece Kargalar Büyücüsü'nün ne söylediğini öğrenmeye duyduğu istek giderek artıyordu. Bilgi almak için eski astlarıyla Njoya ile Kahiga'yla görüşmeye çalıştı ama onlar da sürekli Başkanlık Sarayı'nda bulunuyorlardı.

Başkanlık Sarayı'ndan bir toplantı çağrısı aldığında endişeler içinde kıvranıyordu, bakanın kaybolduğu bilgisi açıklandığından beri aldığı ilk davetti bu. En kötüsünü beklerken, Vatana İhanet Suçlarına İlişkin Rapor'u kısaltmasınının ve onu Machokali'yi kuyruklar oluşturma –Hükümdar'ın meşru yönetimini devirme planının bir parçası olarak– ile ilişkilendirecek biçimde değiştirmesinin istendiğini öğrenince rahatladı.

Sonrasında bu özet, Machokali'nin darbe planları içinde olduğunu ima eden hükümet açıklamasının dayanağı haline gelince, Sikiokuu kendi kendine, Machokali'nin başını derde sokan vatana ihanet raporu muymuş yani diye sordu. Kendini suçlu hissediyordu çünkü rapordaki delillerin ve ifadelerin, Tajirika'dan işkenceyle alınmış katıksız yalanlar olduğunu biliyordu. Ancak raporun, Tajirika'nın yalnız Merkez Bankası yöneticiliğine değil, aynı zamanda daima Hükümdar'ın burnunun dibinde olmak gibi çok daha imrenilesi bir pozisyona getirilmesine katkı sağlamış olabileceğini fark edince, rahatlama ve suçluluk duygusu yerini büyük bir öfkeye bıraktı. Tajirika Hükümdar'a her istediğini

söyleyebilirdi. Kendisine işkence etmiş olan Sikiokuu aleyhinde sözler fısıldamasına kim mani olabilirdi ki? Vaktiyle himayesi altında bulunan Kaniuru aleyhine dönebildiyse eski tutsağı Tajirika neden dönmesindi? En iyisi, yaklaşmakta olan gazaba kendisini hazırlamasıydı! Şayet Hükümdar Rachael'a, kendi karısına yaptığını –yıllardır merhametsizce, altından bir hapiste tutmak– yapabildiyse, sadık bir hizmetin süresi asla caydırıcı olmazdı.

Bu sebeple o sıralarda duygusal iniş çıkışlar yaşıyordu Sikiokuu ama Kargalar Büyücüsü, Tajirika ve Kaniuru'nun Hükümdar'a olan yakınlıklarından ötürü çoğunlukla duygusal inişlerdi bunlar. Üçü arasında onu en çok dehşete düşüreni büyücü idi, zira bir tek o Sikiokuu'nun gizli arzusunu bilmekteydi.

14

Kaniuru da Kargalar Büyücüsü'nden gelecek haberleri bekliyordu. Büyücünün Başkanlık Sarayı'na getirildiği geceye dönüp baktığında pek çok şeyin belirsiz olduğunu görüyordu. Machokali'nin tam da Kargalar Büyücüsü'nün bulunduğu gece kayıplara karışması ne tesadüftü ama! Bu iki olay arasında, şayet varsa ne gibi bir bağlantı vardı? Sikiokuu'nun ardından, müsaade isteyip çıkmış olduğunu anımsadı ki bunu istemeye istemeye yapmıştı çünkü bu, Machokali ile Tajirika'nın orada kalmayı sürdürerek yüceliğin ihtişamından yararlanması anlamına geliyordu. Acaba kendisi çıktıktan sonra neler olmuştu orada? Machokali'nin ortadan kaybolmasında Tajirika'nın parmağı var mıydı? Yeni yönetici, bakanın işini bitirmekle mi görevlendirilmişti? Bunu düşününce korku ve haset karışımı bir şeyler hissediyordu Kaniuru. Şayet Tajirika'ya bu kadar çok güveniliyorsa bu, Hükümdar'a gerçekten de çok yakın olduğu anlamına gelirdi ki bu da ileride Tajirika'nın daha da fazla nüfuza sahip olacağını gösterirdi. Kaniuru, Tajirika ve ailesine çektirdiği acılar nedeniyle bir misillemeyle karşılaşmaktan korkuyordu. Cennete Yürüyüş'ün başkanı olan kişinin kapının güvenilir bekçisi olabileceğini öngörememiş olduğu için kendisine kızıyordu.

Tajirika'nın kendisini affetmesini sağlayacak bir şeyler bulmaya çalışıyordu ama nafile. Sonraki haftalarda tek tesellisi, kuyruk çılgınlığını araştırma komisyonunun bulgularının, hükümet tara-

fından bakanın kayboluşunu açıklamak amacıyla kullanılıyor olduğunu bilmekti. Ancak Tajirika'ya mal edilen sahte itirafların, adamın Aburirya'daki para dolaşımını kontrol edenlerin en tepesine yükselmesine katkıda bulunmuş olabileceğini düşündükçe Kaniuru'nun yüreği sıkışıyordu. Ancak eski ve yeni tüm kuyrukları ezip, Nyawira'yı öteki rakibi Sikiokuu'dan önce ele geçirerek Tajirika'yı altedebilir ve daha fazla güce kavuşabilirdi. Hükümdar, Kaniuru'yu, ırkçı ve her işe burnunu sokan şu yabancı gazetecilere ders vermiş olduğu için tebrik etmişti zaten ama bunu ikisi baş başayken yapmıştı. Nyawira'yı getirecek olursa hiç kuşku yok ki Hükümdar herkesin içinde daha fazla övgüye boğardı onu.

Ancak bir tek Kargalar Büyücüsü Nyawira'ya götürebilirdi onu, işte bu sebeple büyücünün neler konuştuğunu duymak için can atıyordu. Onun gözünde, bilgi gerçekten de güç anlamına geliyordu. Başkanlık Sarayı'nda olup bitenlere dair en ufak bir fikri bile olmadığı için böylesine huzursuzlanıyordu. Sabık yardımcısı Kahiga ile temas kurmaya çalışmış ama sonuç alamamıştı. Kahiga sürekli Başkanlık Sarayı'ndaydı, davet ya da izin olmaksızın içeri girmenin imkânı yoktu.

Derken bir gün, yıkanırken, küvetten dışarı fırlayıp, çıplak halde, avazı çıktığı kadar *Evreka* diye bağırmaya ve banyonun içinde koşturmaya başladı. Her hafta belli sayıda kuyruğun hakkından gelecek, ardından da kaydettiği haftalık ilerlemeyi bildirmek üzere Başkanlık Sarayı'na ziyaret talebinde bulunacaktı. Hükümdar'la haftalık olarak resmi görüşmelerde bulunacak, hazır oradayken Kahiga'yı görmeye ve ondan böylesine umutsuzca gereksinim duyduğu bilgiyi edinmeye çalışacaktı. Kargalar Büyücüsü'nün Nyawira hakkında ifşa ettiği şeyleri öğreneceğinden emindi. *Evreka* diye bağırdı yeniden.

15

Hükümdar da giderek huzursuzlanıyordu. Başkanlık Sarayı'ndaki tutsakla ilgili sayısız ve çoğu zaman birbiriyle çelişen arzular arasında kalmış hissediyordu kendisini. Onu hem ölü hem diri istiyordu. Yaşamasını istiyordu çünkü böylece toprakta para yetiştirmenin sırrını ona açıklayabilirdi, ölmesini istiyordu çünkü böylece bunu hiçbir zaman ne bir başkasına ne de Hükümdar'a

açıkladığını ifşa edebilirdi. Yaşamasını istiyordu çünkü böylelikle Nyawira ile Halkın Sesi Hareketi'nin liderlerinin ele geçirilmesine yardım edebilirdi, ölmesini istiyordu çünkü o âna kadar bu gizli bilgiyi kendisine saklamıştı. Bedenen genişlemesini iyi edebileceği için yaşamasını istiyordu ama hamile olduğunu ileri sürerek dünya medyası denen karın ağrısını başlarına sarıp kendisini üzdüğü için de ölmesini istiyordu. Ancak onu daha da üzen bir şey varsa o da, iki arzusunu tarttığında büyücüyü sağ görme arzusunun onu ölü olarak görme arzusuna baskın geldiğini keşfetmekti. Tutsak öyle çok bilgiye sahipti ki doğru biçimde yararlanıldığında Hükümdar'a çok büyük fayda sağlardı ancak bu düşünce kendisini kızdırıyordu çünkü böylece Kargalar Büyücüsü'nün, kendisinin, yani Haşmetmeapları'nın yoksun olduğu güçlere sahip olduğunu itiraf etmiş oluyordu ki bu, kendisine methiyeler düzenlerin, her şeyde bir numara olduğu yönündeki iddialarına inanageldiği bir ülkede olacak iş değildi. Kargalar Büyücüsü'nün hançeresine hapsolmuş o bilgi sözlerini nasıl ortaya çıkarmalıydı? Hükümdar bunun üzerinde kafa patlatıp duruyordu, Tajirika'yı sürekli yanı başında tutma nedeni de buydu. Bakanlarıyla tartışmak isteyebileceği bir mesele değildi bu, zira hiçbirinin paranın ağaçta nasıl yetiştiği bilgisine sahip olmasını istemiyordu. Tajirika farklıydı.

Hükümdar daha önce bu kadar düşkün değildi Tajirika'ya. Başlangıçta, Global Bank'tan fonların gelmesini beklerken, geçici bir tedbir olarak Cennete Yürüyüş'ün başkanlığına atamıştı onu. Ancak adamın şeytana pabucunu ters giydirdiğini ve bu alanda tüm bakanlarından daha mahir olduğunu fark ettiği andan itibaren hakkında iyi düşünmeye başlamıştı. Hükümdar'ı etkileyen ve bu adamla kesinlikle iş yapılabileceği kararını verdirten ilk şey, Cennete Yürüyüş başkanı olarak, potansiyel müteahhitlerden dolarla ödeme yapmalarını istediği yolundaki ifşaati olmuştu. Başkalarını, henüz yapılmamış işler için gıcır gıcır dolarlarla ödeme yapmak için yalvartan bir adam, rakiplerine fark atmış demekti. Kaniuru ile Sikiokuu mukayesede zararlı çıktılar. Bu ikisi Aburirya burisi olarak rüşvet istemişlerdi: Servet ve refaha ne farklı bir bakış açısı! Bu durum, kanunu kılıfına uydurarak eğip bükmeyi ya da çiğnemeyi gerektiren her türlü görevin Tajirika'ya verilebileceğini gösteriyordu.

Dahası, Tajirika'nın ketumluğundan da etkilenmişti Hükümdar. Kaniuru ile arasındaki tezat çarpıcıydı. Kaniuru derhal koşup, düzenbazlıkla kazanç elde etme planını Sikiokuu'ya açmıştı ancak Tajirika Machokali'ye tek kelime bile etmemişti. İşkence altında bile bu sırrını ağzından kaçırmamıştı. Hükümdar'ın, yanı başında, katıksız sadakate sahip böyle birine ihtiyacı vardı.

Olaylar kendi koşullarını dayatmış, büyücünün dilinin çözülmesi elzem hale gelmişti. Gelişigüzel ve amaçsız görünen kuyruklar çok daha düzenli bir hale bürünmüşlerdi. Öğrenciler ve çoğunluğu işsiz gençler meclis binalarının, adliyelerin, radyo ve televizyon istasyonlarının ve Hükümdar'ın sözcülüğünü yapan yayın organlarının dışında toplanmaya başlamışlardı. Sık sık polisle çatışmalar yaşanıyordu ve bu çatışmalar yalnızca Eldares'te olmuyordu! Haberler, kuyrukların ülkedeki tüm kent merkezlerinde, daha önce görülmedik bir yoğunlukta yayılmaya başladığını bildiriyordu.

Tesadüf bu ya, kayıp bakana dair dünyanın dört bir yanından gelen sorularda da artış olmuştu, özellikle de Londra ve Washington cephesinden gelen sorularda. Hükümetin Machokali'nin bir darbe planında parmağı olduğu yolunda bir açıklama yayımlamasından sonra bile soru yağmuru dinmek bilmemişti. Bu böyle devam edemezdi, sözümona gebeliği onu maskaraya çevirmişti, isyancılar dört bir yanda ortalığı kasıp kavuruyor, yurtdışından gelen baskılar gittikçe artıyordu. Gözlerden uzak oluşu baskı ve soruları artırmaktan başka bir işe yaramıyordu.

Neden ortalarda görünmediğini merak edenlerin ağızlarını, Washington'daki büyükelçi vekilini, kendi katılımını gerektiren davet ve törenlerde resmi ev sahibesi rolünü oynaması için ülkeye çağırarak kapamaya çalıştı. Görevi kabul ettiğini belirten e-postayı, Dr. Yunique Immaculate McKenzie, RE olarak imzalayarak gönderdi, böylelikle ismini, iktidara giden yoldaki yeni konumuna uygun olması için bir kez daha değiştirmiş oluyordu.

Radyoda ilan edilen ve diğer tüm medya organlarında yayımlanan atama ve kabul, Hükümdar'ın gözlerden uzak olma sebebinin, güçten kuvvetten düşüren bir hamilelik olduğuna ilişkin söylentileri daha da alevlendirdi. Kargalar Büyücüsü, hem ağaçta yetişen para hakkında bilgi -ki bu bilgi Hükümdar'ın Global Bank'a olan bağımlılığını azaltacaktı- verebilecek tek kişi hem de bu

konudaki dedikoduları derhal susturabilecek olan tek kişiydi. Hükümdar, bakanın darbe planının bir parçası olan hamilelik masallarına yol açanın, Machokali'ye yazdığı mektup olduğunu alenen itiraf etmeye zorlayacaktı büyücüyü. Bu çözümlerin önündeki yegâne engel, bir kez daha, büyücünün konuşmasına mani olan şu ufacık *"eğer"* sözcüğüydü. Büyücüyü iyi edecek bir büyücü bulmak lazımdı.

Hükümdar, parmağıyla Tajirika'yı işaret ederek, ağırbaşlı bir tavırla şöyle dedi ona: "Sen becerikli bir adamsın Başkan. Vaktiyle sen de bu sözcük belasına tutulmuştun, deva buldun. Tamamı silahlı bir kampı bir kova bok ve sidikle ele geçirebilen bir adam, ihtiyacım olan büyücüyü de mutlaka bulabilir. Göster kendini Başkan!"

16

Tajirika, terfisinden bu yana haftalar geçmiş olmasına rağmen hâlâ Aburirya Merkez Bankasının yeni idarecisi olduğuna inanamıyordu. Yeni pozisyonunu kabul etme konusunda azıcık ihtiyatlı davranmış olduğu için kimse onu suçlayamazdı, zira Kargalar Büyücüsü'nün, resmen hiç ihtiyaç duymadığı bir iş için Eldares Modern İnşaat ve Emlak'ta hayatına girdiği o uğursuz akşamdan beri, talihi, bir sarkacın ucunda bir o yana bir bu yana defalarca salınıp durmuştu.

Pek çok defa kendisini aynadaki aksini selamlarken bulmuştu: "Merhaba Sayın Başkan, siz gerçekten o musunuz?" *Başkan* sözcüğünün tınısı büyük bir heyecan veriyordu ona, Aburirya topraklarını yönetmiş olan onca sömürge idarecisi de benzer şekilde hissetmiş olmalıydı.* Kendi kendini olumlama biçiminde, tıpkı bir oyun gibi başlamış olan şey, artık bir ihtiyaç halini almıştı, giderek daha çok aynadaki yansımasıyla konuşur olmuştu, bilhassa da başkasıyla hayatta konuşamayacağı meseleler hakkında. Dişlerini fırçalar ya da kravatını bağlarken, "Merhaba Başkanım, bugün neler yapıyoruz?" diye soruyordu aksine. Tam evden çıkarken "Hoşça kal Başkan". Akşamları, "Ben geldim Başkan. Ofiste günün nasıl geçti?" Bu cümlelerden herhangi biri aynada kendisi ile yürüteceği bir diyaloğu tetikleyebiliyordu.

* İngilizcede müdür, yönetici vb anlamlara gelen *governor* sözcüğü aynı zamanda vali demektir. (ç.n.)

Böylece, Hükümdar Tajirika'ya Kargalar Büyücüsü'nün konuşmasını engelleyen Şeytan'ı kovmak için bir büyücü bulma görevi verince, Tajirika kendisini aynanın karşısında aksiyle konuşur halde bulmuştu yeniden.

"Nereden başlasam? Sokağa çıkıp insanları mı durdursam: Affedersiniz ben yeni Merkez Bankası Başkanı'yım, lütfen bana nereden bir büyücü bulabileceğimi söyler misiniz? Merkez Bankası Başkanı sokaklara dökülüp büyücü hekim arayacak! Azıcık utanç verici değil mi sence de?"

Pek çok Aburiryalı, insanların, yaşlılar hariç, doğal sebeplerle öldüklerine inanmıyordu. Vakitsiz tüm ölümlerin büyüden kaynaklandığını düşünüyorlardı. Tajirika alenen büyücü hekim aramaya çıksa onu da ölüm ajanı sanıp başkalarının, mesela Machokali'nin, başına gelenlerden sorumlu tutmazlar mıydı? Birden, Aburiryada yaşanan tüm ölümler nedeniyle kendisini suçladıkları canlandı gözünün önünde, aptallığı karşısında tüyleri diken diken oldu. "Başkan, ne yapacağım ben? Kendimizi tehlikeye atmadan Kargalar Büyücüsü'ne nasıl deva bulacağız?" diye bağırdığını fark etmeksizin çaresizce aynaya bakıyordu.

Tam o sırada banyoya gelmiş olan Vinjinia, "Ne tehlikesi?" diye sordu. "Neden aynayla konuşuyorsun? Ne çabuk unuttun geçmişi!"

17

Tajirika'nın kadınlar, Vinjinia'nın da Kaniuru ve adamları tarafından esir alınmasından bu yana çiftin ilişkisinde düzelme vardı. Sosyal hayatları da değişmişti, yedi yıldızlı otellerdeki kokteyl ya da akşam partilerine davet almadıkları tek bir hafta yoktu. Gösterişli toplantılar ve iktidara yakın olma çekici geliyordu Vinjinia'ya, siyasi sohbetleri ve dedikoduları geçmişte olduğu kadar itici bulmuyordu. Daha önceki yaşam tarzından gelen ve aynı heyecanla sarıldığı tek şey kiliseye gitmekti. Aynı kiliseye, Tüm Azizler'e gidiyordu ama kocasının terfisinden beri kilisede karşılanma biçiminde önemli değişiklikler olmuştu. O ve çocukları için en önde, mihrabın hemen yakınında özel bir sıra tahsis edilmişti; ayaküstü konuşmak, tokalaşmak ya da yalnızca soru sormak ve hatta manevi konularda tavsiye almak isteyen kadın ve erkeklerin sayısı önemli ölçüde artmıştı.

Tam işlerinin yolunda gittiğini, arkasına yaslanıp hayatın tadını çıkarabileceğini düşündüğü sırada kocasının yeniden aynalarla konuşmaya başladığını görünce paniğe kapıldı. Tajirika'nın sözcük illetine yakalandığı geçen seferi ve her şeyin nasıl başlamış olduğunu anımsadı. Yeni bir nöbet mi geçiriyordu acaba? Bir önceki, Cennete Yürüyüş'e başkan atandıktan sonra yaşanmıştı. Merkez Bankası Başkanlığı'na yükselişinin ardından yine mi konuşamaz hale gelecekti? Bu defa tek fark, yüzünü tırmalamıyor oluşuydu. Machokali'nin şerefini lekeleyen hükümet açıklamasında Tajirika'nın adından ve Mars Café'de Machokali ile buluşmasından söz ediliyordu. Kocasının kafasına taktığı şey bu muydu yoksa? Emin değildi, dualarında kocasını delirten cinleri çıkarması için Tanrı'ya yakarıyordu. Evin içinde gizli gizli izlemeye başladı onu. Artık daha fazla sürpriz istemiyorum diyordu kendi kendine.

Bir sabah açık açık Kargalar Büyücüsü'nün adından söz ettiğini duydu, bağırmasına yol açan şey her ne ise öyle bir kaptırmıştı ki kendisini, karısının orada olduğunu fark etmemişti bile. Onunla yüzleşmeye karar verdi Vinjinia: Ne tehlikesi? Kargalar Büyücüsü ile ne ilgisi var?

Bir pazar sabahıydı. İlkten Vinjinia'nın sesinin tınısı karşısında afalladı Tajirika. Gülümsemeyi başarsa da endişesini gizlemeyi başaramadı. Karısını görmek onu rahatlatmış gibiydi. Gün içinde farklı farklı işlerle meşgul olsalar ve birbirlerini istedikleri kadar çok göremeseler de Tajirika karısına övünerek kendisinden, özellikle de Hükümdar'ın kendisine duyduğu güvenden ya da Kaniuru ve Sikiokuu gibi düşmanlarının, gönlünü almak için nasıl umutsuzca kıvrandıklarından bahsetmekten daima mutlu olurdu. Hükümdar'ın en gözde adamı benim artık derdi, Vinjinia'nın kendisini, tanıdığı bazı kişiler gibi güç sarhoşu olmaması konusunda uyarmasına bayılırdı. Gülmelerine yol açardı bu çünkü "tanıdığım bazı kişiler gibi" derken Kaniuru'yu kastettiğini bilirlerdi. Ancak öyleyken bile, Başkanlık Sarayı'nda olan her şeyi anlatmazdı karısına. Para ağaçları, Machokali'nin kaybolduğu gece ya da hatta Kargalar Büyücüsü'nün ele geçirilişi gibi konulardı bunlar. Hükümdar'a tavsiyelerde bulunma işi kolay değil Vinjinia, devlet sırlarının ağırlığı altında eziliyorum diyerek iç geçirirdi. Ancak Vinjinia'nın, üzülme, her şeyin bir bedeli var dediğini işitince keyfi derhal yerine gelirdi. İşin bir parçası da buydu.

Vinjinia'nın soruları, beyazlık özlemi hastalığına yakalandığında, kendisini Kargalar Büyücüsü ile tanıştıranın karısı olduğunu anımsatmıştı birden. Başka bir büyücü daha bulabileceğinden emindi. Kadınların altıncı hisleri güçlü olurdu.

Herhangi bir girişe gerek duymaksızın, "Birkaç büyücüye ihtiyacım var" dedi Tajirika.

"Ne!" diye bir çığlık kopardı Vinjinia, boş bulunmuştu. Şaka mı yapıyordu yoksa aklından zoru mu vardı?

"Bana en mahir büyücü ve büyücü hekimleri bulmanı istiyorum" diye tekrarladı Tajirika.

"Büyücüleri mi?"

"Bir tane de yeterli olacaktır" dedi Tajirika. "Ama çok olması bir olmasından daha iyidir böylece aralarından en iyisini seçebilirim."

"Neden bahsediyorsun sen? Böyle aniden nereden çıktı bu büyücü mevzusu?" diye sordu Vinjinia kocasının ciddi olduğunu görünce. "Kime büyü yaptıracaksın?"

Karısını oturtup ona Kargalar Büyücüsü'nün yakalanmasını ve başına gelen felaketi anlattı. Yine de Hükümdar yalnızca onun, Kargalar Büyücüsü'nün yanıtlayabileceği birkaç soru sormak istiyordu kendisine. Şifacıya şifa verecek bir şifacı bulma görevinin kendisine kaldığını anlattı.

"Tanrı aşkına, ben büyücüler ve nereden bulunacakları hakkında ne bilirim?" diye sordu Vinjinia, omuz silkerek.

"Sen becerikli bir kadınsındır Vinjinia" diye yalvardı Tajirika. "Kalıbımı basarım daha önce nasıl bulduysan yine bir büyücü bulabilirsin bana."

Vinjinia kendisini Kargalar Büyücüsü'ne götürenin Nyawira olduğunu hatırlatmak üzereydi ama bundan vazgeçti.

Vinjinia hem bir yöneticinin karısıydı hem de kendi gayretleriyle başarılı bir işkadını olmuştu, Nyawira'nın, Kargalar Büyücüsü'nün ya da yerle bir olmuş mabedin bir parçası olmak istemiyordu.

Kundaklama haberi kendisine ilk ulaştığında umutsuzluğa kapılmıştı Vinjinia, Nyawira'nın mabette can verip vermediğini bilmiyor olmak acısını artırmıştı. Kendisini sorumlu hissediyordu, suçluluk duygusu altında ezilmiş, kimselere açılamaz haldeydi çünkü Kargalar Büyücüsü'nün yüzlerinden birinin kimliğini bil-

diğini açık etmekten korkuyordu. Nyawira'nın yanık cesedinden geriye kalanların görüntüsünü zihninden bir türlü atamıyordu ancak zamanla bu görüntüleri bastırmayı başardı.

Nyawira kaç kez yardımına koşmuştu. Mabedin yanıp kül olduğu haberini ilk aldığında nasıl hissettiyse, yine öyle hissetmekte olduğunu fark edince şaşırdı Vinjinia. Tajirika'ya kendisini Kargalar Büyücüsü'ne götüren ve onlara yol gösterebilecek yegâne kişi olan Nyawira'nın yanıp kül olduğunu nasıl söyleyebilirdi? Kendisinin büyücüler, cadılar, kâhinler ve şifacılara dair hiçbir şey bilmediğini nasıl söyleyebilirdi ona? Kalbini kırmak istemiyordu, bu nedenle diplomatik davranmaya çalıştı.

"Şey, gözümü dört açarım" dedi anlayışlı bir tonda.

"Eminim, şu kilise arkadaşlarının arasında bile geceleri büyücülere giden çoktur, lütfen gayret et" diye yalvardı Tajirika. "Sana yol göstermesi için Tanrı'ya dua et."

Tajirika'nın büyücü bulmak için Tanrı'nın rehberliğine başvurma konusunda ciddi olduğunu fark edince gülmemek için zor tuttu kendisini. Tüm Azizler Katedrali'ne giderken arabada gülmeden edemedi resmen, âlemdi şu Tajirika! Neticede, orta sınıfa mesup bir Hıristiyan kadınıydı kendisi. Düzenli olarak kiliseye giden saygın bir kişi, Merkez Bankası ile Cennete Yürüyüş'ün Başkanı'nın eşi ve artık aralarında meşhur Eldares Modern İnşaat ve Emlak'ın da bulunduğu Tajirika Şirketleri'nin genel müdürü olarak bir pazar günü kiliseye gidip de mümin dostlarına nasıl şöyle diyebilirdi: Bir kâhin arıyorum da nereden bulabilirim acaba? Ya da din kardeşim, şahsi büyücü hekiminden bahsetsene bana biraz. Hayır. Tajirika ile Hükümdar, büyücü bulma işiyle bir zahmet kendileri ilgileneceklerdi!

Kilise kapısına az mesafe kala, Maritha ve Mariko ile çarpıştı, onu beklemekte olduklarını söylediler ama Vinjinia, onların da tıpkı diğerleri gibi tokalaşıp kendisiyle tanışmak istediklerini sandı. Peki ama Maritha ve Mariko ondan ne isteyeceklerdi ki? Sanki yalnızca onlara ait bir âlemde yaşar gibi hallerinden tam anlamıyla memnun görünürleri daima.

"İçeri girmeden evvel seni yakalamak istedik" dedi Maritha çabucak.

"Evet çünkü ayinden sonra yanına gelmek çok zor oluyor. Çevrende hep bir kalabalık toplanıyor" diye ekledi Mariko.

"Siz mühim kişiler hep çok meşgulsünüz" dedi Maritha, "Ayrıca..."

"Kilise çıkışında hemen gitme ihtimalin de var" dedi Mariko.

"Ayin sonrasına kadar bekleyebilecek bir şey mi?" diye sordu Vinjinia sabırsızlıkla, vakit nakitti ve ayin başlarken hazır bulunmak istiyordu. Bir ayin ya da herhangi bir gösteri başladıktan sonra gelecek olursa kendisini rahatsız hissedip hemen adapte olamayanlardandı.

"Yalnızca bir mesaj" dedi Maritha.

"Ama ayin sonrasına kadar bekleyebilir" diye ekledi Mariko.

"Kimden geliyor mesaj?" diye sordu Vinjinia, meraklanmıştı.

"Bir güvercinden" dediler bir ağızdan.

"Bir güvercinden mi?" diye sordu Vinjinia, kaşlarını çatarak.

Doğrudan yanıt vermek yerine, bir partide eğlenen iki çocuk gibi şarkı söyleyip dans etmeye başladılar.

Güvercin bana bir görev verdi
Daha büyük bir gagaya ihtiyacı varmış
Tohumları yutabilmek için
Onları yutmaya çalışırken
Boğazına takılıp duruyorlarmış artık

Maritha ve Mariko, kilise cemaati arasında mevzuları komik biçimde ele alışlarıyla ünlüydüler. Ama bu kez çok ileri gitmişlerdi. Kilisenin girişine yalnızca birkaç adım kala hoplayıp zıplamak da neyin nesiydi? Vinjinia katıksız bir utançla çabucak etrafına bakındı, şayet birileri izliyorsa onaylamayacaklarından korkuyordu.

"Ayinden sonra buluşalım" dedi Vinjinia çabucak. "Şurada, arabamı park ettiğim yerde buluşalım" diye ekledi, yol kenarında duran Mercedes-Benz'ini işaret ederek. Kiliseye doğru aceleyle ilerlerken "Benden önce gidecek olursanız lütfen beni bekleyin" diye ekledi.

18

Güvercin'in kim olduğunu ayin sırasında anımsayan Vinjinia öyle şiddetli bir titremeye tutulmuştu ki Piskopos Kanogori'nin

mihrapta söylediklerini güçlükle takip edebiliyordu. Sessizce dua ederken "Şükürler olsun Tanrım, Şükürler olsun İsa'ya" diyordu. Nyawira hayattaydı! Suçluluk duygusu azalmıştı, demek ki Nyawira'ya dair tüm düşüncelerini başarıyla bastırdığını düşünürken aldanmıştı. Peki ama neredeydi? Birbirlerini ne ara bu kadar iyi tanır hale gelmişlerdi de Nyawira Vinjinia'ya böylesi bir mesajı onlarla gönderecek kadar Maritha ile Mariko'ya güvenir olmuştu?

Vinjinia, çiftin Şeytan'ı yendiklerini açıkladıklarında çıkan dedikoduları anımsadı. Kimi dedikoducular, Maritha ve Mariko'nun Kargalar Büyücüsü'nün mabedini ziyaret ederek oradan aşklarını gençlerinkine taş çıkartacak biçimde alevlendiren sihirli bir iksir almış olabileceklerini ileri sürmüşlerdi. Ancak çok geçmeden, Vinjinia'nın başlangıçtaki rahatlama ve merak hissinin yerini endişe aldı. Güvercin mesajında ne demek istiyordu? Nyawira kendisinden ne istiyordu?

Teslim mi olmak istiyordu? Kısa süre önce göreve getirilen milli ev sahibesi, neydi adı, Yunique Immaculate McKenzie, bir zamanlar fesatça politikaların savunucusu değil miydi? Teslim olunca Hükümdar onu affetmiş, bir iş bile vermişti ona. Belki de Nyawira, McKenzie'nin atamasını okumuş, gerçeği görmüş, şimdi de Hükümdar'ın ayaklarının dibinde diz çökmeye can atıyordu. Belki benim kendisini Hükümdar'a götürmemi istiyor.

Peki ama Nyawira ile ilişkilendirilmesi ne gibi sonuçlar doğururdu? Merkez Bankası Başkanı'nın karısının bir devlet düşmanı ile temas halinde olmayı özendirmesi olacak iş miydi? Ayin sonrasında, her zamanki duacı ve ricacılardan oluşan kalabalığı atlatıp doğruca aracına giderek oradan uzaklaşabilirdi. Bu şekilde, ilişkilerini tazelemek istemediği yönünde açık bir mesaj göndermiş olurdu Nyawira'ya. Ancak bir eylem planı belirlemeden önce, mesajın içeriğini duymasının iyi olacağına karar verdi. Neticede Güvercin'in kimliği ve niyeti konusunda yanılıyor da olabilirdi.

Ayin biter bitmez hızla dışarı çıkıp arabasına gitti. Maritha ve Mariko zaten oradalardı. Arabaya binmelerini istedi Vinjinia, bulundukları yerden biraz uzaklaşıp durdular. İhtiyatlı olmak azami derecede önem taşıyordu. Maritha doğruca konuya girdi. Vinjinia'ya bu hikâyeyi anlatmak üzere gönderilmişti:

Bir zamanlar Güvercin'e yuva ve yemesi için keneotu tohumu veren biri varmış ama şimdi Güvercin o kişinin sıradan bir yurt-

taşın göremeyeceği bir yerde olduğunu duymuş. Güvercin açmış ve Vinjinia'dan o kişi hakkında öğrenebileceği her şeyi öğrenmesini istiyormuş, nerede ve nasıl olduğu gibi şeyleri yani. Vinjinia o kişiye Güvercin'in yuvasının yandığını ama Güvercin'in iyi olduğunu ve diğer tüm yurttaş kuşlarla aynı havayı soluduğunu söylemeye çalışmalıymış. Maritha hikâyesini, şayet Vinjinia'nın Güvercin'e vermek istediği keneotu tohumu varsa, onları herhangi bir pazar günü Tüm Azizler Katedrali'ne getirebileceğini söyleyerek bitirdi. Onların Güvercin'e ulaştırılacağından emin olabilirdi.

Hikâyeyi bitirir bitirmez, bir cevap beklemeksizin Mariko'nun kolundan çekti ve birlikte arabadan çıktılar. Sesli biçimde sarkı söyleyip dans ederek uzaklaştılar oradan:

Güvercin bana bir görev verdi
Daha büyük bir gagaya ihtiyacı varmış

Vinjinia oradan uzaklaşırken Güvercin'in mesajını düşünüyordu. Nyawira Kargalar Büyücüsü'nden haber almak istiyordu.

Vinjinia, yaklaşık bir haftadır Nyawira ve mesajından başka bir şey düşünemez haldeydi. Nyawira davetsiz bir misafir gibi yaşamına sızmak için amma da uygunsuz bir vakti seçmişti! Tam da Tajirika ile yaşantısı yolunda gitmeye başlamışken! Nyawira kocasından azar azar bilgi edinmesini istiyordu, böyle gizli kapaklı, sinsice işlere nasıl girişebilirdi ki? Tajirika hükümetin saygın bir figürüydü artık. Nyawira ise lanetlenmiş bir devlet düşmanı. Nasıl kocasının hasmıyla ortak bir iş çevirebilirdi?

İki farklı yöne çekildiğini hissediyordu. Nyawira ile son kez bir araya gelişlerini anımsadı, kalbi minnetle öylesine doluydu ki günün birinde ihtiyacı olursa kendisini arayabileceğini söylemişti Nyawira'ya. Verilen söz bir tür akitti ve onu bozmamalıydı. Ama sonra, kendisi ve çevresindekiler için yıkıcı olacak bir sözü tutmaya mecbur olmadığını savunuyordu.

Nyawira'nın nerede olduğunu öğrenip kocasının yararına olacak şekilde onu ihbar etmeyi düşünecek kadar ileri gitti. Ancak fırsat ayağına gelmişti. Kocası Kargalar Büyücüsü'nü iyi edecek bir büyücü bulmasını istemişti. Bu işi öteki Kargalar Büyücüsü'nden daha iyi kim yapabilirdi? O Nyawira'ya yardım edecek, Nyawira

da ona yardım edecekti. Sonra ona ihanet eder ya da bunu Tajirika'ya yaptırır, böylece Tajirika yönetimde yükselir, hatta Hükümdar'dan sonra onun yerine geçerdi. Kocası da kendisine ebedi bir minnetle bağlanırdı.

Tajirika ertesi sabah Hükümdar'la görüşmek üzere Başkanlık Sarayı'na, Vinjinia ise bir sonraki pazar günü Maritha ve Mariko'yu görmek üzere Tüm Azizler'e koşmuştu.

19

Haber, Başkanlık Sarayı'ndan Enformasyon Bakanı Big Ben Mambo aracılığıyla gelmiş ve tüm medya organları tarafından yayımlanmıştı. Hükümdar, modernitenin insan üzerinde yarattığı baskıları giderecek bir felsefe geliştirmişti. Hükümet matbaası bir kitapçık bile basmıştı: *Magnus Africanus: Hükümdar'ın Kaleminden Gelecek Mutluluklar İçin Prolog*. Kitapçık, bazı başka hususların yanı sıra, inzivaya çekilip tefekküre daldığı sırada, Hükümdar'a, Aburirya'nın geleceğine yönelik asıl tehditin, insanların stres dolu modern yaşamın peşinden giderek geleneklerini bir yana bırakmaları olduğunun vahyedildiğini söylüyordu.

Böylece, *Magnus Africanus*'un öğretilerine göre, çocuklar ve üniversitedekiler de dahil gençler, büyüklerin nasihatlerine başvurup, onlara uygun hareket etmeliydiler, şayet bu öğütlere kulak asmazlarsa çıplak kaba etlerine sopayla vurulmalıydı. Kadınlar sünnet edilmeli, daima erkeklerinin birkaç adım gerisinden yürüyerek tevazu içinde olmalıydılar. Çokeşli aileler kuyruk oluşturmamalıydılar. Kadınlar, kendilerine dayak atılırken çığlık atmak yerine, onları dövenlere methiyeler düzmeli, hatta erkekliğin şanından olan koca dayağını kutlamak üzere festivaller düzenlemeliydiler. En mühimi de tüm Aburiryalılar, Hükümdar'ın bir numaralı koca olduğunu, bundan mütevellit, erkeklerin evlerinde ferdi olarak yapmak durumunda oldukları şeyleri Hükümdar'ın ülke genelinde yaparak bir emsal teşkil etmekle yükümlü olduğunu akıllarından hiçbir zaman çıkarmamalıydılar. Hükümet bu kitapçığı kiliseler, camiler, tapınaklar ve okullara ücretsiz olarak dağıtacaktı. Radyo ve televizyon istasyonları, her gün, kitapçıktan bir pasajı günün fikri olarak yayımlayacaklardı. Öğretmenler, öğrencilerine geçmişin ve kayıtsız şartsız itaatin erdemlerinden

bahsetmeye çokça teşvik edileceklerdi. *Geçmiş* sözcüğünü kullanmak yerine, çağlar boyu süregelen Afrika modernitesinden söz edeceklerdi, özgün, değişmez bir mazinin kökenlerine doğru yapılan yürüyüşün en önemli figürlerinden, Afrika modernitesinin büyük bilgeleri olarak bahsedilecekti.

Hükümdar, *Magnus Africanus*'us yayımlandığı gün özel bir kararname çıkararak geleneksel Afrika şifacılarının artık büyücü, kâhin ya da büyücü hekim gibi adlarla anılmayacağını duyurdu. Bundan böyle onlara Afrika psikiyatrisi uzmanları, kısaca *afrikiyatrist* denecekti, artık kendilerine *doktor* demelerine müsaade yoktu. Hükümdar kendi adına Otantik Afrikiyatristler Akademisi kurma planları yapıyordu.

Çarpıcı açıklamalarla geçen bir haftada en çarpıcı açıklama henüz yapılmamıştı, yapılır yapılmaz da ülkenin dört bir yanında, her köyün her hanesinde derhal dedikodu, rivayet ve spekülasyon konusu haline geldi. Hükümdar, yeni akademinin kurucu doktorlarından olmak isteyenlerin ulusal bir sınavdan geçmek üzere Başkanlık Sarayı'nda hazır bulunmalarını istiyordu. Akademi'nin kurucu hekimleri arasındaki en iyiler Hükümdar'ın danışma kurulunu oluşturacak, Hükümdar'ın fikirleri doğrultusunda, insanların doğru yolda olmalarının en iyi ne şekilde sağlanacağı konusunda tavsiyelerde bulunacaklardı. Sınavlar, "önce gelen önce girer" esasına göre yapılacaktı.

20

Böyle bir şey daha önce ne görülmüş ne de duyulmuştu Aburirya'da: Büyücülükte uzman kişiler, yanlarında malzemeleriyle, sektörlerinde yapılan ilk ulusal sınava girmek üzere Başkanlık Sarayı'nın yolunu tutuyorlardı. Sınava girmeye talip olanların sayısı görenlere parmak ısırtacak kadar çoktu. Bunlardan bazısı düzenli olarak cami ve kiliseye giden kimselerdi; o güne dek kimse bu mutaassıp kişilerin bir yandan da büyücülük yapmakta olduklarından kuşkulanmamıştı. Aralarında büyücülük hakkında en ufak bir fikri bile olmayan birkaç kişi de yok değildi ama yine de sınavı geçmek ve yükselmede bir basamak olarak gördükleri Hükümdar'ın danışma kuruluna girebilmek için ortaya çıkmışlardı. Kimisi gece yolculuk etmişti, sınav gününün sabahı, erken

saatlerde, Başkanlık Sarayı'nın giriş kapısında uzak mesafeden bile görülebilecek bir kuyruk çoktan oluşmuştu.

Şeytan'ı ele geçirme fırsatları konusunda daima uyanık olan İsa'nın Askerleri nöbet tutuyordu ama bu mühim olay karşısında kafaları bayağı karışmıştı. Kafaları karışan bir tek onlar değildi tabii; çünkü büyücülük alanında yapılacak olan bu ulusal sınavın amacını bilen yalnızca iki kişi vardı: Hükümdar ile Tajirika.

21

Bir protokol görevlisi, kuyruğun önünde bulunan büyücüyü alıp bekleme odasına götürüyordu, oradan da Njoya, Kahiga ya da A.G., artık hangisi o sırada nöbetçiyse sınav alanına kadar büyücüye nezaret ediyordu.

Sınav basitti. Yarışmacılar, sözcük hastalığına yakalanmış bir adamı iyi etmeye çalışacaklardı. Hasta adamın adı ya da hakkındaki diğer ayrıntılar hiçbirine söylenmiyordu, hiçbiri hastanın Kargalar Büyücüsü olduğunu bilmiyordu.

22

Kamiti, Njoya ile Kahiga'nın, çok yakında afrikiyatristlerden oluşan bir heyetin Başkanlık Sarayı'na geleceklerine dair fısıldaştıklarını duymuştu. Bunların akıl hastalıkları konusunda Afrika'nın önde gelen uzmanlarından olduklarını öğrenmişti. Ancak onların kendisini görmek için geliyor olduklarından haberi yoktu.

Büyücülerin çoğu benzer biçimde işe koyuldular: Bazı akrobatik hareketler yapıyorlar, hatta kimisi, hastayı ele geçiren kötü ruhların huzurunu bozmak için boynuz üfleyip düdük çalıyor, ardından da Kamiti'nin hep aynı şekilde, *eğer* sözcüğünü çıkararak yanıtladığı bir soru sormaya girişiyordu. Hepsi de yenik biçimde, kendi kendilerine söylenerek ayrılıyorlardı oradan: Kötü ruhlar tarafından böylesine ele geçirilmiş bir vakayla daha önce hiç karşılaşmamışlardı. Kimisi, daha güçlü ilaçlar bulmak için gittiğini, mutlaka geri geleceğini söylerek hezimetini saklamaya çalışıyordu ama seslerinde çok az coşku ve inanç oluyordu.

Kamiti kendi performansı karşısında keyiflenmeye başlamıştı. Doktorların en zekisinin bile, hastanın semptomlar konusunda

sessiz kaldığı bir hastalığı teşhis etmesi zordu. Hepsini bir bir yolcu ettikten sonra, kendisini tam anlamıyla dehşete düşüren bir afrikiyatrist çıktı karşısına.

Bu usta cerrah, detaylı biçimde tecrübelerinden bahsetmeye koyuldu, sanki odada bulunan ve imtihanı gerçekleştiren iki kişiye güven mektubunu sunar gibiydi.

"Şöyle anlatayım, karın ya da eklem yerlerinde, mesela dizlerinde, derine gömülmüş demir parçalarını ameliyatla çıkardığım insan sayısı öyle bir ya da iki değil sadece" dedi, Njoya ve Kahiga'ya sırrını açarak. "Çok sayıda kişiyi ameliyat ettim, her on vakadan yedisi sağ salim kurtuldu. Fena sayılmaz, ha? Hem işimi de seri bir şekilde hallederim" diye ekledi, çantasındaki cerrahi aletlere uzanıp onları dikkatle yere yayarak.

Kamiti, çekiçleri, cımbızları, minyatür testereleri, jiletleri, iğneleri, bıçakları, makasları, farklı boy ve biçimlerdeki çivileri saydı. Hangisi daha dehşet verici bilemiyordu: Cerrahi aletlerin sıraya dizilmiş hali mi yoksa cerrahın geçmiş başarılarından söz ederkenki soğukkanlı ses tonu mu?

Kamiti dizginleri ele almaya karar vermişti. Ayağa kalktı, *EĞER! EĞER!* diye havlayarak aletleri sayan can düşmanının bulunduğu yöne doğru tükürükler saçarak ilerledi. Usta cerrah Kamiti'nin kendisine ve aletlerine kötülük bulaştırmaya niyetlendiğini sandı ve malzemelerini toplayıp çantasına geri koymaya girişti. Artık çok geçti. Aletlerine çoktan tükürük bulaşmıştı. Bir damla da yüzüne gelmişti, daha fazla dayanamadı. İstemdışı bir çığlık kopardı, son kalan eşyasını da çantaya fırlatıp aceleyle odadan dışarı attı kendisini, Başkanlık Sarayı'nın kapısına doğru, şıngır şıngır eden bacaklarının el verdiği ölçüde hızlı koşuyordu, bir yandan da eşyalarının tükürükle büyülenmiş olduğunu duymayan kalmasın diye sesli biçimde inliyordu. "Ben de" diye ekledi iniltiler arasında, "az önce lanetlendim". Kudurmuş bir halde, ölümün kapısını çaldığını hissediyordu. "Öleceğim" sözü, bir müddet sonra "Ölüyorum" halini aldı, usta cerrah dışarıdaki kuyruğa ulaştığında, feryadı "Öldüm"e dönüşmüştü. Ötekiler meselenin ne olduğunu sorunca efsunlandığını ve kesinkes öleceğini söyleyiverdi.

Kalan adaylar, söylediği şeyin ne anlama geldiğini kavradıklarında derhal topukları yağladılar, farklı yönlere dağılmadan evvel bağıra çağıra sorular sorup peşinden gittiler bir süre.

Büyücülerin kaçtığı haberi derhal Hükümdar'ın kulağına ulaşmış ve onu çok öfkelendirmişti. Güvenlikçilerine, adayları yakalayıp, dayaktan geçirmek ve sınavlarını tamamlatmak üzere geri getirmelerini emretti. Bu ödlekler ne cüretle afrikiyatrinin şanına leke sürebilirlerdi?

Ancak sanki tamamı buhar olup uçmuştu, sol bacağı sağ bacağından kısa olduğu için koşamayan biri hariç. Diğerlerinin arkasından bağırarak ancak aksaya aksaya ilerleyebilmişti: Ah, büyücü kardeşlerim, beni arkada bırakmayın! Lütfen beni arkada bırakmayın. Büyücülükte dengiz hepimiz!

Ah, seni arkada bırakmıyoruz dedi güvenlikçiler sakat büyücünün üzerine çullanırken, şayet üzerine intikam darbeleri yağdırmadılarsa sırf büyü korkusu onları engellediği içindi bu.

23

Hükümdar, topalın sınava girmesini ve tüm büyücü kardeşlerinin nereye gittiğini açıklayana dek *sjambok*'la kırbaçlanmasını emretti. Büyücünün kadın olduğu söylenince, bunun bir önemi yok dedi ama sınavı geçecek olursa *sjambok*'tan kurtulacaktı.

Aksak Cadı'nın –ona bu adı takmışlardı– iğrenç bir suratı vardı. Gözlerinden biri akıyor, konuşmadığı zamanlarda da dudakları kımıldıyordu, onunla konuşan kişiler başlarını başka yöne çevirmek zorunda kalıyorlardı. Öte yandan komik de bir görüntüsü vardı. Öyle gaipten haber veren biri gibi durmuyordu, bir bastonu ve kaba saba bir şalı vardı sadece. Saçları öylesine arap saçına dönmüştü ki kendisini esir alanlar bu konuda koyu bir sohbete daldılar – cadı, rasta fikrini fazla ciddiye almıştı.

Kamiti usta cerrahın elinden kıl payı kurtulmuş olmanın şokunu yaşıyordu hâlâ, arkadan kim gelirse gelsin gözünün yaşına bakmaya niyeti yoktu. Bu nedenle, Aksak Cadı getirildiğinde aniden fırlamış, ölümcül salyasını akıtmaya hazır halde iyice köşesine çekilmişti. Bu seferkine sırtımı dönmeyeceğim diye kendi kendine yemin etti. Taşıdığı bastondan bir hayli kuşkulanmıştı. O ve Aksak Cadı sanki ilk kimin gözünü kırpacağını görmek ister gibi birkaç saniye boyunca, meydan okurcasına birbirlerine diktiler gözlerini.

Tetikte olmasına rağmen cadının bir sonraki hamlesini beklemiyordu doğrusu, aslına bakılırsa görmedi de. Aniden kadının

bastonunun âdem elmasına değmekte olduğunu fark etti. Kamiti birkaç *eğer* çıkarmayı denedi ama korkudan beceremedi. Ne zaman boynunu uzaklaştırmayı denese, kadın, benimle oyun oynamaya kalkma demek ister gibi âdem elmasına daha bir sıkıca bastırıyordu, en sonunda vazgeçti Kamiti. Adımlarıma dikkat etmeliyim diye düşündü, yoksa işim bitti demektir.

"Bastonum asla yalan söylemez. Şeytan orada gizleniyor, tam bastonumun değdiği yerde. Ahmak ve bilge – Kim göremez ki bunu? Konuşma bilgiyi gösterir. Ya konuşamama? Ahmaklığı mı gösterir? Peki ama Şeytan nasıl girdi oraya? Burası leş gibi alkol kokuyor."

Njoya ve Kahiga heyecanla birbirlerine baktılar. "Söyleyin bana" diye sesli biçimde sordu cadı, "nereden buldunuz bu adamı?" Bir kez daha baktılar birbirlerine, onu bir barda bulduklarını itiraf etseler mi etmeseler mi emin olamıyorlardı. Gerekli haller dışında, büyücülerin sorduğu herhangi bir soruya cevap verme izinlerinin olup olmadığından bile emin değillerdi. Sessizce aralarında görüşüp, Njoya'nın bu konuda ne yapmaları gerektiğini öğrenmesine karar verdiler. İki adam kuralı gereği, Njoya çıkar çıkmaz A.G. odaya girmişti. Ancak bu, Njoya açısından bazı karışıklara yol açtı çünkü döndüğünde aynı kuralın içeri girmesini yasakladığını fark etti. Böylece dışarıda kalıp A.G.'nin yerine geçti.

Aksak Cadı, haşin bir ses tonuyla, "Ben sana ne sordum?" dedi Kahiga'ya. Kahiga umutsuzluk içinde kapıyı açıp, tek kelime etmeden Njoya'yı içeri sürükledi ve kendi de dışarıya, onun yerine geçti. Cadının sorularına yanıt verme iznini almış olan Njoya, diğerleriyle birlikte adamı bir bira salonunda, sarhoş halde bulduklarını itiraf etti ama o zamandan bu yana, değil ağzına tek damla koymak, alkol bile görmemişti. Odaya yeni girmiş olan A.G. neler olup bittiğini anlamamıştı. Njoya'nın adamın ele geçirilişini kendine mal etmeye çalıştığını sanıp sinirlendi. Bu yanlışlığı ortadan kaldırmak zorundaydı. Ortağına danışmadan söze karıştı.

"Doğru! *Haki ya Mungu!* Onu bira salonunda fark eden bendim, bu yüzden onunla ve alkolle ilgili soracağınız bir soru varsa bana sorun, söylediklerimin doğruluğunu teyid etmek isterseniz de Doğru! *Haki ya Mungu*! ona... yani... şayet Kargalar..."

Tam adamın kimliğini açık etmek üzereydi ki yanlış bir adım attığını fark etti ve abartılı bir öksürükle durumu örtbas etmeye çalıştı, ta ki cadı öfkeyle araya girene kadar.

"Kes şunu yoksa sen de onun hastalığına yakalanacaksın. Bir güne bir kurban yeter de artar. Bastonum hastalığın sebebini tahmin etti, bana her şeyi anlatacak..."

Aksak Cadı ilgisini hastaya yöneltirken, A.G. söylediğine memnuniyetle itaat ederek öksürmeyi kesti.

"Sen, kulağını dört açıp dinle beni" dedi, bastonuyla adamın gırtlağına bastırarak. "Hançerende gizlenen İblis'le konuşmak istiyorum." Kamiti cadının gözlerine dikkatle bakmaya zorladı kendisini, kadının göz kırptığını ya da göz kırptığını hayal ettiğini sandı. Ancak akan gözleri ve seğiren dudakları itmişti onu. Yine de sesine kulak verdi.

Beden ruhun mabedidir
Yediğine içtiğine daima dikkat et
Açgözlülük ölüme davetiye çıkarır
Sigara yaşamı esir alır, alkolse aklı mahkûm eder
İyi olan dengeyle gelir

Öğretinin tamamını söyledi cadı, Kamiti duyduklarına inanamaz bir halde hayretler içinde kalmıştı.

"İçindeki İblis'e doğrudan benimle konuşmasını söyledim" dedi Aksak Cadı. "Konuş, İblis!"

Kamiti çekine çekine, kuşkularını gidermek için cadıya meydan okurcasına "EĞER!" diye havladı.

"O sen..." diye karşılık verdi Aksak Cadı, meydan okumayı kabul edercesine.

"Ve bensem..." dedi Kamiti ve durakladı.

"Hani..." dedi Aksak Cadı.

"Çayırlıkta..." dedi Kamiti, sonra sustu.

"Dans eden..." diye karşılık verdi cadı.

"Çırılçıplak..." dedi Kamiti, cadıyı şaşırtmak için.

"Mehtabın altında, cadıların yaptığı gibi tıpkı..." dedi, kendisini şaşırtmayı başaramadığını ima etmek ister gibi.

"O halde beni bu EĞER... EĞER... KEŞKE... tutsaklığından kurtar..." dedi Kamiti, içindeki Şeytan Aksak Cadı'nın çekimine kapılmış, çıkmak için yalvarıyordu şimdi.

Cadı, gözlerini az önce tanık oldukları mucize karşısında büyülenmiş olan A.G. ve Njoya'ya çevirdi. Aksak Cadı, öteki büyü-

cülerin mızrak, bıçak, iğne, ustura ve tehditlerine rağmen yapamadıklarını başarmıştı: Hastadan *eğer* dışında bir sözcük çıkmasını sağlamıştı. Hançeresine yerleşmiş aşağılık Şeytan'ın içine Tanrı korkusunu yerleştirmeyi başarmıştı. Büyük bir şevkle Aksak Cadı'nın ağzından çıkacak sözleri bekliyorlardı şimdi. "Şayet daha fazla konuşmasını sağlamamı istiyorsanız onu mabedime getirmelisiniz, ilaçlarım orada tesir eder. Siz uygun olduğu bir zamanda getirirsiniz."

Njoya ve A.G. bir köşeye çekilip konuyu görüştüler. A.G. odadan çıktı sonra. Kahiga girdi bu defa da. A.G. geri geldiğinde dışarıda kalmak yerine doğruca içeri girdi.

A.G. "Hemen şimdi mabedine gitmemiz söylendi" dedi Aksak Cadı'ya. "Gecikmeden onu tamamen iyi etmelisiniz. Sonra sizi ve onu buraya geri getireceğiz."

Kamiti kulaklarına inanamıyordu. Cadıya dair tüm kuşkuları dağılmıştı. Nyawira bir mucize gerçekleştirdi dedi kendi kendine, sevinç, minnet ve hayranlık gözyaşlarına güçlükle hâkim olabildi.

24

Aksak Cadı Land Rover'a binmeye yanaşmadı.

"Ah, yani uzağa gitmiyor muyuz?" diye sordu üç polis bir ağızdan.

"Çok uzak değil gideceğimiz yer" dedi cadı. "İşte orası" diye ekledi, ufku işaret ederek.

"Yerle göğün birleştiği şu ilerisi mi?" diye sordu Njoya.

"Evet" dedi Aksak Cadı.

"Ama buradan hayli uzak orası" dedi Kahiga.

"İnsanın evi asla uzakta sayılmaz" dedi. "Gücümü topraktan alırım ben" diye ekledi, bastonuyla toprağı dürterek. "Toprak Ana ile arama hiçbir şeyin girmesine izin vermem. Neden siz önden gitmiyorsunuz? Şayet benden önce varacak olursanız beni beklersiniz."

"Ah, hayır" dedi üç polis bir ağızdan.

"Gözümüzü üzerinizden ayırmamamız emredildi bize" diye ekledi A.G.

"Yaya değilken buradan oraya neyle gidiyorsunuz?" diye sordu Njoya.

"*Mkokoteni*'yle. Eşek arabasıyla. Ayakları toprağa değen bir canlının çektiği herhangi bir şeyle."

"Bizim de insan ve eşek tarafından çekilen arabalarla mı oraya gitmemizi istiyorsunuz yani?" diye sordular bir ağızdan.

"Bugünlerde eşek arabası ve *mkokoteni* bulmak zor oluyor" diye ekledi Njoya.

Cevap olarak yalnızca kıyafetinin üstündeki yazıyı gösterdi cadı: *shauri yako*. Njoya, "Benim sorunum mu?" diye kendi kendine soracak gibi oldu ama cadının küstahlığını görmezden geldi sonra.

Kahiga ile Njoya araba bulmak üzere Land Rover'a binerken, A.G. Aksak Cadı ile "tutsağa" göz kulak oluyordu.

Çok uzaklaşmamışlardı ki bir eşek arabası ile bir *mkokoteni*'ye rastladılar, her ikisi de yük taşıyordu ama araçları kiralamaya karar verdiler.

Aksak Cadı bu kez de kendisi ile Kamiti'nin *mkokoteni*'ye binmesini, Njoya, Kahiga ve A.G.'nin de eşek arabasına binmelerini istedi, Land Rover ise arkalarından gelecekti, egzos dumanı sihre büyüye hiç yaramıyordu. *Mkokoteni*, eşek arabası ve Land Rover'dan oluşan araç konvoyu ağır ağır ilerliyor, trafiği yavaşlatıyordu, salyangoz hızıyla ilerlemeleri yüzünden öteki araçların sürücüleri, sabırsızlık ve gerginlikle kornaya basıyorlardı. Tepede, gökyüzünde ise Meclis binalarının bulunduğu alana akın eden protestocu gençleri izleyen helikopterler gürültü ve kargaşaya sebep oluyorlardı.

Tam o sırada, karşı yönden hızla üzerlerine doğru gelen bir Mercedes-Benz'in sürücüsü eşeğe durmasını emretti ki bu talimat tüm konvoyun durmasına sebep oldu. Sürücü Kaniuru idi. Sonrası tam bir kaos... Aksak Cadı iki *mkokoteni* sürücüsüne derhal hareket etmelerini emretti, sürücüler kanatlanmışcasına yola koyuldular. *Mkokoteni*'nin peşinden giden eşek arabası Kahiga, Njoya ve A.G.'yi üstünden attı. Land Rover Kahiga'yı aldı. Njoya bir bisiklete el koydu, A.G. ise koşarak onları takip ediyor, bir yandan da kendisini de bisiklete alması için Njoya'ya sesleniyordu.

Mkokoteni trafikte araçların arasından ilerleme avantajına sahipken, Mercedes-Benz iki şeritli dar yolda onu takip etmekte sıkıntı yaşıyordu. Eşek arabası ise Land Rover'ın yolunu tıkıyordu. Kaldırımdaki yayalar, neden bir Mercedes-Benz'in bir çekçeki takip ederek ona korna çaldığını, bir eşeğin bir yandan dışkılarken,

bir yandan da bir Mercedes-Benz'e anırdığını, bir Land Rover'ın bir eşek arabasına korna, bir bisikletlinin de bir Land Rover'a zil çaldığını ve bir polisin *Simama* diye bağırarak koştuğunu merak ediyorlardı! Dur mu diyordu yoksa adı *Simama* olan birine mi sesleniyordu anlayamadılar. Kovalamacanın ilk kazazedesi A.G. oldu. Eşek pisliğine basıp kaydı ve yere düştü, yoldan geçenlere göre muazzam bir düşüştü bu.

Hızlanan *mkokoteni* trenyolunu geçti, kırmızı bariyer inip de Mercedes Benz'in yolunu kapamadan önce tam vaktinde geçmişlerdi. Aksak Cadı, "Maritha ve Mariko'nun evine koş hemen" dedi Kargalar Büyücüsü'ne. "Hiç soru sorma. Sonra konuşuruz."

Kargalar Büyücüsü araçtan inip koşmaya başlarken, *mkokoteni* uçarcasına yola koyulmuştu bile. Mercedes-Benz en nihayetinde rayları geçtiğinde, Kaniuru uzaktaki *mkokoteni*'yi güçlükle seçebiliyordu.

Yetişelim ona dedi şoföre.

25

Daha sonra anlatılanlara bakılırsa, Aksak Cadı ile Kargalar Büyücüsü sağ salim kaçana dek bir eşek yolun ortasında durmuş ve trafiğe engel olmuştu. Başka söylentilere göre ise hayır, böyle olmamıştı, Santamaria'nın tüm eşekleri yol boyunca sıralanıp, dışkılayıp işemişler, yol öylesine kaygan bir hale gelmiş ki araçlar güçlükle hareket edebiliyormuş, polis ikiliyi izlemeye kalktığında kayarak dört bir yana savrulmuş, en sonunda da çareyi, karşısına çıkan bisikletlere el koymakta bulmuş.

Ertesi günün akşamı, "Bu doğru mu gerçekten?" diye sordu Vinjinia kocasına.

"Dedikoduları dedikoduculara bırakalım" dedi Tajirika rahatsız olmuş bir tonda, Aksak Cadı ile Kargalar Büyücüsü'nün kaçtığı yolundaki haberler canını sıkıyordu. Yeni para politikası, döviz üretimini, doğal yoldan yetişen dolarları içeriyordu ve her şey Kargalar Büyücüsü'nün Hükümdar'ın isteğini yerine getirmesine bağlıydı. Kargalar Büyücüsü'nün kaçışı Merkez Bankası başkanlığını tehlikeye sokabilirdi.

Vinjinia azıcık hüsrana uğramıştı. Kargalar Büyücüsü'nün kaçtığına dair haberler salt dedikodudan mı ibaretti yani?

"Kaçtığı haberi doğru" dedi Tajirika. "Ama ona yardım eden Aksak Cadı oldu, eşekler değil, ha bir olmuş ha daha çok ne fark eder!"

"Aksak ne?"

"Büyücülerden biri. Sol ayağı sağ ayağından daha kısaydı, lakabı oradan geliyor" diye açıkladı Tajirika, sonra durakladı. "Vinjinia, büyücü ve cadıların ilanla ulusal bir yarışmaya katılmak üzere Başkanlık Sarayı'na gelmelerini duyurma önerin çok akıllıcaydı. Aksak Cadı olmasaydı şayet, netice almamıza çok az kalmıştı."

"Erkek mi şu Aksak?"

"Hayır! Bir kadın, o ve büyücü sırra kadem bastılar!"

"Nasıl mümkün olabilir bu? Yani, kaçışları demek istiyorum?"

"Sana sadece şunu söyleyebilirim, Kaniuru'yu Hükümdar'la konuşurken duydum. Muhafızları ihmalkârlıkla suçluyor, üzerlerindeki üniformayı giymeye layık olmadıklarını söylüyordu. Ama bilirsin, yalancı kimse, en çok onun sesi çıkar, Kaniuru söz konusuysa gerçeği yalandan ayırması zordur."

"Kaniuru nasıl dahil oldu bu işe?" diye sordu Vinjinia, gerçekten kafası karışmıştı.

Tajirika yorgun olmasına rağmen hikâyeyi sil baştan özetlemeyi başardı.

Aksak Cadı'nın kaçmış olması Vinjinia'yı sevindirmişti çünkü kuvvetle muhtemel dardayken kendisine yardım etmiş olan kadınlardan biriydi o. Şeytan'a uyup Nyawira'ya ihanet etmediğine de memnundu. Ama onu asıl mutlu eden şey, savundukları politikaya katılmasa da bir zamanlar kötü ama artık insancıl ve yüce gönüllü gördüğü insanlarla dayanışma içinde olduğunu bilmekti. Onları Aburirya'nın çirkin ve kötü kalpli Kaniuru'larına tercih ederdi kesinlikle. Nyawira'ya en güzel şekilde teşekkür etmenin bir yolunu bulmuş olmaktan ki tamamı kendi fikriydi, sevinç duyuyordu.

Yaptıklarını tekrardan gözden geçirdi. Kargalar Büyücüsü'nün durumuna ve nerede olduğu ilişkin bilgileri, yemek yerken ya da yastık sohbetleri sırasında Tajirika'dan azar azar edinmiş ve bunları Maritha'ya aktarmıştı.

Maritha'ya, Kargalar Büyücüsü'nün bir barda ele geçirildiğini ve Başkanlık Sarayı'na götürüldükten sonra sözcük hastalığının pençesine düştüğünü söyleyen Vinjinia idi. Bana öyle geliyor ki

demişti Maritha'ya, bu hastalıktan türün erkekleri etkileniyor yalnızca. Ona ulusal büyücülük sınavından ve amacının büyücüyü iyileştirmek olduğundan söz etmişti. Vinjinia bu bilginin ne işine yarayacağını ima eden tek laf etmemişti çünkü her bilgi kırıntısının Nyawira'ya iletileceğinden fazlasıyla emindi. Ancak kaçacaklarını hiç tahmin etmemişti. Nyawira'nın Kargalar Büyücüsü ile temas kurmasını amaçlamıştı sadece. Nyawira'nın entrikaları Vinjinia'nın en çılgınca hayallerinin bile ötesinde bir başarıya ulaşmış gibi görünüyordu.

Yine de Kaniuru'nun allem edip kallem edip olaylara müdahil olması rahatsız etmişti onu, bu konuda kocası da onunla tam anlamıyla hemfikirdi.

"Kendisini ilgilendirmeyen mevzulara burnunu sokmasına ve kaçan *mkokoteni*'yi yakalayamamış olmasına rağmen Hükümdar'ın kaçakları yakalaması için onu görevlendirmiş olmasına inanabiliyor musun?"

"Şu adam yok mu! Şeytanca yöntemlerle çıkar sağlamaktan hiç vazgeçmeyecek" dedi Vinjinia. "Ya şu üç polis memuru? Onlar nasıl bir mazeret buldular?"

"A.G., Kahiga ve Njoya işsizler ordusunun saflarına katıldılar" dedi Tajirika.

Haber Vinjinia'nın içini sızlatmıştı. "Kendisine böylesine sadakatle hizmet eden o üç memuru nasıl kovabildi Hükümdar?"

"Hükümdar asla yanılmaz" dedi Tajirika aceleyle. "Eminim, iyi bir sebebi olmasa böyle bir şey yapmazdı."

26

"Doğru, *Haki ya Mungu*, Başkanlık Sarayı'na geri döndüğümüzde Kaniuru'nun ortamı yalanlarla çoktan zehirlemiş olduğunu gördük. Etrafımızın eşek arabasına binmiş polis memurlarının halini fotoğraflayan turistlerle çevrili olduğunu bile iddia ediyordu; bu sahneyi gören, Hükümdar'ı, polis gücü için ancak eşek arabalarına gücü yetecek kadar züğürt halde sanırdı!"

"Bizi işten kovup, hükümet konutlarını derhal boşaltmamızı söylediler. Sokak köpekleri bile, bir şey kapıp kaçtıklarında, yoldan geçenlerden bizim ömrümüz boyunca sadakatle hizmet ettiklerimizden gördüğümüzden daha müşfik muamele görürler."

"Diğer ikisini bilmem ama benim kendime ait diyebileceğim ne bir toprağım ne evim ne de herhangi bir mülküm vardı. Önümüzdeki seçenekleri tartışırken çok geç de olsa fark ettik ki tutuklamak, işkence etmek ve insanları mahkemeye götürmekten başka bir yeteneğimiz yokmuş meğer. Fırsat sayılabilecek tek iş, tüm ülkede mantar gibi çoğalan özel güvenlik şirketlerindeydi. Havalı IMF simsarlığıyla gelen refah, az sayıda insanı ihya ettiğinden zengin evleri lüks hapishanelere dönmüştü. Bir elde *terrier* tasması ötekinde topuzlu değnek ya da yalnızca ok ve yay, insanların evlerini koruma görevine mecbur bırakılmış üç polis eskisinin utancını bir düşünsenize!

"Kaderin neden böyle bir darbe indirdiğini düşünerek aynı tren geçidinin yakınındaki yol kenarına oturduk. Kahiga, 'Nereye gideceğiz? Neden talih tam da ihtiyacımız olduğu anda bizi yüzüstü bıraktı? Kim bu Aksak Cadı?' diye homurdanıp duruyordu."

A.G., ağırbaşlı bir tavırla, Aksak Cadı ile Kargalar Büyücüsü aynı kişi dedi bitkin haldeki Njoya ile Kahiga'ya. Bir anlaşmazlık çıktı aralarında, Kahiga ile Njoya ikisinin farklı varlıklar olduklarını savunuyorlardı. A.G., büyücünün kimi zaman kadın, kimi zamansa erkek olarak göründüğünü açıklamaya çalıştı. Aksak Cadı büyücünün öteki yüzü, tutsaksa yalnızca gölgesiydi. Onlara, çayırlıkta insan biçimindeki iki hayaleti kovaladığı geceyi anlattı. İkiye ayrılmış kayanın –Dolar biçiminde yaprakları olan bitkileri gördüğümüz yerdeki kayayı ve çalılığı hatırlıyor musunuz?– üzerinden atlayınca tek bir kişiye dönüşmüşlerdi.

Dolar şeklindeki yaprakların bahsi geçer geçmez Kahiga dikkat kesildi. "Diyorum ki gidip Kargalar Büyücüsü'nü bulalım, Aksak Cadı olsun ya da olmasın, kadın olsun ya da olmasın, gölge olsun ya da olmasın" dedi heyecanla.

"Ne? Hükümdar'ın bize yaptıklarından sonra mı?" diye sordu A.G., kendi eleştirel tonu kendisini de şaşırtmıştı.

"Evet, eşek minnetini tekme atarak gösterirmiş" dedi Njoya.

"Güzel söyledin" dedi Kahiga. "Çayırlıkta gece gündüz kazdığımız çukurları hatırlıyor musun? Gayretlerimiz karşılığında ne geçti elimize? Bitkilere ne yaptıklarını bile bilmiyoruz. Şimdi de bu! Pişkince söylenmiş yalanlara dayanarak işten kovdu bizi! Hayır. Kargalar Büyücüsü'nü arayacağız, güzel, ama bu defa kendimiz için. Anladınız mı? Ona işsiz güçsüz, sefil haldeyiz diyeceğiz. Bize

ağaçta para yetiştirmenin sırrını söylemesi için yalvaracağız. Dolar üreten türünü bilmesek de olur. Buri üreten bitki de işimizi görür" dedi Kahiga, diğer ikisi de başlarıyla onayladılar.

Ayrılmadan evvel karşılıklı işbirliği anlaşması yaptılar. Herkes kendi yoluna gidecekti ama her kim Kargalar Büyücüsü'nün nerelerde olduğuna dair bir bilgiye rastlarsa bunu derhal diğerleriyle paylaşacaktı. Kargalar Büyücüsü ağaçta para yetiştirmenin sırrını açıklarken üçü de orada hazır bulunacaktı.

"Doğru! *Haki ya Mungu!*" diyecekti A.G. dinleyenlere. "O günden sonra sivil giysiler giyip, aralarında, kovulmuş piyade erlerinden, üst düzey hava kuvvetleri mensuplarına binlerce kişinin bulunduğu işsizlerin saflarına katıldık." Bir zamanlar devleti ayakta tutmak için insan avlıyorlardı, şimdi ise kendilerini ayakta tutmak için Kargalar Büyücüsü'nü avlamaya çıkmışlardı. "Ama beni onu aramaya iten –Doğru! *Haki ya Mungu!*– para üreten bitkilerin cazibesi değil, her şey olabilmenin sırrına erme arzusuydu."

"Bir gün Kargalar Büyücüsü'nün Tüm Azizler Katedrali'nin civarında görüldüğünü duydum ve bu bilgiyi paylaşmak için Njoya ile Kahiga'yı aradım. Görünüşe bakılırsa benden önce keşfetmişlerdi katedrali. Anlaşmamızı unutmuşlar mıydı yoksa? Neyse, ben de doğruca oraya yöneldim ve katedrali görünce nasıl şaşırdığımı tahmin edebilirsiniz... Ama kesin, sizler de o gün oradaydınız?"

Beşinci Kitap
İsyan Cinleri

Birinci Kısım

1

Ülkede hal böyleyken, Aksak Cadı ile Kargalar Büyücüsü'nün firarı Hükümdar'a kendisini köşeye kıstırılmış, aciz bir hayvan gibi hissettirmişti. Her şeyin gözlendiği Başkanlık Sarayı'nda farklı farklı kaynaklardan saat başı rapor alıyordu; bunlar, ülkede cereyan eden olayların kargaşasını yansıtan karman çorman raporlardı. Ülkenin değişik bölgelerinde farklı nedenlerle oluşmuş kuyruklar, Meclis binası ile adliyelerin yakınında bir araya geliyorlardı. Kalabalık çoğaldıkça, Hükümdar elindeki seçeneklerin azaldığını hissediyordu.

Kaniuru'nun vatanperver çetesinin havalimanında yabancı gazetecileri tartaklaması, Batılı elçiliklerin protestolarına sebep olmuştu, bu nedenle, Hükümdar, polise, paramiliter birliklere ve hatta Kaniuru'nun gençlerine, yabancı medyaya karşı dikkatli, çok dikkatli olmalarını emretmişti. Canları gerçekten birilerinin kafasını kırmak isterse bunu kırsal bölgelerde ve küçük kasabalarda

yapmalıydılar. Bu demek değildi ki kendine hâkim olma çağrısına kulak asmayıp da başkalarının, sözümona Halk Meclisi'ne katılımı teşvik edenlerden birilerinin kemiklerini kıranlara kızıyordu. Öte yandan, Meclis ve adliye binalarının civarında barışçıl amaçlı toplanılmasından korktuğunu düşündürtebilecek bir şey yapmalarını da istemiyordu. Bu nedenle öldürücü bir öfkeyle dolup taşsa da içgüdülerine yenik düşüp katillerini muhaliflerin üzerine salmayı reddediyordu. Umudu, insanların eninde sonunda nutuk çekmekten yorgun düşüp aç susuz halde evlerine dönmeleriydi.

Ancak hiç de öyle olmadı. Pek çoğu yanlarında yiyecek getirmişti. Küçük lokanta ve büfe sahipleri atıştırmalık yiyecek temin ediyor, birkaç *matatu* ise taşra halkının yolladığı yiyecekleri getiriyordu. Böylece kalabalık güç, inanç ve cesaretle büyümeyi sürdürdü. Başlangıçta, polis derme çatma bir platformdaki hoparlörü sökmeye çalıştığında, insanlar haykırışlarıyla bu durumu protesto etmişler, kaos yaratma tehditiyle polisi oradan ayrılmaya mecbur etmişlerdi.

Kısa süre içinde eylemler belli bir biçim kazandı. Dini liderler, dualar sırasında meclise önderlik ediyorlardı, ortak tema, Tanrı'nın Şeytan'ı mağlup etmesi ve böylelikle Aburirya'ya huzur ve refahın egemen olması idi. Duaların ardından ilahiler geliyor, bunu da din adamlarının kutsal kitaplara sıkı sıkıya bağlı kalarak verdikleri vaazlar izliyordu. Sonrasında ise isteyen söz alabiliyordu. Elbette tüm bunlar Hükümdar'a hiç de eğlendirici gelmiyordu. Elini kolunu bağlayan tek şey, Global Bank'tan para gelmesi umuduydu.

Birkaç gün boyunca Machokali'nin gizemli biçimde ortadan kayboluşu birleştirici tema olmuştu. Dışişleri Bakanı bile, üstelik tüm dünyanın tanıdığı biriyken sırra kadem basabiliyor ve kimse bunun hesabını vermiyorsa kim Aburirya Cumhuriyeti'nin herhangi bir yerinde güvende olduğunu iddia edebilirdi? Gerçeği istiyoruz! Gerçeği istiyoruz! Yinelenen bir haykırışa dönüşmüştü bu sözler. Hatta kimileri, kayıp bakanla ilgili gerçek açıklanmayacak olursa, onu aramak üzere Başkanlık Sarayı'na yürüyeceklerini söylediler. Hükümdar, bırakın, sesleri kısılana dek konuşsunlar dedi dişlerini gıcırdatarak ama buraya gelmeye cüret edenler olursa başlarına gelecek var! Kaniuru'nun fedailerini yollayıp, halkı Başkanlık Sarayı'na yürümeleri için kışkırtmak geldi aklına ama böylesi bir yürüyüşün görüntüleri tüm dünyadaki televizyon ek-

ranlarında iyi kaçmayacağından bundan vazgeçti. Böylece, her iki taraf da bir sonraki hamleyi karşısındakinden beklediği için bir açmaza girildi, ihtiyatla birbirlerini gözlüyor, karşı tarafı yalnızca sözcüklerle sınıyorlardı.

Tam o sıralarda, Amerikan ve Fransız büyükelçileri Başkanlık Sarayı'na ikinci bir ziyaret gerçekleştirdiler. Her zaman olduğu gibi Büyükelçi Gemstone yalnızca iş odaklıydı ve derhal konuya girdi. Görüşlerinin, önde gelen Batı demokrasileri tarafından da paylaşılmakta olduğunu, tam da bu sebeple Mösyö Jean Pierre Sartre'ın da –aynı adı taşıyan varoluşçu filozofla karışmasın diyerek takıldı ve Mösyö Sartre da başıyla onay verdi buna– kendisine eşlik etmekte olduğunu bildirmekte bir mahzur görmüyordu. Batı, Aburirya'nın geleceğine çok fazla yatırım yapmıştı ve pek tabiidir ki çıkarlarını tehlikeye sokabilecek gelişmelerden endişe duyuyordu. Hükümdar ülkedeki huzursuzluğu sona erdirmek için barışçıl önlemleri devreye sokmak durumundaydı.

Hükümdar öfkeyle sesini yükseltti. Batı'nın kibrinden bıkmış usanmıştı artık. Kendi ülkesinde ne yapması gerektiğine dair verilen bu derslerden gına gelmişti. Kendisi, bir dua kahvaltısına katılmak için yaptığı son Washington gezisinde bizzat tanık olduğu şiddetli gösteriler konusunda Amerikan başkanına yapması gerekenleri söylemeye yeltenmiş miydi? İtilip kakılmaktan yorulmuştu. Sözde krizi sona erdirecek önlemler almasını söylemişlerdi ama halkının anladığı yegâne dilden konuşmak istediğinde de kendisine engel olmuşlardı. Siz Amerikalılar, ne yardan ne serden sözünü bilirsiniz dedi Büyükelçi Gemstone'a. Geçmişte, Batı'nın bilgisi ve onayıyla güç kullanarak birkaç bin kişiyi ebediyen susturduğunda, barışçıl yollara başvurmaktan söz ediyor muydu Batı? Şimdi neden söz eder olmuştu peki?

"Mesele tam da bu Ekselansları" diye karşılık verdi Büyükelçi Gemstone. "Koşullar değişti, biz alternatif çözümlerin olduğuna inanıyoruz. Halkınıza onları mutlu edecek bir şey verin. Şöyle bir atasözünüz yok muydu sizin? Bir maymuna fıstık atarsanız, bebeğini kapıp kaçacak kadar oyalamış olursunuz onu."

"Bu maymunlara ne çeşit bir fıstık atmamı öneriyorsunuz?" diye sordu Hükümdar istihza ile.

"İlk iş, gidip konuşun onlarla..."

"Ne söyleyeceğim ki onlara?"

"Kayıp bakan Machokali konusuna değinin. Yaptıkları konuşmalar hep onunla ilgili."

"Peki ne diyeceğim onun hakkında? Nerede olduğunu bildiğimi mi?"

"Orası size kalmış. Ancak dünyadaki tüm istihbarat merkezlerinin bize söylediğine bakılırsa, açıklamanızda belirtildiğinin aksine, bakanınız hiçbir yerden sığınma talep etmiyor."

Fransız elçi başıyla onayladı.

"Yönetimimi devirmek için kumpas kurmakla suçlanan bir bakanın akıbeti sizi neden bu kadar ilgilendiriyor?"

"Ekselansları, böyle düşünmemizi sağlayacak kanıtlar yok elimizde."

"Öyleyse hükümetim tarafından yayımlanan resmi rapora inanmıyorsunuz, öyle mi?"

"Ekselansları, siyasi rakibi Sikiokuu tarafından oluşturulan bir rapora neden inanalım?"

"Raporu onun yazdığını nereden biliyorsunuz?"

"Ekselansları, bizim de kendimize göre öğrenme yöntemlerimiz var" dedi Gemstone.

Hükümdar, Global Bank temsilcilerinin New York'ta, daha kendi istihbarat servisinin parçaları bir araya getirmesinden çok önce, ülkesinde yeni ve çok daha düzenli kuyrukların olduğuna dair söylentilerden bahsettiğinde hissettiği aşağılanmayı unutmamıştı. Şimdi de başka milletlerin devlet sırları hakkında bile ne kadar iyi bilgi sahibi olduğuyla böbürlenen bu elçi!

"Yani gizlice dostlarınızı mı izliyorsunuz?" diye sordu Hükümdar buz gibi bir sesle.

Konuşmanın, Hükümdar'ın Gemstone'a, gelecek sefer söyleyecek bir şeyi olduğunda telefon etmesinin, mektup yazmasının ya da Fransız elçisini göndermesinin daha iyi olacağını söylemesiyle apar topar bittiği söyleniyor. Tüm söyleyeceğiniz bu mu diye sormuştu Gemstone? Sonra da ayağa kalkmış, peşinde Fransız elçisi, bir yanıt beklemeksizin dışarı çıkmıştı.

Beyaz gücün küstahlığı diye fısıltıyla mırıldandı Hükümdar. Neden şu halimle kendimi kalabalıklara teşhir etmem için can atıyorlar?

Bir sebeple Fransız elçinin sessizliği canını sıkmaya başlamıştı. Soğuk Savaş sırasında Afrika'ya askeri müdahale söz konusu ol-

duğunda Fransa daima Batı'yı desteklemiş, sık sık, kendisine karşı bir ayaklanma olması halinde asker yardımında bulunacağı konusunda güvence vermişti. Amerikalı ve Britanyalı dalkavukların gözden kaçırdığı bir aday mı vardı yoksa aklında? Kimdi bu aday?

Gemstone'un telaşla Mösyö Sartre'ın felsefe ile bir bağlantısının olmadığını söylediğini hatırladı. Kısa süre önce Fransa, felsefe ve Aburirya devleti hakkında bir şeyler duymuştu ama nerede duymuştu, olayı anımsayınca Başkan Tajirika'yı çağırdı.

"Söyle bana, bir süre önce tam bu odada hangi filozoftan bahsetmiştin bana?"

"Filozof mu? Ben mi?" diye sordu Tajirika, azıcık şaşırmıştı çünkü Aksak Cadı ile Kargalar Büyücüsü'nün muazzam kaçışı ya da Meclis ve adliyelerin etrafını işgal eden kalabalıklar hakkında sorguya çekilmek üzere çağrıldığını düşünmüştü.

"Bir Fransızdı sanırım" dedi Hükümdar hatırlamasına yardımcı olmak için.

"Ah, ben değildim, yemin ederim" dedi Tajirika, bir suçlama karşısında kendisini savunurcasına. "Bana ondan bahsetmeye çalışan Sikiokuu idi. Ama ben ona açık açık şu şüpheci fanatikle hiçbir işim olamayacağını söyledim."

"Öğrenmeye çalıştığım bu işte. Kimdi o? Adı neydi?"

"Ah, Des Cartes ya da Descartes."

"İsminin Sartre olmadığına kesinkes eminsin ama değil mi? Jean Pierre Sartre?"

"Fazlasıyla eminim. İsmi kesinlikle Descartes'tı. Belki bir de Tomas vardı içinde, bilmiyorum. Belli ki Fransızlar bu tanrıyı çok seviyorlar ve hakkında çok konuşuyorlar. Sikiokuu bana onu ve şüphe dinini ilk kez Fransız elçisinin evinde, şerefine verilmiş olan özel bir akşam yemeğinde duymuş olduğunu söylemişti."

"Şerefine mi? Nereden icap etmiş?"

"Bakan olmadan uzun zaman önce kulaklarını uzattırmak için Londra'yı değil de Paris'i seçerek Fransız teknolojisine olan inancını göstermiş olduğu için."

Bir süre sessiz kaldı Hükümdar, yeni yeni şekillenmeye başlayan bir düşünce zihnini meşgul etmiş gibiydi.

"Oraya yalnız başına, belki de gizlice gittiği oluyor mu?"

"Bilmiyorum."

"Teşekkür ederim Titus" dedi, neredeyse şefkatle. "İşinin başına dönebilirsin artık."

Hükümdar, çok geçmeden, ordudaki kimi subayların Batı elçiliklerindeki kokteyl ve akşam yemeklerine davet edilmekte olduklarına dair raporlar almaya başladı. Söz konusu raporlar, diplomatlarla görüşmesinin hemen akabinde gelince, bu kadarı da fazla artık diye düşündü. Cennete Yürüyüş için istenen borç paraya aldırmaksızın, Aburirya'da hâlâ kendisinin tek adam olduğunu bu Batılılara hatırlatmanın bir yolunu bulmalıydı, bu küstah soysuzlar kendi halkını katletmesine karışamazlardı!

Önce bir ültimatom yayımladı, ardından da zırhlı birliklere Halk Meclisi'ni temizlemeleri talimatını verdi.

Öldürmeye hazır uzun silahlarıyla Eldares sokaklarında acımasızca ilerleyen zırhlı araçların televizyondaki görüntüsü, kendisini daha bir erkek hissetmesini sağlamıştı. Sütunların etrafına üşüşmüş medya onu heyecanlandırıyordu. Televizyon ekranını işaret ederek, kan neymiş görsünler bakalım diye fısıldadı kendi kendine. Yetkinin hâlâ benim elimde olduğunu görsünler!

Ansızın parmağı gevşemiş, eli yanına düşmüştü. İktidara geldiği günden beri ilk kez dehşete kapılıyordu. Tanklar, muhaliflerin üzerlerine yürüyecekleri yerde, orada, televizyon ekranında, askerler ve genç siviller, tüm dünyanın gözü önünde kendisini utanca boğarak beşlik çakıp birbirlerini kutluyorlardı. Bu, hükümdarlığının günbatımıydı. Peki ama kimin eseriydi bu koreografi?

Hükümdar için her şey denebilirdi ama kendi bekasıyla ilgili meseleler söz konusu olduğunda naif ve ahmak asla. Büyükelçi Gemstone'nun ziyaretini ve yaptıkları ateşli konuşmayı anımsadı.

Gemstone'un sözlerini dikkatle, yeniden gözden geçirdi. Zihninde öne çıkan şey, elçinin asilere tutunabilecekleri bir şey verme önerisiydi, işte tam da bunu yapmaya karar verdi. Durumu ortadayken, en doğrusu onlara Enformasyon Bakanı aracılığıyla bir mesaj iletmekti.

Kendini daima asker zannetmiş olan Big Ben Mambo için, fantezilerini hayata geçirmesine olanak verecek mükemmel bir fırsattı bu. Kürsüden konuşmak yerine, zırhlı araçlardan birinin üzerine çıkmaya karar vermişti, resmi mesajına, Aburirya Devle-

ti silahlı kuvvetler başkumandanı adına konuştuğunu belirterek giriş yaptı.

Aziz Dışişleri Bakanımız Machokali'nin ortadan kayboluşunu kuşatan gerçekleri ve koşulları araştırmak üzere bir komisyon kurulacak diye belirtti. Hükümdar'ın, kendisinin ve hükümetinin, merhum bakanla ilgili saklayacak hiçbir şeyi olmadığını göstermek için Londra Scotland Yard'dan ve Washington FBI'dan yardım istemeyi bile düşündüğünü ima etti. Ağzından *merhum* lafının çıktığını geç fark etmişti ama daha fazla dikkat çekmemek için hatasını düzeltmemeye karar verdi. Sözlerini sürdürdü.

İnsanlar kulaklarına inanamıyorlardı, Hükümdar onca yıl sağ kolu olarak hizmet etmiş bir bakanı nasıl görevden uzaklaştırabilirdi? Polisin, Devlet Bakanı'nın ofisine baskın düzenleyip, incelemek üzere tüm dosyalarına el koyduğunu, Bakan Sikiokuu'nun tutuklanmış olduğunu ve Machokali'nin kayboluşundan sorumlu tutulduğunu işiten kalabalıktan bir şaşkınlık uğultusu yükseldi. Mambo, üstü kapalı olarak, Machokali ile Sikiokuu arasında uzun süredir devam eden rekabete değindi, ta gerilere, Machokali'nin, gözlerini cerrahi bir müdahale ile büyüttürmek için Londra'yı, Sikiokuu'nun ise kulaklarının büyütülmesi için Paris'i seçtiği günlere kadar uzandı. Metnin dışına çıkarak, ikisinin İngiliz ve Fransızlar adına vekâlet savaşları verdiklerini söyledi. Bu iki ülkenin, İngiltere ve Fransa'nın, ta Napoleon ve Nelson günlerinden bu yana Avrupa'ya hükmetmek için sürekli savaştıkları gayet iyi bilinen bir gerçekti. İşte bunun için, Mambo onların yanlış ayak izlerinden gitmeyi reddetmiş, şu anda başkomutanın sesi olarak değerlendirdiği dilinin düzeltilmesi için Almanya'yı seçmişti. Bu sözlerin ardından, önceden hazırlanmış olan metne geri dönmüş, Sikiokuu'nun, hükümete dair kuşku yaratan tehlikeli bir komploya karışmış olduğunu ima ediyordu. Ama neden? Ayinesi iştir kişinin lafa bakılmaz.

Bakanın ofisinde el konulan eşyalar arasından, Hükümdar'ın giydiklerinin neredeyse birebir kopyası olan bir takım elbise de çıkmıştı, aslan derisinden yamaları bile vardı ki kanun bunun yalnızca Hükümdar'a mahsus olduğunu söylüyordu. Sikiokuu, Hükümdar'ın Bakanlar Kurulu oturumlarına başkanlık ederken üzerinde oturduğu bir koltuğun bile bir kopyasını edinmişti. Öte yandan, Big Ben Mambo, halkın, soruşturma komisyonu çalışma-

larını tamamlamadan bu durumdan herhangi bir sonuç çıkarmamasını talep ediyordu.

Ama bu, halkın çenesini kapalı tutmak zorunda olduğu anlamına gelmiyordu, vatanın aziz bir evladının kayboluşu ya da Sikiokuu'nun dini tarikatı hakkında bilgi sahibi olanlara, hükümetin komisyonuna sözlü ya da yazılı kanıt sunmaları için bir fırsat verilecekti.

Ve şimdi de Aburirya Silahlı Kuvvetleri başkomutanı adına tüm zırhlı araçların sokaklardan çekilmelerini emrediyordu. Mademki hükümet endişe ettikleri temel mevzulara dair bir açıklama getirmişti, kalabalık da artık barışçıl biçimde dağılabilirdi.

Ancak zırhlı araçlar ara sokaklara çekilirken dahi insanlar dağılmadı, daha da coşkulu biçimde şarkılar söyleyip dualar etmeyi sürdürdüler, arada bir de, "Sesimizi geri istiyoruz" diye bağırıyorlardı.

2

İktidarının dayanağı iki temel güç, silahlı kuvvetler ve Batı, büyük ölçüde çözülmüştü. Hükümdar bu iki unsurun eksikliğinin hissedilmemesi için bir yol bulmak zorundaydı, böylece her ikisine de iktidarının tümüyle onlara bağımlı olmadığını göstermiş olacaktı. Bu cüretkâr kalabalığı, gönülsüz bir ordunun yardımı olmaksızın dağıtmaktan daha iyi bir yolu var mıydı bunu göstermenin? Peki ama bunu gerçekleştirmek için ordu ya da polisten başka kullanabileceği ne vardı?

Hükümdar artık kabinesindeki bakanların hiçbirine güvenemeyeceğini biliyordu. Bazı bakanların, tıpkı orduya mensup subaylar gibi, belki de utanmaz Sikiokuu'yu kendilerine örnek alarak, son zamanlarda Batı elçilikleriyle sıkı fıkı olduklarına dair raporlar gelmişti. Gemstone'un, Bakanlar Kurulunda olup bitenleri gayet iyi bildiğine dair sarf ettiği sözler, bakanlardan bazılarının paralı muhbirler olduğundan kuşkulanmasına yol açmıştı. Bu muhbirleri hayal kırıklığına uğratmak için Bakanlar Kurulunu toplamamaya karar verdi. Machokali ile Sikiokuu'nun yokluğunda, kriz zamanlarında onlara ne kadar bel bağlamış olduğunu fark etmişti Hükümdar. Ancak bu, onları özlediği anlamına da gelmiyordu çünkü onların yerini, duymak istediklerini söyleyeceklerin-

den emin olduğu Tajirika ile Kaniuru almıştı. Çoğu zaman birbirine düşürmeye çalışıyordu onları. Ancak genellikle ayrı ayrı görüşüyordu onlarla. Yalnızca kendisi ile Kaniuru arasında kalmasını istediği şeyler olduğu gibi, yalnızca Tajirika ile paylaşmayı istediği şeyler de vardı. Onların madrabaz olduklarını da biliyordu. Birbirlerinden nefret etseler de kendisine karşı komplo kurmak üzere bir araya gelme ihtimalinin önüne geçmek zorunda olduğunu da biliyordu. Şefkatle, özel danışmanlarım diyordu onlara, kalabalığı dağıtmak için en münasip yolu bulmak için de onların yardımına başvurdu. Evvela Kaniuru ile görüştü.

Kaniuru iki öneriyle geldi. Şayet bir sebepten Hükümdar silahlı kuvvetleri göreve çağırmak istemediyse o zaman yabancı ülkelerden gelen, "kendini tut" taleplerine kulaklarını tıkamalı ve ibret-i âlem için, Kaniuru'nun gençlerine bu küstah kalabalığı bir güzel benzetme izni vermeliydi. Bir diğer seçenek de Kargalar Büyücüsü'nü yeniden ele geçirme çabalarını yoğunlaştırıp, büyücüyü, işkence ve ölüm tehditleriyle bu delirtici kalabalığı kuyruk çılgınlığından kurtarmaya ve tüm ahlaksızca düşüncelerinden arındırmaya mecbur etmekti. Kendisi, Kaniuru büyücüye tuzaklar kurmuştu bile. "Av henüz ele geçirilmemiş olsa da Kargalar Büyücüsü ile Aksak Cadı'nın elimden uzun süre kaçamayacağından eminim" diye eklemiş ve gülmüştü.

Tajirika da Kargalar Büyücüsü'nün hizmetlerinden yararlanmayı önerdi ama vurgu yaptığı konu buri parasının sınırsız biçimde üretilmesi oldu. Elde edilecek olan para iki gruba ayrılacaktı.

İlk parti ile döviz alınacak ve zaten orada bulunanlara ilaveten İsviçre bankalarına yatırılacaktı. Hükümdar bu parayı yurtdışındaki vergi cennetlerinde mülk edinmek için de kullanabilirdi. Tajirika, Merkez Bankası Başkanı olarak, yeni paranın engelle karşılaşmadan tedavüle girmesini garanti altına alacaktı elbette, yine de yeni bankaların – mesela Mwathirika Ltd. – kurulmasını savunuyordu.

Kalan meblağ ise, kalabalığı en etkili, en aleni ve en barışçıl yoldan dağıtmak için kullanılacaktı. Hükümdar'ın tek yapması gereken, paranın gökten kalabalığın üzerine devlet kuşu misali konacağı bir gün ilan etmekti. Belirlenmiş olan bir zamanda dört helikopter kalabalığın tam ortasından başlayıp doğu, batı, kuzey ve güney yönüne doğru buri banknotları atacaktı. Paraları kapmak için itişip kakışan muhalifler dört bir yana dağılacaklardı.

Kara para aklayacak bankaların kurulması kulağa dâhiyane bir fikir gibi geliyordu; Hükümdar, şayet Kargalar Büyücüsü ağaçta yetişen dolarların sırrını ifşa etmeye mecbur edilirse, bu beklenmedik gelirin, ulusal ve uluslararası dolaşıma, buri ile zaten denenmiş olan yollardan kolaylıkla sokulabileceğini düşünmeden edemiyordu. Mwathirika bankaları öylesine cazipti ki Hükümdar, Tajirika'nın karısı Vinjinia'nın bankanın sembolik kurucusu ve genel müdürü olmasında, kendi oğullarınınsa yönetim kuruluna girmelerinde diretti. Tajirika'nın diğer önerisi de eşit derecede dâhiceydi, ortalığı kan gölüne çevirmeden arzu edilen sonuca ulaşılıyordu.

Hükümdar, tam gönlüme göre bir düzenbaz diye mırıldandı kendi kendine, Tajirika'nın planının yalın güzelliğinden büyülenmişti, onu yönetici olarak atamış olmaktan memnundu.

"Titus" dedi Hükümdar birden, planının berraklığı nedeniyle onu ödüllendirir gibi. "Anladığım kadarıyle Sikiokuu'nun odasından alınmış olan bir sandalye ve bazı kıyafetler var. Etrafımın nasıl bakanlarla çevrilmiş olduğunu anlıyor musun artık? Koltuğuma göz koymuşlar resmen. Şeye güvenmiyorum... Yani en iyisi, Sikiokuu ile suçortaklarına ne yapacağıma karar verene dek ihanet kanıtlarını sen kilit altında tut benim için."

Tajirika bu sözlerde Hükümdar'ın silahlı kuvvetler konusundaki rahatsızlığını sezdi, kendisine karşı duyulan bu yeni güvenden cesaret alarak daha genel bir tavsiye vermeye girişti.

"Bana duyduğunuz güven için teşekkür ederim, size asla ihanet etmeyeceğime yemin ederim. Söylememde bir sakınca yoksa şayet, Başkanlık Sarayı'nda bazı kişilerin ne işler çevirdiğini ortaya çıkarmak için yeni birilerine ihtiyacınız olabilir diye düşünüyorum, gözü, çaktırmadan silahlı kuvvetler liderlerinin de üzerinde olacak birileri, ordu üzerinde bir çeşit süper-göz yani."

"Askeri mevzulardaki tecrübenin, silahlı bir kampı bok ve sidikle ele geçirmenin ötesine geçtiğini sanmam" dedi Hükümdar soğuk bir tavırla, Tajirika'nın kendisinin orduya karşı olan tedirginliğine dair imalarına içerleyerek. "Sen para meselelerine asıl."

Yanlış bir adım oldu bu diye düşündü Tajirika, toparlama gayreti içinde aceleyle sordu, "Mali planımı ne zaman hayata geçirmeye başlayayım?"

"O konuyu bir düşüneyim" dedi Hükümdar.

Tajirika'nın planı, Hükümdar'ın, dünyayı açgözlülük ve şahsi çıkarların yönettiği yönündeki felsefesi açısından cazipti. Ancak Kaniuru'nun planlarının itibarı daha fazlaydı.

Derken birdenbire, Tajirika'nın planını estetiğin alanından çıkarıp tatbiki alana sokan ve öncelikli kılan başka hadiseler meydana geldi.

3

Tajirika telefonlar gelmeye başlamadan evvel birkaç iş halletmek için erkenden Merkez Bankasına gitmişti. İdareci olduğundan beri yatağa geç girip işe erken gitmek yaşam tarzındaki değişikliklerden biriydi. Önce yerel, sonra da yabancı gazeteleri, özellikle de iş sayfalarını okur, ardından güncel borsa durumunu ve döviz oranlarını öğrenmek için internete girer, böylece güne dünya para piyasasını adamakıllı gözden geçirmiş olarak başlardı.

Daha sandalyesine bile oturamadan telefon çaldı. Açsam mı açmasam mı diye düşündü. Ya açmazsam ve sonra Başkanlık Sarayı'ndan olduğu anlaşılırsa? Hükümdar'ın, danışmanlarını gece gündüz demeden, dilediği zaman arama huyu vardı. Tajirika telefonu açtı, *Eldares Times*'tan biriydi arayan.

"Başkanlık Sarayı'nı aradık ama sonuç alamadık" dedi muhabir. "Bu sebeple sizi aramaya karar verdik."

Tajirika, bakan olmadığı halde, insanların, Hükümdar'ın kendisine bakanlarına güvendiğinden daha fazla güvendiğini düşünmesine ya da bilmesine aldırış etmezdi. Şayet kartlarımı doğru oynarsam, belki de... kim bilir... derdi Vinjinia'ya kimi zaman.

"Yoldan çok fazla sapmamışsınız" dedi Tajirika, gurur sezili-yordu sesinde.

"Aslında sizi Cennete Yürüyüş'ün başkanı olmanız münsabetiyle arıyoruz" dedi adam.

Tajirika tüm vücudunun heyecandan ürperdiğini hissetti. Kredi gelmiş miydi yoksa? En büyük ve en sınırsız para kaynağı, gizli ekim dikim plantasyonları ve para aklama tesisleri gerektirmeyen para Cennete Yürüyüş'ten geçiyordu.

"Doğru kişiyle konuşuyorsunuz" dedi Tajirika aceleyle. "Sizin için ne yapabilirim?"

"Bugünkü manşete dair birkaç kelime lütfen."

"Bugünkü gazete mi?" diye sordu Tajirika.

"Evet" dedi adam. "Nasıl karşıladınız haberi?"

"Henüz okumadım. Beş dakika sonra arayabilir misiniz? Ya da en iyisi siz bana okuyun hemen"

"Global Bank Cennete Yürüyüş İçin Kredi Verilmeyeceğini Açıkladı"

"Affedersiniz" diye homurdandı Tajirika.

"Global Bank Cennete Yürüyüş'ün uygulanabilir bir proje olmadığını düşünüyor. Serbest girişimin çok ileri gitmesi haliymiş."

Tajirika'nın elleri titriyordu. Muhabirin okumayı tamamlamasını beklemedi.

"Yorum yok. Lütfen Başkanlık Sarayı'nı deneyin yeniden" dedi Tajirika titreyen bir sesle.

Telefonu kapayıp *Eldares Times*'a uzandı. Yalnızca Cennete Yürüyüş'e kredi verme meselesi de değildi. Global Bank ve bankanın politika oluşturma kuruluşu, Dünya Finans Bakanlığı, daha önce üzerinde anlaşmaya varılmış olan fonları bile askıya alıyordu. Daha da fenası, Aburirya hükümeti ekonomik ve siyasi reformları gerçekleştirene, enflasyon ve yolsuzluğa son verecek somut adımları atana dek fonları donduruyordu.

Tajirika kredi için ağlasın mı yoksa sevinçten gülsün mü bilemedi. Önermiş olduğu para politikası her zamankinden daha uygun hale gelmişti şimdi.

Telefon yeniden çaldı.

Tajirika Başkanlık Sarayı'na gitmek üzere derhal yola koyuldu.

4

Hükümdar'ın özel odasının yerleri etrafa saçılmış gazetelerle darmadağınıktı, görünüşe bakılırsa Hükümdar orada değildi. Tajirika başını kaldırıp tavana bakınca, ağzı bir karış açık kalmıştı, daha iyi görebilmek için geriye doğru bir adım attı. Gözlerine inanamıyordu. Hükümdar'ın bacakları havada asılı haldeydi, başı tavana değiyor, tüm bedeni aheste aheste sallanıyordu.

"Ağzın bir karış açık orada dikilip durma da indir beni burdan" dedi Hükümdar.

Tajirika'nın dizlerinin bağı çözülmüştü, bayılmamak için zor tutuyordu kendini.

"Yardım için muhafızları çağırayım mı?"

"*Tabii ki hayır seni sersem.* İndir beni buradan."

Tajirika sallanan ayaklara ulaşamadı, parmak uçlarında yükselince bile. Hükümdar'ın bedeni, her zamankinden daha edilgen bir halde, mümkün olamayacak kadar hafif görünüyordu, tavan olmasa havalanıp gidecekti. Tajirika bir sandalyenin üzerine çıkıp Hükümdar'ı ayaklarından kavradı ancak bu yol da kâr etmedi, Hükümdar tıpkı bir balon gibi elinden kaçıp kaçıp yeniden havalanıyordu.

"Ne yapacağız şimdi?" diye sordu Tajirika.

"Seni bunun için çağırmıştım" diye karşılık verdi Hükümdar, tavandan aşağı doğru bakarak.

Tajirika, Hükümdar'ın havada süzülen bedeninden bahsettiğini sandı.

"Evet, bu mesele gerçekten de akıllara ziyan" dedi Tajirika belli belirsiz, anlayışlı bir tavırla söylemişti bunu.

"Global Bank'ta bana karşı faaliyet gösteren güçler olmalı" dedi Hükümdar.

Hayır, Hükümdar haberden söz ediyor, bense az kalsın kendisini yere zincirlemeyi önerecektim dedi Tajirika kendi kendine. Daha iyi görüp duyabilmek için, başını arkaya yaslamış bir halde bir sandalyede oturuyordu artık.

Global Bank haberi Hükümdar'ı derinden yaralamıştı, bilhassa da bankanın diplomatik kanallarla ya da özel temsilciyle önce kendisini bilgilendirme nezaketini göstermeyip, mesajlarını New York medyasına iletmiş olmasına içerlemişti.

"Etrafına bir bak. Bak şu gazetelere. Manşetlere bak. Şu koca dünyada bunu okumayan tek bir Allah'ın kulu kalmış mıdır? Nerede kaldı diplomatik incelikler? Düşmanlarım nasıl da zevkten dört köşedir şimdi bir düşün, Cennete Yürüyüş planlarımızın kendi tahrikleri sayesinde tökezlediğini sanıyorlardır!"

"*Irkçılar*" dedi Tajirika, sesine mümkün olduğunca nefret katarak.

"Ben de *tam* bunu diyordum" dedi Hükümdar. "Bankaya dünkü çocuk olmadığımızı göstereceğiz. Ne dersin Titus?"

"Dediğiniz gibi, Yüce Ekselansları. Onlara karşı koyacağız" dedi Tajirika, Hükümdar'ın, sanki yakın arkadaşlarmışcasına kendisine Titus diye hitap ettiğini fark ederek.

"Seni bunun için paranın başkanı yaptım. Evet, karşı koymak gerek. Güzel sözler bunlar. Tüm bunların arkasında Gemstone olduğunu biliyorsun. Bana karşı duyulan bu katıksız nefretin kaynağı o."

"*Irkçı*" dedi Tajirika bir kez daha.

"Her zamanki gibi doğruyu söyledin" dedi Hükümdar yeniden, ardından da mide ağrısından şikâyet etmeye başladı ve özel doktorunun çağrılmasını talep etti.

Tajirika telefona gitti, yaşadığı şaşkınlıkla başa çıkmasına yardımcı olacak bir başkasının da az sonra ona katılacak olmasından dolayı rahatlamış hissediyordu kendisini.

5

O sırada oturmakta olan Tajirika, Dr. Kaboca'nın "Nasılsınız?" sorusuna cevaben yalnızca tavanı işaret etmekle yetindi. Doktor, Tajirika'nın hareketinin ne anlama geldiğini anlamadı ve bir anlığına Tajirika'nın belki de zihinsel dengesini yitirdiğini, Başkanlık Sarayı'na da bu sebeple çağrılmış olduğunu düşündü. Hükümdar nerede? diye sordu Dr. Kaboca. "*Hükümdar'ın yerçekimini yendiğini görmüyor musunuz?*" dedi Tajirika sabırsızca.

Dr. Kaboca başını kaldırdı ve Tajirika az sonra kendisini doktorun yere yığılmış vücuduna doğru eğilmiş, bir mendille yüzünü yelleyerek onu kendisine getirmeye çalışırken buldu.

"Doktorun da bir doktora ihtiyacı var gibi duruyor!" diye bir ses geldi tavandan.

"Sıcaktan" dedi Dr. Kaboca, bilinci yerine gelmişti. "Şimdi, Bay Tajirika, lütfen odadan çıkın."

"Hayır" dedi Hükümdar. "Tajirika benim özel danışmanımdır. Tüm meselelerde. Çekinme, beni onun yanında muayene edebilirsin."

Hükümdar doktora karşı oldukça candandı. Anlattığına göre, Global Bank haberini okuyunca öylesine sinirlenmişti ki vücudu daha da genişlemeye başlamıştı. İçindeki öfkeyi hafifletmesi umuduyla yanında konuşacak biri olsun diye özel danışmanını aramıştı. Tajirika'yı beklerken biraz daha haber okumuştu ama bu neredeyse boğulmasına yol açacak kadar tırmandırmıştı öfkesini, tam o sırada da kontrol edilemez biçimde yükseldiğini hissetmiş-

ti. Tam olarak ne zaman başladığını söyleyemezdi ama karnının ağrısının havadayken başladığı kesindi. İlkten dayanabiliyordu ama şimdi katlanılmaz hal almıştı ağrı.

Dr. Kaboca ile Tajirika, şipşak bir tür platform kuruveren birkaç marangozun yardımıyla Hükümdar'ı aşağıya çektiler ve muayene için kayışlarla bağladılar.

Öyle iyi iş çıkarmışlardı ki Hükümdar, aslında yüksek bir yetkili makamında oturmuş gibi görünüyordu şimdi, sesi de ayaklarının dibinde oturmuş olanlara gökteki Tanrı'nın sesi gibi geliyordu. Adamlar daimi devlet marangozu yapıldılar hemen, Başkanlık Sarayı'ndan ancak Hükümdar istediğinde ayrılabileceklerdi.

Dr. Kaboca platforma tırmanıp Hükümdar'ın bademciklerini muayene etti, ateşini ve tansiyonunu ölçtü. Yolunda olmayan bir şey yoktu. Hükümdar'ın karnını yokladı, ülkede hüküm süren dedikoduları anımsayınca, en iyisi tıp doktorlarından oluşan bir ekibe ihtiyaç olduğunu söylemek diye düşündü. Hükümdar'a, Amerika'dan ayrıldıklarında durumunu daha fazla incelemek üzere Dr. Clarkwell ile Profesör Furyk'in Aburirya'ya davet edilmesine karar verilmiş olduğunu anımsattı. Semptomlara dair bu yeni komplikasyonu –bedenen daha fazla genişleme, vücudun hafiflemesi, karın ağrısı–onlarla görüşme vakti geldi artık diye belirtti.

6

Vinjinia, "Ne? Bacakları havada mı sallanıyordu?" diye sordu Tajirika'ya.

Hükümdar'ın havada, yerden yalnızca ayakkabılarının tabanlarının görünür halde asılı kalmış halini gözünün önüne getirince kasıklarına ağrılar girene dek güldü.

Aynı gün, gece geç vakitti. Tajirika Başkanlık Sarayı'nda olup bitenleri her zaman anlatmazdı Vinjinia'ya ama bu hikâyeyi kendisine saklayamamıştı. Ama Vinjinia'ya kimseye tek kelime etmeyeceğine dair yemin ettirdi.

"Sence Kargalar Büyücüsü'nün işi mi bu? Ya da Aksak Cadı'nın?" diye fısıldadı Vinjinia.

"Büyücü söz konusuysa her şey mümkün."

"Ya sarayın tavanı ve çatısı olmayaydı?" diye düşündü Vinjinia sesli olarak.

"Cennete Yürüyüş'ten önce Cennet'e ulaşmış olurdu o zaman" diye karşılık verdi Tajirika, bu sözlerdeki nükteyi gören Vinjinia yeniden gülmeye başladı.

Vinjinia, Maritha ve Mariko ile bir sonraki buluşmasında Maritha'yı bir köşeye çekti, kimseye söylememesi için ona yemin ettirip, kulağına Hükümdar'ın hikâyesini fısıldadı. Elbette Maritha da Mariko'ya söyledi, o da Güvercin'e söylemekte bir mahsur görmedi ve o da...

Derken hikâye Halk Meclisi'ne kadar ulaştı ki bu, çok geçmeden Aburirya'da herkesin bu olayı konuşacağı anlamına geliyordu.

7

Dr. Wilfred Kaboca, "KKG'si akla hayale gelmeyecek düzeyde ilerledi" diye yazdı Clarkwell ile Furyk'e, onlardan hemen Aburirya'ya gelmelerini rica ediyordu, tüm masraflar elbette Aburirya Devleti tarafından karşılanacaktı. Kaboca'nın zihnini meşgul eden en önemli konu, Kargalar Büyücüsü'nün yazmış olduğu not ve ülkede dolaşan hamilelik dedikoduları idi. Sonogram sonucu kesinlikle normal diye ekledi.

Furyk günlüğünde mektubun içeriği, özellikle de kasılmalar ve sonogramlardan söz edilmesi karşısında duyduğu şaşkınlığa değiniyor. Ancak bu işin bazı fırsatlara da gebe olduğunu düşünmüş. Bu olguyu araştırma, bakire doğumlarına dair asırlık teolojik tartışmalara da ışık tutabilirdi. İşin ticari yanı da yok değildi, bu sebeple Clem&Din Prodüksiyon Şirketi'ni kurdu. Buna göre şirket, KKG'nin tüm yönlerine dair film ve videoların küresel üretim ve dağıtımında tek hak sahibi olacaktı ki kendisine bazı telifler ödenmesi koşuluyla Hükümdar da bu güvenceyi vermişti şirkete.

Din Furyk ile Clement Clarkwell, Kaboca ve Hükümdar için tek umut ışığı haline gelmişlerdi. Ah keşke bedeninin kendisine karşı kurduğu bu komploların önüne geçebilselerdi!

8

Kaniuru, Yüce Ekselansları'nın yeni bir genişleme nöbeti geçirdiğini ve havada süzülmekte olduğunu öğrendiği sırada, Kargalar Büyücüsü hakkındaki haberi yeni almıştı ve bunu Hükümdar'a bizzat iletmeye hazırlanıyordu. Bunun arkasında Kargalar Büyücüsü olmalı diye düşündü, kendisinin bir sonraki hedef olmasından korkarak, durumla ilgili daha fazla bilgi edinene dek haberi kendisine saklamaya karar verdi. Kendisini emniyete almak için de Kanyori'nin evine çekildi. Her daim sadık Kanyori hiç soru sormadı, Kaniuru kendisini bir bacağından karyola direğine bağlayıp kapıyı da dışarıdan kilitlemesini istediğinde bile. Yanına bir tabak yemekle bir sürahi su bıraktı. Kaniuru bütün gün daireden çıkmadı. Rüzgâr pencereleri her salladığında iki eliyle karyola direğine tutunuyordu. Ancak zincirlenmeyi isterken diğer ihtiyaçları için yardım istemeyi unutmuştu, bu yüzden akşam Kanyori onu çözünce, tek kelime etmeden kadının yanından geçti ve uzun bir süre tuvaletten çıkamadı. Çıkardığı seslerin oturma odasındaki Kanyori'ye kadar ulaştığından korkuyordu, Kargalar Büyücüsü'nün kendisini gafil avlamasını önleyecek daha iyi çareler bulmak üzere mahcup bir halde kendi evine döndü.

Kargalar Büyücüsü'nün kendisini rüzgâr marifetiyle havaya uçurmasını imkânsız hale getirmek için birkaç gün boyunca her yere arabayla gitti, en kısa mesafelere bile. Kısa yürüyüşler için tabanları demirle desteklenmiş botlar edindi ancak botları sürüklemek külfetli hale gelince, ceketinin içine ağırlık koymak gibi çok daha basit bir fikre razı oldu. Birkaç gün sonra, çektiği kabızlık dışında bir gariplik yaşanmayınca cesaretinin geri geldiğini hissetti. Haber, kendisine saklayamayacağı kadar mühimdi, ayrıca Hükümdar'ın gözüne girme fırsatını da kaçırmak istemiyordu.

Mercedes-Benz'i Başkanlık Sarayı'na giden yolda hızla ilerlerken, olan biteni bir kez daha gözden geçiriyordu, birden Kargalar Büyücüsü ile çatışan tek kişi olduğunu ve bu karşılaşmadan ufak tefek yaralarla çıkmış olduğu kafasına dank etti ki bu düşünce kendine olan güvenini daha da artırdı.

Kaniuru Hükümdar'ın havada süzüldüğü iddialarına inanmış olsa da sesinin yukardan geldiğini duyunca dehşetle bir iki adım geri çekildi. Ancak başını kaldırıp da Hükümdar'ı bir platformun

üzerinde sırtı neredeyse tavana değen bir sandalyede oturur görünce mahşer günü geldi aklına, diz çöktü, Tanrı'nın meleklerinden birinin huzurunda tevazu gösterir gibi ellerini göğsünde kavuşturdu. İnlemeye başladı: *Ah Yüce Tanrı, Ah Tanrım.* Ardından ansızın bir dua ilahisi söylemeye koyuldu: *Tanrım sana daha yakınım... Daha yakın...*

Hükümdar, "Kaniuru, sana ve diğerlerine, beni Tanrı ile mukayese etmemenizi emretmemiş miydim?" diye çıkıştı yukarıdan.

"Ne fark var ki?" diye sordu Kaniuru, Hükümdar'ı keyiflendiren belirgin bir içtenlikle.

"Ne istiyorsun Tanrı'dan?" dedi Hükümdar gülümseyerek, hafif şakacı ses tonu Kaniuru'ya öylesine teskin edici gelmişti ki kalp çarpıntısı falan kalmamıştı artık.

"Kargalar Büyücüsü'nün nerede gizlendiğini biliyorum" diye bağırdı, Tanrı'nın huzurunda içini dökerek.

Hükümdar iyi duyamamış gibi suspus olmuştu. Kaniuru Hükümdar'ın daha fazla ayrıntı duymak istediğini sanıp kafasında bir hikâye uydurmaya başladı ama buna lüzum kalmadı. Çünkü Hükümdar, Kaniuru'nun söylediği şeyi idrak ettiğinde, bu kez, en çok ihtiyaç duyduğu anda, Tanrı'nın meleklerinden biri yardımına gelmiş gibi hisseden kendisiydi. Kul sıkışmayınca Hızır yetişmezmiş.

"Ne?" diye sordu Hükümdar.

Kaniuru, iki sefil büyücünün kaçışından bu yana yakalanmaları için nasıl tüm becerisini seferber etmiş olduğunu anlattı, tabii Santamaria ve Santalucia'nın dört bir köşesine yerleştirdiği çetesinden de yardım almıştı.

"Haberi alır almaz kendi kendime şöyle dedim: Kaniuru bu meseleyi kendine saklayamazsın, bir saniyeliğine bile, işte bu sebeple geldim buraya" dedi, hâlâ diz çökmüş vaziyetteydi.

"İyi yapmışsın" dedi Hükümdar, sağ elini kutsar gibi havaya kaldırmıştı. "Evine dön ve doğru yolda olmaya devam et çünkü artık dilediğim zaman sana başvurabileceğimi biliyorum. Ama şu andan itibaren, Kargalar Büyücüsü meselesini bana bırak. Sadakatini hiçbir zaman unutmayacağım."

Sağa sola bakmadan derhal arabasına gitti Kaniuru. Ceketindeki ağırlıklara rağmen tüy gibi hafifti. Arabaya nasıl bindi, hatta evine nasıl vardı hatırlamıyordu bile.

O gece evde tüm ışıkları açık bıraktı. Gözüne uyku girmedi. Zihninde hep aynı görüntü vardı: Hükümdar sanki göksel bir sesle konuşuyordu. Bu imgeyi zedeleyen şeyse pek bir dünyevi görünen tavan, ondan da dünyevi görünen duvarlar ve elbette ki bedeni, kayışlara rağmen, hafif rüzgârdaki balon gibi usul usul, bir o yana bir bu yana sallanan, genişlemiş bir Hükümdar'dı. Kayışlarla platformun görünür olması gökyüzündeki Tanrı hayalini mahvediyordu.

Derken Kaniuru kanatları çıkmış da tıpkı Hükümdar gibi havaya yükselip uçmak üzereymiş gibi hissetti kendini aniden. O, bir güzel sanatlar öğrencisi, ömründe ilk kez sanatın insan hayatındaki, en azından kendi yaşamındaki rolünün ne olduğunu kesinkes anlamıştı, Sikiokuu'nun imzasını taklit etmekten ya da Kargalar Büyücüsü'nü aranan bir kaçak olarak bir postere çizme işinden daha faydalı yollar vardı.

Seçilmiş tanrısını somut bir cennete yerleştirecekti, tam o sırada adaşı Vaftizci Yahya'nın* sözlerinin gerçek anlamını kavradığını düşündü: *Dikkatle bak, yeni bir gökyüzü ve yeni bir yeryüzü gördüm. Amin.*

Hükümdar'a gelince, Kaniuru huzurundan ayrılır ayrılmaz, talimat vermek üzere Santamaria karakolu yetkilisi Wonderful Tumbo'yu aramıştı: Kargalar Büyücüsü'nün vakti geldi. Onu buraya istiyorum. Derhal! Sağ olarak!

9

Kamiti *mkokoteni*'den inince, Nyawira'nın kendisine tembihlediği gibi Maritha ve Mariko'ya gitti. Güneş batıyordu. Uzun gölgesi avludaki Mariko'nun üzerine vurmuştu. Vurdumduymaz bir tavırla, sert bir rüzgâr, bahçemize bir yabancıyı atmışa benziyor diye seslendi Maritha'ya. Maritha ise sorun nedir, neden onu alıp içeri getirmiyorsun diye karşılık verdi. Mariko, Kamiti'ye tek kelime etmeden içeri girdi, Kamiti de peşinden gidiyordu. Maritha bir sandalyeyi işaret etti ama hâlâ ne o ne de kocası doğrudan ziyaretçiyi muhatap alıyorlardı. Aç ayı oynamaz diye düşünüyordu karı koca, birkaç dakika sonra çay ve ekmek kondu ziyaretçinin önüne.

* (İng.) John the Baptist. (ç.n.)

Kamiti ne söyleyeceğini bilmiyordu, Nyawira onlara kendisinden ve mevcut durumundan ne kadar bahsetmişti acaba? İki ev sahibi de ondan bihabermiş gibi davranmaya, açıkça onu ilgilendiren meselelerde bile o yokmuş gibi konuşmaya devam ediyorlardı.

Alnında beyaz leke olan bir kedi belirdi kapıda, etrafı süzdü ve doğruca ziyaretçiye gitti, yanına sokulmuş, bir yandan da mırlıyordu. Kamiti tuhaf bir şey hissetti içinde. Bu, mabedin küle dönmüş enkazı arasında görmüş olduğu kediydi. Tam birbirlerini daha önceden tanıdıklarını itiraf etmek üzereydi ki vazgeçti, bu yersiz durumu kediyi severek gizledi.

"Avare kahramanımız geri dönmüş" dedi Mariko.

"Kolay kolay da arkadaş edinmez" dedi Maritha.

"Ama konuğa öyle bir kanı kaynadı ki..." diye ekledi Mariko.

"Sanırsın öteden beri dostlar" dedi Maritha.

Bir konudan diğerine atlayarak birbirleriyle konuşmayı sürdürdüler. Kamiti bir yandan kediyi okşamaya devam ediyor, bir yandan da sohbetten bir şeyler çıkarmaya çalışıyordu.

Tüm Azizler'deki gönüllü hizmetlerinden konuşuyorlardı.

Maritha "Eğer güvercinleri besleyebiliyorsak bunun gibi evsiz bir dilenci için de aynısını yapabiliriz elbette" dedi Mariko'ya.

"Evet, mahzen rahattır, evsizler paylaşmaları ve barış içinde yaşamayı öğrenmeleri gereken kutsal bir yerde olduklarını bilirler."

Bu tuhaf sohbetin kendisiyle ilgili olduğunu fark etti Kamiti, ona göz kulak olacaklardı.

Ve böylece Tüm Azizler'deki mahzenin sakinlerinden biri oldu. İlk birkaç gün, tek arkadaşı tüm gün ortalarda görünmeyip geceleri yanına kıvrılmak için gelen kediydi. Maritha ve Mariko sabah akşam ona yemek getirip her şeyin yolunda olup olmadığından emin oluyorlardı. Maritha ya da Mariko'nun yalnız geldikleri ender zamanlarda, yüksek sesle ve telaşlı bir şekilde konuşarak bilgi veriyorlardı ona.

"Bu kilisede yapacak çok iş var. Sabah sıraları sileceğim ama yine de akşam yeniden gelmeliyim. Ya kuşlarım? Kendilerine göre bir dilleri var. Bir güvercinin bana insanların cesaretlerini toplamaları gerektiği, her gecenin bir sabahı olduğu yolunda mesaj gönderdiğini söyleyince insanların inanmamasına ne demeli!"

Bir başka seferse: "Ah, Meclis ve adliyelerin dışındaki bu olaylar nasıl sona erer bilmiyorum. Ülkenin her yerinden binlerce insan oraya akın ediyor! Neden bıkmadan usanmadan hamilelik konusunda Hükümdar'ın canını sıkıyorlar? Erkekler ekip dikebilirler ama meyve veremezler bunu bilmiyorlar mı?"

Zaman zaman antikalıklarına gülmemek için zor tutuyordu kendisini. Çoğunlukla Aksak Cadı'yı, onun aklının ve bedeninin eşsiz zarafetini düşünürdü, ne zaman aksayan bacağı ve çarpık suratıyla kendisini bile nasıl kandırmış olduğunu anımsasa, onun becerikli gözü pekliğine duyduğu kıvanç dolu minnetle moralinin daha da düzeldiğini hissederdi. Nyawira'ya dokunma, onun konuşmasını duyma, gülüşünü görme ya da sırf yanında olma arzusuyla yanıp tutuşuyordu. Öte yandan, duyduğu coşku bir tarafa, sık sık Nyawira'nın karşı karşıya olduğu tehlikeleri düşünür, bu da onu korkutur, üzer ve kaygılandırırdı.

Derken bir gece, öteki iki evsiz çıkageldi mahzene. O güne dek tek yoldaşı olan kedinin dışında birilerinin olması iyiydi. Ama sabah uyanıp da yeni gelenlerin kendisini göz ucuyla süzdüklerini görünce içini bir korku kapladı. Njoya ile Kahiga'ydı yeni gelenler. Polis memurları buraya dek izini sürmeyi başarmışlardı, artık onlardan kaçış yoktu. Kamiti en iyi savunma ve saldırının sessizlikten geçtiğine hükmetti.

"Endişelenme" dedi Njoya aceleyle. "Senin Kargalar Büyücüsü olduğunu biliyoruz ama bunu kimseye açık etmeyeceğiz, şu adamla kadına bile. Seni evsiz sanmaya devam etsinler. Biz ikimiz artık gerçek evsizleriz ve sen de bizden biriymişsin gibi davranmayı sürdüreceğiz."

Kovulduklarını öğrendi, hatta sonu gelmeyen sohbetleri sayesinde, ülkede olup bitenlere dair tüm eksiklerini gidermeye yetecek kadar da bilgi edindi.

Gerçekte neyin peşindeler acaba diye düşündü yeniden ama cevabı öğrenmek için çok beklemesi gerekmedi. Söylemek istedikleri şeyi ancak kulağına fısıldayabilirlerdi ve bunu derken yaklaşmaya başlamışlardı bile.

Kedi miyavladı ve mahzenden ayrıldı, onun gidişi bir sonraki hamle için işaret gibiydi. Kahiga sol kulağına, Njoya ise sağ kulağına eğilmişti, fısıltılar giderek artıyordu.

Kargalar Büyücüsü'nün kafası karışmıştı, ağırbaşlı bir tavırla konuşuyor olsalar da söyledikleri bir anlam ifade etmiyordu. Çayırlığa gömmüş olduğu paranın, dolar üreten üç bitkiyi vücuda getirmiş olduğunu, bu bitkilerin de daha sonra güya kendisi tarafından Başkanlık Sarayı'na gönderilmiş olan tuhaf görünüşlü bir termit ordusunca yendiğini doğru mu duymuştu?

"Termitleri göndermekle iyi ettin" dediler ona. "Hükümdar zerre kadar kadir kıymet bilmiyor."

Tam bir baş belasına dönüşmüşlerdi. Bir adım geriye gidecek olsa onlar da onunla gidiyorlar, yerine dönecek olsa büyücünün kulağına yapışmış halde aynısını yapıyorlardı.

Bir pazar sabahıydı, katedral ibadete gelenlerle dolup taşıyordu, yukarıdan gelen ilahi ve dualar, kulaklarının etrafındaki bitmek bilmeyen fısıltılarla uyumsuzca etkileşim içindeydi.

Derken birden daha da kulak tırmalayan bir ses duyuldu: Bir hoparlörün sesiydi bu.

"Şu hoparlörün sesini tanıyoruz" dedi Kahiga. "Lütfen bize sırrı söyle" diye yalvardı aceleyle.

"Yalnızca birkaç sözcükle ailelerimizi kurtarabilirsin" diye ekledi Njoya.

"Lütfen bize para yetiştirmenin sırrını söyle" diye bir ağızdan üsteledi̇ler.

Nihayet anlaşılmıştı. Demek hepsi, Hükümdar, Tajirika ve bu ikisi, ağaçta para yetiştirmenin sırrının peşindeydi? Ancak hoparlör hakkında söyledikleri endişe verici şey bu düşünceden çok daha öncelikliydi şu anda.

Tam o esnada kedi yeniden miyavladı, iki kez. Yanına geri gelmişti. Derken, mahzenin öbür ucunda kendilerini izlemesi için işaret eden Maritha ile Mariko'yu gördü.

Derhal kararını verdi. Geçmişte sözcükler sayesinde pek çok zor durumdan kurtulmuştu. Kendi sözcükleri sayesinde. Şimdi ise kendisini sözsüz bir sessizliğe hapsetmişti. Sesi olmadan kimdi ki o?

"Beni rahat bırakın" dedi Kargalar Büyücüsü aniden, Njoya ile Kahiga'yı kulaklarından uzaklaştırıp kendisini takip etmelerini engellemek için.

Adamlar ürküp bir adım gerilemişlerdi ama Kargalar Büyücüsü'nün konuşmuş olduğu kafalarına dank edince yeniden

yanına koşup, kulaklarını ağzına yaklaştırdılar. Büyücü onları hüsrana uğratmadı.

"Paranın para doğurması gayritabii bir durumdur" dedi sinirli bir şekilde. "Para üreten paranın sırrını bir tek bankalar bilir. Bu sırrı da muhasebe defterleri ile bilgisayar ekranlarında saklarlar. Şimdi ben Tanrı kelamı için gidiyorum" dedi son noktayı koyar bir tonda, ardından da ilerlemeye başladı.

Njoya ile Kahiga neşeyle dolup taşıyorlardı. Tajirika bunun için mi Mwathirika Ltd.'i kurmuştu?

"Burada!" diye bağırdı Njoya, Kahiga ile birlikte Kamiti'nin peşinden koşarlarken.

"Yardımcına söz vermiştik, hatırlıyor musun?" dedi Kahiga, cebinden küçük, plastik bir torba çıkartırken.

"Dökülmüş saçların" dedi Njoya, Kahiga ile birlikte çıkışa doğru ilerlerken.

10

O günlerde kilise ve camilere gidenlerin sayısı hatırı sayılır ölçüde artmıştı, bunun başlıca sebebi, pek çok dini merkezin, ülkede yolunda gitmeyen ne varsa bu durumun müsebbibi olarak görülen Şeytan'ın sürgüne gönderilmesi için vaazlar verip dualar etmesiydi. Kimi dini liderler, serbestçe toplanma hakkını şiddetle savunmuş ve bu yeni demokrasi dalgasının kahramanlarına dönüşmüşlerdi.

Hiçbir dini merkez, farklı farklı inançlara mensup insanları çekmede Tüm Azizler Katedrali kadar başarılı olmamıştı. Ortodoks olanı olmayanı, Hıristiyan olanı olmayanı, herkes oranın yolunu tutuyordu. Katedralin böylesine rağbet görme sebeplerine ilişkin tartışmalar bugün bile tüm hızıyla sürmekte.

Kimileri, bu durumun, Maritha ile Mariko'nun tuhaf arzuları ve Şeytan'la verdikleri mücadeleye dair haftalık hikâyeler anlattıkları zamandan kaynaklandığını söylüyor, çiftin yoldan çıkarılma hikâyelerini duymak için katedrale gelenlerin çoğunun, çift, sırlarını ortaya dökmeye son verdikten sonra bile kiliseye devam etmiş olduklarına dikkati çekiyorlardı.

Başkaları ise kilisenin yükselişinin Maritha ile Mariko'nun itiraflarından çok önce başlamış olduğunu, başlangıcınınsa Pisko-

pos Kanogori'nin, Isa'yı taklit ederek eşeğe binmiş olan Hükümdar'ın katedrale getirmiş olduğu cinleri kovaladığı o pazar gününe dayandığını ileri sürüyorlardı.

Kimileri ise Piskopos Kanogori'nin kişiliğinin ötesinde bir sebep aramaya hacet olmadığında ısrarcıydılar. Gece vakti fısıltılarla dile getirilen pek çok endişenin, gündüz vakti onun tarafından dillendirildiğine dair şöhreti öylesine hızlı bir şekilde yayılmıştı ki kimileri onun Tanrı ile konuştuğuna bile inanır olmuştu. Pek çok kişi oraya sırf İncil'i yorumlayışı için gidiyordu. En popülerlerinden biri de Dağdaki Vaaz'ı yorumlayışıydı, hafiften titreyen bir sesle yeryüzünü yoksulların miras alacağını söylediğinde, buna katılanların iç çekişleri katedralin dört bir yanını sarıyordu.

Söylenenlere bakılırsa, Hükümdar piskoposun açıksözlü oluşunu sevmemişti, bu yüzden bir akşam eşkıyalar evini basıp onu hırpaladıklarında, ülkedeki herkes bundan Başkanlık Sarayı'nın sorumlu olduğunu varsaymıştı. Eşkıyalar, çenesini kapamayacak olursa bunun sonuçlarına katlanacağı konusunda uyarmışlardı piskoposu.

Ama Piskopos Kanogori susmadı; bunun yerine, cemaatinden, kendisine saldıranlar adına, karanlıktan aydınlığa çıkabilmeleri için dua etmelerini istedi. Kilisesi onları kabul etmeye her zaman hazırdı. Bu açıklama hayret ve kuşkuyla karşılandı. Bizlere karşı günah işleyenleri affetmek anlaşılır bir şeydi ama onları katedrale buyur etmek, işte bunu anlaması zordu.

Katedral, Meclis ve adliye binalarının dışındaki Halk Meclisi'nden kalabalıkları ve medyayı da çekmeye başlamıştı. Kanogori'nin vaazları, kırpılmış bir halde de olsa gazetelerde çıkıyordu artık.

Bir pazar günü, piskopos tam duanın ortasındayken, dışarıdan, bir hoparlörün tuhaf bir talepte bulunduğu işitildi. İlkten hoparlörün araya girmesini umursamadı cemaat, insanlar, dizlerinin üzerinde, gözleri kapalı, dua eder halde kalmayı sürdürdüler. Ancak talep yinelenince gözlerini açmak zorunda kaldılar, bu arada piskopos da söylemekte olduğu şeyi aceleyle bitirmişti. İlk çığlık, pencerelerin yakını ile kapının dışında toplanmış olanlardan geldi. Katedralin etrafı silahlı polislerce çevrilmişti. Keskin nişancılar ağaçlara tırmanmış, silahlarını alana doğrultmuşlardı. Operasyonlar sorumlusu Wonderful Tumbo, zırhlı bir aracın üzerinde duruyordu, hoparlöründen herkesin içeri girmesini emretti, kaçmaya

kalkan görüldüğü yerde vurulacaktı. Piskopos Kanogori kaçağı, Kargalar Büyücüsü'nü teslim edene dek tüm cemaat içeride kalacaktı.

Piskopos Kanogori cemaat üyelerinden uyumlu ve sakin olmalarını istedi. Bir yanlışlık olduğundan ve yetkili memurla konuşur konuşmaz her şeyin yoluna gireceğinden emindi. Polisin neden söz ettiği hakkında bir fikri yoktu. Kimdi bu Kargalar Büyücüsü? Neden katedralde olsundu ki? Wonderful Tumbo Piskopos Kanogori'ye baştan savma cevaplarıyla uğraşacak halde olmadığını söyledi. Kilise büyücüyü teslim etmek zorundaydı, aksi halde olacaklara katlanırdı.

Piskopos sunağa geri döndü ve cemaate, içlerinde bir büyücü olup olmadığını sordu. Ciddiyetleri dağılıverdi, güldüler. Cemaatinde olabilecek tüm büyücülerden, seçtikleri yolun yol olmadığını görmelerini ve tövbe etmelerini istedi. Samimiyetle nedamet getiren, artık büyücü sayılmazdı, kiliseye adımını atmadan evvel büyücü olanlarsa artık büyücü değillerdi çünkü Hıristiyan olarak yeniden doğmuşlardı.

Wonderful Tumbo'ya ise şunları söyledi: Kilise Tanrı'nın eviydi. Dışarısı dünyevi güçlere tabi idi. Ne Piskopos Kanogori ne de Memur Tumbo taviz veriyordu, insanlar bu açmazın sonunda kan dökülmesinden korkuyorlardı. Memur telefonda Hükümdar'la görüşmüştü. Bu sebeple, ültimatom verdiğinde, herkes arkasına Başkanlık Sarayı'nı almış olduğunu biliyordu. Tüm Azizler'in büyücüyü vermek için bir saati vardı, bu süre bitince polis kutsal mekâna zorla girecekti.

Derken Maritha ile Mariko ayağa kalktılar, her yer sessizliğe bürünmüştü. Piskoposla yalnız konuşup konuşamayacaklarını sordular. İnsanlar, Maritha ile Mariko'nun Şeytan'la olan savaşlarına dair yeni bir bölüm anlatma niyetinde olduklarını sandılar. Kimileri kendi aralarında, ayartıcı ile olan çarpışmalarının sona erdiğini sanıyordum diye fısıldaştı. Piskopos bile bir zahmet şahitliklerini kriz bittikten sonraya saklamalarını söyledi. Bu arada, lütfen herkes gözlerini kapatabilir mi, böylece Yüce Tanrı'dan bu soruna barışçıl bir çözüm dileyebiliriz?

Duanın ortasında bir kedi miyavlaması duyuldu. Gözlerini açınca peşinde kedi olan bir adamın katedralin en ucundaki sunağın yakınında bulunan kapıdan içeri girdiğini gördüler. Adam-

la kedi piskoposun bulunduğu sunağın hemen yanında durdular. Maritha ile Mariko birbirlerine baktılar: Arka odada beklemesini istemiştik ondan, neden dışarı çıktı? Neden her şeyi bize bırakmadı?

"Kargalar Büyücüsü olarak adlandırılan kişi benim ve kimsenin benim yüzümden zarar görmesini istemiyorum. Tıpkı diğer evsizler gibi mahzeninize sığındım. Bunun için hepinize teşekkür ederim. Buraya huzur içinde geldim, buradan da huzur içinde ayrılacağım."

Herkes, adamın, peşinde kediyle koridordan ilerleyip kiliseden çıkışını izledi. Memur Tumbo kelepçeleri bizzat taktı adama.

11

Ruh Süpüren ve Ruhun Bastonu içeride yer bulamayıp dışarıda kalmış ve oradan tüm yaşananlara tanıklık etmiş olan yüzlerce kişi arasındaydılar. Şeytan'a karşı verilen savaşta artık veteran olmuş ikili, adamın, bir zamanlar şehir çöplüğünde karşılarında belirmiş, daha sonraları da Ruhun Bastonu'nu bir bardan ötekine takip etmiş olan figürün ta kendisi olduğunu biliyorlardı. Şeytan bir kez daha atlatmıştı onları. Ancak ümitsizliğe düşmeyeceklerdi, yoldaşları İsa'nın Askerleri ile Şeytan'ı ezme yeminlerini yineleyip, başkaldırı şarkılarını söylemeye koyuldular, hep birlikte yere öyle sağlam basıyorlardı ki ayaklarının altındaki toprak sarsılıyor, bu da düşmanlarının ortak hücumlarının altında kıvrandığını ve debelendiğini görebiliyorlarmışcasına keyiflerini artırıyordu.

Tam o sırada, Ruhun Bastonu kilise alanını çevreleyen çitin ardından onları izlemekte olan bir çift yeşil göz gördü, Şeytan'ın arkasında onu koridor boyunca yakından takip eden kedinin, polis Şeytan'a kelepçe taktığı anda gizemli bir biçimde ortadan kaybolmuş olduğunu derhal hatırladı. Bu bir aydınlanmaydı. Şeytan ta başından beri bir kedinin bedenine gizlenmiş, polisin insan görüntüsünü ele geçirmesine müsaade etmişti. Ezgiye yeni sözler ekleyerek, kendilerini izleyen gözler konusunda diğerlerini uyarmaya çalıştı.

Ötekiler el kol hareketlerinin anlamını kavrayınca, Şeytan'ın etrafını kuşatmak için iki kola ayrıldılar ama kedi niyetlerini anlamış gibiydi. Saklandığı yerden fırlayıp kaçtı, her daim kararlı

İsa'nın Askerleri, "Yakalayın! Yakalayın ödleği!" diye bağırarak peşine düştüler.

12

A.G., daha sonraları o pazar gününü anlatırken, yaşananları anımsadıkça başını sallayıp "Doğru! *Haki ya Mungu!*" diyecekti. "Tüm Azizler'in bulunduğu alana henüz varmıştım. Wonderful Tumbo başarısı sebebiyle keyifli görünüyordu ama ben kendi kendime, 'Seni ahmak, Kargalar Büyücüsü'nü tutukladığını mı sanıyorsun? Öteki benliği serbest' diyordum.

"Ama onu Land Rover'ın arka koltuğuna atıp da oradan uzaklaştıklarında nevrim döndü. Devletin sadık bir kuluyken işimi kaybetmiştim, onu nereye götürdüklerini bilmeme imkân yoktu. Artık içeriden biri olmayışıma nasıl yandığımı anlatamam size. Daha birkaç hafta önce her Allah'ın günü, Başkanlık Sarayı'nda iktidar mekanizmasına tanıklık ederken, şimdi Tüm Azizler'in duvarlarının dışında, aciz bir haldeydim.

"Zevkle şarkılar söyleyen Hıristiyanları izledim, kanlı bir pazarı kıl payı atlatmışken neden Şeytan'a böylesine kafayı takmış olduklarını merak ediyordum. Az önce yaşananlar hiç mi öfkelendirmemişti onları? Kafamın karışıklığı, bir kediyi hedef tahtası haline getirmiş dans eden gençleri görünce hayrete dönüşmüştü. Şarkı söyleyenleri izleyen kalabalık da aynı derecede şaşırmış görünüyordu, sonra dağılmaya başladılar.

"Eski iş arkadaşlarım Njoya ile Kahiga'yı işte tam o sırada gördüm. Belli ki seyirci kalabalığının arasındaydılar. Onları gördüğüme sevinmiş bir halde hızla yanlarına gittim. Onlara Kargalar Büyücüsü'nün katedral civarında olduğu bilgisini alır almaz, ayrıldığımız gün kararlaştırmış olduğumuz gibi, onları aramaya çıktığımı ancak onların kiliseye gitmek üzere çıktıklarını öğrendiğimi anlattım. Birbirlerine göz ucuyla hızlı bir bakış attıklarını gördüm, ardından, aslında büyücüyle evsizler barınağında konuşmuş olduklarını ama büyücünün hiçbir açıklamada bulunmadığını söylediler bana. Şimdi ne yapacaksınız diye sordum onlara, itiraf etmeliyim ki günün olağanüstü olaylarını tartışmak üzere kendilerine katılmamı istemelerini umuyordum. Her şeyin belirsiz olduğu yönünde bir şeyler mırıldandılar, yapacak işleri oldu-

ğunu söyleyip çabucak müsaade istediler. Tavırları biraz tuhaf geldi bana, sanki benden gizledikleri bir şeyler vardı, düşündüm de belki... yoksa düşmanlarına yerini söyleyip de Kargalar Büyücüsü'ne ihanet mi etmişlerdi?

"Birkaç gün boyunca, oradan oraya, büyücünün diğer enkarnasyonu olan Aksak Cadı'ya rastlar mıyım diye dolaştım durdum. Sebebini gerçekten bilmiyorum. Yalnızca para yetiştirmenin sırrını öğrenebilmek değildi bunun nedeni. Beni buna iten başka bir şey vardı. Şayet diğer Kargalar Büyücüsü'ne rastlarsam kalbimde oluşmakta olduğunu hissettiğim bu şeyi açıkça anlamamı sağlayacak bir şeyler söyleyebilirdi belki bana..."

13

Kargalar Büyücüsü'nün Tüm Azizler'in dışında rejimin temsilcilerine teslim olduğu haberleri kendisine ulaştığında, hareketlerinin parlak bir buluşu olan Halk Meclisi faaliyetleriyle meşguldü Nyawira. Beyninden vurulmuşa dönmüştü adeta. Kaçtıkları günden bu yana, buluşabilecekleri güvenli bir an bulamamıştı ama kilisenin mahzeninde, Maritha ile Mariko'nun koruması altında olduğu müddetçe o ânın geleceğini ummuştu. Şimdi de bu olmuştu! Umudunu filan mı kaybetmişti yoksa Kamiti? Daha sonra Maritha'dan Vinjinia'nın bile onu nereye götürdüklerini bilmediği haberi gelince daha da kötü hissetti kendisini. Machokali'ye yaptıkları gibi onu da mı ortadan kaldırmışlardı yoksa?

O ve hareketin diğer önde gelenleri münasip bir karşılık vermek için kafa kafaya verdiler ama Hükümdar'ın zaferini gölgeleyecek herhangi bir şey bulamadılar hemen. Çaresiz, her zaman olduğu gibi, Halk Meclisi'nin gündelik mevzularına daha fazla gömülerek teselliyi işte bulmaya çalıştı Nyawira. Peki ama ne içindi tüm bu faaliyetler? Kuyrukları başlatan kendi hareketleri olmamıştı; onlar yalnızca başlangıçta spontan gösterilerden ibaret olan hareketliliğe kendi fikirlerini sokmuş ve kolektif seslerini yeniden elde etmek için yaptıkları çağrıyı destekleyerek Meclis'e yürüyüşte ortak bir amaç vermişlerdi onlara. Açık, ulaşılabilir bir hedef olmadan meclisi devam ettirebilecekler miydi? Ya büyücünün yakalanması halk meclisine yönelik daha şiddetli ve kararlı bir saldırının başlayacağı anlamına geliyorsa?

En sonunda, kısa vadeli bir çözüm buldular, bu, aynı zamanda büyücünün ele geçirilmesine de bir karşılık olacaktı.

Faaliyetleri, halkın, diktatörün gitmesi ya da gönderilmesi çağrısında bulunacakları ve ülkeyi farklı bir yola sokma gayretlerini artırma yeminini yineleyecekleri bir kendini yenileme gününde zirveye ulaşacaktı. Bir tarih belirleyip adını Ulusal Yeniden Doğuş günü ya da Yenileniş koydular ve hem ağızdan ağıza hem de binlerce broşürle herkese duyurdular. Ayrıca, o günü anmak ve kutlamak amacıyla, bir günlük genel grev ve şenlik çağrısında bulundular. Neşeli bir devrimdi umdukları.

14

Kargalar Büyücüsü'nü Hükümdar'ın odasına getiren polis bile, kapıya doğru geri çekilmeden evvel diz çöküp otomatik bir hareketle istavroz çıkardı. Tutsak aynı şeyi yapmadı ama Hükümdar'la olan son görüşmesindeki hiçbir şey onu bu sahneye hazırlamamıştı.

Beyaz, mavi ve gri renklere boyanmış olan tavan, güneş, ay ve yıldızların olduğu bir gökyüzü izlenimi veriyordu. Duvarlarla Hükümdar'ın karnını örten, duvarlara ve halıya kadar yayılmış olan kanvas, yeşil, sarı ve turuncuya boyanmıştı, engebeli bir toprağın gerçekçi bir yorumunu andırıyordu bu haliyle. Bir merdiven, halının üzerinden kıvrıla kıvrıla yükselip oturmakta olan figürün başını da kaplayan sisin içinde gözden kayboluyordu. Merdiveni aydınlatan lambalar ve gizli bir duman makinesinden çıkan sis, Hükümdar'ı, gökyüzünden günahkâr dünyaya yargılayan gözlerle bakan hakkaniyetli bir ilaha döndürmüştü.

Kendisini görmeye gelenler üzerinde yarattığı yanılsama, Hükümdar'ın hoşuna gidiyordu. Kaniuru'nun hileleri sadece büyücüyü enselemesine yaramamış, aynı zamanda, bir utanç ve zayıflık nesnesini, bir güç ve ihtişam nesnesine çevirmişti. Burada görülen şey, siyasetin hizmetindeki sanatın iyi bir örneğiydi. Sanatçıyı, tutsağı sorguladığı sırada yanında kalmasına izin vererek ödüllendirmişti. Nasihatine ihtiyacım var demişti Kaniuru'ya. Görünüşe bakılırsa kendi yarattığı hayale inanmış bir halde, sol elinde büyük bir anahtar, diğerinde bir yaba, cennet ve cehennem kapılarındaki bir muhafız gibi merdivenin alt basamağında duru-

yordu Kaniuru. İlah, teskin edici bir ses tonuyla, büyücünün, artık sesi de geri geldiğine göre, Meclis ve adliyelerin bulunduğu yere giderek kuyruk cinlerini halkın içine kendisinin yerleştirdiğini itiraf edebileceğini açıkladı. Hükümdar, Kargalar Büyücüsü'nün sırf ertesi gün kuyruklar ortaya çıksın diye iş arayan biri kılığında Tajirika'nın yerine gitmiş olduğunu bile kanıt olarak gösterdi. Halka, merhum Machokali'nin emriyle, Hükümdar'ı öldürmek üzere Amerika'ya gitmiş olduğunu da söylemeliydi. Büyü işe yaramayınca, büyücü ve merhum bakan, Hükümdar'ın hamile olduğu yolunda aslı astarı olmayan bir dedikodu ortaya atmışlardı. Kuyruk cinlerini defetmeli, devlete meydan okuyan kalabalığı temizleyip, sonra da zihinlerini faydalı fikirlerle doldurmalısın. Şayet halk barışçıl biçimde dağılacak olursa, Hükümdar, kendisinin tam ruhsatlı bir büyücü, kendisinin Daimi ve Özel Afrikiyatristi olarak yaşamasına izin verecekti; ayrıca ulusun maneviyatı, Nyawira gibi kaçakların yakalanması ve kendisiyle ayrıca görüşeceği bir takım başka konularla ilgili olarak da danışmanı olacaktı. "Bir gece boyunca düşünmene izin vereceğim" diye belirtti Hükümdar zarif bir biçimde.

Ertesi gün, karşı karşıya geldiklerinde, güçlerim yalan söylemez dedi Kargalar Büyücüsü.

Hükümdar, bunun neyi isteyip neyi istemediği meselesi olmadığını söyledi tehditkâr bir tonla. Kendisinden bekleneni yapmak zorundaydı.

Kaniuru araya girdi: "İngilizlerin ültimatom dediği şey bu."

"Evet, ültimatom" diye yineledi Hükümdar.

Diktatörler korkudan beslenip palazlanırlar diye düşündü Kargalar Büyücüsü. Kullarının, karşılarında titreyip, umutsuzca af ve merhamet dilediklerini görmeyi severler. Şayet diktatör onu öldürmeye niyetlendiyse bunu zaten yapacaktı, Kargalar Büyücüsü ne söylerse söylesin fark etmeyecekti. Mezbahaya götürülen hayvan bile karşı koyar dedi büyücü kendi kendine.

Bu açmaz – aynı soru, aynı cevap – bir süre devam etti, Kaniuru bir yandan istihza ile büyücünün üzüntüsünü daha da derinleştirmeye çalışırken, bir yandan da Hükümdar'ın öfkesini alevlendirip gerginliği daha da artırıyordu.

Diktatör, makul bir cevapla gelmesi için son bir şans daha verdi büyücüye. Kargalar Büyücüsü'nün itaatini sağlama konusun-

daki kararlılığını göstermek için onu insan kemikleri tapınağına atacaktı.

Üçüncü gün seher vakti büyücü bir karara varmıştı. İnsan kemikleri mabedinde gözlerden uzakta ölmektense yaşayanlar arasında herkesin gözü önünde ölmek daha iyiydi.

"Halk Meclisi'nin karşısına ne zaman çıkıyorum?" diye sordu Kargalar Büyücüsü.

15

Nyawira ve hareketin diğer ileri gelen isimlerinin kulakları, son dakika haberlerini duymak ve devletin, genel grevle ulusun yeniden doğuş günü için yaptıkları çağrıya verdiği yanıtı değerlendirmek için sürekli radyodaydı. Radyo diktatörün sözcülüğünü yapıyordu gerçi ama dinlemek de bazen işe yarıyordu. Geçmişte rejimin kendi kaynaklarını dikkatle inceleyerek pek çok şey öğrenmiş ve buna göre hareket etmişlerdi, öyle ki bu durum Hükümdar'ın hareketin Başkanlık Sarayı'nda muhbirleri olduğunu sanmasına bile yol açmıştı kimi zaman.

Ama bu kez diktatörün düşüncesi ve planları tam anlamıyla şaşkına döndürmüştü onları. Söylenenleri daha iyi duyabilmek için dikkat kesilmişlerdi. Önce Hükümdar'ın doğum gününden bahsetti radyo, halka ulusal kutlama yapmak için gerçek fırsatın bu olduğunu hatırlatıyordu. Ayrıca, Hükümdar'ın en uygun güne henüz karar vermemiş olduğunu da belirtiyordu. Takipte olmaya devam etmeliydiler. Ancak fazla beklemeleri gerekmedi.

Az önce radyoda söylenen şey karşısında hayretler içinde kalmış, sanki çok iyi duyamamış gibi, birbirlerine dönmüş "Ne?" diye soruyorlardı. Resmi kutlamalar, Halkın Sesi Hareketi'nin seçtiği ve Ulusal Kendini Yenileme Günü olarak ilan ettiği güne denk geliyordu. Halk Meclisi'nin zirve noktasına ulaşacağı gün ve tarih, Hükümdar'ın bu yılki resmi doğum günü kutlamalarına –Cennete Yürüyüş'e sebep olan şu ötekileri anımsatan– dönüştürülmüştü. Kutlamalar için bir günlük grev çağrısında bulunmuş olmaları, hükümetin o günü resmi tatil ilan etmesiyle tehdit gücünü yitirmişti. Rejimin planlarını bozmak ve Ulusal Kendini Yenileme Günü'nü kurtarmak için ne yapmalılardı şimdi?

Aldıkları darbe sonrası yeni yeni kendilerine gelmeye başlamışlardı ki bu defa da bir başka şok yaşadılar. Radyo, o gün Kargalar Büyücüsü'nün Halk Meclisi'ne resmi bir itirafta bulunacağını duyuruyordu.

Ulusal Yenilenme Günü'nü başka bir güne erteleme fikrini tartıştılar. Ama çoktan duyurusunu yapmışlardı. Başka bir gün seçecek olurlarsa, bu, Hükümdar'ın zaferi anlamına gelir, Meclis'e daha fazla psikolojik, hatta fiziksel darbe indirme konusunda onu cesaretlendirirdi. Hayır, hararetli tartışmalardan sonra günü değiştirmemeye ve diktatörün gösterisini gölgede bırakmaya karar verdiler. Peki ama Kargalar Büyücüsü konusunda ne yapacaklardı?

16

"Radyoda Kargalar Büyücüsü'nün Halk Meclisi'ne hitaben konuşma yapacağının söylendiğini duyunca başım dönmüş ve bir kez daha Kargalar Büyücüsü'ne hayranlık duymuştum" diye anlatacaktı A.G. "Daha geçen gün kelepçelenmiş götürülüyordu. Şimdi ise bu! Daha da şaşırtıcı olansa hükümetin tüm yurttaşları Halk Meclisi'ne katılmaya davet etmesiydi. Ama daha dün polis, şiddet kullanarak kuyrukları dağıtmıyor muydu? Daha geçen gün Hükümdar'ın kendisi Halk Meclisi'ni zırhlı araçlarla tarama tehdidinde bulunmamış mıydı? Şimdi ise polise, büyük meclise müdahale etmeye kalkan olursa tutuklamalarını emrediyordu. Biraz endişelenmiştim, özellikle de ortalarda dolaşan bunca çelişkili hikâye nedeniyle..."

O günlerde orada bulunanlar dedikodu savaşlarının günden güne nasıl yoğunlaştığını hatırlar. Meclis, hükümet tarafından tertiplenmiş bir gösteri miydi yoksa gerçek bir Halk Meclisi miydi? İddialar ve karşı iddialarda başrolü Diktatörün Sözcüsü lakaplı devlet radyosu ile Fısıltı Gazetesi lakaplı halkın ayaklı gazetesi oynuyordu. Diktatörün Sözcüsü diktatörün doğum gününden bahsettiğinde, Fısıltı Gazetesi diktatörün doğum yapacağı günden söz ediyordu. Diktatörün Sözcüsü erkek gebeliği hakkında yalanlar uydurmuş adamın Halk Meclisi önünde itirafta bulunmaya razı olduğunu iddia ettiğinde, Fısıltı Gazetesi Hükümdar'ın tüm meclis karşısında hamileliğini itiraf etmeyi kabul ettiği iddiasıyla karşılık veriyordu.

O zamana kadar meclise katılma konusunda tereddüt yaşamış olanlar bile fikirlerini değiştirmişlerdi. Görmek, duymak ve Diktatörün Sözcüsü ile Fısıltı Gazetesi'nin çelişkili iddiaları arasında gerçeğin ne olduğuna kendileri karar vermek üzere orada olmak zorundaydılar. Çok geçmeden Diktatörün Sözcüsü ürkütücü bir haberle ortaya çıktı, toplanma günü Kargalar Büyücüsü bir ayna marifetiyle Nyawira'nın nerede olduğunu gösterecekti.

"Şey, doğru! *Haki ya Mungu!* Ben de kendimi elbette ki Halk Meclisi'ne giderken buldum!"

17

Kargalar Büyücüsü'nün kehanet aynasını kullanma ihtimaline dair haber tutuklu olduğu yerde Sikiokuu'ya kadar ulaşmıştı, acilen Hükümdar'ın huzuruna çıkmak isteyince gece vakti yanına götürüldü.

Sikiokuu, bakan olduğu günlerde Hükümdar'ın karşısında diz çökerdi ama bu kalpten gelen bir davranış olmaktan çok dalkavukça bir jestti. Ama şimdi, aklına hayaline gelmeyecek bir sahne ile – odada ay ve yıldızların aydınlattığı bir gökyüzü –karşılaşınca diz çöküp tüm günahlarından ötürü yanaklarından gözyaşları süzülmeye başlamıştı. Hükümdar nazikçe konuşuyordu onunla: Sikiokuu, kalk ve bana derdini anlat.

Ancak o, Yüce Hazretleri'ne kendisinin bir zamanlar yurtdışından sipariş ettiği aynaları hatırlatırken dizlerinin üstünde kalmayı sürdürdü. Bu aynalar Aburirya'da ikamet etmekte olan hiç kimse tarafından kirletilmemişti. Lekesiz aynalardı onlar. Hükümdar, en iyi sonucu –tabii ki Nyawira'nın yerini öğrenmede– almak için büyücüye onları kullandırtmalıydı. Hükümdar'ın kafası azıcık karışmış gibiydi ama Sikiokuu'nun ithal aynaların menşeileri hakkındaki bilgisinden de etkilenmişti; Japonya'da Asakusa, İtalya'da Venini gibi kulağa gerçekten de yabancı gelen ve dolayısıyla da diz çökmüş ricacının iddialarının doğruluğunu kanıtlayan bilgilerdi bunlar.

"Ev hapsindeyken bile Efendi'ne olan görevini hatırından çıkarmadığını gösterdiğin için teşekkür ederim Sikiokuu. Sadakatini asla unutmayacağım. Bana söylemek istediğin başka bir şey var mı?"

"Pek yok. En çok istediğim şeyi, huzurunuza çıkabilmeyi zaten bahşettiniz bana. Artık ölsem de gam yemem, yapmamı emretmiş olduğunuz gibi, Nyawira'nın ele geçirilmesi için gerekli adımları sadakatle atmış olduğumu bildiğinizden emin olarak. Aziz Ekselansları, ben bir günahkârım..."

"Biliyorum" dedi Hükümdar, onu susturmaya çalışır gibi.

Ama aslında bilmiyordu. Hükümdar, Kargalar Büyücüsü'nün öteki pek çok karşıtı gibi, daima büyücünün tüm ilmine ve güçlerine, büyücünün rahatsız edici, utandırıcı ve hatta tehditkâr varlığı olmaksızın kendi adına sahip olmak istemişti. Bunu nasıl gerçekleştireceğine dair bir fikri yeni haiz olmuştu. İtirafların hemen akabinde Kargalar Büyücüsü'nü kaçırtıp gizlice Başkanlık Sarayı'na getirtecekti. Bir tedavi yolu ve dolar yetiştirmenin sırrını öğrenip ya da tüm güçlerini kendisine mal edip onu ortadan kaldırabilir yahut da onu ihtiyaç duydukça kullanmak üzere Başkanlık Sarayı'nda kilit altında tutabilirdi. Neye karar verirse versin, bunu bir tek kendisi biliyor olacaktı. Her halükârda, meseleler hakkında danışmanlığını yapacak daimi bir ruh olacaktı sarayda. Bu kaçırma görevini, affedilmeyi derinden arzulayan bir günahkârdan daha iyi kim yerine getirebilirdi? Tıpkı... tıpkı... Sikiokuu gibi biri? *Neden olmasın?*

Hükümdar "Herkes günahkârdır" dedi bu kez eski bakana. "Ama günahkâr kurtuluşa ermeye hazır olduğunu eylemleriyle belli etmelidir. Sikiokuu, selamete çıkmak ister misin?"

Sikiokuu konuşamayacak denli şaşırmıştı. Yalnızca başını sallayıp kulak memelerini çekmekle yetindi.

"Seni duymadım" dedi Hükümdar.

"Evet, Hükümdarım ve Efendim. Sadece benim aynaları kullanın, ömür boyu tüm ihtiyaçlarınızı karşılayacak bir köleye kavuşacaksınız."

Hükümdar aynalar konusunda ona güvence verdi ama Sikiokuu yine de bir görevle kendisini ispatlamak zorundaydı. Görev basitti, sınavsa bu görevi hakkıyla yerine getirip getiremeyeceğiydi.

"Daha önce birini kaçırdın mı hiç?" diye sordu Hükümdar.

"Şahsen hayır. Ama adamlarımı kullanarak..."

"Ellerini kullan demiyorum. Aklını kullan. Bu işin beyni ol!"

Kalabalığın üzerine buri atan bir helikopter işaret olacaktı. Zamanlama önemliydi. Kalabalık düşen paraları kapmak için itişip

kakışırken, Sikiokuu'nun ekibi büyücünün üzerine atılacaktı. Ama ödülü kendisine Sikiokuu gece vakti tek başına getirecekti.

Yeni benimsediği dizginleri ele alma politikası gereğince, tüm doğum günü kutlamasını Başkanlık Sarayı'ndaki cennetinden bizzat yönetecekti, tüm senaryoyu yalnızca kendisi biliyor olacak, oyuncular, paylarına düşen kısımlar hariç bütünden habersiz olacaklardı. Bu nedenle, paranın kalabalığı şaşırtmak için yeni üretildiğini ya da Kaniuru'dan büyücü için gizli korumalar istemiş olduğunu Sikiokuu'ya söylemedi. Tajirika'nın paralardan haberi vardı –mali politikasının bir parçasıydı– ama öteki planların ayrıntılarından haberdar değildi. Ve elbette ki Kaniuru'ya kaçırma planlarından ya da gökyüzünden para saçacak olan helikopterlerden söz etmeyecekti.

Sikiokuu ev hapsine geri döndü, kendisine verilen gizli görev nedeniyle sevinçten havalara uçuyordu. Yakında yeniden gözde olacaktı. Ancak Hükümdar'ın bir biçimde, vaktiyle kendisinin de üzerinde düşündüğü fikirleri çalmış olduğunu düşünmeden edemiyordu.

18

Furyk, Clarkwell, iki kameraman, bir elektrikçi, bir ses mühendisi ve Clem&Din'in üretim müdürü Eldares'e o sabah varmışlardı. Elektrikçi, çocukluğundan beri, zifiri karanlık Afrika'ya dair öyle çok şey duymuştu ki televizyonda gördüğü çelik ve betondan oluşan yeni şehirlerin görüntülerine rağmen, kıtanın hâlâ gece gündüz karanlık olduğunu varsaymış ve gece görüşü olan koruyucu gözlükler almıştı. Misafirleri şoförlü bir araçla havalimanında karşılayan Dr. Wilfred Kaboca onları otele değil, doğruca Başkanlık Sarayı'na götürdü. Her saat durumu daha da kötüye gidiyor diye açıkladı Kaboca.

Ekip, insanların havada süzülüyor olması sanki olağan bir şeymiş gibi derhal işe koyuldu. Hükümdar'ın odasındaki cennet tasviri gibi anlamadıkları şeyler olduysa da bunları, Afrikalı hükümdarlara has tuhaflıklar olarak kabul ettiler. Yine de duman makinesinin kapatılmasını istediler.

Furyk, Clarkwell ile Kaboca'nın yardımıyla bildik kontrolleri yapmak üzere işe koyuldu ama sonuç aynıydı: Ters giden hiçbir

şey yoktu. Bu seferle New York'taki geçen sefer arasındaki belirgin farksa artık on kez daha iri olmasına rağmen bedenin genişlemesi değil hafifliğiydi. Kafası karışmış olan Furyk, bu olguyu bazı fizikçilerle konuşmak üzere, daha sonra Harvard'la bir takım görüşmeler yapacağını söyledi. El bilgisayarını getirmiş olan Clarkwell, e-posta da atabilirsin onlara diye öneride bulundu. Bu öneri, Kaboca'yı, Furyk'i bir köşeye çekip sonograf makinesi getirip getirmediklerini sormaya sevk etti. Eyvah dedi Furyk, onu getirmeyi akıl etmemişti ama çok da sorun değildi çünkü basit bir kan testi, genişlemenin, mutasyonla hamileliğe dönüşüp dönüşmediğinin belirlenmesi için yeterliydi.

Kameramanlar ve elektrikçi, gerekli ortamı yaratmak amacıyla neler ilave edebileceklerini görmek için prizleri, elektrik kaynağını, ışığın miktarını ve kalitesini kontrol etmekle meşguldüler. Furyk onlara bunun bir film olmadığını, bilimsel bir sürecin belgelenmesi olduğunu hatırlattı, hastanın üzerinde kâfi miktarda ışık olması yeterliydi.

Hasta tavana değdiğinden, göz hizasına kamera yerleştirmede bazı sorunlar yaşadılar ama daimi devlet marangozları küçük platformları olan basamaklar kurdular. Doktorlar toplanan verileri daha sonra gözden geçirirken kullansınlar diye hastanın görüntüsünü kesintisiz olarak kaydedecek sabit bir kamera yerleştirdiler. İkinci kameraman, önce Başkanlık Sarayı'nın, ardından da Hükümdar'ın odasının genel çekimlerini yaptı, bunun dışında asli görevi Hükümdar'ın ve şayet gerekecek olursa ameliyatın yakın plan çekimlerini yapmaktı.

Ön hazırlıklar tamamlanınca soluklandılar, bu arada hastayı gözlemliyorlardı, akıllara ziyan bir manzaraydı bu, içinde bulunduğu koşullara rağmen, televizyondan dışarıda gelişen olayları takip ediyor ve hükümetin vereceği karşılığı yönetiyordu.

Furyk'in merakını sezen Kaboca, Hükümdar'ın onayıyla ziyaretçiler için ilave bir televizyon getirtti.

19

Farklı grup ve kişiler ihtiyaçlarına göre en uygun yer ve görüş alanını sağlama alacak biçimde yerleşmişlerdi.

İsa'nın Askerleri üç gruba ayrılmıştı ve her birinin kendisine tahsis edilmiş bir görevi vardı. Ruhun Bastonu'nun yönetimindeki ilk grup, Tüm Azizler'in dışına kaçtığından beri hiçbir yerde görülmemiş olan kediyi aramayı sürdürüyordu.

Başlarında Ruh Süpüren'in bulunduğu ikinci grup, Başkanlık Sarayı'na çıkan tüm yollarda nöbet tutuyordu çünkü Şeytan, ellerinden kaçtığı iki seferde de Başkanlık Sarayı'na gitmişti. Her iki vakada da oradan çıkıp çıkmadığını öğrenememişlerdi.

Üçüncü grupsa meydan okurcasına şarkılar söyleyerek Halk Meclisi'ne gelmişti; planları, İblis'e arkadan, sessizce sokulup başka bir varlığın bedenine giremeden onu yakalamaktı.

Bu üç grup, faaliyetlerini çağrı cihazları ve cep telefonlarıyla birbirine uyumlu hale getiriyorlardı, Şeytan bu şartlarda bile herhangi bir yere kaçmayı seçerse İsa'nın Askerleri onu durdurmak için hep birlikte orada olacaklardı.

Bir devrim beklentisi içinde olan medya mensupları, kameralarını ayaklanmaların çıkacağını, insanların taşlanıp, evlerin yakılıp yıkılacağını umdukları sokaklara yerleştirmişlerdi. Eldares'in fakir bölgeleri, yazgılarıyla böylesine ilgili bunca kamerayı daha önce hiç görmemişlerdi.

Hükümdar, sözde Ulusal Yenilenme gününü, doğum gününün ulusça kutlanışına başarıyla döndürmüş olduğu için kendi kendisiyle gurur duyar bir haldeydi. O günü resmi tatil ilan ederek genel grev çağrısının etkisini azaltmıştı. Diktatörlük için öyle pek de yanıp tutuşmamasıyla ünlü bir gazete bile Hükümdar'ın *dört dörtlük bir siyasetçi* olduğunu yazmıştı.

Buri banknotlarının KUZEY, GÜNEY, DOĞU ve BATI olarak imlenen dört helikoptere güzelce istiflendiğinden emin olan Tajirika, görüşlerine başvurmak isteyen olur diye gözlemlerde bulunmak üzere erkenden alana gitmişti ancak silahlı kuvvetlerin başlarıyla selamlaşıp iyi dileklerini sunduktan sonra geri çekilip kalabalığın dönüş yolu üzerinde kenarda durmuştu. Gökten yağacak kudret helvasının yol açacağı izdihamın tehlike arzettiğini bildiğinden Vinjinia ile çocuklara gelmemelerini söylemişti.

Sikiokuu çalıntı arabayı toplanmış olan kalabalığın tam dışına park etmişti. Gözünde gözlük, başında da kulaklarını kapamak için bir şapka sürücü koltuğunda oturuyor, elindeki cep telefonu ile hem Başkanlık Sarayı ile hem de platformun yakınındaki stra-

tejik bir noktada oturmakta olan kiralık haydutlarla iletişim kuruyordu. Tek bir görevleri vardı: İşaret verildiğinde Kargalar Büyücüsü'nü kaptıkları gibi Sikiokuu'nun beklemekte olan aracına getirmek, bundan sonrası Sikiokuu'ya aitti. Arabanın içinde bekliyor olsa da yukardan yağacak Buri banknotlarının kutsal işaretini kaçırma korkusuyla gözünü kırpmadan dışarıya, gökyüzüne bakıyordu.

Hükümdar'ın kendisinden büyücü için korumalar ayarlamasını istemesini, itiraftan sonra büyücüyü cehenneme göndermesi için gizli bir görev olarak yorumlamış olan Kaniuru – başka ne sebeple Hükümdar büyücünün Halk Meclisi'nin bulunduğu yere götürülüşünden açıkça bahsedip dönüşü konusunda sessiz kalsındı ki – Kargalar Büyücüsü platforma doğru ilerlerken her iki yandan kendisini koruyacak olan grubu çoktan ayarlamıştı. Resmi plana göre, plakasız bir polis aracı Kargalar Büyücüsü'nü kalabalığın başladığı yerin birkaç metre uzağında indirecek, büyücü, yolun geri kalanını görünüşte herhangi bir zorlama olmaksızın kalabalığın içinden geçerek yürüyecekti ama elbette ki kaçmaya yeltenmemesi için etrafının potansiyel katillerle çevrili olduğundan haberdar olacaktı. Kaniuru, Kargalar Büyücüsü'nü ortadan kaldırma niyetini kendisine saklıyordu. Adamları, itiraftan sonra Kargalar Büyücüsü'ne refakat edip, onu zorla Kaniuru'nun Mercedes-Benz'ine sokacaklarını biliyorlardı yalnızca, sonrasında ne yapılacağını Kaniuru daha sonra söyleyecekti onlara. Her şeyi görüp duyabilmek için kendisi de kürsüye yakın bir noktaya doğru ilerledi. Kendisini rahatlatmak için, hasmının büyüyle herhangi bir oyuna girişmesine karşı koruyucu bir tılsımmış gibi cebindeki silahı sıvazlayıp duruyordu.

Nyawira ve arkadaşları, kürsüye yakın bir yerde, olayların nasıl gelişeceğine bağlı olarak, belirledikleri farklı seçeneklerden birine göre hareket etmeye hazır halde bekliyorlardı.

Ayrıca, hukuk ve düzenden sorumlu resmi kuvvetlerle ordu da tüm alanın etrafını sarmıştı, çoğu, Kargalar Büyücüsü'ne karşı hazırlanmış komplolardan tümüyle habersizdi. Tepeden tırnağa silahlı halde, komutanlarının talimatını bekliyor ama bir yandan da kalabalığı kışkırtmamaya dikkat ediyorlardı.

Dini liderler dualar okuyup her şeyin yolunda gitmesi, ülkede hoşgörü ve şeffaflığın hüküm sürdüğü yeni bir yaşamın başlangı-

cı olması ve herkesin dilediği biçimde, korkmadan Tanrı'yı övüp şükredebilmesi için Tanrı'dan o günü kutsamasını istiyorlardı. *E pluribus unum* diyordu içlerinden biri sürekli.

Merasimleri üniversite gençliği idare ediyor, birbiri ardına söz alan her konuşmacı, halka, böylesi bir toplantının neden gerekli hale gelmiş olduğunu hatırlatıyordu. Bu bir çıkarlar koalisyonuydu, herkes ülke meselelerinin ele alınışında kendi sesini yeniden duyurabilir hale gelme arzusu etrafında birleşmişti. Bu taahhütün bir parçası olarak, kimse, farklı görüşleri olanlar bile, görüşlerini dile getirmekten menedilemeyecekti. Ulusal yenilenme, bireysel ve toplu olarak söz haklarını yeniden kazanma günüydü bugün.

Gözlerime bak ve gör
Korkmuyorum ölümden
Benden aldığın
Söz hakkını isterken

A.G. daha sonraları, bu şarkıyı haftalardır söylemişlerdi diyecekti kendisini dinleyenlere ama o gün özel bir yoğunlukla yorumluyorlardı.

"Doğru! *Haki ya Mungu!*" diye yemin edecekti iddialarının doğruluğunu vurgulamak için ve şöyle devam edecekti: "Her şeye belirsizlik hâkimdi. Günün adı için bile çekişme vardı: Hükümdar'ın Doğum günü müydü, Ulusal Yenilenme Günü müydü yoksa Hükümdar'ın doğum yapacağı gün müydü? Ancak kesin olan tek bir şey vardı: Herkes Kargalar Büyücüsü'nden erkek gebeliğinin sırrını öğrenmek istiyordu."

20

Kargalar Büyücüsü toplantı alanına Big Ben Mambo liderliğinde öğleden sonra erken bir saatte varmıştı. Sağında ve solunda silahlı polisler vardı, onları da beş koli taşıyan diğerleri takip ediyordu. Hepsinin etrafını da büyücüyü daha iyi görebilmek için itişip kakışan medya mensupları sarmıştı. İnsanlar fısıldaştılar: Kargalar Büyücüsü. Bunu merak dolu bir sessizlik izledi.

A.G. daha sonraları, "Doğru! *Haki ya Mungu*! Çocuklar arasında bile kendini tutamayıp gülen ya da öksürmeye cesaret eden

bir Allah'ın kulu yoktu" diye tarif edecekti o anı. "Kısacık bir an için bile olsa dikkatini çekip, o şeyi, her şey olabilmeyi sorabilir miyim diye oldukça erken gitmiştim oraya çünkü sözcükleri farklı açıdan görmeye başladığım bir noktaya ulaşmıştım yaşamımda. Dile daha yakından bakmak yaşamın sırrını açığa çıkarabilirdi. İlgimi çeken pek çok soru vardı: Büyücüye böylesine muazzam bir güç ve kavrayış veren neydi? Büyülü iksirleri mi yoksa duyuların ötesinde bir şey mi? Başkasına aktarılabilecek bir bilgi miydi bu? Doğru! *Haki ya Mungu!* Onunla konuşabilirsem hayatım bir anlam kazanabilir gibi hissediyordum. Ama alana geldiğinde, nasıl korunduğunu ve medya tarafından nasıl izlendiğini görünce ona yaklaşamayacağımı anladım. Ama yine de dudaklarından dökülen her sözcüğü yakalamak için kulaklarımı dört açmıştım. Barda söylediği sözleri anımsadım: *Hayır, hapana! Hayır! Bu şekilde olmadı.* Ne şekilde oldu öyleyse diye soruyordum kendi kendime.

"Enformasyon Bakanı Big Ben Mambo'yu Kargalar Büyücüsü'nü sanki ona yer gösterirmiş gibi ileri doğru iterek kürsüye tırmanırken gördüm. Big Ben Mambo komik bir tipti, o anda bile sanki resmi bir geçide önderlik ediyormuş gibi dimdik yürüyordu. Bu adam silahlı kuvvetlere mensup olmalıymış diye düşünmeden edemedim. Polis ve medya mensupları, tümü yüzleri kürsüye dönük halde kalabalığın önüne yerleşmişlerdi. Ben de kürsüye doğru yanaştım ve önümdekilerin müsaade ettiği ölçüde ilerledim. Gerçekten de tek bir sözcüğü ya da hareketi kaçırmak istemiyordum..."

Seremoninin sahibi rolünü üstlenmiş olan öğrenciler, bakana konuşması için zaman tanıdılar, kimi kesimlerden yükselen muhalefet uğultularına cevaben, bunun bir Halk Meclisi olduğunu ve bakanın da diğer tüm yurttaşlar gibi konuşma ve görüşlerini dile getirme hakkına sahip olduğunu ifade ettiler. Big Ben Mambo, bir tek öğrencilerin kendisine konuşma izni vermiş olmasından hoşnut değildi ama bir tartışma başlatmak ya da karşı koymak için ne yer ne de zaman müsait diye düşündü. Bakan orada, yukarıdan bir elçi olarak bulunduğunu belirterek girdi söze, bu nedenle Hükümdar'ın, Ulusun Babası'nın ve Silahlı Kuvvetler Başkomutanı'nın adına konuşuyordu. Ardından, Hükümdar'a toplantının Meclis ve adliye binalarının kutsal topraklarında yapılmasına müsaade etmiş olduğu için teşekkür etti. Şu anda bura-

da toplanmış olanlar adına, Haşmetmeapları'nın doğum gününde buraya gelerek ifade ettikleri sevgi ve hayranlıklarını peşinen kabul ettiği için de bilhassa teşekkür ediyordu kendisine...

"Doğum yapacağı gün mü yani?" diye bağırdı bazı kişiler ve şarkı söylemeye başladılar: "Bu gebeliğin sorumlusu kim?"

"Lütfen konuşmamı bitirmeme izin verin" diye üsteledi Big Ben. "Şimdi, hamilelik konusuna gelince, o konudaki her şeyi Kargalar Büyücüsü'nün ağzından duyacaksınız. Tüm devlet düşmanlarını da ifşa edecek."

Birileri, "Devletin düşmanları halkın dostudur" diye bağırdı cevaben.

Buraya nutuk atmaya ya da nutuk dinlemeye gelmedim" diye bağırdı Big Ben Mambo. "Buraya Hükümdar'ın selamlarını ve iyi dileklerini iletmeye ve sizlerden Kargalar Büyücüsü'ne, tam anlamıyla itirafta bulunması, söylemek durumunda olduğu her şeyi sözü kesilmeden, yuhalanmadan ya da sırf büyücü olduğu için taşlanmadan söyleyebilmesi için bir şans tanımanızı istemeye geldim. Büyücülerin arı kovanlarına konarak, bir dağın tepesinden vadiye yuvarlanarak öldürüldükleri günler gerilerde kaldı." Giderek artan düşmanlığı sezen Big Ben Mambo mikrofonu bıraktı ve eliyle işaret ederek Kargalar Büyücüsü'nü kürsüye çağırdı.

Ağır ağır, telaş etmeksizin ayağa kalktı Kargalar Büyücüsü, törenin önderlerine, konuşabilir miyim diye sordu ve onların onayıyla kürsüye gidip mikrofonun önünde durdu.

21

Kamiti nereden başalayacağını ya da kalabalığa ne söyleyeceğini bilmiyordu. Keşke Nyawira ile konuşma fırsatım olsaydı diye düşündü yeniden. Ama mademki kısmet değilmiş, şu anda başının çaresine bakacaktı. Doğası gereği yalnız biri olduğundan, herkesin içinde konuşma yapmayı sevmezdi, buradaysa derin bir dikkatle kendisini izleyen bir kalabalık vardı. Kargalar Büyücüsü kimliğini bir maske, bir şaka olarak üstlenmişti, şimdi ise bu kimliğe sadık kalması bekleniyordu. Burada kendi iradesiyle bulunmuyordu ama bugün sanki isteyerek gelmiş gibi konuşmak zorundaydı! Şahsi çıkarı için bile olsa yalanlardan ve yalan söylemekten nefret ederdi, şimdiyse bir başkasının çıkarı için alenen yalan söylemesi bek-

leniyordu. Yaşamının hakikat içinde kök salmasını istemişti – bir kâhin olarak bile sahteliğin önüne geçmek için elinden geleni yapmıştı – ve işte geldiği nokta, yaşamı yalan bir itirafın ucunda sallanıyordu!

Machokali gibi sırra kadem basmaktansa kalabalığın önünde ölürdü daha iyi; bu düşünceden cesaret aldı.

"Hepiniz, kaçmayayım diye etrafımın silahlı muhafızlarla çevrili halde yürüdüğümü gördünüz. Bu yüzden sözlerime rehber ve muhafızlarıma ne kadar müteşekkir olduğumu belirterek başlamak istiyorum."

Kahkaha sesleri yükseldi ki bu Kamiti'yi daha da rahatlattı. "Benden, Hükümdar'ın gebeliği, Nyawira'nın saklandığı yer, Machokali'nin ortadan kayboluşu ve kuyruklardan bahsetmem istendi. Sonrasında ise talimat gereği, sizleri ele geçirip, kuyruğa girmenizi ve organize olmanızı sağlayan cinleri defetmeliyim. Ruhlarınızı isyankârlıktan arındırmalıyım." Gülenler oldu yine. Diğerleri ise tedirgindi. İtiraflara başladığında ise ortama gerçek bir sükûnet hâkim olmuştu.

Dilinin çözüldüğünü hissediyordu.

22

Her şeyi televizyondan takip eden Hükümdar, nefesini tutmuş, rezilce ve nadim bir itirafın beklentisi içindeydi. Kendisinden öylesine hoşnuttu ki kıkır kıkır gülmeden edemiyordu.

Kendileri için kurulmuş olan televizyonu izleyen Furyk, Clarkwell ve Kaboca ikide bir hastayı yokluyor, daha sonra gözden geçirmek üzere gözlemlerini bir kenara not ediyorlardı, bu esnada birinci kamera Hükümdar'ın her jestini ve vücut devinimini kaydediyordu. İkinci kamera ise belden yukarısını, yakın planları ve Hükümdar'ın ekrandaki kalabalığın karşısındaki Kargalar Büyücüsü'ne bakarkenki hali de dahil birkaç kesit çekmekle meşguldü.

Ansızın Hükümdar'ın şiddetli ve kederli bir çığlık attığı duyuldu, havalanmış bedeni acıyla kıvranıyordu. İnliyordu Hükümdar. Furyk ile Clarkwell ne olduğuna bakmak için çabucak cennet merdivenine tırmandılar. Yeni bir gizemli doğum mu gerçekleşecekti yoksa?

23

"Öncelikle, Hükümdar'ın hamile olduğu yolundaki dedikoduların çıkmasında oynadığım rolü itiraf edeceğim" dedi Kargalar Büyücüsü. "Ancak hamilelikten söz etmek neden kötü bir şey olsun ki? Hamile olmak demek bir varlığın tohumunu taşımak demektir. Bu yaşam mıdır yoksa ölüm mü? Asıl mesele bu. Öte yandan buraya hamilelik ahlakını ve felsefesini konuşmaya değil, sizi nasıl yanlış bir kanıya sevketmiş olduğumu açıklamaya geldim."

"Her şey, New York'ta bir otelin lobisinde beklerken aklıma gelen bir kıssayla başladı, Afrika'nın etrafında ve siyah halkın yaşadığı topraklarda bir kuşa dönüşmüş olarak uçarken tanık olduğum harikaların anlamını çıkarmaya çalışıyordum."

Siyah gücün kaynağının peşinde zaman ve mekânda yaptığı seyahatlerin hikâyesini ve insanların, kendi yaşamlarının kontrolünü, para ve piyasa (P&P) denen iki isimli kör bir ilaha teslim etmiş olduklarına ve Afrika'nın bağımsızlığının nasıl mutasyona uğrayarak bağımlılığa dönüşmüş olduğuna dair hayli uzun bir kıssa anlattı. Sözlerinin yarattığı etkiyi tartmak için sustu. Çıt çıkmıyordu.

"Afrika, Avrupa'nın milyonlarca Afrikalı canı anakaradan alıp dünyanın dört bir yanına götürmesine neden izin verdi? Avrupa kendisinden on misli daha büyük bir kıtaya nasıl üstünlük taslayabildi? Neden muhtaç Afrika kendi servetinin kendi sınırları dışındakilerin ihtiyaçlarını karşılamasına izin vermeyi sürdürüyor, sonra da kaçmasına müsaade ettiği servetinden borç alabilmek için ellerini uzatıp birilerinin peşinde dolanıyor? Bu noktaya nasıl vardık biz? En iyi lider, yok pahasına verdiklerinden pay alabilmek için dilenmeyi en iyi bilendir noktasına nasıl geldik biz? Afrika'nın geleceği nerede?

"Şunu gördüm: Avrupa, 17. yüzyıl civarı, Afrika'daki kimilerini kötülüğüyle dölledi. Bu gebeliklerden köle plantasyonunun köle şoförleri doğdular, onlar sömürge plantasyonunun sömürge şoförlerine dönüştüler, onlarsa yıllar sonra sömürge sonrası dönemin plantasyonunda neo-kolonyal pilotlara dönüştüler. Şimdi ise küresel ölçekteki bir plantasyonun modern şoför ve pilotlarına mı dönüşüyorlar yoksa? Ama Afrika kendi cinsini de dölledi ve bu da halkımıza 'Kahramanlarımızı öldürseniz de biz kadınlar umutla

yeni kahramanlara gebeyiz' türküleri söyletti. Bu yüzden, ata yadigârını satıp savanlara umutsuzca haykırmayın, mirasımızı korumak için mücadele verenlerin başarılarına gururla gülümseyin.

"Böylece şöyle dedim kendi kendime: Nasıl ki bugün dünün rahminden doğdu, o da yarınlara gebe.

"Aburirya ne çeşit bir yarına gebe peki? Birliğe mi yoksa öldürücü bölünmelere mi? Feryada mı yoksa kahkahaya mı? Yarınımızı bugün yaptıklarımız belirleyecek. Kaderimiz kendi ellerimizde.

"Machokali'ye '*Kendinize dikkat edin. Ülke bebek bekliyor. Ne doğacak Allah bilir*' mesajını yazdığımda, sanırım aklımda bu düşünceler vardı. Notu Machokali'ye bıraktım çünkü o sırada ülkenin yurtdışındaki gözü oydu.

"Ama Aburirya'da ülke ile Hükümdar'ın bir olduğunu unutmuşum. İşte bu nedenle, silahlı dostlarımla birlikte, Hükümdar'ın hamile olduğu yolundaki dedikoduların çıkışında oynadığım role ilişkin gerçeği açıklamak üzere buraya geldim."

Kalabalık, söylediklerinin anlamını kavrar kavramaz, kadınlar zılgıt çekmeye erkeklerse ıslık çalıp haykırmaya başladılar: "Daha fazlasını anlat bize! Doğum ne zaman?"

24

Hükümdar'ın acısı dinmiş, tam vaktinde televizyon izlemeye dönerek tezahüratlara yetişmişti. Büyücünün itiraflarını takip edememişti ama gülen ve daha fazlasını duymak isteyen insanların görüntüsü moralini pek düzeltmedi. Oyuncularının senaryodan saptığını çaresizlikle izleyen bir yönetmendi o.

Big Ben Mambo'yu arayıp, Kargalar Büyücüsü'ne şu gebelik saçmalığından bahsetmeyi kesip Nyawira'nın yerini saptama göreviyle devam etmesini söylemesini buyurdu. Acı yeniden zuhur etmiş, bakanla daha fazla konuşmasına mani olmuştu. Kasılmalar şiddetli ve dayanılmazdı ama azıcık nefes aldırdığında, açgözlüce televizyonda gösterilenleri inceliyordu.

Big Ben Mambo kalabalığa, bu yalancı haylazın, kuş şeklinde seyahat ettiğini ve aynalarda sıradan ölümlülerin göremedikleri şeyleri gördüğünü iddia eden bu adamın itiraflarını duyduğunuza göre, erkek gebeliğiyle ilgili iftiraları yaymayı bırakın artık dedi.

"Halkım, özgür yurttaşlardan oluşan bu aziz kalabalığın önünde hünerlerini göstermesi için kendisine bir şans vereceğiz. Devlet düşmanlarını açığa çıkarmak için bırakalım aynalarına başvursun. Kargalar Büyücüsü, Nyawira nerede? İşte aynalar orada. Nyawira'nın nerede olduğunu göster bize! Bunu bitirince de kalabalığı kuyruk cinlerinden, kadınları da erkeğe şiddet cinlerinden arındırman gerekiyor. Bundan sonra ise gitmekte özgürsün. Başarısızlığın bedeli mi? Tüm bu insanların önünde kurşuna dizilmek!"

Big Ben Mambo'nun sözlerinin idrak edilmesi birkaç saniye sürdü. Kalabalığın içinden kimileri meydan okurcasına ayağa kalktılar. Ne cüretle içimize cin girdiğini iddia edersin? Başka birileri, temizlenmemiz gerektiğini mi söyledin sen diye bağırdılar tehditkâr bir dille. Diğerleri ise kıçına birkaç darbe indirip, küstahlık cinlerini defedelim bakandan diye önerdiler, tehditlerini gerçekleştirmek için hep birlikte ileri doğru atılmışlardı.

Şayet tören sahipleri araya girip de halktan saçmalamayı kesmesini istememiş olsaydı – Big Ben Mambo onları silahlı kuvvetlere toplantıyı dağıtma bahanesi vermek için kışkırtıyor da olabilirdi pekâlâ – durum çirkin bir hal almış olacaktı. Kargalar Büyücüsü'nü dinleyelim, şayet o gerçek bir büyücüyse, o zaman büyücülüğünün bir yöntemi olmalı.

Big Ben Mambo'nun yorumlarını ucundan kıyısından yakalamış olan Hükümdar bile bakanın küstahlığına sinirlenmişti. Kibri ve abartısı, az kalsın Hükümdar'ın niyetlendiği sonuca ulaşmasına engel olacaktı. Bu yüzden mide ağrılarına rağmen, bakanı arayıp ona senaryonun dışına çıkmayı bırakmasını söyledi. Kargalar Büyücüsü'nün özgürlüğünü kazanmak zorunda oluşuyla ilgili yaptığı yorumları geri alacaktı. Bakan, büyücünün oraya kendi iradesiyle gelmiş zannedildiğini unutmuş muydu yoksa? Tanrı aşkına, büyücüyü idam mangasıyla tehdit etme fikri de nereden çıkmıştı? Lamı cimi yok, tehditini derhal geri alacaksın dedi.

Big Ben Mambo'nun dün ak dediğine bugün kara demekle ne derdi olabilirdi ki!

"Hepinize, Kargalar Büyücüsü'nün kendi arzusuyla burada olduğunu hatırlatmak isterim. Aynaları kullanarak, Nyawira'nın nerelerde olduğunu tespit etmeye kendisi talip oldu" dedi ve ekledi, "Kendisinden özür dilemek istiyorum. İdam mangasından söz ederken yalnızca muziplik ediyordum. Lafın gelişiydi. *Pambo la*

lugha kama alivyosema Shabaan Roberts. Kargalar Büyücüsü: Özgür Aburirya Cumhuriyeti Silahlı Kuvvetleri Başkomutanı adına, senden aynalar konusundaki maharetini göstermeni ve bize Aburirya devletinin bir numaralı halk düşmanı Nyawira'yı teslim etmeni rica ediyorum."

25

Bunlar olurken, Kaniuru da bir sonraki hamlesini düşünmekle meşguldü. Kargalar Büyücüsü'nün alana polis nezaretinde girdiğini görünce, azıcık ihanete uğramış gibi hissetti kendisini. Hükümdar, kürsüye kadar Kargalar Büyücüsü'ne eşlik etme görevini ona ve adamlarına vermemiş miydi? Ama bunu düşünürken, bu durumun hiçbir şekilde Hükümdar'ın kendisine vermiş olduğu ana sorumluluğu değiştirmediğini fark etti. Kızıl Irmak'ın timsahları Kargalar Büyücüsü'nü bekliyorlardı.

Bu düşünceyle zevkten dört köşe olmuşken, Bakan Big Ben Mambo'nun Kargalar Büyücüsü'nden Nyawira'nın saklandığı yeri açıklamasını istediğini duydu. Ne zaman Nyawira'nın adı bir sohbette ya da kâğıt üstünde belirse karnında bir düğüm hissediyordu. Artık bunu inkâr edemezdi. Büyücüyü kıskanıyordu. Bir keresinde bu adamı Tajirika'nın işyerinin yakınındaki yolun kenarında Nyawira ile konuşurken görmüştü. Tajirika'nın, itirafları sırasında, sözcükler boğazına takılıp kaldığında, kendisini büyücüye Nyawira'nın götürmüş olduğunu söylediğini anımsadı. Onunla bu adam arasında mahrem bir ilişki olmalıydı. Kürsünün yakınına doğru iyice sokuldu. Kargalar Büyücüsü'nün ağzından çıkacak her sözcüğü yakalamak istiyordu. Şayet nerede olduğunu söyleyecek olursa Kargalar Büyücüsü'nün infazını çetesine bırakıp Nyawira'yı almaya kendisi gidecekti. Nyawira ile kendi koşullarına göre yeniden bir araya gelme hayali hiç değişmemişti. Hâlâ bu çılgınlıkla avunuyordu: Onu ele geçirecek, günahlarını bağışlaması için Hükümdar'a yalvaracaktı. Nyawira ise müteşekkir ve uslanmış halde kocasını iltifatlara boğacaktı: *Yaşa, Kaniuru yaşa* diye mırıldandı kendi kendine. En korkusuz adamlarından biri titreyerek arkasında yere çömeldiğinde, iyimserlikle ışıl ışıldı.

Fısıltıyla, "Bu adam insan değil" dedi Kaniuru'ya. "Beni dinleyin. Eskiden çöp toplardım. Üç kişiydik. Ben aracı kullanırdım. O

adam bir zamanlar ölüydü. Gömdük onu. Gözlerimizin önünde dirildi ve açıklık alanda kovaladı bizi. İsa'nın Askerleri'nden bir grup bizi kurtardı. İçimizden biri doğruca tarikata katıldı. Diğeri barlarda gizlenmeye başladı. Bense gençlik kollarına girdim. O adam insan şeklinde bir Şeytan."

Kaniuru'nun cesareti kırılmış olsa da bu sözler, Paradise'ın yakınındaki umumi tuvalette arkasında iz bırakmadan ortadan kaybolan adamı gördüğünde sarf ettiği kendi sözlerini hatırlatıyordu. Bu genç, başkalarına da bu şekilde zırvalamayı sürdürürse içlerine korku salar, güzelce hazırlamış olduğu planları suya düşerdi.

"Bu konudan başkalarına da bahsettin mi?" diye sordu Kaniuru.

"Hayır" dedi adam.

"Bir yere kaybolma! Burada benimle kal" dedi Kaniuru. "Ve titremeyi de kes" diye ekledi, cebinde taşıdığı tabancayı işaret ederek.

26

Sikiokuu, helikopterlerden işaret alma umuduyla dikkatle gökyüzüne bakarken, Big Ben Mambo'nun polisten kürsüye bazı paketleri getirmesini istediğini duydu, arabasına yaslanıp dürbünüyle paketlere odaklandı. Ambalaj kâğıtlarını tanıdı ve bunların yurtdışından sipariş ettiği aynalar olduğunu hemen anladı. Kalbi neşeyle çarpıyordu: Hükümdar onun ricasına gerçekten kulak mı vermişti? En iyi cam üreticilerini tespit etmek için sarf ettiği onca gayret boşa gitmeyecekti. Keşke bu görev Big Ben Mambo yerine kendisine verilmiş olsaydı ama bu, aynalarının Nyawira'nın ele geçirilmesinde oynayacağı rolden göreceği faydayla kıyaslandığında hiçbir şeydi. Tarih nasıl da ironilerle dolu diye düşündü, hayatının kurtulması, kaçırmayı planladığı büyücünün başarılı ayna performansına bağlıydı şimdi. Sonuç Sikiokuu'yu öylesine kaygılandırıyordu ki saklanması gerektiğini unuttu ve performansı daha iyi görebilmek için arabanın çatısına tırmandı.

Polis, paketleri bir bir açarak içindekileri kalabalığa gösteriyor, ardından, her bir aynayı Kargalar Büyücüsü'nün ayaklarının dibi-

ne koymadan evvel, Mambo aynanın nereden geldiğini anons ediyordu, tüm bunlar olurken, eski bakanın keyfine diyecek yoktu.

Derken, birden, aynaların kalabalığa gösterildikleri sırada Aburiryalıların gölgelerini hapsetmekte olduğunu fark etti. Bakan Mambo aynaların yurtdışından ithal edilmelerinin ve hatta böylesine dikkatle paketlenmiş olmalarının ardındaki nedeni tam anlamıyla gözden kaçırmıştı. Sürücü koltuğuna geri dönüp Başkanlık Sarayı'nı aradı ama cevap veren olmadı.

Sikiokuu, başını direksiyona dayadığı kollarına yaslayıp ağlamaya başladı. Sarsıntıları arabayı sallıyordu, ancak arabanın kornası çalmaya başlayınca kendine geldi ve yanlışlıkla kornaya bastığını fark etti.

27

Hükümdar bir yandan inlemeyi sürdürüyor bir yandan da dikkate şayan biçimde, televizyon ekranına sinsi sinsi göz atmaya devam ediyordu. Yukarıdan helikopterlerle para atmaya başlamaları için işaret verilmesi gibi dışarıda gelişen hadiseyle ilgili pek çok şey ona bağlıydı. Ancak kasılmalar yoğunlaşmasını açıkça etkiliyordu.

Derken, ansızın garip bir ses duyuldu. Furyk derhal cennete çıkan merdivenleri tırmanıp, oradan Clarkwell ile Kaboca'ya işaret etti. Kaniuru'nun yeryüzü renklerini boyadığı örtü parçalanıyor, Hükümdar'ı, oturduğu sandalyeye sabitleyen emniyet kemerleri kopuyordu.

Üç doktor azıcık korkmuş bir halde merdivenden inip durumu görüşmeye çekildiler.

Belirgin bir korkuyla, "Vücut yeniden havalanıyor" dedi Furyk. "Bunun anlamı nedir?"

"Bilimin tüm mantığına meydan okuyor" dedi Clarkwell.

"Sorun, tüm odayı doldurmadan genişlemenin önüne nasıl geçeceğimiz" dedi Furyk, Kaboca'ya bakarak.

"Genişlemeyi durdurmak için büyücü New York'ta ne yaptı?" diye sordu Clarkwell.

"Kargalar Büyücüsü mü? Ne yaptığına ya da nasıl yaptığına dair hiçbir şey bilmiyorum" diye itiraf etti Kaboca.

"Buraya çağırmalıyız onu" diye önerdi Furyk.

"Kargalar Büyücüsü'nü çağırma kararı yalnızca Hükümdar'ın ağzından çıkabilir" dedi Kaboca, hepsi de Hükümdar'ın herhangi bir emri verecek durumda olmadığını biliyordu.

28

Kargalar Büyücüsü, aynaların paketlerinden çıkarılarak karşısındaki bir kazığa yerleştirilmelerini sakin sakin izlemişti. Ama içi allak bullaktı. Zaman ilerliyordu ama o hâlâ başını bu beladan nasıl kurtaracağını bulamamıştı. Bu kalabalığın karşısında aynalarla inandırıcı biçimde nasıl oynayacaktı? Resmen kendi ölümünü sahneliyordu ama Hükümdar'ın yerli ve yabancı medyanın karşısında, kendisine karşı hemen oracıkta sert bir harekette bulunmayacağından da bir o kadar emindi. Ancak bu yalnızca birkaç saat ertelerdi ölümünü. Benzer bir durumda olsa Nyawira ne yapardı? Ama o zaten yaşamıştı bunu! Aksak Cadı olarak Aburirya canavarının tam karnına girme cesaretini göstermişti!

Üzerine bir cesaret geldiğini hissetti. Neden ülkenin çirkinliklerini ancak Batılıların gözlerine yansıdığında görmeli? Hayır, yabancı aynalar oyununu oynamayacaktı. İçinde taşıdığı gerçekle halkın gözleri, kullanacağı biricik ayna olacaktı. "Devletin düşmanlarını ortaya çıkarmam için yurtdışından ithal edilmiş aynaları kullanmam istendi" diye söze girdi Kargalar Büyücüsü.

Bir polisten kendisine bir sopa ödünç vermesini istedi. Sonra ilk aynayı aldı ve yüksek sesle geldiği ülkeyi okudu, ardından aynayı kırmaya koyuldu. İkinci ve üçüncüyü aldı sonra. İthal aynaların hepsini birbiri ardına kırdı, halk, bu başkaldırı eylemi karşısında, tempo tutarak el çırpmaya başlamıştı.

"Gerçek kehanet, gizli olanı ifşa etmek olduğundan" dedi "kalbimin sırlarını sizlerle paylaşmak istiyorum. Nyawira'yı tanıyorum. Onu seviyorum ve ona asla ihanet etmeyeceğim, dönüşü olmayan ülkeye gitmek zorunda kalsam bile. Biliyorum ki Nyawira orada benimle olacak çünkü beni parçalanmış bir halde buldu ve bütüne dönüştürdü. Daha önce yaptığı şeyi, yani parçalardan bütün yapmayı bir kez daha yapacaktır." Soluklanmak ister gibi durakladı.

Uyanık adam diye mırıldandı birkaç şüpheci. Onu saklandığı yerden çıkarmaya çalışıyor, ha? Ama onlar bile, büyücü sanki çok

yakınındaki birine seslenir gibi yumuşak bir tonda söze girince etkilenmeden edemediler:

"Nyawira, seni, tüm kalbim ve ruhumla kucaklıyorum, bu halk şahidim olsun, hakikat asla ölmez ve ihtişamı asla solmaz. Kutsallık bütünlükten doğar."

Kargalar Büyücüsü hafif bir meltemin burnuna çiçek kokuları taşıdığını hissetti, çok iyi bildiği ama uzun zamandır almadığı bir kokuydu bu. Yeni bir güç dalgası kabardı içinde, sözlerinin burada toplanmış olanların yüreklerine nüfuz ederek bir karşılık bulduğundan ve oradan da insanların arasında her neredeyse, Nyawira'ya ulaştığından emindi, gücünün kaynağı buydu işte. Kendisini iyi hissediyordu çünkü sözcükleri varlığının derinliklerinden geliyordu, onlar için ölmeye hazırdı.

"Nyawira sizsiniz. Nyawira sensin, benim, Nyawira ötekiler" diye sürdürdü sözlerini korkmaksızın. "Şayet Nyawira olduğunu biliyorsan, lütfen ayağa kalk da seni arayanlar, sana devletin düşmanı diyenler görebilsin. Nyawira, bize yolu göster."

Bir kadın ayağa kalktı ve "Ben Nyawira'yım" dedi. İnsanlar tam dönüp bakmışlardı ki bir adam ayağa kalkarak "Ben Nyawira'yım" dedi. Onu öteki bütün kadın ve erkekler izledi, ta ki tüm kalabalık Nyawira olduğunu iddia edene dek.

Enformasyon Bakanı Big Ben Mambo ve beraberindeki resmi görevliler oturmayı sürdürüyorlardı. Zaten ayakta durmakta olan polis ve subaylar kendilerini tuhaf bir durumda bulmuşlardı. Nyawira sayılmamak için otursalar mı yoksa oturmasalar mı bilemiyorlardı. Yine de ayakta durmaya devam ettiler, birkaç dakikalığına sanki ordu ve polis halkla birmiş gibi göründü.

Kameramanlar kimi çekeceklerini bilemiyorlardı. Hükümetin ajanlarına bakılırsa Nyawira her yerdeydi. Bir kadın bağırmaya başladı: Kaç kabile var? Ötekiler iki diye karşılık verdiler: Üretenler ve asalaklar.

Şarkı söyleyen sesler yükseldi:

Gel, gel, zayıf ve güçlü
Güzel bir yurt inşa edelim
Aklını ve yüreğini getir

Tüm meclis dans ediyordu şimdi, bir grupsa yavaş yavaş kürsüye doğru ilerliyordu. Big Ben Mambo karşılık verecek ya da ne

olup bittiğini anlayacak fırsatı bulamadan Kargalar Büyücüsü'nün etrafında bir koruma duvarı oluşmuştu.

Kamiti yanı başında dans eden birini hissetti, onun Nyawira olduğunu biliyordu. Bakışları buluştu. El ele tutuştular ve bir dakika kadar şarkı eşliğinde dans ettiler, öteki tüm dansçılardan ayırt edilemeyen bir ikili. Öyleyken bile, Kargalar Büyücüsü ile Aksak Cadı yalnızca kendilerine ait bir dünyadaymış gibi hissediyorlardı, ama birlik olmuş Aburirya halkı tarafından korunan bir dünyaydı bu.

Hükümdar, Başkanlık Sarayı'nda, vücudu hâlâ feci şekilde genişlemeyi sürdürürken televizyonda olanları görünce, arpacı kumrusu gibi düşünmeye başladı: Ben cehennem azabı çekerken onlar sevinçle şarkılar söyleyip dans etmeye nasıl cüret ederler? Onları parayla dağıtmanın vakti geldi. Telefonda direktif vermek için son bir gayretle kalan tüm gücünü topladı. Tam pilotlardan birine yukardan para atmaya başlamaları talimatını vermişti ki yeni bir ıstırap dalgası sardı tüm bedenini. Cep telefonunu pat diye yere düşürdü, artık bedeni odanın tamamını işgal ediyor, doktorlarını ve kameramanları duvara doğru itiyordu.

Nyawira bir helikopter sesi duydu, başını kaldırıp bakınca aşağıya yaprak yaprak bir şeyler attıklarını gördü, insanlar bağırmaya başlamışlardı. Kâğıt parçaları havada asılı kalmış gibi nazikçe süzülüyorlardı. Tam insanlara bunların sahte para olduğunu, diktatörün ruhlarını çürütmek ve onları baştan çıkarıp dağıtmak için başvurduğu bir hile olduğunu söylemek için mikrofona davranmak üzereydi ki bir şey malum oldu. Arkasına baktı. Kaniuru'yu gördü. Hayatında hiç böylesine yoğun bir nefret ve kıskançlıkla yanan gözler görmemişti.

Kalabalığı ite ite kürsüye doğru ilerliyordu. Nyawira kaçabileceği bir yol var mı diye çabucak çevresine göz gezdirdi. İki farklı yönden kalabalığı yararak ilerleyen iki grup gördü, ikisi de Kargalar Büyücüsü'ne yönelmişti.

Kaniuru'nun elinde silah vardı. İlkten kendisine doğrulttuğunu sandı. Ama hayır! Kargalar Büyücüsü'ne doğrultmuştu, Nyawira bağararak onu uyarmak istedi ama Kaniuru bir el ateş açmıştı. Çığlık atmak istiyor ama sesi çıkmıyordu, Kargalar Büyücüsü'nün daha fazla zarar görmesini önlemek istercesine yere yığılmış bedeninin üzerine attı kendisini. Kaniuru'nun silahını bu kez de

uzanmış olduğu yere doğrulttuğunu gördü. Kendi kendine buraya kadarmış diye mırıldandı.

Birisi Kaniuru'nun üzerine atılıp onu yere devirdi. Silah havaya doğru ateş aldı. Civarda bulunanlar korkuyla çığlık attılar. Kaniuru ve hasmı yerde yuvarlanıyor, adam silahı kapmaya çalışıyor, Kaniuru ise vahşice direniyordu. Adamın çehresini daha önce bir yerde görmüştüm diye düşündü Nyawira. Ama bunun üzerinde düşünecek vakti yoktu.

Aniden bir gök gürültüsü yeri göğü inletti. İnsanlar yerin sarsıldığını hissettiler. Kaniuru ve rakibi bir anlığına boğuşmayı bıraktılar. Canından korkan Kaniuru silahını atıp kaçmaya başladı. Cesaretleriyle ünlü adamları kaçma konusunda ondan önce davranmışlardı, kimisi kaçışan başkalarıyla çarpıştıkça umutsuzluk içinde aman ya Rabbi suçüstü yakalandık diye bağırıyordu.

Bir hamiden yoksun kalan eski çöp kamyonu şoförüyse bir kez olsun ardına bakmadan, tüm bunların sorumlusu Şeytan diye sızlanarak kaçtı, ta ki şansına, bir binanın yanıp kül olmuş enkazında İsa'nın Askerleri'nden bir gruba rastlayana dek, Ruhların Pilotu ismini alarak derhal İsa'ya teslim oldu.

Halk Meclisi'nde ise Kaniuru'nun hasmı peşinden koşup bacağından vurdu onu. Kaniuru düştü ama yarasının acısına rağmen topallaya topallaya kaçmayı başardı.

Ardından bir kez daha gök gürledi, bunu her biri bir öncekinden daha kuvvetli altı gök gürültüsü takip etti. Ülkeye bombalar yağıyor diye bağırıyordu bazıları, tüm alan acı dolu feryatlar ve koşuşan ayaklarla tam bir keşmekeş halini almıştı artık.

Gafil avlanan silahlı kuvvetler Başkanlık Sarayı'nda darbe oluyor sandılar. Askerler ve polis, amirlerinden, amirleri kendi amirlerinden onlar da başkomutandan emir bekliyorlardı. O emir hiç gelmedi. Emir komuta zinciri bir yerde kopmuş görünüyordu. Belirsizlik ve panik gelişigüzel atışlara sebep oldu. Dehşete kapılan halk oradan oraya koşuyor, mahşer günü geldi diyerek gökyüzünü işaret ediyordu.

Herkesi hayrete düşüren yedi gök gümbürtüsünün ardından Başkanlık Sarayı'nın yakınında mantar bulutları oluşmaktaydı.

Gökyüzündeki helikopteri gören Sikiokuu, büyücünün kaçırılması için adamlarını harekete geçirmişti. Şimdiyse devrime des-

teğini beyan etmek üzere bir kâğıt arıyordu. Yaşasın devrim yazdı ve kâğıdı arabanın ön camına yapıştırdı. Her yeri saran, helikopteri bile yutmuş olan dumana hayretle bakakalmıştı. Artık bir devrim yanlısı olsa da devrimcilerle mevcut rejim taraftarları arasındaki çapraz ateşte kalmak istemiyordu. Bir darbede her koyun kendi bacağından asılırdı.

Arabası olan herkes taşraya gitmek üzere başkentten kaçmaya çalışıyordu. İzdiham korkutucuydu. Sabırsız kornalar susmak bilmiyordu. Görüş mesafesi, arabalarla ve yaya olarak kaçanları çileden çıkaran yoğun ve pis bir dumanla azalmıştı. Kargalar Büyücüsü'nün bedenini kendi bedeniyle sarmış olan Nyawira sıcak kanın akışını hissediyordu. Lütfen, Kamiti, lütfen gözlerimin önünde öleyim deme sakın diye yalvarıyordu.

29

Furyk ve beraberindekiler Başkanlık Sarayı yolundan aşağı doğru koşuyorlar, Kaboca da arkalarından bağırarak yol tarifi veriyor ve umutlarını kaybetmemelerini söylüyordu çünkü onun tabiriyle "Amerikan limanına" yalnızca birkaç dakikalık mesafe kalmıştı.

Büyükelçi Gemstone devrimin şiddetinden kaçan tüm beyazların sorgusuz sualsiz içeri alınması talimatını çoktan vermişti. Önden gelenler herhangi bir engelle karşılaşmadan içeri girdiler. Wilfred Kaboca en son varmış ve kapılar gözünün önünde kapanmıştı. Muhafızların anlamadıklarını düşünerek "Beraberdik biz, biliyorsunuz, onlar benim meslektaşlarım" diye bağırarak güm güm kapıya vurdu! Ama açmadılar.

Elçiliğin içinden gelen bir kurşun Dr. Wilfred Kaboca'yı yere devirdi. İnleyemeyecek kadar afallamıştı ama bir şekilde ayağa kalktı, sağ eli göğsünün sol tarafında kanı durdurmaya çalışarak, feci bir karanlığın ortasında hastaneye gitmek için yardım istemek üzere otoyola çıktı. Ancak hiçbir sürücü durmayacaktı. Dr. Kaboca, Aburirya diktatörünün özel doktoru, Hükümdar Otoyolu'nun kenarında kan kaybından öldü.

30

Ertesi gün halk cesaretini toplayıp Meclis binaları, adliye sarayı ve Halk Meclisi'nin toplandığı alanlara gitti. Davul gibi şişmiş cesetler sağa sola dağılmıştı. Ortalığı sarmış olan iğrenç kokunun, çürüyen cesetlerden mi yoksa önceki gün Başkanlık Sarayı'ndan gelen koyu sisten mi kaynaklandığını söylemek zordu. Duman, tüm ülkeyi karanlığa gömerek gökyüzüne yayılmış, ay, güneş ve yıldızları kapatmıştı; daha sonraları, güneş, ay ve yıldızlar karanlığa nüfuz edebildiğinde bile tüm ülke mide bulandıran bir kirlilikle kaplanmış gibi görünecekti.

İkinci Kısım

1

Gök gürültüsü, kirli hava ve kıyımla ilgili resmi bir açıklama olmayınca, insanlar Hükümdar'ın ölmüş, ordunun da yönetimi devralmış olabileceğini konuşmaya başladılar, görünüşe bakılırsa bu durum, yönetimin ortalarda görünen tek yüzünden kaynaklanıyordu: başkentin ve büyük şehirlerin sokaklarında arada bir devriye gezen zırhlı araçlar. Altıdan sonra sokağa çıkma yasağı konmuşsa da katı bir biçimde uygulanmıyor, yasağa uymayanlar tutuklanmıyordu.

Peki ama ordu, iktidarı ele geçirdiği iddiaları karşısında neden açık bir tutum sergilemiyordu? Kimileri, herkes gibi aldıkları ücretten memnun olmayan onbaşıların yaptığı başarısız bir darbeden söz ediyordu. Darbe başarısız olsa da bir kurşun Hükümdar'a isabet etmişti ve şu anda yarasının iyileşmesi için gizlenmekteydi. Başkaları, hayır, Hükümdar yalnızca akıl oyunları oynuyor dediler. Çok değil, kısa süre önce gırtlak kanseri olduğu yönünde söylen-

tiler çıkardığını ne çabuk unuttunuz, sırf erkenden ölümünü kutlayanları bozmak için, inzivaya çekildiği yerden çıkıvermişti. Şunları şunları da yapmamış mıydı? Her hikâye parçalara ayrılmış, yeniden üretilmiş ve tekrar tekrar yorumlanmıştı çünkü insanların elinde, Başkanlık Sarayı'nda gerçekte neler yaşandığına dair somut hiçbir bilgi yoktu. Kimileri, kaynağını ifşa etmeden, ilk ya da ikinci patlama sonrası yedi sekiz beyazı Başkanlık Sarayı'ndan kaçarken gördüklerini ileri sürdüler, söylediklerine göre siyah bir adam onları takip ediyor, onu da belli bir mesafeden siyah gençler izliyorlardı, beyaz adamlar Amerikan elçiliğine varınca kapılar açılmış, beyazlar girmiş ama parmağını onlara doğru sallayarak onları Başkanlık Sarayı'nı bombalamakla suçlayan siyah adam dışarıda bırakılmıştı. Siyah adam vurulmuş, kendisini izleyen gençler de olay mahallinden uzaklaşmışlardı. Siyah adamı bir daha gören olmamıştı, aynı şekilde o yedi sekiz beyazı da.

Pis dumanın dayanılmaz kokusu bir çevre felaketini akla getirdikçe, hayal kırıklığı, öfke ve korku da o nispette artıyordu. Ülkenin her bölgesinde, her köyde, insanlar hükümetin doğruyu söylemesini talep etmeye başladılar, gösterilere yeniden başlama yönünde konuşmalar da oluyordu. Dini liderler bir günlük ibadet, işçilerse genel grev çağrısında bulundular. Çok partili demokrasi herkesin ortak çağrısıydı. Çok geçmeden söylentiler yayıldı: Hükümdar ortaya çıkmayacaktı çünkü Bay Çokparti'den korkuyordu.

Global Bank, ülkenin halihazırda bir liderinin olmamasının ve son yaşanan esrarengiz olayların, yatırımcıların zihinlerinde ülkenin siyasi istikrarına dair ciddi şüpheler uyandırdığı yönünde bir açıklama yayımladı.

Haberi veren Enformasyon Bakanı Big Ben Mambo oldu: Hükümdar, Meclis'e ve ulusa hitaben konuşma yapmak üzere bir tarih belirlemişti ve bu konuşma radyo ve televizyondan canlı olarak yayımlanacaktı. Gazetelere de özel baskı yapmaları söylendi çünkü Hükümdar, ulusa vereceği özel bir armağanı duyuracaktı o gün.

Big Ben Mambo'nun açıklaması ortalığı daha da karıştırmaktan başka bir işe yaramadı: Peki ya Hükümdar'ın dilden dile dolaşan hastalığı? Amerika'dan döndüğünden beri insan içine çıkmamıştı da neden şimdi çıkıyordu? Bu beklenmedik cömertlik vaadi de nereden esmişti? Ve düşünülmesi bile mümkün olmayan: Yoksa tahttan feragat etmek üzere miydi?

2

Meclis toplanmıştı. Bakanlar Kurulu ve Meclis üyeleri, hatta kimi yabancı diplomatlar belirlenmiş olan vakitten saatler önce gelmişlerdi. Heyecan içindeki medya, büyük Aburirya gizemini –yedi gök gümbürtüsü ile şu anlaşılmaz duman– anlamlandıracak bir şeyler öğrenmeyi umuyordu. Amerika'dayken Hükümdar'la söyleşi yapmayı reddetmiş olan Amerikan televizyonu Hükümdar'la özel bir program yapabilmek için yalvarıyordu şimdi. Radyosu ya da televizyonu olanlar gözlerini ekrandan, kulaklarını radyodan ayırmaz olmuşlar, olmayanlarsa olanlara doluşmuşlardı.

Meclis sözcüsü kürsüye tokmakla vurdu. Merakla beklenen oturum başlamak üzereydi.

"Doğru, *Haki ya Mungu*, Meclis'e nasıl geleceğini hâlâ merak ediyordum" dedi A.G. "Nasıl bir arabaya binmiş olacaktı? Binaya nasıl girecekti? Kapıların genişletildiğine dair herhangi bir şey duymamıştım. Vaktiyle jumbo jete ite kaka sokulduğu gibi, girişten de itilerek mi içeri sokulacaktı? Neden bahsedecekti? Kargalar Büyücüsü'nün akıbetinden söz edecek miydi? Ve gebeliği hakkındaki dedikodulara ilişkin ne söyleyecekti? Sorular sorular..."

Bazı işçiler öğleden sonrası için işyerlerinden izin almışlardı, birkaçıysa izin almadan paydos etmişti, kimse haberleri kaçırmak istemiyordu. A.G., *Wira-no-nda* adlı, televizyonu olan bir çay salonu biliyordu, erkenden oraya gitti ama bir de ne görsün başkaları ondan önce davranmışlardı, ekranı rahatça görebileceği bir yere yerleşti. Herkes, arıların vızıldayarak bir kovanın etrafına üşüşmesi misali, televizyonun etrafına toplanmıştı. Hükümdar'ın ekranda görünmesiyle ortalık sessizliğe büründü.

3

Hükümdar Meclis'e girip kırmızı bir halının üzerinden koridor boyunca ilerledi. Sağında son derece ihtişamlı giyinmiş bir kadın vardı, başına elmastan bir taç takmıştı. Hükümdar'ın eşi Rachael halka mı gösteriliyordu?

A.G. gözlerine inanamıyordu. Televizyondaki Ekselans, son kez Başkanlık Sarayı'nda görmüş olduğu Ekselans'a neredeyse hiç benzemiyordu. Bu Ekselans ince uzundu. Yakasında çiçek, göğüs

cebinde de beyaz bir mendil olan koyu renk bir takım elbise giymişti. Sol elinde bir asa ve bir sineklik tutuyordu. Bildik leopar derisi yamalar da vardı. Başı yumruk kadar kalmış ama gözleri şişmişti, merhum Machokali'nin gözlerini andırıyordu.

A.G. arka arkaya hayır, hayır, bu o değil diye bağırdığının farkında değildi, diğerleri delirmiş birine bakar gibi bakıyorlardı ona, kimisi bir açıklama yapmasına müsaade etmeksizin kapa çeneni, sen nereden biliyorsun diye sabırsızlıkla bağırdı. Şişmiş vücuduna ne olmuş diye karşılık verdi onlara. Bunu duyan insanlar güldüler; diline bakın, şu dile bakın demeye çalışınca ise zehirli bakışlarla susturdular onu. Ancak Hükümdar'ın konuşmadığı zamanlarda dilini arada bir istemsizce dışarı çıkardığını başkaları da fark etmişti ama çoğu bunda bir tuhaflık olmadığını düşünüyordu, bunu uzun bir süredir dilini halkın önünde kullanmamış olmasına bağlıyorlardı. A.G. ısrarla dilin çatallı olduğunu söyleyince ise etrafındakiler şöyle demeye başladılar: Adam şu dumanlı sis yüzünden nasıl da kafayı bulmuş! Bu durumda olan belki de yalnızca o değildir!

Hükümdar, konuşmasına yanında oturan kişiyi takdim etmek istediğini söyleyerek başladı; kendisini inzivada olduğu sırada görevlendirdiğinden, onu ulusun huzurunda kutsal yağla takdis etmesi mümkün olmamıştı, ancak her şeyin bir vakti vardı ve şu anda bu kişinin Ulusun Resmi Ev Sahibi Dr. Yunique Immaculate McKenzie olduğunu söylemekten memnundu.

İzleyenler şoku atlatıp da kendilerine geldikleri sırada –hakikaten de kadın, atandığından bu yana halkın karşısına hiç çıkmamıştı– Hükümdar tam gaz konuşmaktaydı. Halktan, her neredeyseler, Meclis'te, evlerinde, işyerlerinde, sokaklarda, ayağa kalkıp Meclis binaları ve adliye sarayı civarında yaşamlarını yitirenlerin anısına bir dakikalık saygı duruşunda bulunmalarını istedi. Bu ölümlerin, hükümeti devirme amaçlı çok büyük bir komplonun ilk aşaması olarak, karışıklık çıkarmayı uman ülkedeki kimi kötü unsurların faaliyetleri sonucu gerçekleştiğini söyledi. Onlara tek bir soru sormak istiyorum: Komünizmi 20. yüzyılda alt ettiğimizi bilmiyorlar mı? *Komünizm artık tarihe karıştı.* Sözde Halkın Sesi Hareketi halkı kuyruğa girmeye sevk etti çünkü halkın gerçek ihtiyaç ve dertlerini samimiyetle umursamıyorlardı, tek istedikleri halkı kendi şeytanca planlarına alet etmekti. Masum

insanların aklını berbat büyülerle karıştırmak için büyücüler bile tutmuşlardı. Hareket gerçek sıkıntıları sömürüyordu, kendisi, ülkenin bir takım ekonomik sorunlarla karşı karşıya olduğunu itiraf edecek ilk kişi olacaktı. Ama tüm dünya benzer sorunlar yaşıyordu çünkü bu sorunlar, *küresel ekonomik güçlerle*, OPEC'in bencil politikalarının sebep olduğu petrol krizine bağlı *küresel ekonomik durgunlukla* ilgiliydi.

Dikkat kesilmiş Meclis'e ve merak içindeki ulusa hitaben, şimdi son yaşananlara, hepimizi endişelendiren gök gürültüsü ve pis dumana dönelim dedi.

Başkanlık Sarayı'nı bombalayan, Orta Doğulu *köktendincilerle* işbirliği halindeki sözde Halkın Sesi Hareketi'nin ta kendisiydi ama bereket versin ki Hükümdar, uzmanlarının yardımıyla, ulusun başına bir felaket getirmeden bombaları patlatmayı başarmıştı. Suçlular bunu fark ettiklerinde, halkı ürkütüp devrim fitilini ateşlemek için biber gazı sıkmışlardı. Kuyrukların amacı, tahrik ve bombalı eylemin zamanlaması ortadaydı ancak *güvenlik nedeniyle* bu konuda daha fazla konuşmayacaktı çünkü mesele halen soruşturma aşamasındaydı.

Sözlerine ara verdi, aslında başka seçeneği de yoktu çünkü Meclis üyeleri ayakta alkışlıyorlardı ve alkışlar sona erecek gibi de görünmüyordu çünkü milletvekillerinden ya da bakanlardan hiçbiri alkışı ilk kesen olmak istemiyordu.

Hükümdar, tüm bu süre boyunca oturup alkışları izlemek durumunda kalan yabancı diplomatların şaşkın ve ardından da bezgin bakışları karşısında, alkış tufanının bir saat yedi dakika sürmesine müsaade etmiş, sonrasında da vekillere oturmaları için işaret etmişti çünkü onlarla paylaşacağı daha çok şey vardı. Halkın Sesi Hareketi'nin doğru yoldan saptırılmış destekçilerine gelince diye sürdürdü konuşmasını, evet, tek suçları Hükümdarlarının doğum gününü kutlamak olan masum vatandaşları öldürmüş olanlar, onlar için yalnızca tek bir mesajı vardı: Güvenlik kuvvetleri onları ele geçirecek ve adaletin karşısına çıkaracaktı.

Halkın Sesi Hareketi'nin ulusu kandırmak için bir daha asla uygun bir zemin bulamaması için düzeltmek istediği birkaç yanlış olduğunu itiraf etti Hükümdar. İnsanı hayrete düşürecek kadar *absürd bir proje* olan Cennete Yürüyüş'ün Machokali tarafından tasarlanmış olduğunu söyledi Meclis'e. Şeytanca bir kurnazlık

vardı bu projede ve kendisi, Hükümdar, projeyi adamın gerçek niyetini ortaya çıkarmak gayesiyle desteklemişti. Şey, maalesef Machokali aklından neler geçtiğini açıklamak için burada değil, bu nedenle de neyin peşinde olduğunu hiçbir zaman bilemeyeceğiz, spekülasyona da hiç gerek yok. Hükümdar bu noktada sesini alçaltmış, hükümetin Markus'un sonunun nerede ve nasıl geldiğini ya da bu akıbetin mahiyetini henüz öğrenenememiş olduğunu üzülerek belirtmişti. Öte yandan yurtdışından tutmuş olduğu özel dedektifler, bunun bir KKK, kendi kendine kaybolma, olduğunu bildirmişlerdi. Bırakalım, proje de mimarı gibi KKK yoluna gitsin!

Birazdan hamile olduğu yönündeki söylentilere açıklık getireceğini belirtti Hükümdar.

4

Hükümdar, doğum gününü Ulusal Yenilenme Günü olarak adlandırarak, kutlamak üzere Meclis ve Adalet Sarayı'nın bahçesine gelenlere teşekkür etti çünkü çok eski bir Afrika geleneğine göre, doğum ve yeniden doğuş döngüleri herkesçe bilinen geçiş ayinleriyle kutlanırdı. Doğum gününden, yani Ulusal Yenilenme gününden doğum yapacağı gün olarak bahsedenler olduğunun da farkındaydı.

"Şey, aslında yanıldıkları söylenemez. Gerçek şu ki halkım, hamileydim. Evet, hamileydim" diye vurguladı Hükümdar; Meclis'te bulunanlar şaşkınlık içindeydiler. "Her Aburiryalı çocuk, Benim Ülke, Ülkenin de Ben demek olduğunu bilir, bu da şu anlama geliyor, *bu* Ekselans, *bu* Ülke ve *bu* Ulus, Mükemmel Bir'i vücuda getiren Birde Üç ile Üçte Bir'in gizemi gibidir." İşte bu nedenle Hükümdar konuştuğunda ulus konuşmuş olur, o hapşırdığında ulus da hapşırmış olur. Zira ülke ve başkan birbirinin aynısıdır, buradan da şu sonuç çıkıyor, onun doğum günü ulusun doğum günüdür, onun doğum yaptığı gün ulusun doğum yaptığı gündür. "Bebeğin fotoğraflarını görmek ister misiniz?"

Kaniuru, Hükümdar'la sözleşmişcesine, koltuk değnekleriyle aksaya aksaya Meclis'e girdi, peşinde beyaz örtüye sarılı devasa bir pano taşıyan dört kişi vardı. Panoyu Hükümdar'ın karşısına yerleştirdiler.

"Ve şimdi" dedi Hükümdar, "resmi evsahibinden bir adım öne çıkarak dünyaya ne getirdiğimi göstermesini istiyorum." Dr. Yunique Immaculate McKenzie panoya doğru ilerledi ve örtüyü kaldırdı, şefkatli kollarında, belli belirsiz Aburirya'yı andıran bir bebek taşıyan Hükümdar'ın resmi çıktı ortaya. Resmin altında, Aburirya ulusal renklerinde, büyük harflerle şöyle yazıyordu: D BEBEĞİ. İşte Demokrasi Bebeği.

Derken Hükümdar, herkesi hayretler içinde bırakarak Aburirya'ya çok partili demokrasinin gelmiş olduğunu görkemli bir şekilde ilan etti. Ancak yeni Aburirya sisteminin, modern demokrasilerde örtülü olan bir gerçeği, yani partilerin esasen birbirinin benzeri olduğu gerçeğini görünür hale getirdiğini ekledi. Kendisi tüm siyasi partilerin sembolik başkanı olacaktı. Bu da şu demek oluyordu, bir sonraki genel seçimlerde tüm partiler başkan adayları olarak elbette ki kendisini seçeceklerdi. Kendi zaferi tüm partilerin zaferi olacaktı, daha da önemlisi, bu, Aburiryalılar için, bilge ve tecrübe edilmiş bir lider anlamına gelecekti.

Yeni dönemin bir göstergesi olarak, Hükümdar Partisi'ne bundan böyle yalnızca İktidar Partisi denecekti.

"Sevgili *dostlarımızın liberal önlemlerimizde* çok ileri gidiyor olabileceğimizden endişe etmesi durumunda" dedi, Batılı elçilerin sırasına doğru göz ucuyla bakarak, liderliği altındaki yüzlercesi arasından hangi parti iktidara gelirse gelsin Aburirya'nın Batı ittifakının dostu ve güvenilir ortağı olarak kalmaya devam edeceğini vurguladı. Dünya komünizmi ile mücadelede sizlerle el ele çalıştım dedi, şimdi ise güdümlü bir özgürlük ve şeffaflığı ifade eden yeni dünya düzeninin inşasında omuz omuza olacağız. İşte bu nedenle, yeni sistem, gizli oy usulünü kaldıracak, yerine kişinin, tercihi olan adayın arkasında açıkça durduğu kuyruk usulünü getirecekti. Doğrudan demokrasi. Açık demokrasi. D Bebeği doğdu.

İlk kez tüm yabancı temsilciler candan biçimde alkışladılar, Hükümdar'ı yüreklendirmişti bu.

"Seyirciler arasında soru sormak ya da yorumda bulunmak isteyenler varsa buyursunlar."

Böylesi bir durum, Aburirya Meclisi'nin kısa tarihinde daha önce hiç yaşanmamıştı. Çoğu kişi bunu retorik bir jest olarak kabul etmişti, ayağa kalkıp ince, titrek ama herkesin duyabileceği bir sesle konuşan kırış kırış bir ihtiyar hariç.

"Teşekkürler Sonsuz Merhamet ve İyilik Sahibi Efendim. Teşekkür ederim diyorum çünkü uzun zaman önce, bir keresinde seninle konuşmaya yeltenmiştim ama törenlerden sorumlu bakan polise mikrofonu elimden almasını ve beni kürsüden indirmesini emretmişti. Beni duyman için haykırarak oradan uzaklaşmıştım. Feryadımı duydun. Onu bu sebeple ortadan kaldırdığını biliyorum. Bu nedenle sana teşekkür ediyorum *Mkundu Wangu Mpya Rahisi*, o esnada feryadımı duyup da merhum Machokali'nin lekelediği adımı bugün temize çıkarma şansı verdiğin için. Sana katılıyorum, kahrolsun devlet sırları."

A.G. *Adi Dangalağım Benim* sözünü duyar duymaz, Cennete Yürüyüş'ün halka ilk duyurulduğu törende konuşmaya çalışan yaşlı adamı birden hatırlayıverdi. Lider bu durumu nasıl idare edecekti acaba? Bu noktada resmi evsahibi Dr. McKenzie Hükümdar'ın kulağına fısıldamış, Hükümdar da daha sonra rahat rahat karşılıklı görüş alışverişinde bulunmak için güvenlikten yaşlı adamın Başkanlık Sarayı'na götürülmesini istemişti. Hükümdar çift anlamlara gelebilecek sözler söyleme konusunda gerçek bir dahi dedi A.G. kendi kendine çünkü güvenliğe yaşlı adama ne yapılacağı konusunda ne söylendiğini harfi harfine biliyordu. Her görüşe saygı duymak gerekir dedi Hükümdar. "D Bebeği'nin" hükümranlığı başlamıştı zira.

Şimdi ise kendisine yapılan devlet sırlarını ifşa etme çağrısına cevaben, ulusla paylaşmak istediği birkaç şey vardı. Gözaltında bulunanlar da dahil tüm siyasi mahkûmları affediyordu. Bunu yapıyordu çünkü bazıları çoktan itirafta bulunmuş ve işlemiş oldukları günahlardan ötürü nedamet getirmişlerdi. Mesela Sikiokuu bir şüphe dininin cüppesini giyerek, hükümete karşı fesatça amaçlarla Descartes adlı bir Fransızın fanatik müritleriyle temas kurduğunu yazılı olarak itiraf etmişti. Hükümdar'ın hiçbir surette serbest bırakmayacağı suçlular düşünce suçlarından hüküm giymiş olanlardı ki bunların çoğu da Halkın Sesi Hareketi'nin destekçileriydi. Onlar pişmanlık duymuyorlardu. Parlamento'dan, yolsuzlukla mücadele konusunda kapsamlı bir kanun teklifi hazırlanmasını istedi, zira ona göre aklın yozlaşmasından daha kötü bir yozlaşma yoktu.

Bakanlar onu ayakta alkışlamak üzerelerdi ki eliyle durdurdu onları çünkü yüksek mevkilerdeki yolsuzlukları ifşa etmeye hazır-

lanıyordu. Yeni Aburirya kendi pisliğini sümen altı edecek durumda değildi. Hem kendisine hem de dünyaya, tüm utanç verici sırlarını ortaya sermeye hazır olduğunu göstermeliydi. Ekonomik kaos ile sabotaja da değindi. "İyi eğitimli hava indirme kuvvetimiz" tarafından yürütülen amansız bir takip sonrasında Eldares yakınlarındaki tepelik alanda bir helikopter düşmüştü. Helikopter sahte parayla doluydu. Pilot henüz bulunamamıştı. Konu hakkında daha fazla bilgi veremezdi çünkü incelemeler hâlâ devam ediyordu.

Polis, helikopter, sahte paralar ve son zamanlarda yaşanan çok sayıdaki banka soygunu arasındaki bağlantıyı anlamaya çalışıyordu, bu soygunlar tuhaftı çünkü soyguncular kâğıt paralardan çok parayla ilgili kâğıtlarla ilgilenmişlerdi. Çoğunlukla banka bonolarının tutulduğu kasaları kırmış, bilgisayarlara girmişlerdi, içinde para ya da mücevher bulunan kasalara ise dokunmamışlardı. Şey, bu garip soygunculardan ikisi bir Mwathirika bankasında sahte paraları kasaya koyarlarken yakayı ele vermişlerdi. Polis bu iki mahkûmdan, işlerin fikir babasının, D Bebeği ölü doğsun diye kaçak para arzı ve rüşvet yoluyla ekonomik kaos amaçlamış olduğunu öğrendi. Hükümdar, ülkesinde ve yönetiminde yolsuzluk yapanların, ister güvenlik güçlerinin en üst düzey görevlileri, ister hükümetinin en ileri gelen bakanları olsunlar, kaçacak yerlerinin olmadığını açık ve net bir biçimde ifade etmek istiyordu. Sabotajcıları ortaya çıkarın diye gürledi.

İki adam, zincire vurulmuş halde, her biri bir çuval dolusu yeni basılmış banknotla salona doğru sürüklendiler.

A.G.'nin gözleri adeta yuvalarından fırlamıştı. Teşhir edilen o iki adam Kahiga ile Njoya'ydı.

Asasıyla adamları işaret eden Hükümdar, "İşte günahkârlar bunlar" diye tısladı, adamlar tir tir titriyor, zincirleri şıngır şıngır ediyordu. "Daha da fenası, bunlar en üst düzey güvenlikçilerimden ikisiydi! Kısa bir süre önce, işlerinde büyünün rehberliğine başvurmuş oldukları için görevden alınmışlardı. Ya sonrasında ne yaptılar? Banka soymaya başladılar. Ekonomik sabotaj. Ülkedeki tüm namussuzlara sesleniyorum: Ortaya çıkın, itiraf edin ve çok geç olmadan nedamet getirin. Bu ikisi şimdi hapse atılacak, inanın bana, onlarla işim bittiğinde, yeni doğmuş D Bebeği'ne karşı fesatça niyetlerle hareket edenler hakkında ne bilmem gerekiyorsa hepsini bana söylemiş olacaklar."

5

Törenin sonunu beklememiş olan A.G., Hükümdar'ın yaptığı konuşmanın kalanını ertesi gün gazetelerden öğrenmişti. D Bebeği'ne bakacak olan yeni bakanlar ilan edilmişti. İki kadın hem Meclis'e atanmış hem de Kadın ve Çocuktan Sorumlu Bakan Yardımcıları olmuşlardı. Hükümdar, D Bebeği'nin ihtiyaçlarının karşılanması görevini hikmet sahibi iki destekçisine emanet ediyordu. Biri Merkez Bankası eski başkanı Tajirika idi ki artık Parlamento üyesi ve Maliye Bakanı olmuştu. Diğeri ise eski gençlik kolları lideri Kaniuru idi, o da Savunma, Gençlik ve Kültür Bakanı olmuştu. Hükümdar, bir zamanlar bir dizi oldukça başarılı gençlik seminerinin neticesi olarak Kaniuru tarafından kaleme alınmış olan ve gençlerin düşmanlarla savaşta güvenlik güçlerini desteklemek üzere görevlendirilmelerini ve kültürün, genç asilerin zihinlerini arındırmada kullanılmasını savunduğu bir bildiriye övgüler düzerek oradan alıntı yaptı. Hükümdar, bildiriyi ilk okuduğunda Kaniuru'nun özgünlüğünden çok etkilenmişti, Kaniuru'nun, gençlik, kültür ve askeriyenin entegrasyonunu yönetme görevini icra edeceği yeni vazifesine atanmasını duyururken de *düşüncenin orijinalliği* sözlerini sarf etmişti.

Yeni doğumu imlemek üzere onurlandırılan kahramanlar arasında, ulusun sağlığını savunurken vurularak öldürülen merhum Dr. Wilfred Kaboca da vardı ki şimdi ölümünden sonra, Mutlak Sadakatin Altın Tarikatı'na resmi olarak kabul edilmekteydi.

Gazetede küçük bir başlık daha yer almaktaydı: BIG BEN SEZAR OLUYOR: BAKAN, İMPARATORLUK LONDRA'SI İLE ESKİ ROMA'NIN ŞANINI BİRLEŞTİRİYOR. Sözde Halk Meclisi olayları sırasında göstermiş olduğu cesaret ona silahlı kuvvetlerde onursal üyelik kazandırmıştı, bu üyeliğin başlangıcı, meclisin toplanmasından önceki bir tarihe çekilmişti. Bakanın utanmadan *Hayallerim gerçek oldu* diye çığlık attığı belirtiliyordu. O günü daima hatırlayabilsin diye ismine yeni bir ekleme yaparak, Enformasyon Bakanı ve Özgür Aburirya Cumhuriyeti Silahlı Kuvvetler Onursal Üyesi Jül Sezar Big Ben Mambo olmuştu.

SAVAŞ SANATININ HAKKINDAN SANATÇI GELİR başlığının altında Kaniuru'nun resmi yer almaktaydı. Aburirya onun sayesinde Nyawira, nam-ı diğer Aksak Cadı ve ortağı Kargalar

Büyücüsü tehditinden kurtulmuştu nihayet. Henüz bulunamamış olsalar da cesetlerinin bir yerlerde çürümekte olduğu sanılıyordu. Kaniuru, şer güçleriyle çarpışırken sol bacağına bir kurşun yarası almış, cesareti sayesinde ülke daha fazla çalkantı yaşamaktan kurtulmuştu. Artık madalyalı bir savaş kahramanıydı. Strateji ve taktiği nereden öğrenmiş olduğu sorulduğunda, muhabirlere temelde içgüdüsel olmakla birlikte, Carl von Clausewitz'in *Savaş Üzerine*'si ile Sun Tzu'nun *Savaş Sanatı* adlı eserini de etraflıca incelemiş olduğunu söylemişti. A.G. fenalaşır gibi oldu birden: Kargalar Büyücüsü ölmüş müydü yani?

6

Hükümdar işlerin sorunsuz biçimde hallolmasına hem şaşırmış hem de bu durumdan hoşnut kalmıştı, çokpartili demokrasi sözcüklerinden oldum olası neden bu kadar korktuğuna hayret ediyordu. Hep Machokali ile Sikiokuu'nun kötü tavsiyeleri yüzünden diye düşündü çünkü ancak bu ikisinden kurtulduğunda, dünya ve Aburirya ile olan ilişkileriyle şahsi işleri yolunda gitmeye başlamıştı. Öte yandan, yeni vizyonu, aslında merhum Machokali tarafından yazılmış olan ama artık Hükümdar'ın adını taşıyan ve önsözünde de bütün teorinin lider tarafından, halkın gözü önünde olmadığı dönemde kaleme alınmış olduğu söylenen Hükümdar'ın *Siyaset Teorisi* belirliyordu. Bu teoriye göre, herhangi bir ülkede, önemli olan siyasi partilerin niteliği değil, devletin başının, kalbinin, kol ve bacaklarının ta kendisi olan kişinin karakteri idi. Bir hükümdarın, devletin istikrarını sağlama ve kendi iktidarını güvenceye alma amacıyla kullanabileceği araçlara –yalan, başkalarının yaşamı, rüşvet, darbe vb– ahlaki hiçbir sınırlama getirilemezdi. Ancak devletin istikrarı, cana kıymak yerine gerçeği feda ederek, yasaları çiğnemek yerine esneterek, sözünü sakınmayanın dudaklarını dikenli teller ve kaynar mumla parçalamak yerine bitmez tükenmez hilelerle mühürleyerek sağlanabilirse, barış, sokaklardan sıra sıra zırhlı araçlar geçmeden –ki bu çoğu zaman düşmanlara propaganda malzemesi veriyordu– debdebeli bir aldatmacayla satın alınabilirse, işte bu zaferlerin en tatlısı olurdu. Teori, bir hükümdardan, dostu düşmanı gafil avlama adına iyi de olsa kötü de olsa beklenmedik olanı yapmasını istiyordu aynı

zamanda. Üçüncü ilke ise adına "vermeden verme" prensibi dediği şeydi. On al, hiçbir şey iade etmemek için adamakıllı diren, sonra, baskı altında, merhamete gel ve bir iade et, sonuç dört bir yandan yükselen alkışlar, düşmanın zafer, dostunsa tebrik alkışı. Bugüne dek teorinin ilkelerini yakından takip etmiş ve hayret verici sonuçlar almıştı.

En memnuniyet verici olansa performansının, Batı'da – daha önce resmi ziyarette bulunma talebini reddetmiş olanlar da dahil – olumlu karşılanmış olmasıydı. Cesur ve atılgan adımlarından ötürü kendisini tebrik ediyorlardı, kimi başyazarlar, onu pragmatizm ve ideoloji dengesiyle düşmanlarını hazırlıksız yakalamış bir demokratik vizyoner olarak adlandıracak kadar ileri gitmişlerdi.

Bir tek Büyükelçi Gabriel Gemstone, hükümetine ilettiği mesajda azıcık mesafeli görünüyordu. Aburirya lideri doğru yönde bir adım atmıştı ama bu yalnızca bir adımdan ibaretti. Afrikalı bakış açısıyla ileriye doğru uzunca bir adım olsa da bu adımın ciddi riskleri vardı, Hükümdar tüm siyasi partilerin başı olma mevzusuna açıklık kazandırmadan, Batı'ya gönül rahatlığıyla reformları kucaklamalarını tavsiye edemezdi.

Artık Gemstone'u hafife almayan Hükümdar derhal karşılık verdi, elbette doğrudan elçiye atıfta bulunmadan yaptı bunu. D Bebeği'ni takdim ederkenki sözlerine resmi bir açıklık getirerek, partilerin gündelik mevzularına müdahil olmayacağını, bunu, seçilmiş liderlerine bırakacağını söyledi. Kendisi, genel seçimleri kazanmış olan partinin liderliğini üstlenecekti yalnızca. Kazanan partinin *de facto* lideri doğrudan başkan yardımcısı olacaktı, beklenmedik bir durumun cereyan etmesi halinde, ortaya çıkabilecek veraset sorunu da böylelikle çözülmüş oluyordu. Bu açıklama sayesinde Hükümdar'ın reformları Gabriel Gemstone'dan ihtiyatlı bir kabul gördü ki bu da pek çok kapıyı açmaya yetti.

Dünya Finans Bakanlığı ile Global Bank ortak bir beyanatla Hükümdar'ı Cennete Yürüyüş gibi faydasız bir projeden vazgeçtiği – aslında böyle bir projeyi *sırtından attığı* için demişlerdi – iki kuruluşun ülkesine vereceği borçlarla ilişkili her türlü koşulu peşinen kabul ediyor olduğu ve kabinesine teknokratları, savaş kahramanlarını ve kendilerini ispatlamış işadamlarını da dahil ettiği için tebrik ediyorlardı. En önemlisi de dondurulmuş borç ve yardım paketleri için yeni hükümetle müzakerelere girme konu-

sunda yaptıkları anlaşma idi. Kaniuru ile Tajirika demokratik bir Aburirya'nın savunma ve ekonomi politikalarına ilişkin gereksinimlerini görüşmek üzere Washington'a davet edildiler.

Her şey Hükümdar'ın düşleyebileceği kadar iyi gidiyordu. Tüm bunlar kendi kararı ve teorileri sayesinde olmuşsa da Kaniuru'nun rolünü de takdir etmiyor değildi.

7

Hükümdar'ın doğum gününden birkaç gün sonra Kaniuru kafa karıştırıcı bir taleple kendisini ziyarete gelmişti. Af diliyordu. Peki ama ne için? Kaniuru, Aksak Cadı ile entrikacı büyücüyü öldürdüğünü itiraf ediyor, Aksak Cadı'nın Nyawira'dan başkası olmadığını söylüyordu. Hükümdar bağlılığı karşısında öylesine duygulanmıştı ki onu kucakladı. Sonrasında, haftalarca yanlış bir şey yapamadı Kaniuru, Hükümdar çok partili demokrasinin doğuşunu ilan etmeye karar verdiğinde, Kaniuru en yakın sırdaşı olmuştu. D Bebeği grafikleri ile açılış gösterisi gibi parlak fikirleri ortaya atan da Kaniuru olmuştu.

Hükümdar, Kaniuru'nun bu yiğitçe hareketinin sonuçlarını kafasında enine boyuna tartınca daha bir hoşnut oldu durumdan. Ölü bir Nyawira, bir tehditin ortadan kaldırılmış olmasından daha fazlasını ifade ediyordu. Akıbetini, erkeklere özgü imtiyazları ele geçirmeye yeltenen haddini bilmez kadınlara ibret olsun diye dört bir yana duyuracaktı.

Kargalar Büyücüsü'nün ortadan kaldırılmasına ilişkin ilk duyguları ise daha müphemdi. Neticede büyücü işe yaramıştı. Ortaya attığı hamilelik iddiaları sayesinde kendisini hakir görenlere karşı üstünlük kazanmıştı. Ama yine de ateşten bir gömlekti büyücü!

8

Şimdi bile, konutunda, sofrada, yatakta, patlamaların yaşandığı gün ve saati anımsayınca zangır zangır titriyordu. Niyeti Parlamento binası ile adliye dışındaki açık hava gösterisini yönetmekti, böylelikle sözde Halk Meclisi'nin çabalarını engellemiş olacaktı. Kendisi ile Kargalar Büyücüsü arasında şekillenmekte olan irade savaşını kazanmak için can atıyordu, çektiği acıya rağmen zafer

duygusu sarmıştı içini. Öyle ya da böyle Kargalar Büyücüsü boyun eğecekti, Hükümdar onu öteki dünyaya ancak doğaüstü güçlerini kendisine devrettikten sonra göndermeye karar vermişti. Derken bedeninin balon gibi şişmekte olduğunu ve kasılmaların yoğunlaştığını hissetti. Cep telefonu elinden düşmeden evvel sadece bir helikopterin havalanıp buri banknotları dağıtmasını emredebilmişti ancak. Dayanılmaz bir acı hissediyordu, patlamak üzereydi. Boşluğa düşmeden evvel varlığı bedenindeki deliklerden dışarı çıkmak üzereymiş gibi hissetti. Daha sonra ayıldığında, kendi pisliğinin karanlığına batmış haldeydi, çürümüşlüğü sebebiyle lanetlenmiş halde hâlâ ağır ağır çatıdan dışarı sızıyordu.

Başına gelen kazadan geriye yalnızca çatallı bir dil kalmıştı. Onun dışında, bitkin halde olmasına rağmen, evrensel karanlığa olan katkısı altında ezilmiş bir halde uzanmış yerde yatarken kendisini boylu poslu ve güçlü hissediyordu.

Generalleri saklandıkları yerlerden çıkana kadar –güya bombalamanın kaynağını araştırıyorlardı– yirmi sekiz saat boyunca hipnotize edilmiş gibi kalmıştı. Yalan söylediklerini biliyordu Hükümdar ama bir önemi yoktu bunun. Açıklamaları, Hükümdar ve generallerinin terörist bombalarıyla mücadele ettikleri ortak bir kahramanlık hikâyesine dönüşecekti daha sonra.

Ama Hükümdar verdikleri tepkiyi hiçbir zaman unutmadı, daha sonra en güvendiği danışmanlarından biri olan Tajirika ile toplantı yaparken, bir zamanlar kendisine ordu üzerinde bir süpergöz olması konusunda vermeye çalıştığı tavsiyeyi hatırlattı ona.

"Ne demek istemiştin?" diye sordu Tajirika'ya.

"Öteki tüm gözler üzerinden gözünü ayırmayacak bir göz" diye yanıt vermişti Tajirika, her şeyi enine boyuna düşünmüş gibi. "Silahlı kuvvetlerin başları üzerinde de" diye eklemişti. "Orduyla dostane ilişkiler sürdürürken, aslında onların temaslarını, eylem ve hareketlerini denetleyecek biri."

"Aklında biri var mı?"

Tajirika, iktidara en yakın çevrelerde daima bir müttefiki olsun istemişti, böylece dostu Wonderful Tumbo'yu tavsiye etti.

"Cinlerle çarpışan şu öteki memuru eğiten memur mu?"

"Evet, A.G. ne yazık ki büyücülüğe kanıp işini kaybetti daha sonra" dedi Tajirika. "Ama Wonderful Tumbo onunla harikalar yaratmıştı!"

Böylece Tumbo emniyet müdürlüğü görevinden Başkanlık Sarayı'nda Hükümdar'ın Genel İrtibat Subaylığı'na terfi ediverdi.

Nyawira ile Kargalar Büyücüsü'nün ortadan kaybolmasını konuştular. Tajirika başparmaklarına bakmış ve birden Eldares Modern İnşaat ve Emlak Şirketi'ne iş arıyormuş numarasıyla geldiği günden beri kendisine rahat vermemiş olan büyücünün artık yaşamını gölgeleyemeyeceğini fark etmişti. Tajirika'ya zarar verme gücü, bir zamanlar kendisine yapmış olduğu koruma büyüsünü geri çekme gibi basit bir zarar bile olsa, sonsuza dek yok olup gitmişti.

"Kargalar Büyücüsü'nü yendiniz. Düşmanlarımızı alt ettiniz" dedi Hükümdar'a, duyduğu kişisel minnetten doğan gözyaşları döküldü dökülecekti.

Yedi gün yedi gece Tajirika'nın sözlerini düşündü Hükümdar, muğlak düşünceler olarak zihnini meşgul edip durmuşlardı, sonra birden işlerin neden böylesine yolunda gittiğini kavrayıverdi.

Patladığı gün Kargalar Büyücüsü'nü yalnızca bedenen yenmemiş, aynı zamanda onun esrarlı güçlerini de kendi bünyesinde toplamıştı. Büyücü ve Aksak Cadı yolundan çekilince kendisi en yüksek büyücü olmuş, Aburirya, Batı, Dünya Finans Bakanlığı, Global Bank, demokrasi, ölü ve diri ne var ne yok her şeyi idare edebilir hale gelmişti. Artık tüm Aburirya'nın bir numaralı büyücüsü kendisiydi.

9

Ama artık alt edecek bir şeyim kalmadı diye ah etti. Yenecek eğitasımları yoktu artık. Sevdiği iki bakanını, Kaniuru ile Tajirika'yı Amerika'ya, Dünya Finans Bakanlığı, Global Bank ve Amerikan hükümeti ile görüşmeye gönderdikten sonra, rahat rahat ağlamak ve içine düştüğü ikilemi düşünmek üzere Başkanlık Sarayı'ndaki özel odalarına çekiliyordu. Resmi evsahibi onu yatıştırmaya çalıştığında bile avunmuyordu, burnundan soluyor, kayda değer hasımların kendisine meydan okuması arzusuyla yanıp tutuşuyordu.

Bir gece, duyduğu keder, görmeyi umup da bir türlü göremediği gözyaşlarını anımsattı ona. Karısı Rachael onu mahvetme girişimlerine direnmiş, af ve merhamet yakarışları bir türlü gelmemişti. Kendisine meydan okuyan birilerinin olmamasından

doğan keder, kendisine kafa tutan ve bu durum yanına kâr kalan bir kadının varlığını düşününce öfkeye dönüştü. Rachael'ın yedi dönümlük plantasyonunun girişinde devamlı bekleyen muhafızı çağırıp onunla havadan sudan bir sohbete girişti. Aylardır dedikodulara konu olan şeyi, gecenin bir yarısında, insanlar yataklarında horul horul uyurken, Rachael'ın avluda ya da evin içinde, elinde ışıkla, belki bir fenerle, tıpkı bir hayalet gibi dolaştığının görüldüğünü öğrendi böylece. Bir gece geç bir vakitte plantasyona gidiyoruz diye seslendi resmi biyografi yazarına. Bu ânın, resmi biyografisinin en önemli öğesi olması için kayda geçirilmesini istiyordu.

O gece Hükümdar, Luminous Karambu-Mbu ile birlikte Rachael'ı ziyarete gittiğinde neler yaşandı, işte orası tam bir muamma. Yerleşkenin girişinde kapının anahtarını bulunduran muhafız ortalarda yokmuş. Kimileri Hükümdar'ın duvarla kapı arasındaki bir aralıktan içeri süzüldüğünü, incecik son hali düşünüldüğünde bunun herhangi bir sorun teşkil etmediğini söylüyor. Hükümdar, yolun geri kalanı boyunca Rachael'ı gözyaşlarını silme fırsatı bulamadan yakalayabilmek için karnının üstünde sürünerek ilerlemiş. En sonunda eve ulaşıp bir pencereden içeri bakmış, o esnada, hâlâ Hükümdar'ın genç kızlara olan düşkünlüğü yüzünden tartıştıkları gece giymiş olduğu elbiseyi giymekte olan Rachael, ufacık bir kafası ve çatallı dili olan uzun boyunlu bir şey gördüğünü sanıp elindeki feneri o şeyin üzerine fırlatmış. Parafinin dökülmesiyle ev ateş almış, bunu gören Hükümdar'la Luminous Karamu-Mbu geldikleri yoldan kaçmışlar.

Başkaları ise hayır, tam olarak öyle olmadı diyorlar, muhafız ortalarda yokmuş, Hükümdar oraya vardığında, Rachael kapıya gelip, senin geldiğini biliyordum demiş ona, ağlamak yerine yüzüne karşı gülmüş, uzun zamandır gülmediği için de gülme nedeniyle kaburgaları sarsılıp içeriden çökmüş, Rachael bir kuru kemik yığınına dönüşmüş. Üzerlerine fener düşen kemik yığını alev almış, cesetten sıçrayan alevler evin geri kalanını tutuşturup plantasyona yayılmış. Yangından kopan bir alev topu kaçmakta olan Hükümdar ve sadık biyografi yazarını ta Başkanlık Sarayı'nın kapısına dek takip etmiş.

Hükümdar, ateş topunun amansız takibinin anısı nedeniyle uykusuzluk hastalığına yakalanmıştı, sadık biyografi yazarı Lumi-

nous Karamu-Mbu uykusunu getirebilmek için yazmakta olduğu kitaptan bir bölüm okuyordu ona. Biyografi henüz tamamlanmadı, çalışma devam ediyor demişti yazar, ama Hükümdar, bolca not tutmuş olduğunu, oradan okumasını söylemişti ona. Her gece bir bölüm okunuyordu, böylece Hükümdar'ın çetin sınavlar, mücadeleler ve zafer sahneleriyle dolu geçmişi yeniden canlanıyordu, tuhaf bir histi bu, sanki yaşamını ikinci ve üçüncü kez yaşıyor gibiydi. Hükümdar'ın tekrar tekrar okunmasını istediği kısımlar vardı, sık sık da neyi çıkarıp neyi eklemesi gerektiğini söylüyordu. Bir gece Luminous Karamu-Mbu'ya en son kazandığı zaferi anlatan bölümü okumasını söyledi, biyografi yazarı, aslına uygun biçimde, gök gürlemelerinin bedenindeki yedi deliğin her birinden tıpkı sinsi füzeler misali ateş aldığını, ardından da sırayla patladığını okudu, ikinci gök gürlemesinin yabancı doktorları gökyüzünde yükseklere nasıl fırlatmış olduğunu detaylıca tariflemişti, ancak kendisi, Luminous Karamu-Mbu, ta ki beşinci ya da altıncı gök gürlemesiyle insandan bir füze olarak gökyüzüne fırlayana dek yiğitçe dayanmıştı, bu yüzden yedinci gürlemeye ilişkin ayrıntıları bilmiyordu ama... Hükümdar sonuna kadar dinlemedi çünkü zihni aniden farkına vardığı bir mevzuyla meşguldü: Sadık biyografi yazarı çok şey biliyordu, şayet olup bitenleri böylesine açık, canlı ve ayrıntılı biçimde yazıp, kayıt altına alabiliyorsa ki bu hikâye patlayan bombalarla mücadele eden Hükümdar ve generallerinin kahramanlık destanlarının anlatıldığı resmi versiyonla tamamıyla çelişiyordu, Rachael ve plantasyon yangını öyküsüne dair kazara neler demezdi? Bu adam gerçeği allayıp pullayarak onu daha hoş bir hale getirecek hayal gücünden yoksundu. Böyle bir ahmakla nasıl yolum kesişti benim?

Nitekim, sadık biyografi yazarı olarak yeniden doğmuş olan eski komünist Luminous Karamu-Mbu'yu bir daha gören olmadı, adamın, devasa kalem ve defterinin ağırlığı altında ezildiği iddia edildi daha sonraları.

Biyografi yazarının KKK'sine resmi ev sahibinin sebep olduğunu söyleyenler de vardı çünkü her ikisi de komünizmden vazgeçmiş olsalar da devrim günlerinde birbirlerine karşı verdikleri savaş onulmaz yaralar bırakmıştı geride. Sis felaketinden sonra Yunique McKenzie'den ofisini Başkanlık Sarayı'na taşıması istenmişti, Luminous Karamu-Mbu saray sakinlerinden biri olduğu

müddetçe bunu asla yapmayacağını söylemişti. Biyografi yazarının ortadan kaybolmasından hemen sonra doktoralı ev sahibesi Dr. Yunique Immaculate McKenzie'nin ofisini Başkanlık Sarayı'na taşıması gözlerden kaçmamıştı, Hükümdar da Londra'dan Morton Stanley adlı kraliyet yanlısı bir beyazla Hükümdar'ın perspektifinden eksiksiz, bağımsız ve yansız bir biyografi yazması için anlaşmıştı; Hükümdar ve idarecileri her türlü maddi olanağı cömertçe sağlayacaklardı.

Rachael'ın yok oluşu, sahip olduğu yeni güçlere layık bir meydan okumaya duyduğu ihtiyacı gidermemiş olabilirdi ama yine de bunu bir başarı olarak addetti, bilhassa da bunun arkasından çocuklarından herhangi bir serzeniş ya da kadınlardan öfkeli gösteriler gelmediğini gördükten sonra.

Kusursuz başarılarının taçlandığı ansa bakanları Tajirika ile Kaniuru'nun Amerika'dan somut sonuçlarla döndüğü andı:

Savunma Bakanı ve savaş kahramanı John Kaniuru, Aburirya'nın Batı'dan silah almasına olanak sağlayacak bir borç anlaşması imzalamıştı, Finans Bakanı ve ticaret kahramanı Titus Tajirika ise çok sayıda petrol şirketi ile sahil şeridinde petrol ve doğal gaz araştırmaları için, madencilik firmalarıyla da Kuzey Aburirya'daki altın, elmas ve diğer kıymetli madenlerin çıkarılması için anlaşmalar imzalamıştı.

Ama bu başarı hikâyesinin en can alıcı kısmı Dünya Finans Bakanlığı ile Global Bank'ın daha önce dondurulmuş olan kredileri vermeyi kabul etmiş olmasıydı, ne de olsa artık Cennete Yürüyüş planları rafa kaldırılmış, yerini D Bebeği almıştı.

"İyi iş çıkardınız" dedi Hükümdar iki bakanına.

"İktidar sizindir, Lord'um" diye haykırdı Tajirika.

"Şan da öyle" dedi Kaniuru.

"Çok yaşasın D Bebeği" dediler bir ağızdan ama istemeden olmuştu bu çünkü ikisi de dalkavukluk yarışında son sözü söyleyen olmak istemişti.

10

Bir akşam kapıdaki güvenlik arayıp da bir ziyaretçisinin olduğunu haber verdiğinde porno film izliyordu Kaniuru. En olmadık zamanda gelen bu münasebetsiz de kimdi böyle?

Jane Kanyori idi. Çabucak göz attı videoya. Bir kadın, kahramanın üzerine çıkmış, erkeğin ellerini meme uçlarına götürüyordu. Gerçek biriyle birlikte olmayalı ne çok zaman olmuştu. Kanyori'ye çok fazla dil dökmek gerekmiyordu. Kendisini pek heyecanlandırdığı da söylenemezdi aslında. Artık her şey Cennete Yürüyüş ve para aklama zamanlarında olduğundan farklıydı, bu gece yatak faslından sonra ilişkilerine son verecekti.

Arkasında sürüklediği büyük bavula göz ucuyla bakınca kendisine hediyeler getirmiş olduğunu sandı ama bunu yapmak zorunda mıydı gerçekten? Her şeyi kendisine vermek için kendi payından feragat etmek zorunda mıydı? Kadının cömertliği ayrılığı zorlaştıracaktı ama bu gecenin birlikte son geceleri olduğunu söylemekten alıkoymayacaktı bu Kaniuru'yu.

Kanyori yatak odasına kadar sürükledi bavulu ancak kendisine, kalan bavulları getirmesi için sabah bir şoför göndermesini söyleyince bir şeylerin yolunda gitmediğini anladı Kaniuru.

Yatak odasının kapısında durmuş, "Ne demek oluyor bu?" diye sordu Kaniuru.

"Oturma odasına" dedi Kanyori. "Bu konuyu iki iyi *işinsanı* gibi konuşmalıyız. Kadınların iş yapmadığını varsaydığı için *işadamı* kelimesinden nefret ederim."

Oturma odasındaki kanepeye oturmalarının ardından, "Ne istiyorsun?" diye sordu Kaniuru.

"Fark ettim de, kilisede gösterişli bir nikâh töreni yapacak birine benzemiyorsun sen."

"Sana nikâh töreni planladığımı söyleyen mi oldu?"

"John, senin utangaç, kalbinden gerçekte nelerin geçtiğini kolay kolay söyleyemeyen erkeklerden olduğunu biliyorum. Bu yüzden senin adına işleri kolaylaştırdım. Ah, John, ne yaptım biliyor musun? Kendi kendime onunla evlensem mi acaba diye sordum ve senin içine hapsolmuş soruya yanıt aradım. İki ayrı kâğıt parçasının üzerine EVET ve HAYIR yazdım, sonra bir kâseye koyup çalkaladım, gözlerimi yumdum ve içlerinden birini seçtim. EVET! Peki ya hangi gün olacaktı tören? Aynı şeyi haftanın günleri için de yaptım, her günü ayrı bir kâğıt parçasına yazdım. Kadere karşı gelemezdim. Hemen harekete geçmenin en iyisi olduğuna karar verdim, bu yüzden de kadere boyun eğerek, yarın sabah erkenden, resmi nikâh için ilçe müdürlüğüne gidebiliriz."

"Çıldırdın mı sen? *Ondoka.* DEFOL!" diye bağırdı Kaniuru, polisi aramakla tehdit ediyordu bir yandan da.

"Dur bakalım! Birlikte yapmış olduğumuz onca işi unutuyorsun! Karı-koca ekibi?"

"Neden bahsediyorsun sen?" dedi Kaniuru, Kanyori'den uzaklaşarak.

"John, canım benim" dedi Kanyori daha yumuşak bir sesle, ona doğru yaklaşmıştı bu arada. "Beni hayal kırıklığına uğratıyorsun. Savunmadaki mevkin seni şovenist, *siyah bir erkek domuza* mı çevirdi yoksa? Bense senin öteki Aburiryalı erkeklerden farklı olduğunu sanıyordum. Sana doğruyu söyleyeyim. Sırların ve şu para mevzusunda bana güvendiğin gün kalbimi kazanmıştın. İşte bu nedenle, senin için yaptığım onca iş karşılığında tek kuruş istemedim senden. Sırdaşın olmak başlıbaşına bir ödüldü."

"Bu konuyu kapatmak için ne kadar istiyorsun?"

"Para mı? *Karını nasıl bu şekilde aşağılayabilirsin?*"

"Karım mı? Bunun için cesedimi çiğnemen lazım!" dedi hemen ve ayağa kalktı. "Ya da seninkini mi çiğnesek" diye ekledi, parmağını tehdit edercesine kadına doğru sallayarak.

"Sen, karını mı döveceksin yani?" diye sordu Kanyori, gözlerinde yalandan bir dehşet ifadesiyle. "Herhangi bir erkek tırnağıma zarar verecek olursa, kalbimde gizli tüm sırlar Başkanlık Sarayı'na ulaşana dek tüm gücümle bağırmaya yemin ettim."

"Tehdit mi ediyorsun beni? Seni burada gebertecek olsam, kimsenin ne ruhu duyar ne de umru olur, bunu biliyorsun değil mi?"

"Ah, canım, o halde bu evin yakınlarında, yol kenarında beni bekleyen kişiler, benim de Machokali'nin işini bitiren hastalığa yakalandığımı söyleyeceklerdir. Luminous Karamu-Mbu? Rachael? Siz ne ad veriyordunuz bu hastalığa? Ah, evet KKK. Bana doğruyu söyle, Machokali'nin KKK'sinde senin de parmağın var mı? Bir keresinde bana Cennete Yürüyüş'ün ilk resimlerini senin çizdiğini söylemeyi reddederek yükselmeni engellemeye çalıştığını söylediğini hatırlıyorum. Bu arada, bu hikâyeyi araştırdım ve Machokali'nin resimleri çizmelerini öğrencilerinden istemiş olduğunu öğrendim."

"Kapa çeneni, kadın!"

"Ah, yani kadının adı sessizlik sana göre, öyle mi? Benim adım değil ama. Hem ben çok fazla konuşmam. Mesela, yalnızca avukatım ve onun dışında birkaç kişi buraya geldiğimi biliyor. Yarın ne diyeceksin onlara? Bir göründü, bir kayboldu."

"*Kanıtın yok*" dedi Kaniuru, içinde kötü bir his vardı.

"Tanrı bana kâğıtlara, belgelere, üzerinde el yazısı olan her şeye aptalca bir düşkünlük vermiş, şu üzerinde şeyin... imzalarını denediğin kâğıt parçaları da dahil buna... adlarını anmayalım. Hâlâ bir banka kasasında saklıyorum onları."

Kaniuru'nun dizlerinin bağı çözülmüştü; kanepeye yığılıverdi. Bakan Kaniuru olarak görev yaptığı o kısa süre içinde Hükümdar'ın açgözlülüğünün boyutlarına tanık olmuştu. En önemsizi de dahil tek bir savunma sözleşmesi yoktu ki Hükümdar bir pay ummasın. Kaniuru onu yargılamıyordu. Yine aynı dönemde, tüm büyük ölüm tacirlerinin, firmaları ve hükümetleri adına yaptıkları kazançlı sözleşmelerin maliyetinin içine rüşvet payını da yedirdiklerini keşfetmişti. Yani Hükümdar silah ticaretindeki küresel yolsuzluk zincirinin bir parçasıydı. Kaniuru gibi çabuk öğrenen biri için sorun değildi bu elbette.

Yine de bu durum, Hükümdar'ı kendisine kazık atılması konusunda hoşgörülü kılmıyordu. Ama Kaniuru'yu en çok korkutan şey, Cennete Yürüyüş vurgununa gönderme yapması değil, imzalardan bahsetmiş olmasıydı. Sikiokuu'nunkine ilaveten, Kanyori'yi kaligrafi alanındaki yeteneğiyle etkilemek için Hükümdar'ın imzasını da denemişti. Kendisini çok fena köşeye kıstırmıştı Kanyori. Onunla oynadığını sanıyordu ama görünen o ki Kanyori kendisiyle oynamıştı!

"Bu arada sevgili Jane, bu belgeleri bilen başka biri var mı?" diye sordu, yöntem değiştirmeye çalışarak.

"Şayet bana bir şey olursa, KKK gibi mesela, kasayla ilgilenecek iki kuş var."

"Jane, sevgili Jane'im, ne kadar da ketumsun. Şu kuşlar... kim onlar?

"Adları mı? İzin ver de o kadarını kendine saklasın karın."

"Gerçekten o belgeler için kaç para istiyorsun?" diye sordu Kaniuru, taktiğinin işe yaramadığını görünce.

"Bu bizim düğün arifemiz. Kirli paralardan değil, Michael Jackson'ın *Dirty Diana*'sından bahsediyor olmalıyız. Doğrusu,

elini sürdüğün ne varsa hepsini sakladım. Bazen kendi aptallığıma gülesim geliyor çünkü seni yatağıma bağladığım zincirleri bile saklıyorum. Bir aşk hatırasına paha biçmek kolay mı?"

"Ne zaman evlenmemizi istiyorsun" dedi Kaniuru aniden, teslim olmuş gibiydi.

"Sana karşı dürüst olmam gerekirse seninle uzun zaman önce evlendim. Geriye, yarın ilk iş yüzükleri değiş tokuş etmek ve belediyede kâğıtları imzalamak kalıyor. Yoksa buraya bir rahip mi çağırsak?"

"Rahip çağırmaya gerek yok" dedi Kaniuru aceleyle. "Ama şunu söyle bana. Evlenince, yani, belediyede imzaları atınca, bana her şeyi anlatacak mısın, belgeleri bilen kişilerin adlarını, belgelerin bulunduğu bankayı ve onları kendi evimizde emniyet altında tutabilmek için bankadan nasıl geri alacağımızı."

"Karı koca arasında giz mi olurmuş? Eminim sen de bana tüm malvarlığını açıklarsın, böylece onları ikiye bölebiliriz. Her şeye ortak mı olsak yoksa?"

"*You will never get away with this*"* diye haykırdı Kaniuru İngilizce olarak.

"Neden?" diye sordu Kanyori, kafası karışmış görünüyordu. "Seninle evlenmekten mi?"

"Dikkatle dinle ve söylediklerimi idrak et. Sen benim karım değilsin. Kalbim başkasına ait."

"Gizli gizli başka bir kadınla mı görüşüyorsun?" dedi Kanyori yalandan bir öfkeyle. "Evlenecek ve derhal boşanma başvurusunda bulunacağız. Ama unutma ki boşanma beraberinde mal taksimi de yapılacak. Bir bakan eşi, alışkın olduğu yaşam tarzını muhafaza etmelidir. Nyawira'yı öteki kadın olarak mahkemeye vereceğim. Sen de elbette onun öldüğünü iddia ederek yalan söylediğin için hesap vereceksin. *Ah, benim savaş kahramanım.* Sana savunmasız bir kadını öldürdüğün için madalya verildi ve sen de onu kabul ettin demek! İlk aşkın mıydı? Ah, biliyorum. Onu sözcüklerle öldürdün. Tıpkı anana babana yaptığın gibi. Bana büyükannesi tarafından büyütülen bir yetim olduğunu söylerdin unuttun mu? Kısa süre önce gazeteye çıkan adamla kadın kim o zaman? Hani öğrenciler seni bir karakola sürükledikten sonra seni arayanlar? İnanamamıştım, sonrasında kayınvalidemle kayınpe-

* Bu işten yakanı asla kurtaramayacaksın! (ç.n.)

derimin sağ ve iyi olduklarından emin olmak için köyünü ziyaret ettim. Beni yalnızca Jane olarak tanıyorlar. Sevgili oğullarının kendileriyle ilgilenen bir kadından boşandığını duyunca fazlasıyla hayal kırıklığına uğrayacaklardır. Ah evet, onlarla ilgileniyorum, hükümete karşı çıkmış olan bir kadının lehine."

"Annemi babamı bu işe karıştırma" dedi Kaniuru, ateş püskürüyordu.

"Şey, onları kelimelerinle neden öldürdüğünü anlayabiliyorum. Ama söyle bana. Nyawira'yı neden öldürdün? Birbirinizi güvenle şüphe uyandırmadan görebilesiniz diye mi?"

"O teröristlerle temas halinde olduğumu söyleyen mi oldu" dedi Kaniuru aceleyle, kadının imaları karşısında dehşete kapılmıştı.

Bir Savunma Bakanı'nın teröristlerle gizli toplantılar yapıyor oluşunu nasıl izah ederdi? Nyawira'yı vermelerini söylerlerse nereden bulurdu onu? Ya ölmüşse? Bilinmeyen bir mezardan nasıl bulup çıkarırdı cesedini? Birden, ne yapacağını bilmez bir halde ağlayacak gibi oldu. O, Hükümdar dahil herkesi oyuna getirmiş John Kaniuru, şimdi düzenbaz bir kadın tarafından oyuna mı getiriliyordu? Ne kadar uğraşırsa uğraşsın bu işten kazasız belasız yakasını kurtaracak bir çıkış yolu bulamadı.

"*Willow weep for me*"* dedi Kaniuru, ne dediğinin farkında olmaksızın.

"Louis Armstrong" dedi Kanyori. "Caz seviyorsun demek. Kurbağa gibi vraklayan şu sesi de seviyor musun? Ben *blues* severim ama Ruth Brown ile söylemek istemezsin. *'That train don't stop here anymore'*.** Kalplerimizin trenlerimizin sonsuza dek kalacağı istasyonlar olmasını isterim."

Tanrım! Nasıl oldu da bu kadını bir ahmak sandım ben? Kendisi, nerede, nasıl ve ne zaman Armstrong'un sözlerini söylediğini bile anımsayamıyordu.

"Beni dinle. Neden evine dönmüyorsun? Tüm bu mevzuları yarın sabah, iyice bir dinlendikten sonra konuşuruz."

"Ama ben zaten evimdeyim. Yoksa yatağa geçip, bu konuşmaya yarın mı devam etmemizi istiyorsun, iyice bir rahatladıktan sonra?" diye sordu muzipçe, bir yandan da Kaniuru'ya yaslanmış

* (İng.) *Benim için ağla söğüt.* (ç.n.)
** (İng.) *O tren artık buraya uğramıyor.* (ç.n.)

şakacı bir tavırla adamın burnunu kıstırmıştı. "Bütün gece *Dirty Diana*'yı söylersin kulağıma, *ah, benim cesur askerim*!"

Kaniuru ile Kanyori ertesi gün belediyede nikâhlandılar, Nyawira ile nikâhlanışının bir tekrarı gibiydi adeta.

11

Tajirika, Kaniuru'nun sessiz sedasız evlenmiş olduğunu öğrenince bu işte bir bit yeniği var diye düşündü. Tevazu Kaniuru'nun tarzı değildi. Daha sonra Jane Kanyori'nin bir bankada çalıştığını öğrenince ise şüpheleri daha da derinleşti. Tüm bankalar artık kendi bakanlığına bağlı değil miydi?

Konuyu araştırmaya karar verdi.

Araştırma oldukça kolay ilerledi, bilhassa da Tajirika banka kayıtlarının kopyalarını ele geçirip, Sikiokuu ve Kaniuru'yu ilgilendiren tüm hareketlerde Jane Kanyori'nin imzasını gördükten sonra. Bundan sonrası sağduyu ve basit bir hesaplamadan ibaretti, elde ettiği bilgiler ve banka kayıtlarıyla silahlanmış halde doğruca Hükümdar'a gitti, Hükümdar'ın, Kaniuru'nun Cennete Yürüyüş'ten kazanç sağlayan tek kişi olduğunu anladığında, savunma bakanlığını onun elinden alacağından emindi. Kaniuru'yu Hükümdar'ın gazabından hiçbir şey kurtaramazdı artık.

Hükümdar belgeleri aldı, son derece dikkatli bir biçimde inceledi, sonra başını belirgin bir hayretle iki yana salladı, böyle bir adamın, herkesi bu kadar başarıyla kandırmış olmasına inanamıyordu. Sonra, Tajirika'yı şaşırtan bir şey yaptı, aniden gülmeye başladı.

"Ne düzenbazmış!"

"Evet, birinci sınıf bir düzenbaz" diye derhal onayladı Tajirika.

"Böyle bir sahtekâr nasıl benim Savunma Bakanım olur?"

"Çok tehlikeli Ekselansları" diye onayladı Tajirika.

Hükümdar Kaniuru'yu çağırttı.

Tajirika'ya, Hükümdar'a ve masada duran kâğıtlara göz ucuyla bakan Kaniuru köşeye sıkışmış olduğunu anladı ama paniğe kapılmak yerine bunda Kanyori ile ödeşmek için bir fırsat gördü, en azından onun karakterine dair öylesine kirli bir portre çizecekti ki günün birinde Hükümdar'ın imzasını da taklit ettiğini söyleyecek olursa Hükümdar kadına inanmayacaktı. Bu nedenle, Cennete

Yürüyüş'ten kazanç sağlama ve suçu başkalarının üzerine atma suçlamalarıyla karşı karşıya kalınca, tüm ayrıntıları büyük bir zevkle sayıp döküyor gibi göründü. Nasıl olmuştu da bir kadının sözüne güvenmişti. "Sonradan devlet düşmanı olduğu ortaya çıkan bir kadın tarafından ısırılmış olan ben, dersimi almış olmalıydım ama bu kez de Kanyori'nin yalanlar ağına düştüm." Ama kendisini çok fazla suçlamayacaktı çünkü bir savaş kahramanı olan Samson bile bir zamanlar Dalila tarafından uyutulmuştu.

"Yüce Ekselansları, benim Dalila'm da ikinci karım Jane Kanyori'dir" dedi Kaniuru, Kanyori'nin bu büyük dalaverenin tek planlayıcısı ve uygulayıcısı olduğunu iddia ederek.

"O halde tüm bunları bilerek neden evlendin onunla?" diye sordu Tajirika, Hükümdar'ın bu hikâyeyi yutmasından korkarak.

"Gerçeği öğrenmek ister misiniz?" diye sordu Kaniuru karşılık beklemeksizin. "Her şeyi ifşa edip suçu üzerime atmakla tehdit etti beni. Halis muhlis şantaj bu."

"Senden daha büyük bir düzenbaz o yani?" diye sordu Hükümdar, azıcık gülümseyerek.

Çenebazlığı ve tüm suçu Kanyori'nin üzerine atma stratejisi işe yarıyor diye düşündü Kaniuru, böylece bir iki ayrıntı daha uyduruverdi.

"Karım da olsa, siz Yüce Majesteleri'nin karşısında yalan söyleyemem. Karım Kanyori *tehlikeli* biri. Rakamlarla bile kolaylıkla yalan söyleyebilir. Şeytan'a pabucunu ters giydirecek cinsten."

Diğerleri endişeyle bakarken, Hükümdar ciddi bir ifade takınmıştı. "Kaniuru, sen yanlış bakanlıktasın. Savunma Bakanlığı'nın başkomutanını felakete sürükleyecek bir düzenbaza değil, güvenilir birine ihtiyacı var. Tamamen güvenebileceğim birine ihtiyacı var, düşman kuvvetlerini korkutucu taktiklerle teslim olmaya zorlayacak ama Efendisi ve Sahibi'ne karşı bir iş çevirmeyecek kadar da korkak olacak, benim için yalan söyleyebilecek ama bana söyleyemeyecek, bana karşı gelmektense düzlükte kendi mezarını kazacağını ispatlamış olan biri, Tajirika gibi biri lazım bana, D Bebeği çağında silahlı kuvvetlerimin başına böyle biri gerek. Tajirika, yeni Savunma Bakanım sensin."

Bugün bir şişe şampanya açacağım dedi Tajirika kendi kendine, içki içmeyen Vinjinia bile bugün bir kadeh içmek zorunda kalacak.

"Şimdi, sana yeniden dönecek olursak" dedi Kaniuru'ya bakarak, bir erkeğin, düzenbazlıkta bir kadın tarafından geride bırakılmış olduğu düşüncesi karşısında gülmemek için kendini zor tutuyordu. "Cennete Yürüyüş'ten çaldığın paranın yüzde ellisini istiyorum, faizi de Hükümdar'ın Sis Felaketi Fonu'na gidecek. Ama sana bir şans daha vereceğim. Senin gibi bir cingöz, en iyi gençlik ve para meselelerinin hakkından gelir. Yeni Gençlik ve Maliye Bakanı sensin artık. Karın Jane Kanyori'ye gelince, derhal Ulusal Ticaret ve Sanayi Bankasından alınarak Merkez Bankasında stratejik bir pozisyona yerleştirilmesini istiyorum. Merkez Bankasının yeni müfettişi o olacak. Ama seni uyarayım. Sana ve Bayan Kaniuru'ya kendinizi asacağınız uzun bir ip veriyorum. Artık yalan yok! Onun dışında, civarımda düzenbazlar olmuş ya da olmamış, benim için hepsi bir" dedi Hükümdar, yapmış olduğu görev değişiklikleri ve parasal açıdan önemli bir pozisyona yeni bir kadın teknokrat atamış olmaktan memnuniyet duyar gibiydi. "Hakiki düzenbazların kılavuzu realizmdir."

Bu satırlar Hükümdar'ın Siyaset Teorisi'nden alınmaydı, Machokali, düzenbazların durum değerlendirmesi yapma konusunda çoğunlukla ahlaki değerleri savunan idealistlerden daha gerçekçi olduklarını yazmıştı.

İki bakan birbirine baktı, ikisi de D Bebeği döneminde, kabinede yaşanan bu ilk görev değişikliğinden hangisinin daha kazançlı çıkmış olduğunu tam olarak bilmiyor gibi görünüyordu. Ama bildikleri bir şey varsa o da aralarındaki savaşın, tıpkı bir önceki dönemde Machokali ile Sikiokuu arasındaki savaş gibi, yeni başladığıydı.

12

Enformasyon Bakanı ve Silahlı Kuvvetler Onursal Üyesi Jül Sezar Big Ben Mambo'nun, devlete yönelik komplo suçlamalarını cevaplamak üzere askeri mahkeme karşısına çıkarıldığı haberi görev değişikliğine gölge düşürmüştü.

Söylentilere bakılırsa, bakandan, Hükümdar'ın Meclis konuşmasını dinleyen halkın arasına, ön sıralara birkaç yaşlı erkek ve kadın oturtması istenmişti, böylece Hükümdar, halka, konuşması hakkında ne düşündüklerini sorduğunda, özel olarak seçilmiş bu

birkaç kişi ayağa kalkıp D Bebeği'ni kutsayacaklardı ancak ilk kalkan adi dangalak başkan deyip duran ihtiyar olmuştu. Bu durum, Dr. Yunique Immaculate McKenzie'yi öylesine kızdırmıştı ki derhal Hükümdar'ın kulağına, sürgünden dönüp siyasi saygınlık kazanmasından kısa süre sonra, Enformasyon Bakanlığı'nda çalışırken Mambo ile yaşadığı ilişkiden ne kadar pişmanlık duyduğunu fısıldamıştı. Bu durum Hükümdar'ın içine oturmuş, bir intikam hamlesi olarak da Mambo'yu onursal üye olarak, alışılmadık biçimde orduya sokmuştu.

Ancak mahkemede dikkat çekilen nokta, Mambo'nun merhum Machokali ile olan ilişkisi olmuştu. Machokali vaktiyle Mambo'yu sarkık dilinin cerrahi bir müdahele ile düzeltilmesi için Almanya'ya göndererek, daimi bir fiziksel sakatlıktan kurtarmıştı. Big Ben Mambo daima Machokali'nin tarafını tutmuştu. Ne tesadüf ki vaktiyle Machokali'nin Cennete Yürüyüş planlarının ilk ilan edildiği sırada, Hükümdar'ı gülünç duruma düşürmek için önceden ayarlamış olduğu ihtiyar, Hükümdar'ın Cennete Yürüyüş çılgınlığını reddettiği konuşma sırasında bir şekilde halkın arasında yeniden ortaya çıkmıştı!

Jül Sezar adı bile meseleye dönüşmüştü. Jül Sezar'ın Roma İmparatorluğu döneminde imparator olma sevdasıyla cumhuriyetin altını oyan meşhur general olduğunu kim bilmezdi? Ancak yaşamının bu Roma sayfasından uzun zaman önce bile Bakan Mambo kendisine Big Ben diyordu, güneşin Britanya İmparatorluğu üzerinde hiç batmadığı günlerde tüm imparatorlukta zamanın işleyişini düzenleyen meşhur saat. Mambo'yu İmparatorluk Londra'sı ile eski Roma'nın şanını bir araya getiren kişi olarak tanımlayan gazete nüshası, mahkemede, adamın iktidara duyduğu ölçüsüz susuzluğun önemli bir göstergesi olarak gösterildi. Gazete ofisinin duvarında çerçeveli bir halde asılı bulunmuştu. Big Ben Mambo, sözde Halk Meclisi'nin toplandığı sırada halka hitap ederken, sesinin silahlı kuvvetler başkomutanının sesi olduğuyla böbürlenmişti, en çok da zırhlı araçların üstünden konuşmayı tercih ettiği söyleniyordu.

Dahası, ithal aynaların gücünü, onları önce halka göstererek azaltmış, böylelikle Nyawira'nın nerede olduğunu bulmayı imkânsız kılacak parazit imgeleri yakalamalarına yol açmıştı. Aslında, Sikiokuu'nun verdiği ifadeye göre, bu besbelli Mambo ile Kargalar

Büyücüsü arasında önceden kararlaştırılmış bir sinyaldi çünkü büyücü bunun hemen ardından aynaları parçalara ayırmıştı. Buna ilaveten, bir zamanlar Kargalar Büyücüsü merhum Machokali ile yoğun biçimde yazışmıştı, tüm kumpas artık ortaya çıkmış durumdaydı. Askeri savcı, daha başka nasıl bir kanıta ihtiyacı olduğunu sordu mahkeme başkanına, zaten her şey ortadaydı.

Jül Sezar Big Ben Mambo tüm bu olup bitenler karşısında öylesine şaşırmış bir haldeydi ki dili uzamış, kendisini savunmak için mahkemeye hitap edemez olmuştu. Çıkarabildiği iki sözcük *eğer* ile *askerler* idi ancak büyük bir çaba harcayarak ve iki sözcük arasında sanki bir bağlantı yokmuşcasına ara vererek konuşmuştu. Yargıç, Mambo'nun ağzından askerler kelimesinin çıktığını duyunca, Jül Sezar'ın, harekete geçmeleri için birliklerine emir verdiğini sanmış ve kaçmak üzere ayağa kalmıştı ancak hatasını fark edince, gerçeklerin ağırlığı karşısında, daha da önemlisi sanığın yapmaya çalıştığı şey, yani mahkemeyi *eğer*leri ile tehdit etmesi nedeniyle hükmünü ayakta okumak üzere her zamankinden farklı bir yol izliyormuş gibi öylece ayakta durmaya devam etmişti.

Silahlı kuvvetler mensubu Jül Sezar Big Ben Mambo, sivillerle birlik olarak, kurulu düzeni yıkmaya teşebbüs etmekten suçlu bulundu. Maalesef, komplocu ortakları Machokali, Kargalar Büyücüsü ve Aksak Cadı ölmüşlerdi ve asker olmadıklarından mahkemenin yargı yetkisinin dışında kalmaktaydılar.

Daha sonra aynı gün, mahkeme başkanının işaret ettiği boşluğu doldurmak üzere özel bir sivil mahkeme kuruldu, Big Ben Mambo'nun dava tutanakları, Machokali, Aksak Cadı ve Kargalar Büyücüsü'ne yönelik suçlamaların tek dayanağıydı. Aburirya yargı sistemi tarihinde, zaten ölmüş kişilerin yargılanarak ölüm cezasına çarptırıldığını duyan olmamıştı daha önce.

Rivayet o ki Jül Sezar Big Ben Mambo gözleri bağlanmış halde idam mangasının karşısında dururken dili çözülüvermiş ve son dakikada, *Karga... koruma... eğer....* Diyebilmiş ancak ilk kurşun cümlesini tamamlamasına izin vermemişti.

13

Hükümdar, Tajirika'nın tavsiyesi üzerine, ruhları, yönetime musallat olmak üzere hiçbir zaman geri gelemesin diye lanetli

dörtlünün –Mambo, Machokali, Nyawira ve Kargalar Büyücüsü– temsili kuklalarının yakılacağı bir gün ilan etti. Bakanlar, meclis üyeleri ve sadık gençlik kollarından oluşan konvoy, peşlerinde televizyondan gelen ekiplerle birlikte, seçtikleri hainin mümkün olan en büyük kuklasını yakmada birbirleriyle yarıştılar, kimi, alevler içindeki figürü denize bile fırlattı. Aynı günün akşamı ekranlara yansıyansa coşku ve zafer sahneleriydi. Ancak dedikodulara ve görgü tanıklarına bakılırsa garip şeyler yaşanmıştı!

A.G. yıllar sonra, dinleyenlerine, "Doğru! *Haki ya Mungu!*" diye anlatacaktı. "Nyawira ile Kargalar Büyücüsü'nün temsili kuklaları yanmayacak, bunun yerine, onlar fırlattıkları ateş toplarıyla kendilerini yakmaya çalışanları kovalayacaklardı..."

Üçüncü Kısım

1

Ölüm sonrası mahkûmiyet ve infazın gerçekleşmesinin ardından yapılan resmi kutlamalara ilişkin haber, Kamiti'nin aldığı kurşun yarasının yol açtığı komadan çıktığı ormandaki sığınıklarında onlara da ulaşmıştı.

"İki kez öldük" dedi Kamiti.

"En azından resmi bir cenaze töreniyle onurlandırdılar bizi" dedi Nyawira azıcık gülerek.

"Resmi bir ölü yakma töreniyle" dedi Kamiti. "Sahte bir cehennem ateşinde."

Ses tonu iyileşmekte olduğunu gösteriyordu, Nyawira bu durumdan memnundu. Haftalardır yüreği parça parçaydı, Kamiti yaşamla ölüm arasında gidip gelmişti adeta. Onu güvenli bir eve nasıl yetiştirmiş olduklarını anımsadı, hareketten arkadaşları olan bir doktor orada kan kaybını önlemiş, akabinde onu dağlara götürmüşlerdi. Kurşun kalbini kıl payı ıskalamıştı ancak başarılı bir

şekilde çıkarılması ve modern ilaçlarla bitkisel ilaçların beraber kullanımı sayesinde ölümün eşiğinden dönmüştü. Tüm bu süreç boyunca ona Nyawira bakmıştı, yürürken de hep destek olmuştu. Ancak şu son günlerde kendi başına yürüyebilir hale gelmişti, bu sayede ormanda çokça yürüyüşe çıkıyorlardı.

Nyawira sık sık ölümden kaçtıkları o günün ayrıntılarını anlatıyordu ona çünkü travma, bilinç kaybı ve koma hali hafızasında gedikler açmıştı. Kamiti yere düştüğünde Nyawira da ruhunun onunla birlikte düştüğünü hissetmişti, kendi bedenini Kamiti'nin bedenine siper ettiğinde sanki o da yaşama veda etmişti. Kaniuru'nun kendisine silah doğrultmuş olduğunu gördüğünde onun gözünün içine bakarak ölmeye karar vermişti. Korktuğumu görme zevkini tattırmayacağım ona. Bunu düşündüğü sırada birinin Kaniuru'nun elinden silahı kaptığını görmüştü. Kaniuru ve ona saldıran kişi, yani "kurtarıcımız" yerde boğuşarak yuvarlanıyorlardı. Kurtarıcılarının yüzünü anımsayamadığı için hayal kırıklığı yaşıyordu çoğu zaman, Kamiti ise bunu düşünmeyi bırakması halinde yüzünü de ismini de hatırlayacağı konusunda güvence veriyordu ona ama yine de hiç aklından çıkmıyordu bu konu.

"Bizi Mambo ve Machokali ile ilişkilendirmek ciddi bir hayal gücü istiyor" dedi Kamiti.

"Yahut da D Bebeği tarzı koşullar" diye ekledi Nyawira.

2

Bir şelaleye ulaşana dek Eldares bayırı boyunca yürüdüler, Kamiti vaktiyle Nyawira'ya rehberlik ettiği yerleri hatırlayınca hoş bir şaşkınlık yaşadı, şimdi ise Nyawira ona kılavuzluk ediyordu. Aslında, bir önceki yolculukları ile şimdiki arasında geçen zamanda en çok değişen Nyawira olmuştu. O zamanlar o öğrenci, kendisi ise öğretmendi. Şimdi ise her ikisi de hem öğrenci hem de öğretmendiler.

Bir başka gün, "Tüm bunları ne ara öğrendin?" diye sordu Kamiti, şelalenin yakınlarında, geçen seferki ağacın altında oturuyorlardı. Yara sağlıklı ve hızlı bir şekilde iyileşiyordu, sargı bezlerini bile çıkarmıştı Kamiti, sol elini daha rahat hareket ettirebiliyordu artık, böylece kendisini daha zinde, güçlü ve neşeli hissediyordu.

"Zeki bir öğrenci olduğum için övgüler yağdırmalısın bana. Dikkat etmediğimi mi sanıyordun? Unutma ki şu kundaklama olayına kadar öteki Kargalar Büyücüsü bendim" diye açıkladı Nyawira.

"Sonra da Aksak Cadı oldun?"

"Neyi ima istiyorsun? Aksak Cadı'nın Kargalar Büyücüsü'nden daha az güçlü olduğunu mu? Bir güç müsabakasına var mısın?"

"Nasıl?"

"Şuradaki ağacın tepesindeki kuşu görüyor musun? Büyücülük güçlerinle onun yere inmesini sağla. Haydi bakalım göster kendini büyücü."

Kamiti ıslıkla değişik perdelerden ve ritimlerle farklı farklı ezgiler denedi, arada bir ıslık yerine cik cik sesleri de çıkardı. Kuş ona doğru bakıyor gibiydi, sonra birden havalanıp oturdukları yere yakın bir ağaca kondu. Bundan cesaret alan Kamiti yaptıklarını denemeye devam etti ama bu kez kuş çağrısına kayıtsız kaldı.

"Beceremedin" dedi Nyawira.

"Hayır, hayır" diye itiraz etti Kamiti. "Yakına geldi."

"Ama yere indiremedin."

"Peki! Sıra sende" dedi Kamiti.

Nyawira elini çantasına daldırıp öğle yemeği paketlerinden bir parça ekmek aldı, sihirli sözler mırıldanarak ekmeği ufaladı ve yere serpiştirdi. Sana yere inmeni emrediyorum diye seslendi. Kuş, peşinde başka kuşlarla birlikte yere indi, otların arasındaki kırıntıları aramaya başladı. Nyawira muzaffer bir tavırla güldü.

"Sana öğrettiğim sihrin bir sürü yalan dolandan ibaret olduğunu mu ima ediyorsun?" diye sordu Kamiti.

"Boynuz kulağı geçti demek istiyorum, yenilgiyi zarafetle kabul etmelisin."

"Ama başarılı bir öğrencinin hocasına şükran borcu da vardır bilirsin" dedi Kamiti.

"Karşılık olarak ne istiyorsun?"

"Başparmağını."

"Bu da ne demek oluyor şimdi?"

Drona ile Ekalaivan'ın hikâyesini anlattı Kamiti.

"Yoksulu, sahip olduğu azıcık şeyden bile mahrum etmenin hikâyesi çok eskiye dayanıyor yani!" dedi Nyawira.

"Siyaset yok. Başparmağı istiyorum" dedi Kamiti, bir yandan da sağ eliyle Nyawira'yı yere yatırmaya çalışıyordu.

Nyawira Kamiti'nin güçsüz ellerinden kurtardı kendisini, ayağa kalkıp oradan uzaklaştı. Kamiti koşamadı, Nyawira'yı fundalıkların, çalıların arasında, hatta ağaçların tepelerinde arayarak ilerledi bu nedenle. Bir süre sonra yerde Nyawira'nın giysilerini gördü. Ona seslendi ama cevap alamadı, korkuya kapıldı biraz.

Nehrin aşağısından gelen bir ıslık sesi duydu. Kadının görüntüsü kalbinin hızla çarpmasına yol açtı. Nyawira nehirde yıkanıyordu. Güzel. Gözalıcı. Zarif. Muhteşem. Zihninde uygun bir sözcük bulmaya çalıştı ama hiçbiri sazlıkların arasında gördüğü şeyi tarif etmeye yetmiyordu.

"Gel de al başparmağını. Yoksa güçlerim seni korkutuyor mu?" Kamiti derhal kıyafetlerini çıkarıp ona katılmıştı. Aslında yüzmüyor yalnızca birbirlerine su sıçratıyorlardı. Birbirlerinin sırtlarını ovaladılar. Hayır, tam olarak ovalama da değildi bu, daha çok okşamaydı. En sonunda, nehir kenarındaki bir fundalığın gölgesindeki yeşil çimenlerin üzerine uzanmış halde buldular kendilerini.

Kamiti'nin yarası nedeniyle dikkatli olmak zorundaydılar. Bu nedenle nazikçe işe koyuldular, el yordamıyla yoklaya yoklaya ilerlediler ama bedenlerinin yükselişe geçtiğini hissettiklerinde yarayı unutup güzel bir ovanın kıyısındaki nehirde süzülmeye bıraktılar kendilerini. Nehir yavaş yavaş, güzel ve adeta sessizce akıyordu, suların nazikçe kıyıya vurması ve köpürmesi sayılmazsa. Kamiti, son ayrıldıklarından beri bedenine ve ruhuna yapışmış olan tüm kokuşmuşluğun yeni bir başlangıçla yıkanıp temizlendiğini hissediyordu artık. Taze çiçek kokuları geldi burnuna. Nyawira'ya bakan gözlerinde minnet vardı ancak hislerini sözcüklere ilk döken Nyawira oldu.

"Teşekkür ederim" dedi nazikçe.

3

Sonrasında, aynı nehrin kıyısında, tamamen giyinik halde sırt üstü yatarlarken Kamiti sağ yanına dönüp Nyawira'ya bakmış, herhangi bir girişe gerek duymaksızın Amerika'dan Aburirya'ya dönüş konusunu açmıştı.

"Bulutlardan henüz yeni yere inmişken acı dolu hatıralardan söz etmek neden?"

"Hissettiğim güzellik bana kaybı anımsattı. Seni ararken, sana sormuş olmam gereken ama sormadığım pek çok şey için elem duydum çoğu zaman. Seni bir daha hiç göremeyecekmişim gibi geldikçe pişmanlığım derinleşiyordu. İnsan her zaman ikinci bir şansı yakalayamıyor hayatta. Şimdi ise bu anın ben farkına bile varmadan geçip gitmesini istemiyorum."

"İste, verilecektir" dedi Nyawira.

"Yeni bir yuva kurma vaktimiz gelmedi mi sence de?

"Mabedi yeniden mi inşa edeceğiz?"

"Ben ev inşa etmekten söz etmiyorum. Evlenmekten söz ediyorum."

Nyawira teklifi evirip çevirdi zihninde ama çok da sürmedi bu, bu konuyu ilk kez şimdi düşünmüyordu çünkü.

"Biliyor musun, Kaniuru ile arkadaş olduğumuz ve sonrasında da birlikte yaşadığımız tüm o süre boyunca ondan çocuk sahibi olmayı hiçbir zaman düşünmedim. Ama seninle neredeyse her gün bunun hayalini kurdum, çocuklarımızın nasıl görüneceklerini, daha çok sana mı yoksa bana mı benzeyeceklerini hayalimde canlandırmaya çalıştım. Bu hayaller hâlâ benimle birlikteler, şu anda biz burada oturuken bile. Bir bakıma biz zaten evliyiz. Ruhların özgürce bir arada olmasından daha bütüncül bir bağ var mıdır? Gerisi bu birlikteliği kutsamak için yapılan törenden ibaret, bunu da vakit ve koşullar ne zaman uygun olursa o zaman yapabiliriz. Şimdi ülkenin üzerine çökmüş olan çürüme ve kirli havayı arıtıp atmosferi temizleme işi bekliyor bizi."

Ses tonunda son noktayı koyar gibi bir tını vardı, Kamiti daha fazla üstelemedi. Azıcık haşin olduğunu düşünüp ses tonunu yumuşattı Nyawira.

"Hiçbir şey karşılıksız değil yine de. Sana bir görev. Kılık değiştirdiğimde beni tanımayı başaramadığın her sefer bir sonraki sefer başaracağına dair yemin edeceksin."

"Seni Aksak Cadı olarak asla tanıyamayacağımı söylemeliyim" dedi Kamiti hayranlıkla. "Ama gelecek sefer farklı olacak. Doğrusu bu performansının üzerine çıkabileceğini sanmıyorum."

"Bahse var mısın?"

"Ne için bahse girdiğimize bağlı."

"Beni tanıyacak olursan nikâh yüzükleri benden ama tanıyamazsan yüzükler senden."

"Ne zaman sorusunu cevaplamıyor olsa da kabul. Halkın Sesi Hareketi hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyorum" dedi Kamiti.

Şaşırmış olan Nyawira başını çevirip Kamiti ile yüz yüze geldi.

Bir duraksama anından sonra "Biliyorsun" dedi, "sırf benim hoşuma gidecek diye siyasi bir duruş sergilemek zorunda değilsin. Şimdiki gibi devam etsek bile, kısmetse hayallerimizdeki yuvaya sahip olacağız."

"Biliyorum ama söyleyeceklerimi sonuna kadar dinle. Burada bulunduğumuz süre zarfında ilk tanıştığımızdan beri konuştuğumuz pek çok mevzuyu gözden geçirme fırsatım oldu. Ülkeyi iyi etme görevinin, herkes kendi başına hareket ederken bir kişi ya da bir grup insan tarafından gerçekleştirilemeyeceği konusunda sana katılıyorum artık."

"Neyi öğrenmek istiyorsun? Meselere olan yaklaşımımızı mı? Dünya görüşümüz, senin Halk Meclisi'nde ana hatlarıyla özetlediğin vizyondan çok da farklı değil. Aburirya'da asla ekmediklerini biçenler ve ekenler ama ekmiş olduklarını neredeyse hiç biçemeyenler var. Birinci grup, yurtdışındaki müttefikleriyle beraber bile küçük bir grup ama ikinci gruba patronluk taslayabiliyor çünkü onu etnik, kimi zaman da cinsiyet ve din bazlı bölerek yapıyor bunu. Bizim hareketimiz bu durumu tersine çevirmek istiyor. İnsanlara hangi kabileden olduklarını değil, bu iki grubun çıkar kavgasında nerede durduklarını soruyoruz. İçine doğduğun kabileyi seçme şansın yok ama birlikte olmak istediğin kimseleri seçmek tamamen senin elinde. Biyoloji kaderdir. Siyasetse seçim. Hayır, aramızdaki en önemsiz kişinin yaşamı dahi kutsal olmalıdır, başka bir bölgenin ya da topluluğun halkı katledildiğinde hiçbir bölge ya da topluluk sessiz kalmamalıdır buna. Bilim, teknoloji ve sanattan gelen zenginlik, insan topluluklarının katledilmesine değil, yaşamlarını zenginleştirmeye yaramalıdır. Kadınların törelerin ağırlığını taşımak zorunda bırakılmalarına da karşı çıkıyoruz, geçmişte, bu töreleri gerekli hatta işe yarar kılan şartlar olmuş olabilir ama artık böyle bir durum söz konusu değil, buna rağmen uygulama devam ediyor" dedi Nyawira.

"Gerçekten bilmek istiyorum bunu, nasıl sizden biri olunuyor?"

"Ya sen talepte bulunuyorsun ya da sana talepte bulunuluyor. Bir keresinde davet almıştın. Sessiz kalışın hazır olmadığın ya da istemediğin biçiminde yorumlanmıştı. Bizde kimse hile, yemin, korkutma ya da rüşvetle harekete girmeye zorlanmaz. Artık katılmak için talepte bulunmak durumundasın."

"Anlıyorum. Biliyorsun, hareketin nasıl işlediğini, liderlerini ya da programını bilmesem de sonuçlarına şahit oldum. Hareketin spontan kuyruklara amaç kazandırıp yön verişi cesaret ve adanmışlığın göstergesiydi. Politikacıların çoğu halka hükmetmek ister. Ama sizinkiler başkalarına hükmetmeden evvel kendilerine hükmetmek istiyorlar. Sizinle çalışmak istiyorum. Şimdi soruyorum: Diğerleriyle el ele verebilir miyim?" dedi Kamiti kararlı bir tavırla.

"Talebini liderlere ileteceğim."

"Artık iyileştiğime göre, ne yapsak?" diye sordu Kamiti.

"Eldares'e geri dönelim" dedi Nyawira. "Halk en iyi sığınaktır."

"Evet, devlete göre iki kez öldüğümüze göre" diye ekledi Kamiti dalgın dalgın, "kimse bizi aramıyor olacak. Es kaza bizi görecek olurlarsa da hayalet olduğumuzu düşünüp kaçacaklardır."

"Ya da gördükleri yerde öldürüp gömeceklerdir" dedi Nyawira hüzünlü bir ifadeyle. "Ama dönmek zorundayız. Ulusun kaderini yamyamlara bırakamayız."

Altıncı Kitap
Sakallı Cinler

1

Nyawira, döndükten bir hafta sonra, Maritha ile Mariko'yu ziyaret etti. Onları İsa'nın Askerleri tarafından çarmıha gerilmiş olan kedileri nedeniyle müteessir bir halde buldu.

"Kedinin dinle ne ilgisi var?" diye sordu Kamiti, üzülmüştü.

Kamiti ile Nyawira, Santalucia'nın harap ama en kalabalık bölgesinde ev tutmuşlardı. Büyü işine dönmeleri söz konusu bile olamazdı. Hayatta kalmak için başka bir yol bulmak zorundaydılar.

Nyawira, Maritha ile Mariko'nun kendisine anlatmış olduklarını aktardı Kamiti'ye: Askerler, Şeytan'ın İsa'nın çektiği acıyı çekmesini istemişler.

"Bu tarikatlar müritlerini birer serseme çeviriyor. Olgun oldukları varsayılan yetişkinler bir kedi öldürsün, olacak iş değil!"

"Aslında ölmemiş kedi" dedi Nyawira. "Askerler üç gün sonra geri geldiklerinde çiviler hâlâ ağaçtaymış ama kedi ortalarda yokmuş. Maritha ve Mariko kedinin bir şekilde hayatta kalmayı başardığını

ve yeniden kendi himayelerinde olduğunu anlattılar bana. Görünüşe bakılırsa, çarmıha gerdikleri kedinin Maritha ile Mariko'nun peşinden hiç ayrılmayan kediyle aynı kedi olduğunu fark etmişler. Ancak yaptıkları şey için özür dilemek yerine, doğruca Tüm Azizler Katedrali'ne gidip, çifti alenen Şeytan'a hizmet etmekle suçlamışlar, hatta çiftin daha önce kazandıklarını iddia ettikleri zaferin de aslında zafer değil yenilgi olduğunu, bu nedenle de ikilinin Tanrı'ya yalan söylemiş olduğunu açıklamışlar. Şeytan'la işbirliği içinde oldukları için, Piskopos Tireless Kanogori'den Mariko ile Maritha'yı kovmasını istemişler. Piskopos Tireless bunu reddettiğinde onu Şeytan'ın koynuna girmekle suçlamışlar. Piskopos'un Şeytan'ın bir keresinde pencereden, bir keresinde de kapıdan kaçmasına izin vermiş olduğunu belirterek istifasını istemişler. Öte yandan, Vinjinia'nın başı çektiği cemaat piskoposlarının arkasında durmuş. Üç kutsal kişinin –Ruh Süpüren, Ruhun Bastonu ve Ruhların Pilotu– önderliğindeki savaşçılar İsa'nın Askerleri'nden ayrılıp Hıristiyan Askerler Kilisesi'ni kurmuşlar.

"Ne olmuş da bu üçü kutsal kabul edilir hale gelmiş?"

"Üç sayısı bir işaretmiş. Şeytan'ın ilk göründüğü kişiler olan çöpçülerin sayısı üçmüş. İçlerinden birinin, sapında üç adet ince dal olan bir bastonu varmış. Böylece tüm bunlar Kutsal Üçlü'yü oluşturmuş ve üç de kutsal bir sayı haline gelmiş. Üçlü Amerika'da yapılan Dünya Hıristiyan Sağı toplantısına davet edilince uluslararası tanınırlık bile kazanmış. Üç kutsal adam Şeytan'a karşı verdikleri mücadelenin Aburirya'da demokrasinin yolunu açtığına dair tanıklık edeceklermiş. Ancak davet geri çekilmiş çünkü Hıristiyan Askerleri Kilisesi'nin ömrü bir hafta bile sürmemiş, bölünerek, her biri, gerçek Hıristiyan Askerleri Kilisesi'nin kendisi olduğunu ileri süren üç ayrı varlığa dönüşmüş."

"Peki ama neden?"

"Şeytan'ın doğasına ilişkin teolojik bir tartışmaya girmişler. Görünüşe göre, sisin yaşandığı gün, Şeytan üç gruba da farklı biçimlerde görünmüş. Başlarında Ruh Süpüren'in olduğu bir grup, Şeytan'ın yedi gövdeli beyaz bir Amerikalı olduğunu ileri sürüyor, Başkanlık Sarayı'na çıkan yollarda nöbet tuttukları sırada Şeytan'ı patlamaları gerçekleştirdikten sonra telaşla saraydan çıkarken görmüşler. Siyah bir adam çok gövdeli Şeytan'ı kovalıyormuş. Belli bir mesafeden kovalamacaya katılmışlar. Sonrasında ise yedi-

gövdeli beyaz yaratığın Amerikan elçiliğine girdiğine dair İsa adına yemin etmişler ki kısa bir süre sonra elçilikten gelen bir silah sesi duyulmuş, siyah adamın düştüğünü görmüşler. Şükür ki İsa onlara kaçmalarını söylemiş. Başlarında Ruhlar Pilotu'nun olduğu ikinci gruba göre, Şeytan kesinlikle siyahmış. Ruhlar Pilotu onu Şeytan'ın sponsorluğundaki Halk Meclisi'nin toplandığı sırada platformda görmüş, rahatlıkla insan ve hayvan biçimine girip, zaman içinde yolculuk edebildiğiyle böbürlenip duruyormuş. Ruhun Bastonu'nun önderliğindeki üçüncü grupsa ilk iki grubun iddialarını reddetmekte. Şeytan'ın kedi gibi olduğunun altını çizip, Katedral'de bir kedinin bedenine girip, ardından polisi bir gölgeye kelepçe takması için ayarttığını ve gölgenin daha sonra Halk Meclisi'ne hitaben bir konuşma yaptığını ileri sürüyor ki gölge halka hitap ederken, kedi bedenine girmiş olan Şeytan da harabelerde horul horul uyumaktaymış. Tek bir şey hariç her şeye dair görüş ayrılığı içindelermiş, o tek şeyse bir keresinde çöplükte Şeytan'ın kendilerine göründüğüymüş. Ruhun Bastonu, daha sonra alkole yenik düştüğü sırada aynı Şeytan'ın bar bar kendisini takip ettiğini iddia etmiş. Üç cehennem sürücüsünün Şeytan'ı alıp götürdüklerini gördüğü sırada Bana-Ölüm-Sat adlı bardaymış ve... Bir şey mi oldu?"

"Hatıralar canlandı" dedi Kamiti hüzünlü bir sesle. Nyawira'ya kedi ile olan anılarını anlattı, ilk olarak yanmış mabette karşılaşmışlar, sonra, geceyi evsiz bir ayyaş olarak orada geçirdiği sıralarda kendisine yoldaşlık etmiş, aynı şeyi kısa bir süre önce kilisenin bodrumunda da yapmış. Kedi etrafta olduğunda kendisini daha az yalnız hissediyormuş Kamiti. "Ama tek sebep bu değil" diye devam etti. "Görünmez gözler tarafından izlendiğimi ve insanların benden kaçtıklarını hissettiğim zamanların olduğu doğru. Bir çöplüğe gömüldükten sonra dirilen bir adama dair dedikodular işittin mi hiç?"

"Evet, evsizlerin ruhlarının alınıp götürüldüğüne dair dedikoduların şaha kalktığı bir dönem olmuştu ama hiçbir zaman ciddiye almamıştım bu söylentileri. İnsanların, halkın açlık ve hastalıklardan ölüyor olmasını açıklama biçimi diye yorumlamıştım bunu."

"Şey, o kişi bendim. Şu kutsal üçlü o olaydan söz ediyor. Seninle Tajirika'nın işyerinde tanıştığım gün yaşandı o olay."

"Doğru muydu peki? Bedeninden ayrılıp uçtun mu gerçekten?"

"Evet ve son kez de değildi o. Kimi zaman yalnızken, kendi dışıma, yani bedenimden dışarıya çıktığımı hissediyorum, bir kuşa dönüşmüş halde gökyüzünde süzülüyorum. Bir zamanlar tecrübe ettiğim şey tam olarak buydu. Sana hiç anlatmadım çünkü aklımı kaçırdığımı zannedebilirdin."

Afrika, Karayipler ve Güney Amerika üzerinden New York, Manhattan'a uçuşunu kısaca anlattı Kamiti.

"Halk Meclisi'ne anlatmaya çalıştığım şeyin çoğu, siyah gücünün kaynağını ararken yapmış olduğum dünya seyahatinde, içimde şekillenmişti."

Sessizliğe gömüldüler, Nyawira tüm bu duyduklarını neye yoracağını, Kamiti de Nyawira'nın bunları nasıl değerlendireceğini düşünüyordu.

"Peki ya kaynağı? Bulabildin mi onu?"

"Evet, siyah birliğinde buldum."

"Bizler, Hükümdar ve Tajirika arasında bir birlik? Onlar da siyah, biz de siyahız."

"Alay etmeyi bırak. Her şeyi sınıf ve sınıf mücadelesiyle açıklayamazsın. Irk meselesi de var."

"Müstehzi olmak değildi niyetim" dedi Nyawira aceleyle. Eşitlik, sosyal adalet, herkes için yaşam bütünlüğü arayışında, uluslar, ülkeler ve kıtalaraşırı bir topluluk bilinci tesis etmede siyahlık gerçeğini hesaba katmıyor değilim. Ama çoğu zaman siyahlıktan medet ummak karşıt görüşler arasındaki farkı önemsizleştirmek oluyor. Aşırı sağcı siyahlar bile çalışma karşıtlarını gündeme getirerek mağdur edebiyatı yapıyorlar. Halka hitaben konuşurken öylesine açıklıkla dile getirdiğin gibi, anlaşmazlık çıkaran, yenilgimizin tohumlarını ekenler kendi içimizden çıkıyorlar."

"Evet, gördüm onları, yarı insan yarı hayvan onlar..." dedi Kamiti.

"Lafın gelişi mi yani?" diye sordu Nyawira.

"Gerçektiler" dedi Kamiti kesin bir dille. "Kuş biçimindeyken gördüklerim gerçekti."

Kamiti'nin kuş olarak yaptığı gezileri ciddiye alamayan Nyawira araya girdi: "Maritha ile Mariko bana Şeytan'ın bir kedinin bedeninde yaşadığına inanan İsa'nın Askerleri'nden söz ettiklerinde içimden gülmek gelmişse de gülmemiştim. Neden biliyor mu-

sun? İsa'nın Askerleri bana ninemi hatırlatıyor çünkü. Vahşet olarak gördükleri şeyden kaçarak yeni Hıristiyan misyoner merkezlerine sığınan birinci ya da ikinci nesle mensuptu, gerçi o aynı zamanda kendisini yapmaya zorladıkları bir evlilikten kaçıyordu. Ninemin, öldüğü güne dek ki doksan yaşından fazlaydı öldüğünde, cin ve perilerin fiziksel gerçekliğine inandığını biliyor musun? Ve de sık sık yeryüzünde dolaştıklarına? Tanrı da gerçekti, onu beyaz sakallı, uzun gümüşrengi saçları ayaklarına inen yaşlı bir adam olarak tariflerdi. İşte bu nedenle kimse onun cinsiyetini ve rengini söyleyemezdi ona göre. Ancak yargılarına ve sezgilerine güvendiğim, sevdiğim kişi bana kuş olduğunu söyleyip, buna inanıyor görünüyorsa ne düşünmemi beklersin? Askerler bana ninemi hatırlatıyor, sense bana Gaciru ile Gacigua'yı hatırlatıyorsun, Vinjinia'nın çocuklarını yani. Tajirika beyazlık hastalığından mustaripken, Vinjinia hayatında ilk kez işe gelmişti, çoğu zaman çocuklarını de yanında getiriyordu, ben de onlara hikâyeler anlatıyordum. Biri başının arkasında, öteki de önde olan iki ağızlı canavarların olduğu Marimu hikâyelerine bayılıyorlardı."

"İşte bu" diye araya girdi Kamiti. "Söyledin. Canavarlar."

Tepkisi ürkütmüştü Nyawira'yı, bakakaldı Kamiti'ye. Bir kez daha tüm meseleyi böylesine ciddiye alıyor olmasına şaşırdı. Kamiti Nyawira'nın hayretini fark etmişti.

"Nyawira, açıklamamı isteme benden ama bana bir iyilik yap" dedi, aklının başında olduğuna inandırmaya çalışıyordu onu. "Yarın Maritha ile Mariko'ya yeniden git ve Vinjinia'dan Tajirika'nın saçını uzatıp uzatmadığını, şapka takmaya başlayıp başlamadığını, geceleri başını sarıp sarmadığını ya da ne kadar küçük olursa olsun daha önce yapmadığı alışılmadık bir şey yapıp yapmadığını öğrenmelerini iste. Gece Tajirika uyurken yüzünü iyice incelesin, özellikle de başının arka tarafını."

"Ne?" diye sordu Nyawira, şaşırmıştı.

"Tajirika'da ikinci bir ağız çıktı mı bilmek istiyorum."

Nyawira kendini tutamadı. Karnına ağrılar girene dek güldü. Ama Kamiti onun kahkahalarına katılmadı.

"Ciddi olamazsın. Kedinin çarmıha gerilişiyle ilgili haberden bahsetmemeliydim sana."

"Sadece Tajirika da değil" dedi Kamiti, ona aldırış etmeden. "Kaniuru ve Hükümdar'ın diğer destekçilerinden de kuşkulanıyorum."

Yeniden gülmek geldi içinden ama kendini tuttu. Eldares'e olaysız bir dönüş yapacaklarını umarken işler bir çeşit drama halini almıştı. Bir kedi, bir kuş ve şimdi de bir canavar! Belki de Kamiti'nin yaşadıklarını hafife almıştı. Belki de vurulma ve koma hali zihnini etkilemişti.

Ertesi gün erkenden kalkıp bir *Eldares Times* almaya gitti. Döndüğünde Kamiti çoktan kahvaltıyı hazırlamıştı. Ekmek, yumurta ve yeşil salatadan oluşuyordu kahvaltıları. Bir yandan yiyor bir yandan da başlıklara göz atıyordu Nyawira.

"Ah, şuna bak" dedi Kamiti'ye, gazeteyi masanın üzerinden ona doğru iterek.

Ön sayfada Sikiokuu'nun resmi vardı. Fotoğrafın altında eski bakanın, bağlılık yemini etmek ve partisinin D Bebeği'nin sağlıklı gelişimini desteklemek için İktidar Partisi ile çalışmaya hazır olduğunu teyid etmek üzere kendi partisi olan Sadık Demokrat Parti üyelerinden bir heyet oluşturduğu ve tüm öteki sadık partilere de kendilerini örnek alma çağrısında bulunduğu yazılıydı. Aynı sayfada, Maliye Bakanı Kaniuru ile Savunma Bakanı Tajirika'nın da birer resmi vardı.

"Resimlere dikkatlice baktın mı? Nasıl giyindiklerini gördün mü?" diye sordu Kamiti, gazeteyi geri uzattı Nyawira'ya.

"Tuhaf bir şey görmüyorum" dedi Nyawira.

"Ters biçimde beyzbol şapkası takmışlar."

"Ne olmuş yani?" diye sordu Nyawira, kafası karışmıştı.

"Taktıkları şapkalardan değil şapkaların gizliyor olabileceği ağızlardan kork."

Nyawira gazeteden başını kaldırıp Kamiti'ye baktı, ruh sağlığıyla ilgili kuşkuları giderek artıyordu.

Kamiti'ye gülümseyerek, *"Curiouser and curiouser"** dedi İngilizce olarak, takılıyordu ona. "Tamam, Maritha ile Mariko'dan Vinjinia'yı ziyaret etmelerini isteyeceğim."

2

Birkaç hafta sonra Maritha ile Mariko'dan acil bir çağrı aldı Nyawira. Evlerine gitti. Görevi başarıyla tamamlamışlar mıydı acaba? Vinjinia ne gibi bilgiler vermişti onlara? Nyawira geçmişte

* İşler giderek tuhaflaşıyor. (ç.n.)

Vinjinia ile çalışma biçimlerinden hoşnut kalmıştı. En çok gereksinim duyduğu anda Başkanlık Sarayı'ndaki gözü kulağı olmuştu. Vinjinia'nın bunu imdadına yetişen kadınlara bir teşekkür olarak yaptığını biliyordu ama yine de dayanışma içinde olması, ne sebeple olursa olsun, kalbinin taştan olmadığını gösteriyordu. Hükümdar'ın oğullarının da yönetim kurulunda olduğu Mwathirika bankalarının genel müdürü olması ve kocasının konumu – önce Maliye şimdi ise Savunma Bakanı –Vinjinia'yı hareket açısından paha biçilmez kılıyordu. Nyawira'nın sözde ölümünden sonra herhangi bir temasları olmamıştı, bu nedenle Vinjinia'dan gelen bu mesaj, ilişkilerinin bulunduğu nokta konusunda bir fikir verecekti.

"Haberler pek iyi sayılmaz" dedi Maritha.

"İktidar ve servet kalpleri değiştirebiliyor" dedi Mariko.

"Ne dediğini söyleyin bana" dedi Nyawira.

"Golden Heights'taki evine gittik" dedi Maritha.

"Çünkü artık eskisi kadar düzenli gelmiyor Katedral'e" dedi Mariko.

"Bu konunun senin için önemli olduğunu biliyorduk hem" dedi Maritha.

"Ön bahçede Tajirika'nın Mercedes-Benz'i duruyor, arabanın üzerindeki bakanlık flaması rüzgârda savruluyordu" dedi Mariko.

"Vinjinia bizim geldiğimizi görünce dışarı çıkıp çabucak kapının dışına yöneltti bizi."

"Ne *lütfen içeri buyurun* ne de başka bir şey dedi."

"Ne bir fincan çay ne de su ikram etti."

"Eski günlerdeki gibi değildi."

"Artık bizden usanmış gibiydi."

"Şikâyet ettiğimizden değil."

"Ah, hayır. Aksine, şu askerlere karşı bizi savunmuş olması nedeniyle hâlâ minnettarız ona. Ah, gençlere ne oldu da ana babalarına düşman kesildiler böyle?" dedi Maritha.

"Onlar için her gün dua ediyoruz."

"Tanrı'nın ışığını ve ihtişamını görebilsinler diye."

"Amin" dediler bir ağızdan.

"Peki ne oldu?" diye sordu Nyawira, konudan uzaklaştıklarını düşünerek.

"Dışarıda, kapıda konuştuk" dedi Mariko.

"Bizi karşılama şeklinden bir şeylerin yolunda gitmediğini anlamıştık" dedi Maritha.

"Evet, daha ağzını açmadan çok önce sezmiştik bunu."

"Çocuklar nasıl diye sordum ona."

"O da, 'Gaciru ile Gacigua mı, çocuk mu diyorsunuz siz onlara' dedi. 'Bu devirde ortaokula başladıkları anda çocuk olmaktan çıkıyorlar. Genç yetişkin sayılıyorlar. Her neyse, tatillerde eve geliyorlar. Peki ama sizi buralara hangi rüzgâr attı?' "

"Ona her şeyi anlattık böylece" dedi Maritha.

"Ölmüş birinden mesaj getirmiş olduğumuzu..." diye ekledi Mariko.

"Bitirmemize bile izin vermedi. Ölmüş birinden gelecek herhangi bir mesajı istemediğini söyledi. İşler değişmişti. Aburirya artık eski günlerde olduğu gibi değildi. Artık bizler için yeni bir kurtarıcı dünyaya gelmişti: D Bebeği. Bitmek bilmez iktidar kavgalarıyla Hükümdar'ın adını lekelemek isteyen merhum Machokali ile eski bakan Sikiokuu gibiler artık tarih olmuştu. Hükümdar'ın kadınların koşullarını iyileştirecek ve onlara eskiden yalnızca erkeklere mahsus olan işleri verecek bir projesi vardı. Ve projeyi hayata geçirmeye çoktan başlamıştı. Kadın bakan yardımcıları ile banka yöneticileri vardı artık. Hükümdar tüm vatandaşlara D Bebeği'ne ayak uydurmaları çağrısında bulunmuştu..." Maritha önce duraksadı, sonra da sustu. Sanki mesajın bir sonraki kısmına geçmek istemiyor gibiydi.

"Sonra ölüye ya da hayaletine, kocasının başının arkasında ikinci bir ağız çıkmış olabileceğini söylediği için Vinjinia'nın kendisine çok kızgın olduğunu iletmemiz gerektiğini ekledi" dedi Mariko açıkça.

"Kocasının ne iki ağızlı ne de başka türden bir canavar olmadığını iletmemizi."

"Tajirika'nın takmakta olduğu kasket Global Bank'ın özel bir hediyesiydi ve her halükârda Batı'da modaydı artık. O, Vinjinia bile Havari Pavlus'un Korintlilere yazdığı birinci mektupta ve Havari Petrus'un dünyaya yazdığı birinci mektupta kadınlardan istediği biçimde başına bir eşarp takıyordu artık."

"Evet, insanlar büyümesi için D Bebeği'ne bir fırsat vermeliydiler."

"Dedikodu ve büyü devri sonsuza dek kapanmıştı."

"Sonra bahçedeki aracın motor sesini duyduk."

"Bahçede görmüş olduğumuz Mercedes kapıdan çıkarak daat daat diye korna çaldı."

"Vinjinia'ya *hoşça kal* diyen Tajirika idi bu."

"Eve üstünü değiştirmeye gelmiş olduğunu söyledi Vinjinia."

"Ulusal meselelerle fazlasıyla meşgul diye ekledi."

"Gacigua çığlık çığlığa koşarak yanımıza geldiğinde...."

"Başka bir görüşmesi olduğunu söyleyerek..."

"Gözümüzün içine baka baka kapıyı yüzümüze kapamak üzereydi..."

"Gacigua kız kardeşi Gaciru'nun Gözyaşı Gölü'nde donup kaldığını söyledi."

"Vinjinia bir dehşet çığlığı atıp bahçeden aşağı doğru koşmaya başladı, Gacigua da onu takip ediyordu."

"Biz de peşlerinden gittik."

"Aşağıdaki vadide gördüğüm türden şeyleri daha önce hiç görmemiştim" dedi Mariko.

"Bir grup Afrika antilobu tam zıpladıkları sırada havada asılı kalmışlardı ki belli bir mesafeden hareket halinde ve canlı gibi görünüyorlardı" diye açıkladı Maritha, parmağıyla havada bir şeyi işaret eder gibiydi, şimdi bile, evinin içinde onları hâlâ görebiliyordu sanki.

"Kuşlar da... gökyüzünde bir noktada donmuşlardı sanki, batmakta olan güneş tarafından beklemeye alınmışlar gibi" diye ekledi Mariko, o da sadece kendilerinin görebildiği bir manzarayı parmağıyla gösteriyordu.

"Evet çünkü batan güneş hayvanların gökyüzünde asılı durduğu yerlere turuncu renkli ışınlar gönderiyordu."

"Gölün yüzeyinde hareketsizliğe mahkûm olmuş başka pek çok canlı vardı."

"Bir tavuk ve yavruları. Ve bir başka tavuğun peşinden koşan bir horoz."

"Çiftleşmek için kanatlarını açmış gibiydi tıpkı..."

"Hayret ki ne hayret! Ördekler de aynı durumda..."

"Farenin üzerine atlamak üzere olan şu kediye bak hele..."

"Ağzı açık sessizce havadaki kuşlara havlayan köpeğe ne demeli?"

"Ya şu iki keçiyle peşinde yavrusu olan inek, aralarında da kızları Gaciru duruyor" dedi Maritha.

"Koşarken donakalmış."

"Bir gölge."

"Bir insan silueti."

"Lût'un karısı gibi tıpkı."

"Ancak Gaciru henüz taşa dönüşmemişti."

"Ya da tuzdan bir direğe."

"Vinjinia'yı göl kıyısında bulduk."

"Oğullarını da... Gacigua'yı."

"İkisi de Gaciru için ağlıyordu... Şefkatle, Ciru, ah, Ciru'muz diye bağırıyorlardı."

"Ciru ise ne duyuyor ne de hareket ediyordu."

"Her ikisi de göle dokunmaya korkuyordu."

"Biz dedik ki..."

"Dua edelim" dediler bir ağızdan, Maritha ile Mariko evlerinde diz çökmüş vadide okudukları duayı okumaya başlamışlardı.

Ey Tanrım, kederli anlarda
Yüz çevirme bizden
Yüzünü gizleme
Gözyaşlarımız akarken
Tüm ruhların Tanrısı
Feryatlarına kulak ver
Ana babaların, evlatların,
Kız ve erkek çocukların

"Tam o sırada karnımda bir şeyin hareket ettiğini duydum" dedi Maritha, hâlâ diz çökmüş vaziyetteydi. "Aklıma garip bir düşünce geldi ve gülmeye başladım."

"Ağlayacak yerde neden gülüyor ki diye sordum kendi kendime... ama nasıl güldüğünü görünce ben de gülmeye başladım" dedi Mariko.

Şimdi ise nasıl güldüklerini anımsayınca yeni baştan canla başla gülmeye başlamışlardı. Tekrardan ayağa kalkmışlar hâlâ gülüyorlardı, sonra gülmeyi sürdürerek oturdular, gülmemek için zor tutuyorlardı kendilerini.

"Birbirimize tek bir bakış atmamız yetiyordu, böylece yeniden gülmeye başlıyorduk" dedi Maritha.

"Göle doğru bayır aşağı inerken gülmeye devam ediyorduk ama doğrusunu istersen..." diye ekledi Mariko.

"Kendi irademizle olmuyordu, bilinmeyen bir etkinin altındaydık."

"Nehir kıyısına varınca ayaklarımızı bulanık bataklık suyuna daldırdık" dediler bir ağızdan.

"Ve orada durduk."

"Şu kediye bak..."

"Şu köpeğe bak..."

"Şu horoza bak..."

"İneğe bak..."

"Gözlerimden yaşlar gelene dek yeniden gülmeye başladım sonra" dedi Maritha.

"Ben de... kahkaha gözyaşları" diye ekledi Mariko.

"Tüm bu süre boyunca Vinjinia ile Gacigua bize bakıyorlardı, hayretler içindeydiler..."

"Bizse onlar neden gülmüyorlar diye merak ediyorduk..."

"Sonra Vinjinia'nın bayıldığını gördük..."

"Gacigua ona bakmak için yere eğilmişti..."

"Gülmekten gözümüzden yaşlar gelmeye devam ediyordu..."

"Doğruca göle akıyordu yaşlar..."

"Hayretler içinde kalma sırası bizdeydi bu kez..." dediler bir ağızdan.

"Sevinç gözyaşlarımız durgun sularla buluşunca..." diye devam etti Mariko.

"Donmuş olan her şey kımıldamaya başlamıştı" dedi Maritha.

"Antiloplar zıplayışlarını tamamlayıp gözden kayboldular."

"Kuşlar uçarak uzaklaştılar oradan."

"Kedi fare avı kaldığı yerden devam etmeye başladı."

"Köpek kuşlara gürültüyle havladı."

"Buzağı ise süt için möleyerek annesinin peşinden gitti. Keçilerse..."

"Gel, gel anacık, korkma."

"Gaciru arkasına döndü."

"Ve bulunduğumuz yere doğru yürümeye başladı" dedi Maritha.

"Suyun üzerinde yürüyor ama batmıyordu..."

"Sanki kuru zeminde yürürmüş gibi..."

"Beni bırakmayın, beni burada bırakmayın diyordu."

"Kafası karışmış gibi geliyordu sesi."

"Beni Nyawira'ya götürün."

"Çünkü canavarlar hakkında her şeyi biliyor o..."

"Bir zamanlar ona canavar hikâyeleri anlatırmışsın."

"Hüngür hüngür ağlıyordu."

"Kımıldama, tehlike geçti."

"Hüngür hüngür ağlarken bir yandan da ilerlemeye çalışıyordu..."

"Bilmiyorum dedi çünkü Anne ve Baba hükümette büyük birileri olduklarından beri eve ve bize yabancılar... bu yüzden onu gördüğümde... durdu, gözlerinde korku vardı."

"Özellikle de Vinjinia'nın yaklaştığını görünce."

"Vinjinia baştan aşağı titriyordu."

"Hâlâ sıkıca bana sarılmış olan Gaciru'yu kucakladı Vinjinia, Gacigua ise ailesini bir araya getirircesine hem annesini hem de kız kardeşini kucaklıyordu."

"Vinjinia, üzülme, geçti, geçti, ben hâlâ senin sevgi dolu annenim diyordu ona..."

"Beni Baba'ya götürme, artık neye benzediğini gördüm. O evden çıkana kadar saklandım sonra da kaçtım...

"Şişşşttttt! dedi Vinjinia onu sakinleştirmeye çalışarak. Bunu konuşacağız..."

"İsteğini masalcıya ileteceğimiz konusunda güvence verdik kıza."

"Ve ona göz kulak olacağımız konusunda da."

"Pazar günleri kiliseye gelmeliydi."

"Tanrı vardır. Tanrı hükmeder."

"Ve Tanrı onu gece gündüz gözetecektir."

"Onları orada birbirlerine sıkıca sarılmış bir halde bıraktık."

"Şarkı söyleyerek uzaklaştık oradan."

"Çünkü gülmek gözyaşlarını mağlup etmişti."

Maritha ile Mariko bu geçişin şaşırtıcı niteliğine dair bir şarkı söylemeye başladılar, kederin ardından sevinç gelmişti, evde yalnızlarmış gibiydi halleri, sanki Nyawira'nın orada olduğunu unut-

muşlardı. Oradan ayrılmak üzere ayağa kalktı Nyawira, bunu neye yoracağını bilemiyordu. Mesellerle mi konuşuyorlardı?

"Ne? Hikâyenin geri kalanını dinlemeden mi gidiyorsun?" diye sordu Maritha.

Nyawira yeniden oturdu.

"Yanımızda bir araba durduğu sırada çoktan kapıdan çıkmıştık" diye söze girdi Maritha.

"Vinjinia idi" dedi Mariko.

"Atlayın. Hiç olmazsa otobüs durağına bırakayım sizi dedi"

"Eh, Tanrı'nın işine akıl sır ermez."

"Hikmetinden sual olunmaz."

"Çünkü tam o sırada eve nasıl gideceğimizi düşünüyorduk" dediler bir ağızdan.

"Yolda, sağ olun dedi ve sizden bir iyilik istiyorum diye ekledi."

"Gördüğünüz şey kilisede ya da başka herhangi bir yerde alenen itiraf edilecek bir şey değil" diye devam etti Mariko.

"Ona, biz yalnızca kendi günahlarımızı itiraf ederiz, başkalarınınkini değil dedim."

"Hem sevince ve kahkahaya ortak olmak günah değildir."

"Bir kez daha teşekkür etti bize, sonra da.."

"Bizi kendisine gönderene gidip şunu söylememizi istedi."

"Kalbinde kötü niyete yer olmadığını ama... Daha fazla devam etmedi ya da daha doğrusu, söylemek istediği şeyi tamamlamadı. Gözyaşlarına boğulmak üzere gibiydi."

"Yolunu kaybetmiş, kaybettiğini bilen ama doğru yolu yeniden nasıl bulacağını bilmeyen biri gibiydi."

"Otobüs durağına varınca yeniden konuşabilir hale gelmişti."

"Sizi gönderen kişiye artık mesaj göndermemesini söyleyin. Ah, bir zamanlar hasbelkader de olsa güvercinin dilini anladığımı sanmıştım, hatta karanlık bir aynadan bile baksam görebileceğimi düşündüğüm zamanlar oldu. Bugünse artık güvercinlerin dilini anlamıyorum. Artık aynada yüzümü de görmüyorum. Evet, ona bizim canavar olmadığımızı söyleyin. İşe yaramamış bir tedavi uygulanmış beyazlık özlemi vakası bunun nedeni. Hem Kargalar Büyücüsü de artık hayatta değil. Gazeteleri okumuyor mu? Ölüler dünyasında kalması hem kendisi hem de başkaları için en iyisi."

3

Tajirika, Maliye Bakanı olarak New York'a yaptığı ilk gezi sırasında, otelde, dünyanın en zengin insanlarıyla en zengin kuruluşlarından bahseden *Billionaire* dergisinin bir sayısına denk gelmişti; bu insanların neredeyse tamamı beyaz Amerikalı, firmaların neredeyse tamamı ise Amerika'da yerleşikti. Ulusların kaderi üzerine düşüncelere daldı. Daha dün bir sömürge olan Amerika hâlâ yükselişteydi, onu sömürgeleştiren İngiltere ise Üçüncü Dünya sefaletine doğru baş aşağı yuvarlanmaktaydı. Birden, durduk yere, beyazlık özlemine dair hep canını sıkmış olan bir sorununa çözüm buluverdi. Kargalar Büyücüsü, Tajirika'nın beyaz bir İngiliz, hatta eski sömürge tiplerinden biri olma arzusuna karşılık olarak çözümler üretmişti. İdeal ve cazip olanı beyaz bir Amerikalı olmaktı. Evet. Beyaz bir Amerikalı olmayı arzulamalıydı. Heyhat, bu konuda bir şey yapmak için artık çok geçti. Kargalar Büyücüsü Kaniuru tarafından vurularak öldürülmüş, sureti de gömülmüştü. Bu sebeple konu kapanmıştı Tajirika açısından. Artık *eğer*ler son bulmuştu, özellikle de bir mahkûmdan altın arayıcısına, sonrasında da Merkez Bankası yöneticiliği ve bakanlığa etkileyici biçimde yükselişi söz konusuyken. Hem onu başka nelerin beklediğini kim bilebilirdi?

Derken, bir gün New York'ta bir köşe başında birisi bir broşür uzattı, daha sonra broşürü incelediğinde bunun genetik mühendislik, klonlama, nakiller ve plastik cerrahi alanlarında uzman bir kliniğin reklamı olduğunu gördü. Reklam, Genetica Inc. adlı şirketin kendi laboratuvarında vücudun tüm parçalarını imal edebildiğini ve oldukça eğitimli personelinin de herhangi bir kişiyi hızlı ve etkin bir biçimde, herhangi bir yan etki olmaksızın kime isterse ona dönüştürebildiğini iddia ediyordu.

Reklamı tekrar tekrar okudu ve titremeye başladı. İyileşmiş olan beyazlık özlemi öylesine şiddetli biçimde geri gelmişti ki adeta aklını başından almıştı.

Bu defa gizli arzusunu ve bu konuda yapmaya niyetlendiği şeyi Vinjinia'dan gizlemedi. Şayet öyle istiyorsa beyaz bir Amerikalı olabilirdi ama kendisi siyah olarak kalacaktı ve evlilikleri de bu şekilde devam edecekti. Ancak bunun karşılığında, kendisi de yüzünü gerdirip göğüslerini dikleştirecekti; Tajirika dünden razıy-

dı. Böylece, o sıralar Savunma Bakanı olan Kaniuru Forty-second Caddesi'nde gizlice porno filmler satın alırken, Tajirika ile Vinjinia gizlice Genetica Kliniği'ni ziyaret etmekteydiler. Tajirika heyetin geri kalanı ile ülkesine döndüğü sırada, dönüşümünün ilk evresi olarak beyaz bir sağ kola kavuşmuştu, bu durum onu eldiven takmak zorunda bırakmış olsa da hiç sorun değildi.

Tajirika ile Vinjinia çok geçmeden yeniden New York'a döndüler, bir hafta sonra Vinjinia daha genç bir yüz ile daha sıkı göğüslere kavuşmuş olmanın mutluluğunu yaşıyordu, Tajirika ise tek beyaz kollu bedenine beyaz bir sol bacak eklemişti. Yarı siyah, yarı beyaz, sürekli pantolon ve uzun kollu gömlek giyiyor, sağ eline de eldiven takmayı ihmal etmiyordu. İnsanlar eldiveni sorduklarında, bunun bakan olarak Hükümdar'ın elini ilk sıktığı ânı anma biçimi olduğunu söylüyordu.

Derken başlarına bir felaket geldi. Tajirika dönüşümünü tamamlamak üzere, kalan vücut parçaları için Amerika'ya dönme hazırlıkları yapıyordu ki gazetede kliniğin ruhsatlı olmadığı için kapatıldığını okudu. Dehşet içinde, Genetica Inc. adlı şirketin de iflas etmiş olduğunu ve polis tarafından incelenmekte olduğunu öğrendi. Federal polis, bu rezil şirkete bulaşmış suç unsurlarını ve yabancı casusları ortaya çıkarabilmek için müşterilerin adlarını ve kayıtlarını açıklamayı düşünüyordu. Bu nedenle, tamamlanmamış haline ve üstüne üstlük para kaybetmiş olmasına rağmen şikâyette bulunmaya cesaret edemedi, beyaz sol bacak ve beyaz sağ kolla geçiş halindeki bir insan olarak kaldı. Şansına, bu nahoş durumunda Vinjinia sırdaş olmuştu ona, mevzuyu, dönüşümü tamamlayacak uygun genetik teknolojisine sahip ruhsatlı bir klinik bulana dek karı koca arasında gizli tutmaya karar verdiler. Başkalarının yanında asla yüzmüyor, evdeyken bile, çalışanlara ve beklenmedik konuklara kol ve bacakları açık halde yakalanmamak için dikkatli oluyordu.

Bu konudan çocuklara da bahsetmediler elbette. Çocuklar annelerinin genç görüntüsünü ve dik göğüslerini farkedip bunu azıcık tuhaf bulmuş olsalar da Vinjinia'ya ilişkin o kadar da sıradışı bir şey yoktu. Ama Gaciru, üstünü değiştirmek üzere banyoya giderken babasını çıplak halde görünce bir canavar gördüğünü sandı ve birden annesinin yaşadığı dönüşüme farklı bir gözle bakmaya başladı. Kendisini koruması için annesine sığınabilmesi

zordu bu durumda. Belki de bu canavarlar, hikâyelerde neredeyse hep olduğu gibi, anne ve babalarının bedenlerini ele geçirmişlerdi ancak bu bir masal değildi, bu sebeple, bulduğu çözüm erkek kardeşine, soru sormaksızın kendisini izlemesi için işaret ederek kaçmak oldu. Gözyaşı Gölü'ne işte o sırada tutsak olmuştu.

Bir gün kilisede, Maritha ile Mariko'ya neden kaçmaya çalıştığını fısıldamıştı Gaciru, onlar da Nyawira'ya, Nyawira da Kamiti'ye fısıldamıştı bunu.

"Her daim şarlatan" demişti Nyawira.

"Daimi bir dönüşüm insanı" demişti Kamiti.

4

D Bebeği Aburirya'sı her gün gözyaşı ya da kahkahaya gebe olayların yaşandığı ironilerle dolu bir yerdi. Hükümdar'ın resmi doğum günü kutlamaları kapsamında, halka, sabah en yakın kitapçıya giderek Hükümdar'dan kendilerine gönderilen yeni ve özel hediyeyi almaları, sonrasında da öğlen, D Bebeği'nin yıldönümünü kutlamak üzere Hükümdar Stadyumu'na gitmeleri söylenmişti. Peki ama neden? Herkes Hükümdar'ın kendisine methiyeler düzmeyen kitap ve yazarlardan tiksindiğini bilirdi.

Kamiti ile Nyawira da meraktan kitapçıya gitmişler, orada küme küme yığılmış yeni çıkmış bir kitaba rastlamışlardı: Beyaz bir İngiliz olan Henry Morton Stanley tarafından yazılmış olan *D Bebeği'nin Doğuşu: Hükümdar ve Afrikalı Bir Devlet Adamının Gelişimi: Tarafsız Bir Yaşam Öyküsü*.

Kitapta, hükümdarlığı döneminde Aburirya'nın başına gelen tüm musibetlerden –Rachael'ın ortadan kayboluşu, Markus Machokali ve Big Ben Mambo gibilerin darbe girişimleri gibi– merhum Kargalar Büyücüsü ile Aksak Cadı mesul tutuluyorlardı; devlet, işte bu sebeple zaten ölmüş olan büyücüleri ikinci bir ölümle cezalandırmış, cehennemde bile öteki günahkârlardan daha fazla acı çekmelerini sağlama almak için de suretlerini yakmıştı.

"Ölümümüz kitapta doğrulanıyor" diye yorumda bulundu Nyawira. "Kargalar Büyücüsü adından bahsedildiğini duyacak olursan ne bakışın ne de duruşunla herhangi bir tepki vermemelisin."

"Bu Aksak Cadı için de geçerli" dedi Kamiti. "Belki de Vinjinia'nın bize söylemeye çalıştığı buydu. Bu adların ölmesine izin vermemiz."

Birbirlerine baktılar, artık Kargalar Büyücüsü ve Aksak Cadı karakterleri olmayacağı için üzülmüşlerdi.

5

Bu olaydan kısa bir süre sonra, üzerlerinde bir engerek yılanı ile iki ağızlı canavar sembolü olan, Geleceğimizi Mahvetmelerine Müsaade Etmeyelim yazılı bildiriler tüm köy ve kasabalara dağıtıldı. Bu, D Bebeği'ne yönelik ilk açık ve toplu meydan okumaydı. Hükümdar'ın rejimi boyunca, kadınların yol açtığı utanç verici hadise gibi her çalkantı öncesi bildiriler çıkmıştı ortaya.

Hükümdar en güvenilir danışmanı olan Savunma Bakanı'nı yanına çağırdı. Tajirika Washington'a yapmış olduğu yeni bir ziyaretten henüz dönmüştü, Aburirya'da yapılacak ortak askeri tatbikatlar için anlaşma imzalamıştı orada. Görüşmelerde, Amerikan askeri üsleri için sahil şeridinde arazi kiralanması gibi başka mevzular da ele alınmıştı, Tajirika yalnızca Hükümdar'ın Savunma Bakanı olarak değil, kendine özgü bir lider olarak da takdir görmekte olduğu hissine kapılmıştı. Emekli Büyükelçi Gemstone ile iş çevrelerinden liderlerin de katıldığı –aralarında savunma sözleşmeleri yapacak kişiler de bulunmaktaydı– özel bir akşam yemeği bile yemişti. Yemek öylesine gizliydi ki kendi korumalarını dahi haberdar etmemişti Tajirika. Sohbetler esnasında dostu, merhum Machokali ile –ki aslında velinimeti idi– ne kadar yakın olduklarına değinmiş, bunun Washington'da gayet iyi karşılandığını görünce aynı iddiaları Londra'da da dillendirecek cesareti bulmuştu.

"Ne diyorsun bu işe?" diye sordu Hükümdar.

"Kargalar Büyücüsü'nün laneti."

"Mezarında yatarken bile mi?"

"Evet, cinlerin intikamı."

"Ama suretlerini yakmıştık."

"Nyawira'nın cini onunkisiyle birleşmiş olmalı" diye öne sürdü Tajirika, büyücüden kurtulma konusunda parsayı Kaniuru'nun toplamış olmasından zaten hiç hoşlanmamıştı.

"Dişi ve erkek cinler birlikte çalışıyor yani?" diye sordu Hükümdar. "Anlamsız, yeni bir direniş dünyaya getirmek için?" diye ekledi.

"Dişi cinlerin ne yapacağı hiç belli olmaz."

Tajirika duraksadı, o sabah Vinjinia'nın Mwathirika Bankalarını yönetme görevine son verilmesini istemiş olduğunu anımsadı; karısı, çiftlikle, Eldares Modern İnşaat ve Emlak'ın idaresine yoğunlaşmak istiyordu. Hükümdar'a Vinjinia'nın kararından söz etti, bir yandan da bu ahmakça nankörlük karşısında Hükümdar'ın öfkelenmesinden korkuyordu.

"Pekâlâ, emekli edelim onu" dedi Hükümdar çabucak. "Jane Kanyori de Merkez Bankasından Mwathirika Bankalarına geçer."

Tajirika, artık resmi ev sahipliği ile Başkanlık Sarayı idareciliği görevlerini birlikte yürüten Dr. Yunique Immaculate McKenzie'nin, Kanyori'nin, başkan olmadığı halde Merkez Bankasında olup bitenleri bildirmek üzere sık sık Başkanlık Sarayı'na geliyor olmasından şikâyetçi olduğunu biliyordu. Vinjinia'nın emekli oluşuyla Hükümdar bu çatışmaya pürüzsüz bir çözüm bulmuştu.

Tajirika, Hükümdar'ın kararını sorguluyor gibi görünmemek için, "Evet, Kanyori üstesinden gelebilir" dedi çabucak.

"Ancak Kargalar Büyücüsü'nün lanetinin bize gölge etmesini bekleyemeyiz öylece" dedi Hükümdar, bildiriler konusuna dönmüştü yeniden. Tajirika'nın, kadınların kendisini tartaklamasına izin verecek kadar ödlek olduğunu anımsayarak, "Ya da misilleme yapmaksızın dişi cinlerin sessizce bizi yenmelerine izin veremeyiz" diye ekledi. "Aburirya topraklarında yeni bir Halk Meclisi daha olmamalı. Ordu şefleriyle aramız iyi. Wonderful Tumbo silahlı kuvvetlerin tüm kollarındaki D Bebeği karşıtı hislere karşı gözümü açmada fevkalade iyi. O derece vazifeşinas. Bunu da silahlı kuvvetlerle arasını bozmadan yapıyor. Onun iş başına getirilmesini önermiş olduğun için sana minnettarım."

"Yargıma güvendiğiniz için teşekkür ederim."

"Global Bank, Dünya Finans Bakanlığı ve genel olarak da Batı'nın gözündeki yerimiz nedir?"

Tajirika, Hükümdar'ın tekrardan gözde olduğuna dair yeni bir kanıt olarak yaklaşan ortak askeri tatbikatlara değindi. Londra dahil Avrupa başkentlerindeki temaslarında da benzer olumlu bir havayla karşılaşmıştı.

"D Bebeği'nin doğuşu sayesinde dostluklarımız yeniden normale döndü. Gemstone bile kısa süre önce yayımlanan anılarında –*Cennete Yürüyüş: Bir Afrika Diktatörlüğündeki Yaşamım*– hakkınızda güzel şeyler söylüyor."

Gemstone'la Hükümdar'ın arasının limoni olduğunu bilen Tajirika, eski büyükelçi ile yediği, savunma sektöründen temsilciler de dahil iş çevrelerinden önemli kişilerin katıldığı özel akşam yemeğinden söz etmedi.

"Fikirlerimi çalmaya utanmıyor mu?" dedi Hükümdar, büyükelçinin münasebetsizliği ve saygısızlığı karşısında şaşırıp kalmıştı.

"Cennete Yürüyüş adını tescilletip, hakkını saklı tutmalıydık" dedi Tajirika. "Yine de Batı fikirlerinizi sahipleniyor diye sevinmelisiniz. Öte yandan, iyi bir okurun, virgülün, soru işaretinin, ünlemin ve hatta noktanın nerede olması gerektiğini önceden görebilen kişi olduğu söylenir. Biz de aynısını yapmalıyız. Global Bank ve Dünya Finans Bakanlığı belli ki ülkeleri, ulusları ve devletleri özelleştirmeye niyetli. Modern dünyayı özel sermayenin yarattığını savunuyorlar. Mesela Hint Yarımadası İngiliz Doğu Hindistan Şirketi'nin, Endonezya Hollanda Doğu Hindistan Şirketi'nin, komşularımız, İngiliz Doğu Afrika Şirketi'nin, Özgür Kongo Devleti ise tek patronlu bir şirketin elindeydi. Şirket sermayesi misyoner dernekler tarafından da destekleniyordu. Özel sermaye o zaman yaptığını bugün tekrardan yapabilir: En ufak bir kir, leke, kusur olmaksızın Üçüncü Dünya'yı Batı'nın imgesine uygun biçimde sahiplen ve yeniden şekillendir. Geçmişte misyoner cemiyetlerin yaptığını, bugün sivil toplum kuruluşları yapacak. Dünya artık 20. yüzyılın modası geçmiş Doğu, Batı ve yönü belli olmayan Üçüncü Dünya'sından ibaret olmayacak. Bünyesine katanla bünyesine katılana ayrılmış tek ve birleşik bir dünya. Aburirya'nın tamamıyla özel sermaye tarafından yönetilen ilk ülke olması için gönüllü olmalıyız, ilk gönüllü kurumsal sömürge, bir "kursömür", yeni dünya düzeninde bir ilk. Aburirya'nın özelleştirilmesi ve sivil toplum kuruluşlarının bizi sosyal hizmetlerden kurtarmasıyla ülke sizin gayrimenkulünüz haline gelir. Kursömür ordusuyla polis gücünü yönetmekten alacağınız komisyon ücretine ilaveten toprak kirası da topluyor olacaksınız. Kursömür güçleri sizi modern bir vizyoner olarak ödüllendireceklerdir. Gabriel

Gemstone'un sizin fikir haklarınızı çalmış olması gibi siz de kurumsal Batı'nın fikir haklarını gasp etmiş olmanın keyfini süreceksiniz."

"Kısasa kısas. Onlar bizden çalıyorlarsa biz de onlardan çalacağız" dedi Hükümdar gülerek. "Boşuna demiyorum her zaman, tam bir düzenbazsın sen" dedi Hükümdar, Tajirika'ya iltifat etmişcesine gülüyordu. "Sadık bir düzenbaz" diye ekledi.

Aslında bir danışman olarak Tajirika'dan memnundu Hükümdar. Savunma Bakanı, bir düzenbazın sağduyusu ve gerçekçiliğine sahipti, bu nedenle de tavsiyeleri neredeyse daima isabetliydi; ancak ödlek bir düzenbazdı, bir keresinde kadınlar tarafından dövülen, bunun intikamını almayan ve bundan da hiç rahatsız olmayan bir ödlek. Karakterindeki bu ödlek yan olmasa çok tehlikeli biri olurdu diye düşündü Hükümdar.

"Şu kursömürgecilik işi, neden ben de bünyesine katılanlardan olmak yerine bünyesine katanlardan olmayayım?" diye devam etti Hükümdar. "Bir şirket çalışanı olmak istemiyorum" diye ekledi ve kendi şakasına sesli sesli güldü. "Umarım Washington'a herhangi bir söz vermemişsindir."

"Ah, hayır, hayır!" diye hemen inkâr etti Tajirika, telaşlanmıştı.

"Onların buradaki tek güneşi benim ve güneşi olduğu gibi kabul etmek zorundalar."

"Batı, güneşiyle birlikte batmayı istemez hem" dedi Tajirika, bu nükteye ikisi birden güldüler.

"Ama şimdi yapacak işlerimiz var" dedi Hükümdar. "Şu bildirilerle kuyruk tehdidini yeni bir tehlikeye dönüşmeden önce etkisiz hale getirmeliyiz."

"Evet, savaşı öteki dünyaya taşıyoruz. Nyawira ile Kargalar Büyücüsü'nün hayaletlerini korkut ve kaçır" dedi Tajirika.

6

Birkaç gün sonra, Hükümdar'ın doğum günü ile D Bebeği'nin yıldönümü için yapılacak yeni bir çifte kutlama öncesi, baştan aşağı uzun, gümüşrengi saç ve sakallarla kaplı dört hayalet, dört farklı yönden gelerek Eldares Emniyet Müdürlüğü'nde bir araya toplanmış ve tam girişte yere yığılmışlardı. Korkuya kapılan polis memurları öldüklerini varsaydıkları bedenleri içeri sürüklemiş

ancak ne yapacaklarına karar veremeden dört yaratıktan fısıltılar geldiğini duymuşlardı. Tüm polis memurları, birinciden *kuzey*, ikinciden *güney*, üçüncüden *doğu*, dördüncüdense *batı* sözcüklerinin çıktığını işitmişlerdi ancak harcadıkları bu gayret hayaletlere fazlasıyla yorucu gelmiş ve yeniden kendilerinden geçmişlerdi.

Nihayet ayıldıklarında, kendilerini, insanlara kuyruğa girmenin kutsanmışlığından ve kuyrukların Hükümdar'ı ne kadar sevindirdiğinden bahsetmek üzere pusulanın dört yönüne gönderilmiş olan dört sürücü olarak tanıttılar. Evet, onlar kuyruğa girme müjdesini yaymaktaydılar, uhrevi saadet belliydi: "Ne mutlu kuyruğa girenlere, onlar, minnettar bir Hükümdar'ın sayısız ödülüyle mükâfatlandırılacaklardır."

"Motosikleti olmayan sürücüler mi?" diye sordu memurlardan biri şüpheyle.

"Motosikletleri yitireli çok oldu."

"Her yanı saç sakalla kaplı nasıl polis memurlarısınız siz böyle? Çoktandır devam eden sakal yasağına karşı mı geliyorsunuz yoksa?"

"Jilet ve tıraş kremi alacak paramız yoktu ki."

"Peki neden gizlemiyorsunuz onları?"

"Kıyafetlerimizi yitireli de çok oldu" diye fısıldadı hayaletler.

Ancak hepsi de üzerlerinde kimlik numaralarının olduğu omuz apoletlerini saklamış, motosikletlerinin plakasını da sıkıca ellerinde tutuyorlardı. Sorgu memurları kayıtlara baktıklarında gerçekten de bir zamanlar böyle birilerinin olduğunu gördüler ancak dosyaları kapatılmış, kayıp olarak kayda geçilmiş, öldükleri varsayılmıştı.

Görünüşe bakılırsa birbirlerini tanımıyorlardı. Yola çıktıklarından bu yana hiç karşılaşmamışlardı, anlattıkları hemen hemen benzerdi. Dünyanın en uzak köşelerinde kuyruklar oluşturan ve değişim talep eden insanların yürek parçalayan hikâyeleriydi bunlar. Şimdi, yıllarca bir başlarına katlandıkları onca zahmete rağmen, insanların Aburirya'da da dünyanın geri kalanına ayak uydurabilmiş olduklarını bildirmekten memnundular. Kuzey, güney, doğu, batı, dahası en uzak köylerde ve şehir merkezlerinde oluşmuş olan kuyruklar ağır ağır başkente doğru ilerliyor, mülksüzlerin feryatlarına sebep olanların iktidarına son vereceklerine dair şarkılar söylüyorlardı. İnsanların temiz hava soluyabilecekleri, temiz su

içebilecekleri, yaşayıp keyif alacakları temiz alanlara sahip, temiz bir dünya istiyorlardı. Engereklerin ve canavarların yönetimini reddediyorlardı. Şarkıları, dünyanın başka yerlerinden gelen seslerle koro oluşturarak son buluyordu: Geleceğimizi mahvetmelerine izin vermeyelim.

"Bu iflah olmaz yalancılar, halkı kuyruğa girip başkente yürümeye kışkırttıkları için firar ve ihanet suçlarıyla itham edilmeliler" dedi polis şefi, Aburirya polisinin adını dünyanın gözünde kötüye çıkarmış olmalarına kızmıştı.

Ancak omuz apoletlerinin içine itinayla dikilmiş, Hükümdar'ın imzasını ve mesajını içeren mektupları gösterdiklerinde, polis şefi iç bölgelerdeki bir sürücü hakkındaki eski bir destanı anımsadı ve kendi kendine, bu mesele yukarıdan bir kararı gerektiriyor diyerek Başkanlık Sarayı'na acil bir rapor gönderdi. Hükümdar, ah, hayır, bu firariler, iç bölgelerden gelen sürücüyü affettiğimi duydukları için böyle yapıyorlar. Yanlış mesaj verilmiş oldu, memurların hiçbir surette saç sakal uzatamayacağı yolundaki emrime karşı gelenlerin başına neler geleceğini cümle âleme göstermeliyim şimdi. Sürücüler, özel bir mahkeme karşısında ihanetle itham edilmeliler, asılmalarına gelince, hasırdan örülmüş ilmik yerine saç ve sakallarından yapılma bir ilmik kullanılmalı.

"Senin fikrin nedir?" dedi Hükümdar, Savunma Bakanı ve güvenilir danışmanı Titus Tajirika'ya dönerek.

Hikâye karşısında dili tutulmuştu danışmanın. Yüce Tanrı'nın, hayaletleri doğal bir giysi ile tepeden tırnağa örtme mucizesi hayal gücü üzerine kalıcı etki yapmıştı: Tarifsiz olasılıkları aydınlatan ani bir parlaklıktı bu. Yeni fikirler peygamber ve kâhinlere bu şekilde mi malûm olurdu? Kargalar Büyücüsü gizli saklı olanın görüntülerini bu şekilde mi görüyordu?

İçinde bir gücün kabardığını hissetti, kendisini Hükümdar'ın karşısında korkusuz kılan bir güç, en azından hayalet sürücüler konusuyla ilgili olarak. Sözcükler dilinden nasıl döküldü hiç bilmiyordu.

"İlah maskeleri" diye mırıldandı en sonunda. "Hakikaten de Tanrı'nın işine akıl sır ermiyor."

"Neden söz ediyorsun sen?" diye sordu Hükümdar, kendi düşüncelerinden ürkmüştü.

"Sürücüler. Görüntüleri, tepeden tırnağa kılla kaplılar. Doğal maskeler. Yüce Tanrı'nın elçileri. Sakallı cinler."

"'Sakallı cinler' mi dedin?"

"Bunların alelade varlıklar olmadıkları gün gibi aşikâr Efendim!"

"Derhal infaz edilsinler!" diye haykırdı Hükümdar, tuhaf bir tedirginlik içindeydi.

"İdam edilmeden önce onları ulusal televizyona çıkartmalıyız. Yurttaşlara, yeni bir geleceğin mümkün olduğunu ileri süren yeni nesil hayalperestlere kanmamalarını bildirmek üzere Tanrı tarafından gönderilmiş ruhlar olduklarını söylemeliler. Sizden sonra bir gelecek yok."

Ne harikulade bir kavrayış diye düşündü Hükümdar, kâhinleri alt edip, iktidarının ölümsüzlüğüne yönelik tüm tehditleri sona erdirmek için bir yol bulmuş olduğu için kendisini daha sakin hissediyordu artık. Aburiryalılar son derece dindar insanlardı. Çöpçüleri bile kendi tarikatlerini kurup mürit toplar olmuşlardı! Tanrı'nın gönderdiği sürücüleri dinleyince, söylediklerini gökten gelen emirmiş gibi kabul edeceklerdi. Şayet bu emre kulak asmayacak olurlarsa, o zaman da Efendi'nin öfkesi insafsız bir intikamla çıkacaktı karşılarına.

Kendisinden sonra bir yarın olmayacağına dair söylenen sözler zihninde uğuldayıp duruyordu. Aburirya kendisi idi, o halde kendisinden sonra bir gelecek nasıl mümkün olabilirdi? Rachael'a, onun o inatçı gözlerini cehenneme göndermeden evvel söylediklerini anımsadı. Evet, ona, geleceğini dondurabileceğimi söylemiştim dedi kendi kendine, bir yandan da giderek artan bir huşu ve hayranlıkla Tajirika'ya bakıyordu. Hükümdar, yalnızca bir kova bokla silahlı bir kampı ele geçirebilen bu adamın fevkalade yetenekli biri olduğunu görüp anladığında yanılmamıştı, şimdi de kendisine kâhinleri ve ruhları alt etmenin yolunu göstermiş, kendisinin en yüksek büyücü olduğu yönündeki inancını doğrulamıştı.

Danışmanına duyduğu bu mutlak inanç anında, Tajirika'nın tavsiyesi ve kendine güvenen ses tonunda adamın arz ettiği tehlikeyi sezdi. Evet, bu olağanüstü sezgilere sahip adam, günün birinde otoritesine meydan okuma cesaretini bulabilirdi kendinde. İlk darbeyi indiren kendisi olacaktı. Çok geç olmadan tehlikeye karşı koy! Bu yol gösterici ilke, siyasette dost ve düşmanlarıyla başa çıkmasında çok işine yaramıştı.

Aniden bir ilham gelmişti. Nasıl ki Göklerin Efendisi günün birinde dünyayı hesap vermeye çağıracaksa, o da Aburirya'yı hesap vermeye çağıracaktı. Bir zamanlar Rachael'a söylediğini şimdi de Aburirya'ya söyleyecekti. Ve Rachael'a yaptığını Aburirya'ya yapacak, kendisinden önce hiçbir hükümdarın yapmadığını hayata geçirecekti: Bir ülkenin geleceğini dondurmak ve hatta ilga etmek. Bu işi yapacak olan da Tajirika'dan başkası değildi. Onu, bir göreve daha gönderecekti.

Gayet basitti planı. Özverili bakanını, güvenilir danışmanını son bir göreve, orduya katliam emri vermeye gönderecekti. Kan akacaktı. Katliamdan sonra, gerekirse Amerika ve Avrupa Birliği'nden birkaç gözlemcinin yönetiminde bir araştırma komisyonu kuracak ve bu komisyon, suçu Savunma Bakanı'nın üzerine atacaktı. Ardından da herkesin gözü önünde idam edilecekti.

Düşünce, Söz ve Eylem!

Tajirika'ya, bu muhteşem önerisini, sürücüleri televizyona çıkarma işini hayata geçirmesini söyledi. Tüm kuyruklar ve geleceğe dair kışkırtmalar derhal sona erecekti, şayet halk atalarının çağrısına kulak asmazsa, işte o zaman, sürücü ruhlar Hükümdar'dan zamanın ilerleyişini durdurmasını isteyeceklerdi; tüm ülke büyü marifetiyle sonsuz bir âna hapsolacaktı çünkü Hükümdar'dan sonra yarınlar yoktu. Ardından, Tajirika'dan, Savunma Bakanı sıfatıyla, silahlı kuvvetlere yirmi dört saatlik bir ültimatom sonrası her türlü direnişi katliamla bastırma emri vermesini istedi.

Tajirika görevinin son ayrıntılarını dinlerken düşüncelere dalmıştı. Donmuş bir gelecek bahsi Donmuş Devinimler Müzesi'ne dair anılarını tetiklemişti. Yoksa yaşanacakların bir işareti miydi o? Günün birinde, geleceği dondurmak üzere bir araç olarak seçileceğinin işareti? Peki ama neyin, kimin geleceğiydi bu?

Başını kaldırıp baktığında Hükümdar'ın gözlerindeki ışığın yoğunluğunu gördü ve orada okuduğu şeyden hiç hoşlanmadı. Serinkanlı bir akıl yerine içgüdüleriyle hareket etti ve o sırada sahip olduğu yegâne şeye, sözcüklere başvurdu.

"Efendim, ben yalnızca bir Savunma Bakanıyım. Herkes bilir ki başkomutan sizsiniz, harekete geçmelerini emrettiğimde genelkurmay başkanı ve birlik komutanlarının bana inanmaları için yazılı ve imzalı onayınıza ihtiyacım var, aynı şekilde vatana ihanet suçundan idamı bekleyen maskeli sürücülerin televizyona çıkma

izni için de. Yetkimi güçlendirmek için makamınızın mührü gerek bana Efendim. Ayrıca şu dört sürücüyü ilk olarak size getirmem daha uygun olacaktır sanırım, ulusal televizyonda konuşurlarken, sizinle temas kurmuş olmanın yaratacağı sıcaklık sayesinde gayet keyifli görüneceklerdir. Bildiğiniz üzere sizinle tokalaşmanın anlamı çok büyüktür" diye ekledi, eldivenli eline göz ucuyla bakarak.

Ödleklerle iş yapmanın sorunu da bu işte diye düşündü Hükümdar. Omurgasız oluyorlar. Machokali ve Sikiokuu gibilerle uğraşmak ve onları yenmek bu titrek madrabazla uğraşmaktan daha kolaydı. Tajirika'ya gereken yetkiyi verdi, korkak ama becerikli danışmanın kendisini asmasına yetecek kadar uzun bir ipti bu.

7

Tajirika kendini korumaya yönelik her zamanki yanılmaz içgüdüleriyle hareket ediyordu. Kendisine yazılı olarak verilmiş olan yeni yetkilerle Wonderful Tumbo'yu maskeli sürücüleri ölüm sırasından çıkarıp doğruca Savunma Bakanlığı'na, kendisine getirmesi için gönderdi. Neyse ki Wonderful Tumbo onlara ulaşmış ve onları saç ve sakallarına dokunulmamış halde bulmuştu; hiçbir gardiyan ruhların maskelerini kesmeye cesaret edememişti. Hatta birkaç gardiyan ruhların önünde diz çökmüş, kendi adlarına ataları ile temas kurmaları için yalvarıyorlardı.

Tajirika'nın ofisine girince, bu kez diz çökme sırası ruhlardaydı, kafalarındaki Tajirika'dan çok farklı biriyle karşılaşmışlardı çünkü. Bu durum Tajirika'nın uzun süredir dostu ve sırdaşı olan Wonderful Tumbo için de geçerliydi. Yılların polislik eğitimi ve tecrübesi olmasa düşüp bayılmış olurdu.

Tajirika, Sikiokuu'nun Hükümdar'ın kabine toplantılarında oturduğu sandalyeyi kopya ederek yaptırmış olduğu yüksek bir sandalyede oturmaktaydı. Üzerinde bir tişört ve aslan derisinden şort vardı. Ayaklarına kadar inen, kolobus maymunu derisinden yapılma bir pelerine sarınmıştı. Sağ elini gizlemek için kullandığı eldiveni çıkarmış bulunuyordu. Sağ koluyla, sol bacağının beyaz, sol koluyla sağ bacağının siyah olduğunu gören konuklar hayretler içinde kalmışlardı. Sürücüler onu bir ilah sandılar. Wonderful Tumbo yüksek sesle ve mutlak bir inançla şöyle dedi: O seçilmiş olan, tanrıların ayrı tuttuğu kişi.

Dört ruh sevinç ve minnet duygusu içindeydiler, yaşamları kurtulmuştu, kurtarıcıları için yapmayacakları şey yoktu. Kendilerinden neyin beklendiğini can kulağı ile dinlediler. Başkanlık Sarayı'na Hükümdar'la buluşmaya gittiklerinde silahları saçlarının altına gizlemiş olacaklardı.

8

Aburirya, haberi radyo ve televizyonlardan öğrendi. Gazeteler özel baskı yapmışlardı. Hepsinde kıllı yaratıkların resimleri vardı. Bir gazete, İKTİDARIN RUH ARABULUCULARI diyordu onlar için. TELEVİZYON DARBESİ diyordu bir diğeri. Hiçbiri televizyondan söyleneni basmaya cesaret edememişti çünkü hepsi şeytanca oyunlarıyla ünlü Hükümdar'dan korkuyordu.

Dört ruh, sakin bir biçimde, ölmüşler, yaşayanlar ve henüz doğmamışlar tarafından, Hükümdar ile ülkenin resmi evsahibesi Yunique Immaculate McKenzie'nin atalar tarafından çağrılmış olduklarını ulusa bildirmek üzere gönderildiklerini söylemişlerdi. Halk, bir darbe olduğuna ilişkin söylentilere itibar etmemeliydi. Aburirya öteki Afrika ve Üçüncü Dünya ülkelerinden farklıydı. Bu bir darbe değildi. Bu bir kasti KKK idi.

Aslında, Hükümdar gitme vaktinin geldiğini anlamış olmalıydı çünkü birkaç hafta önce tüm yetkilerini yeni Aburirya hükümdarı İmparator Titus Flavius Vespasianus Whitehead'e devretmişti.

9

Tajirika açısından işler, silahlı bir kampı bir kova bok ve sidikle esir aldığı zamankinden daha kolay olmuştu. Hükümdar'a sıkılan birkaç mermiyle ülkeyi devralmıştı. Wonderful Tumbo silahlı kuvvetler liderlerinin bağlılığını sağlamada etkili olmuştu. Yapmış olduğu iş, İmparatorluk'un tüm göz, kulak ve burunlarının başına getirilerek terfi etmesini sağlamıştı. Tumbo, eğitmiş olduğu birinin, cinlerle savaşıp Başkanlık Sarayı'na yükseldiği günü minnetle anmadan edemedi.

İmparator, devamlılığı vurgulamak adına Hükümdar'ın kabinesini ufak tefek değişikliklerle bir süre muhafaza etti. Kaniuru

kovuldu ve Kanyori'nin Merkez Bankası Başkanlığı'na yükseltildiğini görerek daha fazla hakarete maruz bırakıldı. Sikiokuu, Kamuya Ait Alanlardaki Tuvaletler ve Temizlikten Sorumlu Bakan olarak görevlendirilmek üzere yeniden çağrıldı. Njoya ile Kahiga artık İmparator'un resmi infaz memurlarıydılar.

Sadık muhalefet partileri tam anlamıyla hazırlıksız yakalanmışlardı. Liderleri önce saklandılar ama sonra silahlı kuvvetlerin kesinkes İmparator'un arkasında olduğunu öğrenince saklandıkları delikten sürünerek çıktılar. Yeni imparatorluk rejiminden kazanç elde edip varolma stratejileri geliştirmeye çalıştılar. İmparatorluk Sarayı'ndan -Eski Başkanlık Sarayı artık bu adla anılıyordu- gelen her beyanatı dinleyip dikkatle irdelediler. Ölü dillerdeki tüm klasiklerle Descartes'a ait tüm metinleri yasaklayan emir gibi birkaç tuhaflık dışında, beyanatlar çok da sinir bozucu değildi.

Sabık Hükümdar'ın dört oğlu bile, Runyenje, Moya, Soi ve Kucera, İmparatorluk Sarayı'nın uyuşturucu ve para aklama suçlamalarını düşürmesi karşılığında, yazılı ve imzalı bir açıklama ile babalarının KKK'ye yenik düşmüş olduğunu bildiklerini kabul ettiler.

Ordudaki görevlerinden şerefleriyle emekli oldular; ama heyhat, nankör dörtlü Avrupa'ya kaçarak, orada, Aburirya tahtının yasal varisleri olduklarını açıkladılar. İçlerinden birinin kraliyet başkanı, ikincinin kraliyet başkan yardımcısı, üçüncünün kraliyet başbakanı ve dördüncünün de kraliyet başbakan yardımcısı olduğu, her dört görevin de yürütme yetkisine sahip olduğuna dair aleni anlaşmazlıklar yaşadıkları bir de sürgün hükümeti kurdular.

Uluslararası alanda ise yeni iktidarın Washington tarafından tanınması çabucak diğerleri tarafından da tanınmasını sağladı. Yalnızca ev cephesinde işler pek yolunda gitmiyordu. Vinjinia İmparatoriçe Beatrice olmayı reddediyor, böylesi saray oyunları için fazla yaşlı olduğunu söylüyordu. Evleri ve mülkleriyle ilgilenmek ona yetecekti. Şayet Tajirika resmi bir ev sahibesi atamak isterse, ev sahibesi çizgiyi aşıp evlilik yataklarını ihlal etmediği müddetçe herhangi bir itirazı olmayacaktı.

Tajirika'nın iktidara yükselişinin zirvesi ise ulusa seslendiği ve D Bebeği'nin sona erdiğini ilan ettiği andı. Yeni bir imparatorluk demokrasisi çağının doğduğunu söyledi ve bir zamanlar Cennete

Yürüyüş'e tahsis edilmiş olan alanda modern bir stadyum kurulmasını emretti.

10

Derken Kargalar Büyücüsü yeniden ortaya çıktı ve bayram havasını dağıttı. Bir ölünün İmparatorluk Sarayı'nın tam kalbinde hortlayacağı kimin aklına gelirdi?

Olay, birkaç güvenlik çalışanının nadiren kullanılan bir odayı temizlerken küçük plastik bir poşete itinayla konmuş ufak bir saç tomarına rastlamasıyla yaşandı. Odada en son, halk meclisine seslenmeden önce tutsak Kargalar Büyücüsü kalmıştı ama adamlar bunu bilmiyorlardı. Tüm Azizler Katedrali'nin mahzeninde Kargalar Büyücüsü'ne verdikleri ve görevlerinden apar topar azledilmeden önce topladıkları saçları içeren plastik poşeti tanıyanlar yeni imparatorluk cellatları Njoya ile Kahiga oldu. Peki ama İmparatorluk Sarayı'na nasıl gelmişti bu poşet?

Bu soru, sakallı ruhlara danışana dek İmparator Titus Flavius Vespasianus Whitehead'i oldukça tedirgin etti. Çözüm Kızıl Irmak'taki timsahlardaydı. Hiçbir büyü, ölülerden gelmiş olanlar bile, canavarların karnından kaçamazdı. Peki ama canavarlar insan olmaksızın insan saçını nasıl yutacaklardı?

Bir akşam Kaniuru saygın bir sanatçı olarak İmparatorluk Sarayı'na yemeğe davetliydi, yemekte içinde Kargalar Büyücüsü'nün saçlarının bulunduğu köfteler ikram edildi kendisine. Aynı gece, tatlı bir intikam alacakları için keyifleri gayet yerinde olan Njoya ile Kahiga onu Kızıl Irmak'a götürdüler. Bilmedikleri şeyse, kendilerinin de içinde büyücünün saçı olan ekmeklerden yemiş oldukları ve aynı nehir kıyısında dört maskeli cinin kendilerini beklemekte olduğuydu. Böylece, daha sonraları İmparatorluk Nehri olarak anılacak olan Kızıl Irmak'ın timsahlarının karnında Hükümdar'a katıldılar, pullu timsahlar da ölü Kargalar Büyücüsü'nden gelen tüm tehditleri yutmuş olmalarının şerefine İmparatorluk Timsahları olarak adlandırıldılar.

11

Hiçbir şey Kamiti, Nyawira ve Halkın Sesi Hareketi'ni, Aburirya'da yaşananlara, özellikle de Hükümdar'ın KKK'sine hazırlamamıştı. Hükümdar, kendi kendine genişleme, kendi başına gebe kalma gibi tüm saçmalıkları yenmiş, yaşamına kastetmeye yönelik daha önceki tüm girişimleri atlatmış ama maskeli cinlere yenik düşmüştü. Nyawira'nın eski patronu ile Kamiti'nin işkencecisinin başarılı bir saray darbesi gerçekleştirmiş olması en hafif tabirle baş döndürücüydü; Kamiti, Tajirika'nın bacaklarının arasında bir kova bokla hapisten kaçtığı günü hatırlamadan edemiyordu.

"Adı değişmiş olsa bile bok yine de boktur ama" dedi Nyawira. "Muharebe hattı belirsiz olsa da değişmedi."

12

Bir akşam Nyawira Kamiti'ye ertesi gün iki adamın geleceğini ve onu üye olmak istediğini kendi ağzından kendi sözcükleriyle dile getirmesi için Halkın Sesi Hareketi'nin Merkez Komitesi'ne götüreceklerini söyledi. Kamiti onları bekliyordu gerçi ama yine de azıcık şaşırdı. Dağlardan son gelişlerinden bu yana ilk kez başka birileri evlerine giriyordu, Nyawira ile dünyaya açılan tek penceresinin gazeteler ve radyo olduğu ne kadar da korunaklı bir yaşam sürdüklerini fark etmişti. Hareketten gelen iki kişi kendi yaşlarında görünüyorlardı, konuşabilecekleri pek çok konu vardı ama pek sohbet etmediler, Kamiti kendi düşünceleriyle baş başa kaldı böylece. Şehir çöplüğünde bedeninden dışarı çıktığı o uğursuz günden beri yaşadıklarını gözden geçirdi, zaman ve mekânda kuş biçiminde uçması gibi olayları anımsadı, bu olayın, yaşamının bir mucizeye dönüşmesine katkısı olmuştu, insan hayatındaki gerçek ve gerçek olmayan arasındaki sınırın ne kadar ince olduğunu düşünür olmuştu artık.

"İşte geldik" dedi rehberlerden biri, Kamiti'yi düşler âleminden çıkararak.

Onu bir odaya aldılar, oturması için yer gösterip başka bir odaya geçtiler. Bir başına kalan Kamiti'nin gözleri duvarlarda, resmi belgelerde hiç sözü edilmeyen Aburirya ve Afrika sömürge

karşıtı direnişinin kadın ve erkek kahramanlarının poster ve çizimleri üzerinde dolaştı. Sonra gözleri, merkezinde Afrika'nın olduğu büyük bir dünya haritasında durdu. Harita üzerinde siyah kalemle daire içine alınmış şehirleri işaret eden kâğıttan yapılma kırmızı oklar vardı. Nil Deltası'nda neon rengi bir ok fark ettiği sırada bu dairelere bakıyordu. Ok aşağı doğru hareket etmeye başladı, bir şehre ulaştığında durdu ve sanki kendisinden bu noktayı iyice bellemesini ister gibi titreşti. Fazlasıyla gerçekdışıydı bu, ayağa kalktı ve emin olmak için haritanın yanına gitti. Evet, ok kendisinin izlediği güzergâh boyunca hareket ediyor ve yalnızca kuş biçiminde ziyaret etmiş olduğu şehirlerde titreşiyordu. Neydi bunun anlamı?

Bir sesin, "Tarihimizi öğrenmeye çalışıyoruz" dediğini duydu; arkasını dönünce altı erkek ve dört kadınla yüz yüze geldi. İçlerinden biri konuşuyor, diğerleri dinliyorlardı. "Köklerimizi saptayıp, Siddi'lerin yaşadığı Hindistan'dan, halkının kökeninin Tanganika'ya dayandığını iddia eden Pasifik'teki Fiji'ye dek, siyahların dağıtıldığı her yeri tanımaya çalışıyoruz."

"Peki ya bu titreşen ok?"

"Hangi ok?" diye sordu adam, Kamiti'nin neden söz ettiğini anlamamıştı.

Kamiti yeniden haritaya baktı ve neon rengi okun orada olmadığını görünce şaşırdı.

"Ah, şu kırmızı oklardan söz ediyordum" dedi Kamiti, önemsiz bir şeyden söz eder gibi.

"O oklar eski siyah medeniyetlerinin merkezlerini gösteriyor" dedi adam. "Onlar siyah gücün kaynakları."

Yarım daire biçiminde oturdular. Kamiti bir kez daha gözlerine inanamıyordu. Bunlar mabette çalışan kişiler değiller miydi? Ancak bu kez düşüncelerini kendisine sakladı, zihni bir kez daha ona oyun oynuyor olabilirdi. Adam başkanı beklediklerini söyledi, ancak daha sözünü tamamlayamadan Nyawira girdi içeri. Kamiti hayal mi görüyordu yoksa yine?

"Halkın Sesi Hareketi Merkez Komitesi Başkanı ve Aburirya Halk Direnişi Başkomutanı..."

13

Yoldaşlar onu bir gezintiye çıkardılar, Maritha'nın tutuklu kalmış devinimlere dair hikâyesinde olduğundan çok daha tesirli bir büyüyle ve Maritha ile Mariko'nun sağaltıcı gülüşlerindekinden çok daha şaşırtıcı mucizelerle dolu bir yolculuktu bu. Burada, bu yeni macerada, sihirli, olağanüstü ve hatta tuhaf olan, sıradan ve bildik şeylerden geliyordu. Rehberleri mabetten işçi olarak tanıdığı kişilerdi. Ama artık farklı görünüyorlardı. Nyawira da farklı görünüyordu. Eldares Dağları'nı başkalarının gözlerinden yeni bir bakışla görüyordu şimdi.

Onu yiyecek, darı, sorgum, tatlı patates, ararot ve ülkelerine özgü envai çeşit yemişin yetiştirildiği çiftliklerine götürdüler. Aburirya toprakları, başka yerlerde, çevre kirliliğine yol açan maddeler ve ithal gübre nedeniyle ölmekteydi. Burada ise doğaya karşı değil onunla birlikte çalışıyorlardı. Orman daima kulak verdikleri bir öğretmendi onlar için: Alırsın, verirsin, vermeden yalnızca alacak olursan, vereni ölümüne tüketmiş olursun. Bahçelerde ise şifalı bitkiler üretiyorlardı, buralardaki bitkilerin tohumları başka yerlerdeki çiftliklere ekilebilirlerdi; toprağın iyileşmesi bir yerden başlamak zorundaydı.

Onu şelalelerin öteki tarafında bulunan bir mağaraya götürdüler, belki de bir zamanlar Nyawira'ya göstermiş olduğu mağaraydı bu. Bir yaşam alanına döndürmüşlerdi orayı. Onları omuzlarında silahları asılı üç adamla iki kadın karşıladı. Kamiti'nin zihnini okurcasına burada talim yapıyoruz diye açıkladı Nyawira. Adamlardan biri anlatmaya koyuldu.

Sözde ulusal ordu bir sömürge kurumu. Kendi halkından nefret etmek üzere eğitilmiş. Askerler kendilerinden bile nefret ediyorlar, uluslarıyla gurur duymaktan uzak bir noktadalar. Özgürlük savaşı veren milliyetçileri öldürmek için eğitilmiş olan bu kişiler, doğmasın diye mücadele verdikleri ulus için ne hissedebilirler ki? Bu bakış açısını aralarına yeni katılan gençlere de aktarıyorlar. Zamanla, sömürge döneminde temelleri atılmış olan bu kendinden nefret etme olağan bir şeye dönüşüyor. Şiarımız gayet basit dedi bir kız: Yeni Aburirya'ya Yeni Bir Ordu, siyasete kılavuzluk eden silahla değil, silaha kılavuzluk eden bir birlik politikasıyla, sosyal

adaleti sağlayan kanunları korumak için. Bu silahlar siyasal mücadele hakkımızı korumak için varlar, onları siyasal mücadelenin yerine koymadık.

Bir başkası devraldı sözü: Görüyorsun, bugüne kadar sürdürdüğümüz direnişe rağmen rejimin aktörlerini halkımızı öldürmekten sorumlu tutmayı başaramadık. Nyawira ekledi: Eminim günün birinde bu silahlı canavarlar sonuçlarına katlanmaksızın terör estirmeye devam edemez hale gelecekler. İşte o zaman kendi savaş alanımızda mücadele vereceğiz, o alan da daha iyi bir yaşama kavuşması için mücadele verdiğimizi bilmesi ve buna inanması gereken halk.

Yeraltı geçitlerinden geçirerek başka bir mağaraya götürdüler Kamiti'yi, kitaplarla dolu büyük bir odaydı burası. Hükümdar ve şimdi de İmparator kitaplar ve onlardan yayılan fikirlerden daima nefret ettiler dediler.

"Biz bilgimizin mirasımız olduğuna inanıyoruz ama ortak belleğe katkıda bulunmak da görevimiz. Alma hakkı, verme görevi."

Evet, o ve Nyawira'nın kullanmış oldukları sözcüklerdi bunlar ama şimdi kulağına yabancı sözcükler gibi geliyorlardı. Belki de bilgi zaten bildiğimiz şeylere farklı gözle bakma ve farklı sorular sorma sanatıydı yalnızca. Bilgi, sıradanın büyüsünü keşfetmekti. Şarkıyı oluşturan sözler gibi. Kendisini bu düşüncelere öylesine kaptırmıştı ki havadar başka bir komplekse, mabedin bir kopyası olan hastaneye götürülmüş olduğunu fark etmedi.

Nyawira zihnini okumuş gibi, "Her şeyi bu yere naklettik" dedi. "Vurulduğunda seni ilk buraya getirmiştik. Ameliyatla merminin çıkarıldığı yer burası. Buranın sorumluluğunu üzerine almanı ve Yedi Şükran Otu ile uyumlu bir şekilde burayı sağlık ve temiz yaşam merkezine dönüştürmeni istiyoruz. Birlik içindeki halk, iktidarı bu canavarların elinden aldıktan sonra Aburirya için farklı bir gelecek tahayyül ediyoruz. Ameliyatı yapan Dr. Patel bugün burada değil ama..."

"Ne? Asya kökenliler de mi var?"

"Evet çünkü Aburirya'daki tüm Asyalılar canavarların mevcut sistemini desteklemiyor. Siyah Aburiryalılar gibi, kimileri baskıcı güçlerle birlikte hareket ederken kimileri halkın tarafını tutuyor.

Bu sömürge karşıtı mücadelemizde de böyleydi ama rejim, bu bilgiyi gizlemeye çalışıyor. Halkların ırksal ve etnik farklılıklara rağmen birleşebileceklerini gösteren ne varsa gizleniyor ki insanlar güç ve iktidar kaynaklarını fark edemesinler."

Onu başka bir odaya götürdüler. Ağlamamak için zor tuttu kendini. Afrika tanrılarını gösteren tüm ahşap oymaları buradaydı.

"Onları buraya sen Amerika'dan dönmeden çok önce getirmiştik. Bizim için bir düşü temsil ediyorlar. Onları tamamlayabileceğini ve hatta aralarına siyah ve akraba halkların diğer tanrılarını da ekleyebileceğini umuyorduk."

İlahların küresel birlikteliği dedi kendi kendine, göklerde kuş gibi uçarken düşündüklerini anımsayarak.

14

Bir öğleden sonra, kalabalıklar onları dört bir yandan iterek ilerlerken, Eldares sokaklarında dolaştılar.

"Her gün aynı hikâye" ded Nyawira. "İnsanlar güç bela elde edeceklerini bildikleri işler için başkente akın etmeyi sürdürüyorlar."

"Bana, diplomalarım sayesinde bir işe yerleşmeyi umut ederek sokakları arşınladığım günleri hatırlatıyor" dedi Kamiti. "O zamanlar, koşullar gerçekten kötü görünüyordu gözüme, daha ne kadar kötü olabileceğini tahmin bile edemezdim. Ama artık daha da kötü, kendimi aynı şeyi düşünürken buluyorum: Koşullar bundan da kötü olabilir mi?"

"Daha da kötüye gitmesine engel olacak ne var ki? Çiftçi ve üretici içeride büyüyüp de içeride üretmeye başlayınca, neo-emperyal sınıf en ucuzunu yurtdışından topluca ithal edip içerideki çabaları baltalıyor. Yeni canavarların gururla takdim ettikleri gibi emperyal bir kursömürgeciliğin hüküm sürdüğü kurumsal bir dünyada yaşıyoruz."

Geçtikleri sokaklar aynı eski hikâyeyi anlatıyorlardı. Yollardaki çukurlar çoğalmıştı, her yanda, toplanmayı bekleyen çöpler vardı.

"Sokaklardaki insanların iyi tarafı aralarında saklanıyor olmamız" dedi Kamiti.

"Neden kahve içmek için bir yere gidip de bu iyi yanın keyfini oturarak çıkarmıyoruz?" diye önerdi Nyawira. Kamiti ile arasında büyümüş gibi görünen gerginliği ele alabileceği bir yer bulmaya çalışıyordu. "Mars Café'ye ne dersin?"

"Sahibi Gautama tanımaz mı bizi?"

"Hayır, Gautama tanımaz, aklı hep Mars ya da başka bir gezegendedir onun" dedi Nyawira rahat bir tavırla. "Merkür, Venüs, Jüpiter, Satürn, Uranüs, Plüton? Sence hangisinde yuva kurmak isterdi?"

"Aslında sorun yalnızca Gautama da değil" dedi Kamiti, Nyawira'nın tasasız tavrına katılmayarak. "Kaniuru da var."

"Karısı Jane Kanyori'nin ortadan kaybolduğu yönündeki açıklamasını hatırlamıyor musun? KKK?"

"Ya yeni İmparator? Şirketi hâlâ duruyor. Modern inşaat. Eski işyerin?"

Anılara yolculuk halini almıştı gezileri, Santamaria'da başlarına gelen iyi ve kötü şeyleri anımsamışlardı. Nyawira, kendisini Kargalar Büyücüsü'nün öteki tezahürü sanan A.G.'nin bilmeden yaptığı yardım sayesinde tutuklanmaktan kılpayı kurtulduğu günü anımsayınca yüzünü buruşturdu. İlk tanıştıklarında yol kenarında oturmuş oldukları yere oturdular.

"O gün beni sana doğru çekmiş olan şeye şükürler olsun!"

"Kim Tajirika'nın seni sınava çektiği yerin daha sonra kuyruk çılgınlığının başlangıç noktası olacağını tahmin edebilirdi ki? Ya da Tajirika'nın imparatorluk yolculuğunun?"

"Şey, aslında o zaman bile bir kereste ve inşaat imparatoruydu. Şu ilk ilanı yeniden astılar mı merak ediyorum doğrusu, hani şu İş Yok..." dedi Kamiti.

"Yarın Gel" dediler bir ağızdan ve birlikte güldüler.

Gülüşleri ve birlikteliklerinin başlangıcını anımsamaları, aralarında uzayıp giden gerginliği büyük ölçüde azaltmıştı.

"Pekâlâ, soğumadan gidip içelim kahvemizi" dedi Kamiti.

"Görünmez bir telefonla sipariş falan mı verdin?"

İnsan kalabalıklarının arasına karıştılar yeniden; ancak birkaç blok sonra Gautama'nın yerini geçtiklerini fark ettiler ve geldikleri yoldan geri döndüler. Ancak bir kez daha yeri gözden kaçırdılar. Her binayı dikkatle inceleyerek tekrardan geriye döndüler.

"Hayır, kaçırdığımız için olmuyor" dedi Nyawira. "Bak."

Mars Café'nin bulunduğu bina yıkılmıştı. Oluklu levhadan bir duvar çekilmişti binanın bulunduğu yere. Bir de büyük ilan panosu konmuştu: İNŞAAT HALİNDE: GLOBE SİGORTA ŞİRKETİ: AFRİKA'NIN EN UZUN BİNASI-GERÇEK BİR CENNETE YÜRÜYÜŞ.

"Gautama'ya ne oldu merak ediyorum" dedi Kamiti. "Az önce saydığın gezegenlerden birine mi gitti yoksa?"

"Muhtemelen şehirde başka bir yere taşınmıştır" dedi Nyawira. "Gautama ve Mars Café'yi bir yana bırakıp kendimize başka bir yer bulalım."

"Chou'nun Chinese Gourmet'sine ne dersin?" diye önerdi Kamiti.

"Orası restoran, kafe değil ki" dedi Nyawira.

Santamaria çarşısından bir *Eldares Times* satın alıp bir kafeye girdiler ve bir köşeye yerleştiler. Gazetenin farklı sayfalarını alıp siparişlerinin gelmesini beklerken okumaya koyuldular.

Nyawira'nın gözüne ortak askeri tatbikatlara dair yeni bir haber çarptı ve şöyle dedi: "Soğuk Savaş uzun zaman önce bittiği halde Avrupa ve Amerika ile birlikte yürülen şu tatbikatları neden başlatmak istediklerini bilmiyorum."

"Şu mağaralar konusunda ne yapacaksınız?" diye sordu Kamiti.

"Tatbikatların bizim dağlardaki sığınaklarımızı da kapsayacağı anlamına gelmiyor bu. Öyle bile olsa unutma ki Aburirya'da pek çok dağ ve tepe var, hem tüm dağ ve tepelere daimi askeri kamplar kurmaya karar vermedikleri sürece araştırmaları nerede başlayıp nerede bitecek?"

"Bu tatbikatları sırf asilerin saklandıkları olası yerleri aramak için başlatıyorlar demek istemedim ama onlara rastlayabilirler" dedi Kamiti.

"Rastlasalar bile en iyi sığınak halkın arasında olandır. Onların ortak askeri tatbikatlarına, halkımızla ortak bir siyasi tatbikat yürüterek karşılık veririz."

"Yine de sizinkiler dikkatli olmalı" dedi Kamiti.

"Neden bu işin dışındaymışsın gibi konuşuyorsun?"

Kamiti hemen yanıt vermedi.

"Sorun nedir Kamiti?" diye sordu. "Şu son birkaç gündür tanıdığım Kamiti gibi değilsin."

"Hayatımın aşkı neden benden bu kadar çok şeyi gizledi diye düşünüyorum."

"Ama o zamanlar harekete üye değildin, sırlar konusunda sana nasıl güvenebilirdim? Bunun için bana saygı duyar mıydın? Ya herkes de aynısını yapıp eşleri ve sevgililerine karşı boşboğazlık etse ne olurdu bu işin sonu?"

"Şey, birbirimize çok yakın olduğumuzu sanmıştım..."

"Evet, yakınız, ne olmuş?" diye sordu Nyawira, sesinde meydan okur bir hava vardı.

"Beni bir yana atmışsın gibi hissettim" dedi Kamiti.

Nyawira güldü. "Kıskanıyor musun?"

"Birazcık, evet."

"Yalnızca birazcık mı? Hayal kırıklığına uğradım."

"Belki biraz daha fazla!"

"Bu düşünceleri uzaklaştır zihninden. Çok yakın olduğumuz doğru. Birlikte çok şey yaşadık. Bu bir siyaset ilişkisi ve olması gereken de bu. Bizimkisi ise aşk ilişkisi. Ve o da olması gerektiği gibi. Ama bugün ilişkimiz çok daha güçlü çünkü aşk ilişkisine siyaset ilişkisini de ekledik. Hoş, seni azıcık kıskançlıktan kıvranırken görmek hoşuma gitmedi desem yalan olur. Teşekkür ederim. Ama kabul edilebilir sınırların ötesindeki kıskançlık aşka iyi gelmez çünkü bu beni bir başka erkekle konuşur ya da gülerken her gördüğünde ya da eve her geç gelişimde acı çekip sebepsiz şüphelere kapılacağın anlamına gelir. Kıskançlığın fazlası aşka zarar verir."

"Eh, o halde benimkisi aşkımızı ısıtacak miktarda kalsın. Daima arkanda olduğumu ve hiçbir zaman gerekenden fazlasını öğrenmeye çalışmadığımı biliyorsun. Onların elindeyken, harekete dair tüm bu sırları da biliyor olsaydım nasıl hissederdim bir düşün. Neyse ki hiçbir şey bilmiyordum, beni öldürmekle tehdit etselerde onlara bir şey söyleyemezdim. Çünkü zaten onlara verecek bir şeyim yoktu."

"Ama büyük bir sır taşıyordun" dedi Nyawira. "Beni biliyordun ve bana asla ihanet etmedin."

"Şey, bu doğru ama hakkında her şeyi bilmiyordum. Sen odaya girip de lider olarak takdim edilene dek hareketteki konumuna dair hiçbir şey bilmiyordum. Daima senin dışında bir hareket ya da lider kadrosundan söz eder gibiydin. O gün bile, senin toplantıya geleceğinden hiç şüphelenmemiştim çünkü bunu belli edecek en küçük bir şey yapmamıştın."

"Çünkü sana geçen sefer de dediğim gibi, yalnızca bana karşı hissettiklerine dayanarak siyasi bir karara varmanı istemedik."

"Yaşadığım gerçek bir hayal kırıklığı idi sanırım."

"Aldandığını kabul ediyorsun yani?"

"Evet, sen orada oturmuş toplantıya başkanlık ederken bir anlığına belki de başka birine bakıyorum şu anda diye düşündüm."

"O zaman ben kazandım" dedi Nyawira zafer kazanmışcasına.

"Neyi kazandın?"

"İddiayı. Küçük bir iddiaya girmiştik, hatırladın mı? Üçüncü kez aldanmayacağına dair yemin etmiştin."

"Ah, şu iddia" dedi Kamiti. "Bu kez farklıydı çünkü Başkanlık Sarayı'ndaki Aksak Cadı gibi kılık değiştirmemiştin. Ama iddiayı kaybettiğime çok memnunum. Vakti gelince nikâh yüzüklerini alacağım."

"Seni seviyorum" dedi Nyawira yumuşak bir sesle.

"Seni seviyorum, hem de çok" dedi Kamiti.

Biraz çarşıda dolaşıp, ardından kalabalıktan kaçmaya ve artık İmparatorluk Caddesi olarak anılan eski Hükümdar Caddesi'nden yürümeye karar verdiler. Çok geçmeden, önceden Cennete Yürüyüş alanı bugünse İmparatorluk Stadyumu olarak bilinen yere vardılar.

"Ağacın altında oturan adamı görüyor musun?" dedi Nyawira. "Buda gibi bağdaş kurmuş bir başına ne yapıyor orada öyle?"

"Gautama" dedi Kamiti hemen.

Evet, gerçekten de Gautama idi, Buda gibi bağdaş kurmuş biçimde ağacın dibine oturmuş, sırtını da dimdik ağacın gövdesine yaslamıştı. Ağaçtan, gazete ve dergilerden kesilmiş parçalar sarkıyordu, tam ortalarında, üzerine kargacık burgacık harflerle MARS yazılmış olan bir parça göze çarpıyordu.

"Muhtemelen Mars Café'den bir tek bunları kurtarabildi" diye mırıldandı Kamiti, Gautama ile Mahabharata, Ramayana, Gita, yıldızlar ve uzaydan konuştukları son seferi anımsamıştı.

Kamiti Nyawira'ya yürümeye devam etmelerini söyledi ama tam o sırada onu bir başına oturan adama iter gibi görünen bir rüzgâr esti. Fikrini değiştirdi. En azından dayanışma ifade eden bir şeyler söylemeliydiler.

"*Namaste! Gurudeva!*" diye seslendi Kamiti.

Gautama birkaç destekçi bulduğunu düşündü, selama doğrudan yanıt vermeksizin ya da oturuşunu değiştirmeksizin onlara iyi haberi vermeye koyuldu:

"Yalnız olduğumu sanmayın. Bu ağaç ve beni ziyarete gelen sokak hayvanlarının hepsi benim dostlarım. Güneş, rüzgâr ve yağmur bile dostlarım. Ramayana'da Hanuman'ın Rama'ya veda sözlerini hatırlar mısınız? Evrenin tekliğine dair güzel sözler" dedi ve yanında duran bir kitabı alarak sesli olarak okumaya başladı: "Sevgili Rama, bizler senin uzun zaman öncesinden gelen eski dostlarınız, eski zamanlardan yoldaşların yardımına geliyorlar. Bizler senin atalarınız. Bizler senin dedeleriniz, hayvanlarız ve sen de bizim çocuk adamımızsın. Dostluğumuza gelince, seni uzun zamandır tanırız Rama, o günlerin sayısı sessizlikte kayboldu."

Ah, varlığın sessizliği dedi Gautama iç çekip başını kitaptan kaldırırken. İnsanın hayallerine sınır yok. Ah, nefrete ve savaşlara bir son verebilsek yalnızca yeryüzü değil evren de miras kalacak bizlere. Evrenin bize söylediğine kulak vermek, yeryüzündeki ulusların bir araya gelip yaşamla birleşebilmesinin tek yolu. Işık güneşten gelir. Bırakalım evrensel bir ışık olsun. Uzay bizim sığınağımız. Uzaya ölüm götürmeye yönelik tüm niyetlere karşı koyalım...

Az önce duydukları şeyin Mars Café'yi kaybettiği için aklını kaçıran bir adamın sözleri olup olmadığını düşünerek uzaklaştılar oradan. Bulutlar kararıyordu, yağmur yağmak üzereydi. Santalucia'ya geri dönmeye karar verdiler, bu da otobüse binmek üzere şehir merkezine kadar yürümek demekti. Paradise'ın yakınından geçtiler, sonra İmparatorluk Şehir Meydanı'na varmadan evvel İmparatorluk Bulvarı'ndan, İmparatorluk Yolu'ndan, İmparatorluk Caddesi'nden, İmparatorluk Konferans Merkezi'nden geçtiler. İnşaat işçileri kentin simgelerinin adlarını İmparator'un şusu İmparator'un busu diye değiştirmekle meşguldüler.

İmparatorluk Şehir Meydanı genişçe bir alandı, kalan birkaç açık alandan biriydi, işsizler, iş ararken dinlenip zaman geçirmek için sıklıkla buraya gelirlerdi. Kimileri polis ortalarda yokken geceyi bile orada geçirirdi. Her zamanki gibi bu öğleden sonra da kalabalıktı; halkı, nedamet getirmeyenlerin cehennem azabı çekeceklerini söyleyen felaket tellalları da dahil doğaçlama sokak gösterici leri eğlendiriyordu. Nyawira ve Kamiti tek telli bir kemanla hikâye anlatan birinin etrafını sarmış olan kalabalığa gelene dek bir gruptan ötekine savruldular.

"A.G. bu" diye fısıldadı Kamiti. "Hatırladın mı, hani şu polis memuru?"

"Tam o sırada A.G. bağırdı, "Doğru! *Haki ya Mungu,* Kargalar Büyücüsü tam olarak böyle yaptı."

Kendisine yaşamın amacını lütfetmesi umuduyla Kargalar Büyücüsü'nü arayışını anlatırken insanlar onu dinliyorlardı. "Kimsenin sizleri kandırmasına izin vermeyin. Kargalar Büyücüsü asla ölmez. Doğru! *Haki ya Mungu!*"

A.G. çıldırmış gibi görünüyordu; Nyawira, söylemekte olduğu şeyleri kimsenin müdahalesi olmadan rahatça söyleyebilmek için böyle davrandığını düşündü.

Yağmur başladı. İnsanlar el çırptılar, kimileri belki de yağmurun Eldares sokaklarındaki pisliğin bir kısmını alıp götüreceğini söyledi.

İşte tam o sırada A.G.'nin gözleri Nyawira ve Kamiti'nin gözleriyle buluştu. Şarkı söylemeyi bıraktı, kaşlarını çattı, sanki zihni onu aldatıyormuşcasına başını salladı. Kendisini dilediği her şeye dönüştürebilen meşhur Kargalar Büyücüsü'nün baladına kaldığı yerden devam etti sonra da.

"Bu o" diye fısıldadı Nyawira, oradan uzaklaşırlarken.

"Kim?"

"Silahı almak için Kaniuru ile boğuşan adam."

"Bir keresinde Paradise'ın kapısından itibaren bizi kovalayan A.G. mi?"

"Aynı zamanda bizi cehennemin kapısından kurtaran adam!"

Kamiti ve Nyawira el ele tutuşarak eve doğru ilerlediler; Nyawira'nın yüzünde gözyaşları ile yağmur damlaları birbirine

karışıyordu, tek telli bir kemanın sesi ile adamın sesi peşlerinden geliyor, sanki adam, onları dilenci sanarak Paradise'ın kapısından kovaladığı geceyi kendisinin de hatırladığını söylüyordu. Kemanın sesine Nyawira'nın gitarının sesi katıldı, iki ses, içinde birbirine karıştılar. Bu kaynaşmayı uzun süre zihninde tuttu Nyawira, "Teşekkürler A.G., yaşam hediyesi için teşekkürler" demek için onunla hiçbir zaman yüz yüze gelemeyeceklerini biliyordu çünkü.

Hükümdar'ın kahkahası ansızın kesiliverirdi. Sizi lanet olası piçler, kendi açgözlülüğünüz ve sınırsız hırslarınız yüzünden burayı boyladınız! Gerçekten beni devirebileceğinizi mi sandınız? Size söyleyeyim. Buna cüret edecek adam anasının karnından doğmadı daha, doğduysa bile kendisini bir ruha dönüştürmek, sakal bırakmak ve ayaklarından da insan kılları çıkmak zorunda. Asasını tehditkâr biçimde onlara doğrultup, öfkeden ağzından köpükler saçarak bunu bilmiyordunuz tabii değil mi diye eklerdi.

Hayali bir Afrika ülkesi: Aburirya. Bir diktatörlük.

Bağımsızlık savaşı verilmiş, sömürge dönemi son bulmuş ama halkın çilesi bitmemiştir. Emperyalist güçlerin "adamı" Hükümdar ve dalkavukları işbaşındadır. Soğuk Savaş döneminde Batı'nın el üstünde tuttuğu Hükümdar, Soğuk Savaş'ın bitimiyle Batı'nın gözündeki itibarını yitirmiş haldedir. Emperyalizm biçim değiştirmiş ve yeni dünya düzeni adını almıştır. Fakat oyunun kuralları farklıdır bu kez: Dönem sözde demokrasiler dönemi, küresel olmak geçer akçe. Hükümdar ve şürekâsı bu dönüşümü kavrayamamışlardır sanki. Dışarıda bariz bir itibar kaybı, içerideyse gizemli muhalif sesler... Kadınların aktif rol oynadığı bir halk hareketi, kuyruklar, protestolar, dayak yiyen kocalar, cinler ve tüm bu keşmekeşin ortasında esrarengiz bir büyücü: Kargalar Büyücüsü.

Afrika edebiyatının en büyük yazarlarından Ngũgĩ wa Thiong'o bu kez komik mi komik, fantastik bir hikâye anlatıyor. Ancak gerçekler kara mizaha bürünüp kılık değiştirse de çığlık değişmiyor: *A Luta Continua* – Mücadele Sürüyor...

AYRINTI • EDEBİYAT
ISBN: 978-605-314-502-8
9 786053 145028

KDV'den muaftır. 90 ₺